

Vợ Tôi Là Paparazzi

Contents

Vợ Tôi Là Paparazzi	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	12
6. Chương 6	15
7. Chương 7	19
8. Chương 8	21
9. Chương 9	23
10. Chương 10	26
11. Chương 11	29
12. Chương 12: Chương 12	33
13. Chương 13	36
14. Chương 14	38
15. Chương 15	42
16. Chương 16	46
17. Chương 17	49
18. Chương 18	52
19. Chương 19	56
20. Chương 20	60
21. Chương 21	64
22. Chương 22	67
23. Chương 23	70
24. Chương 24	73
25. Chương 25	77
26. Chương 26	82
27. Chương 27	89
28. Chương 28	93
29. Chương 29	96
30. Chương 30	100
31. Chương 31	103
32. Chương 32	108
33. Chương 33	113
34. Chương 34	118
35. Chương 35	122
36. Chương 36	125
37. Chương 37	129
38. Chương 38	133
39. Chương 39	136
40. Chương 40	140
41. Chương 41	143

42. Chương 42	146
43. Chương 43	148
44. Chương 44	151
45. Chương 45	154
46. Chương 46	157
47. Chương 47	160
48. Chương 48	162
49. Chương 49	165
50. Chương 50	168
51. Chương 51	170
52. Chương 52	175
53. Chương 53	178
54. Chương 54	180
55. Chương 55	183
56. Chương 56	187
57. Chương 57	191
58. Chương 58	194
59. Chương 59	199
60. Chương 60	202
61. Chương 61	206
62. Chương 62	208
63. Chương 63	212
64. Chương 64	216
65. Chương 65	220
66. Chương 66	224
67. Chương 67	227
68. Chương 68	230
69. Chương 69	233
70. Chương 70	237
71. Chương 71	240
72. Chương 72	243
73. Chương 73	246
74. Chương 74	250
75. Chương 75	254

Vợ Tôi Là Paparazzi

Giới thiệu

Năm năm trước vì một lần bị Hạ Sâm Minh hiểu lầm hạ độc, Diệp Tu cùng Giản Ái vô tình gặp gỡ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-toi-la-paparazzi>

1. Chương 1

Xe bus dần lặn đến trạm cuối cùng. Giản Ái xuống xe, theo dòng người bước ra khỏi cửa, cô vô cùng tò mò, hào hứng ngắm nhìn thành phố X nơi cô sắp chuyển đến. Cũng có lẽ là do tuổi trẻ nên cô rất nhanh đã thích ứng với cuộc sống mới ở thành phố này.

Nửa năm sau khi vào đại học F, cô thậm chí còn chưa phí chút công sức đã tìm được một công việc làm thêm trong kỳ nghỉ hè. Đương nhiên, đó là nhờ phúc của bạn cùng phòng Hân Nhiên. Bởi vì nơi đó chính là chỗ cô ta đang làm.

Hân Nhiên làm việc tại một KTV tên là “Cash Box”, ngày đầu tiên đi làm Giản Ái chỉ mới đứng ở cửa nhìn cánh cổng chính to dùng cùng ánh đèn neon rực rỡ thôi mà đã không thể mở được mắt.

Không phải là cô chưa từng thấy bộ mặt của thành phố. Gần nửa năm sống ở thành phố này, những nơi vàng son rực rỡ, tận cùng xa hoa ấy cô cũng đã thấy qua, nhưng chỉ là nhìn ngắm từ phía xa xa. Đến lúc thực sự bước chân vào thế giới kỳ lạ này mới thấy cảm xúc hoàn toàn khác biệt. Cho dù như thế, cô vẫn nhớ mình còn là sinh viên, cho nên đa phần đều đi làm vào ban ngày.

Ngược lại Hân Nhiên có vẻ không bận tâm, phần lớn đều làm ca đêm. Theo lời cô ta nói, ngoại trừ tiền boa hậu hĩnh, những nhân vật lớn đều thích đến đêm mới xuất đầu lộ diện...

Thế nhưng vào một buổi ngày, Cash Box bỗng nhiên xuất hiện một nhóm đàn ông, tổng cộng chừng mười người. Nghe nói, có hai người bước từ trên BMW xuống, hai người khác lại từ chiếc Lincoln đi ra, đằng sau còn có hai chiếc xe khác hộ tống, chắc là trợ lý và vệ sĩ. Nghe nói, trong hai người đàn ông đi trước có một người đeo kính râm nên không nhìn rõ được mặt. Người còn lại tướng mạo anh tuấn, có vẻ là con lai, mặt mày sắc nét làm cho người ta không rời mắt được, đôi mắt màu xanh lam nhạt sắc bén đến mức khiến người ta không rét mà run.

Nghe nói, những người khác đều theo ở phía sau, mấy người vệ sĩ kia lúc nào cũng cho tay vào trong túi áo, có người còn thấy họ cầm cái gì đó có ánh kim — có thể là súng.

Nhất thời không khí trong Cash Box dường như đông cứng lại, trong không khí tràn ngập mùi vị căng thẳng. Lúc Giản Ái mang mấy ly rượu khách đã dùng xuống phòng bếp, giữa đường lại bắt gặp Hân Nhiên. Cô nàng vẻ mặt hưng phấn, nói với cô: “Không ngờ ban ngày cũng có thể gặp được khách cường thế đến vậy.”

Đừng nhìn bề ngoài mà nghĩ Hân Nhiên là một cô sinh viên tự lập tự cường, thật ra sâu trong thâm tâm cậu ta vẫn vô cùng khao khát một ngày nào đó bản thân có thể lấy thân phận chim sẻ mà bay lên cành cao làm phượng hoàng. Cho nên Giản Ái liếc mắt nhìn cô ta một cái: “Nhìn có vẻ là thân phận không nhỏ hơn nữa còn là kẻ có tiền!?”

“Hắc hắc! Đúng vậy, nhưng mà bọn họ có vẻ giống nhân vật xã hội đen gì đó há.”

“Xã hội đen?” Giản Ái nhún mày, “Đã biết là xã hội đen rồi mà còn không tránh xa một chút.”

Hân Nhiên trưng ra bộ dạng háo sắc: “Có phải lúc nào cũng có mấy anh đẹp trai như vậy. Nhìn người ta vừa khí thế lại vừa có tiền như thế mà không nhân cơ hội tiếp cận thì sao được!”

“Cậu cứ ra sức mà tiếp cận đi.” Giản Ái liếc cô ta một cái, lại vội vàng làm tiếp công việc của mình. Trong phòng bếp, Tiểu Lạc phụ trách chọn rượu đem mấy chai Whiskey đặt ở khay, nhìn thấy Giản Ái liền gọi: “Giản Ái, đem mấy chai Whiskey này đến phòng 311 nhé.”

“Dạ, được.” Giản Ái cười.

Cô cầm lấy khay, đi đến như mọi ngày vẫn thường đi. Đến gần căn phòng khách đã thuê, cô đang định nhẹ nhàng gõ cửa, — đột nhiên, có hai người vụt đến trước mặt làm cô sợ đến suýt nữa thì kêu lên. Một người đàn ông vẻ mặt dữ dằn hỏi cô: “Cô đang làm gì vậy?”

“Tôi đến đưa rượu.” Nhìn người đàn ông hung dữ trước mặt, hai tay đang bưng khay rượu của Giản Ái không khỏi run bần lên.

“Động tác nhanh nhẹn một chút.” Người đàn ông mở cửa ra, để Giản Ái đi vào. Nhưng từ lúc bước vào, ánh mắt mọi người đều nhất loạt dán lên người cô. Cô cẩn thận đặt rượu xuống, sau đó lần lượt rút cho từng

người. Trong lúc vô tình ngẩng đầu lên, cô bắt gặp ánh mắt của một người thanh niên trong đám nhìn mình mà đôi tay bất giác run lên, không cẩn thận làm đổ ly rượu trên bàn. Nghe thấy người nọ hơi hơi tặc lưỡi một tiếng, cô hoảng hốt, vội vàng rút khăn tay ra lau sạch sẽ mặt bàn. Mãi đến lúc đi ra, cô mới dám thở phào nhẹ nhõm.

Sắp đến giờ tan ca, đột nhiên quản lý la lên hỏi: “Vừa rồi phòng 311 là ai phục vụ?”

Giản Ái đang nhìn di động nên nhất thời không chú ý. Lúc này nhân viên phục vụ bên cạnh liền trả lời: “Là Giản Ái.”

Quản lý đi đến bên cạnh Giản Ái, nói: “Khách phòng 311 tìm cô.”

Giản Ái có chút nghi hoặc đi qua đó, nhưng vừa đến cửa phòng, tay cô còn chưa kịp đưa lên gõ, cánh cửa đã mở ra nhanh như chớp, sau đó Giản Ái chỉ cảm thấy tóc mình bị người ta bị túm lấy, cô giống như con gà con bị kéo vào ném lên sô pha trong phòng.

Đợi đến lúc lấy lại được tinh thần thì cô mới thấy trên mặt hơi rát, thế mới biết vừa rồi có người đã quăng cho nàng một bạt tai.

“Tại sao?” Ôm một bên má Giản Ái nghi hoặc hỏi: “Tôi không có làm gì cả?”

Chưa kịp nói xong, mặt bên kia lại bị người ta tát thêm phát nữa. Nháy mắt, Giản Ái cảm thấy hai bên mặt thi nhau nóng rát. Nhìn một đám đàn ông vây tới, cô đột nhiên không dám hét lên nữa. Từ phía sau, một người đàn ông đi về phía cô. Đôi mắt lạnh như băng lóe lên ánh nhìn sắc lạnh, làn da trắng lại càng khiến cho gương mặt thêm lạnh lùng, hơi thở hắt ta dường như hơi gấp gáp.

“Cô bỏ cái gì vào trong rượu?”

“Tôi không bỏ gì hết?”

“Tôi không thích lặp lại lần thứ hai.”

“Nhưng tôi thật sự không bỏ gì hết.”

Người đàn ông kia đến gần, túm tóc cô lên để khuôn mặt cô kề sát vào mặt hắn. “Cô không bỏ, chẳng lẽ là tự tôi bỏ?”

“Tôi thật sự... không làm. Rốt cuộc là có chuyện gì vậy?” Giản Ái gần như bật khóc.

Người đàn ông mỉm cười: “Cô có. Nói, ai phái cô tới.”

“Ai phái tôi tới à, tất nhiên là người của KTV.” Giản Ái đột nhiên ý thức được mình vẫn đang ở KTV, vì thế lá gan cũng to hơn, cô nói. “Việc của các anh thì liên quan gì đến tôi. Dù sao tôi cũng không làm cái gì hết.”

Phía sau, một người đàn ông lại đi đến bên cô, vừa cười vừa nói, “Vẫn còn mạnh miệng, chi bằng thế này, để bọn này ra tay ở ngay đây, mỗi người thay phiên đè cô ta, cho đến khi nào cô ta nói mới thôi.”

Giản Ái nghe thấy những lời này, tuy rằng trong ánh mắt toát ra vẻ kinh hoàng chưa từng có nhưng vẫn mạnh miệng đáp trả: “Các người dám làm như vậy, tôi sẽ lập tức đi báo cảnh sát.” Nhưng cô vừa muốn lớn tiếng hét lên thì miệng đã bị bịt chặt.

Sau đó, người đàn ông kia lui ra phía sau một bước, khoe miệng lộ ra một nụ cười gượng.

“Không được, Ôn Thiếu, ý kiến này của cậu tôi không thể chấp nhận, cô ta vẫn phải để lại ột mình tôi hưởng dụng.” Hắn ta nói: “Bởi vì tôi đã biết cô ta cho cái gì trong rượu.”

“Là cái gì.”

Gã đàn ông khẽ mỉm cười, không đáp lời. Cuối cùng, hắn ta nói với thuộc hạ: “Đưa tôi tới khách sạn Hoàng Triều.”

Giản Ái hoảng sợ kêu to: “Tôi không đi”, thế nhưng một khẩu súng lục tinh xảo nhẹ nhàng đặt lên trán cô, hắn ta áp khuôn mặt lạnh lùng tới, dường như mỉm cười, hỏi cô: “Cô muốn tôi dẫn cô đi, hay là cô tự đi.”

Giản Ái xuất phát từ bản năng bảo vệ bản thân đành lựa chọn về sau. Lúc bước ra khỏi phòng, gã đàn ông kia vẫn luôn dán chặt vào sau lưng cô, khẩu súng thúc vào giữa thắt lưng cô. Lúc đó, có mấy người phục vụ quen biết đi qua, các cô đều kinh ngạc liếc mắt nhìn đám người. Đến khi nhìn thấy Giản Ái, cũng chỉ nghĩ cô được khách “nhìn trúng” nên theo phép lịch sự mà dời mắt đi chỗ khác.

Giản Ái hơi hơi nghiêng đầu nhìn về mặt gã đàn ông đi bên cạnh mình. Đó là một vẻ mặt gần như là lạnh như băng, trong ánh mắt nhàn nhạt lộ rõ sự lạnh lùng khác thường, Giản Ái cắn chặt môi, cô biết môi cô lúc này cũng trắng chẳng khác nào gương mặt.

“Tôi khuyên cô tốt nhất là đừng có ý niệm khác trong đầu.” Gã đàn ông nghiêng đầu, dùng ánh mắt có ý cô có chạy trời cũng không khỏi nắng mà nhìn cô.

Nàng không đáp lại hắn ta, chỉ im lặng cúi đầu xuống. Cô không nhớ nổi đêm đó ánh trăng như thế nào, trong bóng đêm mờ mịt, cô bị đưa lên một chiếc Lincoln, cây súng lục phía sau vẫn chưa bao giờ rời đi.

Sau khi đã ngồi lên xe, gã đàn ông cuối cùng cũng rời tay khỏi thắt lưng cô, ngồi yên lặng một bên nhắm mắt dưỡng thần. Cô nhìn hắn một cái, bỗng dưng cô nghĩ đây có lẽ là cơ hội cuối cùng của mình.

Cô vội vàng tìm đến tay nắm cửa xe, vừa không quên thỉnh thoảng ngoái đầu nhìn người ngồi bên cạnh. Ngay khi cô vừa đụng đến tay nắm cửa thì gã ta đột nhiên mở mắt, không nói gì mà chỉ khoanh hai tay trước ngực yên lặng nhìn cô. Cô hạ quyết tâm, dùng sức kéo tay nắm, mới phát hiện cửa xe đã bị khóa chặt.

“Đã có ai từng nói với cô, cô thật ngu ngốc chưa?” Gã ta buồn bã nói.

“Tôi không hiểu, nếu muốn hại tôi thì vì sao cô lại dùng loại thuốc này. Hay là cô muốn dùng mỹ nhân kế quyến rũ tôi?”

Hắn ta cười: “Thật ra cô cũng không tính là mỹ nhân, nhưng tôi sẽ cho cô được hưởng chế độ đãi ngộ đặc biệt đối với mỹ nhân.”

Hắn nói câu này khiến Giản Ái rung mình một cái. Xe đã chạy đến trước khách sạn Hoàng Triều, lúc xuống xe, bên cạnh thắt lưng Giản Ái lại có thêm một khẩu súng. Cô lập tức bị đưa đến phòng ở tầng cao nhất, sau khi cửa mở, trong căn phòng rộng lớn nguy nga tráng lệ chỉ còn lại cô và gã đàn ông trước mặt.

Hắn ta khóa trái cửa, sau đó ném khẩu súng lên giường. Nhìn chằm chằm Giản Ái, vẻ mặt lạnh như băng kia của anh ta đột nhiên bùng lên một tia nóng bỏng. Nỗi sợ hãi không ngừng tăng lên trong lòng Giản Ái. Cô nói với hắn: “Tôi thật sự không hại anh.”

Hắn ta tự nhiên cởi áo: “Bây giờ cho dù người bỏ đồ vào không phải là cô thì tôi cũng không có ý định cho cô đi.” Sau đó, ném cô lên giường.

Ánh mắt của cô vội vàng lướt qua mép giường tìm cây súng gã ta vừa ném xuống, rốt cục cũng thấy nó ở bên gối. Thừa dịp hắn không để ý, cô nhào người tới bắt lấy khẩu súng, nhanh chóng giương súng đặt lên trán hắn, lạnh lùng nói: “Đừng tay.”

2. Chương 2

Dường như trong nháy mắt đó tình thế liền chuyển biến theo hướng khác hẳn. Cô từ thế bị động ngay lập tức chuyển sang chủ động. Gã đàn ông mặt lạnh tanh nhìn cô, biểu tình bình tĩnh mà đáng sợ khiến bàn tay đang cầm súng của cô cũng không khỏi run lên bần bật. Đây là lần thứ hai cô cầm súng. Lần đầu là trong đợt tập luyện bắn bia cuối đợt huấn luyện quân sự, cách nay cũng đã hơn hai năm.

Hắn ta thò tay cầm họng súng, kéo sát vào mi tâm mình, hỏi: “Cô dám bắn không?”

Cô nhìn người trước mặt, mày nhíu lại, sau đó bóp cò súng.

“Tốt lắm. Tới đây, nổ súng đi.” Hắn ta nói.

Giản Ái nhìn hấn ta, đôi mắt đen là vẻ mụ mẫm: “Đừng tưởng tôi không dám. Tôi đây là đang tự vệ.”

“Đúng vậy.” Hấn ta mỉm cười nói với cô: “Cô đúng là đang tự vệ, chỉ là trong nhà tôi có rất nhiều người, đồng bọn của tôi cũng không phải là người đứng đắn gì, nếu bọn họ biết là cô làm như vậy với tôi thì mọi chuyện sẽ không đơn giản đâu.”

Giản Ái cũng cười, “Tôi không sợ chết, có thể cùng chết chung với anh là vinh hạnh to lớn của tôi.”

“Chỉ sợ, chết cùng với tôi không chỉ là cô...” Hấn ta buồn bã nói, “Còn cả người cô quan tâm nữa.”

Trong phút chốc, Giản Ái chợt nhớ tới người nhà của mình. Im lặng thật lâu, cô đem súng nhắm ngay huyết Thái Dương của mình hét lớn: “Mẹ! Con vẫn là con ngoan của mẹ!”

Gã đàn ông kia đột nhiên ra sức lao tới, ném súng trong tay cô ra ngoài. Báng súng nện xuống bàn trà thủy tinh, trong phút chốc, những mảnh thủy tinh trong suốt vỡ vụn văng ra khắp nơi. Sau đó ánh mắt hấn ta lại dừng ở trên người Giản Ái, nhưng trong nháy mắt ấy, từ vẻ mặt cứng đờ của hấn ta, cô rõ ràng cảm thấy có cái gì đó không ổn.

Hấn ta xoa người lấy cái di động ở bên gối, sau đó gọi điện thoại: “Cố Nam!”

Bên kia truyền đến là giọng nói Cố Nam của, trợ thủ đắc lực của hấn: “Lão đại, em đang muốn tìm anh đây, là như vậy, chuyện đêm nay.”

Hấn ta không nói gì, chỉ im lặng nghe đối phương nói, ánh mắt thỉnh thoảng lại liếc về phía Giản Ái đang ngồi ở bên kia giường.

“Bọn em đã điều tra xong.” Cố Nam nói, “Thứ đó là do một cô gái làm việc ở phòng bếp cho vào, vốn cô ta định dùng độc kali xyanua, nhưng bị nhầm. Bọn em đã xử lý cô ta...”

Cố Nam nói còn chưa nói xong, đã bị hấn ta ngắt lời. “Được rồi, tôi biết rồi, cậu không cần phải nói nữa.” Tuy rằng sau khi ngắt điện thoại hấn ta cũng không nói gì, nhưng thái độ xem ra đã hơi dịu đi, chắc hấn ta đã biết mình nhầm.

“Chúng ta đi thôi.”

Ô tô chạy trên đường vành đai ngoài quốc lộ không có quá nhiều người qua lại, Giản Ái ngồi ở ghế phụ, hai mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Gió đêm có vẻ lớn thổi bay làn tóc cô.

“Chuyện đêm nay...” Ngồi ở ghế lái hấn ta nói chuyện có chút do dự, “Thực xin lỗi! Là tôi hiểu nhầm.”

Giản Ái ngẩng đầu nhìn hấn ta, trong lòng đột nhiên liền có cảm giác muốn cười. Anh ta còn làm ra vẻ rất khó xử rất oan uổng nữa cơ đấy!

Hấn ta lấy mấy tờ tiền giấy trong túi áo ra, đưa cho cô. “Cho cô đi mua trà an thần cho đỡ sợ, số tiền còn lại là của cô!” Sau đó mở cửa xe.

Mười vạn mua một ly trà an thần, đủ phô trương! Một tay Giản Ái lấy còn chân bước ra cửa xe. Nhưng không đợi hấn ta khởi động xe, Giản Ái lại đột nhiên cúi người cản bờ môi của hấn. Giản Ái đem tấm chi phiếu kia ném vào người hấn ta.

“Mua của anh một nụ hôn, mười vạn, lãi quá rồi!”

Cô gái chết tiệt này!

Nhất thời ngọn lửa giận bùng cháy trên người hấn! Nhưng không đợi hấn ta chửi ầm lên, Giản Ái đã đi lại quay trở lại, thản nhiên cười nói với hấn: “Miệng anh thôi quá, cho nên tôi lấy lại mười vạn của anh coi như phí bồi thường tổn thất!” Sau đó cô thuận tay lấy chi phiếu mười vạn trên đầu gối hấn ta. Gã đàn ông kia nhất thời ngây dại.

Giản Ái sau khi xuống xe liền đi thẳng vào một góc vườn trường. Bởi vì nơi đó có một công trình hình tháp, tương truyền là được xây dựng từ thời Dân quốc, lúc trước còn được thành phố liệt vào loại công trình kiến trúc cần được bảo tồn. Cái bể ngoài màu đỏ nâu cùng với đám tùng rậm rạp bên ngoài, vốn được xem một đại phong cảnh của vườn trường, nhưng từ mấy chục năm trước có sinh viên nào đó lên đây nhảy lầu tự tử

nên về sau đám sinh viên cứ ùn ùn kéo đến chọn khu tháp này làm chỗ nhảy lầu, vì vậy sinh viên trong đại học F mới đặt cho nó mỹ danh Tháp nhảy lầu.

Lúc này Giản Ái đang đứng ở tầng cao nhất của tòa tháp, thản nhiên tựa vào cửa sổ, gió mát hiu hiu từ trên nóc thổi xuống, đang định nhắm mắt lại hưởng thụ một chút lại nghe thấy tiếng bước chân đi gần tới bên mình.

Không chờ cô kịp phản ứng, tay cô đã bị một đôi tay mạnh mẽ đột nhiên giữ chặt. Trước mặt là một nam sinh ôn hòa thanh tú, ánh mắt trong suốt tản ra vẻ kiên định mà sắc bén, cậu ta nhìn thẳng vào Giản Ái, hỏi thẳng: “Cậu muốn làm gì?”

Giản Ái sửng sốt một lúc lâu, nhìn người đột nhiên xuất hiện trước mặt, đại não vẫn chưa kịp lấy lại tinh thần. Cậu cậu ta nói... phải là do cô mới nói đúng. Cô chẳng hiểu gì cả thấy vẻ mặt nghiêm túc của cậu ta, lại nhìn nhìn cậu ta nắm chặt tay cô mà càng cảm thấy quái dị.

“Cậu... Cậu buông tay ra.” Giản Ái thử giãy ra, ai ngờ nam sinh này lại cầm chặt vậy.

“Cậu lại đây.” Nam sinh phun ra ba chữ này, sau đó không nói gì đã kéo Giản Ái đi vào trong hàng hiên, Giản Ái luống cuống, tay kia tóm chặt lấy cửa sổ không buông.

“Cậu bị thần kinh à, tôi có biết cậu đâu...”

Nam sinh vẫn kéo tay kia, Giản Ái cuối cùng bởi vì sức lực không đủ lớn nên giống con gà con bị kéo vào trong hàng hiên, mà tay cậu ta vẫn kéo chặt tay cô. Giản Ái nhìn cậu ta, trong lòng nghĩ xem rốt cuộc là cậu ta muốn làm gì, trong đầu đột nhiên hiện lên suy nghĩ cướp sắc. Cô lập tức tóm chặt túi để chi phiếu mười vạn của mình.

Sau đó, nam sinh tuần tú trước mặt lại dùng lời lẽ chính nghĩa nói, “Cậu có biết nếu nhà trường mà biết chuyện nhảy này thì chắc chắn sẽ phạt không?”

Thời gian dường như ngừng lại 0,1 giây.

Giản Ái ngẩn người, đầu óc sau một hồi suy nghĩ ngoằn ngoèo thì phì ra cười.

“Cậu nghĩ tôi định nhảy lầu?”

Nam sinh đó vẫn nắm chặt tay cô không nói gì.

“Tôi đang sống rất tốt vì sao phải nhảy lầu chứ.” Giản Ái nhìn vẻ mặt nam sinh tuần tú trước mặt dần dần cứng đờ thì nở nụ cười vô cùng rạng rỡ, sau đó biến mất khỏi tầm mắt cậu ta.

3. Chương 3

Một tuần sau.

Trong khuôn viên trường.

Giản Ái ngồi trong hội trường tọa đàm, phía trước phía sau đều đông nghìn nghịt người. Hân Nhiên ở bên cạnh đang vui vẻ cắn bông, thấy chung quanh chật ních liền than thở: “Sao mà nhiều người như vậy chứ.”

Giản Ái mỉm cười nhún nhún vai. Sau đó, bên cạnh vang lên một giọng nữ: Không phải là anh ta chứ.”

Một người nhìn có vẻ như là bạn trai của cô ấy nói: “Chắc là vậy, gia đình danh môn giàu có, lại dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, chắc đúng là anh ta.”

Giản Ái ngồi ở chỗ kia, cố gắng vênh tai muốn nghe cho kỹ, ai ngờ bên kia lại không nói nốt về sau. Đợi thật lâu vẫn không có dấu hiệu khách quý xuất hiện trên khán đài, cô rốt cuộc nhịn không được, quay đầu hỏi bạn nữ bên cạnh: “Xin hỏi, ‘anh ta’ mà hai người vừa rồi nói là ai vậy?”

Bạn nữ sinh nhìn nhìn Giản Ái, cười nói: “Chính là Hạ Sầm Minh, một doanh nhân trẻ thế hệ 8X.”

Giản Ái lập tức cảm thấy trong đầu có cái gì đó thông suốt, nghĩ lại, mấy vị nhà giàu mới nổi 8X kia có ai không được truyền thông suốt ngày tán tụng, không biết mới là lạ. Lại nói, truyền thông tán dương thế hệ 8X là vì tin tức về bọn họ có giá trị, thử nghĩ xem những người đàn ông vừa trẻ lại vừa có tiền, cả ngoại hình cũng không có gì trở ngại một ngày nào đó từ trong tiểu thuyết ngôn tình đi ra ngoài cuộc sống đời thực muốn hấp dẫn ánh mắt nữ sinh còn không dễ dàng. Nhưng cô nhớ rõ trước kia có nghe một diễn giả mà mình rất kính trọng nói Hạ Sâm Minh không phải như vậy. Cụ thể không phải như thế nào, cô cũng không nhớ rõ, nhưng vẫn tiếc là chưa được nhìn thấy người này. Tính ra, hôm nay có thể tận mắt nhìn thấy, coi như là một chuyện may mắn.

Ngồi thật lâu, rốt cuộc cũng nhìn thấy đèn trên khán đài vụt sáng. Ngọn đèn đó rất sáng, ánh sáng lòe loẹt khiến người ta hoa cả mắt, Giản Ái mơ mơ hồ hồ có chút ảo giác choáng váng. Sau đó cô nhìn thấy dưới ngọn đèn chói mắt kia có một dáng người thon dài bình tĩnh bước lên trên bục giảng.

Khoảng cách rất xa nhưng Giản Ái vẫn có thể nhận ra đôi mắt kia, đôi mắt đen kịt, mang theo vô hạn thâm thúy, thản nhiên nhìn xuống đám người đang nhao nhao phía dưới. Chỉ là, đôi mắt đen kia lại làm cho người ta có chút đau đớn. Giản Ái ‘a’ một tiếng đứng lên. Nhưng lại ngồi xuống, hai tay cô ôm trước ngực, ánh mắt xa xăm nhìn về phía người đàn ông phong độ trên bục giảng, bên miệng không tự giác cong lên một nụ cười giễu cợt.

Thế giới này thật là rất buồn cười. Người đàn ông ở trước khán đài tao nhã mỉm cười, khiến cho trong hội trường ồ lên những tiếng thét chói tai kia, cái gương mặt lạnh lùng mà kiêu căng ấy, nụ cười lạnh như băng ấy, đôi môi mỏng đang phun ra triết lý sâu sắc ấy cô vẫn còn nhớ rất rõ.

Hơn một tháng trước, hẳn còn dùng đôi môi giờ phút này đang nói triết lý đó mà đỏ trắng thay đen, còn xem chút nữa hủy hoại cô. Miệng cô cười khinh, cười đến châm chọc, đột nhiên cảm thấy thế giới này thực điên cuồng, cảm thú phủ thêm lớp da người cũng có thể lên tọa đàm. Đúng vậy, mọi người chỉ nhìn vẻ bề ngoài, học vấn và năng lực của người khác, còn phần bên trong đen tối thì có mấy ai thực sự để ý. Hân Nhiên ở bên cạnh dường như cũng cảm nhận được mùi vị lạnh băng bên cạnh, có chút nghi hoặc nghiêng đầu nhìn nhìn bạn mình không chớp mắt, vô vô cô.

“Cậu ngăn ra làm cái gì thế?”

Lúc này Giản Ái mới lấy lại tinh thần, cười với cô ấy: “Không, mình đang chăm chú nghe mà.”

Hân Nhiên nhìn vẻ mặt của bạn mà trong lòng cứ thấy kỳ lạ khó hiểu. Trên khán đài Hạ Sâm Minh vẫn đang giảng đạo lý bằng những từ ngữ đường hoàng, phía dưới đám người càng nghe càng hưng phấn.

Giọng của anh ta nhẹ nhàng, rõ ràng, trau chuốt. Khuôn mặt anh ta thật soái. Cách nói năng của anh ta tao nhã. Khí chất của anh ta lạnh lùng lại tự phụ. Không giống như người khác, anh ta sinh ra trong gia đình hào môn, nhưng lại dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng. Cho nên Giản Ái mơ mơ hồ hồ nghe thấy có nữ sinh nào đó hỏi: “Anh ấy có bạn gái chưa, mình muốn gả cho anh ấy.”

Giọng nói ấy rất nhỏ, bắt đầu từ một điểm, rồi lan ra khắp hội trường, toàn bộ đại sảnh đều nháo nhào cả lên. Ngay cả Hân Nhiên cũng xoay người, nói với Giản Ái: “Mình cảm thấy người đàn ông này rất có sức hấp dẫn.”

Nói chưa hết lời, cô đã nhìn thấy bên miệng Giản Ái hiện lên sự châm biếm. Diễn rất đặc sắc, ngụ ý trang rất hoàn hảo, cô cảm thấy mình cũng muốn vỗ tay cho anh ta. Sau đó cô thật sự vỗ tay.

Nhưng chỉ trong nháy mắt cô vỗ tay đó, dường như nhóm người bên cạnh cũng lập tức hòa theo, từ thừa thốt vài người, sau đó cả hội trường đều hoan hô vang dội. Cái vỗ tay giễu cợt của cô tất nhiên bị vùi dập.

Phần cuối của buổi tọa đàm là hỏi đáp. Ánh mắt Hạ Sâm Minh bình tĩnh nhìn xuống dưới khán đài, giống như đã tập mãi thành thói quen. Sau nhiều vòng đặt câu hỏi micro rơi vào tay một cô gái, cô này hơi ngượng ngừng hỏi: “Xin hỏi, xin hỏi, anh có bạn gái chưa?”

Câu hỏi vừa ra khỏi miệng, toàn hội trường như vỡ òa. Người trên khán đài dường như hơi sửng sốt, thoáng chần chờ trong chốc lát rồi nói: “Tôi đã có vị hôn thê.”

Tiếp theo đám người dường như là vô cùng thất vọng mà dần ỉu rĩ hẳn, các nam sinh lại bắt đầu ồn ào. Chỉ nghe thấy ở dưới có tiếng nói khe khẽ vang lên: “Mình vừa này còn nói không phải anh ấy thì không lấy

chồng nữa cơ đấy. Thật muốn biết vị hôn thê của anh ta là người thế nào mà có thể sánh đôi với anh ta...”

Hắn hơi cúi đầu, khoe miệng hơi nhếch lên, không tính giải thích vấn đề này nhiều, trực tiếp ngênh đón câu hỏi tiếp theo. Nhưng còn chưa kịp ngẩng đầu lên, hắn đột nhiên nghe thấy một giọng nói nhẹ nhàng mà âm vang hỏi: “Anh Hạ Sầm Minh, xin hỏi việc làm anh hối hận nhất là gì?”

Trong nháy mắt, không khí ngưng trệ. Một giây dài như một thế kỷ, sau vài giây im lặng dường như đám người vất vả lắm mới khôi phục lại, liên tiếp vang lên hít vào ngạc nhiên. Ánh mắt mọi người không hèn mà đồng loạt nhìn về phía nữ sinh ở giữa sân hội trường, cô nữ sinh cao ngạo đứng ở đó, ánh mắt lúc này mang theo ý tứ đùa giỡn, nhìn chằm chằm người trên khán đài.

Hạ Sầm Minh ngẩng đầu lên, tuy rằng khoảng cách rất xa, nhưng hai người lại giống như là kẻ thù ngồi đối diện. Không khí tiếp tục lặng im vài giây, Hàn Nhiên lúc đó kéo góc áo Giản Ái, cúi đầu hỏi: “Cậu điên hả?”

Giản Ái nhẹ nhàng bỏ tay cô ra. Chỉ thấy trên khán đài Hạ Sầm Minh nói: “Tôi nghĩ, chuyện khiến tôi hối hận nhất là khi tôi mới gây dựng sự nghiệp đã cướp đi cơ hội của đối thủ cạnh tranh. Trước đó đối phương cùng nhà đầu tư đã định ký hợp đồng, nhưng chúng tôi dùng trăm phương nghìn kế đưa ra điều kiện ưu đãi hấp dẫn nhà đầu tư. Người Trung Quốc không phải vẫn chú ý đến thứ tự trước sau đó sao, chúng tôi làm như vậy, hẳn là xem như ‘vô sỉ’. Cho nên tôi có chút hối hận.”

Nói xong hắn vừa cười cười, vừa cố ý nhìn Giản Ái nói: “Nhưng mấy thứ ‘Hối hận’ này trong quá trình gây dựng sự nghiệp chúng ta nhất định phải giải quyết, nhưng có đôi khi vì thành công, chúng ta phải hết sức tranh thủ trong phạm vi đạo đức ràng buộc. Có như vậy mới không thực sự hối hận.” Vừa dứt lời, dưới khán đài vỗ tay như sấm.

Đối phương đã là tay lão luyện lặn lội ở trong thương trường rất lâu rồi thì sao cô có thể đấu lại được. Báo thù thất bại Giản Ái hận đến nghiến răng kèn kẹt.

4. Chương 4

Sau khi nghe xong buổi tọa đàm, Giản Ái thất bại theo dòng người đi ra ngoài, vốn muốn tìm chỗ ăn một ổ bánh mì bù lại chút cảm giác thất bại. Nhưng là trời không chiều ý người, Hàn Nhiên nắm chặt tay cô nói: “Minh thực hâm mộ cậu đấy!”

Giản Ái nở nụ cười, bốn cột hôn lên mặt của cô ấy một cái, không đứng đắn nói: “Bảo bối, muốn kí tên cũng phải chờ mình ăn no đã!”

“Đi chết đi!” Hàn Nhiên tức giận đánh cô một cái, “Hôm nay sao cậu lại thần kinh quá vậy, dám thách thức dư luận thế giới.”

Giản Ái nghiêm túc: “Cảm thì uống thuốc cảm, không nên đến thì đi.”

“Haizz –” Hàn Nhiên thở dài, làm bộ dạng trưởng bối đau lòng: “Người trẻ tuổi, cô đúng là người trẻ tuổi.”

“Biết rồi!” Giản Ái cũng nghiêm túc đối đãi với cái bụng đang kêu òn ọt của mình, quyết định thuận theo Hàn Nhiên.

Nhìn thấy Giản Ái chịu nghe lời, Hàn Nhiên vừa lòng nói: “Minh muốn đi làm thêm, nếu về mà biểu hiện tốt, mình lấy miếng bánh ngọt cho cậu ăn.”

“Bây giờ có thể đi ăn luôn được không?” Đói quá!

“Không kịp rồi, sắp muộn rồi đó!” Hàn Nhiên nhìn đồng hồ sau đó cuống cuống nắm tay cô vừa chạy bon bon vừa nói: “Trời ơi, lão nhân gia người thiếu chút nữa lại hại tôi rồi!”

Xi! Còn chưa trách lão nhân gia nhà cậu làm hại cái bụng của mình đấy, Giản Ái nói nhỏ.

Chạng vạng.

Trong vườn trường oi bức mà ồn ào, lá rụng cũng không chịu tịch mịch ở dưới chân phát ra tiếng sần sật, Giản Ái quay phắt người lại, hình như có người đang theo dõi cô.

“Rốt cuộc là ai?” Giản Ái nắm chặt nắm tay.

Cô xoay người, hung hăng trừng mắt nhìn phía trước, một nam sinh đang mờ mịt nhìn cô, căn bản không biết mình đắc tội gì với cô.

“Vị bạn học này!” Một giọng nam dễ nghe vang lên bên tai, “Cám ơn cậu đã đi khắp nơi tìm tôi. Nhưng đối với nữ sinh háo sắc tôi vẫn luôn không có hứng thú.” Sau đó Hạ Sầm Minh đi ra hướng cửa trường.

“Đứng lại!” Tròng mắt Giản Ái vừa chuyển quát anh ta đứng lại: “Tôi không có thói quen thiếu nợ người khác.”

Hạ Sầm Minh quay đầu lại, “Vây tở chi phiếu kia đó?” Giản Ái nghiêng đầu nhìn anh ta, nói tiếp: “Anh quên rồi à!”

Cô nở nụ cười, sau đó lục lọi trong túi quần, lấy ra một đồng xu một hào, đi đến bên hắn, lắc lắc đồng xu ở trước mặt hắn, cười nói: “Ngày đó tôi chỉ cố muốn bồi thường mà quên cho anh chút tiền bo.” Nói xong, đem một xu nhét vào túi áo của hắn, “Bây giờ đã thanh toán xong, cút đi!” Nói xong, nhanh như chớp đã không thấy bóng người.

Buổi tối, trả xong thù, Giản Ái tâm tình sung sướng cầm bàn chải đánh răng đang chải chải, thì có người vỗ vai.

Xi!

Giản Ái lau bọt xung quanh miệng: “Thiếu chút nữa là hại mình nuốt kem đánh răng rồi.”

“Mình lấy đồ cho cậu!” Hân Nhiên quát to một tiếng, cầm bánh ngọt trên tay lắc lắc: “Cậu còn dám mắng mình.”

“Này! Nói tới nói lui, buông cái bánh ngọt trên tay ra ngay. Cả người cậu cũng chỉ có nó là có giá trị.”

“Giản Ái!” Hân Nhiên giận dữ giơ cái bánh gato lên: “Bánh gato này cậu đừng có ăn nữa, mình thà vứt đi còn hơn!”

Giản Ái nhanh chân nhanh tay đoạt lấy bánh ngọt, nhồm nhoàm hai ba miếng đã nuốt vào bụng: “Cho nên mình mới phải cứu nó từ trong tay cậu đó.”

Vừa ăn xong, Hiểu Linh ở phòng bên cạnh đi vào thông báo: “Giám thị đến.”

Giản Ái nhiều lần trải qua kiểm tra nên cả mày cũng chưa động đã chạy thẳng qua phòng ký túc bên cạnh thông báo: “Trường Giang số 1 thông báo cho nhóm Hoàng Hà số 3, Ngu Cơ đang đến. Các Bá Vương chú ý! Các Bá Vương chú ý!”

Trong phòng ký túc, đám nữ sinh đang đọc tiểu thuyết Bá Vương đều run bắn lên sau đó ngay lập tức tắt máy tính, leo thẳng lên giường giả bộ ngủ. Giản Ái hoàn thành nhiệm vụ cũng vèo một tiếng chạy như bay về giường, điều chuyển bản thân sang tư thế ngủ nổi tiếng thế giới!

Buổi sáng, Hiểu Linh ngậm bánh mì hỏi Giản Ái: “Ngu cơ với Bá Vương không phải là trời sinh một đôi sao! Sao lại muốn lấy ám hiệu vậy!”

“Nếu ngày nào cũng có một phụ nữ cắt cổ trước mặt cậu, cậu có sợ không!” Giản Ái nháy mắt tinh nghịch.

Nghe xong những lời này, bánh mì của Hiểu Linh cũng trực tiếp phun lên mặt Giản Ái. Giản Ái lấy gương ra nhìn một chút sau đó thì nổi giận: “Mình thay mặt cho Ủy ban bản đồ Thế giới, Hiệp hội giao lưu hòa bình Thế giới cực lực đưa ra lời kháng nghị với cậu: Vì sao trên cái bản đồ cậu phun lên để lại trên mặt mình lại không có sao Hỏa hả??? Nếu cậu bổ sung không được!!! Vậy thì cậu để ỉnh cũng phun thẳng bánh mì vào cậu luôn đi!”

Hiểu Linh mở miệng: “Ái Ái –” Giọng điệu rõ ràng là nịnh nọt.

Giản Ái đang thay đổi sắc mặt dùng ánh mắt trống không BS (khinh miệt) cô: “Sao?”

“Có thể nói ỉnh biết sao Hỏa dài ngắn thế nào không?”

!!!

Vừa tan học, Giản Ái dường như thoát khỏi lớp vỏ tiểu bạch thủ lao ra phòng học đầu đá lung tung. Hân Nhiên đi theo sau cô kêu oa oa: “Em gái Giản à, cậu cách hiện trường tai nạn xe cộ chỉ có một bước thôi đó.”

Sắc mặt Giản Ái vắn vẹo lập tức khôi phục trạng thái bình thường, “Mình cũng đâu dễ chịu gì, cơm căn tin khó ăn như vậy, mà mình còn đi cướp.”

Rất có cảnh giới vĩ đại của cậu ta không vào địa ngục, thì ai vào.

“Cậu tưởng chỉ có mình cậu như vậy chắc, mình cũng vậy nha!” Về mặt Hân Nhiên nhận định tâm cô cao ngất.

“Hân Nhiên, không mang theo cậu cản người nữa, mình đi tranh đùi gà trước, nếu mình có thể thuận lợi lấy nó để trên bàn cơm, vậy thì mình sẽ chia cho cậu ít da gà.”

Nói xong, cô lại nhanh như chớp chạy đi.

Đùi gà trong căn tin cũng không dễ cướp như vậy, mỗi ngày số lượng chỉ có mười lăm cái, lại còn bán theo giá đậu hũ, nếu không dùng đầu óc, làm sao có thể giành được. Huống hồ trong căn tin nhiều nhất chính là lũ quỷ nghèo đói!

Cho nên Giản Ái giống như nhân bánh bị kẹp giữa mười bốn vị gã nam sinh to con ở phía trước, bàn tay ai đó, ở phía sau — chắc chắn là cái tay của tên đứng thứ mười sáu kia, ý đồ ẩn dấu cô xuống, ý đồ tạo cảm giác chỉ có mười lăm người.

“Lần này kiên quyết không nhượng bộ.” Giản Ái dùng sức ngẩng đầu chứng tỏ quyết tâm của mình.

Chân, lại là chân của số mười sáu ở đằng sau giẫm lên chân cô, muốn chết thì mọi người cùng chết nhá!

Mắt thấy gã số mười sáu bắt đầu tranh đi lên, Giản Ái nổi giận, lập tức quay đầu nói: “Này có thể đừng lèm bèm ở bên tai tôi nói bác gái phục vụ căn tin bộ dạng giống bánh bao Sơn Đông nữa được không!”

Lão huynh đừng tưởng im lặng là vàng nha!

Cửa sổ căn tin vừa kéo ra, bác gái phục vụ như hổ tình mỗi nhìn nhóm người trước mặt: “Ai nói ta nhìn giống bánh bao Sơn Đông?”

Chẳng lẽ nói bác là bánh bao nhỏ Thượng Hải à!

A Lạp cũng có phải là người Thượng Hải đâu à!

Cho nên mọi người đều dùng hành động mà biểu đạt. Phần phật, hơn mười người dồn vào cửa sổ căn tin “Chân gà, của tôi.”

“Là của tôi!”

Đánh!

“Ai giẫm lên chân tôi.”

“Ai giật tóc tôi!”

Bác gái căn tin nổi giận, lại dùng sức gõ gõ cái muôi lên khay thức ăn nói: “Các cô các cậu còn chưa nói cho ta biết, vừa nãy rốt cuộc là ai nói ta giống bánh bao Sơn Đông!”

Im lặng

“Rốt cuộc là ai?”

Giản Ái ra sức chen lấn từ trong đám người đi vào lộ ra cái đầu nhỏ ra nói: “Là có người nói đáng về cô nhìn như con điều nhỏ Sơn Đông! Thật là xinh đẹp lóa mắt!”

“Trả lời rất hay.” Bác gái căn tin đem một cái đùi gà bỏ vào cặp lồng cơm của Giản Ái, còn bỏ thêm một miếng trứng ốp lếp to nữa.

Người bên cạnh ngậy người. Thì ra là phải thế! Hân Nhiên ở phía sau chen lên cũng nịnh nọt nói: “Sao có thể hình dung phong thái của chị là con điều nhỏ được, theo em thấy, chị hai giống bông ngọc lan nhỏ ở Hà Nam kia – hương thơm nức mũi.”

Khụ! Hân Nhiên cầm chân gà, sẵn sàng xả rắm đập khuôn theo Giản Ái. Người đằng sau đó cũng dừng mãnh mà lên.

“Chị ơi nhìn chị còn khỏe hơn Triệu Phi Yến.”

“Cô so với Tây Thi còn khiến người thương tiếc hơn.”

“Cô không hôi nách như Dương quý phi !”

“Chị, chị còn lấy được chồng gần hơn Vương Chiêu Quân.”

Các học sinh tranh giành xong thì lao đầu vào ăn, ăn xong rồi thì đến lông gà cũng không còn một cọng.

Còn bác gái căn tin thì ôm bát lớn lệ rơi đầy mặt: “Một trăm lẻ ba cái đùi gà bán hết với giá đậu hũ, lỗ chết tôi rồi.”

5. Chương 5

Giản Ái lúc này thật sự là mừng muốn chết, tại vì sao, không nói đến việc lấy được đùi gà, lại còn được thêm miếng trứng ốp lếp, sau đó, bác gái căn tin lại còn ưu ái cho bọc thêm trên miếng trứng ít lòng trắng. Giản Ái hầu như chưa từng ăn một món trứng trộn vụn như vậy. Vậy nên, cô hạ khay xuống, kín đáo đi qua trước mặt đám học sinh còn chưa lấy được đùi gà và trứng. Cũng vì vậy mà Giản Ái không để ý tới miếng vỏ dưa hấu dưới chân.

Một giây sau...

Một cánh tay con trai mạnh mẽ cứng rắn từ một bên vươn ra. Cô lập tức hóp chặt bụng lại, uốn cong người thụt tha nằm gọn trong lòng người đó.

Kì ngộ, cái này phải gọi là kì ngộ. Giản Ái trước khi ngã xuống vẫn quan sát chủ nhân của cánh tay kia một lần, người này cao nhất thì tầm 1m87, thấp nhất tầm 1m78, sai số không quá một mét. Nhưng, có một câu nói rất đúng, hoạ vô đơn chí, phúc bất trùng lai.

Cái trứng ốp lếp mà cô phải ca tụng mới có được kia lại từ trên trời rơi xuống, bọc một tiếng phứ lên mặt cô. Dì căn tin nhìn thấy một màn như vậy thì không khỏi xúc động, biết vậy đã không rảnh rồi mà bọc trứng lại rồi.

Chắc, tiếc quá.

Còn về phía hai người đang ở trung tâm kia thì được tất cả bạn học tránh ra cho bọn họ một khoảng trống. Giản Ái liếc mắt nhìn đám người xung quanh qua miếng trứng rách, không ngoài dự liệu, cô đã trở thành tiêu điểm của mọi người.

Đúng lúc này, ánh mắt vừa sâu vừa đen của nam sinh kia cũng xuyên qua miếng trứng rách nhìn cô, hỏi: “Bạn học này, không phải bạn vẫn muốn miếng trứng ốp lếp này chứ?” Giọng điệu đầy nghi vấn.

Muốn chết à!

Giản Ái dùng ánh mắt phóng điện mười vạn vôn, tay trái nắm chặt tay bạn học kia, trong lòng không ngừng mặc niệm: Đến đây đi! Nứt ra một cái lỗ đi!

Bác gái căn tin thực sự không thể nhìn được nữa, thò đầu ra ngoài cửa sổ căn tin: “Này bạn học, miếng trứng ốp lếp kia không được bọc hai mặt, thôi bỏ nó đi!”

Đùa gì mà nhạt quá vậy, xung quanh yên lặng đến mức tối đa, cả hồi lâu vẫn không có ai phản ứng. Nhưng ngay ở giây tiếp theo, các học sinh xung quanh đều hoa cả mắt, trứng ốp lếp biến đâu mất tiêu mà người đương nhiên cũng không thấy tăm hơi.

Ba mươi giây sau, Giản Ái chạy ra ngoài căng tin, tự cảm thấy mình thật may mắn khi chạy nhanh. Nhưng chỉ một phút sau, cô liền lập tức hối hận. Da mặt cô vốn dày, thẹn thùng làm quái gì chứ! Vì thế, cô lại bước vào căng tin.

Một phần mười giây sau, Hân Nhiên liền nhìn thấy bóng dáng Giản Ái hùng dũng chen vào.

“Ủa? Không phải là cậu bỏ chạy sao?”

“Xi! Xin cậu đừng có dùng từ ‘bỏ chạy’ buồn cười này được không, mình mà bỏ chạy sao? Mình chỉ là tranh thủ thời gian để rửa mặt chải đầu lại một chút mà thôi.”

Sau đó cô phải vụng trộm còn vương trên mặt, trên lông mi. Hân Nhiên hoài nghi nhìn Giản Ái. Nhưng đương nhiên ánh mắt hoài nghi này nhanh chóng bị ánh mắt của Giản Ái trấn áp.

Giản Ái hắng giọng nói: “Về phần miếng vỏ dưa hấu kia, mình cảm thấy bên trong ẩn chứa một âm mưu to lớn nào đó, cho nên mình muốn tìm ra chủ nhân miếng vỏ dưa hấu đó.”

“Không phải là vì cậu giẫm phải nó nên mới bị ngã sao?” Âm mưu gì ở đây?

“Đúng là ngược to mà óc như quả nho.” Giản Ái khinh bỉ nhìn ngọn núi to cao vút trước ngực cô nàng một chút, “Cậu không biết là việc giẫm lên vỏ dưa đó quan trọng thế nào à? Lỡ như mình ngã đập mặt xuống đất thì chẳng phải là trở thành vụ án hủy hoại nhan sắc sao? Hoặc nếu như cái móng tiếp đất trước, vậy sẽ dễ dàng trở thành vụ án hình sự đâm máu! Còn nếu mình mà ngã nghiêng qua bên thì chủ nhân của miếng dưa kia chẳng phải đã đạt mục đích nhất tiễn song điêu (một mũi tên trúng hai con chim) sao. Nếu khi đó cậu đang đứng bên cạnh mình thì chắc chắn cậu cũng bị vạ lây, đảm bảo hai cái bánh bao lớn Sơn Đông của cậu sẽ bị chấn động, giẫm xuống thành bánh bao nhỏ Vượng Tử ấy chứ.”

Vừa nói xong, Giản Ái đột nhiên cảm thấy bầu không khí dường như hơi loăng. Hóa ra mọi người đều đang xông tới nghe cô phân tích vụ án. Trong đó có một người tên Ngô Hưng Liên, pháp danh là nữ sinh bát quái vô địch đang dẫn đầu tiến vào: “Không cần để ý đến bọn mình, cứ tiếp tục đi.”

Mặt Giản Ái lúc này đỏ như cua vừa mới ra khỏi lồng hấp, sau đó tức giận dùng dùng bỏ ra ngoài.

Đi, đi ngồi toilet trút giận. Trên thực tế, nếu một người đang giận dữ thì dụng cái gì cũng thấy khó chịu. Ngồi xổm trên bồn cầu, Giản Ái hít một hơi, tuy rằng đặc trưng văn hóa của toilet là hôi, nhưng cô cảm thấy mùi của cái toilet này còn hôi hơn cả bình thường.

Xoay mở vòi nước, Giản Ái soi gương qua quýt rửa mặt.

“Ha ha, xin lỗi bạn học ha!” Một nam sinh đi vào thấy Giản Ái ở trong, liền cúi đầu xoay người vọt lẹ vào toa lét đối diện.

“Học trò thời nay đúng là kém cỏi, ngay cả hai chữ nam nữ cũng không phân biệt được.” Cô nhú mày nhìn nam sinh đó bỏ đi rồi cũng thủng thẳng đi ra ngoài.

Không lâu sau ở toilet đối diện vang lên tiếng nữ sinh hét to!

Nam sinh vừa mới đi vào trong lại đi ra ngoài, lấy tay chỉ vào Giản Ái: “Cậu... cậu... cậu”

Tôi, tôi, tôi cái gì, Giản Ái không chịu lép vế mắng cậu ta: “Bản thân không biết chữ thì trách tôi làm gì?”

“Nhưng cậu mới từ toilet nam đi ra đấy.” Nam sinh kia hung hăng nhìn Giản Ái chằm chằm, chính vì cô mới hặc cậu ta đi vào toilet nữ đối diện.

Giản Ái ngưng trệ suy nghĩ vài giây, sau đó lại cười ôn nhu: “Bạn học, tôi đây là biết chọn thời gian mà đi nha, chỉ lựa lúc không có ai mới đi.” Cô làm sao có thể ngăn được nhu cầu dùng nhà vệ sinh cơ chứ.

Giọng điệu này nghe quen quen, nam sinh kia sau một lúc suy nghĩ kỹ càng thì lập tức như bị sét đánh, đứng ngây như phỗng.

“Diệp Tu, đứng ở cửa toilet làm gì đấy?” Thấy Diệp Tu đứng ngây như phỗng ở cửa toilet, một nam sinh khác từ đằng sau đi vào hỏi.

Diệp Tu miễn cưỡng bày ra một nụ cười còn khó coi hơn khóc: “Mình gặp phải một người.”

“Ai? Nam hay nữ?” Nam sinh mới đến hưng phấn hỏi.

“Nữ sinh, một nữ sinh rất hung dữ, mình lại còn tưởng cậu ta định nhảy lầu.” Diệp Tu lí nhí nói.

Giản Ái sau khi ra khỏi toilet liền đi một mình trên đường về khu kí túc. Giản Ái nhắm mắt lại, thỏa thuê tưởng tượng hai bên đường là những hàng cây ngô đồng Pháp đang khoác áo màu vàng óng.

Cô hít sâu một hơi. Thu đã đến vậy là một mùa hè nữa lại trôi qua. Đang mãi tưởng tượng nên cô không ngờ có ai đó từ phía sau đột nhiên giữ chặt lấy cô. Bàn tay ấy mạnh mẽ hữu lực, lại còn giữ chặt như vậy, chắc chắn là một người ái mộ vô danh nào đó cuối cùng cũng cố lấy cam đảm gặp cô thổ lộ đây mà.

Vậy nên Giản Ái nở nụ cười yếu ớt, mong manh giống như em gái Lâm hai mắt long lanh chậm rãi quay đầu lại.

“Rốt cuộc cũng tìm thấy cậu, em gái nhảy lầu!”

Giản Ái hơi kinh ngạc nhìn người trước mặt, đây không phải là nam sinh đầu óc không bình thường đi vào toilet nữ đó sao?

“Quên rồi sao!” Diệp Tu ho khan vài tiếng, “Hôm đó ở trên tòa nhà hình tháp, cậu còn mắng tôi bị bệnh thần kinh.”

Giản Ái trợn mắt há hốc mồm nhìn nét mặt nghiêm túc của Diệp Tu: “Xì, người anh em, đã bị tôi mắng rồi mà cậu còn muốn chạy ra đây nhận người làm cái gì nữa?”

“Ha ha,” Diệp Tu vừa nhìn cô vừa cười ngây dại: “Thật ra tôi có việc nhờ cậu.”

“Chuyện gì?” Giản Ái lườm Diệp Tu: “Tôi với cậu có quen nhau sao.”

Diệp Tu “Chặc” một tiếng: “Ai nói là không quen, nhảy lầu tự tử trên tháp một lần, ở căn tin một lần, ở toilet một lần, tình cờ gặp ba lần vậy đã đủ quen rồi chứ!”

“Muốn tôi giúp cậu chuyện gì?” Giản Ái vô cùng cảnh giác, vừa nói với cậu ta, vừa dùng mắt vạch đường chạy trốn.

“Cậu sẽ không phải giúp không công đâu.” Diệp Tu từ trong ví lấy ra năm tờ giấy màu hồng, hai mắt Giản Ái lúc này chỉ còn nhìn thấy nhân dân tệ.

Nhưng một khắc sau, Giản Ái lại hiên ngang lăm lẹ nói: “Đều là người quen cả, cần gì phải vậy.”

“Hả?” Diệp Tu vô cùng khó hiểu.

Đúng là ngốc, Giản Ái liếc xéo: “Nói nhanh, muốn tôi giúp việc gì?” Phải xem thử xem 500 đồng này có ít quá không.

Diệp Tu nhìn ngó xung quanh, rồi ghé sát vào lỗ tai cô, nhỏ giọng nói: “Em gái tôi bị thất tình, mấy ngày nay nó khóc làm tôi thấy phiền chết mất, bạn học, cậu có thể giúp tôi mắng nó tỉnh được không?”

Giản Ái cầm 500 đồng: “Đây xem như là tiền cọc, nếu mà khó làm quá thì cậu phải trả thêm đấy.”

“Không thành vấn đề.” Diệp Tu mỉm cười.

“Em gái cậu vì sao lại thất tình? Còn nữa năm nay nó bao nhiêu tuổi?”

“Em gái tôi năm nay năm tuổi tám tháng, hai ngày trước, bạn trai nó ở nhà trễ vì đi dân nên nghỉ học, cho nên nó thất tình.”

Huk! (Nắc cụt)

Biện pháp tốt nhất để đối phó với một đứa con nít là chiêu gì nhỉ? Lấy lý lẽ ra mà khuyên? Không được, người ta mặc dù hoa tình yêu nảy mầm, nhưng dù sao lục căn vẫn còn thuần khiết! Lấy đồ ăn ra dụ? Sao được, đừng thấy còn bé chứ món cần ăn nó đều đã ăn hết rồi. Lấy gần gũi để lôi kéo...

Trong phòng kí túc xá, Hân Nhiên nhìn Giản Ái nói: “Mặc dù bộ dạng của mình không được ân cần cho lắm, nhưng dù sao cũng dịu dàng, còn cậu thì sao, gương mặt nhìn cũng rất thanh tú nhưng ánh mắt lại quá gian xảo, đừng nói lừa con nít, mình sợ là con bé nhìn thấy cậu là đã sợ mất hồn rồi.”

Giản Ái từ trên giường ngồi bật dậy: “Chị hai, còn nói là bạn bè đấy, có ai lại khen bạn bè kiểu như cậu không?”

“Ái Ái, bây giờ giới thiệu Diệp Tu ính được chưa?” Hàn Nhiên đổi giọng cầu xin.

“Cho tớ một ngàn tệ đi, thiếu một đồng miễn bàn.” Giản Ái nói chắc như đinh đóng cột.

“Ồ?” Hàn Nhiên quay đầu lại, “Mời cậu đi ăn kem được không? Cần gì mà phải động đến tình cảm nhân dân tệ chứ”.

“Ngoan, vậy để sau hãy nói há,” Giản Ái xoa đầu cô bạn, “Bởi vì bộ dạng của cậu dịu dàng hơn mình nên mình sợ cậu sẽ cướp mỗi làm ăn đáng giá một ngàn này của mình

6. Chương 6

Cuối tuần, nghe ngóng tình hình cơ bản không tệ, Giản Ái đứng giờ cùng Diệp Tu về nhà của cậu ta. Vậy mà đến lúc Giản Ái đi vào KFC tính ăn chút gì trước thì lại tình cờ gặp Hàn Nhiên cũng đi đến đó.

Đây có phải là cái mà người ta thường nói là: Yếu điệu quân tử, sắc nữ hảo cầu không nhỉ!

“Trùng hợp quá ha, Giản Ái!” Trùng hợp quái gì, là cậu cố ý thì có.

“Vị bạn học này là ai? Nhìn có vẻ rất quen!” Lúc nào cũng nhìn tư thế người ta oai hùng đánh bóng rổ mà còn giả vờ gì chứ!

“Giản Ái mình ngồi đây có tiện không?” Không tiện!

Nhưng Hàn Nhiên lại lén lút ở dưới bàn nhét 50 tệ cho Giản Ái.

“Đương nhiên có thể, vị này là bạn học Diệp, cậu ta mời mình làm thêm bán thời gian, bạn học Diệp, vị này là bạn học Hàn Nhiên, là hoa khôi phòng ký túc xá tụi tôi!” Giản Ái tạm thời xem tờ 50 tệ màu sắc tươi đẹp này thành hoa khôi ký túc xá.

Diệp Tu gật gật đầu, lập tức mua đồ ăn đến. Hàn Nhiên tao nhã uống nước trái cây, không thèm liếc mắt nhìn đến đĩa đùi gà rán thơm ngào ngạt bên cạnh. Không lâu sau Diệp Tu đi toilet. Đợi cho cậu ta đi thuận buồm xuôi gió, Giản Ái mới quay đầu sau lập tức mắng Hàn Nhiên: “Cậu làm cái gì vậy, bảo mình im miệng đó hả!!”

“Ấy.” Hàn Nhiên [cuối cùng nuốt mất]: “Cậu làm sao vậy, cậu? Dừng ánh mắt này mà trừng mình.”

“Gì chứ? Cậu bảo mình nhả gà chiên vừa ăn ra!”

“Con mắt nào của cậu thấy mình ăn chứ.”

“Vậy con gà này cũng đang giảm béo như cậu sao, gầy đến chỉ còn xương?”

Lúc này tiệm KFC lại mở một bài hát của US. Bên cạnh có một cô gái chớp chớp mắt, rung đùi đắc ý, còn vỗ vỗ bàn,

Hàn Nhiên hâm mộ nói “Động tác của cô ta rất giống ca sĩ nhạc đồng quê US.”

Giản Ái một tay cướp cái đùi gà còn thừa lại trên bàn, một bên lại khinh thường nói: “Cậu cứ nói thẳng cô ta giống bà cô nhà quê US quách đi cho rồi.”

Cô gái bên cạnh bỗng nhiên mở to hai mắt nhìn, giận tím mặt nói: “Cô nói cái gì?”

Giản Ái thấy thần sắc không ổn liền vừa quay chân chạy vừa nói: “Cô chẳng những giống bà cô nhà quê US mà còn nhỏ nhen giống ông chú miền ngược!”

Cô gái kia cũng đuổi theo “Có gan thì đừng chạy!”

Cho nên đến lúc Diệp Tu đi ra, bàn bên cạnh chỉ còn mỗi Hân Nhiên đang tao nhã uống nước trái cây.

“Giản Ái đâu?”

“Cậu ấy chạy đi mất rồi.”

Diệp Tu lập tức đuổi theo, “Giản Ái, cậu chạy cái gì?”

Giản Ái nghe thấy tiếng ông chủ liền lập tức đáp lại: “Tôi đang vội!”

“Nhưng tôi lại không vội!”

“Cậu không vội nhưng xe vội! Cho nên tôi muốn chiếm chỗ có lợi, tiên hạ cước vi cường.” Thành công lên xe bus, Giản Ái le lưỡi làm mặt quỷ với cô gái chạy sau đuôi xe.

Nhưng Diệp Tu ở bên ngoài xe lại kêu lên: “Nhưng đó không phải xe đi đến nhà tôi!”

“Ngu ngốc! Cậu không biết tôi sẽ đổi xe à!”

Sau nhiều lần trắc trở, Diệp Tu cùng Giản Ái cũng thuận lợi tụ họp.

Nhà Diệp Tu ở vùng ngoại thành, nhìn từ cửa vào thấy tương đối đẹp. Hơn nữa vừa vào cửa lớn là đã bề bơi xanh lam lấp lánh dưới ánh mặt trời, xung quanh che phủ bóng cây.

Nhà chính tường ngoài sơn vàng, cửa sổ thủy tinh trong suốt cực lớn khiến người ta có cảm giác vô cùng xa hoa. Giản Ái nhìn mà trong lòng cứ không ngừng kêu hối hận, sớm biết nhà Diệp Tu giàu có như thế, chỉ lấy 500 tệ đúng là quá ít.

“Đừng coi thường 500 tệ kia, đó là tiền lương tôi làm thêm mới có.” Giống như nhìn thấu lòng tham của cô, Diệp Tu nói.

Chẳng lẽ là ba anh ta cưới vợ hai.

Quả nhiên Diệp Tu lại nói: “Căn nhà này là ba tôi xây ẹ kể, hoàn toàn có thể nói là không liên quan đến tôi.”

Cho nên cậu với em gái cậu có thù oán. Sau đó là bảo cô đến làm vật hi sinh.

“Ba tôi với mẹ kế đi châu Âu, bởi vì em gái tôi Diệp Thành Huệ thất tình cho nên bọn họ mới gọi điện bảo tôi tới dỗ dành con bé, nếu tâm trạng con bé tốt lên thì nhiệm vụ của tôi cũng hoàn thành.”

Vì sao phải nghe lời như vậy, không đến không được à.

“Tôi cũng không muốn đến nhưng mẹ tôi nói con bé dù sao cũng là em gái tôi.”

Mẹ cậu là thánh mẫu à.

“Mẹ tôi rất thương con bé, cũng nhờ con bé chào đời, mẹ tôi mới tóm được chứng cứ chính xác cho tội danh ngoại tình của ba tôi, mới có thể được chia hơn phân nửa tài sản của ông ấy.”

Thánh mẫu có mưu kế hay.

Không đúng! “Mẹ cậu không phải có tiền sao, vì sao cậu còn phải ra ngoài làm thêm.”

Diệp Tu gõ đầu cô một cái: “Thanh niên đầu óc đừng có lúc nào cũng chỉ muốn không làm mà hưởng, phải nhớ lao động là vinh quang!”

Còn đang nói chuyện thì cô giúp việc mở cửa: “Cậu Diệp, cậu đến rồi à.” Nói còn chưa hết câu, một con gấu bông liền bay vào đầu cô ấy.

“Ồn quá đi, đến viết một cậu cũng không thể im lặng được à!” Một giọng nói non nớt lại ương ngạnh vang lên phía sau cô giúp việc.

Diệp Tu giật giật mày, sau đó nhìn Giản Ái, xem đi! Đây là nguyên nhân tôi muốn trả 500 tệ.

Không phải chỉ hơi ương ngạnh sao? Giản Ái vẫn không hề để ý. Chỉ tiếc là câu tiếp theo lại khiến Giản Ái thiếu chút nữa bị dọa đến Thái Bình Dương.

“Tôi là cô gái cô quạnh như pháo hoa.”

Đây là lời mà một đứa con nít sẽ nói sao?

Giản Ái sau khi vào cửa liền nhìn thấy một cô bé xinh đẹp mũm mĩm như thủy tinh đang ở trên bàn múa bút: Ai biết lòng ta, việc này không liên quan đến gió và trăng.

“Này! Giúp tôi treo tranh lên tường đi!”

Kêu người giúp việc sao? Con nhóc này cũng không lẽ phép lắm.

“Họ Trương kia, không được động vào, kêu người giúp việc mới anh tôi dẫn đến treo cho tôi! Chị ta nhìn như con khỉ, có thể giúp tôi treo cao hơn một chút!”

Ai giống khỉ chứ!

“Không được nói người khác như vậy, đây là bạn anh mời đến!” Diệp Tu mở miệng nói “Xin lỗi!”

“Không cần!” Là Giản Ái mở miệng, trên mặt vậy là vẫn là cười hi hi.

“Nghe thấy chưa, Diệp Tu, người ta nói không cần kia, hơn nữa chị ta nhìn giống người giúp việc, còn trách tôi.” Diệp Thành Huệ buông bút lông ngạo mạn nói.

Giản Ái gật gật đầu “Đúng vậy, phiền hai người ra ngoài một chút.”

“Không được!” Một con búp bê Baby cứng ngắt chuẩn xác nện lên ngực Giản Ái. “Không có mệnh lệnh của tôi, chị dám mở miệng.”

Con nhóc đáng chết.

Giản Ái trừng mắt liếc nhìn Diệp Tu cùng cô giúp việc kia một cái, “Nếu tôi đã nhận tiền của cậu thì nhất định sẽ giúp cậu làm xong việc, cho nên cậu cũng phải nghe lời tôi, đưa cô giúp việc đi ra ngay lập tức.”

Diệp Tu đáp lại cô bằng ánh mắt kiên định: “Nếu thật sự không chịu được, thì cứ lớn tiếng la cứu mạng, bọn tôi ở ngay ngoài cửa chờ cậu!”

Diệp Thành Huệ lớn tiếng hét: “Anh dám để tôi với chị ta ở chung trong một phòng, tôi sẽ méc ba, nói anh mang bạn gái về làm chuyện quan hệ nam nữ bất chính!”

“Quan hệ nam nữ!” Trong giọng nói của Giản Ái bắt đầu ẩn chứa sát khí mãnh liệt. Sau đó hắc hắc cười lạnh xoa xoa ngực, “Cũng tại em làm sục ngực rồi, anh của em còn có thể muốn làm gì chị chứ.”

Người này nói chuyện thật đúng là tùy tính. Bản thân Diệp Tu khóe miệng cũng run rẩy, cắn chặt răng, cô giúp việc vội vàng cúi đầu, chỉ sợ không cẩn thận sẽ bật cười.

Sau đó.....

Bọn họ bước ra ngoài.

Tiếng động ở bên trong cánh cửa đầu tiên là tiếng mắng chửi ầm ầm, sau đó từ từ biến thành những tiếng nhẹ nhàng, trong tiếng bước chân lại pha tạp đủ loại tiếng va chạm cùng tiếng cười to, trong một đồng hồ hỗn loạn, một cái tiếng “rầm” nặng nề lấn át hết mọi tiếng động.

Lúc này đã là năm tiếng đồng hồ trôi qua. Giản Ái nghiêng ngả lão đảo chạy ra nói: “Mệt chết mất!” Thật không phải là việc cho người làm mà.

Không thể nào!

Diệp Tu trợn tròn mắt ngay cả bạn học nữ bưư hân như vậy mà cũng không đấu lại con bé, vậy còn có thể tìm ai xử lý con bé đây.

Giản Ái đặt mông ngồi ở ghế tắm nắng bên cạnh bể bơi: “Còn ngày ra đó làm gì, mau mát xa đám bóp tay cho tôi, đấu với con bé ấy tay tôi cũng sắp gãy rồi.”

Sau đó Diệp Thành Huệ khập khiễng đi ra, phần nộ trừng mắt liếc nhìn Giản Ái một cái, cái người này ỷ vào thân cao, dám dè con bé xuống đánh, thật sự là xấu xa đến cực điểm.

Giản Ái cũng nhất quyết trừng lại con bé, ý tứ rất rõ ràng, nếu còn không phục sẽ tiếp tục dùng vũ lực làm cho nhóc phải phục. Diệp Thành Huệ nén giận cúi đầu,

Một ngày nào đó, chờ con bé từ từ lớn lên

Một ngày nào đó con bé cao lớn hơn —

Nhất định sẽ tìm Giản đầu Ái một trận.

“Sao bệnh ngứa của em còn chưa khỏi hả?” Giản Ái chậm rãi ngâm ổng hút, hút một hộp nước trái cây.

Bệnh ngứa? Diệp Tu kỳ quái nhìn Giản Ái.

“Bệnh ngứa mà cũng không biết?” Đúng là ông già nhà quê. “Bệnh ngứa còn gọi là bệnh công chúa, lúc nào cũng tỏ ra là kẻ có tiền, cho nên phương pháp trị cũng đơn giản, da ngứa chỗ nào đánh chỗ đó, thịt ngứa chỗ nào cào chỗ đó. Ngoài ra tịch thu tiền tiêu vặt của con bé.”

Bạn nhỏ Diệp Thành Huệ vội vàng ôm hông, lại xoa chân một cái. “Không ngứa.”

“Sau này giao tiền tiêu vặt cho anh của em, muốn mua gì cứ lấy hóa đơn với biên lai tìm cậu ta thanh toán.”

“Hóa đơn? Biên lai?” Bạn nhỏ Diệp Thành Huệ tròn tròn mắt, là cái gì vậy: “Làm bằng giấy hay là hộp?”

“Hừ! Mở máy tính ra mà tra, em không biết đó là cái gì?”

“Chị đừng có mà ánh mắt khinh bỉ đó nhìn tôi, tôi mới có sáu tuổi thôi!” Diệp Thành Huệ bất mãn.

“Vậy mà em biết bản thân mình cô quạnh như pháo hoa.” Con nhóc mím đặc.

Diệp Thành Huệ đỏ mặt: “Tôi biết pháo hoa không phải loại ngắt từ trên cây xuống.”

Diệp Tu mừng rỡ, bởi vì dù sao cũng là em gái: “Giản Ái, cậu giỏi quá! Tôi cứ nghĩ cậu ngoài đánh con bé, sẽ không làm gì khác chứ.”

Lời còn chưa dứt, một nắm tay của Giản Ái liền đập lên đầu của cậu ta.

“Thấy không.” Giản Ái trịnh trọng quay đầu hỏi Diệp Thành Huệ.

Diệp Thành Huệ nặng nề gật đầu.

“Chỉ lớn về vóc người và da thịt là không được, đúng không? Giống như anh em, cao hơn chị, lớn hơn chị, nhưng vẫn bị chị đánh.”

Diệp Tu tru lên nói “Bởi vì cậu đánh bất ngờ, cho nên tôi mới không có phòng bị?”

“Cái này gọi là có trí não. Bởi vì có trí não, cho nên mới phải thực thi đánh bất ngờ, chứ không chọn xung đột trực diện.” Giản Ái sinh động giảng cho Diệp Thành Huệ một bài.

“Nhưng mà có trí não với có cái đầu thì khác gì nhau?” Diệp Thành Huệ tò mò hỏi.

“Trí não là một bộ phận của cái đầu.”

“Có phải là đầu to thì trí não cũng lớn không?!”

“Hình như là vậy!”

“À! Hèn gì tôi cứ nghĩ thủ đô của Mĩ là New York, Nhật Bản là ở châu Phi, hóa ra là đầu tôi nhỏ nên trí não cũng nhỏ giống như ngực chị.”

Con nhóc chết tiệt! Chuyện gì không nói sao lại nói chuyện này.

Giản Ái tức tối cào từ, không ở lại cái chôn đau lòng này.

7. Chương 7

Diệp Tu đi theo Giản Ái cười: “Cùng đi nào! Đứng rồi, em gái tôi cho cậu những gì?”

Giản Ái vỗ vỗ ba lô, “Đều là đồ chơi của con nít! Cậu trưởng thành rồi nên không cần phải xem đâu.”

Không xem thì không xem, đồ chơi con nít cậu ta cũng chẳng thèm, “Tôi đưa cậu về!”

“Đưa tôi về?!”

Giản Ái hơi hơi bất ngờ quay đầu qua, “Lẽ nào cậu có xe?!” Người này không phải nói lao động là vinh quang sao, đúng là nói một đằng làm một nẻo.

“Không có.” Xe taxi thì sao có thể nói là xe của mình chứ.

Đang nói chuyện bỗng có một chiếc Cadillac màu đen từ đầu đường bên kia chạy đến. Cô nhìn thấy người ngồi trong xe. Là cái tên khốn kiếp vứt mười vạn đồng ra để giả mạo làm thiên sứ đó.

Cửa sổ xe mở ra, quả nhiên khuôn mặt Hạ Sầm Minh kia liền hiện ra, “Lên xe!”

Anh nói lên là phải lên à!

“Muốn tự lên hay là để tôi giúp?”

Khinh thường người khác đúng không!

Bị Hạ Sầm Minh ba lần bốn lượt trêu chọc, Giản Ái ghi hận trong lòng vung một quyền qua. “Anh đúng là vô giáo dục! Lúc nào cũng không lễ độ uy hiếp người khác như vậy.” Vậy để tôi giúp anh phổ cập một ít kiến thức cơ bản của một kẻ hiếu tử.

Không nên không lễ phép cười như vậy, nhưng Diệp Tu nhin không được!

“Ha ha.”

“Nếu đánh một quyền mà nguôi giận thì lên xe?” Hạ Sầm Minh liếc mắt nhìn Diệp Tu một cái, quay đầu hỏi Giản Ái. “Là về chuyện ngày hôm đó, tôi nghĩ không tiện nói ở đây.”

Giản Ái không cho là đúng: “Anh là nói tới chuyện tôi lợi dụng thời gian nghỉ hè đến KTV làm thêm, lại bị anh cưỡng gian không thành, còn lấy của anh mười vạn tệ?!”

Lời vừa nói ra, Diệp Tu đã không thể tin được mà nhìn cô.

Giản Ái ưỡn ngực: “Tôi sống quang minh chính đại, có chuyện gì mà không thể nói. Cho nên anh không cần biến nó thành lén lút, làm như chuyện người khác không thể biết.”

Hạ Sầm Minh giơ ngón tay cái lên.

“Khen tôi cũng vô dụng, mười vạn tệ kia là phí an ủi của tôi, không tính trả lại anh.”

Hạ Sầm Minh thừa nhận anh ta thua. “Lên xe, tôi mời cô ăn cơm, nhân tiện dẫn bạn trai bé nhỏ của cô tới cùng luôn!”

“Cái gì nhân tiện, nếu cậu ta không đi, tôi dám đi sao? Còn nữa cậu ta không là bạn trai tôi, đừng làm vậy bắn khẩu vị của cậu ta. Hơn nữa tối nay anh phải mời tôi ăn món gì đó thật đắt, nhưng lại ăn không đủ no.” Giản Ái kéo cửa xe, kéo Diệp Tu cùng lên xe.

Tiểu nhân thật, Hạ Sầm Minh nhún nhún vai: “Tôi thừa nhận hôm đó tôi bị ma quỷ bịt mắt, cho nên khi đó mới thiếu chút nữa là nhìn trúng cô.”

Vừa mới dứt lời, khuôn mặt tuấn tú của anh ta lại trúng một quyền: “Gì vậy?” Người nào đó lập tức nổi nóng.

Giản Ái đặt nắm tay lên miệng thổi một hơi: “Chẳng lẽ anh không có chút quan niệm nào về trinh tiết sao, rõ ràng đã có bạn gái rồi, còn dám động dục linh tinh.”

“Xuống xe!” Hạ Sầm Minh khẩu khí vô cùng xấu, “Nhân lúc tôi còn chưa nổi nóng.”

“Cám ơn nha!” Giản Ái thản nhiên kéo Diệp Tu xuống xe: “Sau này nhớ đừng có trêu chọc tôi.” Chọc một lần, tôi sẽ chọc lại anh một lần.

Diệp Tu có chút hâm mộ cầm tay cô. “Cậu sống thật sự là rất tự tại.”

Vừa mới nói xong, bỗng nhiên phía trước một chiếc Audi màu đen thương vụ chạy nhanh như bay, không bao lâu đã vượt qua chiếc Cadillac. Chiếc xe đó xuất hiện khi nào vậy, nhanh quá, Diệp Tu có chút cảm giác bị chấn động. Chắc chắn là vượt quá tốc độ nghiêm trọng rồi, cậu ta nghĩ.

Nhưng Giản Ái lại vô cùng hứng thú, tính nhìn theo chiếc Audi vượt xa xe Hạ Sầm Minh, ai ngờ người ta hình như không có ý tiếp tục vượt qua xe của anh ta mà phóng lên xoay tròn một cái, “rùm rùm” một tiếng rồi điều chỉnh phương hướng, dường như là nhắm ngay vào đuôi xe Cadillac.

Ngay vào lúc Giản Ái với Diệp Tu còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, Hạ Sầm Minh đã hét lớn: “Không muốn chết thì mau lên xe!”

Xi! Giản Ái lên tiếng sau đó bắt đầu xoay người dùng bịch nylon bọc lấy cái gì đó nhìn giống như bùn đất. Lúc này chiếc xe phía sau áp sát cực nhanh, chuẩn bị sẽ tông vào.

Diệp Tu không khỏi rống to với cô nói: “Cậu lấy cái gì vậy, thú vị quá.”

“Hai người còn ở đó mà ầm ĩ, mau lên xe!” Hạ Sầm Minh thiếu chút nữa là không thềm để ý đến hai người họ.

Được rồi! Bịch! Một tiếng, Giản Ái đánh đòn phủ đầu, thứ gì đó cầm trong tay bay ra ngoài. Rơi thẳng vào chính giữa cửa trước chiếc xe đằng trước.

“Thiên sứ đến đây! Con gián kia cần thận đấy!”

Sau khi Giản Ái nói xong, Diệp Tu lôi cô nhanh như chớp leo lên xe Hạ Sầm Minh.

Diệp Tu nhú mày hỏi cô: “Vừa rồi cậu nói cái gì thiên sứ vậy!?”

Giản Ái cười to: “Tảng đá dính cứt chó ném qua đó, chính là shit từ trên trời giáng xuống, gọi tắt là cứt trời!”

Vừa mới nói xong! Cửa sổ chiếc xe Audi đằng sau mở ra, một anh chàng mắt đeo kính râm, lại còn đeo khuyên tai lộ đầu ra: “Ném cứt chó, tao đập cả nhà mày!” Cái miệng của anh ta đang mở to thì bị một cái giày cao gót bịch chặt.

Đoàng đoàng! Từ trong giày bay ra vô số pháo hoa. Mối anh trai đeo khuyên tai nhất thời xuất hiện hình dạng mới, nổi trội cứ như hai cái lạp xường!

Ném một chiếc giày xuống, Giản Ái vỗ tay vui tươi hơn hớn nói: “Năm mới đến rồi, Năm mới đến rồi, chúng ta cùng đốt pháo hoa!”

Nhưng mà, sau đó tiếng xe hơi lại gầm rú vang vọng khắp con đường, đâu chỉ có một chiếc mà căn bản chính là một đoàn xe. Hạ Sầm Minh nhìn cô qua kính chiếu hậu vừa nhìn qua kính chiếu hậu quan sát động tĩnh ở phía sau, vừa nói với Giản Ái: “Chơi hay quá đó! Lát nữa cô sẽ biết chữ tự tử viết như thế nào?”

Viết như thế nào?

Với cái tính ghê con không sợ hổ, Giản Ái bắt đầu lục từ trong ba lô ra một cây súng nã, rồi một con nhện.

Diệp Tu ngẩn người: “Cậu nghĩ đó là trò đùa của con nít à, có lẽ tôi nên báo cảnh sát!” Sau đó cậu ta cầm điện thoại di động bắt đầu báo cảnh sát.

Báo cảnh sát?

Tiếp đó là lời nhân viên cảnh vụ lễ phép hỏi: “Xin hỏi ở chỗ nào ạ?”

Ở chỗ nào?

Hạ Sầm Minh vừa nhún ga, vừa trả lời “Không biết!” Lúc này có ai rảnh mà xuống xe nhìn dây số trên cột mốc.

Nghe đến thời khắc quan trọng, Giản Ái rống lớn một tiếng: “Phật Tổ phù hộ cho con!” Sau đó làm dấu thánh giá trước ngực.

Cái vị đại thần Đông phương Tây phương xin tập hợp lại đây, ban cho con sức mạnh!

Giản Ái vươn súng nã, bịch! một tiếng, con nhện trên đầu súng bay qua bụi đất, lướt qua cút chó trên đường, sau đó, lọt vào trong xe đối phương. Đoàn! một tiếng, tỏa ra một đám mây khói vĩ đại.

Đương nhiên một đám rất cô đơn, Giản Ái ở vào lúc bọn họ không kịp phản ứng, liên tục phóng ra hơn mười viên đạn nữa.

Từng đám từng đám bùng nổ trên bầu trời, vô số đóa hoa lần lượt nở rộ lấp đầy một góc trời. Vì thế có mấy người đi đường sau khi nhìn thấy liền lập tức dùng di động gọi đến đường dây nóng của đài truyền hình. Cho nên cơn ác mộng cho chiếc xe đuổi theo Hạ Sầm Minh chính thức bắt đầu.

Bởi vì có một chiếc xe lấy tốc độ phi thường, không biết sợ đuổi đến, hơn nữa trên thân xe còn viết: trực tiếp đầu tiên tại hiện trường.

Phóng viên nhảy xuống xe. Camera nhắm ngay phóng viên.

“Như mọi người đã thấy, nơi tôi đang đứng là hiện trường quan trọng, chiều nay nhận được tin báo của quần chúng nói nơi này có người đối pháo hoa trái phép! Dựa theo quy định quản lý đốt pháo hoa an toàn, địa điểm đốt pháo hoa không đúng quy định, đầu tiên sẽ bị phạt tiền từ 20 tới 200 tệ, hoặc là từ 200 tới 500 tệ; sau đó căn cứ vào hậu quả, mức độ nguy hại mà quyết định trách nhiệm bồi thường, hoặc là trách nhiệm hình sự. Ngoài ra, cảnh sát cũng đã triệt để điều tra ra nơi bắt nguồn, đang truy đuổi tới cùng.”

8. Chương 8

Sau khi nhóm hiện trường đầu tiên đến, đám xe đuổi theo Hạ Sầm Minh cũng lập tức giải tán. Cho nên Hạ Sầm Minh mới công thần Giản Ái, cũng nhân tiện đưa Diệp Tu cùng đến khách sạn hàng đầu thành phố

— Nhạc Nhã Hiền

Sau ngồi vào chỗ, Hạ Sầm Minh cũng không xem thực đơn mà trực tiếp nói với nhân viên phục vụ khách sạn: “Mang cho tôi món ăn vàng ròng đắt nhất!”

Giản Ái cười tít mắt nói: “Là dùng vàng ròng mà nấu sao?”

Diệp Tu cười tủm tỉm: “Tôi đã tới một lần, quả thật là dùng vàng ròng để nấu!” Phía trên mặt món ăn được phủ một lớp vàng cực mỏng, điều hấp dẫn người ta không là hương vị, mà là cái kiểu sang trọng khoe khoang kia.

Giản Ái lại trưng ra một vẻ mặt xấu hổ, vô cùng thực nữ nói: “Nhưng người ta không phải là Vương nhị tỷ.[1]” Không có sở thích nuốt vàng.

Hạ Sầm Minh ngần ra sau đó trả lời: “Ở đây đắt nhất chỉ có món ăn vàng ròng này thôi.”

“Người ta chỉ muốn ăn chè tuyết nhĩ đắt nhất thôi!” Giản Ái vô cùng vô liêm sỉ nói: “Dùng tiền mặt mà nấu!”

“...” Hạ Sầm Minh hóa đá ngay tại chỗ.

Cũng may Diệp Tu giải vây thay anh ta, “Đây là nhà hàng Nhật, không có chè tuyết nhĩ!”

Hạ Sầm Minh thiếu chút nữa bị Giản Ái đốt tiền chỉ còn thiếu đường đốt hương mà bái Diệp Tu, “Đúng đúng! Nghe Diệp Tu.”

“Vậy nghe lời cậu ta, tối nay có thể đóng gói mang về không?”

Làm người phải bình bình thản thản, vì thế Giản Ái lại càng phát huy vô cùng nhuần nhuyễn bản sắc tiểu nhân của mình.

Có điều Hạ Sầm Minh rất lâu không có hé răng, Diệp Tu có thể tưởng tượng bộ dáng anh ta âm thầm cắn răng. Đóng gói mang về là việc nhỏ, nhưng thể diện là bột ngọc trai, cạo đi rồi sẽ làm tổn thương mặt.

Vì vậy Diệp Tu chậm rì rì chuyển hướng đề tài: “Cậu tổng cộng ném bao nhiêu viên pháo hoa con nhện?”

Giản Ái bấm ngón tay: “Khoảng mười ba viên!”

“Cậu có biết bao nhiêu tiền một viên không?”

“1.000 tệ một viên thì phải!?”

Diệp Tu cười cười: “Làm sao mà cậu biết là 1.000 tệ một viên?”

Giản Ái từng xem ở trên mạng, lúc ấy cứ nghĩ trang đó khuếch đại công năng của nó, không ngờ lại là thật. “Xem ở trên mạng, vậy mà ba cậu cũng dám mua cho em gái cậu!” Chẳng lẽ không sợ con bé bị thương.” 1000 tệ một viên cũng đủ đắt rồi, gần bằng hai tháng tiền sinh hoạt của tôi!”

“Cậu hai tháng phải dùng một ngàn bảng Anh sao?” Diệp Tu thấy với bản chất tham tiền của cô thì chắc không dùng nhiều như vậy. Cho nên mỉm cười nhìn cô.

Má ơi! Bảng Anh sao, Giản Ái chẹp miệng.

Thời cơ tốt! Hạ Sầm Minh nhân lúc Giản Ái đang ngạc nhiên, vội vàng chọn món. Sau khi đồ ăn được dọn lên, Giản Ái miệng ăn sushi, đĩa kẹp thịt tôm hùm, Diệp Tu lại còn đem rót rượu sake đưa tới bên miệng cô. Nuốt sushi vào, rồi uống sake, Hạ Sầm Minh lại gấp bạch tuộc nhét vào miệng cô.

Diệp Tu lén ở dưới bàn giơ ngón tay cái ra với Hạ Sầm Minh. Còn Hạ Sầm Minh thì đáp lại cậu ta bằng một chữ V.

Miệng Giản Ái vừa rảnh, Diệp Tu liền đưa đôi đũa đến trước mặt cô: “Há mồm.”

A ô!

Có thể vừa ăn vừa nói không!

Không được!

Hạ Sầm Minh lại đưa cá hồi lên miệng cô. Diệp Tu lại bắt đầu rót rượu.

Hạ Sầm Minh buông đũa xuống hỏi: “Bạn học Diệp Tu có biết Diệp Thắng Kiền tiên sinh không?”

Diệp Tu gật gật đầu “Biết!”

Miệng Giản Ái lại rảnh, vừa định bát quai một chút thì một miếng sushi lại trở đến bên miệng cô.

Giản Ái mất hứng: “Tôi nghĩ một lát rồi lại ăn có được không?”

“Bọn tôi là đang cho cô hưởng phúc, cho nên mới đưa cơm đến tận mồm cho cô.” Nhìn Hạ Sầm Minh lời lẽ đầy chính nghĩa mà Giản Ái trợn trắng mắt. Bắt đầu hoài nghi cái dáng vẻ này.

Diệp Tu mỉm cười cầm lấy khăn giấy bên bàn ăn, lau tay tiếp đó nói với Hạ Sầm Minh: “Có phải anh Hạ thấy tôi hơi giống ông ấy, đúng vậy, tôi là con ông ấy.”

Hạ Sầm Minh mỉm cười, lại nhìn thoáng qua trang phục trên người Diệp Tu rồi nói: “Cậu nhìn không giống một nhị thế tổ.”[2] Giản Ái vừa định ngắt lời, lại bị cậu ta rót một ly sake đổ vào họng.

Khụ!

Diệp Tu không kiêu ngạo không siểm nịnh mỉm cười: “Ba là ba, Diệp Tu là Diệp Tu.” Tay đưa ra vỗ vỗ hai cái sau lưng Giản Ái, rồi lại gấp thịt cua lên nhét vào miệng cô.

Hạ Sầm Minh mỉm cười, Diệp Thắng Kiền có biệt danh là “Diệp kim mã”, gọi ông ta “Diệp kim mã” là bởi vì ông ta thích xe sang, hề trên thị trường có loại xe hơi hạng sang, xe thể thao gì cũng đều dùng đủ mọi biện pháp tậu một chiếc.

Lúc xe thể thao ở trong nước vẫn còn vô cùng hiếm thì Diệp Thắng Kiên đã dám nhập khẩu một chiếc xe thể thao Lamborghini Italy được liệt vào hạng cấm nhập khẩu, niềm ao ước của biết bao đàn ông ở thành phố này. Cũng đưa tên tuổi Diệp Thắng Kiên sáng ngang hàng với siêu xe. Nghe đồn, Diệp Thắng Kiên rất thương con gái, nhân dịp sinh nhật cô con gái bé bỏng còn tặng con bé một chiếc du thuyền làm đồ chơi. Cho nên một ngàn bằng Anh ột viên pháo hoa con nhện với ông ta mà nói cũng chỉ là một món nhỏ.

Có điều Hạ Sầm Minh thật không ngờ con trai ông ta —— Diệp Tu lại giản dị như thế. Anh ta lúc này ngẩn ra, tay tất nhiên quên gấp đồ cho Giản Ái, nhưng bất ngờ là, Giản Ái lại tự động khép miệng, dường như không hề hứng thú với câu chuyện của bọn họ.

Diệp Tu gác đề tài này lại: “Biết ai đuổi theo anh hôm nay không?”

Quả nhiên, Hạ Sầm Minh nhướn hàng lông mi, nói: “Hiện tại chưa biết, nhưng sẽ biết nhanh thôi.”

Diệp Tu vị thờ dài một tiếng: “Sau này vẫn nên mang nhiều người theo thì tốt hơn.”

Hạ Sầm Minh cười nhạo: “Bởi vì muốn trả đồ cho Giản Ái cho nên mới không mang nhiều người như vậy.”

Giản Ái đang ăn gì đó liền buông đĩa xuống, liếc xéo anh ta một cái: “Tự anh quen dẫn người theo, đâu có liên quan tới tôi.”

“Chính là chuyện liên quan tới cô.” Hạ Sầm Minh cầm một xu lần trước cô thối lại ném thẳng tới trước mặt cô: “Cầm tiền của cô lại đi.” Anh ta không thể vì một xu này mà mất mặt được.

“Chê ít hử!” Giản Ái nhắc đầu: “Hôm nay tôi đang vui, cho anh thêm ít nữa nhé?” Sau khi nói xong, cô thiếu chút nào là ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Hạ Sầm Minh vội vàng giơ cờ trắng: “Được! Được! Tôi sai rồi, tiểu nhân chính thức xin lỗi người!”

Giản Ái không sợ chết lại vuốt râu hùm: “Nếu tôi tha thứ cho anh thì có thể đóng gói đồ ăn thừa tôi này về không?” Anh là rùa đen, tôi là thiết chùy, mọi người lại nện một nện!

Hạ Sầm Minh cười ha ha: “Cô gái này sao mà thô lỗ quá vậy. Chúng ta biểu quyết đi!”

Giản Ái vừa nghe xong liền kéo tay Diệp Tu giơ lên trước, sau đó lại giơ tay mình lên. Nhưng trong hai tròng mắt sâu của Diệp Tu xẹt qua một tia tinh nghịch rồi đứng dậy: “Xin lỗi! Tôi phải đi toilet một chút!”

Cho nên cục diện hiện tại là hòa 1 – 1.

“Tôi biết rồi.” Giản Ái buồn bã ỉu xìu nói: “Đàn ông trên thế giới này đều đen như nhau!”

Hạ Sầm Minh cười nhạo: “Là quạ trên thế giới đều đen như nhau!” Liên quan gì đến đàn ông.

[1] Vưu Nhị Tỷ là 1 nhân vật trong Hồng Lâu Mộng. Vì Phượng Tả ghen ghét và muốn loại trừ Vưu Nhị Tỷ, đã dùng rất nhiều kế hãm hại. Nhị Tỷ trúng kế, đau khổ vật vã, mở rương lấy một khối vàng nuốt vào bụng để tự tử.

[2] Nhị thế tổ () là một thành ngữ phổ biến trong tiếng Quảng Đông lấy từ tích vua Tần Nhị Thế. Thành ngữ chỉ con cháu những gia đình giàu có, chỉ biết ăn chơi phung phí tiền cha mẹ mà không biết lo lắng cho sự nghiệp, như Tần Nhị Thế đã phá hủy cơ nghiệp nhà Tần chỉ sau 3 năm làm vua.

9. Chương 9

Sau khi cơm nước xong, Hạ Sầm Minh vừa muốn lấy thẻ ra thanh toán.

“Anh Diệp!” Nào ngờ nhân viên phục vụ lại chỉ nhìn Diệp Tu.

Diệp Tu mỉm cười cầm lấy hóa đơn, ký tên: “Nhờ phúc của hai người mà lần đầu tiên tôi ký tên ở Nhạc Nhã Hiền.”

Hạ Sầm Minh đột nhiên nhớ ra, vỗ đầu nói: “Nhạc Nhã Hiên là khách sạn của ba cậu?”

“Nếu không phải là tôi đi toilet bị quản lí ra chào hỏi thì tôi cũng quên mất.” Diệp Tu có chút điềm nhiên. “Bình thường tôi đều lấy việc học làm trọng.”

Hạ Sầm Minh kinh ngạc nhìn cậu ta, mỉm cười: “Diệp tiên sinh có con trai như thế thì còn cầu gì nữa!”

Diệp Tu gạt đề tài này đi: “Đi thôi! Trời cũng tối rồi.”

Lúc đi từ nhà hàng ra đến thang máy, Giản Ái phát hiện ngoài bản thân ăn đến phình bụng, còn Diệp Tu với Hạ Sầm Minh thì vẫn y như cũ. Đây chính là chênh lệch giữa tiểu tư sản với chủ nghĩa hiện thực sao. Một loại thì đã kinh qua mức độ giàu có bắt đầu lấy thể diện làm trọng, một loại muốn ăn là ăn, mà phải ăn thật vui vẻ, không cần quan tâm người khác cười ta như thế nào.

Hạ Sầm Minh nói với Diệp Tu: “Giản Ái này nhìn yếu ớt như Lâm Đại Ngọc mà khi ăn lại còn lợi hại hơn cả Lưu Mỗ Mỗ[1]!”

“Đâu có, đâu có.” Giản Ái giọng điệu vô cùng khiêm tốn: “So hình tượng Đường Tăng của anh thì miệng bạch cốt tinh còn kém xa!”

“Cám ơn!” Hạ Sầm Minh cười so với cô còn dối trá hơn: “Hi vọng cô là Tôn Ngộ Không.”

“Ách tôi thà làm Trư Bát Giới tự do không bị cản trở hơn!”

Hai người bọn họ còn đang đầu võ mồm, thì nhân viên phục vụ và quản lý ở những nơi họ đi qua, nhìn thấy Diệp Tu, đều cuống quýt chào: “Anh Diệp, chào buổi tối!”

“Uhm!”

Diệp Tu hơi đỏ mặt đáp lại bọn họ, lúc này, thang máy đến, từ trong thang máy có một người đi ra, gạt đầu với bọn họ. Người vừa tới, sau khi thấy Diệp Tu liền thân thiết hỏi han: “Tu Tu!” Sau đó lại đột nhiên nghiêm mặt lại: “Buổi tối con không học bài mà tới đây làm gì?”

Lật mặt còn nhanh hơn cả lật sách, Giản Ái nhìn người đàn ông trung niên mặc tây trang trước mắt này mà oán thầm trong lòng.

Diệp Tu mỉm cười sau đó ôm ông ta nói: “Ba! Ba về lúc nào vậy?” Sau đó cậu ta lại chỉ vào Giản Ái cùng Hạ Sầm Minh nói: “Đây là bạn học với bạn con.”

“Đây là bạn học của con à, bộ dạng cũng thật xinh đẹp!” Diệp Thắng Kiền lập tức cười tươi như hoa.

“Đâu có, chú quá khen.”

Giản Ái bề ngoài thì mỉm cười, trong lòng thì lại vô cùng BS (bullshit) —— xinh đẹp, ông già, ông mạnh mẽ quá, nói dối mà cũng bình tĩnh được như vậy!

Lúc này, thiếu phụ ở bên cạnh mới ngẩng đầu lên, cười lạnh một tiếng: “Tôi biết rồi nhé, thiếu gia Diệp gia vẫn nhịn không được mà đến đây, một cậu ngoài miệng lúc nào cũng bô bô cái khẩu hiệu học sinh phải lấy việc học làm trọng.”

Diệp Tu làm bộ như không nghe thấy, nhưng Diệp Thắng Kiền lại nói: “Nói gì vậy? Khách sạn này về sau sẽ là của Tu Tu, nó đến đây thì đã làm sao.” Lại liếc mắt nhìn Hạ Sầm Minh một cái, ông ta nói thầm: “Huống chi nó còn dẫn bạn đến.”

Hạ Sầm Minh cũng ngẩng đầu lên: “Hôm nay là tôi đưa bạn học Diệp cùng bạn học Giản đến, vốn là tôi thành tâm mời bọn họ, nhưng không giờ, đây lại là sản nghiệp của Diệp tiên sinh.”

Vị thiếu phụ kia lại cười lạnh nói: “Đúng vậy, đến chỗ của nhà mình có thể ăn chùa uống chùa mà!”

Diệp Tu vội vàng nói: “Ba, không phải đâu, trước đó con không có nói với họ, đây là khách sạn của ba.”

“Quý Mị, đủ rồi!” Diệp Thắng Kiền nổi nóng, mặt trầm xuống, làm không khí bắt đầu ngưng kết. “Em bớt ở trong này cố ý gây khó dễ cho con anh đi. Thực xin lỗi hai vị, tôi thay mặt vợ tôi xin lỗi hai vị. Hoan nghênh hai vị sau này thường xuyên tới đây, chi phí sau này cứ tính cho tôi.”

Hạ Sầm Minh cười lớn, anh ta nói: “Tổng giám đốc Diệp, sau này cũng hoan nghênh ngài đến khách sạn Phú Lâm ở thành phố C, chi phí của ngài ở bất cứ đâu cũng có thể tính hết cho tôi, đúng rồi, quên tự giới thiệu, tôi tên là Hạ Sầm Minh, cũng làm trong ngành quản lý khách sạn và chứng khoán này, tôi chính là đã ngưỡng mộ Diệp tiên sinh từ lâu.”

Hạ Sầm Minh?!

Diệp Thắng Kiền cũng phá lên cười: “Tôi mới là người phải ngưỡng mộ đại danh của cậu ấy chứ.” Ông ta xoay người nói với Diệp Tu: “Người bạn mới quen này của con chính là nhân vật tài ba trong giới chứng khoán, về sau phải học tập người ta nhiều một chút!”

Gia tộc Hạ Sầm Minh ở Hongkong, còn bản thân anh ta học đại học ở Canada, mấy năm trước mới tốt nghiệp về nước, ánh mắt anh ta sắc bén, cực kỳ quyết đoán, trước kia từng lấy tư thế của một tay súng bắn tỉa rong ruổi khắp thị trường chứng khoán Hongkong, rồi từ thị trường chứng khoán mà nhanh chóng phát lên. Sau đó anh ta lại dẫn đầu cuộc chiến thị trường bất động sản, lúc ấy giá đất đai của đặc khu còn đang thấp, chỉ có một mình anh ta ra sức tiến hành một loạt thương nghị, đưa vào một số vốn lớn, kết quả là thu lợi dày.

Cuộc chiến này khiến Hạ Sầm Minh lần đầu nếm thử vị ngọt. Nhưng không bởi vậy mà thừa thắng xông lên, mà lại tập trung gia nhập vào thị trường chứng khoán, tiếp tục kiếp sống đánh úp giới cổ phiếu khiến người ta phải ghé mắt nhìn.

Mặc dù đầu tư nhiều lần thu lợi, nhưng gia tộc Hạ Sầm Minh vẫn kinh doanh thương mại, ví như: khách sạn cùng ngành giải trí. Diệp Thắng Kiền cùng vợ trước khi xuất ngoại, từng đến chơi casino và ở khách sạn của Hạ gia mở ở Hongkong, cho nên có ấn tượng sâu sắc.

Hạ Sầm Minh khiêm tốn: “Chút tiếng tăm này chỉ là nhờ may mắn, làm sao có thể sánh được với Diệp tiên bối dựa vào thực lực mà dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng! Hơn nữa bạn học Diệp con ngài tính tình rất tốt, về sau nối nghiệp Diệp gia thì càng rạng rỡ hơn nữa, không thể nào mà sai được!”

Nghe Hạ Sầm Minh khen con mình, Diệp Thắng Kiền lại càng cười tít mắt: “Thật không phải là tôi khoe khoang chứ thằng con này của tôi ngoài tính tình hơi hướng nội một chút, những cái khác đều không có trở ngại. Về sau kế thừa gia nghiệp của tôi cũng chuyện là bình thường.”

Nghe nói như thế, Thu Quý Mị nặng nề hừ một tiếng.

“Đàn bà đúng là nhỏ mọn!” Diệp Thắng Kiền sau khi nghe vợ hừ lạnh, vẫn không có chút xấu hổ: “Tu Tu, ba về nhanh như vậy chính là bởi vì bà ấy có thai!”

“Thật sao! Chúc mừng ba!” Diệp Tu vui vẻ nhìn thoáng qua Thu Quý Mị: “Về sau dì cần phải chú ý sức khỏe một chút!”

“Cáo chúc tể gà, không có hảo tâm!” Thu Quý Mị lẩm bẩm một câu.

Giản Ái thiếu chút nữa là lệ nóng quanh tròn, vui quá đi, cuối cùng cũng có thể chen vào nói rồi: “Dì ơi, khoa học chứng minh cáo chỉ khi nào không có gì để ăn mới ăn gà đấy ạ.” Người ta bình thường rất kén ăn.

Thu Quý Mị liếc xéo cô một cái nói: “Cô là ai?”

Tôi là mỹ nữ á! Vừa này chồng bà mới khen ngợi tôi đấy.

“Cô ấy là bạn học tôi.”

Diệp Tu lại một lần nữa giới thiệu cô.

“Là người của cậu, hay là Hạ tiên sinh.” Thu Quý Mị không cho là đúng hừ một tiếng.

Giản Ái xấu hổ: “Cái đó thì tôi là người của tiên.” Biệt danh nô lệ đồng tiền.

[1] – Lưu Mỗ Mỗ: Một nhân vật rất được yêu thích trong Hồng Lâu Mộng, biểu tượng cho phẩm chất truyền thống tốt đẹp của người Trung Hoa. Bà là một người nông dân nghèo khổ nhưng lương thiện chính trực, thông minh nặng tình nghĩa và giàu nghị lực. Trong Hồng Lâu Mộng, Tào Tuyết Cần đã miêu tả già Lưu ba lần vào phủ Vinh Quốc, và là người chứng kiến sự hưng vong của nơi này, một nơi giàu sang phú

quý trái ngược với cuộc sống của bà. Khi bà đến chơi, Giả mẫu thương xót người đàn bà nghèo khổ quê mùa như bà nên đã mở tiệc khoản đãi để bà có cơ hội được nếm mùi đời. Ngày nay người ta gọi những người chưa gặp qua đủ mọi việc đời là Lưu Mỗ Mỗ

10. Chương 10

Tiền?!

Thu Quý Mị ho một tiếng trong cổ họng. Giản Ái nghĩ chẳng việc gì phải xấu hổ, mọi người đều chung một con đường, chỉ khác là, cô ta trực tiếp dùng sắc tướng, còn cô là dùng da mặt dày ra đụng độ.

“Là con cháu Khổng Tử sao?[1] Thật ngời không ra đây, bạn học Giản thủ đoạn thật không tồi!” Có thể tóm được con cháu của danh nhân vĩ đại. Thu Quý Mị dường như cũng nhìn Giản Ái với cặp mắt khác xưa.

Giản Ái thiếu chút nữa là tông vào cửa thang máy.

Quý Mị tỷ tỷ, xem như cô lợi hại, I phục YOU.

Mà Hạ Sầm Minh nghe nói như thế, biểu tình thật nghiêm túc, không cười một chút nào, nhưng Giản Ái trong lòng lại hoài nghi anh ta đang cười thâm đến mức nội tiết mất cân đối, cho nên mới dị thường như vậy. Chỉ có Diệp Tu là vẫn trấn định như cũ.

Diệp Thắng Kiên ý cười đã lan thẳng đến mắt: “Để mọi người chê cười rồi, vợ tôi đáng yêu ở điểm ấy đấy!”

“Chúng ta đến phòng riêng ăn đi!”

Diệp Thắng Kiên để biểu đạt sự vui sướng bản thân, trực tiếp mời bọn họ đi lên phòng riêng trên tầng thượng.

Giản Ái lên chọc Diệp Tu một cái. “Bạn học Diệp!”

“Chuyện gì?”

“Ba cậu làm ăn được lắm à?”

“Đúng vậy! Mà sao cậu biết.”

“Đương nhiên biết, ha ha, vì ông ta cười rộ lên nhìn giống y một bông hoa nhụy!” Bông hoa xinh đẹp này, bốn mùa đua nở như xuân không tàn, thật sự là vũ khí thiết yếu trên mặt người làm ăn thành công.

“Ở trước mặt ba tôi phải chú ý lễ phép.” Diệp Tu thiếu chút bật cười, lập tức giữ chặt tay cô nói: “Lát nữa nhét hết mọi lời nói vào trong bụng đi, nếu cậu không cẩn thận nói bậy, cẩn thận em gái tôi về sau sẽ không làm bạn với cậu!”

Bạn học Giản Ái thật cảm kích bạn học Diệp đã nhắc nhở liền hất tay ra, hơi trữ tình đáp lại lời chỉ bảo nghiêm túc của Diệp Tu: “Yên tâm đi! Tôi sẽ không làm cậu mất mặt trước mặt ba cậu đâu.” Sau đó nhân lúc Diệp Tu còn chưa đổi sắc mặt liền vội vàng thương lượng cùng người ta: “À mà, lát nữa tôi có thể gói đồ về không!”

Giản Ái đi theo Diệp Tu bắt đầu đóng kịch tiến vào phòng trên tầng thượng, lúc ấy cô liền thất kinh. Đúng vậy, ngọn đèn thật bình thường, sofa thanh lịch, bàn ăn ghế dựa cũng chấp nhận được, nhưng mà nhưng mà, trên người chúng nó vì sao lại phủ một lớp vàng chứ, ngoài ra, khi cô vào toilet ở bên trong lại phát hiện vòi nước, bồn rửa tay cũng là vàng, khó hiểu nhất là nắp bồn cầu lại là khảm vàng chứ không phải mạ vàng.

Bị trộm rồi sao!

Giản Ái nhìn toilet mạ vàng, trần nhà thép mạ thì thào tự nói: “Tôi nay sẽ không ăn món ăn vàng ròng đó chứ!”

Đúng vậy!

Là món ăn vàng ròng, mà còn là vàng nặng 52. Nếu có thể ăn mà chết thì quả thực còn hạnh phúc hơn cả Vưu nhị tỷ.

Lúc này Diệp Thắng Kiền ngồi ở ghế chủ trì ưỡn ưỡn ngực đọc diễn văn: “Vàng à, mây xưa này thần kỳ biết bao. Mây có thể cải lão hoàn đồng, biến xấu thành đẹp, biến đen thành trắng, hóa sai thành đúng.”

Giản Ái vỗ tay! “Bác trai có tài văn chương quá! Vô cùng tinh túy chẳng khác nào danh ngôn Shakespears.”

Thu Quý Mị cười lạnh nói: “Chém gió! Cô cười ông ấy nói chuyện lọt gió thì cứ việc nói thẳng đi!”

^o^, Quý Mị tỷ tỷ thân ái, may mà chị không so sánh chồng chị với chim sáo đá đấy!

Diệp Tu lén lút nhắc nhở cô ta: “Dì à, Shakespears cũng chính là Shakespeare, ông ấy là một nhà soạn kịch kiệt xuất trong văn hóa nước Anh thời kì phục hưng.”

Thu Quý Mị đỏ bừng mặt: “Tôi biết, ông ta không phải là anh họ của Saddam Hussein, bởi vì không thể ở Iraq được, mới di dân tới Anh quốc!”

A di đà phật, chữ Sa này không giống như chữ Sha kia, tuy rằng đồng âm nhưng là khác loại.

Nhưng Giản Ái nói không nên lời, bởi vì cô đang bận cười đến thất ruột rồi.

Diệp Tu làm bộ như không nghe thấy, “Anh Hạ... Bạn học Giản, dùng bữa, dùng bữa!”

Diệp Thắng Kiền tuy rằng không phê bình vợ, nhưng cái mặt đỏ bừng kia đã hoàn toàn phản ánh suy nghĩ bên trong đối với vợ mình rồi.

Thu Quý Mị đương nhiên không phải là kẻ ngốc, đánh hơi thấy không khí không ổn liền hừ lạnh một tiếng, cầm lấy di động đi ra ngoài.

Đợi cô ta đi rồi, Diệp Thắng Kiền rót cuộc mới nhịn không được, cười đến là vui vẻ: “Ha ha, tôi vừa này rất muốn nói với vợ tôi là vợ Shakespears nên là a Phong, bởi vì em là Phong Nhi, anh là Sa ha ha!” (Các bạn thông cảm nếu đọc không hiểu nhé, Vũ bó tay chả hiểu nói cái gì.)

“Ba!” Diệp Tu đỏ mặt nói: “Bạn và bạn học con còn ở đây mà!”

“Sợ gì chứ?!” Diệp Thắng Kiền, nói với bồi bàn bên cạnh: “Cậu nhìn quen rồi nên không thấy lạ đúng không?”

Bồi bàn không dám nói tiếng nào, có điều mỹ danh Diệp phu nhân ngực to não ngắn quả thật đã truyền khắp khách sạn.

Diệp Thắng Kiền lại lên tiếng: “Đây là con trai lớn của tôi, sau này sẽ là người thừa kế của tôi, về sau thấy nó đến thì bất luận nó muốn xem sổ sách hay là làm chuyện gì khác cũng nhớ phải hết sức phối hợp với nó. Còn phu nhân thì cho dù muốn làm cái gì cũng không cho phép cô ấy được động nửa ngón tay. Phụ nữ kiểu đó thành sự chưa biết, bại sự có thừa. Các cậu nhớ chưa?”

“Nhớ rồi thưa tổng giám đốc Diệp!” Bồi bàn khúm núm đáp lại sau đó trịnh trọng chuyển hướng sang Diệp Tu: “Anh Diệp, sau này chúng tôi nhất định sẽ hết sức hỗ trợ ngài.”

Diệp Tu như là có chút luống cuống chân tay: “Ba! Con vẫn còn là học sinh mà!”

“Học sinh thì sao, làm học sinh thì không phải con trai ba.” Diệp Thắng Kiền nói rất lớn: “Chẳng những cái khách sạn này, những thứ khác của ba sớm hay muộn đều là của con, với tính khí đó của dì con, có thể quản được chắc chắn tay tiêu tiền của bà ấy là đã không tồi rồi.”

Ông ta lại xoay sang Hạ Sầm Minh nói: “Anh Hạ, anh xem, vợ tôi đúng là thua kém con trai tôi!”

Hạ Sầm Minh hơi hơi gật gật đầu: “Bạn học Diệp, cậu đúng là phải giúp đỡ ba cậu.”

Đúng là lão hồ li. Hạ Sầm Minh vừa trả lời vừa thăm than thở, Diệp Thắng Kiền nhìn thì như không câu nệ tiểu tiết mặc cho vợ sau diễn trò hề, thực ra là đang nhắc nhở những người khác, vợ sau của ông ta địa vị không thể nào ngang hàng với con trai ông ta.

Giản Ái thật ra lại không biết chuyện lại phức tạp như vậy. Bởi vì các món ăn vàng rọng đẹp đẽ trên bàn cơm đúng là rất đẹp, nhưng trước lúc cô bước vào trong phòng ăn thì đã ăn cơm rồi, cho nên cầm đũa, chỉ gắp ở đó một miếng, chậm rãi đưa lên miệng, cẩn thận nhai.

Bạn học Diệp Tu nhìn có vẻ lo lắng, nói nhỏ ở bên tai cô: “Đừng đá tôi nữa, cậu không muốn ăn thì đừng ăn! Còn đá nữa thì chân tôi sẽ gãy đấy.”

Lại thêm một cước, trên gương mặt Giản Ái vẫn dính một nụ cười tao nhã: “Được thôi, bạn học Diệp, cậu có muốn đi ra ngoài hít thở không khí không?!”

“Cậu muốn hít thở không khí thì cứ việc nói thẳng, cần gì phải kéo tôi đi ra ngoài chứ?!” Diệp Tu nhú mày, vẫn dè dặt giọng.

Lại thêm một cước: “Ài! Cậu nói Hạ tiên sinh có ba cậu ngồi cùng mà!” Giản Ái lại thành khẩn nói.

Hạ Sâm Minh sau khi thấy hai người bọn họ mày qua mắt lại liền đứng lên mở miệng nói: “Đi đi! Đi đi! Tổng giám đốc Diệp chắc là có việc muốn nói với tôi.”

Diệp Tu nhất thời cúi đầu cùng Giản Ái đi ra.

“Thông minh!” Diệp Thăng Kiên giơ ngón tay cái lên với Hạ Sâm Minh: “Tôi quả thật có việc muốn hỏi cậu!”

“Tổng giám đốc Diệp xin cứ hỏi.” Vô sự bất đẳng tam bảo điện, nghe đồn người có thể được Diệp Thăng Kiên mời vào phòng tầng thượng, đều là người mà ông ta thành tâm muốn mượn sức hợp tác.

“Cậu Hạ có thể tiết lộ một chút là cậu giữ dáng thế nào được không?” Diệp Thăng Kiên cười toe toét hỏi.

Bên kia Giản Ái cùng Diệp Tu lôi lôi kéo kéo đi đến cầu thang, cùng lúc đó cửa thoát hiểm ở bên cạnh bị mở ra, hai người dường như là không cố ý sắp đặt mà cùng rủ nhau trốn ra sau cánh cửa, Thu Quý Mị từ bên trong đi ra, nén giọng cất tiếng lạnh lùng: “Ba! Con nói với lão chồng già ấy đứa bé trong bụng con là con gái, sẽ không uy hiếp đến địa vị con trai của ông ta. Cho nên ông ta mới chịu để con sinh đứa bé ra!”

Ánh mắt Diệp Tu lúc này lập tức vỡ nát, sắc mặt ôn hòa cũng biến mất. Giản Ái giương đôi mắt sáng lấp lánh nhìn chăm chú cậu ta không chớp mắt, trong ánh mắt chờ đợi đó rõ ràng viết một câu: để xem cậu nổi giận thế nào?!

Không đợi cô tiếp tục nhìn, Diệp Tu đã thu lại tất cả ánh mắt vừa rồi. Cứ như lúc này là cô ảo giác vậy!

“Không chỉ siêu âm đâu, ông ta trả mười vạn bảo bác sĩ báo kết quả, con cho bác sĩ hai mươi vạn bảo anh ta sửa kết quả, Diệp Tu là trưởng tử thì đã sao? Chỉ cần chờ đứa bé trong bụng con được sinh ra, thì Diệp Thăng Kiên không thể nào không cần. Đến lúc đó ba nghĩ tài sản của Diệp gia sẽ chỉ rơi vào tay một mình Diệp Tu sao? Ha ha chỉ cần con trai con chào đời, con đảm bảo Diệp Tu đến một đồng cũng không lấy được. Toàn bộ đều là của con và con trai con.”

Giản Ái lại ngẩng đầu liếc mắt nhìn Diệp Tu một cái, phát hiện khóe miệng cậu ta cong lên, ánh mắt cũng không thay đổi.

Cộc! Cộc! Sau khi tiếng gót giày của Thu Quý Mị đi qua, Diệp Tu xoa mày, nhất thời nhịn không được cười than thở, “Giản Ái, gia đình của tôi đã khiến cậu chê cười rồi!”

“Gia đình của cậu thì liên quan gì tới tôi, lúc này tôi chỉ là ra ngoài tản bộ, tôi chẳng thấy gì hết.” Giản Ái nói rất nghiêm túc, vô cùng kỳ lạ.

“Đúng vậy! Vậy giờ đã muốn về chưa?” Diệp Tu lập tức lĩnh ngộ.

Giản Ái vội vàng gật đầu, “Giờ về đi thôi.” Sau khi nói xong liền tiên phong bỏ chạy.

Bởi vì cô đi vội quá, cho nên không phát hiện ra Diệp Tu ở sau lưng cô nhẹ nhàng nói một câu.

“Cám ơn!” ——

Buổi tối sau khi rời khỏi Nhạc Nhã Hiên, Giản Ái vừa về ký túc xá, Hân Nhiên liền lập tức xông đến hỏi: “Mình muốn nghiêm hình bức cung, tối nay cậu đi đâu?” Vừa nói vừa lấy tay cù nách Giản Ái.

Giản Ái cười khanh khách nói: “Mình đi xem phim.”

“Phim gì đáng để cậu xem đến muộn như vậy?” Hân Nhiên rõ ràng không tin.

“Ồ hô!” Giản Ái vừa cười vừa lui, không cẩn thận đụng vào chân bàn: “Mình xem phim hào môn dạ yến.”

“Có gì khác với bộ Dạ Yến mà Cát Ưu đóng không?”

Giản Ái vừa xoa thắt lưng vừa hất tay Hân Nhiên: “Có, nam nhân vật chính nhiều tóc hơn anh ta.”

Lúc này người ở phòng bên cạnh cất lời: “Hillary số 1, Lewinski đến, tất cả chuẩn bị đi phòng!”

Vèo! Một tiếng, Giản Ái cùng Hân Nhiên vội vàng lủi lên giường, nhân tiện tắt đèn ngủ trang ký túc xá thành hầm trú ẩn tối thui!

Đám người đi rồi, Giản Ái đi vào phòng tắm kì cọ tắm rửa, lại vô tâm vô phé nói với Hân Nhiên: “Em yêu, lúc này khi em mới xông lên giường, hất tóc đẹp lắm đó!”

“Cám ơn! Mình dùng Rejoice, từ trước tới giờ đều tự tin như vậy!” Giản Ái xoa sữa tắm rồi run rẩy xối nước lạnh cười nói: “Cậu đúng là siêu nhân!”

Hân Nhiên đang đánh răng trả lời Giản Ái: “Mình không làm siêu nhân, mình làm siêu nữ, xin bầu ỉnh một phiếu, cám ơn!”

[1] Ở đây do từ tiền (vuông) trong tiếng Trung là khổng phương huynh nên Thu Quý Mỹ mới hiểu lầm

11. Chương 11

Sáng hôm sau.

“Ắt xì!” Buổi tối Giản Ái tắm nước lạnh nên giờ bị cảm.

Hân Nhiên mua cơm giúp về hỏi: “Có muốn ngồi dậy không?”

Giản Ái mệt mỏi nằm trên giường chống người dậy: “Thực chẳng muốn ngồi dậy, đặc biệt là mình đang bị bệnh, bệnh nhưng mình vẫn phải kiên trì ăn cơm.”

Giản Ái vừa định lấy đến cặp lồng cơm thì cô lập tức nửa há miệng: “Ha.”

Một cái hắt xì hoàn chỉnh còn chưa phát ra, cặp lồng cơm đã bị Hân Nhiên giật lại.

Giản Ái xoa nhẹ mũi một cái: “Mình cũng không phải thật sự hắt xì.”

“Xì! Người cảm cúm có thể khống chế hắt xì sao, cậu cho nó là động từ hay là danh từ, cậu vừa há nửa cái miệng thì đã là nghĩa hẹp của hắt xì rồi?”

“Mình ngậm lại được không! Bây giờ rồi.”

“12h50 phút.”

Giản Ái mặt đang nóng đỏ kinh ngạc nhìn di động mình đặt ở trên giường: “A ~ đồng hồ của mình cũng là 12h50 phút, cậu nói có phải là rất thần kỳ không!”

“...” Hân Nhiên quyết định buổi chiều sẽ đưa Giản Ái đi khám bác sĩ.

Buổi chiều, Giản Ái ốm yếu ngồi ở trên ghế dài bệnh viện. Hân Nhiên ở chỗ đăng ký xếp hàng thay cô. Lúc đang ngồi đầu choáng não căng, đột nhiên nghe thấy từ cửa bệnh viện vọng đến một giọng nữ sắc nhọn:

“Diệp Thắng Kiền, nếu đứa bé trong bụng tôi gặp chuyện gì không hay, tôi sẽ không để yên cho con trai ông!”

Một giọng nói khác hơi có chút khấn cầu trả lời: “Dì, con vô cùng xin lỗi! Do nền nhà trượt quá nên con mới không cẩn thận va vào người dì.”

“Đúng vậy!” Đáp lại là một giọng nói nôn nóng: “Tu Tu làm sao lại có ý nghĩ làm mất đứa bé trong bụng em chứ! Hơn nữa anh thấy rõ ràng là Huệ Huệ dám nhào vào người thằng bé, Tu Tu mới không cẩn thận đụng phải em.”

“Sao anh lại không nói con trai anh có mưu tính, cho nên mới làm anh nghĩ là lỗi của Huệ Huệ.” Giọng nữ tiếp tục thần kinh la to!

“Nói xàm! Thu Quý Mị, Tu Tu ngay cả em gái nó còn không đo lại được, mới bảo bạn học nó tới giúp, thử hỏi một người ngay cả một con bé còn trị không nổi thì có mưu tính được gì chứ?! Chắc chắn là cô biết sau này gia sản của tôi đều phải để lại cho Tu Tu, nên cô mới chăm chăm chĩa mũi nhọn vào nó!”

“Ba! Chúng ta khoan nói những lời này đã.” Diệp Tu khấn cầu nói: “Trước tiên mau cho dì vào phòng cấp cứu đã, nếu bụng dì ấy mà có vấn đề gì thì con có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch.”

“Đúng vậy! Diệp tiên sinh!” Một vị bác sĩ có quen biết với Diệp gia cũng góp lời: “Để tôi cho Diệp phu nhân chụp phim trước xem tình hình của cô ấy thế nào!?”

Nghe tiếng Thu Quý Mị la chói tai, Diệp Thắng Kiền cũng nóng ruột, vội vàng vẫy vẫy tay để y tá đẩy Thu Quý Mị vào phòng cấp cứu.

Lúc này Hân Nhiên đã ở chỗ đăng ký nộp tiền xong, bảo Giản Ái đến phòng truyền dịch truyền nước!

Nhưng y tá mặt không chút thay đổi thông báo: “Thực xin lỗi, hết chỗ rồi, truyền ở trên hành lang đi!”

“Nhưng ở đây đông người qua lại, lỡ va vào thì phải làm sao?” Hân Nhiên có chút lo lắng!

Y tá có chút ác ý nói: “Không muốn truyền ở hành lang cũng được! Hai cô có thể thêm tiền đi đến phòng bệnh hạng nhất, nơi đó sẽ không có ai qua lại!”

Đạch! Đầu năm nay, người nghèo thật đúng là không góc đầu dậy nổi.

Hân Nhiên vừa định mắng, nhưng phát hiện Giản Ái luôn luôn cường hãn lại không có phụ họa. Chẳng những không phụ họa, Giản Ái còn vô cùng đồng ý với cách làm của y tá: “Bỏ đi, truyền dịch ở trên hành lang cũng thế thôi.” Vừa nói vừa chọn vị trí ngồi ở góc xéo hành lang đối diện phòng cấp cứu.

Hừ! Y tá hừ lạnh một tiếng sau đó cắm kim vào bình thuốc nước. Hân Nhiên lắc đầu, nghĩ rằng Giản Ái có thể là sốt đến hồ đồ rồi, cho nên mới ngoan ngoãn không phát biểu.

Lúc truyền đến bình thứ hai thì cửa phòng cấp cứu cũng mở ra.

Bác sĩ tháo xuống khẩu trang xuống, ở ngoài cửa đối diện nói với cha con Diệp Thắng Kiền: “Mẹ con bình an, lần này không có vấn đề gì lớn, nhưng lần sau nhất định phải chú ý.”

“Hai mẹ con họ đều bình an là được!” Diệp Thắng Kiền vươn tay bắt tay bác sĩ: “Cám ơn anh!”

“Không cần khách sáo!” Thầy thuốc mỉm cười rồi xoay người rời đi, nhưng bác sĩ trợ lý bên cạnh anh ta lại yên lặng nhìn Diệp Tu. “Là bạn học Diệp Tu đúng không?”

“Anh là...” Diệp Tu có chút kỳ quái nhìn anh ta.

“Không nhớ ra tôi à, tám năm trước, mẹ tôi ngã bệnh, là cậu đã đem toàn bộ tiền trong người ra nộp cho viện phí mẹ tôi, Ngô Giang!”

“Anh Ngô, ngại quá, tôi không nhớ lắm, có lẽ là anh nhận sai người rồi!” Diệp Tu hơi đỏ mặt nói với Diệp Thắng Kiền: “Ba, ba mau vào với dì đi, con về trước.”

“Con trai tôi vẫn luôn thiện lương như vậy!” Diệp Thắng Kiền cảm thán. “Hơn nữa sau khi làm xong chuyện tốt còn không thích khoe khoang!” Đúng là niềm tự hào của ông!

Nhưng bác sĩ trợ lý tên Ngô Giang ấy nhất quyết không từ bỏ, anh ta nói với Diệp Tu: “Là cậu, tôi nhớ chính là cậu, hôm đó cậu còn đứng ở trong bệnh viện khóc, nói ba cậu không cần cậu, cho nên cậu cũng không cần tiền.”

Mặt Diệp Tu lại càng đỏ hơn: “Ba tôi không hề không cần tôi, chắc chắn là anh nhận nhầm người rồi.”

Mặt Diệp Thắng Kiền cũng đỏ, bản thân ông lúc vừa li hôn quả thật từng tức giận mà nói như vậy, cho nên con trai ông ngày hôm đó cũng rời nhà đi ra ngoài, nhưng sau khi tìm con trai về, ông đã thề với trời cả đời này chỉ có thể có một đứa con như vậy.

“Tôi không nhận nhầm người, đúng là cậu! Ngày đó cậu cho tôi tiền, tôi còn nhớ rất rõ mà, là hai ngàn sáu trăm năm mươi bốn tệ! Cậu có thể cho tôi địa chỉ, tôi sẽ trả tiền lại cho cậu.”

“Không cần!” Diệp Tu xoay người bước đi, Ngô Giang vừa muốn đuổi theo, Diệp Thắng Kiền đã giữ chặt anh ta nói: “Cậu thanh niên, tôi chính là ba nó, nó nói không cần thì sẽ không cần, cậu cũng không cần phải ghi tạc trong lòng!”

“A! Ngài là bác Diệp.” Ngô Giang vốn muốn đuổi theo Diệp Tu bước chân liền hơi do dự một chút: “Vậy phu nhân bên trong là vợ ngài sao?”

“Đúng vậy!” Diệp Thắng Kiền đáp.

Ngô Giang nhìn trái nhìn phải một chút sau đó lén ghé vào lỗ tai ông ta nói: “Tôi đây khuyên ngài vẫn nên chuyển viện cho cô ấy đi, vị bác sĩ đi cùng tôi kia không quá đáng tin, rõ ràng tôi nhìn thấy kết quả siêu âm của cô đó là con trai, vậy mà anh ta lại nói là con gái.”

Diệp Thắng Kiền sau nghe xong, hàng lông mày cũng bắt đầu xoắn lại, trong thần sắc xen lẫn một phần ngưng trọng, sau đó không nói một lời đi vào phòng cấp cứu!

Giản Ái ngồi trên ghế dài ở góc hành lang đối diện chứng kiến hết mọi việc, trên trán không khỏi toát mồ hôi!

—— Nhiều chuyện như vậy đặt ở cùng nhau vậy mà không có một chút sơ hở.

Đúng là đáng sợ.

Bên kia, Diệp Thắng Kiền từng bước một tiến vào phòng cấp cứu. Thu Quý Mị nằm ở trên giường khỏe miệng hơi hơi mỉm cười.

Diệp Thắng Kiền đi đến bên giường cô ta cười lạnh một tiếng: “Mị Mị, chúc mừng em! Mẹ và con trai đều bình an.”

Thu Quý Mị kêu lên: “Cái gì mà mẹ với con trai đều bình an? Là mẹ và con gái bọn em bình an.”

Diệp Thắng Kiền nâng cằm cô ta lên: “Cô thật to gan, trước khi chúng ta kết hôn đã từng có thỏa thuận, ngoại trừ Huệ Huệ, sẽ không sinh thêm đứa thứ hai, nhưng cô chẳng những có, lại còn gặt tôi giới tính thai nhi.”

Thu Quý Mị bị đau nên kêu lên, miễn cưỡng cười cười: “Tôi cũng đâu có muốn, dù sao anh cũng chỉ cần một đứa con trai là Diệp Tu. Nhưng nếu đã có, anh cũng không muốn tôi sinh nó ra sao?”

Diệp Thắng Kiền đột nhiên im lặng, nhưng đôi mắt sâu đen nhìn chăm chăm người cô ta. Thu Quý Mị thoáng chốc cảm thấy toàn thân đều rơi vào cảm giác lạnh buốt, không hiểu sao lại thấy sợ hãi.

Nhìn bộ dạng cô ta vẫn không nhúc nhích, Diệp Thắng Kiền đột nhiên phá lên cười: “Em yêu, em thông minh hơn anh nghĩ, yên tâm đi! Can đảm sinh nó ra đi, anh sẽ vô cùng thương yêu nó.” Nói xong liền xoay người đi ra ngoài.

Đến ngoài cửa, Diệp Thắng Kiền cầm lấy di động gọi cho Diệp Tu, nhưng thật lâu thật lâu sau, ông mới nhận nhặt mở miệng: “Tu Tu, quay lại bệnh viện một chuyến, ba có việc muốn con làm.”

Sau khi cúp máy, Diệp Thắng Kiền lại bấm gọi một cú điện thoại khác. Cú điện thoại này không giống cú điện thoại trước, ông ta rất rõ ràng lưu loát dặn dò.

Sau khi lại một lần nữa cúp máy, ông ta ở chỗ rẽ gặp được Giản Ái.

“Bạn học Giản, cháu khỏe không!” Ông ta cười hi hi chào hỏi cô.

“Cháu chào chú Diệp!” Giản Ái vô cùng lễ phép đáp lại. Bất luận trong lòng có dao động lớn đến thế nào, nhưng đây đều là chuyện nhà người ta, không liên quan đến cô.

Lúc này Hàn Nhiên tỉnh mắt thấy bình dịch trên giá đã sắp hết, vì thế chạy tới kê y tá lại. Nhưng máu trên tay Giản Ái đã bắt đầu chậm chậm, chậm chậm chảy ngược lên cái ống nhựa nhỏ. Giản Ái gọn gàng xé băng dính, rút ống tiêm sắc nhọn ra khỏi mạch máu của mình.

Diệp Thắng Kiên nhìn cô một cái, lạnh nhạt nói: “Bạn học Giản thật đúng là không làm điều.”

Giản Ái vẽ mặt ngây ngô cười: “Dù sao cũng không thể để máu chảy nhiều được!”

“Cháu nói đúng!” Giọng Diệp Thắng Kiên không khá lên. “Không biết bạn học Giản có xin nghỉ bệnh không?”

“Có ạ!” Giản Ái đuổi cái thất lưng đau nhức: “Lát nữa là có thể trở về ngủ ngon lành một giấc.” Nhưng trong lòng cô lại bởi vì Diệp Thắng Kiên nhiều lời mà cảm thấy có chút kinh ngạc.

“Tôi có thể làm phiền bạn học Giản một chút không?” Diệp Thắng Kiên đột nhiên đổi giọng, vừa như là đang dẫn dắt lại có chút kiên định, “Tôi muốn để cháu làm chứng giúp ta.”

“Muốn cháu đứng lên làm chứng hay là ngồi làm chứng?” Giản Ái có chút tò mò.

“Ngồi là được!” Diệp Thắng Kiên giống như là đã nhanh chóng chắc chắn quyết định của mình.

Giản Ái xoay tròn mắt, tình tò mò giết chết một con mèo, đặc biệt bản thân cô lại vừa mới chứng kiến khúc mắc trong gia đình họ.

Bên ngoài bệnh viện, Diệp Tu đứng bên trái bồn hoa trước cửa, vẽ mặt tuy ngây ngô, nhưng áo sơ mi giản dị tôn lên đường nét cơ thể sau này chắc chắn sẽ rất đẹp của cậu ta, trong đôi mắt là ý cười càng làm đậm thêm sự ấm áp hòa ái của cậu ta.

“Ba!” Diệp Tu mỉm cười chào Diệp Thắng Kiên: “Không biết chuyện gì khiến ba phải trịnh trọng muốn giao cho con trai làm vậy.”

“Cậu ấy cười nhìn đẹp trai quá đi mất!” Hàn Nhiên theo Giản Ái đi ra không thích hợp phát biểu ý kiến háo sặc của mình.

Nhưng sau đó Giản Ái nhỏ xuống một giọt mồ hôi cực đại, nếu bản thân cô không chứng kiến tất cả, có lẽ cũng sẽ giống như Hàn Nhiên cho rằng Diệp Tu là một chàng trai vô cùng tốt thích ngũ giăng tứ mĩ[1].

“Đây là bạn học con!” Diệp Thắng Kiên đưa tay giới thiệu Giản Ái: “Hôm nay mọi chuyện đã xảy ra, cô ấy sẽ làm nhân chứng.”

Hàn Nhiên nhất thời thông minh vẫy tay bỏ chạy trước.

Hàn Nhiên đi rồi, lần lượt ba chiếc xe dừng ở sau lưng Diệp Thắng Kiên.

“Bọn họ là người của khách sạn và công ty.” Diệp Thắng Kiên xoay người nói với Diệp Tu.

Diệp Tu cũng không hỏi nhiều, linh hoạt đổi đề tài: “Ba có phải có liên hoan cho nên mới kêu con lên ăn chứ không, nhưng mà giờ đi đang nằm ở trong bệnh viện, con chẳng có tâm trạng nào mà ăn được.”

“Phụ nữ thì làm thế nào có thể so sánh được với sự nghiệp.” Diệp Thắng Kiên thành thạo chuyển về vấn đề trọng tâm của mình. “Về sau con phải học cách trưởng thành.”

Diệp Tu nhìn ông ta một lát, nói, “Con đã trưởng thành, chẳng qua bây giờ còn đang đi học mà thôi.”

“Tư tưởng của đàn ông cần phải rộng lớn, ngoài việc học còn có thể quan tâm những việc khác.” Giọng Diệp Thắng Kiên bắt đầu nghiêm khắc, điều này càng khiến người ta cảm thấy giống như sắp có chuyện xảy ra.

Đợi đến lúc xe đến nơi, nhìn ba chữ nơi công chứng uy nghiêm, Giản Ái rút cuộc cũng hiểu ra nhiệm vụ của mình. Diệp Tu liếc mắt nhìn ba một cái, cũng lặng im.

“Đi thôi. Bạn học con ở đây làm chứng.” Diệp Thắng Kiền cất giọng trầm thấp nói.

Diệp Tu giữ một khoảng cách đi theo sau ba, giống như là không đồng ý, nhưng không thể nào lựa chọn.

Diệp Thắng Kiền dừng lại, xoay người đối mặt với cậu ta ở khoảng cách, ánh lửa bập bùng trong mắt ông ta thể hiện một chút nghiêm khắc, “Con đường này con sớm hay muộn đều phải đi.”

Sắc mặt Diệp Tu trở nên tối tăm, quả thật một lúc lâu sau, cậu ta tiến lên nắm tay Diệp Thắng Kiền: “Ba, mặt đất trơn lắm, cẩn thận một chút.”

Vở kịch này đúng là tuyệt, Giản Ái muốn cười to, lại trầm mặc hẳn.

[1] Ngũ giảng: giảng văn minh, giảng lễ nghĩa, giảng vệ sinh, giảng trật tự, giảng đạo đức.

– Tứ mỹ: tâm hồn đẹp, lời nói đẹp, hành vi đẹp, hoàn cảnh đẹp.

12. Chương 12: Chương 12

Chỉ trong chốc lát, sau khi làm xong thủ tục chuyển tài sản, Diệp Tu nhìn Giản Ái, rồi lại quay đầu nhìn Diệp Thắng Kiền ngồi trên xe, sau khi gật đầu chào cô, tay vừa mới chạm vào cửa xe, lại dừng lại, xoay người, cậu ta nhìn Giản Ái nói, “Nếu bạn học Giản đã khỏe hơn thì có thể ở lại cùng dùng bữa tối với chúng tôi?”

Giản Ái tất nhiên là không ở lại dùng bữa tối cùng bọn họ.

“Bạn học con thật biết điều.” Diệp Thắng Kiền buông cái khăn tay đang lau trán, Diệp Tu nói, “Bạn học Giản nhìn thì có vẻ cẩn thận. Chứ thực ra là người rất cẩn thận, cũng rất chu đáo.” Cậu ta dừng lại một giây, “Ba, dừng lại vì chuyện năm đó mà áy náy nữa, chuyện công chứng phân chia tài sản này, ba cũng đừng lo lắng nữa.”

Diệp Thắng Kiền nhú mày, “Tim ba đã không còn khỏe được như năm đó nữa, cho nên nếu dì con thật sự phá vỡ quy tắc, ba thực sự cũng không có sức mà ngăn cản bà ấy.”

Diệp Tu cúi đầu, nhưng sau khi ngẩng lên đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh và ôn hòa, “Hay là như vậy đi! Ba viết một văn bản khác, ghi chú rõ tài sản chia làm ba phần, trước lúc em gái tròn hai mươi tuổi thì tạm thời do con giữ.”

Diệp Thắng Kiền trầm mặc thời gian rất lâu vẫn không nói gì.

Con người đen sâu thẳm của Diệp Tu chợt lóe sáng, một lát lại nói, “Con là con trai ba, nhưng mà em gái con cũng là cốt nhục của ba, cho nên phải đối xử bình đẳng mới đúng.”

“—— Cái này?!”

Diệp Thắng Kiền ngữ khí có chút ngập ngừng, “Ba sẽ suy nghĩ lại.”

Lòng Diệp Tu khẽ run lên, một cảm giác thất vọng ứ trệ dưới đáy lòng.

“Hay là như vậy đi ba! Để con soạn trước, sau đó mang cho ba xem qua một lần.” Sau khi ngẩng đầu, nét mặt Diệp Tu đã khôi phục vẻ ôn hòa vốn có, chỉ có giọng nói là mơ hồ có chút khàn khàn u ám.

Tối hôm sau, Thu Quý Mị ở trong phòng bệnh đèn đuốc sáng trưng, nghe thấy tiếng gõ cửa, ngực cũng nghẹn lại, là Diệp Tu đến, sau khi im lặng mấy giây mới đáp: “Vào đi!”

Diệp Tu sau khi vào, nhìn Thu Quý Mị nằm trên giường vuốt ve bụng mình, năm tháng trôi qua cũng không để lại nhiều dấu vết trên mặt cô ta lắm, phong thái thiếu nữ theo thời gian lại càng thêm đáng vẻ thùy mi trước kia chưa từng có.

“Cậu tới làm gì?” Thu Quý Mị nhìn Diệp Tu đứng ở cửa, giọng điệu chua ngoa, “Nói cho cậu biết, lần này tôi không sao, sau này cũng sẽ không sao, cậu mau ngoan ngoãn chờ em trai cậu chào đời đi!”

“Dì, Huệ Huệ chào đời khiến mẹ tôi lấy được từ ba một nửa gia sản, còn em trai trong bụng dì cũng làm cho anh nó được làm chủ Diệp gia trước thời hạn! Tôi thực sự rất cảm ơn hai mẹ con các người!”

Diệp Tu lạnh lùng lướt qua trước mặt Thu Quý Mị, cô ta không thể tin nhìn Diệp Tu, “Cái gì, cái gì?!”

Cậu ta chậm rãi cúi người xuống, lấy một tập tài liệu nhẹ nhàng đặt ở trước mặt Thu Quý Mị, “Thấy không, giấy tờ chuyển nhượng tài sản, ba đang chờ tôi tới nay ký tên đây, cho nên dì đây cứ an tâm ở trong này từ từ dưỡng thai đi!”

Thu Quý Mị có chút sốt ruột, “Làm sao có thể, làm sao có thể?”

“Buồn cười, sao lại không thể? Năm đó dì tìm tới mẹ tôi, cố ý nói chỉ cần cho dì sinh hạ Diệp Thành Huệ, dì sẽ không tính toán gì hết, nhưng kết quả thì sao, ngày nào cũng dắt con gái dì đến gọi ba, tốt lắm, như dì ước muốn, ba và mẹ tôi rốt cuộc trở mặt, cả lúc ba đang cân nhắc rốt cuộc có muốn kết hôn với dì hay không, dì lại tìm được chiêu mới, nói đồng ý với ba tôi cả đời chỉ có một đứa con trai là tôi, còn chủ động viết cam kết, nhưng còn bây giờ thì sao lặng lẽ lại mang thai em trai tôi hả dì Thu, bội ước sẽ bị trời phạt đấy.”

“Sẽ không!” Thu Quý Mị cả người run run như lá khô tàn rơi trong gió lạnh: “Tôi sẽ không để cậu thực hiện được. Nhất định sẽ để Huệ Huệ cùng đứa bé trong bụng có được phần của chúng.”

Diệp Tu nhìn về người phụ nữ năm đó đã biến điều không thể thành có thể này, giọng nói lại lạnh đến không thể lạnh hơn, “Đúng là một người mẹ vĩ đại đấy, cô Thu Quý Mị.” Cậu ta chậm rãi thu hồi giấy tờ chuyển nhượng tài sản, “À, dì vẫn là nên ở trong bệnh viện mà dưỡng cái thai của dì cho tốt đi! Ha ha ha.” Cậu ta không thể ức chế cười lớn rồi đi ra ngoài.

Thu Quý Mị có chút sốt ruột, “Chuyện năm đó, là dì không đúng, Diệp Tu, Tu Tu, cậu quay lại đi, dì sẵn sàng chịu lỗi với con!”

Diệp Tu đi ra cửa phòng, nói với y tá trưởng ngoài cửa đối diện: “Dì tôi hình như tâm trạng không ổn định, lúc này tôi có trêu thế nào dì ấy cũng không cười, cho nên phải phiền các chị giám sát dì chặt chẽ.”

“Ừ!” Y tá gật gù đầu.

Diệp Tu từ trong bệnh viện đi ra, không khí bên ngoài u ám, bức bối, oi bức tới cực điểm, chỉ vì sắp ngênh đón một trận bão táp đã ấp ủ lâu ngày.

Trở lại nhà ba, người giúp việc đã ra mở cửa, “Diệp tiên sinh đang ở trong thư phòng chờ cậu.”

“Biết rồi.” Diệp Tu đổi dép lê thật thoải mái sau đó mới đi lên trên lầu, khi đi tới cửa thư phòng, cậu ta nhắc tay gõ cửa.

“Tu Tu, đến đây à, ba đang chờ con đây.” Diệp Thắng Kiền cười đi đến gần cậu ta vài bước.

“Ba, đây là văn bản con đã chuẩn bị, ba xem qua một chút đi!” Diệp Tu chìa một phần giấy tờ đưa cho ông ta cười nói.

Diệp Thắng Kiền sau khi xem lại càng không biết làm như thế nào cho phải, ông ta ngáp ngừng thật lâu sau mới nói, “Tu Tu, con luôn là đứa con tốt của ba, hiếm có đứa con nào lại thương em trai, em gái mình như con đâu!”

“Việc nên làm mà ba.” Diệp Tu sau khi trả lời thì xoay người từ bên cạnh ông ta đi đến sô pha, đôi chân hữu lực mà không cao ngạo bắt chéo nhau, cho nên cậu ta càng có vẻ ân cần và ôn hòa: “Chúng ta đều là người một nhà, chảy cùng một dòng máu, có lý do gì mà con không yêu thương các em ấy.”

Diệp Thắng Kiền chỉ cười không nói. Nhưng trên mặt là vẻ rất lấy kiêu ngạo vì con trai.

Diệp Tu sau khi nhìn đồng hồ liền đem một cây bút nhét vào trong tay ông ta, “Ba mau kí đi!”

“Nếu ba ký, con sẽ không thể nào chỉ một mình được.” Diệp Thắng Kiền ngừng một hồi, “Chẳng lẽ con không sợ hối hận sao?”

Diệp Tu cúi đầu uống trà, bắt chước cái kiểu chỉ cười nhạt không nói của ông ta vừa rồi.

Đột nhiên từ cầu thang vọng đến tiếng bình bịch vội vàng lên cầu thang.

“Huệ Huệ à?” Tiếng bước chân vội vàng như vậy khiến Diệp Thắng Kiền không hiểu sao lại thấy bất an.

“Không được kí.”

Rầm! một tiếng, Thu Quý Mị đẩy cửa đi vào phát hiện Diệp Thắng Kiền đang muốn ký một phần giấy tờ, còn Diệp Tu ngồi ở một bên cúi đầu, tóc mái rợp bóng trên mí mắt, biểu hiện của cậu ta đặc ý kỳ lạ.

Không ngờ đấy, Thu Quý Mị nghĩ lợi ích đang bị đe dọa nên hung mãnh chọc thủng phòng tuyến của bác sĩ.

“Quý Mị, sao em lại xuất viện.” Diệp Thắng Kiền quay đầu có chút kinh ngạc nhìn cô ta, nhưng mà vậy cũng tốt: “Lại đây đi, anh vừa hay có việc muốn nói với em!”

“Không cần!” Thu Quý Mị vung hai tay, thét chói tai ra tiếng, “Không được cho Diệp Tu, anh mà cho nó, nó sẽ đẩy cục cứng trong bụng đến chỗ chết!”

“Ấy, dì, dì cẩn thận một chút.” Diệp Tu đỡ cô ta. “Có chuyện gì cứ từ từ nói, đừng kích động!”

Thu Quý Mị hung hăng bỏ hai tay Diệp Tu ra, la lên, “Cút ngay! Đừng có đụng vào tôi! Diệp Tu, trong lòng cậu rõ ràng hận tôi muốn chết, lại phải ở trước mặt ba cậu giả vờ thiện lương, cậu không phiền lụy, tôi cũng mệt thay cậu!”

Diệp Thắng Kiền khiếp sợ, không thể tin được nhìn Thu Quý Mị, “Em nói cái gì?! Thu – Quý – Mị!”

Thu Quý Mị giật lấy giấy tờ trên mặt bàn, xé nát sau đó hất bay tung tóe: “Diệp Thắng Kiền, tôi nói mà ông không nghe thấy sao, cái nhà này là nhà của tôi, ông, Huệ Huệ với cục cứng trong bụng, không dính dáng một chút gì với Diệp Tu.”

Diệp Tu nhanh chóng cúi đầu, bởi vì ánh mắt cậu ta đã không còn chút hơi ấm.

“Đủ rồi!”

Diệp Thắng Kiền sau khi giáng một cái tát thật mạnh lên mặt cô ta liền ôm ngực từ từ, từ từ ngã xuống: “Tu Tu!”

“Con đây, ba!” Diệp Tu tiến lên một chút đỡ ông ta: “Ba đừng giận, dì đang mang thai, nên tính tình có hơi nóng nảy!”

“Đúng nói giúp bà ấy, Tu Tu —— ba ngoại trừ mắc nợ con, cũng không chưa từng mắc nợ bà ấy, cho nên...” Diệp Thắng Kiền không ngừng thở phì phò: “Sau này con chỉ cần bảo đảm cuộc sống hàng ngày của em trai, em gái con là được, những cái khác không cần con để ý.” Ông khoát tay có chút vô lực “Chỗ giấy tờ kia dì con xé cũng được, ba cũng sẽ không thể đem tiền chia cho em trai, em gái con, như vậy sớm hay muộn gì cũng sẽ rơi vào tay bà ấy.”

Thu Quý Mị chật vật lui ra phía sau từng bước, vô cùng kinh ngạc nhìn ông ta.

Diệp Tu có chút sốt ruột, “Ba, ba đừng nói nữa, con đỡ ba về phòng trước!”

Diệp Thắng Kiền chậm rãi xoa mặt cậu ta, “Không thể lại mềm lòng, máu trên người ba con không có yếu đuối như con đâu.”

“Vâng!” Giọng Diệp Tu khàn đặc chua xót, “Con nhất định sẽ thành công giống ba vậy.”

Thu Quý Mị nhìn về phía cha hiền con thảo trước mắt mà cười lạnh chậm rãi ngồi xổm xuống bên người Diệp Thắng Kiền, sau đó cầm giấy tờ bị xé nát bên chân lên, “Thắng Kiền, con ông diễn giỏi quá, cho nên cả ông cũng bị lừa sao? Vì sao ông không hỏi tôi vì sao biết tối nay ông sẽ ký vào mấy giấy tờ này chứ!”

“Dì!” Diệp Tu hét lớn: “Đừng nói nữa, để ba con đi nghỉ trước đi! Chờ ông nghỉ ngơi xong, dì đánh con chửi con gì cũng được!”

“Diệp tiên sinh!” Người giúp việc đột nhiên hét lớn: “Thực xin lỗi, là tôi đã lén báo cho phu nhân, nhưng tôi thật không ngờ sẽ âm ỉ đến nước này. Phu nhân, tôi sẽ lập tức đem tiền trả lại bà, mau để Diệp tiên sinh khám bệnh đi, ngàn vạn lần đừng âm ỉ đến tai nạn chết người.”

“Đừng ngăn tôi nói.” Diệp Tu nhìn thân mình run rẩy của Diệp Thắng Kiền mà hét lớn: “Ba, đừng nhắm mắt lại, con lập tức đưa ba đến bệnh viện, con lập tức đưa ba đến bệnh viện.” Sau đó cậu ta công Diệp Thắng Kiền lên, đi chân không xông ra ngoài.

Tiếng xe cứu thương thê lương, trần nhà bệnh viện trắng như tuyết, Diệp Thắng Kiền mơ mơ màng màng nghe Diệp Tu cuống quýt nói với vợ trước của mình – Thư Mai: “Mẹ! Mẹ đừng đi, ba bị nhồi máu cơ tim cấp tính, mẹ chăm sóc ông ấy một chút đi!”

“Tìm vợ ông ấy đi.” Thư Mai cười lạnh, “Mẹ với ông ta chẳng có quan hệ gì hết!”

“Nhưng ông ấy là ba con, mẹ!” Diệp Tu tiếp tục cầu xin mẹ mình.

“Kiếp trước khẳng định là thiếu nợ hai cha con các người.” Sau khi nghe thấy Thư Mai hung hăng quăng lại những lời này, Diệp Thắng Kiền đang mơ hồ yên tâm mà nhắm hai mắt lại.

13. Chương 13

Rạng sáng sau khi tỉnh lại, Diệp Thắng Kiền lại không thể nào ngủ được, mở to hai mắt nhìn trần nhà trên đầu.

“Lão già! Chúc mừng ông lại không chết được!” Thư Mai dựa vào khung cửa nhìn chồng trước, khen mát một câu.

“Mẹ! Ba vừa mới tỉnh mà!”

Thư Mai bĩu môi, “OK, tôi câm miệng, sớm biết thế thì thà sinh cục thịt xiên nướng còn tốt hơn là sinh con, con trai sinh ra chỉ biết bệnh cha nó thôi.” Thật lâu sau bà lại hắt xì 1 cái nói: “Tu Tu, ba con tỉnh thần tốt lắm, mẹ muốn về ngủ. Ngày mai còn phải đến công ty nữa!”

Trong tay Thư Mai có công ty thời trang và trang sức cùng với mấy chục gian hàng độc quyền, tuy rằng bình thường đều giao cho anh trai bà quản lý, nhưng thỉnh thoảng bà cũng sẽ đến công ty.

Diệp Thắng Kiền nhìn bà một cái, lạnh nhạt nói, “Mọi thứ tôi đều cho con trai, chẳng lẽ bà tính giữ nó ở nhà mẹ bà.”

Thư Mai hơi hơi kinh ngạc, lập tức mở miệng, “Tu Tu là thật sao?”

Diệp Tu gật gật đầu, từ trong túi tiền lấy ra giấy tờ chuyển nhượng kia.

Việc này diễn ra quá bất ngờ, Thư Mai cười đáp, “Xem ra lương tâm ba con bị chó ăn sau đó lại bị nhổ ra.”

Diệp Thắng Kiền dùng một loại ánh mắt cực kỳ phức tạp nhìn vợ trước, thật lâu mới nói, “Thư Mai, ngoài Thu Quý Mị, hai chúng ta là vì sao mà phải ly hôn?!”

Tim Thư Mai run lên, “Tôi nghĩ tôi vẫn nên về trước, tôi cũng không nên ở đây lãng phí thời gian vì cái vấn đề ngớ ngẩn đó.”

“Bà rốt cuộc đang nghĩ gì?” Diệp Thắng Kiền ở phía sau bà nói.

“Nghĩ cái gì?” Thư Mai đứng lại, “Tôi mới là người không biết Diệp tiên sinh ngài đang nói cái gì đấy?”

“Ngoài Thu Quý Mị!” Diệp Thắng Kiền ngữ điệu lạnh trầm hơn hẳn, tốc độ nói cũng trở nên phản kích lạ thường, “Nhà mẹ bà đối với việc phá hoại cuộc hôn nhân của chúng ta cũng dốc sức lắm đấy! Đừng tưởng tôi không biết, sổ sách công khai của công ty thời trang và trang sức Phi Điều một năm lợi nhuận mấy ngàn vạn, nhưng thực tế không chỉ có chừng đó! Lòng tham của anh bà cũng lớn lắm đấy, năm đó ông ta nuốt của công ty tôi ba trăm ngàn, tôi còn chưa kịp nói với bà, mẹ bà đã đến khóc lóc tố cáo tôi có đàn bà ở bên ngoài.”

“Diệp Thắng Kiền, ông cứ nhầm lẫn vào tôi không sao đâu.”

“Chẳng lẽ tôi nói không đúng sự thật sao? Đúng! Thu Quý Mị ngăn cản Tu Tu vào Nhạc Nhã Hiên, nhưng mỗi kỳ họp hội đồng quản trị của tổng công ty Nhạc Nhã Hiên Tu Tu đều đến dự, hơn nữa sổ sách kế toán mỗi kỳ tôi đều giao cho Tu Tu xem, để nó đi học tập, nhưng còn anh bà thì sao, chỉ cần Tu Tu vừa vào đến

công ty Phi Điều của bà, ông ta liền lập tức lấy tiền ra đuổi con trai bà, lại còn ra ngoài rêu rao là cậu cháu ngoại của ông ta lần nào đến công ty cũng đều là vì lấy tiền, Thư Mai bà tự vẫn xem, tôi đúng là rất có lỗi với bà, nhưng tôi không có lỗi với con trai, còn bà, bà không có lỗi với Tu Tu sao?”

Thư Mai đi tới bệnh cửa lại không tự chủ được ngừng lại, “Nhưng Tu Tu hiện tại vẫn còn đang đi học!”

“...” Diệp Thắng Kiên bất động thanh sắc, yên lặng chờ câu tiếp theo.

“Tôi là muốn chờ Tu Tu tốt nghiệp đại học mới để nó tiếp nhận chuyện công ty.”

Không đợi bà tiếp tục nói tiếp, Diệp Thắng Kiên lẩm bẩm, “Cũng đúng, chờ sau khi nó tốt nghiệp, nên cho nó cưới vợ, dù sao cũng phải thành gia rồi mới lập nghiệp mà! Mà có lẽ, khi đó Phi Điều của bà đã chân chính sửa họ thành Thư. Đến lúc đó Tu Tu có thể tiếp tục với con dâu bà sinh con trai cho bà nuôi, sau đó lại cho cháu trai bà đi giành Phi Điều về?”

Cú tập kích bất ngờ của ông ta khiến Thư Mai chú ý, dùng con trai làm mồi nhử để gửi thông điệp, “Công ty là hai chúng ta năm đó khổ cực lập nên, ngoài con trai, tôi không tính để lại cho những người khác. Có lẽ bà muốn con trưởng thành hơn rồi mới cho nó kế thừa.” Ông ta nhàn nhạt, dùng ngón tay lướt qua chần, “Con trai trưởng thành, cần sớm được từng trải, hướng hồ sau này làm trụ cột trong nhà, nó cần phải gánh vác trọng trách của chúng ta sớm một chút.”

Càng lo lắng câu trả lời của người khác thì càng phải ra vẻ thản nhiên!

“Diệp Thắng Kiên, ông đang ám chỉ tôi nên thoái vị cho con, là như thế sao?” Thư Mai chậm rãi nói.

“Thư Mai, bà chưa già, nhưng tuổi cũng không còn nhỏ, nếu thực sự chờ đến lúc bà già rồi, mắt mờ hắt, Tu Tu làm chuyện gì bà cũng không thể phân rõ đúng sai, lúc đó bà mới cam tâm sao?” Diệp Thắng Kiên nhìn như thoải mái nhưng thực ra đang áp sát từng bước.

Thư Mai nghiêm mặt mày, “Tu Tu, con nghĩ thế nào?”

Diệp Tu nhìn ba, Diệp Thắng Kiên nhẹ nhàng gật đầu.

“Con không có đủ trí tuệ cùng kinh nghiệm có thể dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng như ba mẹ, nhưng con còn trẻ, con sẽ học!” Lời nói Diệp Tu vang ở bên tai Thư Mai, miệng bà cong lên ý cười nhạt, “Con biết chuyện cậu con ở công ty Phi Điều chứ!? Nếu vào công ty Phi Điều, con tính xử lý ông ấy như thế nào?”

Ánh mắt Diệp Tu lấp lánh ánh sáng sắc sảo, “Nếu con vào công ty Phi Điều, nếu cậu biết trong tay con nắm giữ Nhạc Nhã Hiên, ông ấy nhất định sẽ muốn xin điều sang Nhạc Nhã Hiên trước tiên.”

Diệp Thắng Kiên bắt tay để lên cái trán, trong ánh mắt ẩn ẩn ý cười, “Nhưng Nhạc Nhã Hiên lại có người của dì Thu của con, nếu cậu con vào Nhạc Nhã Hiên, ông ấy chắc chắn sẽ tập hợp chứng cứ tham ô của người nhà dì Thu của con ở Nhạc Nhã Hiên, sau đó sẽ lấy việc đó mà tự ình là công thần, dẹp sạch chuyện trước kia ở Phi Điều.”

Diệp Tu ánh mắt nhấp nhোáng đốm lửa. “Vậy con sẽ tương tự điều người nhà dì Thu sang công ty Phi Điều, đến lúc đó con sẽ không phải tốn một người nào, chuyện người hai nhà bọn họ giấu diếm ở trong công ty cũng sẽ bị đối phương lôi hết ra ngoài.”

Thư Mai nhìn Diệp Tu, cái gì gọi là hậu sinh khả ỷ, chính là con trai mình. Bà thở dài ra một hơi, “Ngày mai mẹ sẽ viết đơn chuyển nhượng tài sản!”

“Không, con không cần, con chỉ cần quyết định ủy quyền của mẹ. Con muốn một cơ hội, nội trong một năm, nếu con có thể khiến số cửa hàng độc quyền của công ty thời trang và trang sức Phi Điều đạt tới trên trăm gian thì con sẽ lại bàn cái khác với mẹ.”

Ngựa non háu đá?!

Tốt! “Có chí khí!” Thư Mai xoay người ra cửa: “Tối nay con ở cùng ba con đi, ngày mai mẹ nấu canh mang qua đây.”

Diệp Tu đi tới cửa tiền bà, Diệp Thắng Kiền trong lòng yên lặng đếm từ 1 đến 50, mãi đến khi không còn nghe thấy tiếng bước chân của Thư Mai. Ông mới mở miệng nói “Con trái, bất cứ chuyện gì cũng phải cần cân nhắc, lúc này con nói quá nhanh, ba không kịp tìm đường lùi cho con!”

Vẻ lạnh nhạt trên mặt Diệp Tu biến mất không hiện dấu vết, “Nếu mẹ dễ dàng giao công ty cho con như vậy, sau này nếu cậu lại làm bà dao động, bà cũng sẽ nghĩ có phải đã giao công ty cho con nhanh quá không, ngược lại, con chỉ cần mẹ trao quyền, còn làm giấy bảo đảm, như vậy mẹ sẽ vì tiền đồ của con mà quét sạch hết thầy chứng ngại trước mặt!”

“Ba yên tâm rồi!” Hai tròng mắt Diệp Thắng Kiền nở rộ hào quang, máu trong người cũng thiếu chút xông lên đầu.

Diệp Tu vừa đặt gối, vừa đỡ ông ta nằm xuống: “Cho nên ba phải chăm sóc sức khỏe thật tốt, để xem con làm thế nào phát dương quang đại sự nghiệp của ba!”

Tuy rằng Diệp Tu đã tiếp nhận sản nghiệp của ba mẹ nhưng thân phận vẫn là học sinh, cho nên sau khi xin nghỉ vài ngày, lại phải một lần nữa đến trường lên lớp.

Chạng vạng, tan trường cậu ta vừa ngồi ở bậc tam cấp một chỗ nào đó trong vườn trường đuổi thắt lưng đau nhức thì đột nhiên từ trên cây có một người lộn xuống.

Là Giản Ái, “Đến cậu cũng phải long trọng chào đón tôi đến như vậy sao?” Diệp Tu miễn cưỡng nói.

“Đâu có, tôi chỉ là tiện đường đi qua thôi!”

“Giản Ái, ở ngoài có người tìm cậu kìa.” Nghe thấy tiếng Hàn Nhiên, Giản Ái khẽ run người, còn chưa kịp bò lại lên cây, Giản Ái đã bị cô nàng thô lỗ kéo một cái: “Nha đầu chết tiệt kia, báo hại mình tìm khắp nơi, ngoài cửa trường có anh Hạ nào đó tìm cậu kìa!”

“Là Hạ Sầm Minh sao?” Diệp Tu nói tiếp.

“Chính là anh ta, mình nói này Giản Ái. Cậu mau nói đi tại sao lại có nhiều đàn ông tốt đến tìm bạn như vậy, nói! Đúng là cái tướng chết tiệt.” Hàn Nhiên một tay liền chụp lấy cái mõng nhỏ của Giản Ái: “Thịt của cậu đúng là có co dãn này, ha ha!” Nhưng quay đầu lại thấy Giản Ái tức giận nhìn cô nàng.

“Gì chứ? Cái mõng nhỏ vẫn luôn là điều khiến cậu kiêu ngạo cơ mà!” Nhưng mà Hàn Nhiên chỉ cười đáp một nửa, con mắt liền bất động. “Diệp... Bạn học Diệp!” Sắc mặt của cô nàng từ từ biến tím tái.

Diệp Tu vươn bàn tay thon dài duyên dáng, đáng người cân đối trong trẻo ẩn hiện ở trong ánh chiều tà, “Cậu tên Hàn Nhiên, tôi nhớ không lầm chứ!”

“Ừ!” Hàn Nhiên sau khi bắt tay cậu ta, trong lòng hồi hận đến đấm ngực giậm chân, thật sự là khóc thầm mà, người ta có ấn tượng sâu sắc rồi.

14. Chương 14

Giản Ái đạo đức xuất sắc, vừa trọng nghĩa vừa trọng bạn bè, cho nên lúc này không để cho Diệp Tu từ từ mở miệng, cô nói: “Vừa mới quen tôi cũng thấy quái gở giống như cậu, nhưng lâu ngày cậu sẽ thích ứng được với tính cách này của Hàn Nhiên!”

Đúng là rất cao thượng, Hàn Nhiên hận chỉ muốn đập đầu vào tường, Giản Ái biết rõ cô nàng đang rơi xuống hố, còn không quên hảo tâm đổ thêm đất vào.

Diệp Tu nhìn đồng hồ: “Thời gian hôm nay cũng không còn sớm, vậy tôi đi trước.”

Giản Ái vỗ vỗ mõng, “Tạm biệt, thuận buồm xuôi gió!”

Hàn Nhiên tuyệt vọng, “Chúng ta có thể cùng ăn một bữa cơm không.”

Diệp Tu không lên tiếng, lịch thiệp chờ Giản Ái quyết định.

Giản Ái nhếch miệng: “Bạn học Diệp, cậu cần phải thận trọng suy nghĩ, bởi vì ngày hôm qua lúc họ Hạ mới hẹn tôi ăn cơm, Hàn Nhiên đã dùng cháo trắng mà tẩy ruột, nói hôm nay muốn ở trên bàn cơm giết anh ta không còn mảnh giáp.”

Về mặt Hàn Nhiên cứng đờ, cũng tự âm thầm kiểm điểm bản thân, sau này không thể dẫn người mình yêu thâm đến trước mặt Giản Ái, kéo lại nguy hại đến an toàn riêng tư của mình.

Nhưng vẻ lạnh nhạt của Diệp Tu lại khiến người ta giận sôi lên, “Đợi bạn học Hàn Nhiên nhịn đói hai ngày, tôi sẽ vô cùng hoan nghênh cậu ấy đưa tôi vào tình huống nguy cấp!”

Hàn Nhiên lặng im. ——Giản Ái thay cô nàng lên tiếng, ánh mắt thật xa xăm, “Đến lúc đó có thể gói về không?!”

Diệp Tu rất hài lòng, từ đầu tới cuối Giản Ái không hề nhắc đến một chút chuyện xảy ra với cậu ta, cho nên hài lòng xoay người bỏ đi!! Còn bạn học Hàn Nhiên thì lại muốn té xỉu: “Cậu có thể giữ thể diện một chút được không?”

Giản Ái thật thân thiết, kéo tay cô nàng qua: “Được rồi, tối nay ra ngoài ăn với Hạ Sầm Minh, mình sẽ không nhắc đến chuyện gói về được không?!”

Xì, bởi nhớ tới chuyện vừa nãy, Hàn Nhiên lại muốn đánh người, “Cậu vừa nãy hạ bệ mình làm gì?”

“Cho nên mình đồng ý cùng ăn cơm với Hạ Sầm Minh!” Không thì chạy mau.

Nắm đấm của Hàn Nhiên cũng đồng tình với chỉ số thông minh của cô: “Cậu tưởng một chút cơm có thể xoa dịu cơn giận của mình sao?”

“Nếu không xoa dịu được, mình sẽ không đi ăn cơm.”

“Vậy vẫn là đi ăn cơm đi.”

Thể diện đúng là đáng quý, nhưng giá bánh mì còn cao hơn, nếu là vì bảo ngư, hai người còn có thể ném nó đi luôn!

Hai người vừa nói vừa đi, một chiếc xe đột nhiên bóp còi ở phía sau, hai cô sợ tới mức phải vọt chạy lên lề. Nhưng xe từ từ lướt qua hai người rồi ngừng lại. Hóa ra là Hạ Sầm Minh, anh ta hạ cửa sổ xe, nói với hai cô: “Còn không mau lên xe.”

“Sao chậm vậy?” Sau khi chạy lên đường cái, Hạ Sầm Minh hỏi.

Hàn Nhiên đối với Giản Ái đánh giá rất cao, “Chưa từng thấy phụ nữ Paris sao? Các cô ấy ngày nào cũng mất bốn tiếng trang điểm, mục đích là để bản thân nhìn không như trang điểm.”

Hạ Sầm Minh liếc mắt nhìn Giản Ái một cái sau đó bỗng nhiên thấy kính nể, “Nhìn quả thật không giống trang điểm.”

Giản Ái phẫn hận, “Tôi thật sự không trang điểm!”

“Yên tâm, cô nhìn đúng là rất không giống như trang điểm.” Bằng không mất bốn tiếng làm gì chứ, Hạ Sầm Minh làm ra vẻ đã hiểu, “Tôi sẽ không nói ra đâu.”

Giản Ái lệ tuôn rơi.

Đám người đến khách sạn đã là bảy giờ mười lăm phút. Dưới sự hướng dẫn của quản lý đại sảnh, Hạ Sầm Minh cùng Giản Ái, Hàn Nhiên vào chỗ, vừa giương mắt nhìn, trong bàn đã có một người ngồi, sau khi thấy các cô, anh ta đứng lên, nói: “Chào Giản Ái.”

“Anh là?” Giản Ái nheo mắt lại.

Anh ta gơ chén rượu lên, nói: “Tôi họ Ôn!”

À! Hóa ra là Ôn thiếu gia hôm đó ở KTV cùng Hạ Sầm Minh.

“Chào anh!” Giản Ái sau khi chào hỏi xong, vừa định ngồi vào chỗ trống Ôn thiếu gia đã cười khoát tay nói: “Đều là người một nhà, đừng ngồi đó, hôm nay cô phải ngồi ở bên cạnh Hạ Sâm Minh. Sau này sẽ không có nhiều ngày như thế này đâu.”

Không nhiều cũng là thường thôi, có cái gì phải tiếc!

Nhưng Ôn thiếu gia lại thần nhiên nói: “Đừng giả vờ nữa, mấy ngày hôm trước, có người thấy cô đi cùng Sâm Minh đến Nhạc Nhã Hiên ăn cơm.”

Nhưng ở giữa còn có Diệp Tu nữa mà!

“Vì thế cô còn tìm một bạn học nam theo để ngụy trang.”

Trời ơi, còn oan hơn cả Đậu Nga nữa kìa!

Nhưng Ôn thiếu gia rất nhanh lại chuyển đề tài: “Nhưng mà sau này phải tử thân cho cô rồi, Giản Ái! Bởi vì vị hôn thê Sâm Minh sắp đến đây rồi. Đến lúc đó nhớ phải hạ giọng.”

Nhìn cái kiểu lo nghĩ cho người khác của anh ta, Giản Ái ngại chửi anh ta bị thần kinh nên đành đổi sang lối nói tương đối uyển chuyển: “Trí tưởng tượng của anh phong phú thật.”

Ôn thiếu gia vỗ vai Hạ Sâm Minh một cái: “Đừng cố gắng phủ nhận, nếu không phải ngày hôm qua mình nói nếu cậu lại không đưa được Giản Ái tới, mình sẽ đi thẳng đến trường tìm thì cậu còn tính giấu bao lâu nữa!”

Im lặng, người này bệnh thần kinh không hề nhẹ! “Tôi với anh ta không phải là kiểu quan hệ như anh nghĩ!”

Ôn thiếu gia hừ lạnh: “Vậy vì sao cậu ta lại đưa cho cô mười vạn tệ?”

Hạ Sâm Minh gật đầu, “Hóa ra là chuyện này, đó là tiền tố cho cô ấy mua trà định thần uống.”

Mười vạn tệ một ly trà? Hân Nhiên lau mồ hôi. Ai mà tin chứ?

“Cả cậu cũng không tin?” Giản Ái thực sự thấy kỳ quái.

Sau đó, Giản Ái mới biết không chỉ bọn họ không tin mà mọi người đều không tin. Ba ngày sau chạm mặt Ôn thiếu gia ở khách sạn, Giản Ái bị hai người đàn ông mời lên xe, khụ! Nói theo từ ngữ thông tục thì chính là bắt cóc. May là, chiếc xe dùng để bắt cóc cô rất nổi tiếng và đắt đỏ. Đương nhiên Giản Ái cũng không bị cái biểu tượng này mê hoặc.

Ai ui! Trái một miếng, phải một miếng!

Anh A ở bên cạnh gầm rú: “Mẹ nó, con nhóc chết tiệt cắn tao một miếng bự, cũng may là không chảy máu!”

Anh B quát lại: “Một miếng bự thì đã là cái gì, nó chỉ cắn tao có một miếng nhỏ xíu mà kết quả là chảy máu đây này.”

Úi! Tài xế đang lái xe giận dữ la lên: “Mày mau giữ chặt nó, em trai tao sắp bị nó hủy rồi kìa.”

Cùng với đó là một tiếng thét chói tai thảm thiết, Á! Xe suýt chút nữa là găm thẳng vào một cái cây.

“Đối phó với loại con gái không biết tốt xấu này thì tốt nhất là đánh ngất nó đi, á! Buông tay, con nhóc chết tiệt mau bỏ cái tay của mày ra khỏi mũi tao mau há! Há!”

Giản Ái trong cơn mê man cảm thấy mình như đang nằm trên một cái hồ nước ấm áp.

Một đám con gái đang vừa tắm rửa cho cô vừa bàn luận về mình.

Trong đó cô A mở miệng cô ra: “Răng khá trắng, vả lại khoang miệng tỏa ra một mùi sữa tự nhiên, xem ra thích uống sữa. Nhưng răng bên trái còn sót lại một chút vụn táo nhỏ, căn cứ vào mức độ phân hủy thì có vẻ là ăn sau bữa cơm trưa.”

Cô B đang chải tóc cho Giản Ái phát biểu quan điểm bản thân: “Tóc rất đen, xem ra chưa từng nhuộm! Có điều ngọn tóc hơi bị chẻ, xem ra là dinh dưỡng không đầy đủ, bình thường chắc có hơi kén ăn.”

Lúc này Giản Ái trong mơ mơ màng màng muốn ừ hử đáp lại. Rất muốn động đây nhưng lại không động đây được, rốt cuộc bây giờ cô đang ở chỗ nào vậy chứ!

Đợi cho âm thanh líu ríu qua đi, Giản Ái mới từ từ mở mắt, cô nhìn thấy phía đối diện có một cô gái ngồi trên ghế lưng cao, trên người cô là một bộ lễ phục màu lam nhạt lệch vai, làm tôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn hiền hòa trắng mịn, trên cổ cô là một cái vòng cổ kim cương, lỗ tai bên phải đeo một chiếc bông tai hình hoa duyên dáng, điều khiến người ta chú ý nhất là ở bên trong nhụy hoa đính một viên kim cương xanh trong suốt lấp lánh! Vô cùng khiến người ta kinh ngạc!

Giản Ái nhin không được mỉm cười, cô gái đối diện cũng theo động tác của cô mà nở nụ cười lóa mắt. Đây là một cái gương, cô gái đối diện cũng chính là cô. Giản Ái không thể tin được mà nhìn hết thấy mọi thứ, nhin không được tiến lên, rồi lại tiến lên.

“Năm trăm vạn là giá trị trang phục và đạo cụ trên người cô lúc này!”

Ách!

Sau lưng vang lên một giọng nữ: “Đây là sức hấp dẫn của tiền, có thể làm một học sinh phổ thông hóa thân làm thiên nga trắng!” Cô gái đó nhẹ nhàng cười: “Quên mất, giới thiệu với cô, tôi tên là Cổ Lâm, là vị hôn thê của Hạ Sầm Minh!” Vừa nói, Cổ Lâm vừa chậm rãi đi tới bên Giản Ái: “Căn bản của cô rất không tồi, cho nên một ngàn vạn tính ra chỉ tốn một nửa!”

Hả!

Cổ Lâm dùng ánh mắt kiêu từ trên cao nhìn xuống nhìn cô: “Nhưng tôi sẽ cho cô năm trăm vạn nữa.”

“Vì sao?” Giản Ái kinh ngạc giải thích. “Tôi với Hạ Sầm Minh cũng đâu có quan hệ gì!”

“Xuyt!” Cổ Lâm đặt ngón trỏ lên miệng cô: “Tôi tin quan hệ của hai người thuần khiết như tuyết trắng, tôi biết hết. Cho nên cô mới trị giá một ngàn vạn. Bởi vì đối với Sầm Minh mà nói, cô chẳng những đặc biệt, mà còn được xem là ân nhân cứu mạng anh ta.”

Giản Ái hơi hơi khiếp sợ!

“Cô thích như vậy không!” Cổ Lâm chỉ vào gương dừng lại một chút, rồi úp mở nói: “Nếu muốn thường xuyên nhìn thấy mình như vậy, cái giá rất đơn giản, chỉ cần cô trong ba năm chỉ ở bên cạnh Hạ Sầm Minh, hơn nữa còn phải nghe theo chỉ thị của tôi.”

Giản Ái gần như ngửa mặt lên trời cười như điên!

Sau đó Cổ Lâm lại sâu kín mở miệng: “Tôi biết yêu cầu của tôi thật thất lễ, nhưng mà cũng không có cách nào khác, bởi vì tôi rất thích Sầm Minh, mỗi khi thấy Sầm Minh cùng cô gái khác trên báo là tôi lại rất đau lòng, nhưng tôi biết, cô tuyệt đối có khả năng trối anh ấy lại, vả lại dắt anh ấy đi về phía tôi!”

Lời nói này tuyệt đối có thể khiến bất cứ một người phụ nữ nào vì thế mà đồng cảm và xúc động! Bởi vì đây này là một người phụ nữ trong si tình lại có chút ai oán vì để tìm lại trái tim của chồng mình mà không thể không cầu xin sự giúp đỡ của một người phụ nữ khác. Nhưng Giản Ái không phải là phụ nữ, cô chỉ là một cô bé, hơn nữa còn là loại cường!

“Tôi nói cho chị biết, không, có, cửa, đâu!” Giản Ái lột cái hoa tai kim cương, cởi vòng cổ ném mạnh xuống đất: “Đi con mịa chị ấy, nếu chọn người như Hạ Sầm Minh làm chồng thì nên tự ý thức việc mang giày xanh (ý nói bị phản bội)!” Cô vừa nói vừa đi tới cửa: “Chị nghĩ mẹ tôi sinh tôi ra là để tôi ngoan ngoãn nghe chị sai bảo đi làm tiểu thiếp, bà hai của người ta.”

Ngoài cửa hai người đàn ông một trái một phải vừa muốn ngăn cô lại. Cổ Lâm đã ra hiệu bảo bọn họ để yên.

“Hai trăm ngàn!”

Cổ Lâm sau khi tào nhả phun ra ba chữ này liền kéo cái váy dài màu hồng phấn ngồi trở lại trên sofa. “Cô cũng chỉ phải hy sinh một nghìn lẻ một đêm!”

Giản Ái không đi ra ngoài nữa, xoay người bước đi đến bên chị ta.

Cổ Lâm mỉm cười: “Mọi người đều nói tiền không phải là vạn năng, thực ra chỉ là vì thiếu tiền.”

Nhưng mà Giản Ái chỉ ghé vào sát chị ta lớn tiếng nói: “Tôi – đập – chết – mẹ – cô!” Gia giáo thật sự là quá kém.

Cổ Lâm không hề trốn tránh, nghênh đón ánh mắt cô, “Bạn học Giản, đừng nghĩ tôi xuất thân danh giá thì không chửi lại nhé —— tôi đánh chết cha cô!” Trung Quốc xem trọng nhất là có qua có lại.

Giản Ái chống nạnh cười to: “Tôi với mẹ chị đều là phụ nữ, cho nên mẹ chị sẽ không bị bắt lợi, nhưng mà ba tôi là đàn ông đấy ha ha ha! Chị Cổ, cho nên chị bắt lợi rồi!”

Nhưng rất nhanh sau đó cô đã vì sự dắc ý của bản thân mà phải trả cái giá đắt, hai người đàn ông đứng ngoài cửa một trái một phải nhắc bổng cô lên.

“Ném cô ta ở bên quốc lộ!” Cổ Lâm rít gào như sấm: “Con nhóc chết tiệt, rượu ngon không uống cố tình muốn uống rượu làm từ cồn công nghiệp!”

Một người đàn ông lên tiếng nhắc nhở: “Đại tiểu thư, cách nói chính xác là rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt!”

“Tôi chẳng cần quan tâm nó là rượu gì, lập tức, lập tức, ném cô ta đi cho tôi!” Cổ Lâm thét chói tai.

A!

Giản Ái bị hai người đàn ông vạm vỡ nhắc bổng lên, thuận lợi ném ở bên quốc lộ.

Đau chết mất! Giản Ái đang muốn từ trên quốc lộ chậm rãi đứng lên thì đột nhiên bị mất, bởi vì phía trước có một chiếc xe đang phóng lại đây như bay.

Ui chao đèn xe chói quá đi, chỉ mong tài xế lão huynh có thiên lý nhãn!

15. Chương 15

Lúc Giản Ái có chút tuyệt vọng, cô đột nhiên phát hiện chiếc ô tô phía trước mặc dù có hơi nhanh, nhưng chiều hướng của chiếc xe có hơi lạng qua lạng lại.

Là lính mới ra đường à!

Giản Ái lập tức cố gắng dùng hết sức tay chân mà đứng dậy, lúc này chiếc ô tô lại xiêu xiêu vẹo vẹo tông vào con lươn.

A ấy!

May mà không quá nghiêm trọng, nhưng tài xế xuống xe lại kinh ngạc nhìn Giản Ái.

“Tôi!” Tài xế là người Giản Ái quen —— Diệp Tu. “Vừa rồi có đụng phải cậu không?”

“Có!” Giản Ái nhe răng a một tiếng, tối nay có chỗ tá túc rồi, bởi vì lúc này đã quá muộn, cho nên cô không thể quay về ký túc xá.

Diệp Tu nhìn con lươn biến dạng một chút: “Nhưng mà cái đó là chuyện gì xảy ra?”

“Tôi mới phải hỏi cậu là chuyện gì đang xảy ra ấy?” Giản Ái vung một cánh tay: “Cậu vừa học lái xe!”

Diệp Tu cúi đầu.

“Cứ tưởng quốc lộ khuya khoắt không người nên bày đặt học người ta ra đây khoe mẽ chứ gì!”

“Nhưng mà đêm hôm khuya khoắt, sao cậu cũng xuất hiện ở đây vậy!” Diệp Tu thắc mắc.

“Nếu tôi nói tôi bị người ta ném ra đây chỉ để chờ cậu tông trúng, cậu có tin không?” Giản Ái đá góc vấy một cái.

“Không tin!”

“Cổ Lâm biến thái chết tiệt cho tôi hai ngàn vạn, bảo tôi đi dụ dỗ Hạ Sầm Minh, cậu có tin không?”

“Không tin!” Nhưng mà Cổ Lâm là ai!

“Vậy vừa nãy lúc xảy ra tai nạn, cậu không có đụng vào tôi, cậu tin không?”

Dám nói không tin sao?

Diệp Tu mở ra cửa xe: “Lên xe! Nhân lúc công an giao thông còn chưa tới.”

Không có tiền bồi thường sao?

“Không phải! Hôm nay ở công ty, đám đồng nghiệp nói muốn dạy tôi học lái xe, tôi nói tôi biết rồi, cho nên chuyện tôi không biết lái xe này tuyệt đối không thể để bọn họ biết.”

“Vì sao cậu phải nói dối?” Giản Ái vén váy ngồi lên ghế sau.

“Bởi vì tôi không muốn bọn họ biết quá nhiều về tôi!” Diệp Tu lại bắt đầu khởi động xe.

“Xi! Ai mà thèm biết mấy thứ đó, tôi thì chỉ muốn biết, vì sao cậu nói dối mà mũi không bị dài ra thôi!”

“Cậu nghĩ tôi là con nít sao?” Diệp Tu vừa lái xe vừa hỏi vặn lại.

“Năm nay cậu có uống sữa không?”

“Rất ít!” Câu hỏi chẳng liên quan làm Diệp Tu quên mất mình là lính mới, đường xe chạy cũng không có chao qua lượn lại nữa.

“Có uống đúng không!”

“Ừ!”

“Sữa còn chưa cai mà dám nói là mình đã trưởng thành!” Giản Ái khinh thường. Chứng cứ đều vô cùng xác thực, còn muốn chống chế sao?!

“Cậu!” Diệp Tu phát bực: “Cậu dám nói năm nay cậu không uống sữa lần nào không?”

“Nhưng mà tôi có nói tôi không phải là con nít đâu?” Giản Ái vừa nhìn chằm chằm quốc lộ vừa nhìn cậu ta.

“Bây giờ cậu nói dối cũng sẽ không thể làm mũi dài ra kìa!” Diệp Tu tuy có trả lời, nhưng vẫn nhìn chằm chằm con đường phía trước. Thật sự là quá tuyệt vời, cậu ta vậy mà lại có thể lái xe vững vàng ra khỏi quốc lộ.

“Dừng!” Giản Ái đột nhiên nói.

Làm gì chứ?

“Mau xuống xe!” Giản Ái giục cậu ta. “Vất vả ồn ào nói chuyện với cậu mới bình an qua được quốc lộ, còn không mau gọi người tới gửi xe, sau đó bắt taxi về.”

“Tôi sẽ lái xe. Không cần bắt taxi.” Diệp Tu nhìn quốc lộ phía sau mà có chút lảng lảng.

“Cậu có thể chắc chắn là sẽ không tông xe giống vừa rồi chứ?”

“Vậy cậu có thể chắc chắn tôi nhất định sẽ tông xe à?”

“Sau này thì không chắc, nhưng vừa nãy thì cậu có!” Vì sự an toàn của cơ thể, Giản Ái cự tuyệt lính mới ra đường.

Đàn ông tốt không đấu với phụ nữ, Diệp Tu trầm lắng nhắm hơn mười câu trong lòng mới buồn bực xuống xe.

Chờ người công ty vận tải tới kéo xe đi rồi, Diệp Tu ngồi taxi nói với Giản Ái: “Bạn học Giản, cậu về đâu, tôi tiễn cậu!”

“Cậu nói đêm nay tôi có thể về được sao?” Giản Ái khinh thường nhìn cậu ta. “Đương nhiên là bu theo cậu một đêm rồi!”

Diệp Tu lớn tiếng nói: “Ai muốn bu bám với cậu chứ!” Giản Ái này rốt cuộc có tự giác của con gái không vậy!

Tài xế taxi quay đầu cười nói: “Cậu trai trẻ, dâng lên cửa rồi mà cũng không cần à!”

Vừa mới nói xong, Giản Ái vung một quyền qua. “Chú tưởng nhà cậu ta chỉ có một gian phòng à?”

Khẩu khí này phát ra thật sảng khoái, nhưng kết cục vẫn là lưu lạc ở trên đường. Tuy nói lần đầu tiên bị người ta đuổi xuống xe, lại còn cố tình ở đoạn đường rất khó gọi xe.

Giản Ái biết mình cần phải xin lỗi, nhưng ngoài ý muốn là Diệp Tu không hề thay đổi sắc mặt, chỉ có ánh mắt là nhìn chằm chằm cô, “Cậu không cần xin lỗi, trước lúc chúng ta tìm được chỗ dừng chân, chúng ta phải học cách hợp tác.”

Đèn đường xuyên qua lá cây hắt lên trên gương mặt góc cạnh ẩn hiện của cậu ta. Tuy rằng cùng tuổi, nhưng trên mặt của cậu ta giờ phút này không hề có cái vẻ lông bông của đám thiếu niên.

Giản Ái cúi đầu, sau đó lại nhìn thấy bên đường có một cô đang đẩy xe bán mỳ vằn thắn cùng cơm niêu nóng hổi, cô sờ túi tiền lại chỉ thấy thẻ cơm của trường với mấy xu lẻ. Tuy là như thế, nhưng vẻ mặt cô vẫn tha thiết nhìn chằm chằm cái nồi đang bốc khói và tỏa hương ngào ngạt kia.

“Không phải ba ngày rồi cậu không ăn cơm đó chứ!” Lạnh lùng xem thường.

“Đúng vậy, mượn ít tiền được không!” Trái ngược hoàn toàn với cậu ta, Giản Ái cười toe toét.

Diệp Tu hừ một tiếng xoay người bước đi.

“Cậu đi đâu đấy?” Giản Ái hỏi.

“Hừ.” Lạnh lùng lại hừ một tiếng, người này bắt đầu ngạo mạn khinh thường trả lời câu hỏi của cô.

“Này! Để củng cố tình hữu nghị của chúng ta, kéo gần khoảng cách đông tây, thu hẹp khoảng cách giàu nghèo, ngăn chặn phân hóa xã hội, ổn định trị an xã hội, thúc đẩy quá trình xây dựng hiện đại hóa chủ nghĩa xã hội khoa học đặc sắc mang bản chất Trung Quốc... cho tôi mượn hai trăm tệ!” Giản Ái lớn tiếng la lên sau lưng cậu ta.

Thế nhưng Diệp Tu đã đi xa.

Không lâu sau, Diệp Tu lại một lần nữa quay lại, hơn nữa còn đem một cái cặp lồng cơm cho cô. Giản Ái nhận lấy liền mở ra, là cơm niêu nóng hổi ngon lành. Giản Ái kích động đến suýt chút quỳ gối lạy cậu ta.

Phi phi! Người còn chưa chết, dập đầu lạy cậu ta làm gì chứ?

“Cậu không ăn à!”

Diệp Tu lại không cho là đúng nhìn cô một cái: “Cậu nghĩ tôi cũng giống cậu vì giảm béo mà ba ngày không ăn cơm sao?”

“Cậu, cậu!” Ai nói cô không ăn cơm là vì giảm béo chứ? “Tôi là bị Cổ Lâm bắt cóc nên mới không ăn cơm.”

Sắc mặt Diệp Tu đột nhiên lạnh hẳn, không khí giữa hai người đột nhiên không ổn, gió lạnh từ đâu quét mạnh tới khiến vẻ mặt Giản Ái cũng gần như đông cứng.

Cậu ta rõ ràng là rất mất hứng, “Sau đó còn cố ý ném cậu ra quốc lộ chờ tôi tông phải!” Lại lạnh lùng nói.

Giản Ái trong lòng thâm mắng, người này thật đúng là xem lời chân thật thành lời nói dối. Đương nhiên cô chỉ dám trách móc trong lòng, lúc đang muốn dựa vào Diệp Tu thì vẫn là không nên đắc tội với cậu ta.

“Còn ngờ ra đó làm gì? Không phải nói đói bụng sao, còn không mau ăn cơm!” Diệp Tu không kiên nhẫn hỏi cô.

Nhưng những lời này lại làm Giản Ái cảm thấy cả người không ổn, đúng là kỳ quái, lần đầu tiên gặp Diệp Tu, cô có thể rõ ràng cảm giác được cậu ta là một bạn học thiện tâm vui với việc giúp đỡ mọi người, sau

đó cậu ta ở khách sạn đó lại mơ hồ giống loại người trời sinh giỏi diễn kịch. Lại còn thêm cả cái tình huống hiện tại này, Diệp Tu rốt cuộc là có chuyện gì vậy nhỉ? Là tâm thần phân liệt ra tính cách của nhiều người hay là có nguyên nhân khác? Giản Ái càng nghĩ càng thấy đau đầu, cho nên quyết định tạm thời không nghĩ đến việc này nữa, bởi vì vấn đề chỗ ở đêm nay đã đặt ra trước mắt.

Đi một hồi thật lâu, vất vả lắm mới tìm được một khách sạn.

“Cho tôi thuê hai phòng đơn?” Diệp Tu ỉu xiu nói.

“Chỉ còn một phòng.” Cô lễ tân cúi đầu tươi cười nói.

Giản Ái không dám đáp lời, chỉ dám cúi đầu nhìn sàn đá cẩm thạch sáng bóng đếm đầu ngón chân.

“Chỉ còn một phòng sao?” Đầu Diệp Tu lập tức vang lên tiếng u u thật lớn.

“Thực ra cũng được, cậu ngủ sofa, tôi ngủ giường!” Giản Ái cố lấy dũng khí nói.

“Nín,” Diệp Tu lạnh lùng nhìn cô một cái, ngữ khí cũng trở nên lạnh lẽo như ánh mắt, “Cậu ngủ sofa, tôi ngủ giường!”

Chắc chắn! Ai nói đàn ông thì độ lượng chứ.

Vừa đúng lúc này, có một bạn học nữ quen mặt ngạc nhiên nói: “Diệp Tu là cậu sao?” Đang lúc Diệp Tu ngẩn ra, Giản Ái đã vèo một tiếng cướp chìa khóa phòng rồi trốn đi một mình.

“Không ngờ sẽ gặp cậu ở đây!” Người đến là một mỹ nữ theo đúng nghĩa, mái tóc thẳng đen nhánh, khuôn mặt trái xoan, đôi mắt lúng liếng, phía dưới cái quần đùi là một đôi chân dài theo đúng tỉ lệ vàng.

Giản Ái nhận ra chị ta, nói phổ thông một chút, cả lũ con trai trong trường đều nhận ra chị ta, bởi vì chị ta chính là hoa khôi đại danh lừng lẫy cả trường — đàn chị Tiểu Viện.

Tiểu Viện sau khi nhìn thấy Diệp Tu dừng lại, đôi môi đỏ mọng manh lướt trên một độ cong vừa ý.

Bên kia lúc Giản Ái đi vào phòng, tâm tình vô cùng tốt, nói không chừng tối hôm nay cô có thể một mình ngủ một phòng.

Đang vô cùng đắc ý thì ngoài cửa liền vang lên tiếng bước chân của một mình Diệp Tu à mà không đúng là tiếng bước chân của hai người. Chẳng lẽ đàn chị Tiểu cũng theo tới đây, Giản Ái sau khi hơi bất ngờ lại nhanh chóng trốn xuống phía dưới ghế — cô có gốc cũng biết không thể phá hoại nhân duyên của người ta.

Sau khi trốn xong, mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, Giản Ái bỗng nhiên thấy một đôi giày da xuất hiện ngay dưới mí mắt mình, hi vọng mong của cậu tốt bụng, đừng thả rắm ở trên đầu tôi, cô thầm mặc niệm trong lòng.

Ngồi trong căn phòng rộng lớn, Tiểu Viện một tay quạt gió, ánh mắt hình như có ánh nước lưu chuyển: “Cậu em, phòng ngày của cậu nóng quá à!”

Cái mong tôn quý của Diệp Tu tạm thời rời khỏi đầu Giản Ái: “Tôi đi ra ngoài nói nhân viên có mở điều hòa chưa.”

Đợi cậu ta vừa đi, Tiểu Viện liền lập tức cởi áo khoác, bên trong chỉ còn một cái áo ngực nhỏ xíu bao vây lấy bộ ngực tuyệt đẹp của chị ta. Đàn chị này thái độ không khỏi quá nóng vội đi, tuy rằng khuôn mặt Diệp Tu kia có thể nói là anh tuấn, nhưng cũng không phải là xuất sắc lắm, huống hồ cậu ở trong trường cũng rất bận rộn, bình thường cùng số lần tiếp xúc với đàn ông có khi còn ít hơn hẳn số lần cô gặp Diệp Tu, cho nên hành vi lăng lơ bậy bạ kiểu này của đàn chị thật sự là vô cùng không hợp với lễ thường.

Lúc này Tiểu Viện lại hơi kéo áo ngực xuống một chút sau đó lại cầm lấy di động gọi một cuộc điện thoại, chị ta nói: “Bà Lí yên tâm, tôi đã thuận lợi vào phòng riêng của con bà, ngày mai cứ chờ tin tốt của tôi đi!”

Xi! Đúng là có âm mưu nhưng đàn chị không phải là muốn ở trong này diễn màn xuân cung sống động đó chứ!?

Giản Ái trong lòng nhất thời dằn vặt, nếu xem màn này, e là sẽ chọc cho đau mắt, nếu không xem, bản thân lại rất tiếc á!

16. Chương 16

Đang lúc Giản Ái bối rối thì chuyện ngoài ý muốn đã xảy ra, bởi vì Tiểu Viện lại nói với cái điện thoại: “Nhưng mà lúc này vào khách sạn có một con bé đi vào cùng cậu ta, tôi không biết con bé đó có phải ở cùng phòng với Diệp Tu không nữa!?”

A hức!

“Đúng! Tôi không nhìn thấy con bé đó ở trong phòng Diệp Tu. A! Có khi là ở trong phòng tắm?” Tiểu Viện cầm di động mở cửa phòng tắm: “Không có.” Chị ta vừa nói xong, lại quay lại phòng xốc ra giường lên xem có ai dưới gầm giường không, còn lật cả khăn trải bàn

Giản Ái trốn ở dưới ghế mà tim gan đập bùm bùm! Đập bùm bùm vậy, có khi nào bị phát hiện không, nếu bị phát hiện thì phải tùy cơ ứng biến thế nào, bắt chước Châu Tinh Trì giả ngây giả dại hay là làm bộ như bị mộng du, hay là diễn một vở bách hợp, vì ái mộ đàn chị mà đột ngột xuất hiện!!!

Cộp cộp! Bước chân của đàn chị chậm rãi đi về phía cô, nhịp tim Giản Ái lại càng lúc càng nhanh, dứt khoát nhắm hai mắt lại.

“Đàn chị!”

Quỷ thần ơi!

Giản Ái cả người mềm nhũn, khuôn mặt xấu hổ dán chặt xuống đất.

Diệp Tu vào cửa: “Điều hòa đã mở rồi, chị sẽ không thấy nóng nữa đâu.”

Tiểu Viện xoay người cười xinh đẹp với cậu ta: “Vẫn nóng thì sao?”

Cốc! Cốc! Có nhân viên ở bên ngoài gõ cửa: “Anh ơi, trái cây, rượu và đồ uống anh gọi có rồi đây ạ.”

“Vào đi!” Diệp Tu ý bảo phục vụ đẩy vào, sau đó boia cho anh ta.

“Cám ơn!” Phục vụ sau khi mở ám nhìn thoáng qua cô họ Tiểu ăn vận mát mẻ lại nói: “Xin hỏi còn cần gì nữa không ạ?” Ví dụ như bao cao su.

“Không cần!” Diệp Tu không kiên nhẫn nói.

Tiểu Viện ở phía sau Diệp Tu sau khi chậm rãi đưa tay cầm lấy ly ra, lại chậm chậm thò đầu lưỡi liếm lên miệng li.

Ừc! Phục vụ nuốt một ngụm nước miếng sau đó biết điều nói: “Vâng!”

Chờ cửa đóng lại, Diệp Tu quay đầu lại phát hiện Tiểu Viện đã ôm cổ mình, bộ ngực đầy đặn cách lớp quần áo đang dán chặt lên lưng cậu ta.

“Đàn em Diệp!” Giọng nói trầm thấp lại mất hồn vang vọng trong phòng, cẳng chân nhỏ thon dài của Tiểu Viện cạ lên đùi Diệp Tu: “Tôi rất thích vòm ngực cường tráng của cậu!”

Giản Ái đang ở dưới ghế lo lắng lại nghĩ có nên nhân lúc này lên đi lấy ly đồ uống vừa uống vừa thưởng thức. Diệp Tu vẫn không có hành động gì, Tiểu Viện lại nhanh chóng kéo vạt áo của mình xuống, cái áo ngực nhỏ cũng theo đó rơi xuống đất, Giản Ái mở to hai mắt — wow hai trái banh lớn quá đi!

“Đàn em!” Bàn tay của Tiểu Viện lại lặng lẽ đi xuống, sau đó cách lớp quần nhanh mạnh chuẩn nắm lấy bộ phận quan trọng của Diệp Tu: “Đêm dài đằng đẵng, đàn chị tôi rất cô đơn, cậu có ở cùng tôi không? Hà! —”

“Tôi...” Diệp Tu cứng họng.

“Suyt! Nhìn tôi, khoan đừng nói gì hết.” Tiểu Viện rời khỏi người cậu ta, dùng hai tay ôm lấy ngực mình: “Đừng nghĩ đàn chị là người tùy tiện như vậy, từ sau ngày khai giảng tôi gặp được cậu, trái tim thật giống như bị đạn mềm xuyên qua, từ đó ngoài cậu cũng không có thuốc nào cứu được!”

Vì sợ cười thành tiếng nên Giản Ái cố sống cố chết bịt kín miệng.

Tiểu Viện chuyển tới lưng ghế dựa, để lại cho Diệp Tu một bóng dáng: “Từ đó tôi mới tin vào chuyện tình yêu sét đánh.”

Giản Ái trừng mắt nhìn thứ gì đó trên đôi chân ngọc mảnh mai trước mặt mà đột nhiên cảm thấy có chút lạ lùng. Nhưng tiếng kéo dây khóa vang lên đã lại lập tức đánh lạc sự chú ý của cô.

Tiểu Viện thành công cởi quần sooc lại một lần nữa cất bước nhẹ như một con mèo đi trở lại trước mặt Diệp Tu: “Tôi vẫn còn là xử nữ, xin nhẹ nhàng với tôi một chút.”

Diệp Tu dè dặt cẩn trọng hỏi: “Đàn chị nói xong chưa?”

“Về chuyện tôi thăm mền cậu, sao có thể nói hai ba câu là xong hết được.” Tiểu Viện trên người chỉ còn mỗi cái quần lót ren u oán nói.

“Vậy giờ tôi có thể nói được chưa?”

“Oan gia, nói đi!”

Diệp Tu thở dài nhẹ nhõm một hơi: “Cái kia, đàn chị, chị có ăn kem sundae không?”

“Cậu cũng thích ăn đúng chứ!” Tiểu Viện cười duyên giơ kem sundae từ trên bàn cơm lên, chậm rãi đổ xuống ngực mình. “Lại đây đi! Lại chỗ tôi mà ăn đi! A!”

“Tám mươi tám tệ!”

“Hả?!”

Diệp Tu đỏ mặt hắng hắng cổ họng: “Tôi nói ly sundae này tôi mua hết 88 tệ, cảm ơn đã nhận ân huệ!”

“Nhóc bướng bỉnh!” Tiểu Viện dứt khoát kéo quần lót xuống: “Đến đây đi! Tôi không có tiền nên dùng cơ thể đền vậy.”

Diệp Tu thật nghiêm túc cẩn thận suy nghĩ, “Thực ra cũng không cần dùng cơ thể để đền, đàn chị viết giấy nợ là được.”

Tiểu Viện kiễng mũi chân, kéo Diệp Tu về phía mình rồi đó sau ngã xuống giường lớn phía sau: “Không viết đấy, có bản lĩnh thì lấy roi của cậu ra mà đánh tôi trước đi này.”

Diệp Tu hít thật sâu một hơi “Thật sự không viết!”

“Không viết!” Tiểu Viện vừa nói vừa mở hai chân ra.

“Vậy tôi sẽ không khách khí!” Cậu ta bắt đầu thở hổn hển.

“Tới đây đi! Lấy cây roi thô dài của cậu ra mà thỏa sức quất tôi đi.” Tiểu Viện đã bắt đầu say sưa kêu to.

Màn phấn khích sắp trình diễn khiến Giản Ái vô cùng khấn trương, không biết là nam trên nữ dưới hay là nữ trên nam dưới, hay là mình phải rút lui giữa đường, để giúp Diệp Tu tận hưởng.

Nhưng không ngờ tới là, Diệp Tu nhảy xuống khỏi người Tiểu Viện sau đó mở cửa phòng hét lớn: “Phục vụ đầu mau tới đây! Có người vào phòng tôi giở trò lưu manh.”

Vèo! một tiếng Tiểu Viện lập tức mặc quần áo sau đó biến mất tăm — Tốc độ này thật đúng là không phải của con người.

Đợi chị ta đi rồi, Diệp Tu dùng sức đóng cửa lại. Cạch! Cạch! Cậu ta vốn không có biểu cảm gì phát hiện trong phòng có một cái ghế đang không ngừng rung rinh, sắc mặt ánh mắt cậu ta trong nháy mắt trở nên vô cùng lạnh như băng. “Giản Ái, ra đây cho tôi!”

Ha ha! Giản Ái từ dưới ghế bò ra, không ngừng đập tay xuống nền nhà: “Tôi rất cuộc cũng biết Dương Quý Phi vì sao bị hôi nách, Vương Chiêu Quân vì sao vai lệch, hóa ra người xinh đẹp như đàn chị mà cũng có lông chân, ồ ha ha!”

Diệp Tu không quan tâm đến cô, nhưng nhìn như không được vui cho lắm, nhưng cậu ta cũng không nói gì, chỉ xoay người cầm một ly rượu đỏ trên xe đồ ăn nhấp một ngụm.

Giản Ái càng nói càng cười dữ hơn: “Tôi lúc nào cũng nghĩ mỹ nhân khiếm khuyết thì cũng đáng tiếc như đàn ông có lông ngực vậy!”

Phụt! Ngụm rượu đỏ trong miệng Diệp Tu lập tức phun ra ngoài.

Anh hai, anh là cá voi à!

“Không cần lau, đi vào tắm đi!” Diệp Tu lòng tràn đầy chán ghét lườm Giản Ái đang muốn dùng khăn giấy lau áo.

“Không tắm, hồi chiều tôi tắm rồi.” Trong ấn tượng thì hình như là vậy.

“Cũng giống như cậu ghét đàn ông có lông ngực, tôi ghét cay ghét đắng phụ nữ buổi tối không tắm.” Diệp Tu có phần cáu kỉnh, không kịp nghĩ ngợi đã thốt ra những lời này.

Giản Ái nhún nhún vai: “Cũng chỉ là một tối thôi, cậu chấp nhận một chút đi!”

“Đừng để tôi nhắc lại lần thứ hai.” Cậu ta thấp giọng thúc giục, “Nếu không thì cậu cút ra ngoài cho tôi.”

“Tôi làm gì có quần áo để thay.” Giản Ái không cho là đúng nhìn cậu ta một cái nói, “Bây giờ đang đêm hôm khuya khoắt biết đi đâu mà mua! Chẳng lẽ tôi cũng phải giống như đàn chị trần truồng đi tới đi lui trước mặt cậu!”

Vào đúng trong nháy mắt đó, mặt Diệp Tu lại đổi sắc: “Tôi thực bội phục cậu, cậu như vậy mà cũng dám nói, đúng là gan cùng mình.” Giọng nói lạnh như băng mà tràn ngập ác ý này khiến người ta không rét mà run.

Giản Ái biết mình nói sai liền lập tức cúi đầu nói: “Không đúng à!”

Diệp Tu hung hăng ấn cô lên tường, dùng thân mình ép chặt cô.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Giản Ái cảm thấy bản thân mình cứ như là con mồi đang nằm giữa mạng nhện vậy. Càng giãy giụa, càng không có đường trốn. Một ngón tay ác độc nhẹ nhàng sờ cổ cô, bên tai là tiếng Diệp Tu cười lạnh: “Đúng là cô gái không biết chết sống.” Dám bắt chước người ta năm lần bảy lượt trêu chọc mình!

Nói xong tay cậu ta nhẹ nhàng vuốt ve ở bên hông cô, cứ như là con thú săn đang tìm chỗ xuống tay, lại như là đang tính toán lúc nào thì nắm chặt tay, sau dùng một chút lực là có thể bóp chết cô.

Giản Ái cảm thấy lưng mình run lên từng cơn, trong đầu nhất thời ủa tối vô số ý nghĩ. Có thể là phản ứng của cô đã kích thích bản năng chinh phục của đàn ông nên hô hấp của Diệp Tu có chút dồn dập hẳn lên, thậm chí còn dùng môi nhẹ nhàng chạm một cái vào gò má Giản Ái.

“Tôi thực ra còn có một thân phận nữa.” Giản Ái đột nhiên ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt cậu ta, cực kỳ thành khẩn thấp giọng nói. “Chỉ cần cậu giúp tôi giữ bí mật, tôi sẽ nói cho cậu biết.”

Diệp Tu sững sốt một chút, sau đó cười lạnh nói: “Chẳng lẽ cậu có chỗ dựa gì đó ở đằng sau, nói đi, tôi nghe xem có đủ trọng lượng hay không!”

“Sờ ngực tôi một chút, xem có đàn hồi lắm không?!”

“Cậu quả nhiên rất biết điều!” Giọng Diệp Tu không biết là do dục vọng hay là nguyên nhân khác mà có chút khàn khàn, “Chỉ là như cậu muốn!” Một bên tay cậu ta bóp mạnh lấy ngực cô.

“Ồi!” Hành động thô bạo này khiến Giản Ái phải kinh ngạc kêu lên.

Phụ nữ mà khê kêu sẽ khiến đàn ông gần như là theo bản năng mà mở ra dục vọng tiềm tàng, Diệp Tu có chút vội vàng cởi bỏ áo ngực của cô.

Nói thì chậm mà xảy ra lại rất nhanh, Giản Ái hắng giọng nói: “Ngực tôi rất giống đồ thật chứ thực ra tôi là gay, cho nên trong quần cũng là JJ giống cậu thôi!”

Khóe miệng Diệp Tu nhất thời xệ xuống, bàn tay bóp ngực cô cũng theo đó buông lỏng.

Thấy cậu ta dao động, Giản Ái lại khôi phục vẻ cợt nhả vừa rồi, “Chẳng trách bác sĩ mổ chính cho tôi thường hỏi tôi mang có khó chịu không, sau đó mượn cơ hội sờ ngực tôi, hóa ra là cảm giác cũng không tôi!” Nhưng trên lưng cô mồ hôi lạnh đã chảy ròng ròng.

Diệp Tu phiền chán vầy vầy: “Được rồi, đừng nói nữa, cậu đi ngủ đi. Nếu lại còn chọc ghẹo tôi, tôi sẽ không cần quan tâm cậu là gay hay là yêu quái mà không tha cho cậu.”

Giản Ái nhẹ nhàng thở ra, biết cậu ta đã nhượng bộ, cho nên lập tức kéo chăn trên giường xuống, ba bước cũng làm thành hai bước nằm lên sô pha, quần chăn bọc mình chả khác nào đòn bánh tét.

Lúc đang muốn nhắm mắt, Diệp Tu lại chậm chậm đi về phía sô pha. Giản Ái giật mình thon thót, bàn tay phía dưới chăn cũng nắm lại thành nắm, một bước hai bước ba bước Diệp Tu rốt cuộc cũng đến, cô vận sức chờ phát động, dùng sức hươ nắm nắm.

Nhưng mà Diệp Tu hình như đã sớm biết ý đồ của cô nên nắm chặt cổ tay cô, dùng sức kéo cô dậy. “Đừng có mà giả vờ, tôi biết cậu đói bụng, mau cầm đồ gì đó trên xe ăn rồi ngủ tiếp, tôi đã trả tiền hết rồi.”

Giản Ái trong lòng bỗng có cảm giác gì đó chạm vào, hóa ra đồ ăn này là cậu ta gọi cho cô. Đang lúc cô dùng ánh mắt trở nên áy náy nhìn Diệp Tu, Diệp Tu lại khinh thường nhìn thoáng qua ngực cô, sau đó thần nhiên, không cho là đúng nói: “Còn nữa, giúp tôi chuyển lời đến bác sĩ mổ chính của cậu, nói tay nghề của ông ta quá kém, nên sửa lại làm sao khiến người ta sờ vào đã hứng!”

Thật đúng là nghĩ cô làm phẫu thuật chỉnh hình, Giản Ái vừa nghe liền nhảy dựng lên: “Đồ con trai chết tiệt...” tự nhiên mới là đẹp, cậu nghĩ ai cũng phải giống đàn chị cả ngày đeo hai trái banh bóng đá lẳng lơ đi khắp nơi mới là có cảm cảm giác à!

Có điều câu sau cô lại không có gan nói ra, bởi vì lúc trước đã gạt cậu ta rồi, cho nên đến cuối cùng đành phải ngượng ngùng ngồi xuống, sau đó biến phần nộ thành sức ăn.

17. Chương 17

Ngày hôm sau hết giờ học sáng, Hàn Nhiên hưng phấn kéo Giản Ái vẫn còn đang mệt mỏi cùng đi ăn cơm.

“Mình muốn tiến hành chiến dịch giảm béo!” Giản Ái vẫn không hứng thú lắm phát phát tay. “Cho nên hôm nay không ăn cơm.”

“Con nhóc thối hay giả vờ!” Hàn Nhiên kéo áo Giản Ái: “Giả vờ giả vịt làm gì, còn gầy nữa thì cậu chỉ còn nhúm xương khô thôi.”

Giản Ái còn chưa giãy ra khỏi ma chướng của Hàn Nhiên, phía trước đã có một nam sinh tư thái thanh nhàn giống như bị giọng nói thô lỗ của Hàn Nhiên quấy nhiễu nên hơi quay đầu lại. Thấy cậu ta, Hàn Nhiên liền nhẹ nhàng buông tay báo hại Giản Ái lão đảo một cái suýt chút té xuống đất.

Hàn Nhiên vừa làm bộ phũ phũ đồ cho Giản Ái, vừa ngụy trang thành thực nữ kéo cô nói: “Hôm qua đi ra ngoài đã mệt lắm rồi, lại còn không chịu để mình đỡ cậu đi, thấy chưa suýt chút nữa là ngã rồi đấy!”

Diệp Tu làm lơ, tiếp tục đi về phía trước.

Cơ hội hiếm có nha! Hàn Nhiên sốt ruột, hoảng hốt kéo Giản Ái đi về phía trước. “Ấy! Bạn học Diệp, khéo quá nhỉ!”

Ai khéo với cậu ta: “Mình không cần cậu dìu.” Giản Ái muốn tránh thoát khỏi tay cô nàng nhưng sức lại không đủ địch lại được, ngược lại còn bị bỏ nhào về phía trước, theo bản năng tóm lấy vạt áo của Diệp Tu mới không bị ngã.

Cảm ứng được động tĩnh từ đằng sau, Diệp Tu thành linh xoay người đối diện với cô sau lạnh như băng cười nhạt. “Bạn học Giản lần nào cũng ngốc vậy nhỉ?”

Giản Ái bị lời cậu ta nói làm cho giật nảy cả mình, nhưng sau khi phản ứng lại thì đôi mày liễu cũng dựng đứng lên, hung ác trừng lại cậu ta. Hân Nhiên nhìn thấy tình hình như thế liền kinh hãi nhảy dựng lên.

“Bạn Diệp,” Giản Ái ngọt ngào cười nói, “Ồi! Sao mắt cậu thâm thế, có phải đêm qua có mỹ nữ hiến thân khiến cho lòng cậu chộn rộn ngủ không được không!”

Đôi con người lạnh lẽo của Diệp Tu cấp tốc liếc cô một cái: “Đầu óc cậu có bệnh rồi!”

Hân Nhiên đứng ngoài quan sát mà không hiểu ra sao.

Không phải bác sĩ mà cũng dám nói người ta có bệnh lung tung! Giản Ái chán ghét nghĩ.

“Bạn học Giản, để tôi nhắc nhở cậu, cậu đang chắn đường tôi đấy.”

Hân Nhiên kéo áo Giản Ái một cái: “Nhường một chút đi!”

“Nhường cái gì mà nhường,” Giản Ái quay đầu giận dữ trừng Hân Nhiên. “Đường cũng có phải do nhà cậu ta mở đâu.”

Nhìn dáng vẻ găm giữ nhau của hai người, Hân Nhiên bỗng nhiên thấy đau khổ muốn chết, nhưng nơi khoe mắt lại bắt gặp đàn chị Tiểu Viện, hoa khôi của trường đang từ từ đi xuống cầu thang, lúc phát hiện thấy Diệp Tu, ánh mắt chị ta bất ngờ phát sáng giống như ánh mắt của một con sói mong săn được dê béo.

“Đàn em Diệp!” Tiểu Viện cười tươi như hoa đi tới chỗ Diệp Tu: “Tối hôm qua cậu xấu thật đấy.” Âm cuối còn đặc ý kéo dài không dứt, nhất thời làm người ta miên man bất định.

“Cái gì?” Hân Nhiên run rẩy cả người, chẳng lẽ đàn chị với bạn học Diệp...

“Đàn chị cứ từ từ tán gẫu nhé.” Giản Ái kịp thời thì thầm ở bên tai Hân Nhiên. “Biết điều thì đi mau thôi.”

Nhưng Tiểu Viện không thêm để ý đến cô, cứ như cô với Hân Nhiên là không khí vậy.

“Hai cô đàn em này xấu thì xấu, nhưng bọn nó rất biết điều nhỉ!” Hai nữ sinh đi theo sau Tiểu Viện cười duyên nói. “Chúng ta lần đầu tiên gặp được đàn em tự mình biết mình vậy đấy.”

“Nhưng mà...” Hân Nhiên vẫn chưa từ bỏ ý định mà giãy giụa.

“Không có nhưng nhị gì hết,” Giản Ái cười gian không có ý tốt hắt cằm với mấy cô đó vừa nhìn: “Cản trở việc làm ăn của người khác sẽ bị thiên lôi đánh đó.”

Tiểu Viện nghe thấy rõ ràng nên sắc mặt trong phút chốc sa sầm xuống, còn hai cô nữ sinh kia thì lập tức tiến lên tính tóm lấy Giản Ái, nhưng vì Giản Ái thân thủ nhạy nhanh thoăn thoắt mà không cách nào bắt được, thẹn quá thành giận hai người này vô cùng muốn giật lấy tóc Giản Ái: “Đàn chị Tiểu, kem sundae tám mươi tám tệ chị vẫn còn chưa trả đấy!” Giản Ái cười tủm tỉm, nghiêng người vươn tay hướng về phía Tiểu Viện đòi tiền.

“Trả tiền gì chứ?” Tiểu Viện nghe xong, biểu hiện trên mặt liền cực kỳ khủng bố. “Tôi nợ tiền cô khi nào.”

“Đàn chị đúng là hay quên thật đấy, ngày hôm qua còn ở khách sạn mượn tiền, sao trong nháy mắt đã quên rồi chứ!” Giản Ái lại làm mặt thần bí thấp giọng nói ở bên tai chị ta: “Đừng hòng trốn nhé, Diệp Tu có thể làm chứng.”

“Ha!” Diệp Tu không nhịn được liền phì cười.

Tiểu Viện lại toàn thân đổ mồ hôi hột.

“Không có tiền à! Chị có thể viết giấy nợ mà.” Giản Ái cười liếc Tiểu Viện đang toàn thân kinh hãi. “Nhưng mà có rất nhiều bạn học nam sẵn sàng trả thay chị lắm đó, bởi vì bọn họ từ sau hôm khai giảng gặp được

chị, trái tim thật giống như bị đạn mềm xuyên qua vậy, từ dạo đó ngoài chị ra, không có thuốc nào cứu được!”

“À!” Tiểu Viện mắt hồn mất vía ném sách vở trên tay ôm đầu chạy trốn chết.

Giản Ái bắt tay đặt lên miệng làm loa nói: “Đàn chị, quen thì quen, nhưng tiền thì vẫn mau trả lại nhé, có điều chị yên tâm, em sẽ nhẹ nhàng đòi nợ chị.”

Lời này liền đổi lại là tiếng thét của Tiểu Viện càng chói tai hơn.

Diệp Tu biết được nội tình cũng không khỏi đồng thời cùng Giản Ái ôm bụng cười ngặt nghẽo, nhưng sau khi ánh mắt hai người không cẩn thận chạm nhau lại đều tự hừ lạnh một tiếng, vừa khéo Hân Nhiên cũng kính chào cô giáo đang đi qua bên cạnh: “Em chào cô Vương!”

“Là Hân Nhiên và bạn học Giản à!” Cô giáo Vương là một người phụ nữ trung niên tính tình hòa ái, bình thường rất ân cần với mọi người, cho nên Giản Ái nhanh chóng thay đổi thái độ, tươi cười trả lời: “Em chào cô Vương.”

“Ừ!” Cô giáo Vương đẩy gọng kính trên mặt một cái sau đó mỉm cười nói: “Bạn học Diệp, em cũng ở đây à!”

“Dạ vâng!” Diệp Tu sau khi mỉm cười đáp lại liền lễ phép cáo từ.

Nhìn nụ cười ấm áp như ánh mặt trời, như gió xuân của cậu ta, Hân Nhiên lại mê muội nói: “Bạn học Diệp cười rộ lên lại càng đẹp trai nha!”

Giản Ái sở trường quan sát tất cả những chỗ nhỏ nhặt lại không cho là đúng nói: “Chẳng lẽ cậu không phát hiện lúc cậu ta cười rộ lên lỗ mũi sẽ hơi bự sao?”

Đi chết đi! Hân Nhiên đá Giản Ái một cước.

“Đi, đi ăn cơm đi.” Giản Ái đột nhiên thấy có khẩu vị.

Hân Nhiên đuổi theo: “Cậu còn ăn cơm gì chứ, không phải muốn giảm béo sao?”

“Giảm béo, giảm béo, nhưng càng giảm càng phì, không giảm nữa!” Giản Ái hào hùng vẫy vẫy tay. “Đi! Mình mời cậu ra ngoài ăn cơm.”

Hân Nhiên lại không dễ dàng dàn xếp như vậy: “Khoan đi đã, trước tiên cậu phải nói ỳnh biết, có chuyện gì xảy ra giữa cậu, bạn học Diệp với đàn chị hả?”

“Đánh chết mình cũng không nói, cậu sẽ không sử dụng mỹ nhân kế đấy chứ!”

Hân Nhiên nghe vậy lại rất là hưởng thụ: “Nể tình cậu gián tiếp khen ngợi mình là mỹ nhân, mình sẽ không bức cung, nhưng mà bữa trưa cậu phải biết điều một chút mời mình ăn tôm hùm!”

Giản Ái đập bình bịch vào ngực mình: “Được! Bào ngư cũng không có vấn đề, chỉ cần là cậu trả tiền.”

Hai người vừa cười vừa đi ra ngoài cửa trường mới phát hiện trời sắp mưa, lúc này có một chiếc xe từ hướng đối diện chạy tới.

“Ta khinh! Lại còn là màu vàng nữa chứ, đúng là khoe khoang trắng trợn mà.” Mắt Hân Nhiên cũng sắp nhúu thành đường thẳng rồi. “Nếu bọn mình mà có xe thì bây giờ đã khỏi phải chạy về lấy ô.” Cái gọi là lý tưởng thật, mệnh cải trắng chính là bất đắc dĩ như vậy.

Giản Ái không có khái niệm gì về xe sang đúng lúc phát biểu về xuất thân của cô: “Không phải là xe sao, mình cũng có mà, mẹ già của mình chẳng những có xe mà còn là loại xe tự vận hành nữa!”

Ngay lúc cô vừa nói xong, chiếc xe kia lại ngừng trước mặt các cô. Cửa kính từ từ hạ xuống để lộ khuôn mặt của người lái xe, thật sự có thể nói là: núi xanh còn đỏ, chỉ thêm hồng. Khụ! Là ánh mắt Giản Ái cùng chủ xe nhìn nhau có hơi đỏ.

Bởi vì chủ xe chính là Cổ Lâm, cũng chính là kẻ chủ mưu hại cô đêm hôm khuya khoắt lưu lạc ở bên đường quốc lộ, ngấm lại khi đó thực nguy hiểm, còn thiếu chút nữa đã thành người ba không rồi.

“Ăn cơm chưa!” Cổ Lâm hỏi cô.

Cả câu xin lỗi cũng không biết nói, Giản Ái xoay người bước đi, ở cùng với loại người phẩm chất kèm này thì chả có cách nào mà nuốt nổi cơm.

“Này! Hôm nay thời tiết không tồi, vừa gió vừa mưa, chúng ta cùng nhau ăn một bữa cơm đi!”

Hân Nhiên đáp một tiếng rồi cười. Giản Ái không để ý, một mình đi thẳng về trường.

“Cô mà cũng không để ý đến tôi thì tôi đây không thành chó thì sẽ không để ý?” Cổ Lâm ở trong xe thò đầu ra nhất quyết không từ bỏ nói.

Chó không để ý (Cẩu bất lý, đây còn là một loại bánh bao)?! Nhìn Hân Nhiên cười đến mức không thể đứng thẳng thắt lưng, Giản Ái nắm chặt nắm đấm: mỗi thù này không báo thì khó mà nuốt trôi cục tức này mà!

“Vậy làm thế nào mới có thể khiến cô tắt thở vậy?” Cổ Lâm đương nhiên biết đạo lý này, vì thế lại tự chủ trương bỏ thêm một câu.

Sách xưa từng viết: Đúng thấy tôi khoan dung với anh mà nghĩ anh là tư bản không biết xấu hổ!

Giản Ái xoay người: “Thực xin lỗi, chị Cổ, chị là nhân vật lớn, tiểu nhân không có tư cách ăn cơm với chị.”

“Đừng thấy tôi xuất thân cao quý là nghĩ tôi xa vời thì không thể trèo cao không thể kết thân, thực ra tôi là hải nạp bách xuyên (trăm sông đổ biển, ý chỉ lòng bao dung như trời biển) đấy.”

Mọi người nghe vậy liền ào ào cười ngất!

Giản Ái lại càng phải xoa trán cho bớt đau đầu: “Tôi no rồi!” Bị cô chọc tức tới no rồi.

“À! Không ăn cơm với tôi chứ gì!” Cổ Lâm bắt tay đặt lên miệng nói: “Tôi đây sẽ bảo người ta, cô đêm hôm khuya khoắt ở một mình trên quốc lộ.”

A! Giản Ái tiến lên một bước xa bịt miệng chị ta: “Ai, điều nên nói, không nên nói nhỏ giọng.”

“Hi hi!” Cổ Lâm ở bên tai Giản Ái nói nhỏ: “Đừng khẩn trương, tôi không là người tốt gì đâu! Cho nên đi ăn cơm đi!”

Giản Ái nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Chị xuống xe, tôi mời chị ăn cơm, ngay gần đây.”

Cổ Lâm phản đối: “Tôi không thích, sẽ ăn không quen.”

“Nhưng người của chị và xe của chị đều khiến tôi thấy không an toàn!”

“Miễn cả người cô an toàn là được.”

Giản Ái thật muốn một ném một chiếc giày qua: “Đến chỗ đó ăn, tôi muốn ăn món đắt nhất, hơn nữa còn muốn gói về.”

“Đắt nhất, không thành vấn đề, tôi nghèo đến mức chỉ còn mỗi tiền, đúng rồi bảo bạn học cô đi luôn, như vậy chúng ta có thể tụ tập ba người nhân tiện có thể làm thợ giày vậy. Nghe nói chân của ba người thợ giày có thể thối chết một Gia Cát Lượng.”

Đại tỷ, Gia Cát Lượng đâu có thù gì với chị chứ!

Giản Ái yên lặng nhìn trời không nói.

Hơn nữa chân người ta cũng không có thối có được không!

18. Chương 18

Giản Ái cùng Hân Nhiên lên xe, Cổ Lâm lập tức hăm hở giẫm chân ga.

Giản Ái tinh mắt nhìn thấy phía trước xe có một người đàn ông đeo kính râm đang đi ra giữa đường, cho nên lập tức la lên: “Dừng lại, phía trước có người mù.”

“Người mù này chẳng lẽ đi rồi sao, vậy mà không nhìn thấy xe của tôi.” Cổ Lâm có chút ngạc nhiên dừng xe.

Hân Nhiên khó nhịn ruột vặn vẹo nên dứt khoát ôm bụng lặn lội ở ghế sau. Cổ Lâm không cho là đúng nhún nhún vai, giống như đã quá quen với phản ứng này của Hân Nhiên.

Đến nơi, Hân Nhiên mở to hai mắt, chỗ, chỗ, chỗ nào vậy chứ, sao mà dám vào đây!

Giản Ái thì lại bình tĩnh nhìn khắp chỗ này, may mà cô đã từng đến Nhạc Nhã Hiên, cũng từng vào trong căn phòng vàng ròng của Diệp Thắng Kiền, cho nên đối với việc có thể đến nơi sang trọng nhất, lớn nhất thành phố —— hội sở của Hoa Viên Hoàn Vũ —— cô vẫn không bị nhũn chân.

Hân Nhiên nhìn bảo vệ cao lớn đẹp trai trước cửa chính hội sở Hoa Viên, động tác tay nhẹ nhàng của họ, cùng với những kiến trúc sắc sảo loá mắt, tường cửa nguy nga bên trong phía sau lưng bọn họ, còn cả những chiếc xe sang trọng qua lại như con thoi trước cửa hội sở, cửa không ngừng đóng mở, hết nhân vật nổi tiếng này đến nhân vật nổi tiếng khác trang phục đẹp đẽ ra ra vào vào, mùi thơm đánh úp lại khiến cô nằng không khỏi rung mình.

“Không biết đàn chị Tiểu mà đến chỗ như thế này thì còn có thể kiêu ngạo như vậy không nhỉ.” Hân Nhiên nhớ tới bộ dạng dუმ đó của Tiểu Viện mà không khỏi cảm thán nói.

Không đợi cô nằng cảm thán thêm vài tiếng, Cổ Lâm đã dẫn đầu đi vào. Phía trước có quản lý dẫn các cô đi tới một lầu gác nhỏ gần bên hồ, vừa đi vào liền thấy phía sau rèm cửa thật dài là một mặt cửa sổ sát đất, rất thích hợp để nhìn phong cảnh, điều không được hoàn mỹ là không gian trong phòng quá cao nên có vẻ rất trống trải, cho nên trên trần nhà phải treo đèn thủy tinh màu sắc và hoa văn phức tạp, tuy là bài trí cũng giống như các hội sở khác, nhưng vì thiết kế khác biệt nên ngược lại khiến ngọn đèn thủy tinh bình thường lại trở nên vô cùng đoan trang tao nhã. Làm người ta kinh ngạc là trong phòng đã có người.

“Hạ Sầm Minh!” Giản Ái kinh ngạc la lên.

“Xin lỗi nhé! Lâm Lâm hôm ấy đã dọa cô đúng không, cho nên tôi mới bảo cô ấy đặc biệt mời cô tới đây xin lỗi.” Hạ Sầm Minh ngồi ở bên bàn đứng lên, lịch sự đẩy mình.

Giản Ái trong lòng khẽ động: “Hèn gì, người nhìn tài ba như chị Cổ lại đến trường tìm tôi, hóa ra là do anh yêu cầu!”

Hạ Sầm Minh mỉm cười nói: “Vị hôn thê của tôi học khoa văn học Anh ở trường Havard,” anh ta nhìn thoáng qua Cổ Lâm đang làm bộ như sấm hồi nói, “Cái trường học đó cái gì cũng dạy, chỉ trừ đọc sách, cho nên hôm đó cô ấy có chỗ không đúng, tôi còn phải xin cô thứ lỗi hơn!”

Giản Ái vừa nghe lời này, lại có chút bất ngờ nói: “Chị Cổ lớn lên ở nước ngoài?” Hèn gì.

Hạ Sầm Minh hơi chớp mắt, trong giọng nói mang theo ý cười khả nghi nói: “Không phải, năm tuổi cô ấy mới xuất ngoại, có phải cô ấy ở trước mặt hai người nói gì đó kỳ kỳ quái quái không?!”

Giản Ái kéo Hân Nhiên đang muốn nói chuyện nói: “Đâu có, tiếng Trung của chị ấy nói vô cùng tốt.” Nếu không phải là thường xuyên nói sai nghĩa.

Cổ Lâm đắc ý nói: “Chỉ có anh là hay chê em tiếng Trung không tốt, có nghe thấy chưa, người ta đâu có vậy đâu.”

Hạ Sầm Minh nhìn đến đỏ cả mặt.

Cổ Lâm ngẩng cao đầu lên cao ngạo nói: “Đừng thấy em xuất ngoại lâu như vậy, nhưng mà em vẫn hát được bài bạch mao nữ đây.”

Giản Ái ho khan một tiếng: “Thật chứ?!”

Hạ Sầm Minh ngẩng đầu nhìn Cổ Lâm, lắc lắc đầu.

Cổ Lâm giận dữ: “Anh nghĩ em quên lời rồi sao? Hôm nay em sẽ hát bạch mao nữ cho Giản Ái, xem như là chuộc tội với cô ấy.”

Hân Nhiên vội vàng vỗ tay: “Hoan nghênh, hoan nghênh, nhiệt liệt hoan nghênh!”

Cổ Lâm đắc ý hăng hăng cổ họng hát: “Cắt ra hai cân dây hồng cột tóc, cho Hỉ Nhi tôi cột lên tóc.”[1]

Hai cân dây hồng cột tóc, Hân Nhiên kinh ngạc, cũng có phải là bọc xác ướp đầu mà cần nhiều dữ vậy chứ! Nhất thời mọi người đều không tiếng động im lặng nghe.

Hết một khúc, Giản Ái liền dẫn đầu vỗ tay.

Nghe vỗ tay, Cổ Lâm đắc ý nói: “Có phải là có thể tua đi tua lại ba ngày không?”

Hạ Sầm Minh lập tức chuyển hướng đề tài: “Em nói em hát để chuộc tội, vậy em biết mình tội gì không?”

Cổ Lâm nhìn anh ta một cái, có chút ngượng ngùng nói: “Nếu có tiền cũng là một cái tội, vậy thì em chính là không cần thận mà tạo thành tội lớn.”

Giản Ái cười thầm. Nhìn như một người phụ nữ mạnh mẽ hóa ra cũng chỉ là một đứa con nít xỏ lá.

Chỉ có Hạ Sầm Minh sắc mặt quả thực là khó coi đến cực điểm. Mở miệng muốn nói gì đó, lại bị Giản Ái giành nói trước: “Vô cùng cảm ơn anh đã sắp xếp, thành ý của anh tôi đã nhận, thực ra chị Cổ chỉ đùa một chút với tôi thôi, anh không cần phải nghiêm trọng quá đâu.”

“Em nghe chưa?” Hạ Sầm Minh xoay người mỉm cười với Cổ Lâm, “Sau học tập lòng dạ như Giản Ái chút đi.”

Cổ Lâm hì hì cười, “Người tội lỗi đây mình như em hâm mộ những người vô tội như cô ấy nhất đấy.”

Nhắc đến tội lỗi của người có tiền, Giản Ái hơi hơi giật mình, vội vàng lấy một tờ chi phiếu từ bên trong túi ra: “Anh Hạ, trả lại cho anh!”

Hạ Sầm Minh nhìn liền nhận ra đó là tờ chi phiếu mười vạn tệ mà anh ta cho cô lúc trước. “Đây không phải là tôi dùng để nhận lỗi với cô sao?”

“Cho nên, sau khi để đền tội thay cho anh xong, tôi lập tức đem nó trả lại cho anh.”

Giản Ái chỉ chỉ màn hình LED trên tường đang điểm tin giá cả thị trường chứng khoán nói: “Tôi dùng nó mua cổ phiếu, kết quả là kiếm được tiền.”

Hạ Sầm Minh phui tờ chi phiếu: “Không ngờ cô lại thông minh như vậy, lời được bao nhiêu?”

“Hai trăm ba mươi sáu tệ lẻ năm hào.” Giản Ái đắc chí nói: “Tôi lần đầu kiếm được nhiều tiền như vậy đấy.”

“Lần đầu kiếm nhiều tiền như vậy?” Đừng có đùa chứ, hàng lông mày Cổ Lâm ẩn chứa vài phần châm biếm: “Cả mười vạn tệ cũng không cần, tôi khuyên cô vẫn nên giữ mười vạn này lại đi!” Dù sao chút tiền lẻ ấy Hạ Sầm Minh cũng không cần.

May mà, Giản Ái đối với lời chị ta nói không có phản ứng gì quá khích, chỉ lơ đãng nói: “Nếu là trước đây thì tôi tuyệt đối sẽ không trả lại anh ta, đây không phải là vấn đề nhiều tiền hay ít tiền, mà là vấn đề có đáng trả lại cho anh ta hay không. Nói chung nếu vị hôn thê của mình mà làm mấy cái chuyện bất cớ ngu xuẩn, đàn ông thường đều sẽ tránh né không nhắc đến hoặc là âm thầm chi một khoản tiền lớn bịt miệng tôi lại, nhưng Hạ Sầm Minh lại không như thế, hơn nữa còn tự mình bảo chị tới đón tôi, bản thân anh ta cũng trình trọng xin lỗi tôi. Điều này chứng tỏ, anh đã xem tôi như bạn, nếu đã là bạn, đừng nói là mười vạn tệ, cho dù là cả một núi tiền tôi cũng sẽ không thể lấy của anh ta.”

Tuy nét mặt Hạ Sầm Minh nhìn không ra biểu hiện gì, nhưng ánh mắt lại nhìn thẳng chằm chằm vào Giản Ái, cho nên Giản Ái phát hiện có một luồng khí lạnh đang bò thẳng từ dưới lòng bàn chân cô lên, “Này! Hạ Sầm Minh đừng có mà nhìn tôi như vậy, tôi nói trước, con người của tôi tuy rằng tham ăn lại ham tiền, nhưng lễ nghĩa tôi vẫn phân biệt rất rõ ràng, tuy rằng vị hôn thê của anh giàu có hơn tôi, nhưng ngoài cái đó ra chị ta chẳng có gì mạnh hơn tôi! Nhưng mà quân tử không cướp thứ của người khác, chị ta yêu anh đến đáng ghét như vậy, tôi khẳng định sẽ không động đến nửa sợi lông của anh.”

Con người Cổ Lâm trợn tròn lên, sắc sảo chất vấn: “Nói cách khác là nếu không có tôi, cô cũng sẽ thêm nhỏ dãi Sầm Minh có phải không?”

Giản Ái sững sốt, sau đó ôm bụng cười ha hả. “Thành thật nói cho chị biết là đúng vậy đó, bởi vì người như anh ta mặc dù không ra sao, nhưng mà nhìn vào tiền của anh ta, tôi chắc chắn sẽ thêm muốn anh ta.”

“Không cho phép cô cười.” Cổ Lâm tức giận phản bác lại: “Sầm Minh ngoài có tiền ra, tính tình cẩn thận dịu dàng, lại chu đáo, làm việc cũng rất tuyệt.”

“Thực xin lỗi, ha ha ha, tôi vẫn nhìn không được.” Xem ra tình nhân trong mắt hóa Tây Thi chính là thế này đây.

Khóe miệng Hạ Sầm Minh cũng hiển hiện một nụ cười mỉm.

Cổ Lâm đỏ cả mặt lên, chị ta bỗng chốc xoay người ôm chầm lấy anh ta, “Em biết anh chẳng những không thích người như em, lại còn chê em tiếng Trung nói không tốt, nhưng mà mặc kệ anh thế nào, em vẫn thích anh, cho dù biết anh có người phụ nữ khác ở bên ngoài, em cũng vẫn chỉ thích anh.”

Phật Tổ ơi! Mau ra đây xem thánh mẫu này!

Giản Ái cười lớn lời Hân Nhiên rời khỏi hiện trường, phần của cô trong câu chuyện của hai người kia hẳn là nên kết thúc ở đây thôi!

Ngay lúc các cô đi ra ngoài, một người quen khác ở trường cũng vào trong hội sở.

“Ba, đến rồi ạ.” Diệp Tu xuống xe trước, cậu ta đã thay cái áo T-shirt casual hôm nay mặc ở trường thành một cái áo sơ mi đơn giản màu lam đậm, nhất thời phác họa lên trên khuôn mặt đẹp đẽ hơi trẻ con của cậu ta nét quý giá xuất chúng.

Tuy rằng khí chất thay đổi, nhưng nhìn cậu ta vẫn rất lễ phép, bởi vì sau khi cậu ta xuống xe lại mở cửa xe, sau đó lui sang đứng bên cạnh xe chờ Diệp Thăng Kiền đi xuống.

Diệp Thăng Kiền nhìn hành động khéo léo của con trai mà hài lòng gật đầu một cái. Diệp Tu từ nhỏ đã rất lễ nghi khuôn phép, hơn nữa lúc đến bên nghe hội đồng quản trị đều cẩn thận ít lời, việc gì cũng đều xin chỉ bảo hoàn toàn đối lập với những kẻ mới lên luôn cường điệu sự độc lập cá nhân, phô trương lên giọng, một người con như vậy mới là trụ cột vững chắc của công ty.

Vào hội sở Hoàn Vũ, mọi người tới sớm chờ bọn họ đều nhìn thấy Diệp Thăng Kiền cười tí mắt dẫn Diệp Tu vào, địa vị “người nối nghiệp” này từ lâu đã không thể nghi ngờ, có lẽ ngay cả khi Thu Quý Mị sinh được trứng rồng cũng không thể làm lung lay địa vị của cậu ta. Cho nên cậu ta vừa xuất hiện đã bắt gặp ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về.

Nhưng Diệp Tu vừa đi tới lại phát hiện Diệp Thăng Kiền đột nhiên dừng bước ở trước lối vào của phòng tiệc không bước tiếp nữa, “Ba, chuyện gì vậy ạ?”

“Đó không phải là bạn học con sao?”

Diệp Tu theo hướng ông ta chỉ, liếc về ở phía sau bên phải liền nhìn thấy hai bóng dáng quen thuộc, sao cậu ta lại ở trong này? Một sinh viên bình thường làm sao có thể ra vào chốn hội sở chỉ có người giàu có địa vị mới vào này. Chẳng lẽ là Hạ Sầm Minh? Diệp Tu cười lạnh, xem ra là phụ nữ đều chẳng có gì khác nhau.

Bên kia, Giản Ái không hề biết suy nghĩ của Diệp Tu đang cùng Hân Nhiên rôm rả bàn tán cảnh tượng trước đó. Cô Cổ này tuy đã thánh mẫu một phen, nhưng anh Hạ kia ngoại trừ nét mặt hơi xúc động, ánh mắt không có vẩn chút gì dao động.

“Mình thấy vị cái chị Cổ kia thật đáng thương.” Hân Nhiên cảm thán nói.

“Nhưng mà người ta nguyện ý cơ mà!” Ai bảo gần đây lại nhiều thánh mẫu thế kia chứ.

Hân Nhiên quay đầu vui tươi nói với Giản Ái: “À mà mình thấy anh Hạ kia rất hứng thú với cậu, vì sao cậu không cùng anh ta tiến thêm một bước nữa chứ! Dù sao anh Hạ cũng không thích chị Cổ kia.” Hơn nữa loại chuyện này trong xã hội đây ra, hưởng hồ cũng không phải thật sự là bên thứ ba.

Giản Ái gõ đầu cô nàng nói: “Cậu có biết con người và cảm thú khác nhau thế nào không? Khác nhau ở chỗ con người có suy nghĩ, biết chuyện nào có thể làm, chuyện nào không thể làm. Huống hồ bọn họ đã có hôn ước, theo mình thấy thì đến cùng sẽ kết hôn với nhau thôi, mà cho dù bọn họ không tốt thế nào cũng là chuyện của bọn họ, liên quan gì tới người ngoài như tụi mình.”

Cô vừa nói vừa đá bay một viên đá dưới chân, viên đá vút đi theo một đường cong rồi rơi ngay về cửa sổ phòng tiệc phía trước. Ở sau tấm rèm cửa hình như có người bị va trúng liền kinh ngạc la lên một tiếng.

“Ai, ở đâu?” Giản Ái hoảng sợ, theo trực giác bật thốt lên một tiếng thở nhẹ: “Xin lỗi nha!”

“Cậu xin lỗi ai vậy!” Hân Nhiên thắc mắc.

“Sau tấm màn kia hình như có người.” Giản Ái gãi đầu.

Nhìn tấm rèm dừng lại bất động, Hân Nhiên vỗ vai cô: “Không phải là gió động, mà là tâm cậu động. Đi thôi, hôm nay cùng người ta đi hóng gió vô ích, không kiếm được cả bữa cơm. Hôm nay không tể mầu cậu, mình lập tức sửa tên thành Tư Nhiên mặc cho cậu già vò.”

[1] Câu này đúng ra phải là Cắt ra hai thước dây hồng cột tóc, đưa cho Hỉ Nhi cột lên tóc.

19. Chương 19

Lén lút nhìn Giản Ái cùng Hân Nhiên đùa giỡn đi ra ngoài, Diệp Tu bỗng thấy rùng mình không rõ vì sao mình lại phải lén lút đứng ở sau rèm cửa như đang rình người ta vậy, cậu ta có thể đi ra ngoài trực tiếp chào bọn họ kia mà.

“Con người có suy nghĩ, biết chuyện nào có thể làm, chuyện nào không thể làm”, câu nói này tuy khiến người ta khó chịu nhưng lại là sự thật, giống như viên đá cô đã đá đi kia, không hề báo trước mà rơi thẳng vào mặt hồ trong lòng cậu ta.

Mình là đang có thiện cảm đối với cậu ta sao! Nhưng cái cô gái nhìn như tùy tiện kỳ thực tâm can lại trong sáng như thủy tinh này hình như vô cùng hiểu rõ vị trí của mình. Nếu, chỉ là nếu...

“Cậu là con trai tổng giám đốc Diệp, Diệp Tu đúng không!” Không đợi cậu ta tiếp tục nghĩ đã có một giọng nói vang lên phía sau cậu ta.

Trường hợp như vậy tuy rằng không thường xảy ra, nhưng thân là người nổi nghiệp tương lai của tập đoàn Nhạc Nhã Hiền, Diệp Tu bất luận đi đến đâu, chung quanh tất nhiên đầy rẫy đủ loại gương mặt hoặc là thân thiết hoặc là có ý đồ khác.

“Xin chào ngài!” Ánh mắt Diệp Tu đã thu lại về đấu tranh, ba giây chỉ là mười hai cái chớp mắt, ngoài cửa sổ, bóng dáng Giản Ái đã khuất xa.

Diệp Thắng Kiền nghe thấy con mình dùng giọng nói ôn hòa lễ độ trả lời khách khứa, gần như không có chút luống cuống. Hoàn mỹ khiến người làm cha như ông ta phải nở mặt nở mày.

Nếu phải nói có cái gì làm ông ta không hài lòng lắm thì chính là lúc vừa rồi con trai ông đứng ngẩn ra ngoài cửa sổ. Ông ta như có chút đắm chiêu nhìn ra những tòa nhà gần bên hồ ở bên ngoài, vừa rồi con trai ông đã nhìn về hướng đó!

Những tòa nhà đó cũng có phong cách thanh lịch như các hội sở khác, nhưng người ta vào rất ít, đột nhiên ánh mắt Diệp Thắng Kiền hơi khựng lại, vừng vàng tóm được hai bóng dáng đang đi ra khỏi tòa nhà kia. Hóa ra là bọn họ! Hàng lông mày của ông ta hơi nhướng cao, hài lòng gật gật đầu. “Con trai!”

Diệp Tu quay đầu nhìn ông ta, nhân tiện cầm ly rượu trong tay đặt lên khay của bồi bàn: “Có chuyện gì vậy ba?”

“Không mời bạn con lại đây chơi.” Diệp Thắng Kiền hất hất cằm.

Diệp Tu theo ánh mắt ông ta nhìn qua, không chút bất ngờ nhìn thấy Hạ Sầm Minh cùng cô gái bên cạnh anh ta.

“Hạ Sầm Minh là người có khả năng, con nên thân cận với anh ta nhiều hơn mới đúng.” Diệp Thăng Kiên ân cần hướng dẫn.

“Ba, ba nói đúng.” Diệp Tu đi về phía trước, ra đến cửa.

Vừa mới khóc xong, Cổ Lâm mắt vẫn còn đỏ sau khi ra khỏi tòa nhà liền theo Hạ Sầm Minh đi về phía trước, nào ngờ chân lại loạng choạng một cái.

Hạ Sầm Minh cũng không kịp đỡ: “Cẩn thận!”

Phía trước đã có một bàn tay mạnh mẽ hữu lực duỗi ra, nhẹ nhàng đỡ lấy chị ta.

“Cám ơn anh,” Cổ Lâm mỉm cười, vũ khí riêng có của đại gia.

“Diệp Tu?” Hạ Sầm Minh ở bên cạnh chị ta kinh ngạc.

“Anh Hạ!” Diệp Tu cố gắng làm ra vẻ tỉnh cờ gặp mặt. “Lại gặp anh rồi.”

Nhìn Cổ Lâm đưa tay kéo cánh tay Hạ Sầm Minh, Diệp Tu liền hiểu ra vấn đề: “Vị này là vị hôn thê của anh đúng không!”

Ánh mắt khiêm tốn cùng giọng điệu khuôn phép của Diệp Tu khiến Hạ Sầm Minh không tự giác mà gật đầu, Cổ Lâm sau khi nghe thấy lại cười thật ngọt. “Cậu là bạn học Diệp đúng chứ, sao cậu cũng ở đây.”

Diệp Tu thở dài, chỉ chỉ về phía phòng tiệc: “Tôi từ bên kia ra, bên trong đông người mà người quen lại chẳng có bao nhiêu,” làm như tha hương gặp được bạn cũ, cậu ta buồn rầu than khổ: “Nhưng lại không thể không chào hỏi, cho nên cả ăn cơm cũng không thấy hứng, đành phải ra đây một chút.”

Cổ Lâm nhìn thoáng qua phòng tiệc sau đó theo bản năng chỉnh lại mái tóc, “Cậu còn là học sinh đúng không, không thích chuyện tâm phào thì đương nhiên sẽ thấy phiền rồi. Người ở bên trong phần lớn tôi đều quen, một đám lai lịch cũng không nhỏ, cậu cũng nên theo chân bọn họ xã giao nhiều một chút.”

Lời này khiến hai mắt Diệp Tu sáng ngời. “Anh Hạ, anh cũng quen những người trong đó chứ!”

Nhìn bộ dạng cậu ta không chịu nổi buồn rầu, Hạ Sầm Minh cười: “Đúng vậy!”

Diệp Tu nửa là mong mỗi, nửa là bất đắc dĩ thỉnh cầu nói: “Nếu hôm nay anh không bận thì có thể vào trong đó với tôi một chuyến không. Nhân tiện chỉ cho tôi làm thế nào để có thể sống chung với bọn họ một chút.”

“Nếu cậu không thích những trường hợp thế này thì có thể tìm cơ mà bỏ ra ngoài mà!” Hạ Sầm Minh nhắc nhở.

“Ba tôi còn ở trong,” Biểu hiện trên mặt Diệp Tu lại đan xen vẻ yếu đuối: “Tôi không muốn làm ông ấy thất vọng.” Cậu ta cúi đầu, giọng nói thổ lộ bên tai hai người, ánh mắt lại như lưu ly âm thầm lóe sáng, trông rộng mở mà bất lực.

Cổ Lâm dường như thấy được một cậu thiếu niên đang lạc bước trên ngã tư đường đời. Cho nên chị ta lập tức tiến lên vỗ vai cậu ta: “Đám thiếu niên như cậu sớm hay muộn gì cũng phải dung nhập vào bọn họ thôi, vậy Sầm Minh bây giờ chúng ta cùng cậu ta vào đó đi nhé! Để cậu ta đỡ lúng túng.”

Không đợi Hạ Sầm Minh mở miệng, Diệp Tu đã vội vàng gật đầu: “Hay quá! Tôi đi trước dẫn đường!”

Nhìn bộ dạng Diệp Tu sốt ruột sợ anh ta thay đổi ý kiến, Hạ Sầm Minh cười thâm, Cổ Lâm cũng lấy tay gõ gõ cánh tay anh ta: “Anh quen được cậu bạn nhỏ nhìn thật thuần khiết.”

“Có thể là do vẫn còn là học sinh nên chưa bị ô nhiễm.” Hạ Sầm Minh nhe răng cười, cảm thấy bộ dạng lúng túng của Diệp Tu rất thú vị. Anh ta thân thiết khoát tay Cổ Lâm, đi về cửa phòng tiệc.

Diệp Tu khéo léo đi bên cạnh anh ta, một hàng ba người, vừa xuất hiện liền thu hút ánh mắt của mọi người. Khách khứa bên trong đa số đều quen Hạ Sầm Minh cùng Cổ Lâm, ánh mắt bọn họ xôn xao chẳng qua là vì đang ngạc nhiên vì Diệp Tu người nổi nghiệp Nhạc Nhã Hiên lại quen với đại tướng xuất sắc trong giới

chúng khoán Hạ Sầm Minh. Hơn nữa vị hôn thê của Hạ Sầm Minh – Cổ Lâm có tiếng về tầm nhìn cao, người như vậy mà lại cùng Diệp Tu thân mật kể tai nói nhỏ.

“Thấy vị đeo nhẫn lục bảo thạch kia không, ông ta tên Lưu Kiện, đừng nhìn ông ta vẻ ngoài xoàng xoàng như thế chứ thực ra là hắc lão đại ngầm của thành phố này.” Cổ Lâm vừa mỉm cười với mọi người, vừa nói nhỏ với Diệp Tu. “Cho nên cậu đừng làm thân quá với ông ta, như vậy sẽ rất dễ bị công an mời về đồn uống trà.”

Hạ Sầm Minh sau khi nhìn đến ánh mắt hai người bọn họ giao nhau liền lập tức nhìn về phía Lưu Kiện, cho nên anh ta bước nhanh đến gần Diệp Tu sau đó ghé vào lỗ tai cậu ta nói nhỏ, “Ông ta có người chống lưng!” Anh ta nhẹ giọng nói với Diệp Tu, “Còn nhớ chuyện lần trước tôi, cậu với Giản Ái bị tập kích không? Chính là do Lưu Kiện làm, do tôi là đối thủ thu mua của ông ta ở cảng.” Cho dù anh ta được hoan nghênh ở trên thương trường, nhưng đến địa bàn của người khác, dù sao vẫn là cường long bắt áp địa đầu xà, nhưng đối với việc vô tình phạm sai lầm lúc này, anh ta vẫn luôn canh cánh trong lòng.

“Chúng ta đang ở Trung Quốc mà,” Diệp Tu nhin không được cười rộ lên, “Là đất nước chú trọng kỷ cương pháp luật. Về chuyện lần trước chúng ta bị tập kích, nếu có đủ chứng cứ, chúng ta có thể tố cáo ông ta.”

“Diệp Tu, cậu đúng là quá ngây thơ.” Hạ Sầm Minh dùng khăn tay lau rượu bên khóe miệng sau đó cúi đầu cười nhạo cậu ta.

Đúng là như thế sao, Diệp Tu nhin không được liếc mắt nhìn Lưu Kiện kia một cái, sau đó có chút mê muội cúi đầu, Hạ Sầm Minh dùng sức xoay ly rượu trong tay một cái: “Có điều tôi cũng không phải người tốt gì, mọi người cứ chờ xem đi!”

“Anh mới đến,” Diệp Tu sau khi ngẩng đầu nhìn anh ta lại theo bản năng xoắn xoắn tay, “Huống hồ cũng có sự nghiệp phát triển, nếu Lưu Kiện thực sự lợi hại như vậy, anh thực sự đối đầu với ông ta, người chịu thiệt có thể là anh, chi bằng anh bỏ qua chuyện này, để tôi ra giúp anh một tay!”

“Cậu làm hay là nhờ ba cậu làm?” Hạ Sầm Minh sau khi cười lại vỗ mạnh vai cậu ta. “Tôi ở đây dù chưa đứng vững gót chân, nhưng mà quân tử báo thù mười năm không muộn, tôi cũng sẽ không cần vội vàng. Em trai, ý tốt của cậu tôi xin nhận tấm lòng.”

Động tác này người bên ngoài nhìn thấy lại càng thêm chú ý, đừng nhìn người nổi nghiệp Nhạc Nhã Hiên bình thường quy củ, hóa ra đã âm thầm sớm có quan hệ thân thiết với tay súng bắn tĩa trên giới chứng khoán, cái gọi là chân nhân bất lộ tướng chính là để nói kiểu người như vậy. Mọi người không khỏi thu hồi ý nghĩ khinh thường.

“Tôi tuổi tuy nhỏ, nhưng hai chữ tín nghĩa ý nghĩ thế nào tôi vẫn biết.” Diệp Tu cầm ly rượu trong tay đặt lên bàn, một tiếng keng lanh lạnh vang lên, hóa ra cậu ta đặt ly rượu lên bàn lại dồn một ly khác rơi xuống. Bồi bàn sau khi nghe thấy liền vội vàng đi qua thu dọn tàn cục.

“Xin lỗi, gây thêm phiền phức cho anh rồi!” Diệp Tu vừa xin lỗi, lại vừa như cố gắng nén cơn giận nói với Hạ Sầm Minh: “Tôi chưa làm thì làm sao anh biết tôi làm không được!”

Có chí khí, ánh mắt Cổ Lâm hiện lên thần sắc tán thưởng, sau chị ta đẩy Hạ Sầm Minh rời khỏi bàn, ngồi xuống ghế ở chỗ nào đó. “Con người luôn phải trưởng thành, bạn học Diệp kia, à không đúng, là Tu Tu, mặc kệ cậu ta cuối cùng rốt cuộc có thành công hay không, ít nhất anh cũng phải nhận phần tâm ý của cậu ta trước mới đúng.”

Hạ Sầm Minh bất động thanh sắc liếc nhìn, thấy Diệp Tu ngoái đầu nhìn lại bên này. “Anh nghe lời em.” Nếu thật sự thất bại, không phải vẫn còn có anh ta sao, cho dù như thế nào, Lưu Kiện cũng thoát không khỏi sự trừng phạt của anh ta. Nghĩ một chút, bỗng nhiên anh ta thoải mái giờ chén rượu lên ra hiệu cho Diệp Tu ở phía xa xa.

Thấy Hạ Sầm Minh bằng lòng, lòng Diệp Tu nhẹ hẳn, vội vàng cũng cầm lấy ly rượu đang đưa từ xa đáp lễ anh ta.

“Đây là Diệp Tu, con trai của anh à!” Đang ngửa đầu uống rượu, Diệp Tu lại nghe thấy bên người vang lên một câu nói.

“Tu Tu, mau lại chào bác Vương đi!” Diệp Thắng Kiền nâng ly rượu đưa tay chạm vào cậu ta, Diệp Tu mới phát giác ba cậu ta không biết từ khi nào đã đưa một người đàn ông đến.

“Bác Vương, con thật có lỗi.” Diệp Tu buông ly rượu sau đó tào nhã cúi thấp người, “Con ngưỡng mộ bác đã lâu. Xin thứ lỗi cho con vừa rồi đã thất lễ.”

Lễ nghi không thể soi mói, kèm thêm vẻ mặt thành khẩn không chê vào đâu được ấy khiến bác Vương kia hài lòng gật gù đầu: “Cháu chất Diệp gia thật sự là hậu sinh khả ứ, không biết sau này cháu tiếp quản sẽ có dự tính gì mới cho công ty.”

Tuy rằng biết công ty sớm hay muộn sẽ do con trai tiếp vị, nhưng nghe người ngoài nói rõ ra như vậy, mi tâm Diệp Thắng Kiền vẫn không tự chủ được mà hiện lên một tia không vui.

Diệp Tu mỉm cười nói: “Ba cháu vẫn còn trẻ trung khoẻ mạnh, sức lực trí lực tràn đầy, ông sẽ không về hưu nhanh vậy đâu ạ. Hiện tại ông chỉ là đang cho cháu phụ trách một số công việc, cũng chỉ là để chia sẻ một điểm trọng trách cho ông, để ông có thể tập trung sức lực xử lý đại sự hơn, đồng thời, đây cũng là sự rèn luyện cho cháu, hiện tại bàn đến việc tiếp quản thì e là hơi sớm.”

Nghe con trai bảo vệ tôn nghiêm của mình như thế, Diệp Thắng Kiền chỉ có một chút không muốn đã nhất thời hóa thành ngập tràn tình cảm trân trọng. “Tu Tu cũng đã lớn, điều nó phải chia sẻ đâu chỉ là một chút, quả thực là phải gánh vác toàn bộ trọng trách, dù sao người trẻ tuổi ấy mà! Rèn luyện muộn không bằng rèn luyện sớm.”

“Cậu con trai như vậy thật sự là hiếm có!” Bác Vương kia có chút tán thưởng nhìn Diệp Tu: “Vốn tôi muốn cùng anh Diệp hợp tác khai thác bất động sản, hiện tại xem ra hợp tác với con trai anh cũng không tồi, nếu thuận lợi.”

Cũng đúng! Phía trước có khối đá chặn đường lớn như vậy mà, Diệp Thắng Kiền âm trầm đưa mắt nhìn về phía Lưu Kiện. Tên hắc lão đại ngầm này bởi vì ông ta nhiều lần từ chối không cho đám đàn em của hắn đến Nhạc Nhã Hiên ăn chùa uống chùa và cả ở chùa nên kết quả là kết thù với hắn, chẳng những bị hắn cản trở việc buôn bán, việc làm ăn ở những tiệm trang sức cùng siêu thị liên quan cũng bị dả kích lớn.

Sau khi bữa tiệc kết thúc, Diệp Thắng Kiền muốn đến công ty, cho nên lên xe đi trước, Diệp Tu bố trí người đưa Hạ Sầm Minh cùng Cổ Lâm đến phòng tổng thống của Nhạc Nhã Hiên, cho nên đến trễ hơn ba mình một chút.

Lái xe đi được một đoạn, bóng dáng Giản Ái cùng Hân Nhiên lại xuất hiện trong rừng cây phía trước. Thấy hai cô hình như đang than ngắn thở dài, Diệp Tu liền dứt khoát vòng xe lại.

“Vì sao chỗ này lại không có xe bus, không có taxi, cũng không có người có thể chỉ đường.” Giản Ái đi loang quanh trong rừng cây, ngẩng mặt lên trời gào thét. “Báo hại tôi đi cả hai tiếng đồng hồ rồi mà vẫn chưa ra được.”

Mất mặt quá đấy. “Tôi muốn đại biểu cho ánh trăng trịnh trọng BS ông!” Hân Nhiên tức giận nói: “Vì sao chúng ta phải tự mình đi chứ, nếu chờ Hạ Sầm Minh hoặc Cổ Lâm đưa chúng ta đi thì đã không lạc đường rồi.” Có trời mới biết lui tới chỗ này chỉ có xe riêng, thật sự là xứng đáng với cái tên khu nhà giàu!

Giản Ái lau mồ hôi trên trán: “Xin cậu đấy, không nhìn thấy Hạ Sầm Minh đang cùng vị hôn thê của anh ta tâm sự đấy sao?” Cho nên làm sao có thể ở lại.

“Mình không quan tâm bọn họ là xúc xích hay là ruột heo, dù sao hiện tại mình vừa mệt vừa đói, Giản Ái, cậu phải công minh về!”

Chỉ có cậu vừa mệt vừa đói chắc, tôi cũng vậy đấy! Giản Ái cho cô nàng một cái nhìn xem thường sau đó ngồi xuống ghế mà thở lấy hơi.

20. Chương 20

Diệp Tu nhìn ra ngoài cửa xe, trên cửa kính phản chiếu rõ ràng hình ảnh Giản Ái đang nhéo tai Hân Nhiên. Hai cô gái ồn ào này cứ làm như không về được trường là phiền não lớn nhất đời mình vậy. Trên gương mặt trầm tĩnh của cậu ta ẩn dấu một chút sâu sắc của một người đàn ông.

Giản Ái kỳ thực sống rất tự tại, muốn làm là làm, cần bản không cần suy xét đáng về bó tay bó chân. Không giống như cậu ta suốt ngày quen đeo mặt nạ. Nhưng cũng giống như cô, đằng sau gương mặt nhìn keo kiệt mà lại con buôn ấy, thực ra lại là quan tâm chu đáo.

Cho nên cậu ta nhấn còi.

Giản Ái đang tranh cãi với Hân Nhiên nghe thấy tiếng còi ô tô thì giật mình quay phắt người lại.

“Lên xe.” Sau khi Diệp Tu thốt lên hai chữ ngắn gọn ấy, Giản Ái còn không kịp ngăn cản, Hân Nhiên đã reo hò vọt vào ngồi ghế sau.

“Giản Ái!” Hân Nhiên ngồi trên xe hưởng máy lạnh ánh mắt vô cùng kích động: “Còn không mau lên đi!”

Giản Ái chụp tay cô nàng thì thầm ở bên tai: “Mau hỏi bạn học Diệp có tiện chở chúng ta đi không.”

Đúng ha! Hân Nhiên hồ thẹn hạ giọng nói, “À, bạn học Diệp à! Bọn tôi muốn về lại trường, nếu cậu không về đó thì có thể cho bọn tôi xuống trạm xe bus gần đây cũng được.”

Lời nói chưa dứt, Diệp Tu đã đưa một cái gói giấy to qua cho Giản Ái.

A! Đi nhờ xe còn có quà tặng miễn phí.

Hân Nhiên vừa muốn giành lấy, bỗng nhớ Diệp Tu đang ở trên xe liền vội vàng thu tay về, nhưng trong lòng lại như có bàn tay nào đó đang cào xé.

Giản Ái sau khi mở túi giấy ra liền phát hiện bên trong có một hộp cơm trong suốt, bên trong có bốn ô vuông, lần lượt để chân giò hun khói, salad, tôm hùm chiên bơ, cùng một phần cơm nhỏ.

Khụ! “Cảm ơn!” Về phần cậu ta làm thế nào biết các cô đang đói bụng hoàn toàn không quan trọng. Nhưng một phần ăn nhỏ xíu này chỉ đủ cho cô nhét kê rằng chứ đừng nói là đủ cả phần cho Hân Nhiên. Diệp Tu lại đưa một cái gói to khác cho Hân Nhiên.

Hân Nhiên cố sức kiềm chế trái tim đang nhảy nhót, cố gắng dùng động tác thật chậm, chọn góc độ phù hợp với hình tượng thực nữ để bàn tay có thể dùng tư thế tuyệt đẹp mà tóm lấy. Khụ! Không phải, là nhận lấy.

Sau khi cô nàng mở túi giấy ra mới thấy bên trong có một chai nước trái cây, bên cạnh là một món gì đó rất lớn tương tự như hamburger gì đó, mà nhìn cũng giống hamburger Burger King (tên của một loại hamburger).

Nhìn thấy mấy thứ tròn tròn này, Hân Nhiên liền giãi giụa: miệng phải há ra đến mức nào ra ăn thì mới duy trì được trạng thái chỉ để lộ 8 răng.

Véo! Giản Ái cấp tốc giật lấy cái bánh burger ở trong tay cô nàng, sau đó nhét vào miệng, trong đó chỉ tồn toàn bộ hai ba lần di chuyển hàm răng lên xuống, liền thuận lợi nuốt cái bánh vào bụng.

Hân Nhiên nhắm lại một chút thì thấy Giản Ái vừa rồi để lộ tổng cộng 32 răng. Thật sự là quá khó coi, Hân Nhiên vỗ vỗ ngực, nửa vui mừng nửa ủy khuất cầm lấy túi giấy của Giản Ái nhả nhận mở ra, sau đó dùng bàn tay nhỏ bé đập nhẹ Giản Ái một cái, đối với sự trượng nghĩa của cô mà thấy vô cùng cảm kích.

Lúc này Diệp Tu lạnh lùng nói một câu: “Bên trong bánh mì là trứng cá muối, ốc biển, tôm hùm cùng với vàng lá, cạp hai ba miếng đã bị cô nuốt trọn, đúng là đáng tiếc.” Tục ngữ có câu trâu ăn mẩu đơn (phí của trời) chắc là nói về loại người như Giản Ái.

Bàn tay nhỏ bé còn đang nhẹ nhàng đập Giản Ái nhất thời hung hăng dùng sức véo mạnh. Giản Ái đau đến nghiến răng, việc ấy thật là hối hận mà, không biết có thể nhổ hết ra rồi từ từ thưởng thức lại hay không

Ăn uống no say, sau khi xuống xe Giản Ái cùng Hàn Nhiên đứng ở cửa trường mà như đã đi qua mấy đời. Nhìn đoạn đường như xa xôi đến thế mà ngồi trên xe rồi mới biết chỉ đi mất mấy chục phút.

Có điều nhìn thấy các cô từ trên một chiếc xe hơi sang trọng bước xuống, có một cô gái cảm thấy vô cùng vô lý. Cô gái này đang qua rìa sách nhìn chòng chọc các cô, trong thâm tâm cũng thể hiện rõ vẻ khinh thường.

Cô ta thất bại một lần, nhưng nguyên nhân lớn nhất cũng là vì Giản Ái. Cô ta xinh đẹp bức người, cô ta phong tình vạn chủng vì sao buổi tối đó lại vô dụng với Diệp Tu, hiện tại tìm hết mọi lý do mới thấy là vì Giản Ái tối hôm đó cũng ở trong phòng, cho nên Diệp Tu huyết khí sôi trào mới chống lại được sự cảm dỗ của cô ta.

Cô ta là Tiểu Viện, trời sinh cô ta xinh đẹp lại có sức quyến rũ lạ thường, đối phó đàn ông đối với cô ta cho tới bây giờ là dễ như trở bàn tay. Nhưng sau khi mang cái danh tiếng hoa khôi đi làm thuê cho Thu Quý Mị, kế hoạch một vốn bốn lời của cô ta lại bởi vì sự xuất hiện của Giản Ái mà khiến cô ta suýt chút rơi vào hàng ngũ chú hề trong đoàn xiếc thú. Thất bại kiểu như vậy không kể nào có thể chịu được nhục nhã.

Tiểu Viện hung hăng xoay người, sau khi ra khỏi cửa trường liền lên một chiếc xe nói với tài xế: “Đến chỗ cũ.”

“Vâng!” Tài xế nhìn gương mặt vạn vẻ của cô ta mà không dám hỏi thêm một câu.

Xe dừng lại trước cửa một night club.

“Hoan nghênh đã đến! Cô Tiểu.” Giọng nói của nhân viên canh cửa xuyên qua thế giới lập lòe đen tối dẫn cô ta đi vào trong club.

Tiếng nhạc đình tai, những bóng người đu đưa trong đủ thứ âm thanh hỗn tạp, mùi đủ loại rượu mạnh sộc vào mũi cô ta. Nhân viên hướng dẫn đi phía trước dẫn cô ta đi xuyên qua đại sảnh, vòng qua hành lang, phòng thuê, quanh quẹo đủ kiểu, cứ như đang vòng đi vòng lại trong mê cung không đầu không cuối vô số lần mới đứng được trước cửa một phòng thuê, bảo vệ đứng ở cửa nhìn thấy Tiểu Viện hơi hơi gật gật đầu, sau đó đưa một xấp tiền thật dày bỏ vào trong tay nhân viên phục vụ. Sau đó bảo vệ xoay mở cửa, ý bảo Tiểu Viện đi vào.

Bên trong đã có một gã đàn ông béo tốt đang chờ. Tuy khắp người hắn ta bọc hàng hiệu nhưng vẫn không che dấu được màu đỏ tươi trong mắt. Mà hắn ta thế mà lại là lão đại ngầm ở thành phố này —— Lưu Kiện.

Xem ra được tính đã phát tác. Tiểu Viện lạnh lùng cười, nhanh chóng cởi áo khoác. Gã đàn ông thở hổn hển khẩn cấp tách hai chân cô ta ra, trực tiếp dùng sức kéo quần lót xuống rồi xé rách.

Hơi lạnh từ điều hòa trên đầu phủ lại, Tiểu Viện yếu ớt dựa vào sofa, hạ thể lộ ra ngoài hơi run run khiến người ta thương tiếc. Nhưng gã đàn ông này không hề có nửa chút khái niệm thương hoa tiếc nguyệt trong đầu, sau khi trực tiếp tách hai chân ra để cô ta xuống.

Hai tiếng sau, chứng kiến trò hề Lưu Kiện điên cuồng giao hoan cùng Tiểu Viện trong màn hình VCD, Thu Quý Mị phun ra một vòng khói: “Làm rất tốt! Lưu Kiện rất thích kiểu học sinh này.”

Diệp Thắng Kiên tất nhiên không thể ngờ, việc làm ăn của ông ta bị cản trở là do cô ta bày mưu đặt kế. Vốn là Thu Quý Mị bày mưu để anh em mình nhân lúc công ty rối loạn mà làm giả sổ sách, thế nhưng sau khi Diệp Tu vào quản lý Nhạc Nhã Hiên, anh em cô ta ngược lại phải đến làm việc cho công ty vợ trước của Diệp Thắng Kiên.

Được lắm! Cậu của Diệp Tu không biết từ đâu thu thập được một đồng sổ sách chứng minh anh em cô ta tham ô, đương nhiên anh em cô ta cũng không phải kẻ dễ bắt nạt, tương tự cũng thu thập được một đồng chứng cứ cho thấy cậu Diệp Tu nhận hoa hồng, kê cao giá nguyên liệu.

Có điều lúc hai nhà giằng co, Thư Mai kiên quyết ủng hộ lập trường của con trai bà ta, đuổi anh em bà ta ra khỏi công ty. Nhìn thấy bà ta đại nghĩa như thế, bản thân cô ta cũng không thể quá hẹp hòi, cắn răng để anh em cô ta bị knockout. Nhưng cứ như vậy thì bản thân cô ta sẽ không thể đục nước béo cò.

May mà vẫn còn Lưu Kiện này, đáng tiếc đang lúc bản thân muốn tranh công với chồng nói lúc anh em nhà mình có thể giải quyết Lưu Kiện thì Diệp Tu lại nhảy vào, nói cậu ta có thể giải quyết Lưu Kiện. Thăng

nhóc Diệp Tu này đúng là sao chổi, chẳng những làm mọi kế hoạch của cô ta thất bại, còn phá nát giấc mộng mẹ giàu nhờ con của cô ta.

Mái tóc uốn sóng lớn của Tiểu Viện phóng dăng rối tung ở trên sô pha, một giờ trước, lão già tên Lưu Kiện kia đúng là đã hung hăng đè cô ta trên sô pha, dùng hết các loại tư thế cùng cô ta giao hoan.

“Cái gì mà đàn anh xã hội đen, thực ra còn không bằng một con chó già xấu xí leo lên trên người tôi.” Tiểu Viện đoạt lấy điều thuốc của Thu Quý Mị rít mạnh một hơi: “Tôi nói này bà chủ Thu, chị đang mang long tử đây, sao còn dám hút thuốc!”

Long tử! Thu Quý Mị trong cơn giận dữ dùng sức dụi toàn bộ bao thuốc lá cầm trong tay vào trong gạt tàn: “Lão quỷ đó đã mang theo Diệp Tu đi giới thiệu khắp nơi, nếu Diệp Tu không phạm sai lầm nào đó lớn thì đứa con trong bụng tôi ngay cả chó con cũng không bằng, sao, long tử sao?” Sắc mặt Thu Quý Mị tương đối khó coi.

“Không phải là muốn con riêng của chị thân bại danh liệt sao?” Tiểu Viện nhả một luồng khói ra khỏi mũi: “Cứ để tôi lo, nếu bà chủ Thu chịu ra giá cao hơn gã Lưu Kiện này.”

“Lần trước không phải là cô đã thất bại sao?” Thu Quý Mị hất tóc, ở trong phòng thuê lờ mờ, mái tóc đen lại giống như một đám mây đen bay qua tầng trời.

Tiểu Viện vừa chuyển con người, ánh mắt hơi liếc xéo một cái. “Thế nào, ai quy định chỉ làm một lần là phải thành công!” Sau đó, cô ta vươn tay về phía Thu Quý Mị mượn lực của chị ta để ngo ngoay ngồi dậy. “Còn nhớ Giản Ái không?”

“Giản Ái thì có liên quan gì tới chuyện Diệp Tu thân bại danh liệt?” Thu Quý Mị dứt khoát hỏi thẳng, không có nói nửa câu thừa.

Tiểu Viện kéo tay chị ta qua, đưa tới bên môi, khê hôn một cái. “Thu phu nhân, câu cá cần mồi câu mà! Giản Ái chính là cái mồi câu đó.”

Thu Quý Mị bưng tỉnh đại ngộ nhìn về phía cô ta. “Nhưng Giản Ái có quan hệ gì với Diệp Tu, hình như Diệp Tu chưa từng nhắc tới cô ta trước mặt lão già.”

“Người có thể ở cùng một phòng thì quan hệ tất nhiên không đơn giản.” Tiểu Viện thành thạo giấu đi vẻ gian xảo trong đôi mắt: “Chị còn chưa biết chuyện của bọn họ nhỉ! Tôi học cùng trường với Diệp Tu, cũng có thể nói là cậu ta ở ngay tại trong tầm mắt tôi, chuyện có thể biết tất nhiên phải nhiều hơn chị.”

Thu Quý Mị cắn răng, “Tôi cho cô thêm gấp đôi giá cũng chính là một trăm vạn, nhưng sau đó không được nói ra tôi.”

“Oke.” Tiểu Viện dụi điều thuốc còn chưa tắt vào gạt tàn, “Chị cứ ở một bên xem một vở gọi là ý không ở trong lời (túy ông chi ý bất tại tửu).” Một sợi tóc bay lên đậu lại trên gương mặt cô ta, làm kẻ khác xao xuyến.

Hân Nhiên đi làm ở KTV, nhưng có một buổi tối cô nàng lại muốn đến một KTV khác chơi làm Giản Ái nhớ tới một câu tục ngữ, cơm người ngon hơn cơm nhà.

Lúc đó đã sắp nghỉ hè, Giản Ái muốn về nhà giúp, nhưng Hân Nhiên lại la hét nói cô cũng đã là người trưởng thành mà còn vẫn luôn thích ở nhà thì sau này sẽ rất bất lợi cho đường tình duyên.

Vừa hay, Giản Ái lại mới thích một đàn anh năm ba. Thích là chuyện xảy ra như thế nào, có thể là một câu nói, cũng có thể là một ánh mắt lơ đãng, có lẽ cũng có thể là một lần xấn tay lao động.

Chuyện xảy ra trong căn tin, lúc đi ăn khay cơm của cô bị va đổ, đồ ăn vung vãi khắp nơi, cô còn đang lúng túng không biết làm sao thì có một đàn anh lại lặng lẽ giúp cô thu dọn, cô muốn nói cảm ơn, nhưng đàn anh kia lại sững sờ cầm khay cơm của mình bưng đến trước mặt cô nói: “Em gái, em bé bỏng như vậy, về sau để anh giúp em gọi cơm nhé.” Khi đó Giản Ái nhìn Hân Nhiên, nói “Trong hai mươi năm cuộc đời, cuối cùng cũng có đàn ông con trai đối xử với mình như con gái.” Những ngày sau đó, đàn anh kia đều bắt chấp mưa gió giúp cô gọi cơm, múc nước.

Hân Nhiên cũng không thể không nói: “Thực ra nhìn kỹ thì cậu với đàn anh Âu Thượng kia rất có tướng vợ chồng đấy.”

Giản Ái cũng không nhỏ nhen trả lời: “Sai rồi, mình nhìn dễ coi hơn anh ấy một chút.”

Cứ như vậy, Giản Ái vẫn luôn ảo tưởng bản thân là một đóa hoa nhài cắm vào bãi phân trâu là đàn anh kia, cho nên không chút do dự bóc lột giá trị dinh dưỡng của anh ta.

Hân Nhiên khảy bột yến mạch trong nước sôi, một mớ hỗn độn không rõ là gì gợn sóng vòng vòng, “Nếu định quen anh ta thì trước khi nghỉ mau nói rõ với anh ta đi.”

Giản Ái cười ha ha, “Mình cũng nghĩ như vậy, người khác đều nói nam theo đuổi nữ cách trở núi non, nữ theo đuổi nam chỉ cách một lớp màn, nếu anh ấy là người của mình, mình dù sao cũng không thể để anh ấy vất vả đi leo núi như vậy!”

Hân Nhiên nhìn Giản Ái không chớp mắt, tuyệt vọng lắc lắc đầu.

Cho nên trước khi nghỉ một ngày, Giản Ái lấy lý do Âu Thượng một tháng qua đã chịu nhiều vất vả mà hẹn anh ta đến KTV Eric thư giãn xem như trả công.

KTV Eric này chỉ cách trung tâm thành phố phồn hoa một con phố, chỉ cách có một con phố mà giá cả so với KTV trong trung tâm thành phố lại rẻ hơn rất nhiều, hơn nữa đến đó vào ngày không phải cuối tuần hay ngày nghỉ còn được khuyến mãi 50%, cho nên vạn vạn không thể bỏ qua.

Nếu Giản Ái cùng Hân Nhiên không đặt trước thì chẳng thể nào đặt được vé vào Eric. Lúc hai cô đi vào, rất khó tưởng tượng đã cách một bức tường mà âm nhạc tiết tấu mãnh liệt vẫn có thể vọng đến đỉnh tai nhức óc, khiến người đi vào đều phải há họng quát to mới nói chuyện được với nhau.

Hai người đi qua sàn nhảy, tiến vào chỗ yên tĩnh bên trong, Âu Thượng đã ngồi chỗ trước đó lập tức giơ tay lên với các cô. Giản Ái tối nay mặc quần áo màu đen, là váy liền áo vừa mới mua, bởi phần eo váy bó sát người nên thậm chí buổi tối Giản Ái cũng không dám ăn, cho nên váy bó chặt bờ eo mảnh khảnh của cô.

Giản Ái đi đến ngồi bên cạnh anh ta, dùng giọng nói dịu dàng hơi khêu gợi cúi đầu nói: “Em chào anh!”

Âu Thượng hình như có chút không rời được mắt.

Giản Ái cúi đầu cười, tiếp tục thấp giọng: “Em khát quá, đàn anh, rót cho em ly nước trái cây đi!”

Âu Thượng nhân lúc gọi nước trái cây mà có cơ hội tinh tế quan sát cô, tối nay Giản Ái làm tóc xoắn, tóc mái vắn cao để lộ vùng trán trơn bóng, đôi mắt cười nhìn khắp xung quanh, đường kẻ môi làm cô thêm không ít phần quyến rũ, tuy rằng bộ ngực không được đầy đặn lắm, nhưng trên cổ tay tinh tế rủ xuống một cái vòng tay hình trái tim rất khác biệt, làm tỏa ra một loại phong tình ngày thường không hề thấy, cho nên đôi môi mỏng của Âu Thượng cong lên một độ cong hài lòng.

Ở dưới tình huống như vậy, anh ta làm bộ như rất si mê Giản Ái, mỗi một động tác đều như đang vui mừng đến run run.

Giản Ái hiển nhiên cảm thấy vận khí tối nay không tệ, “Đàn anh, xin hỏi hiện tại anh có bạn gái chưa?” Hân Nhiên ở bên cạnh nghe thế liền cảm thấy rất thô bỉ.

Nhìn cô bé này rõ ràng không khiến anh ta vất vả như vậy, Âu Thượng mỉm cười nhìn cô: “Vây còn em...”

Lời còn chưa dứt, một luồng hơi nguy hiểm khiến anh ta không tự chủ được mà nín thở cũng không tự chủ được mà rung mình.

Hân Nhiên quay đầu nhìn, nguy rồi, sao Diệp Tu lại đến đây ——

21. Chương 21

Nhìn thấy Diệp Tu đến, tim Hân Nhiên liền đập bình bịch, cặp mắt xuống. Cô ta thừa nhận tác hợp Giản Ái với Âu Thượng là cô ta có mục đích. Bản thân cô ta không ngu ngốc, Diệp Tu để ý Giản Ái, cô ta chỉ nhìn cũng thấy rất rõ. Còn Giản Ái đối với Diệp Tu có hứng thú hay không, Hân Nhiên không biết, cô ta cũng không muốn biết, nếu ông trời đã đưa một Âu Thượng đến bên Giản Ái, vậy thì chút hy vọng mong manh của cô ta đối với Diệp Tu vẫn có thể tồn tại.

Nhưng sau khi Hân Nhiên mở mắt, lại ma xui quỷ khiến thế nào mà lại xoay qua nhìn Diệp Tu. Ngọn đèn vô cùng chói mắt trong quán bar chiếu thẳng vào mắt khiến Diệp Tu thấy hơi nhói. Cậu ta hơi hơi nheo mắt lại, nhìn Giản Ái mặc váy dài đen dịu dàng nhìn anh chàng bên cạnh cô.

Cậu ta có đôi chút thất thần, trong lúc ngẩn ngơ chỉ nghe thấy Hân Nhiên cười nói: “Bạn học Diệp, cậu cũng đến đây à.” Sau đó là giọng của Giản Ái: “Muốn ngồi cùng không?”

Diệp Tu hiển nhiên cũng có ý này, gật gật đầu, đi qua. Âu Thượng nghe vậy liền xiết chặt ly rượu trong tay. Đã đến lúc quãng mỗi câu con cá lớn kia rồi. Ai nhìn cũng nghĩ mục tiêu của anh ta là Giản Ái nhưng thực ra lại là muốn nhắm vào Diệp Tu.

Tiểu Viện ở trên lầu buông ống nhòm trong tay xuống. Giây phút quan trọng rồi cuộc cũng đã tới. Cô ta mở lòng bàn tay ra, bên trong là một gói thuốc bột màu trắng —— nó không phải là xuân dược, chơi xuân dược người ta vẫn giữ được lí trí, nó cũng không phải là thuốc mê, thuốc mê sẽ chỉ làm người ta tạm thời mất đi tri giác, còn nó chỉ cần hút một lần, một số khu vực bên trong đại não có thể xảy ra biến hóa không thể chống lại!! Chỉ cần một lần, một lần mà thôi, Diệp Tu sẽ tàn phế!

Một trăm vạn có là cái gì, Diệp Tu mới là một mỏ vàng cực phẩm.

Lúc này có người gõ cửa. Là Âu Thượng, đôi mắt gã ta lại xuất hiện vẻ gian tà. Chẳng có chút gì là thật thà như lúc bình thường: “Tôi thay đổi chủ ý, tôi muốn ... Giản Ái.” Cứ nghĩ cô vừa quê mùa lại vừa không có gì thú vị nên muốn chừa cô ra, nhưng tối nay cô lại làm dáng nhìn cũng ngon miệng.

Tiểu Viện giờ móng tay dài vuốt ve mặt gã ta: “Nó không phải là có ý với cậu sao, vậy cứ thẳng đường mà tiến lên đi.” Đôi mắt cô ta hiện lên một ánh nhìn nhan hiểm.

“Không được!” Âu Thượng đâm mạnh vào tường một cái: “Tôi vừa mới làm bộ như vô ý sờ eo một chút mà con bé đã lập tức tránh ra xa rồi.” Xử – nữ đúng là khó “làm”.

Tiểu Viện cười khanh khách, khoe mắt lại lướt nhanh qua Diệp Tu ở dưới lầu đang lạnh lùng nhìn Giản Ái. Để tránh đêm dài lắm mộng, cô ta cho tay vào túi áo lấy ra một túi đồ gì đó: “Này! Cầm lấy, không màu không mùi, chỉ cần phụ nữ uống vào thì cho dù cô ta có là trinh phụ hay liệt nữ, bảo đảm sẽ tan thành một bãi xuân thủy ở dưới thân cậu.”

Âu Thượng dè dặt cẩn trọng nhận lấy, ột ít lên đầu móng tay ném thử một chút.

Tiểu Viện thấy gã ta trịnh trọng như thế lại sợ gã ta làm lỡ chuyện nên vừa vội vàng vừa tàn khốc nói: “Đừng quên cậu cầm của tôi mười vạn, nếu làm hỏng chuyện lần này, đến con số lẻ của ba mươi vạn cũng đừng mong là có.”

Âu Thượng tiến lên hôn lên má cô ta một cái: “Yên tâm đi, chưa nói đến tiền, chỉ cần chút bản lĩnh của cô tốt, tôi có liều mạng cũng phải giúp cô làm tốt.”

“Biến!” Tiểu Viện chán ghét đẩy gã ta ra: “Cậu không phải là vừa ý Giản Ái sao?” Giọng điệu thì như thế nhưng lại ân cần rót một ly trà tự mình đưa đến miệng gã ta, Âu Thượng thừa cơ giữ chặt tay cô ta, “Cũng chỉ là ăn rau tươi thôi, con bé đó sao ăn ngon bằng cô được.” Nói xong gã ta lại đưa tay sờ lên bộ ngực của cô ta.

“Xong chuyện đi hần nói!” Tiểu Viện tuy là nghiêng người tránh, nhưng trong đôi mắt mịm như tơ lại toàn là vẻ nhu tình, xoay người kéo dây ngực trên vai, làm bộ hạ thấp ngực xuống để cảnh xuân lộ lộ ra, khiêu khích Âu Thượng đến như con mèo tham lam. Lập tức thề nhất định sẽ tận tâm hết sức làm việc cho cô ta.

Ở bên kia, Giản Ái vốn hảo ý mời Diệp Tu lại đây ngồi, nào ngờ cậu ta lại bày cái bộ mặt của chủ nợ đi tới, nhìn cô chăm chăm như muốn tóa lửa. Cô không thể không thì thầm bên tai Hân Nhiên: “Mình nói này, Hân Nhiên, cậu xem Diệp Tu kia cứ làm như mình thiếu cậu ta trăm vạn tệ vậy, nhìn đi, nếu không phải nể mặt cậu, mình chả thêm gọi cậu ta tới đây.”

Hân Nhiên nghe xong lời này, nổi lo lắng ôm trong bụng cả buổi lại giảm hơn phân nửa.

Cũng được, cô ta sẽ ở bên cạnh ngâm dấm, dù sao Diệp Tu cũng không có phun lửa vào cô ta.

Giản Ái thấy cô ta ngơ ngẩn lại tưởng cô ta đau khổ phân vân trong lý thuyết lòng bàn tay là thịt mà mu bàn tay cũng là thịt nên không thể không ngang bướng, cũng học Diệp Tu mở to mắt nhìn lại.

Diệp Tu bực bội, ở dưới bàn đá cô một cước, một cước này lại hơi mạnh, đập thẳng vào đùi phải của cô, Giản Ái liền lập tức lấy chân trái đáp trả lại. Âu Thượng vừa mới trở về nhìn thấy cái bàn đang rung lắc thì không khỏi ngạc nhiên nói: “Chân bàn bị vênh à!”

“Đâu có, anh nhìn nhầm rồi!” Giản Ái ngọt ngào cười đáp lại, lúc nói chuyện tuy chân đã ngừng, nhưng tay vẫn không nhàn rỗi, nhéo một cái lên đùi Diệp Tu.

“Ồi!” Hân Nhiên kêu lớn tiếng.

Thực ra không phải Giản Ái nhéo nhầm, mà là cô nàng trở mắt nhìn Giản Ái nhéo mạnh như vậy nên đau lòng!

Âu Thượng không rõ chân tướng lại gần hỏi: “Sao vậy?”

“Không, không có gì.” Hân Nhiên ngượng ngùng ngồi xuống: “Em có hơi khát nước, cho nên thấy anh mang đồ uống tới mới mừng vậy thôi.”

Âu Thượng làm như hiểu lòng người cầm một ly nước ép táo mát lạnh đặt ở trước mặt cô nàng: “Em uống đi này.” Giản Ái đương nhiên cũng được một ly nước nho. Nhân lúc Giản Ái đang mỉm cười, Âu Thượng liền đổ xuân được ở bên trong ngón út vào.

Giản Ái đang tính ngửa đầu uống thì thấy Âu Thượng đem một ly rượu đỏ đặt ở trước mặt Diệp Tu sau đó cúi thấp người nói: “Tôi tuy là hiểu biết nông cạn, nhưng vừa thấy đàn em Diệp khí thế bất phàm là đã biết cậu là người làm đại sự, cho nên không dám chậm trễ, tìm ly rượu ngon lại đây cho cậu. Hi vọng cậu không chê.” Nói xong, gã thừa cơ cũng thả bột ma túy giấu trong móng tay vào.

“Cám ơn!” Diệp Tu nâng ly rượu lúc đang tính nhấp một ngụm nhỏ thì lại bị Giản Ái thành linh véo một cái lên đùi. Đại ý của cô là, đã là rượu ngon, cậu cũng xứng uống?

Diệp Tu nhú mày không nói lời nào, nhưng một lần nữa thả ly rượu cầm trong tay xuống bàn. “Đàn anh, tôi đi toilet một chút.”

Thất bại trong gang tấc!

“Nâng ly uống trước đã rồi hẵng đi!” Âu Thượng bắt đầu có chút vội vàng.

“Tôi về rồi sẽ uống!” Diệp Tu hơi rướn người nói.

Giản Ái che miệng cười duyên nói: “Đàn anh ơi, anh không biết có người lúc uống rượu nhất định phải kết hợp với ăn nhẹ một chút à, em nghĩ bạn học Diệp cũng muốn vậy đó!”

Âu Thượng bưng tỉnh đại ngộ: “Đúng đúng! Có phải vậy không đàn em!”

Diệp Tu lạnh lùng liếc nhìn Giản Ái một cái sau đó cũng không nói lời nào. Âu Thượng thấy vậy, càng tự cho là đúng, hơn nữa biết trên lầu có Tiểu Viện theo dõi nên gã liền yên tâm một lần nữa đến quầy bar lấy đồ ăn nhẹ.

Bên này Diệp Tu càng nghĩ càng tức, không cho uống đúng không, vậy cậu ta nhất định uống, sau khi từ toilet trở về, Diệp Tu lại cầm lấy ly rượu, đang muốn đưa lên miệng, một cái ly khác đã đột ngột xuất hiện mạnh mẽ nhét vào miệng cậu ta: “Muốn uống thì uống nước trái cây đi.” Đàn anh dụng tâm mua rượu như vậy thì tuyệt đối không thể để thằng nhóc này được tiện nghi.

Ừ, ớ! Diệp Tu dùng sức vặn tay Giản Ái, vừa muốn tách môi tránh ra xa khỏi nước nho của cô. Hân Nhiên nhìn thấy buồn cười, nhưng không dám chen vào, đành phải đứng lên mượn cớ đi toilet.

Trong lúc lôi lôi kéo kéo, Giản Ái càng lúc càng khỏe, cả người đều cúi thấp xuống để dùng sức. Diệp Tu đang dùng sức kéo tay cô lại tình cờ nhìn thấy Giản Ái ở trước mặt mình bỗng nhiên lộ cảnh xuân liên nhất thời thất thần, chén nước trái cây kia liền nhanh chóng xộc thẳng vào chỗ sâu trong cổ họng Diệp Tu.

Còn Giản Ái thì hài lòng muốn ngồi trở lại chỗ, bỗng nhiên, Diệp Tu vòng tay ôm lấy cô, sau đó nhắm ngay môi cô mà hôn xuống, đem nước trái cây chưa uống hết đẩy vào trong môi Giản Ái. Trong lúc giằng co, Giản Ái xấu hổ vung tay khiến ly rượu Âu Thượng đặt ở chỗ ngồi kia bị hất đổ ra hơn phân nửa.

Nhân lúc Diệp Tu nói lỏng tay, Giản Ái vội vàng giữ lấy ly rượu, nhìn thấy rượu của Âu Thượng chỉ còn lại hơn một nửa ly, cô không chút do dự đem ly rượu còn chưa uống đến nửa giọt ở trước mặt Diệp Tu đổi sang cho Âu Thượng, lại đem ly của Âu Thượng chuyển qua cho Diệp Tu.

Vừa đúng lúc này, Hân Nhiên từ toilet trở về nhìn thấy Giản Ái có chút nhếch nhác thì không khỏi ngạc nhiên nói: “Kẹp tóc của cậu sao lại rơi rồi vậy.”

Vậy là, Giản Ái liền lao vào tìm cái kẹp tóc thủy tinh trị giá ba mươi đồng bạc không biết đã làm rơi trên ghế khi nào.

Trở lại chỗ ngồi, Diệp Tu uống hết rượu còn thừa trong ly rồi từ từ nói: “Có muốn tôi nói cho cậu biết chuyện gì đã xảy ra không?”

“Không cần!” Giản Ái nóng nảy rống lên một tiếng nói. “Diệp Tu, cậu đi ra ngoài cho tôi, tôi có việc muốn nói với cậu.”

“Có chuyện gì mà không thể nói ở đây.” Hân Nhiên có chút nghi ngờ.

“Hân Nhiên chờ mình một lát! Lát nữa về sẽ nói với cậu.” Giản Ái lập tức lôi Diệp Tu ra ngoài.

Cuối cùng Âu Thượng trở về nhìn thấy nước trái cây cùng rượu đỏ ở chỗ hai người đều không còn một giọt thì không khỏi vui vẻ nói: “Bọn họ uống rồi sao?”

“Hình như vậy!” Hân Nhiên gãi gãi đầu, cảm thấy không hiểu vì sao đàn anh lại vui như vậy.

Thật tốt quá! “Vậy khi nào thì bọn họ quay lại?” Được tính sẽ phát tác rất nhanh, cho dù đó là thuốc kích dục hay là ma túy.

“Chắc sẽ nhanh thôi.” Hân Nhiên ỉu xiu nói, hình như lúc cô ta đi toilet đã xảy ra chuyện gì đó với hai người này.

Tốt lắm! Âu Thượng bưng rượu đỏ lên uống một ngụm.

Ở một nơi khác, Giản Ái kéo Diệp Tu ra con ngõ sau lưng quán bar. “Cậu bày cái vẻ mặt đó ra làm gì chứ?”

“Tôi bày vẻ mặt này ra làm gì hả?” Không phải đã quá rõ rồi sao? Diệp Tu cười lạnh một tiếng sau đó hai tay không khỏi ôm bụng dưới, bên trong như có một đám cháy đang bùng lên vậy.

Giản Ái thấy cậu ta không chỉ không nhận sai, lại còn kiêu ngạo như vậy khiến cô không khỏi giận dữ, đang muốn nói chuyện thì cô đột nhiên nắm lấy cổ áo mình, sao mới đó mà lại nóng vậy chứ!

Diệp Tu đột nhiên lắc mạnh người, sau khi ấn cô lên tường thì nắm lấy cổ tay cô, chậm rãi cúi đầu chăm chú nhìn cô sau đó hung hăng nói: “Tôi phải bày ra cái sắc mặt này cậu nghĩ là vì ai?”

Giản Ái giống như không chịu nổi sức mạnh của cậu ta, từ trong miệng đột nhiên bật ra một tiếng rên khê, ý nghĩ dần dần mơ hồ. Diệp Tu không nói gì nhưng trái tim lại lặng lẽ rung động

Ngoài mặt tiền phồn hoa ồn ào là thế mà con ngõ phía sau này lại vắng vẻ đến lạ kỳ, ở cái nơi u tối không bóng người này, ngay cả ánh đèn đường cũng có vài phần thê lương. Bóng tối ấy đập thẳng vào mặt Diệp Tu, dần dần khuếch tán. Giống như sự bình yên trước cơn bão táp.

Diệp Tu cúi đầu, hôn lên cằm, lên ngực Giản Ái cũng khẩn cấp xốc vác cô lên sau tách hai chân cô ra. Đôi mắt Giản Ái bắt đầu mơ màng, vội vàng đẩy áo ngực sau đó đem nụ hoa vừa mới tách ra kia đưa vào trong

miệng Diệp Tu, đôi chân cũng vòng lên lưng cậu ta nhiệt liệt hôn trả. Đôi trai gái một phút đồng hồ trước còn tại giương nhanh múa vuốt, một giây này lại quấn vào nhau khó dứt lìa.

Giản Ái như rơi vào trong mộng, dù cho phía dưới không ngừng truyền đến cảm giác sưng tấy đau đớn vẫn không ngăn cản được âm thanh của cô. Diệp Tu lại như say như mê mà điên cuồng vận động, mặc ồ hôi trên trán tuôn đổ trên ngực Giản Ái.

Trong cơn hỗn loạn cô không biết vì sao lại không thể kiềm chế vừa khóc vừa kêu, nhưng cơ thể Diệp Tu đã đến hồi vui sướng vẫn cứ ở phía dưới hung mãnh đánh sâu vào. Máu của người thiếu nữ cùng dịch đục chậm rãi chảy xuống hòa vào nhau tạo thành một dấu vết kỳ lạ.

22. Chương 22

Trong lúc hai người đang bồng cháy trong con ngõ phía sau, một làn gió lạnh dường như thổi bay cả một hồi quyến luyến tươi đẹp lạ kỳ này, Diệp Tu kinh hãi đổ mồ hôi, Giản Ái đang bám vào người cậu ta cũng nhất thời giật mình nghĩ: vì sao lần đầu tiên của mình lại diễn ra như vậy?

Khoảnh khắc đó, cảm giác của cô chỉ vắn vện có hai chữ: vớ vẩn!

Trần trụi lạnh lẽo trong gió đêm, Giản Ái không khỏi vận vẹo người hung tợn nói: “Đúng là oan nghiệt, buông tôi ra.”

Về mặt Diệp Tu lại hồ hững, giọng nói còn lạnh lẽo hơn cả gió đêm, “Cậu cho thuốc gì vào trong ly nước trái cây?”

Giản Ái ngẩn ra, nhăn mày lại, “Tôi lấy nó cho cậu uống, chỉ là vì không muốn cậu uống hết ly rượu đỏ kia.” Với cái bộ dạng làm như ai cũng mắc nợ cậu ta tối nay mà còn muốn đàn anh cho cậu ta uống rượu, đúng là nằm mơ.

Không đúng! Nước trái cây là do đàn anh lấy. Như vậy...

Cô còn đang suy nghĩ, con rồng đang khao khát ở phía Diệp Tu lại bắt đầu rục rịch, “Cậu đừng có động đây nữa.”

Giản Ái coi như tỉnh táo một phần vội vàng quát bảo cậu ta ngưng lại. “Chuyện tối nay tuyệt đối không phải là do tôi làm, cũng không phải tôi muốn làm. Yên tâm, sau này tôi nhất định sẽ giải thích với cậu.”

Diệp Tu buông chân cô, sửa thành cả người đè lên cô, ôm chặt lấy cô, vô thức trả lời: “Giải thích? Vậy trước hết cứ giao cậu cho tôi đi.” Thanh âm vẫn đục khàn khàn, hiển nhiên tinh lực đều tập trung tại hạ nửa người.

(PV giải thích một chút: ở đây Giản Ái nói là giải thích () – từ này tiếng Trung còn có nghĩa là giao cho. Cho nên Diệp Tu mới nói là giao cậu cho tôi.)

Bị cậu ta đè chặt, Giản Ái vừa chịu đựng một đợt sóng mới tập kích vào phía dưới, vừa nỗ lực thức tỉnh thần trí của cậu ta: “Vì sao tôi phải lấy thân bồi thường, cậu dùng đầu óc mà nghĩ trước đi, mấy chuyện kiểu này người như tôi làm được sao?”

Cậu ta không đáp lại một từ, dường như không có ý dừng lại.

Giản Ái tự đáy lòng dâng lên một luồng hơi lạnh, trên mặt thoáng hiện vài phần bi thương, lại chậm rãi mở miệng nói. “Diệp Tu, tôi không biết cậu có hiểu rõ chuyện tối nay hay không, nhưng mà tối nay là do tôi đã vẫy tay gọi cậu vào chỗ tôi, cho nên tôi sẵn lòng chịu trách nhiệm thế này. Nhưng mà cậu có thể đổi chỗ khác không, tôi không thích ở đây, mất mặt lắm.”

Diệp Tu lúc này mới ngừng lại một chút, lại thấy chỗ cổ cô bị mình cắn bầm một mảng nên cũng hơi mềm lòng, “Uh,” Cậu ta lại gia tăng mức độ vận động, kịch liệt thở dốc, “Lát nữa hãy đi.”

Giản Ái nghe vậy liền tựa đầu vào trong lồng ngực cậu ta, cố gắng chịu đựng, đợi cho đến khi Diệp Tu rút cuộc co quắp ở trên người cô, lúc lồng ngực theo hơi thở dốc mà phập phồng lên xuống, cô mới thấp thỏm ngẩng đầu, sợ dục vọng của cậu ta lại vọt tới.

May mắn Diệp Tu sau khi chậm rãi rời khỏi người cô liền bắt đầu vệ sinh đồ dơ.

Giản Ái thở dài nhẹ nhõm một hơi, vội vàng đem quần lót cậu ta đã cởi ra mặc trở lại, cũng không thêm quan tâm đến chất dịch của Diệp Tu vẫn còn để lại một ít trên người cô, sau đó lấy di động ra gọi cho Hân Nhiên: “Hân Nhiên! Đàn anh còn ở đó không?”

Ở đầu bên kia Hân Nhiên cũng kỳ lạ nói: “Các cậu đi chưa bao lâu thì đàn anh cũng đi luôn, hơn nữa sắc mặt còn giống như là uống rượu say vậy. Cậu với Diệp Tu có chuyện gì vậy!”

Giản Ái cảm thấy lòng càng nặng trĩu, nhưng bề ngoài vẫn cười nói: “Mình với Diệp Tu chỉ là có chút hiểu lầm, đã nói với rõ ràng của cậu ta rồi, mình sẽ lập tức...”

Diệp Tu đột nhiên ngoảnh lại nhìn cô, trên mặt không có một chút biểu cảm gì. Nhưng không khí lại có một sức ép khiến người ta rất khó chịu, gần như làm Giản Ái muốn run lên, “Tôi nay mình sẽ không về, tạm thời có việc phải làm, ừ, cậu về trước đi ha!” Sau khi cúp máy, cô quay đầu nói khẽ với Diệp Tu: “Tôi không về, như vậy được rồi chứ!” Giọng cô rất yếu ớt, ẩn chứa ý lấy lòng.

Diệp Tu không nhìn cô, cũng không nói gì, chỉ đi về phía trước. Giản Ái chân hơi khựng lại một chút, rồi làm như không có việc gì đi theo sau cậu ta.

Vấn đề chắc chắn là do lý nước trái cây kia. Đàn anh rốt cuộc là người như thế nào? Sau khi xảy ra chuyện như vậy, mình rốt cuộc có thể bỏ đi hay không?

Diệp Tu bỗng nhiên quay đầu nói với Giản Ái: “Xảy ra chuyện như vậy, cậu có thể dễ dàng bỏ đi sao?”

Một giây thái bình tô son trát phấn giả tạo nhất thời theo lời nói của cậu ta mà bong ra từng mảng. Khách sạn An Bình là khách sạn gần đó nhất, nhân viên trực ban lúc này đang cầm điện thoại tám chuyện khí thế.

“Một phòng đơn.” Lúc nói câu này đó, Diệp Tu cũng ý thức hơi hơi che chắn cho Giản Ái. Xưa nay đây là lần đầu tiên cậu ta dẫn con gái đến khách sạn thuê phòng, hơn nữa đôi bên cũng không phải là đang yêu nhau, cho nên không thể tự tin mà nói được.

Người nhân viên chỉ liếc mắt nhìn họ một cái, cũng không ngạc nhiên gì, “Giữa khuya nửa giá một trăm năm mươi đồng, nộp tiền trước.”

Lên lầu, cửa phòng vừa mở, Giản Ái đã lập tức muốn chạy ào vào buồng tắm. Lúc không cẩn thận quay đầu lại, cô bắt gặp biểu hiện trên mặt Diệp Tu rất bình tĩnh, không kích động cũng không nổi giận.

Sau khi ngỡ ngác một lúc, Diệp Tu đột nhiên ra tay, dồn sức một cái đẩy cô ngã ra giường, một tay bắt đầu cởi bỏ áo sơ mi của mình, trong ánh mắt là vẻ hấp tấp tàn bạo khác thường. Cậu ta nhất thời cũng không rõ đây là được tính hay là vì gì khác. Điều cậu ta có thể xác định là, những ký ức về việc đã từng chinh phục cơ thể cô lại bắt đầu sống lại.

Giản Ái liều mạng nói với bản thân: nhắm mắt lại, nhắm mắt lại. Nhưng còn chưa kịp nhắm lại, bàn tay Diệp Tu đã thật thô bạo kéo vai váy của cô, nhìn thấy áo ngực màu đen hấp dẫn bày ra trong không khí, cậu ta cố sức dùng tay mở ra rồi cúi đầu mút lấy. Giản Ái đột nhiên cảm thấy thật rã rời, cả người đều nhũn ra mặc cho cậu ta thao túng.

Trong bóng đêm Diệp Tu cười ở trên người cô, khàn giọng liên tục duy trì kiểu vận động như pít-tông mạnh mẽ có quy luật. Lúc Giản Ái cảm thấy bản thân mình sắp chết lại học ra một câu: “Tôi muốn hít một hơi không khí trong lành ở bên ngoài.”

Đến cuối cùng Diệp Tu rời khỏi người cô rồi ôm cô đến bên cửa sổ. Trên bầu trời những vì sao như ẩn như hiện. Gió nhẹ phả vào mặt khiến Giản Ái hơi hơi thất thần, tưởng chừng như quên cả việc cả người đang nằm ở trong lòng Diệp Tu.

Diệp Tu cúi đầu nhìn mặt cô. “Giản Ái!”

“Ừ!” Giản Ái nép vào trước ngực cậu ta, mơ hồ nói: “Một quá đi!”

Diệp Tu nhìn mặt cô.

“Không cần để ý đến cảm giác của tôi, nếu được tính trong người cậu vẫn còn...” Giản Ái ngáp một cái. Cô đang đánh cược xem anh chàng này đối với cô có một chút tình ý nào hay không.

Cậu ta lặng im trong chốc lát, rồi cuộc lại một lần nữa ôm cô về giường dứt khoát dồn cô vào trong ngực cậu ta, làm cô phải ở trong lòng cậu ta mà trần trọc tìm cách hít thở!

Dần dần, Giản Ái cũng mơ màng đi vào giấc ngủ, cô còn mơ hồ thầm nghĩ: đêm nay rốt cục cũng qua, mọi chuyện cũng nên kết thúc thôi! ——

Ở một nơi khác, mẹ Diệp Tu —— Thư Mai đang đi chân trần ở trong phòng khách nhà mình, khe khẽ hát.

Lúc vừa mới bóc mặt nạ trên mặt, bên ngoài liền vọng đến tiếng âm ỉ: “Mợ Thư, bên ngoài có người la hét đòi vào, ai cũng ngăn không được.” Chị Kim làm công cho nhà bà sau khi vào lại không biết phải nói làm sao.

“Là ai!” Lời còn chưa dứt, Tiểu Viện đã vọt vào đại sảnh.

“Di Thư!” Thư Mai nhìn cô gái vừa vào, lòng như lửa đốt, trong lỗ mũi cũng phun ra mùi máu tanh nồng đậm, “Mau đi cứu Diệp Tu, cậu ta đã rơi vào bẫy của Thu Quý Mị.”

Trong nháy mắt sắc mặt Thư Mai liền trắng bệch, “Cô nói cái gì?”

Tiểu Viện cả người không thể ngăn cản được cơn run rẩy, vừa thống khổ vừa hoảng sợ: “Cháu vẫn luôn rất thích đàn em Diệp, cho nên tối hôm nay mới theo cậu ta đến một chỗ, tính lên nhìn cậu ấy một cái. Nào ngờ đâu lại phát hiện ra chuyện này.”

Cô ta lấy di động ra, trên màn hình 10.000 pixel có thể mơ hồ nhìn thấy mặt Giản Ái, lại rõ ràng nhìn thấy cô cầm ly trong tay đổ vào trong miệng Diệp Tu, cả trong con ngõ sau tối tăm, dục vọng nguyên thủy dường như đang thiêu đốt trong không khí, thân thể hai người thậm chí bất chấp hổ thẹn, ở ngay tại nơi màn trời chiếu đất này mà ái ân vui vẻ. Đây không phải là đứa con trai ngày thường bà vẫn thấy.

Trong ánh mắt Thư Mai trong chớp mắt nổi lên cơn giông tố, “Thu Quý Mị! Tôi sẽ không tha cho cô.” Bàn tay vung qua, mấy bình hoa thủy tinh ở bên cạnh liền gánh chịu cơn giận của bà, rơi xuống đất tan xương nát thịt.

Ngực bà đập kịch liệt, cũng không quên đề ra nghi vấn: “Làm sao mà cô biết là Thu Quý Mị hạ bẫy.”

“Bởi vì...” Về mặt Tiểu Viện đau xót, sợ hãi muốn chết, ngã ngồi ở trên sofa: “Chị ta từng lấy năm mươi vạn bảo cháu đi dụ dỗ quá Diệp Tu, kết quả vì cháu yêu cậu ấy nên không thành công.” Trong mắt cô ta chầm chậm hiện lên một tia bi ai, “Tối nay lúc cháu biết được ý định độc ác của chị ta mà đi ngăn cản, chị ta thậm chí còn phái một bạn học nam ở trường cháu tới làm nhục cháu.”

Theo lời của cô ta, bóng đêm lạnh lẽo ngoài cửa sổ đang không ngừng quay cuồng. Thư Mai hung hăng nhìn chằm chằm những hình ảnh đang chiếu đi chiếu lại trong di động, trong đôi mắt sâu xinh đẹp hiện lên màu đỏ tươi. Bà bấm số điện thoại, lúc giọng nói mơ hồ của Diệp Thắng Kiền truyền đến, bà lại như là một con dã thú tức giận tới cực điểm quát: “Diệp Thắng Kiền, tôi muốn làm thịt Thu Quý Mị.” Lập tức bà quăng mạnh di động xuống đất, tiện đà vung hai tay hất hai cho cái đầu rắn dính ở trên tường không ngừng nhúc nhích.

Sáng hôm sau, Diệp Thắng Kiền ở nhà chậm rãi thông thả bước, xa xa ngoài cửa sổ là những cao ốc đối lập nhau của hoa viên Không Trung, bởi vì còn sớm nên khi ánh mắt nhìn xuyên qua lớp sương mù lại có cảm giác không có bờ bến.

Thời gian từng phút từng phút qua đi, rốt cuộc vợ trước của ông —— Thư Mai đẩy cửa ra. Đi theo phía sau bà là Tiểu Viện dè dặt cẩn trọng ló đầu ra.

Diệp Thắng Kiền nhìn cử chỉ thất thố của cô ta, cũng lờ đi nụ cười giống như độc được màu đen ở bên môi cô ta. Diệp Thắng Kiền ước chừng qua 3 phút mới mở miệng: “Cô là Tiểu Viện.”

“Vâng ạ! Ngoài chuyện của Diệp Tu, cháu còn biết lý do vì sao Lưu Kiện luôn không chịu buông tha cho bác.” Cô ta nói rất thoải mái, giọng điệu bình thản giống như là đang kể việc thường ngày vậy.” Vì Diệp Tu, cháu sẵn sàng nói ra tất cả, hơn nữa còn cùng Thu Quý Mị đối chất.”

Diệp Thắng Kiện sắc mặt khế biến.

“Tiện nhân! Cô thì nói được cái gì.” Lời còn chưa dứt, Thu Quý Mị đã vọt vào đại sảnh. Trên mặt của cô ta hiện ra những nếp nhăn nhỏ, màu da xanh vàng chẳng khác nào những người đàn bà bôn ba mở sạp hàng nhỏ trên đường liều mạng kiếm tiền nuôi gia đình. “Thắng Kiện, ông đừng tin cô ta.” Nếu không phải vì nôn nóng, giận dữ, cô ta làm sao có thể lấy dung nhan xấu xí như vậy mà ra gặp người khác.

“Thu Quý Mị!” Thư Mai từ trong kẽ răng gọi tên cô ta. “Nhân chứng đã có, chẳng lẽ cô còn muốn xem vật chứng sao?”

Tiểu Viện hợp thời ột đĩa CD vào trong đầu đĩa, tiếng Thu Quý Mị nói chuyện với Lưu Kiện ở trong đó chẳng khác nào một luồng khí lạnh vĩ đại, dễ dàng khiến Thu Quý Mị đông cứng tại chỗ.

Diệp Thắng Kiện nhắm mắt lại không nhìn cô ta nữa: “Thu Quý Mị, cô chờ mà nhận đơn ly hôn đi.” Giọng của ông ta trở nên quyết tuyệt.

Bàn tay Thu Quý Mị vươn ra, cứng đờ giữa không trung.

23. Chương 23

Sắc mặt Thu Quý Mị nháy mắt tái nhợt, sau một thoáng hốt hoảng lại nhào mạnh vào ôm Diệp Thắng Kiện: “Thắng Kiện, thật sự không phải là em làm mà.” Ánh mắt yếu đuối, cơ thể gầy yếu run rẩy đáng thương ở trong lòng ông.

Nhưng bên môi Tiểu Viện lại chợt lướt qua một nụ cười lạnh, trong chớp mắt liền xuyên thấu qua xương cốt cô ta. “Bác Diệp, 06: 30 sáng hôm nay A Tu về. Lúc cậu ấy ngủ, dì Thư đã đặc biệt mời bác sĩ Ngô của nhà mình đến xét nghiệm những thứ còn lưu lại trên người cậu ấy.”

“Mời lão Ngô đến đây đi!” Giọng bà Thư Mai lúc này giống như trời lên từ dưới lòng biển sâu, nghe mà rét buốt.

Phòng khách Diệp gia bắt đầu im lặng, tiếng bước chân bên ngoài hành lang thật dài vọng lại như tiếng hắc bạch vô thường đến gọi hồn, từng bước từng bước khiến người ta sợ hãi, Thu Quý Mị vẫn không chịu rời khỏi lòng Diệp Thắng Kiện, vầng dương chậm chậm cất lên, ánh nắng như ngọn lửa bùng bùng rực cháy chiếu rọi khắp bầu trời, Diệp Thắng Kiện không đẩy cô ta ra mà vươn tay cầm lấy một điều thuốc ở trên bàn, vừa cầm bật lửa châm, ngọn lửa kia đột ngột bùng lên làm phồng đầu ngón tay ông.

Cửa được đẩy ra, bác sĩ Ngô sắc mặt mỗi một bước vào, “Diệp Tu uống phải một loại thuốc kích thích mạnh, rất dễ rút cạn thể, may là lần đầu, nếu đã nghiện rồi thì cậu ấy xem như là hỏng.”

Máu trong người Thư Mai lại lần thứ n trào ngược. “Thu Quý Mị, tôi sẽ cho cô chết không được tử tế.” Giọng nói ấy chẳng khác nào tiếng thét lớn vọng ra từ trong sơn cốc, lao nhanh đập vào đại não.

Diệp Thắng Kiện buông tay ra, bước lui lại, “Quý Mị,” giọng ông lúc nào đã vững vàng, giống như vô số lần dạy bảo ở bên gối khác: “Cô đã là Diệp phu nhân, Tu Tu cũng coi như là con của cô.” Ông xoay mở cánh cửa, “Nhưng tôi phát hiện, chỉ một vị trí như vậy vẫn còn lâu mới thỏa mãn được tâm địa rắn rết của cô, cô có thể lựa chọn im lặng ra đi, hoặc là để tôi tự mình đưa cô vào ngôi nhà đá? Tôi không thể tha thứ việc cô một lần nữa lấy sinh mệnh của Tu Tu ra mà thử tôi được.”

“Thắng Kiện!” Bị ông hắt ra, Thu Quý Mị vịn tường dựng lên: “Trước kia quả thật là em có lỗi với Diệp Tu, nhưng lần này thật sự không phải là em.”

Diệp Thắng Kiền lại thông thả mở miệng: “Thật sự không phải là cô làm thì cũng là do cô đạo diễn mà thôi!” Giọng ông bình yên không chút gợn sóng, nhưng cả người lại không có sinh khí đến kỳ dị: “Tôi là một người cha thất bại, cũng là một người chồng thất bại.” Ông nhẹ nhàng bịt miệng, “Cho dù là Thư Mai hay là cô, người sai cũng chỉ có một mình tôi, nửa đời này tôi nắm giữ của cải, lại sa vào cái bẫy do cô bố trí. Quý Mị nếu cô không muốn Huệ Huệ chịu khổ với cô thì cô đi một mình đi, mang theo đứa con trong bụng cô mà đi, nó sẽ vĩnh viễn không bao giờ trở thành chủ nhân của Diệp gia, cô cũng vĩnh viễn không cần trở về. Cuộc hôn nhân này giữa tôi với cô từ đầu tới đuôi đều là một sai lầm.”

Thu Quý Mị cố hết sức nén tiếng khóc, nhưng nước mắt vẫn từng giọt từng giọt lăn trào ra khỏi khóe mi, sau khi cánh cửa khép lại, chân cô ta cũng như chao đảo, cô ta lạnh lùng nói: “Thế gian này hóa ra lại công bằng như vậy, mình tính đủ mọi kế, kết quả lại thành làm quà cưới cho người ta.”

Thu Quý Mị đi qua đại sảnh để lại mùi nước hoa nhàn nhạt, làm không khí cũng yên tĩnh đến như bị thương.

“Vì sao lại cưới loại phụ nữ này chứ?” Thư Mai kích động đỏ bừng mặt, móng tay cũng bấm vào trong thịt.

Tiểu Viện chạy nhanh đến đỡ bà: “Dì ơi! Bây giờ khoan bàn đến chuyện này đã, Thu Quý Mị là thông qua một học sinh tên Giản Ái ở trường con bỏ thuốc Diệp Tu, trước hết nên nghĩ biện pháp xử lý đi ạ!”

Giản Ái!

Tư duy như ánh lửa lóe lên giữa hai viên đá lửa, vẻ mặt Diệp Thắng Kiền gần như là quái dị: “Thư Mai, chuyện này cứ để cho tôi điều tra đi!” ——

Lúc này, Giản Ái đang mơ màng giữa mơ và thực, cô có thể cảm giác được thịt trên người giống đang được mang đi nướng vậy, được tính vẫn chưa hết sao? Diệp Tu đáng chết. Cậu ta hình như vẫn còn ở bên cạnh, quay cuồng trong từng đợt phóng túng, sau khi trải qua ma sát những cơn đau nhức lại một lần nữa tập kích cơ thể khiến thân thể cô không ngừng bị nhào nặn, kéo xé. Khi cậu ta cười ở trên người cô thô bạo phát cuồng, trong cơn dục vọng, gương mặt trở nên thật dữ tợn, giày vò cô đến gần như tắt thở nhịn không được mà điên cuồng gào thét, “A!”

“Giản Ái!” Hân Nhiên đứng ở bên giường cô đang mừng rỡ như điên cất giọng: “Tối hôm qua cậu đi đâu, sao lại sốt vậy.”

“Mình về rồi sao?” Trong chăn truyền đến giọng nói rầu rĩ của Giản Ái.

“Cậu về hồi sáng á!”

Cạch, Hân Nhiên mở đèn lên, “Cậu đã mê man cả một ngày luôn đó. Đúng rồi em trai cậu gọi cho cậu bảo cậu gọi điện thoại về nhà đây.”

Giản Ái vươn tay: “Lấy điện thoại qua ỉnh,” vừa nói xong cơ thể liền đau đớn thít chặt, chớp mũi cũng rịn cả mồ hôi: “Mình không cử động được.”

“Chỉ sốt thôi mà, có nghiêm trọng như vậy không?” Hân Nhiên buồn cười nói: “Đại tiểu thư, có cần nhân tiện rót chén trà cho cô uống không hả!”

“Cũng được!” Giản Ái cho cô nàng một cái hôn gió: “Tốt nhất là sữa, mình đang bị tụt canxi rất nghiêm trọng đây.” Chủ yếu là bị người họ Diệp nào đó ép khô.

Yêu cầu nhiều dữ vậy! Hân Nhiên tức giận lườm cô một cái, xoay người đi pha sữa cho cô.

“Anh Tuấn, chuyện gì vậy?” Giản Ái sau khi thấy cô bạn lấy túi sữa bột ra, rốt cuộc cũng thấy mĩ mãn nói chuyện với em trai qua điện thoại.

Đầu bên kia điện thoại, Anh Tuấn lau nước mắt nói: “Chị ơi, hôm kia bà mẹ ngờ nghếch của chúng ta đi mua vé số, kết quả bà ấy hoa mắt không thấy rõ cần bao nhiêu số 0, cho nên gia sản nhà mình đều bị bà ấy một mình nướng hết rồi.”

Cái gì?!!

“Mẹ còn bảo em không được nói với chị, hiện tại bà ấy định vài ngày nữa đi bán máu gom tiền học cho chị!”

“Mọi chuyện chờ chị về rồi nói!” Giản Ái cạch một tiếng cúp máy, lúc này quyết đoán đứng lên thu dọn đồ.

Hân Nhiên vừa mới pha sữa xong ngạc nhiên nói: “Giản Ái, cậu đang làm gì vậy?”

“Về nhà!” Giản Ái đáp lại cô nàng một câu, sau đó lại nói nhỏ ở bên tai cô nàng: “Hân Nhiên, cậu có thuốc tránh thai khẩn cấp không, nếu có thì ỉnh một viên.”

Hả!

Giản Ái vẫy vẫy tay: “Cậu không cần phải hỏi, mình cũng khó mà mở miệng, tóm lại chúng ta bị đàn anh Âu lừa rồi. Sau này cậu phải có mắt nhìn người một chút, không nên nhìn thấy bề ngoài trung hậu mà nghĩ người ta sẽ không hại người.”

Lúc này điện thoại ký túc xá lại vang lên. Hân Nhiên vừa tìm thuốc vừa chạy qua nghe: “Alo!”

“Gọi Giản Ái giúp tôi!” Là giọng của Diệp Tu: “Di động của cậu ấy không gọi được.”

Thế giới bỗng dưng yên tĩnh không một tiếng động. Cho dù có là kẻ ngốc thì lúc này cũng biết là ai đã xảy ra quan hệ cùng Giản Ái.

“Cậu ấy không có ở đây!” Hân Nhiên không liếc mắt nhìn Giản Ái đến một cái.

“Ừ, nếu cậu ấy về, thì nói dùm với cậu ấy là ngày mai tôi sẽ qua tìm cậu ấy.”

“Uhm!” Hân Nhiên lẳng lặng cúp điện thoại.

Giản Ái ở bên kia còn đang thu dọn đồ, thuận tay ném sim điện thoại vào thùng rác: “Hân Nhiên, mình có thể sẽ phải tạm nghỉ học một thời gian, sau khi về nhà sim điện thoại của thành phố này cũng không dùng được, cho nên mình muốn đổi số, chờ sau khi về đến nhà mình sẽ báo cho cậu số mới.”

“Ừ!” Hân Nhiên cúi đầu che dấu một chút kích động của bản thân: “Trên người cậu có đủ tiền không?”

“Hân Nhiên!” Giản Ái nghe vậy sau xoay người ôm chặt lấy cô nàng: “Cậu tốt với mình quá.” Nước mắt suýt chút là tuôn ào ào.

Hân Nhiên không được tự nhiên tránh ra: “Chúng ta không phải là bạn sao? Tiền là cái gì chứ?” ——

Nhà họ Diệp, càng về khuya càng lạnh

“Lão Diệp, có phải ông làm Giản Ái bị nhà trường đuổi rồi không?” Thư Mai thở hổn hển phì phò vừa vào cửa liền lập tức hỏi.

Diệp Thắng Kiên khoát tay: “Không phải tôi, là con bé chủ động tạm thời nghỉ học, Tu Nhi vẫn chưa biết chuyện đâu!” Nhưng giọng ông lại có chút mê hoặc.

Nếu Giản Ái không phải là kẻ đồng lõa, vậy thì vì sao lại đúng lúc này con bé lại về nhà, nếu con bé là đồng lõa thì vì sao liên tục mấy lần gặp mặt đều có cảm giác con bé không phải là người như thế. Đúng là kỳ quái.

Bên kia, ở ký túc xá Tiểu Viện ngồi ở trên ghế, thong dong chơi cờ. Cái gọi là cảnh giới thiên thời, địa lợi nhân hòa cô ta đều đạt tới. Không dễ dàng nha, sau khi nhìn thấy Diệp Tu bị Giản Ái trút xuân được, cô ta đã nhanh chóng nghĩ đối sách, tên nhóc Âu Thượng kia lại hết lần này đến lần khác chạy lên quấy rầy, đúng là đáng tiếc, đám ma túy đắt đỏ kia lại chui hết vào bụng hắn, may mà hắn không biết từ nay về sau sẽ rơi vào biển nghiện ngập, cô ta mới tự mình xoay chuyển thế thua như vậy.

“Cậu thật sự thích đàn em Diệp Tu sao?” Ôn Tưởng Dung bạn cùng phòng ký túc với cô ta hạ một quân cờ trắng nói, “Nghe nói cậu ta mấy ngày nay đang điên cuồng tìm một cô bé tên Giản Ái.”

“Duyên là thiên định, phận do con người.” Tiểu Viện nâng tay chặn mắt trắng của quân trắng cười ha ha nói: “Con bé đó cùng cậu ta hữu duyên vô phận, cho nên mình vẫn còn cơ hội.”

“Nếu đàn em Diệp tìm được cô bé đó thì sao!” Ôn Tưởng Dung sâu xa nói.

Tiểu Viện lẳng lặng nhìn Ôn Tưởng Dung trước mặt, đôi con ngươi màu đen hiện lên vẻ sắc nhọn, nhìn không có chút gì là vui đùa: “Thời gian không cho phép.” Sau đó cô ta ném con cờ trắng của Ôn Tưởng Dung vào trong hộp: “Mình thắng.”

24. Chương 24

Ô tô, đi tới rất nhanh. Diệp Tu hạ cửa sổ xe xuống, gió thốc mạnh vào khiến quần áo anh bay phấp phất. Trên đùi anh là một tập tài liệu đang để mở, anh ngẩng đầu lên, bên ngoài ánh chiều tà chiếu sáng rọi.

Tài xế ở phía trước quay đầu lại nói: “Anh Diệp, có cần đợi cô Tiểu Viện đang ở phía sau không?”

“Đuổi theo từ đến giờ, chị ta có chán không vậy?” Anh nhàn nhạt nói, giống như mọi chuyện đều không liên quan đến anh.

Tài xế sắc mặt nhất thời đen lại, tự nhớ tới lúc anh Diệp mới về cũng luôn không muốn gặp cô Tiểu Viện như vậy, nhưng mà cô ta đã đến làm việc cho công ty thời trang và trang sức Phi Diệu của mẹ anh. Nếu hai người không có khả năng, sao mẹ anh lại để một người ngoài đến công ty của mình đảm nhiệm chức vụ quan trọng như vậy! Nên biết mẹ của anh Diệp là một người theo chủ nghĩa bà ngoại cực đoan.

Mang theo đầy mình nghi vấn lái xe cũng không dám hỏi. Nhưng từ trong kính chiếu hậu vẫn có thể nhìn thấy một chiếc xe luôn không nhanh không chậm đi theo mình. Đột nhiên, tài xế cảm thấy một chút kỳ lạ. Anh ta nắm tay lái, bốn phía không có tiếng động gì lạ, tim anh ta đập đúng là càng lúc càng nhanh, thời gian cứ thông thả trôi qua.

Không lâu sau, tài xế lại mở miệng, “Anh Diệp, phía sau xe cô Tiểu Viện có một chiếc xe của nhóm paparazzi đi theo.”

Ánh mắt Diệp Tu đen sâu như vực sâu khôn cùng, “Được lắm, muốn cho người ta mượn có sao?” Hơi thở quanh thân anh không kìm được mà lạnh lẽo hẳn, anh lấy di động ra bấm số của quản lý an ninh của Nhạc Nhã Hiền: “Tôi ra giá mười vạn, anh phái người chặn đứng chiếc xe bảng số XXXX cho tôi.” Sau đó anh đưa di động cho tài xế, bảo anh ta thuật lại đoạn đường đang đi qua.

“Vâng!” Quản lý nhận lệnh vừa tính xoay người đi, Hân Nhiên ở bên cạnh đã thẳng chức lên trưởng nhóm cười tủm tỉm nói: “Vừa nãy có người nói tổng giám đốc mới nhận chức tìm anh đúng không?”

“Ôi dào!” Quản lý an ninh lau một chút mồ hôi trên trán, “Anh ta ra lệnh, nói là ra giá mười vạn đồng cho người đến chặn xe cô Tiểu Viện. Trong khoảng thời gian ngắn anh cũng không biết tìm ai đi làm. Nếu lỡ bị phát hiện thì không phải là mất lòng cả hai sao.”

“Cái này thì có gì khó.” Hân Nhiên lén thở ra một hơi: “Em có quen một tổng biên tập tạp chí yêu nhất là tiền, đội paparazzi ở đó ngoài theo dấu các ngôi sao còn làm thêm mấy việc khác nữa. Hơn nữa giá nhiều lắm cũng chỉ đến tám vạn.”

Có thể dư ra hai vạn! Quản lý an ninh mở to mắt. “Hân Nhiên tiểu thư! Vậy là dư ra hai vạn “

“Chia cho em năm ngàn, em gọi người đến làm.” Hân Nhiên xoay người bước đi, “Còn không mau giao tư liệu cho em.”

Không cần ra tay, còn có thể ngồi im chờ một vạn năm ngàn đồng, quản lý an ninh một phút trước còn đang rầu rĩ lập tức vui mừng quá đỗi đem tư liệu giao cho Hân Nhiên.

Nhận được một cuộc gọi khác không lâu, tổng biên tập Đinh ở văn phòng tạp chí sau khi mừng rỡ như điên liền gọi Giản Ái cùng Từ Hành Phong đang muốn tan tằm lại: “Làm tặng ca không?”

Không làm!

Giản Ái cùng Từ Hành Phong cực kỳ ăn ý đồng loạt lắc đầu.

“Ba trăm đồng một giờ.”

Lắc đầu.

Tổng biên tập Đinh khẽ cắn môi: “Năm trăm đồng một giờ.”

“Không làm!” Giản Ái ngáp 1 cái. Mặt Từ Hành Phong còn đen hơn một chút: “Bọn em đã hai ngày không ngủ rồi đó.”

“Tám trăm tệ đây tổ tông của tôi ơi!” Tổng biên tập Đinh vừa nói vừa nhảy đến, chỉ thiếu là chưa vấy cái đuôi nữa thôi: “Đi đi mà! Lúc về anh sẽ cho hai người ba ngày nghỉ, thế nào?”

“Dóc tổ!” Giản Ái cực kỳ không lịch sự phỉ báng ông ta: “Tổng biên tập à! Lần trước anh nói cho hai đứa bọn em nghỉ năm ngày, kết quả còn chưa được năm phút đã lại bị phái đi làm nhiệm vụ cho anh rồi.”

Tổng biên tập Đinh nhìn đồng hồ trên tường mà lòng nóng như lửa đốt, thời gian không đợi người nha, huống hồ loại chuyện này phải giao cho hai người tài năng như bọn họ mới có thể thuận lợi hoàn thành.

“Anh ký giấy nợ!” Ông ta không nói hai lời, viết lên một tờ giấy trắng giấy nợ kỳ nghỉ cho bọn họ.

Từ Hành Phong chậm rãi nhận lấy: “Không kí tên à, đến lúc đó tổng biên tập lại có thể tận tình đổi ý à!”

“Bút bị tắc mực không viết ra được thôi!” Tổng biên tập Đinh giả dối trả lời. Vừa dứt lời, Giản Ái liền rút một hộp mực đóng dấu sau đó bắt lấy tay ông, sau khi ấn tay ông ta vào liền lôi ra đóng một dấu tay hoàn mỹ xuống giấy nợ. Sau đó cầm bút viết thêm lên chỗ trống: làm ngoài giờ một ngàn đồng một giờ.

Từ Hành Phong sau khi liếc tổng biên tập Đinh một cái liền nói: “Nếu đồng ý thì bọn tôi sẽ đi ngay.”

Tổng biên tập Đinh vội vàng gật đầu, tiếp đó đưa cho bọn họ một tờ giấy, trên đó có viết việc bọn họ phải làm còn cả bảng số xe cùng một số điện thoại: “Nếu không tìm thấy đường thì có thể gọi cho số này.”

“Cam đoan hoàn thành nhiệm vụ!” Giản Ái đã âm thầm tính toán trong lòng xem làm thế nào để kéo dài thời gian tăng ca.

Nhưng lúc bọn họ vừa ra cửa, tổng biên tập Đinh liền ngưỡng cổ vừa cười tủm tỉm nói một câu: “Một ngàn đồng một giờ, phải khấu trừ thuế 20%, nhé!”

“Tổng biên tập! Con trai anh sinh ra sẽ không có lỗ đ.t!” Giản Ái xoay người hung hăng đáp lại ông ta một câu.

“Ha ha! Nhà anh chỉ có con gái thôi!” Tập biên tập Đinh kiêu ngạo cười.

Từ Hành Phong tặng một ngón giữa cho ông ta.

Lên xe, Từ Hành Phong đánh tay lái, nhấn ga, động tác lưu loát sinh động mây bay nước chảy, liền mạch lưu loát. Nhìn chiếc xe đã đi rất xa, tổng biên tập Đinh lau mồ hôi trên trán sau đó gọi ột người: “Cô Hân Nhiên, người của chúng tôi đã xuất phát rồi, sẽ nhanh chóng giúp sếp cô làm chuyện thỏa đáng thôi! Đến lúc đó nhớ chuyển năm vạn đồng vào tài khoản cho tôi nhé.”

“Okie!” Tài xế nhận được điện thoại của quản lý an ninh liền buông di động xuống nói với Diệp Tu: “Người bên công ty gọi điện nói người do tổng biên tập tập chí kia phái đã xuất phát rồi ạ.”

“Nếu trong vòng năm phút bọn họ không đến được thì sẽ cũng đừng mong lấy được tiền.” Lời Diệp Tu nói chẳng khác nào lưỡi dao nhọn, sắc ngọt cắt vào da thịt người khác.

“Năm phút, kẻ có tiền đúng là không thể nào chịu nổi!” Nhận được lệnh, Từ Hành Phong cắn răng một cái, đồng hồ tốc độ xe lại vút lên.

Lúc này điện thoại của tài xế lại vang lên. Diệp Tu không để anh ta nghe mà trực tiếp cầm lấy nghe: “Nói đi!”

Từ Hành Phong ở trên một chiếc xe khác hỏi: “Có phải là ở trước mặt đường dốc Đồng Đức không.” Ngoài cửa sổ, gió hiu hiu phát qua, ánh mắt Giản Ái lấp lánh. “Hỏi lại anh ta xem có thể cho thêm một chút thời gian không.”

“Quá tệ, anh chỉ còn lại 3 phút.” Không đợi Từ Hành Phong đặt câu hỏi, Diệp Tu sắc mặt trầm tĩnh như nước đã cúp máy. Đúng vậy, anh trả giá thù lao hậu hĩnh, bởi anh chỉ quan tâm đến kết quả, chứ không cần để ý đến quá trình hay là sự an nguy của họ.

Giản Ái khẽ cắn môi: “Không biết bất thường ở chỗ nào mà tính tình lại hà khắc như vậy!” Cô thấp giọng rửa một tiếng sau đó nhanh chóng cầm mũ, khẩu trang, tiếp đó là xoa tóc xuống.

Vất vả lắm mới thấy được ba chiếc xe đang chạy tới ở phía xa xa, Giản Ái sau khi nhìn kỹ biển số, cả người không tự giác mà nghiêng qua một chút, chiếc xe thứ nhất chạy qua là xe con màu đen, chắc cũng là xe của cô chủ. Cô hí hóp lại một chút nhìn thật kỹ chiếc xe thứ hai, cũng là xe con màu. Đang lúc do do dự dự, Từ Hành Phong sau khi xuống xe liền dùng sức khéo léo đẩy mạnh cô một cái.

“Á!” Khi tiếng thét chói tai của Giản Ái vang lên, Diệp Tu ở trong chiếc xe đang trước quay đầu lại nhìn qua cửa kính phía sau xe, chỉ thấy một cô gái chạy ra giữa đường, không biết vì sao trái tim anh lại nặng nề rung lên một nhịp. Nhưng chỉ một lát, anh lại làm như không có việc gì bảo tài xế tiếp tục đi.

Chuyện xảy ra đột ngột nên vẻ hoảng sợ trên mặt Giản Ái cũng không phải là giả, may mà trước khi va chạm chiếc xe kia cũng kịp thời phanh lại, một cô gái từ trên xe đi xuống, phía sau còn có một người đàn ông leo đèo đi theo giúp cô ta cầm ô che nắng.

“Cô gì ơi, cô không sao chứ?”

Cô gái đó tiến lên đỡ Giản Ái đứng dậy. Tiếp đó là bốn mắt nhìn nhau, là cô ta! Đàn chị Tiểu Viện, tóc của cô ta được vắn lên ngay ngắn, nói thẳng ra là không xinh đẹp như xưa, ngược lại có thêm vài phần ung dung hiền thực.

Sắc mặt Giản Ái hơi biến, vốn là ngoài ý muốn, bây giờ lại càng nói không nên lời. Cho nên không khỏi nói lỏng tay cô ta ra, một lần nữa ngồi bệt xuống đất.

“Cô gì ơi!” Tiểu Viện nhìn xe Diệp Tu càng chạy càng xa, trái tim cũng giống như bị một bàn tay bóp chặt, nhịp đập cũng không tránh khỏi mà nhanh hơn một chút.

“Ai da ui ái đau quá, đau chết tôi rồi.” May mà trong lúc nguy cấp, Giản Ái ôm chân bắt đầu kêu đau.

“Tôi gọi người tới đưa cô đến bệnh viện! Tiền thuốc men tôi lo.”

Giản Ái lắc đầu, miệng bịt khẩu trang, rên rỉ nói: “Không được rồi, tôi đau đến mức đi cũng đi không được, để tôi ngồi một lát đã rồi từ từ nói sau.”

Tiểu Viện ngây ra một lúc, nhưng tài xế ở đằng sau đã mở miệng: “Cô Tiểu, nếu còn không đi thì e là không đuổi kịp xe của anh Diệp đâu. Hay là cho cô ta ít tiền, bảo cô ta tự xử lý đi.”

“Ai da ui, ui đau quá, đau.” Giản Ái khóc lóc trừng cô ta, “Tôi đã bị cô tông thành như vậy, cô còn tính gọi người ép buộc kéo tôi đi nữa à!”

“Tôi xin lỗi, cô gì ơi, để tôi đưa cô đến bệnh viện được không?” Tiểu Viện sau khi nhìn chiếc xe của nhóm paparazzi ở đằng sau thì tiếp tục nhấn nhin hỏi cô.

Giản Ái quay đầu đi chỗ khác, không để ý đến cô ta. “Ôi! Đau quá đi! Ôi!”

Người đi đường trên đường thấy vậy cũng nhao nhao dừng lại nhìn cô. Tiểu Viện kéo khóe miệng, nhưng mà, cô thở dài một tiếng, vội vàng nói: “Nhìn cô đau như vậy thì phải lập tức đưa đi bệnh viện mới đúng chứ!”

“Không được!” Giản Ái lại nghiêm sắc mặt, “Tôi đang đau đến đứng không được đây này.” Ánh mắt cô trầm xuống, “Cô gì ơi, cô nghĩ là tôi sẽ bắt chết một chút tiền thuốc men của cô à!”

Tiểu Viện nghe thấy lại co rút khóe mắt. Từ Hành Phong trốn ở trong một ngõ tối, vô cùng vui vẻ dùng tay ra hiệu cho Giản Ái tiếp tục giữ vững.

“Ôi! Đau quá đi! Ai ~ ai ~ đau đau quá!” Giản Ái lại kêu đau.

Kêu lớn tiếng như vậy, ai mà chẳng biết cô bị thương không nghiêm trọng, Tiểu Viện nghĩ nghĩ, lại một lần nữa mở miệng nói: “Một ngàn tệ!”

Nhưng Giản Ái lại càng la ai ui lớn tiếng.

“Ba ngàn!”

Giản Ái trợn trừng mắt, tiếng ui da càng thảm thiết.

Từ Hành Phong ở con ngõ tối bên kia bắt đầu làm động tác đếm ngược. 10, 9, 8, 7, 6, 5

Lúc đếm tới 1, Giản Ái ở trước mặt mọi người làm như kì tích xuất hiện đứng bật dậy nói: “Đã nói không cần tiền của cô rồi mà.” Nói xong, kết thúc công việc liền bỏ đi, thực sự là cô gái đến như gió, đi như điện, cấp tốc biến mất. Tiểu Viện mãi nhìn theo cô đến gần người, sau khi lấy lại tinh thần mới phát hiện đã không còn thấy bóng dáng xe của Diệp Tu đâu, cô ta liền dậm chân la lên.

Lúc này di động của Tiểu Viện giống như sấm sét vang lên, cô ta bấm nút nghe: “Một người đàn ông không yêu mình, đàn chị nếu chị không buông tay thì cứ từ từ chờ biến thành tro tàn đi!”

Giọng Hân Nhiên tựa như một tia sét bổ vào không khí quanh người Tiểu Viện khiến cô ta phải cấp tốc thở dốc. “Là cô cho người làm!”

Hân Nhiên không nói, nhưng thấp giọng cười, càng cười càng lớn tiếng, càng cười càng càn rỡ. Tiểu Viện chịu không nổi kiểu đắc ý như thị uy của cô ta, cách một tiếng cúp máy...

Thoát khỏi Tiểu Viện, Diệp Tu tất nhiên đi thuận buồm xuôi gió. Sau khi đến nơi, tài xế ra mở cửa, Diệp Tu thản nhiên cong khóe môi cười nhạt, nhưng rất nhanh anh đã phải rút lại nụ cười này.

Nhìn hội sở Hoàn Vũ năm năm không tới vẫn yên tĩnh thấp thoáng trong núi xanh nước biếc như trước. Một vẻ mặt rất nhỏ mờ hồ xuất hiện trên gương mặt anh: “Tôi đã về.”

“Tôi thật sự đã trở lại, Giản Ái!” Anh nghĩ như thế.

Lúc này trong đại sảnh tiệc bên trong hội sở, ánh đèn chùm thủy tinh to lớn hào nhoáng phản xạ trên người khách khứa, cũng âm thầm lặng lẽ xoay tròn ở trên vẻ mặt thì thào to nhỏ của bọn họ.

Là ai?

Có thể khiến lão tổng giám đốc Diệp Thắng Kiền của Nhạc Nhã Hiên đứng ở cửa chờ.

Là ai?

Có thể khiến Hạ Sầm Minh tiếng tăm ngạo mạn kiêu chân trông ngóng.

Vậy rốt cuộc là vị danh môn hiển quý nào nhỉ?

Cánh cửa được yên lặng đẩy ra. Đáp án cũng sắp được công bố!

Anh xuất hiện trong sự chú ý của mọi người, anh đứng giữa muôn vàn hào quang bước lên sân khấu.

Tiếng bước chân của người tới rốt cuộc cũng chậm rãi vang lên. Mọi người đồng thời cũng ngảnh cổ ra ngóng.

Anh đến, toàn thân âu phục đen, nhưng sau khi anh nhìn khắp chung quanh chỉ ngại ngừng cười, giống như một nhánh cây nhỏ từ trong nhà kính này chuyển sang nhà kính khác vậy, có thể khỏe mạnh hơn, nhưng dù sao vẫn không dấu được vẻ ngây ngô.

“Tu Tu, rốt cục con đã trở lại.” Diệp Thắng Kiền rất có cảm giác lệ già tuôn rơi.

“Diệp Tu, cậu rất không tượng trưng đấy nhé, nói 6 giờ rưỡi đến kết quả tới bảy giờ mới đến, cậu nói xem, nên phạt thế nào!” Hạ Sầm Minh cũng tiến lên bắt tay anh.

Mọi người đang hồi thất vọng cũng nhao nhao hóa trang lên sân khấu.

“Là Diệp Tu à, cháu cao lớn quá rồi này.”

“Cháu trai Diệp, thế nào, ở nước ngoài có quen không.”

Đại sảnh tiệc lại một lần nữa râm ran tiếng nói cười. Còn Diệp Tu cầm ly rượu vội vàng gật đầu đáp lại, nhìn khôn khéo lại vô hại.

25. Chương 25

Văn phòng tạp chí.

Giản Ái vừa nhìn hình ảnh Diệp Tu xuất hiện trên tivi, vừa đem quả táo bỏ vào máy ép nước trái cây sau đó cho thẳng vào tủ lạnh.

Đồng nghiệp Từ Hành Phong thì đang vui mặt vào trong thùng đá giải nóng, bên cạnh dựng một tờ báo, Giản Ái cười anh ta: “Tiểu Từ, cẩn thận kéo đông lạnh cái mặt than của cậu đấy.”

Từ Hành Phong lấy một cái mắt kính đeo lên: “Sao lại là mặt than, người ta cũng sẽ không thể nhìn mặt tôi, chỉ nhìn cái mặt này!” Anh ta xách tờ báo lên, chỉ chỉ bức ảnh đăng trên đó: “Thấy không, quý công tử mới của thành phố ta, mới từ Mỹ về, con trai duy nhất của lão tổng giám đốc Nhạc Nhã Hiên —— Diệp Tu.”

“Thiếu đề tài để nói à, trước tiên cậu trả quả cam đang giấu ở trong túi cho tôi mau.” Giản Ái dường như rất mất kiên nhẫn.

“Này! Rốt cuộc cô có phải phụ nữ không vậy?” Từ Hành Phong kỳ quái hét: “Ồ trước mắt cô chính là đại soái ca danh chấn giang hồ đấy, cô có biết bao nhiêu cô gái chen nhau đến vỡ đầu chỉ để thấy mặt anh ta một lần không? Với lại có nhìn thấy nụ cười của anh ta không, cười thanh thuần biết bao nhiêu, tuyệt đối tươi mát ngon miệng.”

Hình như có cái gì đó đang cuộn cuộn trong ngực, sau đó là một âm thanh khinh thường được phát ra. Nhưng Giản Ái đã lại trong chớp mắt khôi phục vẻ thông dong hỏi: “Cậu cảm thấy sẽ có nhiều người thấy hứng thú với đời tư của anh ta không!? Nếu quả là có thì tối nay tôi lập leo lên tường nhà anh ta.”

Những lời này rất làm tổng biên tập Đinh hài lòng. “Giản Ái quả nhiên là nhân sĩ chuyên nghiệp.”

“Sếp, ba ngày nghỉ của bọn em.” Giản Ái chớp mắt, khen thì khen, nhưng hiện thực là hiện thực.

Tổng biên tập Đinh cực kỳ giả dối cười: “Ngày nghỉ sẽ có.” Nhưng không phải hôm nay.

Giản Ái vừa nghe liền không nói hai lời, kéo Từ Hành Phong đi: “Đi! Tối nay chúc mừng tôi đã vào công ty này tròn sáu năm!”

Tổng biên tập Đinh kỳ quái nói: “Cô mới vào có ba năm thôi!” Làm gì mà tới sáu năm.

“Có gì lạ đâu, đó là bởi vì tăng ca quá nhiều á!” Tổng biên tập thường xuyên đem lượng công việc trong ba ngày ném cho cô hoàn thành trong một ngày, cho nên Giản Ái nghe răng nanh. “Sếp, anh sinh con trai tuyệt đối sẽ không có lỗ đ.t.”

Vừa mới nhận tiền thưởng dày, Từ Hành Phong nhào lên nói: “Cho nên sếp chỉ sinh con gái xinh đẹp.”

Tổng biên tập Đinh nhất thời mặt mày hớn hở.

Giản Ái cười xoáy nói: “Ai cũng nói trâu là tốt nhất, toàn thân đều là châu báu! Nhưng tôi lại thấy nó thua xa ngựa đẹp. Ngựa chẳng những cả người là châu báu, ngay cả thả rắm cũng khiến người ta thích.”

“Sếp!” Lúc này em gái Trương Nạp Bình mới vào công ty vẻ mặt như nhặt được vàng vọt vào: “Em xin đi làm paparazi, em xin thẻ có Mao Chủ Tịch, tuyệt đối tỉ mỉ lần theo tin tức cùng với chuyện xấu của Diệp Tu.”

“Ồ, không phải cô nói thà bưng trà rót nước cho bọn tôi cũng không chịu làm paparazi sao?”

“Vì Diệp công tử, tôi sẵn sàng!”

“A! Anh ta chắc là không có chuyện xấu gì, nghe nói anh ta đã có vị hôn thê.”

“Hừ, còn chưa chính thức đính hôn mà, nghe nói là một đàn chị của anh ấy, sếp, anh có biết hiện tại tình chị em đã không còn thịnh hành nữa không. Để kịp thời lôi anh ấy ra khỏi hố lửa, em tình nguyện hy sinh cơ thể thuần khiết của mình!”

Phụt, ngụm nước trái cây đang ngụm trong miệng Giản Ái lập tức phun hết ra ngoài, ào ào! Tiếng động đó lập tức nghênh đón tiểu lý phi đao vèo vèo bay lại.

“Có gì phải kinh ngạc quá chứ!” Trương Nạp Bình kích động trợn to hai mắt, “Nước tìm chỗ trũng mà chảy, người tìm chỗ à đi! Huống chi Diệp công tử nhìn lại thuần lương như thế, lỗ như bọn tôi hợp mắt nhau, không phải là tôi không cần tiếp tục bưng trà rót nước ấy người sao? Tôi không tin Giản tiên bối chị không hề có chút ý tứ nào với anh ấy.”

Xem ra cô bé lọ lem đã thành công mang đến một số ảnh hưởng tiêu cực, ví dụ như, tùy tiện bày tỏ vẻ háo sắc đối với hoàng tử.

Giản Ái nhìn em gái tâm tình đang phần nộ trước mặt, quyết định vẫn nên đáng tin một chút, công bố tuổi của mình: “Chị lớn hơn anh ta một tuổi, em cũng nói hiện tại không còn thịnh hành tình chị em mà, cho nên chị có tâm cũng không dám đi trêu chọc anh ta.”

Sau khi nói xong cô lập tức dùng hai tay tạo thành hình chữ thập cầu khẩn: “Chỉ mong chị có thể đào được chuyện xấu của anh ta, tốt nhất là chuyện xấu độc nhất vô nhị.” Tấm lòng thành kính này làm tổng biên tập Đinh vô cùng cảm động: “Anh cho cô nghỉ ba ngày, cô lợi dụng ba ngày nghỉ đó theo dõi anh ta xem có thể moi được tin gì tốt không, nếu lấy được thì tính là ngày nghỉ của cô, nếu lấy không được anh trừ cô ba ngày tiền lương.”

Đệch! “Tổng biên tập, anh sẽ sinh con trai mà không có lỗ đít.”

Tổng biên tập Đinh ngoáy lỗ tai: “Anh nói này Giản Ái, cô có thể nói câu nào mới hơn tí không.”

Được chứ! “Sếp, em chúc anh lần sau sẽ không sinh được con trai. Phải nộp tiền phạt vô ích.”

Tổng biên tập Đinh nhất thời ở tại chỗ không ngừng dấm ngực giậm chân. Giản Ái không thèm để ý đến ông ta, chỉ lo cùng Từ Hành Phong ra khỏi công ty, lúc này Từ Hành Phong nhỏ giọng nói.

“Thực ra tôi có hành tung của Diệp công tử, cô có muốn biết không?”

Giản Ái vừa nghe, hô hấp liền gấp gấp hẳn lên. “Anh ta không phải là vừa mới về nước sao? Làm sao cậu có được.”

“Ngạc nhiên chưa!” Từ Hành Phong cười thần nhiên. “Hôm đó tôi đến sân bay chụp thiên vương của thành phố cùng với chị dâu giàu có lần lượt bí mật xuất ngoại, lúc kiểm tra ảnh chụp được thì vừa đúng lúc anh ta cũng ra khỏi sân bay.”

Trải qua thử thách cuộc sống ở nước ngoài, cử chỉ của Diệp Tu đã tương đối chói mắt, hướng hồ lúc ấy phía sau anh còn có một đại mỹ nhân liễu mạng theo đuôi. Hai điều ấy gộp lại cũng tạo nên một hồi hỗn loạn, khi đó Từ Hành Phong muốn không chú ý cũng khó.

Có lẽ người thường sẽ không để ý đến mấy chuyện thế này, nhưng thân là paparazzi hàng đầu thành phố X, trong tay lúc nào cũng phải có một phần tên tuổi và sự tích về những nhân vật nổi tiếng cùng mình tỉnh trong thành phố. Cho nên lúc ấy Từ Hành Phong vừa nhìn thấy, trong lòng liền âm thầm để ý. Trùng hợp Diệp Tu mới về nước, dự tiệc nhiều, thời gian cũng gấp, cho nên thư ký của Nhạc Nhã Hiên phải đi bên cạnh cùng anh thảo luận hành trình.

Nhưng Giản Ái đã bình ổn tâm trạng dựng thẳng ngón trỏ lên đung đưa, “Tôi trước mắt chỉ có hứng thú với ngủ.”

“Ngủ xong rồi đi!” Từ Hành Phong gian xảo cười, “Nhân tiện mở rộng tầm mắt!”

Có thể mở rộng tầm mắt?

Buổi tối, trong phòng tiệc của Nhạc Nhã Hiên, Giản Ái kéo bộ lễ phục màu tím trên người, thì ra mở rộng tầm mắt chính là có thể quang minh chính đại trà trộn vào. Nghe người bên ngoài khe khẽ nói cười, cô nhẹ nhàng chụp hai tay lại lắng tai nghe. Nhưng ở cái chỗ danh nhân tụ tập, người giàu có đi ra đi vào thế này, không có ai quen cô, cũng không có ai đứng lại lâu bên cạnh cô, cho nên cô không nghe được tin tức gì có giá trị, vì thế cho nên dưới ánh đèn chùm màu vàng nhạt trên đỉnh đầu, khóe miệng cô lại hiện rõ một nụ cười khổ.

Lúc này vang lên một nhạc khúc trầm bổng tựa sao rơi, chẳng mấy chốc ánh sáng mơ màng trong sảnh lại phủ lên những đôi nam nữ đang lả lướt khiêu vũ. Lặng lẽ bước, Giản Ái như một chú hề đi lạc, bị sóng triều vùi lấp.

Đang lúc không thể động đây, Từ Hành Phong lại điện thoại đến giục. “Có lấy được tin tức của Diệp Tu không?”

“Cả bóng người còn không thấy thì lấy cái gì!” Giản Ái nhỏ giọng oán giận. “Tôi vẫn nên đi trước thì hơn, nơi thế này không thích hợp cho những người như chúng ta đến.”

Đầu bên kia điện thoại, Từ Hành Phong kỳ quái kêu lên. “Cứ như vậy mà đi á, cô không biết để có tấm thiệp mời cô cầm trong tay tôi phải trăm cay vạn đắng thế nào không, còn có bộ lễ phục trên người cô, thuê một tiếng cũng mất 800 đồng rồi đấy.”

“Biết rồi, biết rồi.” Chịu không nổi anh ta cảm râm, Giản Ái oán giận nói. “Sao cậu không tự mình đi đi.”

“Cô tưởng tôi không muốn à, chẳng qua là tôi nổi tiếng quá thôi.” Từ Hành Phong sống cái kiếp đời paparazzi này lâu hơn Giản Ái rất nhiều, cho nên rất nhiều người trong thành phố quen mặt anh ta. Nhưng không đợi anh ta tiếp tục oán giận, Giản Ái đã cách một tiếng cúp máy, bởi cửa phòng tiệc đã lại một lần nữa mở ra. Mà toàn bộ đèn trên trần cũng vụt sáng, ánh sáng chói lòa khiến người ta không thể nào mở mắt ra được.

Diệp Tu bước vào, trên người khoác âu phục đen, bên trong là sơ mi màu lam, trên mặt anh luôn duy trì một nụ cười thích hợp, chỉ dùng ánh mắt nhìn quanh một vòng trong sảnh: “Xin lỗi, tôi tới trễ.” Tiểu Viện đi theo sau anh dịu dàng cười mỉm.

Không biết sao, theo ánh mắt anh, Giản Ái lại cúi gầm mặt. Lúc này Diệp Tu khoác tay Tiểu Viện phong độ, nhẹ nhàng đi vào trong sảnh, còn Tiểu Viện tay trong tay với anh cười đến vô cùng đắc ý, cho dù Diệp Tu có trì hoãn bao lâu, anh vẫn phải nghe lời mẹ, cuối cùng phải đến tham dự cùng cô ta.

Hai người ở trong tràng pháo tay nhiệt liệt bước đến khu vực chính giữa, Giản Ái từ xa xa nhìn Tiểu Viện, nhiều năm không gặp, Tiểu Viện xinh đẹp cùng với bộ váy hồng khoác trên người nhìn chẳng khác nào hoa đào đang khiêu vũ trong xuân tháng ba.

Nhưng chỉ trong chớp mắt, Diệp Tu đã xoay tay, đón lấy một bạn nhảy khác. Trên mặt anh vẫn luôn là nụ cười ung dung, cứ như đối với ai cũng đều đối xử bình đẳng.

Từ lúc anh đổi bạn, những người khác cũng ào ào học theo anh, trao đổi bạn nhảy với nhau. Lựa là găm vốc theo ánh đèn phản chiếu khắp nơi. Tiểu Viện phong tình vạn chủng nhất thời về vườn. Nhưng không bối rối của Diệp Tu nên cô ta đành phải ở qua tay đủ kiểu đàn ông tìm cách trở lại làm bạn nhảy của Diệp Tu. Đường như biết ý cô ta nên những người đang ông cùng khiêu vũ với cô ta đều không hẹn mà di chuyển cùng hướng với Diệp Tu, để cô ta dần dần tới gần Diệp Tu.

Giản Ái thấy vậy đành ôm tâm lý không phải tôm cá cũng phải là một con tôm trà trộn vào phòng khiêu vũ, còn lén dùng camera quay lén giấu trong tay áo ghi lại cảnh Diệp Tu khiêu vũ cùng người khác, còn có cả vẻ mặt u oán của Tiểu Viện lúc này.

Thấy Giản Ái không tập trung, anh chàng đẹp trai khiêu vũ cùng cô có chút bất mãn, vung tay đẩy cô đi. Lúc này lần thứ hai tránh khỏi Tiểu Viện, Diệp Tu duỗi tay ra, tùy tiện kéo Giản Ái đang nhìn trái ngó phải lại. Giản Ái vốn còn muốn chạy kinh ngạc ngẩn đầu, tà váy trên người như một chiếc lông vũ, bay lên phe phẩy trong mắt Diệp Tu.

Trong lúc xoay tròn, ngàn vạn sợi tóc đen của cô lướt qua ngực Diệp Tu, một tiếng thở dài kinh ngạc. “Giản Ái!” Nhưng lúc ngón tay anh lướt qua mặt cô, muốn kéo cô lại gần hơn thì Giản Ái run lên lùi lại, “Tôi không phải.” cô tận lực tránh tầm mắt anh, “Anh nhận nhầm người rồi.”

Sự kháng cự của cô khiến cô có vẻ ngốc nghếch. Diệp Tu dùng sức nắm chặt cổ tay cô. “Đừng có mà giỡn. Giản Ái!” Nỗi thất vọng như nước lũ nghiêng trời lệch đất ập tới. Anh dùng sức giẫm lên chân Giản Ái, mũi chân lập tức trào dâng đau đớn. Trời ạ! Nhiều năm gặp lại, người này vẫn dã man như thế. “Không được đi!”

“Diệp Tu, buông ra.”

“Đừng hòng, chúng ta còn không chưa nói chuyện xong đâu!” Diệp Tu bá đạo nói.

Cái đồ rùa rụt cổ! Ai thêm để ý đến anh.

Giản Ái nghiêng răng lấy cái bình xịt nước hoa mini ra đồng thời thừa dịp cô ngã vào lòng Diệp Tu liền nhắm ngay ánh mắt anh mà xịt. Diệp Tu không kịp đề phòng liền nhắm chặt mắt lại, nhưng tay vẫn giữ chặt lấy Giản Ái. Giản Ái bất đắc dĩ, đành phải tháo camera quay lên cầm trên tay xuống, tính cách lặng lẽ chuẩn đi. Đợi cho đến khi Diệp Tu mở mắt ra, ngoại trừ cái camera quay lên trong tay thì trước mặt đã trống trơn. Cầm camera trong tay, ánh mắt Diệp Tu bất chợt lóe lên tia phần nộ.

Tiểu Viện không biết chuyện gì xảy ra lại lần nữa lại nhảy đến, lại bị Diệp Tu không chút lưu tình đẩy ra sau đó xoay người bước đi. May mà đa phần mọi người đều đang say sưa khiêu vũ, cho nên vẫn không chú ý đến sự khác thường của bọn họ.

Ngày hôm sau trong phòng khách lớn của Nhạc Nhã Hiên.

Một cô gái tên Trương Di Phỉ phỏng vấn thành công được tuyển vào bộ phận PR của tập đoàn Nhạc Nhã Hiên, hôm nay là ngày đầu tiên đi làm, cô sung sướng bước vào thang máy. Vừa đi vào, liền tự nhiên mà chỉnh tóc, lúc này mới phát hiện trong thang máy còn có một anh chàng hai mươi mấy tuổi âm trầm đứng ở một bên trong thang máy, anh đứng quay về tấm kính trước thang máy, giống như đang nhìn ra bên ngoài, lại giống như đang trầm tư, hoàn toàn không nhìn thấy cô đến.

Nhưng điều này cũng không hề ảnh hưởng đến tâm trạng đang vui vẻ của Trương Di Phỉ: “Hi! Chào anh, tôi tên là Trương Di Phỉ, là nhân viên mới của phòng PR trên tầng 16.” Cô nhiệt tình vươn tay ra với anh: “Sau này mọi người đều là đồng nghiệp, xin chiếu cố tôi nhiều hơn.”

Anh chàng kia không đưa tay ra mà ngược lại còn làm như đang bị quấy rầy. Nhưng vậy cũng không ảnh hưởng đến sự tự làm quen trước nay của Trương Di Phỉ: “Anh lên tầng 18 à!” Cô che miệng cười duyên, “Là ở phòng kế hoạch hay là kinh doanh?”

“Đều không phải!” Diệp Tu đơn giản trả lời một câu...

Trương Di Phỉ ngược lại hít vào một hơi: “Lẽ nào...” cô có chút mất tự nhiên lấp bắp. “Anh là tổng giám đốc Diệp?!”

Diệp Tu không thể không nhìn thoáng qua cô.

Đến tầng 16, Trương Di Phỉ bước ra thang máy không ức chế được nổi mắt mát mát trong lòng, lúc này trong túi sách của cô có một tấm hình của Diệp Tu đăng trên tạp chí, kể từ hôm phỏng vấn, cô đã bắt đầu thăm dò thời gian Diệp Tu ra vào công ty, quả nhiên trời không phụ người có lòng, rốt cuộc cô cũng thành công thiết kế nên lần gặp gỡ tình cờ này. Nhưng Diệp Tu lại không hề ôn hòa như lời đồn. Có điều cô nắm chặt tay, không sợ, còn nhiều thời gian mà!

Nhưng sau khi cô vào văn phòng, trưởng phòng PR Khổng Ngọc Lâm cũng vừa buông điện thoại trong tay. “Là đồng nghiệp mới Trương Di Phỉ đúng không?”

“Vâng ạ!” Trương Di Phỉ một lần nữa ngẩng khuôn mặt tươi cười lên gật đầu: “Hôm nay em đến trình diện, mong được các anh chị chỉ giáo nhiều hơn!”

“Tổng giám đốc Diệp vừa mới gọi điện đến, anh ấy nói anh ấy vừa mới gặp cô, phát hiện cô chẳng những rất có khả năng tương tác, hơn nữa tính cách lại cởi mở cho nên thích hợp đến phòng kinh doanh hơn.”

“Hả! Không đi được không?”

“Không được! Đây là lệnh do tổng giám đốc Diệp đích thân quyết định.”

Vậy từ chức có được không! “Tôi không làm.” Trương Di Phỉ rất có cốt khí tuyên bố sau đó xoay người bước đi. Từ phòng PR trên tầng 16 đá xuống phòng kinh doanh dưới tầng 6, sự chênh lệch như thế thì ai mà chịu nổi.

Ở sau lưng cô, Khổng Ngọc Lâm gọi to: “Cô nghĩ kỹ chưa? Tổng giám đốc Diệp có nói nếu trong một tháng cô lập thành tích xuất sắc thì chẳng những không cần thử việc, mà còn được anh ấy đặc biệt thăng chức chủ quản.”

Bước chân của Trương Di Phỉ ngừng phát lại, nét mặt mừng rỡ tươi như hoa: “Cám ơn tổng giám đốc Diệp đã tín nhiệm, tôi sẽ cố gắng hết sức, vì Nhạc Nhã Hiên lập nên thành tích tốt.”

“Tốt lắm!” Khổng Ngọc Lâm sâu xa vỗ vỗ vai cô nói: “Đừng phụ sự đề cử của tổng giám đốc Diệp.” Nhưng sau khi xoay người, Khổng Ngọc Lâm lại bấm ngón tay tính, nội trong một tháng này, phòng PR đã tổng tiến công bao nhiêu người mới rồi vậy! Haizz, chị ta lắc đầu, nghe nói chỗ thư ký với phòng kinh doanh cũng vừa tổng tiến không ít người mới, tổng giám đốc Diệp đúng là đáng thương, giống một miếng thịt béo bị người ta nhìn chòng chọc, vậy mà lại ngoài lạnh trong nóng, không nỡ để người mới mất việc như vậy, cho nên mới lấy danh nghĩa của mình điều họ đến phòng kinh doanh hoặc là phòng tiêu thụ phát huy nhiệt huyết còn lại. Tổng giám đốc Diệp đúng là một người đàn ông chu đáo, nhưng nói đến chu đáo thì Khổng Ngọc Lâm nhú mày, sự chu đáo này cũng tùy theo người, giống như giám đốc tài chính Tạ Lâm Đan từ sau khi tổng giám đốc Diệp đến đây đều luôn tự cao tự đại là lão thần tử của Nhạc Nhã Hiên, chẳng những lúc đang họp đem tổng giám đốc Diệp ra dạy bảo như tiểu bối mà còn nhiều lần tự chủ trương trong các kế hoạch tài chính. Vậy mà tổng giám đốc Diệp chẳng những không gây hấn mà lúc nào cũng nghe theo ý kiến của ông ta, hiện tại nhóm lão thần thấy tổng giám đốc Diệp nhượng bộ như thế, ngoài một số ít có thể giữ vững bước chân, còn lại đại bộ phận đã bắt đầu làm mưa làm gió, mức độ ngang ngược so với khi Diệp Thăng Kiên còn tại vị còn nghiêm trọng hơn.

9h30, văn phòng tổng giám đốc.

Bên trong không khí nặng nề chẳng khác nào nơi linh đường, chín người ngồi ở hai bên sofa, vẻ mặt vừa hận vừa bất đắc dĩ, tổng giám đốc Diệp, mặc dù đối với bọn họ có ơn tri ngộ, nhưng lại làm như không thấy công việc của bọn họ đang gặp nguy cơ.

Một vị quản lý hành chính ngồi ở cuối cùng nhìn nghiêm khắc, cẩn thận nói: “Tổng giám đốc Diệp, Tạ Lâm Đan từ chối không nhận giấy xử phạt hành chính chúng ta đưa ra. Chẳng những không nhận, ông còn không cho nhân viên cấp dưới nhận. Nếu còn tiếp tục như vậy, từ quy định cho đến chế độ của công ty chỉ có thể biến thành một tờ giấy rỗng tuếch.”

Diệp Tu mặt nhăn mày nhíu, “Nếu như vậy.”

Nếu như vậy, có phải là muốn tổng giám đốc Diệp trước kia ra mặt xử lý?!

Trên sofa mọi người dường như biết nửa câu sau của anh, trong lòng không hèn mà cùng thở dài một tiếng.

“Điều Ngải Đạt phòng tài chính đến làm thay vị trí của ông ấy, cho Tạ Lâm Đan về hưu sớm.”

Bầu trời hình như bỗng nhiên chao đảo, sắc mặt Diệp Tu thay đổi không còn ôn hòa như trước, giọng nói cũng lộ vẻ nguy hiểm, “Ngải Đạt đã làm việc cho Nhạc Nhã Hiên chúng ta mười hai năm ba tháng bốn ngày, đối với nghiệp vụ của phòng tài chính anh ta nắm rõ như lòng bàn tay, quan trọng nhất là sổ sách xuất nhập trong thời gian anh ta công tác 86% rõ ràng minh bạch. Phần còn lại đều thuộc những khoản chi ngầm của công ty. Cá nhân anh ta cũng không ở giữa trực lợi.”

Mọi người đều sợ hãi chấn động không thôi, mồ hôi cũng chảy ướt đầm vạt áo!

Lúc này nhìn gương mặt anh tuấn của Diệp Tu chẳng khác nào lưỡi dao bén nhọn, chỉ một lần rút ra khỏi vỏ là đã đủ để sắc ngọt cắt qua tim kẻ khác.

Sau khi ra mệnh lệnh không lâu.

“Tổng giám đốc Diệp.” Nam thư ký sắc mặt tái nhợt xông thẳng vào văn phòng, anh ta cúi đầu tiến tới gần Diệp Tu, giọng nói hạ thấp đến gần như thì thầm: “Diệp lão tiên sinh muốn anh nghe điện thoại.”

Diệp Tu ngẩng đầu nói với anh ta: “Nói máy đi!”

“Tổng giám đốc Diệp! Diệp lão tiên sinh hình như đang rất tức giận.” Thư ký thận trọng nói. “Anh có muốn từ từ rồi nghe không?”

Diệp Tu nhướn mày, bên môi hiện lên một tia không kiên nhẫn: “Đừng để tôi lặp lại lần thứ hai.”

Đang là mùa hè mà ở ngoài cửa sổ gió lại không ngừng gào thét cứ như đang đổ vào đông khiến người ta thấy rét lạnh.

Nam thư ký sợ hãi, vội vàng nổi máy vào.

“Diệp Tu!” Diệp Tu vừa mới ngồi xuống ghế cầm tai nghe đã nghe trong điện thoại lập tức truyền đến tiếng Diệp Thắng Kiền quát tháo. “Chú Tà của con chỉ phạm một lỗi nhỏ là đến muộn về sớm thôi, vì sao con lại tìm người thay thế ông ấy?!”

26. Chương 26

Đối mặt với sự chất vấn của ba, Diệp Tu im lặng một lát, chỉ vài giây này gần như đã nói hết sự bất đắc dĩ của anh. “Ba! Con cũng muốn nhờ ba mời chú Tà quay về.”

Không nói lý do liền dễ dàng thỏa hiệp như vậy, Diệp Thắng Kiền lại thấy đầu óc nổ vang, “Vì sao!” Đây không phải là chất vấn, mà là nghi vấn, điểm nghi vấn vọt vào trong óc nhanh nhất.

“Chú Tà ở phòng tài chính vi phạm quy tắc làm việc, vốn con chỉ muốn phạt chú ấy, nào biết đâu chú ấy không đồng ý để con phạt, con xuống nước không được, đành phải trước hết cho người thay thế chú ấy một thời gian. Nhưng phòng tài chính cuối cùng vẫn muốn chú ấy quay về lãnh đạo.”

“Tu Tu!” Đầu bên kia điện thoại Diệp Thắng Kiền ngạc nhiên la lên một tiếng. “Ông ấy vi phạm quy tắc làm việc nào?”

“Cũng không có gì, chỉ là mấy việc nhỏ như tự mình thay đổi nhà cung ứng, còn nữa con chưa phê duyệt, phòng tài chính đã tự chi tiền trước.” Giọng điệu Diệp Tu ủy khuất đến cực điểm. “Thực ra chỉ cần chú Tà chịu phạt là ổn cả!”

Vậy mà là việc nhỏ sao? Đầu bên kia điện thoại, Diệp Thắng Kiền đảo mắt nhìn qua Tà Lâm Đan, “Cậu tự mình thay đổi nhà cung ứng sao?”

“Tổng giám đốc Diệp, tôi nào dám!” Giọng ông ta tràn ngập sợ hãi, mồ hôi trên người túa ra đầm đìa, cứ tưởng Diệp Tu chỉ biết ông ta bao che cấp dưới đi muộn về sớm, không ngờ còn nắm trong tay tư liệu kia, bởi vì không ngờ cho nên ông ta mới sợ hãi. “Chỉ là nhà cung ứng ban đầu không giao được hàng, khách sạn lại cần gấp, cho nên mới tìm một công ty khác đến thế.”

“Lão Tà, xem ra cậu cũng già rồi, tôi từ lâu đã không còn là tổng giám đốc của Nhạc Nhã Hiên. Hiện tại tổng giám đốc Nhạc Nhã Hiên là con trai tôi. Hơn nữa lại nói đến chuyện nhà cung ứng, chuyện như thế này lão Tà cậu làm cũng không ít.” Những sợi tóc bạc trên mái đầu Diệp Thắng Kiền khẽ phát phơ: “Chúng ta là bằng hữu, tôi cũng không muốn nhìn cậu khí tiết tuổi già cũng khó giữ, cậu vẫn nên rút lui đi!”

Trong nháy mắt sắc mặt Tà Lâm Đan trắng bệch, “Nhưng tôi đã vì công ty liều chết bán rẻ hai mươi mấy năm sinh mệnh.”

“Tôi cũng chính là nghĩ đến điểm ấy cho nên mới cho cậu tiếp tục ở lại Nhạc Nhã Hiên, cho cậu bình yên mà về hưu, nhưng không ngờ cậu lại nhân lúc Tu Tu chưa bắt đầu đã bắt đầu gỡ thói cũ.” Diệp Thắng Kiền chậm rãi nói, “Con người, ai cũng phải già đi, đối với chuyện thay vua đổi chúa có thể không dễ dàng quá độ, dù sao cậu cũng đã được nở mày nở mặt, đừng để cuối cùng đến khí tiết cuối đời cũng khó giữ!” Sau khi nói xong, ông vỗ tay, lập tức hai người đàn ông cường tráng xuất hiện tiến lên mời Tà Lâm Đan ra ngoài. Tà Lâm Đan già nua ủ rũ tự động đi ra ngoài.

Lúc này Hàn Nhiên bưng cà phê đến ngạc nhiên nói: “Diệp lão tiên sinh, giám đốc Tà đâu rồi ạ!”

“Phòng an ninh có con gái từ khi nào vậy?”

“Cháu là trưởng nhóm Lobby của Nhạc Nhã Hiên, cháu tên Hàn Nhiên, biết ngài thích uống cà phê Brazil, cho nên bên khách sạn mới bảo cháu mang đến.”

“Trước kia không phải đều là do phòng an ninh đưa tới sao?”

“Hôm nay khách đến khách sạn nhiều, hơn nữa số người thân phận tôn quý cũng không ít, phòng an ninh bận kiểm tra an toàn, cho nên bên công ty cử cháu lại đây.”

Diệp Thắng Kiền gật gật đầu, cũng không truy hỏi đến cùng nữa, mà tiếp tục nói chuyện với Diệp Tu ở đầu dây bên kia: “Nếu có chuyện tương tự xảy ra, con không cần nghĩ đến việc ông ấy vì công ty phục vụ bao nhiêu năm mà cứ sa thải đi.”

Đầu dây bên kia Diệp Tu giống như lập tức không kịp phản ứng, “Ba, ba nói gì?”

“Tu Tu!” Diệp Thắng Kiền hiền lành nói: “Là người làm nên các quyết sách của công ty có thể ra quyết định sai lầm, nhưng không được thay đổi thất thường, như thế sẽ khiến những nhân viên khác không biết theo ai.”

“Vâng!” Diệp Tu ở bên kia thừa dạ bảo vâng.

“Đúng rồi, đừng để chú Tạ của con lại quay về Nhạc Nhã Hiên, trước tiên cứ niêm phong văn phòng của ông ấy, bởi vì những công ty chúng ta mở dù sao cũng có chút mờ ám.”

“Vâng!” Diệp Tu xác nhận. Tạ Lâm Đan dù sao cũng là lão thần, nếu anh vừa mới lên nhận chức mà đã ra quyết định đuổi người thì nhất định sẽ bị người ta nói hà khắc vô tình, nhưng bây giờ là do ông cụ trực tiếp lên tiếng, như vậy người khác sẽ nghĩ đó là ý của ông cụ, anh cũng nhân tiện mà thoát thân. “Ba còn có việc không?”

“Ba muốn đưa một số tài liệu cho con! Về lão Tạ.” Diệp Thắng Kiền gọi Hân Nhiên đang ở bếp dọn dẹp: “Phiền cô giúp tôi mang tập tài liệu này cho tổng giám đốc Diệp.”

Hân Nhiên đang dọn cà phê ngừng lại nói: “Vâng, có thể phục vụ cho Diệp lão tiên sinh là vinh hạnh của cháu.”

Mọi chuyện rất cục cựa cũng đến quỹ đạo mong muốn, Hân Nhiên cầm tài liệu ra đến cửa liền gọi điện cho tổng biên tập Đinh: “Alo, tổng biên tập Đinh, tôi là nhân viên của Nhạc Nhã Hiên, tư liệu trực tiếp liên quan đến chuyện xấu của tổng giám đốc Diệp mới nhậm chức ông có muốn không?”

“Muốn!” Tổng biên tập Đinh hưng phấn kỳ lạ xoa xoa tay, đúng là mong gì được đó, sau khi bùng điện thoại ông ta lập tức lao ra khỏi cửa văn phòng kéo Giản Ái đang ngủ trong phòng nghỉ: “Mau đứng lên! Có tin. Ha ha!”

“Tôi không muốn đi, ngày hôm qua tôi chạy tin tức chạy đến mấy giờ?” Giản Ái trừng ông ta.

“4 giờ sáng!” Tổng biên tập Đinh cười tùm tùm bước qua: “Phí tăng ca tính gấp ba.”

“Tăng đến bốn lần phí tăng ca, anh ra ba, tôi ra một. Bảo người khác đi đi!” Giản Ái ách xì 1 cái, “Tôi quyết định ngủ tiếp. Tạm biệt không tiễn, mặt khác không được phép tùy tiện xông vào phòng nghỉ lúc người ta đang ngủ.”

Tổng biên tập Đinh đành phải sờ sờ mũi bỏ đi. Người đi rồi! Giản Ái lại vui đầu vào chăn ngủ. 2 phút sau, cửa phòng nghỉ lại bị đẩy ra. Cùng với đó là tiếng la của bên nhón của Trương Nạp Bình: “Giản Ái!”

Cứu mạng!

“Chị mau nhìn xem tôi trang điểm thế này được không?”

“Được được được!” Giản Ái bật lỗ tai lại.

“Ngồi dậy nhìn đi mà!” Trương Nạp Bình kéo quần áo trên người: “Thế nào, có đủ chuyên nghiệp chưa!”

Phật Tổ ơi! Cứu cứu tôi với!

Giản Ái quần mình trong chăn: “Chuyên nghiệp lắm, cô đi nhanh đi!”

“Được được! Giản Ái đem máy ảnh của chị cho tôi, tôi sẽ lập tức xuất phát.”

Không được! Máy ảnh là sinh mạng của cô: “Tìm Từ Hành Phong mà lấy!”

“Anh ta về nhà ngủ rồi, không thấy đâu hết.” Đâu gốc như chị, chuyên môn ở lại phòng nghỉ của công ty, không phải là chờ bị người ta bắt đi lao động sao?

Ai gốc, chẳng qua là quá mệt mỏi nên nhất thời không cẩn thận ở phòng nghỉ mà ngủ thôi. “Chị hiện tại cũng muốn về nhà ngủ.” Mắt bò mới lo làm chuông à!

“Chị không đi, máy ảnh lại không cho tôi cầm, chị có ý gì vậy!”

Trong lúc nhất thời, Giản Ái đột nhiên hiểu ra, cô ngồi dậy hét lớn: “Đinh tiểu nhân, anh mau lăn ra đây cho tôi.”

“Đến đây!” Tổng biên tập Đinh tay trái cà phê, tay phải trà sữa, trên người còn cắp một chai nước khoáng lạnh: “Muốn uống cái gì, cái gì cần cũng có, đảm bảo sau khi cô uống xong sẽ tỉnh táo tinh thần!”

Tôi thêm vào! Xem ra không đi giúp lão sẽ không bỏ qua cô. “Nói mau, muốn chạy tin tức của ai.”

“Diệp Tu, Diệp đại công tử.”

Trời ạ! Giản Ái lại quay về giường. “Có thể nói không đi không.”

“Cô nói có thể không?” Tổng biên tập Đinh đã thả đồ uống trên người xuống, lại cầm lấy một chậu nước đá.

Building Nhạc Nhã Hiền.

Trong thang máy đại sảnh có một người đàn ông âu phục xám bạc bước ra, khuy tay áo kim cương, thân hình thẳng tắp, khác hoàn toàn so với vẻ âm trầm hồi sáng, trên mặt anh lúc này là nụ cười hòa ái đọng lại nơi khóe miệng, con ngươi ôn hòa đen tuyền nhìn khắp bốn phía. Cứ như đây mới là bộ mặt thực của anh.

Lúc anh vừa bước ra, Hàn Nhiên đứng trước bàn lễ tân của building cầm một nhánh bách hợp, cắm vào bình hoa, sau đó tựa như quay đầu, khóe miệng mỉm cười, “Tổng giám đốc Diệp.”

“Chuyện gì.” Diệp Tu trên mặt khoác lên vẻ ôn hòa.

Hàn Nhân nghe thấy trái tim mình như đang nhào vào trong cơn dữ không còn đường nào để lui. “Diệp lão tiên sinh bảo tôi lấy tài liệu cho anh.”

“Là ba tôi bảo cô đưa sao? Cảm ơn! Nhưng mà cô là ai? Đang làm việc ở công ty sao?”

Diệp Tu, sao cậu lại quên tôi chứ!

Máu trong người Hàn Nhiên trong nháy mắt bị chìm trong cơn bão tuyết, trước mắt dường như là một luồng ánh sáng trắng tuyết vô cùng chói mắt. Nhưng lại chỉ có thể cắn chặt răng! “Tôi tên là Hàn Nhiên, trước kia tôi cũng học cùng trường đại học với tổng giám đốc Diệp!”

“Vậy sao? Vậy tập tài liệu kia đâu!” Diệp Tu tao nhã lễ độ hỏi.

“À vâng! Vốn muốn đích thân đưa cho anh, nhưng nghe người bên thư ký ta nói anh cũng phải ra ngoài, cho nên mới cả gan ở đây chờ anh.”

“À!”

“Tôi lập tức đi lấy cho tổng giám đốc Diệp.”

“Vất vả cho cô rồi.”

Hàn Nhiên mỉm cười xoay người đi vào trong phòng trong lấy tập tài liệu kia ra. Lúc này Diệp Tu đã bắt đầu đi xuống cầu thang. Hàn Nhiên lao xuống cầu thang, có lẽ là do dùng sức quá lớn nên giày cao gót dưới chân vụt bay lên cao, lực chấn động quá lớn khiến cô ta không cẩn thận ngã vào người Diệp Tu. Cách ngoài cửa building không xa, Giản Ái cầm máy ảnh. Lòng bàn tay cầm máy ảnh mồ hôi lạnh túa ra ướt đầm đìa, Phật Tổ phù hộ, cho cô thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ nhanh một chút! Cô vừa nghĩ vừa liên tục bấm máy.

Qua từng đợt từng đợt hoa lá phất phơ, ánh mắt chán ghét có chút mất kiên nhẫn Diệp Tu đột nhiên liếc thấy chiếc máy ảnh kia, lập tức ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía cô, sắc mặt lại tối tăm như mây đen trước cơn bão táp. Quả nhiên là cô, với cái camera quay lén lấy được ngày hôm qua, anh đã biết cô làm nghề gì.

Còn Giản Ái đã cả kinh vội vàng rút đầu chui vào trong xe, lại gấp gáp hối thúc tài xế lái đi. Đương nhiên số ảnh ngày đó cô chụp đã được người ta in ra suốt đêm, sáng hôm sau công bố toàn bộ trên trang giải trí.

Trong văn phòng, Diệp Tu vừa xem xong một phần kế hoạch bèn khoanh hai tay trước ngực nhắm mắt lại, không hiểu là đang nghĩ cái gì, mãi đến trong điện thoại vô tuyến truyền đến giọng của thư ký, anh mới mở mắt ra.

“Xin lỗi tổng giám đốc Diệp, cô Tiểu cô ấy...”

Còn chưa nói xong, cửa văn phòng liền mở rầm một tiếng, một tờ báo bị ném thẳng lên bàn làm việc của anh: “Diệp Tu, anh giải thích với tôi chút đi.” Tiểu Viện thở hổn hển cả giận nói.

“Vì sao phải giải thích cho chị nghe?” Diệp Tu lạnh lùng liếc cô ta. “Chị là gì của tôi?” Giọng điệu của anh giống như chỉ xem cô ta nhẹ như một sợi lông hồng.

Tiểu Viện liền nghẹn cứng. “Tôi là vị hôn thê của anh ấy!”

“Là tôi công nhận hay là mẹ tôi công nhận.” Diệp Tu trào phúng hỏi.

Không ngờ đến Diệp Tu sẽ nói như vậy, Tiểu Viện không khỏi xấu hổ miễn cưỡng mỉm cười. “Nhưng anh vừa về nước đã âm ỉ ra tai tiếng như vậy cũng không tốt, hơn nữa đối tượng còn là nhân viên của công ty.”

“Cho dù là ai cũng không liên quan đến chị, cho nên, chị có thể ra về!” Diệp Tu không chút nể nang hạ lệnh đuổi khách.

Anh đã nói như vậy, Tiểu Viện cũng không thể tiếp tục ở lại, đành phải gọi thang máy đi xuống.

Dưới đại sảnh tầng một, Hân Nhiên bị đám đông vây quanh dường như đang nỗ lực giải thích: “Hôm đó tổng giám đốc Diệp chỉ giúp đỡ tôi thôi chứ chẳng phải ôm tôi đâu, hơn nữa chúng ta còn là bạn thời đại học, thỉnh thoảng sẽ đi ra ngoài cùng ăn cơm nữa.”

“Ồ! Hóa ra cô với tổng giám đốc Diệp là bạn học à, hèn gì ánh mắt anh ta nhìn cô cũng khác với người khác.” Cô lễ tân bên cạnh kinh ngạc thốt lên.

“Có gì khác đâu chứ, trước khi anh ấy còn chưa quen đàn chị Tiểu, khụ! Ngại quá, tôi không cố ý nói đàn chị Tiểu lớn hơn anh ấy hai tuổi.”

“Trời ơi! Hóa ra cô Tiểu lớn tuổi hơn tổng giám đốc Diệp cơ à!” Lại có người phát hiện ra đại lục mới. “Hèn gì anh ấy lại sa vào vòng tay của cô.”

“Đừng nói như vậy, trước lúc đàn chị Tiểu chưa quen anh ấy, tôi với tổng giám đốc Diệp thật sự chỉ là bạn học phổ thông.”

Tiểu Viện hung hăng trừng mắt liếc nhìn bóng dáng Hân Nhiên, sau đó ho khan một tiếng. Mọi người vừa nghe liền vội vàng tản ra, chỉ còn lại Hân Nhiên vẫn đứng im tại chỗ cười khanh khách nhìn cô ta.

Có người nhiều chuyện trốn ở trong góc vội vàng lấy di động ra chụp, để thêm dầu vào lửa cho câu chuyện của ba người bọn họ.

Buổi tối.

Từ trong kính chiếu hậu nhìn thấy một chiếc xe nhỏ màu đen đuổi sát không tha, Diệp Tu giẫm chân ga, xe hơi rít lên tiếng gào thét xé gió phóng vút đi, lửa giận đang thiêu đốt máu anh sôi sùng sục: “Đi chết đi!” Quyết tâm đẩy tốc độ xe lên như vậy, tàn nhẫn giống như rút đao ra khỏi vỏ.

Trong đôi mắt sắc bén của anh lúc này đầy gai nhọn, giống như một ngọn núi băng bị phá vỡ, khiến mọi lớp băng tầng cùng biển núi đổ sập xuống, chỉ còn lại những đường cong lạnh lẽo, sắc bén đến mức có thể cắt thẳng vào từng tác xương cốt.

Người theo dõi anh lại là Giản Ái, cho dù không nhìn thấy rõ gương mặt cô nhưng những đốt ngón tay thấp thỏm, bóng dáng kích động, không điểm nào lọt khỏi mắt, tố cáo hết mọi sự thật, anh biết vĩnh viễn sẽ như thế. Anh có được tất cả mọi thứ khiến toàn thế giới phải hâm mộ —— sinh ra đã ngậm chìa khóa vàng, tập đoàn do ba sáng lập, vương quốc thời trang của mẹ, mọi thứ của anh đều là thứ mà đàn ông đều ước mơ

khao khát, nhưng anh chưa từng được như ý, cho nên anh nguyện ý trả giá cả linh hồn của mình để được theo đuổi tự do.

Nhìn chiếc xe kia dần dần tiến tới gần, tay anh không thể khống chế đu đưa, anh cầm lấy bình rượu trên xe trút vào họng, như là nuốt vào vô tận chua xót, trái tim bị bóp nghẹt đến vỡ nát, không thể chịu nổi một cú đánh.

Rượu trào ra khỏi cổ họng, Diệp Tu hung hăng lau đi, tốc độ xe vẫn giống một luồng sáng trắng vụt qua, phá vỡ mọi quy định về tốc độ, điên cuồng vẽ ở trên đường những đường cong thê lương.

Lại bỏ xa thêm một đoạn, vẻ mặt như ma quỷ của Diệp Tu tan chảy, chiếc xe lao nhanh đi chỉ còn chỉ còn một cái bóng dáng, nó xuyên qua hết thảy mọi trở ngại, giống như đang bồng bềnh trên một tầng mây rồi rơi xuống thành cầu bên kia, tông gãy một thân cây, khiến anh đau đớn khom thắt lưng, máu từ trong lòng bàn tay nhỏ xuống từng giọt.

Anh không thể nào quên được ngày mưa năm năm trước, ở một con ngõ tối tăm, ở trong hành lang trống trải chỉ còn lại một mình anh cô độc, anh từng nhiều lần gõ cửa phòng ký túc của Giản Ái, nhưng cánh cửa lạnh lùng bằng giá không hề đáp lại, chỉ có nước mắt cậu thiếu niên rơi rớt trong gió.

Bóng đêm u ám lạnh như nước, Giản Ái ngậy ngốc nhìn chiếc xe phía trước bị cây đè. Sau đó ôm hai tay sợ hãi ở bên trong xe chờ người theo bên trong bò ra.

Không chết được đúng không?

Quả nhiên, chỉ chốc lát sau, một bóng người cao lớn từ trong xe đi ra, nghiêng ngả chao đảo ngã vào ven đường, Giản Ái vội vàng xuống xe chạy qua đỡ lấy anh, tránh cho anh đột ngột lao vào mương nước bên cạnh.

“Trả lại cho cô!”

Giản Ái còn đang sửng sốt, Diệp Tu đã lao đảo đứng lên sau đó nhét cái camera quay lên vào trong tay cô cùng với một cái gì đó giống như là con chip sau đó giận dữ hét: “Lấy đồ của cô đi sau đó thì rút khỏi tầm mắt tôi, đời này tôi không muốn gặp lại cô nữa!”

Anh phần nộ rít gào khiến Giản Ái rất bất ngờ, sợ tới mức cô cầm lấy đồ xong liền xoay người bỏ chạy, “Đi mau! Bị phát hiện rồi.” Sau lên lên xe, cô liền không quan tâm gì nữa hối tãi xế mau lái xe, sau đó mới chìa tay ra nhìn thứ anh đã đưa ình.

Nhưng mà, chỉ mới liếc mắt nhìn một cái, sắc mặt cô liền đại biến kinh hoàng la lên một tiếng, bỏ qua cái camera, trên tay chỉ còn lại có cái sim di động kia, cô vội vàng mở cửa xe, quay đầu chạy ngược lại.

“Đồng nghiệp Giản.”

Không để ý lái xe ngăn cản, cô giống một cơn gió xông lên.

“Đây là sim điện thoại cũ năm năm trước tôi đã ném vào thùng rác.”

Diệp Tu ngồi dưới đất, sau đó từ từ ngẩng đầu, “Tối hôm qua khi đó cô đi rất sáng khoái!”

“Tôi.”

“Sao bây giờ cô không đi đi, mau rút đi!”

“Anh!”

“Bây giờ muốn tội nghiệp tôi sao!”

Ai nói anh không thay đổi.

Giản Ái trừng lớn mắt đứng sững sờ. Thật lâu sau mới nói: “Anh bị thương rồi. Tôi đỡ anh đứng lên nhé!”

Trong nháy mắt, gương mặt anh liền vắn vẹo. “Tôi thà bò đi giống chó cũng không cần cô đỡ tôi.”

Có rúm lại một chút, Giản Ái lại miễn cưỡng mở ra miệng. “Khi đó nhà tôi xảy ra việc gấp. Còn nữa tối hôm qua.”

“Im miệng!” Diệp Tu điên cuồng hét lên, vịn lan can từ từ đứng dậy, Giản Ái vội vàng lo lắng muốn đến dìu anh, “Cút ngay!” Lại lập tức bị Diệp Tu rống cho lão đảo lộn lại, “Nói cho tôi biết, vội vã về nhà như vậy là để cắt hết mọi cách liên lạc có đúng không?” Anh trào phúng nói. “Tối hôm qua không phải cô nói cô không phải là Giản Ái sao?”

“Số điện thoại di động đó ở nhà không dùng được.” Giản Ái lại lần nữa muốn tiến lên giải thích ỉn, mặc dù biết nói thế nào cũng có chút đuối lý. Năm đó dứt khoát vứt sim điện thoại như vậy, theo bản năng là muốn rời xa một đêm hoang đường kia. “Còn nữa tối hôm qua tôi là có việc gấp.”

“Vậy bây giờ cô đi theo tôi làm gì, là áy náy chuyện năm đó, hay là cũng giống như những người khác muốn kiếm lợi từ tôi.” Diệp Tu phẫn nộ phẫn bác.

“Đúng là ngang ngược mà! Vậy anh tự nói đi, năm đó tôi phải thế nào? Nếu anh là tôi, nếu bị người ta hạ được làm nảy sinh chuyện đó, anh có thể thế nào? Anh nói đi! Nói đi! Còn nữa tối hôm qua, tôi là đang làm việc, cũng không phải là đang ôn chuyện cũ với anh. Anh dựa vào cái gì mà giữ chặt tôi không buông.”

“Không nhắc tới chuyện trước kia, vậy hiện tại cô không hề để ý chuyện chưa rõ trắng đen đã đăng bày bịa mấy tai tiếng của tôi, như vậy là sao?”

“Ảnh tôi chụp anh không đẹp sao? So với gương mặt dữ tợn của anh tối hôm đó còn đẹp hơn ấy.”

“Khụ!” Sắc mặt Diệp Tu xám ngoét, đau đớn khom thắt lưng, “Đồ phụ nữ không tim không phổi.”

Giản Ái vẫn chưa từ bỏ ý định tiến lên dìu anh.

“Cút!” Diệp Tu thô bạo bỏ tay cô ra.

Chó cắn kem đậu xanh! Không nhìn được tim nữa.

Giản Ái trừng mắt, tiện đà xoay người bước đi.

Bịch! Phía sau truyền đến tiếng động khiến cô phải dừng bước, vừa xoay người liền thấy thân hình cao lớn của Diệp Tu ngã xuống đường.

“Diệp Tu!” Cô vội vàng tiến lên kéo anh. “Anh không sao chứ!”

Diệp Tu nhắm mắt lại, ở trong lòng cô thở hỗn hển. “Cầu xin tôi cho cô giúp tôi!” Giọng nói sắc nhọn của anh giống như tia lửa từ dưới đất chui lên.

Giản Ái nhất thời chán nản.

“Cầu xin tôi đi!” Anh gằn từng tiếng, giọng điệu vô cùng kiêu ngạo.

Thật sự phải cầu xin anh!? Rốt cuộc là ai bị thương, là ai cầu xin ai?!

“Không cầu xin, vậy lấy sự thương xót của cô về đi!” Diệp Tu lại lập tức không nể nang đẩy cô ra, cắt đứt sự đồng tình của cô. “Tôi một mình bỏ đi.”

Màu ở trên trán anh nhanh chóng chảy xuống, trong phút chốc cơn choáng váng bao trùm lấy cơ thể anh, vậy anh ở trong không cách nào thoát ra được. Trên con đường cao tốc xa xôi vọng lên tiếng bước chân cô đơn của anh, Diệp Tu lấy một tư thế khiến người ta run sợ như thế mà bước đi thì lại càng như là trượt vào trong giá rét, xa xa là bóng đen ùn ùn kéo tới, rừng cây u ám, tối mờ mịt.

Giản Ái đứng bất động oán hận trừng mắt Diệp Tu. Anh đang nặng nề từng bước một, cái bóng đổ trên mặt đất kéo dài thật dài, nhìn như quỷ!

Keng! Lúc anh bám lên trên thanh sắt lan can, cánh tay bên trong áo sơ mi cũng lộ ra, lúc này đã sưng vù lên, vết máu phía trên đó vẫn còn chưa khô, hết sức kinh dị!

Đầu óc Giản Ái nháy mắt trống rỗng hai giây, rồi lập tức sợ hãi kêu lên mà chạy qua: “Được rồi, được rồi, xem như tôi cầu xin anh!”

Thằng nhóc chết tiệt, cứu một mạng người như xây tháp chín tầng.

Giản Ái chạy lên trước, đem cánh tay phải của anh vung ra sau gáy mình, rồi ôm lấy eo anh dìu anh lão đảo đi ra ngoài quốc lộ.

Mới vừa đi vài bước, “Tổng giám đốc Diệp.” Xe phía trước ngừng lại, còn có hai người đi ra. Trong nháy mắt, Giản Ái buông tay anh. Nhưng bỗng nhiên cô cảm thấy một luồng khí lạnh không cách nào tránh đi đang đánh úp lại.

Tầm mắt lạnh lẽo của Diệp Tu từ từ chuyển qua mặt cô, “Cám ơn cô đã cầu xin tôi, xin cứ việc về đi!” Anh quay đầu đi. Không khí dường như đông cứng lại.

“Nói vậy làm gì?” Giản Ái kỳ quái nhìn anh. “Còn không mau lên xe. Cửa xe chặt như vậy, dù sao tôi cũng không thể đỡ anh cùng chen vào làm hỏng nó được!” Cô từ nâng chuyển thành dìu chậm chậm đưa anh lên xe.

Sau khi lên xe, cái trán hơi lạnh của Diệp Tu nghiêng đổ lên vai cô. Mà mùi máu tươi trên người anh lại không hề giữ lại, đánh sâu vào tâm trí cô. Nhìn gương mặt gần ngay trước mắt này, Giản Ái phải nghĩ mới có thể nhớ lại cái vẻ ngây ngô của anh năm đó. Đúng vậy, chuyện hồi còn ở trường đại học, cô thật sự quên đã quên gần hết, kể cả chuyện ngày đó bị Âu Thượng hạ được, cả cái đêm tình ngây ngô không rõ ấy, cô cũng đã quên. Lăn lộn năm năm, đổi hai công việc, từ thành phố này về nhà, rồi lại từ nhà đến thành phố này, khi gặp lại anh nhờ vào gia thế mà càng thêm thanh cao, còn cô, vẻ mặt đã đầy khói bụi cõi trần, dường như nhìn còn già sớm hơn anh.

Không kịp nghĩ nhiều, lúc này Diệp Tu tựa vào vai cô môi dần dần tái nhợt, mồ hôi lạnh nhỏ từng giọt từ trên đầu anh xuống bờ vai cô.

“Đi nhanh chút đi! Anh ấy mất máu quá nhiều rồi.” Giản Ái kéo anh vào lòng.

Xe chạy thẳng một đường vào bệnh viện, đèn phòng cấp cứu bật sáng.

Đang lúc hoảng loạn, kết quả còn nghe thấy y tá trưởng vẻ mặt lo lắng la to: “Hôm nay nhóm máu O trong kho máu đã hết! Nhưng bệnh nhân này lại là nhóm máu O. Mau đi tìm người chuyển đi!”

Giản Ái ngồi ở trên ghế dài không khỏi đứng lên, xoay người bước đi đến trước mặt y tá trưởng, nói với chị ta: “Anh ấy mất máu đã được một lúc, nếu chuyển đến bệnh viện khác e là không kịp, cho nên lấy máu tôi đi. Tôi cũng nhóm máu O.”

Hai nhân viên ở bên cạnh vui mừng nắm tay cô: “Cám ơn, cám ơn!”

Sau khi rút xong 400CC máu, Giản Ái lẳng lặng ngồi ở ghế trên cầm nước đường glucô trong tay uống một hơi cạn sạch. Ngay lập tức sẽ không có nhiều máu như vậy, vì thể lượng tâm bắt đầu tính toán, Giản Ái cảm thấy máu tươi không thể chảy vô ích, vì thế cô lên đến cửa sổ phòng bệnh bên cạnh chụp một bức ảnh của Diệp Tu.

Tổng giám đốc Nhạc Nhã Hiền nhập viện, chắc chắn sẽ là tin tức độc nhất vô nhị rồi!

Giúp người lại được lợi, thật sự là nhất cử lưỡng tiện!

Nhưng mà Diệp Tu nằm ở trên giường bệnh lại ngẩng mặt lên, tuy rằng trên mặt không có một tí huyết sắc, nhưng ánh mắt vẫn sắc bén như trước khiến người ta không dám nhìn thẳng. Anh nâng tay kêu hai người kia vào phòng bệnh.

Không lâu sau, hai người này lại lẳng lặng đi ra ngoài, vươn tay ra với Giản Ái: “Giao máy ảnh cho chúng tôi đi!”

“Không!” Cô ôm chặt máy ảnh. Máy còn người còn, máy mất người mất.

“Cô Giản đừng để chúng tôi khó xử.” Lúc này nhân viên Nhạc Nhã Hiền mở miệng nói “Tuy rằng chúng tôi tuy rằng rất cảm ơn cô đã giúp tổng giám đốc Diệp, nhưng ân tình là ân tình, đạo lý là đạo lý.”

“Tôi không có làm gì hết?” Giản Ái xoay người còn tính chạy, nhưng phía sau một nhân viên khác đã chặn đường cũng cầm lấy máy ảnh từ trong tay cô xóa sạch ảnh bên trong.

“Đây là một tờ chi phiếu, tổng giám đốc Diệp rất cảm ơn cô hôm nay đã giúp, nhưng mời cô về sau đừng tới nữa.” Người nhân viên đứng ở phía trước đưa cho cô một tờ giấy, hạ lệnh đuổi khách.

Giản Ái trầm mặc nhận máy ảnh cùng chi phiếu. “Sau này tôi sẽ không đến đây nữa, anh cứ bảo tổng giám đốc Diệp yên tâm đi.”

27. Chương 27

Ra khỏi bệnh viện, Giản Ái đứng ở bên ngoài, ngẩng mặt lên nhìn bầu trời xanh đen như mực, bên một góc trời đã điểm xuyết một vài vì sao nhỏ chớp sáng lung linh. Lại một đêm đen nữa lại tới, chỉ có đời người là giống như đêm dài đằng đẵng chẳng biết đến bao giờ là kết thúc. Đang lúc cô ngẩn ngơ có một chiếc xe lẳng lặng dừng lại ngay trước mặt.

Tài xế bước xuống cất giọng rất khách khí, “Tôi là người do anh Diệp phái tới, yêu cầu phải đưa cô Giản về nhà an toàn.”

Giản Ái trong mắt chậm rãi hiện lên một tia mờ mịt rối loạn, hơi thở nhẹ nhàng cũng trở nên rối loạn y như vậy. “Không cần.”

Anh tài xế chỉ cười nói: “Cô Giản, tổng giám đốc Diệp không có ý gì khác.” Anh ta mở cửa xe: “Chỉ là để một cô gái về nhà một mình, cho dù là ai cũng sẽ không yên tâm.”

Giản Ái qua quýt gạt đầu rồi lên xe. Anh tài xế lái xe rất êm, mà bên trong xe điều hòa lại thật mát mẻ, Giản Ái lấy máy ảnh ra cúi đầu xem ảnh chụp bên trong, trong lòng cũng có hơi hơi lạnh.

Xe đến nơi, tiếng chuông điện thoại trên ghế tài xế đột ngột vang lên làm cô giật cả mình. Còn anh tài xế thì sau khi nghe được một lát liền chuyển di động cho cô nói: “Làm phiền cô nói với anh Diệp là cô đã bình an về đến nơi.”

Giản Ái nhận điện thoại, nỗ lực mỉm cười. “Cảm ơn anh đã cử người đưa tôi về.”

“Vậy là tốt rồi.” “Cạch” một tiếng, anh liền cúp máy, Giản Ái tựa như mất đi ý thức ngồi im không nhúc nhích, cả một lúc lâu cũng không nhớ đến trả điện thoại lại cho người ta. Anh tài xế vươn tay, cầm lại di động sau đó nói một tiếng ngủ ngon.

Giản Ái sau khi trở về thì bắt đầu sốt cao, cũng hợp tình hợp lý xin nghỉ phép. Lúc Từ Hành Phong, đồng nghiệp của cô, đến thăm bệnh liền cảm thấy có gì đó là lạ, nhưng rốt cuộc lạ ở chỗ nào thì anh ta lại không nói được. Đúng vậy, trước đây Giản Ái cũng từng bị bệnh, nhưng chỉ cần nghỉ ngơi một buổi tối là cô đã lập tức có thể dư thừa tinh lực, chứ không phải như bây giờ xin nghỉ cả một tuần rồi mà vẫn mệt mỏi hốc hác.

Cô nghỉ ngơi dài đến mười ngày sau mới đến văn phòng tạp chí đi làm, sau khi đi làm cũng không làm phóng viên nữa, mà chuyển sang làm biên tập, bởi vì Trương Nạp Bình hăng hái dâng trào ở trong thời gian Giản Ái xin nghỉ bệnh làm thể vài ngày, sau đó phát hiện làm phóng viên cũng không phải việc khó, cho nên Giản Ái không nói, cô ta liền mừng rỡ thế chỗ Giản Ái.

Cứ như thế một tháng sau, Trương Nạp Bình vẫn hào hứng theo Từ Hành Phong đi khắp nơi theo dõi, chụp ảnh, thỉnh thoảng cũng quang minh chính đại phỏng vấn, dường như cô ta chẳng biết mệt mỏi, có khi gặp Giản Ái tặng ca viết bản thảo, cô ta còn kéo Giản Ái cho cô xem những tấm ảnh đặc ý mình đã chụp.

Giản Ái nhìn chằm chằm cô ta, làm như khen ngợi gật gật đầu, “Bình Bình à, chị muốn thay mặt mọi người cảm ơn em đã vì sự nghiệp giải trí mà cống hiến.”

Lời này trêu cho Trương Nạp Bình đến là vui vẻ, ngón tay lướt trên di động cũng đến là đẹp đẽ. Ngay lúc cô ta đang tự ngưỡng mộ mình thì di động vẫn không ngừng chạy hình ảnh. Chạy đến một đoạn thì Giản Ái bắt đầu có chút nghi ngờ: “Tấm hình này cũng là do em mới chụp hôm nay sao?”

Nhìn xem đi! Trương Nạp Bình đắc ý đưa di động qua: “Đây chính là tấm độc nhất vô nhị của tôi đó.” Đúng là độc nhất vô nhị sao? Giản Ái cầm di động của cô ta không ngừng lăm lăm, trên hình là cô người mẫu Lâm Minh Dĩnh sau khi nổi tiếng ở trong nước lại tiếp tục được phía Hongkong chú ý, ở trên làn xe bên cạnh cô ta có một chiếc xe màu xám bạc đang đậu, lúc cửa xe mở ra, Lâm Minh Dĩnh liền nở nụ cười dịu dàng, nét mặt giống như y như lúc cô ta đến Tế Nam.

Gần đây cô ta quả thật rất nổi, ngoài việc cùng một siêu sao Hongkong chụp ảnh gây xôn xao vượt qua khỏi Hongkong, còn có một siêu sao quốc tế cũng mời cô đóng một bộ phim võ hiệp vừa hay vừa ăn khách.

Trong ảnh cô ta tạo nhả cúi người hôn lên gò má người đàn ông ngồi ghế sau, có thể là do chụp bằng di động nên hiệu quả cũng không tốt, nhìn không rõ mặt của người đàn ông đó, nhưng ở ghế trước xe có một người đàn ông đeo một cái kính râm lớn, che kín hơn phân nửa gương mặt, nhưng nhìn vẫn rất quen.

“Từ tiền bối lúc đó có ở đó không?”

“Không có.”

“Bình Bình à, tấm ảnh này tốt nhất là đưa cho Hành Phong xem trước đi.” Giản Ái có chút không chắc chắn: “Người đàn ông ngồi ở phía trước này nhìn rất quen, nhất thời chị nhớ không nổi. Hơn nữa tấm ảnh độc nhất vô nhị này lại lấy quá dễ dàng, cho nên chị thấy có chút khác thường.”

Trương Nạp Bình “ồ” một tiếng sau đó không cho là đúng nói: “Tôi vận khí tốt, sao lại nói là khác thường.”

Giản Ái tức giận: “Cô bé à, cẩn tắc vô áy náy.”

Trương Nạp Bình cười hì hì đoạt lại di động: “Tôi thấy mấy người là Trường Giang sóng trước không muốn bị sóng sau xô thôi.” Thật sự là ngựa non háu đá không biết trời cao đất rộng.

Không ngờ lời này ở ngày hôm sau liền ứng nghiệm, tổng biên tập Đinh gọi Giản Ái vào văn phòng, nói: “Giản Ái à, cô về làm paparazzi lại đi mà.”

Giản Ái hỏi: “Tiểu Trương không phải làm rất tốt sao, ngày hôm qua cô ấy còn lấy được tin độc nhất vô nhị mà.” Tổng biên tập Đinh lắc lắc đầu: “Vấn đề chính là ở cái tin độc nhất vô nhị đấy đấy, làm cái nghề như chúng ta chẳng những phải da mặt dày, mà còn phải thận trọng, Tiểu Trương đúng là có nhiệt tình, nhưng mà có hơi chỉ vì cái lợi trước mắt, có nhận ra người đàn ông trên tấm ảnh hôm qua không?”

Giản Ái suy nghĩ một lúc lâu mới nói, “Ngồi sau thì không biết, còn người ngồi trước thì nhìn hơi quen, đúng rồi hình như thường xuyên xuất hiện trên thông cáo của chính phủ.”

Tổng biên tập Đinh chậm rãi nói: “Đúng đấy, hơn nữa lai lịch rất lớn, chỉ cần anh ta ra lệnh một tiếng, đừng nói là tạp chí chúng ta, mà ngay cả mọi người cũng lần lượt vào nhà giam. Cho nên Tiểu Trương còn phải học hỏi thêm kinh nghiệm.”

“Haizz!” Giản Ái lập tức cúi đầu ngồi ở trên ghế than thở: “Tôi không muốn làm paparazzi, ngày nào cũng bận rộn, bận đến thời gian du lịch cũng không có.”

Tổng biên tập Đinh lập tức nhảy bèn nói: “Muốn du lịch chứ gì, anh cho cô đến thành phố Viễn Thanh du lịch ba ngày cao cấp, ở khách sạn bốn sao, chi phí anh trả.”

“Thật chứ?”

“Anh viết giấy rồi đóng dấu luôn cho cô, nhưng mà nói trước là không được để Từ Hành Phong biết, đó là phúc lợi anh dành riêng ột mình cô thôi đấy.”

“Hắc hắc! Sếp à, đứa con tiếp theo của anh tuyệt đối sẽ là con trai.”

Vừa nói xong, cửa văn phòng đã bị Từ Hành Phong đẩy ra thật mạnh, “Tin tức mới nhất thị trường Từ bị bắt, ngay sáng hôm nay lúc ông ta ở nhà nghỉ ngơi lơ lửng nhất thì bị bắt, tin tức từ một nữ minh tinh nổi danh đang phát triển sang Hongkong.”

Phát tài rồi, phát tài rồi, tổng biên tập Đinh lúc này gọi Trương Nạp Bình vào: “Tiểu Trương, đem ảnh cô chụp được tức khắc cầm đến phòng sắp chữ.”

“Liên quan gì đến tấm ảnh đó?” Giản Ái không để lỡ thời cơ truy vấn.

“Giản Ái à, người ngồi ghế trước chính là thị trưởng Từ, ngày hôm qua Lâm Minh Đình đó sau khi gặp mặt bọn họ liền trực tiếp bị mời vào văn phòng ủy ban kiểm tra kỷ luật, cho nên mới sáng sớm thị trưởng Từ đã bị bắt.”

Không thể nào! Nhưng quả thật như thế.

“Làm quan ấy à! Khi nhậm chức thì so với ai cũng đều nở mày nở mặt, nhưng sau khi mất chức thì lại thế lương hơn ai hết.” Tổng biên tập Đinh vừa lắc đầu vừa phân công: “Cử người đi khai thác chuyện của thị trưởng Từ, xấu tốt gì cũng lấy hết, tốt nhất là có thể khiến ọi người tranh luận.”

Giản Ái chọn nơi cửa sổ mà ngồi, bộ dạng thoải mái không nói nên lời. “Tiểu Trương lần này lập công lớn rồi! Tôi cũng không cần quay về làm paparazzi hà hà.” Cuối cùng cũng kiếm được một lần du lịch miễn phí.

Tổng biên tập Đinh đem ngón trỏ đặt ở bên môi lắc lắc: “Cô thấy anh làm ăn lỗ vốn khi nào như vậy chưa, cô bề ngoài là đi du lịch, nhưng thực tế là phải đi theo dõi Diệp Tu, Diệp công tử.”

Sao không lúc nào tránh được anh ta vậy, Giản Ái quả thực tức điên rồi: “Tôi không đi. Muốn đi thì tự anh đi đi.”

Nhắc đến đây, tổng biên tập Đinh vẽ mặt tươi cười: “Hắc hắc, Giản Ái, cô với anh ta là bạn cùng trường đúng không! Lần trước tôi cũng nghe tài xế nói, cô còn đi đến cứu người ta, tuy rằng sau đó người ta xua cô đi, nhưng cô không cần lo lắng, lần này tâm trạng anh ta tốt, bề ngoài nói là đi khảo sát chứ thực ra là dẫn theo người phụ nữ khác đi du sơn ngoạn thủy, thế nào cũng sẽ không thể đuổi cô đi nữa đâu, dù sao cô gái ở bên cạnh anh ta cũng chỉ mong quan hệ giữa mình với anh ta được phơi ra ánh sáng, để còn tranh cái ngai vàng bà Diệp.”

Giản Ái mắng ông ta: “Vậy cũng đâu liên quan đến tôi.”

Tổng biên tập Đinh lười nhác dựa vào ghế sau đó trách móc: “Đúng là không liên quan đến cô, nhưng nếu chuyện ngày đó cô cứu người mà được đăng lên thì không là chuyện của cô cũng sẽ biến thành chuyện của cô.”

Lời này vừa nói ra, Giản Ái lập tức dao động, không hé răng ngoan ngoãn đi ra ngoài, nhưng sau khi rời khỏi đó lại nhân tiện sắp cửa một cái rầm.

Chờ cô vừa đi, tổng biên tập mặt mày hớn hở vội vàng gọi điện thoại cho Hân Nhiên: “Cô Hân, tôi đã phái người đến thành phố Viễn Thanh, yên tâm, nhất định sẽ đưa tin tức của cô và Diệp công tử lên trang đầu.”

Bên kia, Hân Nhiên hài lòng thả điện thoại xuống, sau đó cùng những người có liên quan chờ lên tầng 18. Tầng 18 của tòa nhà Nhạc Nhã Hiên khí thế rộng rãi không ngoài dự kiến, bên ngoài cửa sổ sát đất là vườn treo với đủ loại hoa, cây cối xinh đẹp che phủ, hai bên hành lang là tranh hoặc thư pháp của các tác giả tiếng tăm, làm toát lên vẻ thanh lịch hiếm có trên đời. Bên kia hành lang là một tòa nhà xa hoa bên trong có bể bơi, trần nhà trong suốt phản chiếu sắc trời xanh lam, lúc ánh mặt trời phản chiếu trên mặt hồ lấp lánh như trong một giấc mộng.

Rẽ vào khúc cua, sau khi vào phòng họp, Diệp Tu vẫn chưa đến, được rảnh rồi Hân Nhiên đứng trước tấm kính thủy tinh quan sát quang cảnh thành phố quen thuộc, đúng là giống đứng ở trên một núi cao nhất mà nhìn những ngọn núi nhỏ khác, khí thế khiến cô ta cũng dần mạnh mẽ hơn. Đang lúc bành trướng, lại nghe thấy tiếng bước chân từ xa tiến đến gần. Cô ta vội vã nhứt chí quy củ ngồi trở lại chỗ ngồi, những người khác đã sớm bắt đầu mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim. Đợi Diệp Tu vừa tiến đến, bọn họ nhất tề đứng dậy.

Cánh cửa gỗ lim nặng nề khép lại ở phía sau anh, nhưng dáng vẻ của anh hình như vẫn tương đối ôn hòa, đáy mắt mang theo ý cười nhàn nhạt có vẻ nho nhã ấm áp hiền lành.

“Mọi người mời ngồi.”

Nhân cách cũng rất lễ độ, nhưng mọi người vẫn chờ anh ngồi xuống, mới vô cùng cẩn thận ngồi xuống vị trí của mình. Diệp Tu ngồi ở bên bàn họp màu đen, cùng nhân viên tham dự cuộc họp mở sơ đồ phát triển thành phố Viễn Thanh. Nhạc Nhã Hiên lấy cái giá 4538 ngàn vạn đồng thu mua Phiêu Lưu cốc, khách sạn, siêu thị Kỳ Hạ cùng với một thôn dân tộc xinh đẹp của thành phố Viễn Thanh, cái giá này ở thị trường mà

nói đúng là hơi cao, thành phố Viễn Thanh Thị lấy du lịch làm trọng tâm, nhưng vị trí hẻo lánh nên bình thường ít có người đến. Nhìn ánh mắt hoài nghi của mọi người, Diệp Tu cũng không hỏi bọn họ vì sao.

Hân Nhiên là quản lý cao cấp của Nhạc Nhã Hiên, đương nhiên cũng hộ tống Diệp Tu cùng đến thành phố Viễn Thanh khảo sát. Đương nhiên tổng giám đốc không lên tiếng, có ai dám phá hỏng tiếng pháo đầu tiên của anh, ngược lại chen lấn ra chủ ý, có người nói thấy một cái suối nước nóng ở trong rừng trong khe núi, có người nói tốt nhất là xây thêm khu vui chơi, có người nói chi bằng thêm một câu lạc bộ đêm, thực hành dây chuyền ăn nhậu chơi bời. Đang nói vô cùng náo nhiệt. Cửa phòng họp liền mở rầm một tiếng, Tiểu Viện vọt vào.

“Diệp Tu, anh dựa vào cái gì mà bảo cô gái này đi cùng với anh đến cái nơi hoang sơn dã lĩnh đó.” Cô ta hỗn hển chỉ vào Hân Nhiên nói.

Hân Nhiên đứng lên nghiêm nghị chính trực nói: “Đàn chị Tiểu, tuy rằng tôi luôn luôn tin cây ngay không sợ chết đứng, nhưng tôi vẫn muốn nói rõ một lần cuối giữa tôi và tổng giám đốc Diệp ngoài quan hệ cấp trên cấp dưới hoàn toàn không có gì khác.”

“Bây giờ là thời gian làm việc.” Diệp Tu lạnh lùng lườm cô ta. “Chị đang gây trở ngại đến công việc của tôi! Hơn nữa chị cũng không phải người của Nhạc Nhã Hiên, dựa vào cái gì mà ở trong này vung tay múa chân.”

Tiểu Viện nghẹn lời. “Nhưng mà cô gái này từ lâu đã tung tin đồn, nói là anh đặc biệt đưa cô ta đi.”

“Tôi không nhắc lại lần thứ hai.”

“Không mang theo cô gái này thì tôi sẽ đi.”

“Không thể!” Diệp Tu không hề thay đổi, quả quyết cự tuyệt. “Chị muốn tôi gọi bảo vệ đến mời chị đi ra ngoài hay là tự chị đi ra ngoài.”

“Diệp Tu!”

“Chị còn tiếp tục quấy rối thì về sau đừng mong đặt chân vào Nhạc Nhã Hiên, cho dù là mẹ tôi đưa chị đến, cũng không vào được nơi này một bước.”

Lời này khiến Tiểu Viện ngượng ngịu tái mét mặt, hung hăng liếc mắt nhìn chằm chằm Hân Nhiên đang làm bộ làm tịch xoay người bỏ đi.

Đàn chị càng sống càng thụt lùi! Hân Nhiên nhất thời cảm thấy thắng mà không cần dùng sức!

Đợi Tiểu Viện đi rồi, mọi người cũng thu hồi tâm tình bàn bạc các loại hạng mục công việc, nhưng ánh mắt thỉnh thoảng rơi vào Hân Nhiên liền có chút khác biệt. Khi hội nghị đến lúc kết thúc, điện thoại nội bộ ở bên cạnh vang lên. Nam thư ký nổi máy nói, “Anh Hạ đã đến.”

“Cuộc họp hôm nay dừng ở đây, hi vọng mọi người có thể lấy tư cách là một du khách đến cốc Phiêu Lưu của thành phố Viễn Thanh thả lỏng tâm trạng.” Diệp Tu tươi cười lễ phép nói xong liền bước đi ra ngoài.

Vừa đến văn phòng: “Thiếu gia Diệp gia, vừa rồi cậu chọc tức vị hôn thê do mẹ cậu chỉ định như vậy để làm gì?” Giọng nói như đang nói chuyện phiếm của Hạ Sâm Minh vang lên bên tai anh, Diệp Tu giương mắt nhìn lên, Hạ Sâm Minh đang đứng bên cửa sổ sát đất ngoài hành lang, “Chuyện tối hôm qua cậu làm rất tốt đó. Đầu tiên là lấy giá trên trời hối lộ khiến thị trưởng cùng tình nhân của ông ta xuất hiện, vừa vặn để người có tâm bất được.” Đáng thương lúc ấy khi Diệp Tu thám thính bí mật, anh ta còn tưởng thẳng nhóc chỉ là tò mò chuyện bí mật.

“Anh khen trật rồi, nếu không phải anh tham gia cho người ở cục xuất nhập cảnh bí mật theo dõi Lâm Minh Đĩnh cùng Từ tiên sinh thì làm sao tôi tích cực phối hợp làm việc với chính phủ như vậy được.” Diệp Tu cho người đưa lên hai ly rượu, lúc rót được 8 phần ly thì đưa một ly cho Hạ Sâm Minh.

“Sau khi nhận được tin, đã có không ít con buôn bất động sản dự định bỏ chạy. Cho nên chẳng những giá nhà đất trong thành phố theo đó mà rút. Ngay cả những khu vực xung quanh cũng đã bị ảnh hưởng.” Hạ Sâm Minh tiêu sái nâng ly, “Trái lại cậu lợi ngược dòng cũng phối hợp với người có tâm thuận lợi mua được 20 mẫu đất ở trung tâm thành phố Viễn Thanh, người khác đều nghĩ cậu là người trẻ muốn chơi đùa cho đã, nhưng lại không nghĩ tới, chính quyền tỉnh cùng thành phố sắp triển khai xây dựng đường cao tốc nối liền

thành phố Viễn Thanh, đến lúc đó chờ cậu thắng được cả trước lẫn sau, người khác cũng chỉ có thể uống nước lèo cuối của cậu.”

Diệp Tu tác phong nhanh nhẹn sớm ra tay nắm lấy, “Cho nên uống nước không thể quên nguồn. Sầm Minh ca, tôi đã sớm để cho anh nửa phần.”

Trong con người đen của Hạ Sầm Minh thoáng hiện lên vẻ ngạc nhiên, sau đó dùng tay chống trán cười to nói, “Diệp Tu, hèn gì nhiều người thích làm ăn với cậu như vậy!”

Ngay lúc hai người đang nói chuyện vui vẻ, ở một đầu khác của thành phố, trong công ty thời trang và trang sức Phi Diệu, Tiểu Viện toàn thân đều cuộn cuộn nổi lên cơn giận sục sôi, bị sỉ nhục ở trong phòng họp của Nhạc Nhã Hiền khiến cô ta suýt chút mất hết lý trí, đến lúc này vẫn còn tức đến run rẩy cả người: “Diệp Tu, cậu chờ đấy, chờ sau khi hai ta kết hôn. Xem cuối cùng rốt cuộc là ai thắng?”

“Đã dẫn người đến.” Bên ngoài truyền đến giọng của thư ký. “Cô Tiểu, bây giờ có cho anh ta vào không?”

Người đã đến, Tiểu Viện lập tức thu cơn giận, “Cho anh ta vào đi!” Cô ta thở ra một hơi, một lần nữa ngồi trở lại ghế.

Người đi vào là cấp trên của Hân Nhiên, quản lý Chu của khách sạn. Muốn xem ai là người thắng thì phải xem ai cười đến cuối cùng.

Tiểu Viện khoe miệng cong lên một nụ cười nhạt, “Mời anh tới đây không có chuyện gì khác, chính là muốn anh sau khi đến Viễn Thanh, nhớ để ý cấp dưới Hân Nhiên của anh.”

“Chỉ là việc nhỏ như vậy không thành vấn đề.” Quản lý Chu nói thẳng, “Cô ta tuyệt đối sẽ không thể làm ra chuyện có lỗi với cô.”

Tiểu Viện vừa nghe, tự nhiên thấy yên lòng.

Nhưng Giản Ái lại không an tâm, bởi vì cô đang ở nhà trang bị vũ khí hạng nặng của paparazzi —— chính là một bộ dụng cụ hóa trang mua ở trên chợ ladies về, tuy là hàng đẹp giá rẻ, nhưng không biết hiệu quả như thế nào?!

28. Chương 28

Buổi tối Giản Ái tuy rằng rầu rĩ, nhưng vẫn quyết định hành trình ngày hôm sau. Không biết là ông trời cũng đồng tình với cô hay là tính cùng buồn với cô mà rõ ràng là bầu trời đang quang đãng thế mà lại mưa, mưa mà mặt trời ngoài cửa sổ vẫn chói lọi lóa mắt. Những hạt mưa lớn như hạt đậu đập vào cửa canh gió ô tô, bụp, bụp, bụp, chẳng khác nào tiếng trống hào hùng thuở xưa.

May mắn, ô tô chạy rất nhanh, hai tiếng sau đã đến gần thành phố Viễn Thanh, lái xe mở cửa sổ, nghênh đón luồng gió mát mẻ. Thành phố Viễn Thanh ở giữa phương Bắc, phía nam giáp với thành phố Giản Ái bây giờ đang ở, phía Bắc giáp các dãy núi cao của tỉnh Hồ Nam, vì thế trên địa bàn tỉnh chủ yếu là người dân tộc thiểu số sinh sống. Cũng là thành phố chậm phát triển nhất.

Giản Ái vừa ngồi trên xe nghe hướng dẫn viên giới thiệu, vừa chỉnh sửa lại mái tóc giả trên đầu.

Trước khi xuất phát cô đã có tra qua, thành phố Viễn Thanh đất rộng người thưa, tuy là sơn thanh thủy tú, mùa hè mà khí hậu vẫn nhẹ nhàng mát mẻ, nhưng bởi vì giao thông không phát triển, cho nên mãi mà vẫn chưa nhiều người biết.

Giản Ái mở hé cửa sổ xe, nhắm mắt lại, bởi vì chợt lạnh chợt nóng mà cô có đôi chút mơ màng. Không lâu trên quốc lộ xuất hiện hơn mười chiếc xe hơi màu đen nối đuôi nhau vọt tới, không bao lâu đã ở ngay sau xe du lịch.

“Chiếc xe phía trước chạy chậm quá, anh xem có thể vượt được họ không.” Diệp Tu bảo cấp dưới.

“Phía trước là ba chiếc xe du lịch chạy song song, chắc không thành vấn đề.” Anh cấp dưới đáp lại. “Tôi sẽ báo với cảnh sát giao thông ở đằng trước một tiếng.”

Chẳng bao lâu sau hai chiếc xe cảnh sát chạy đến: “Xin hỏi anh Diệp có chuyện gì?”

Diệp Tu mở cửa sổ xe, “Thực xin lỗi, chúng tôi tới khảo sát, vì đang vội nên muốn bắt kịp và vượt qua mấy chiếc xe phía trước.”

Hai vị cảnh sát giao thông đã sớm biết là anh đến đầu tư một khoảng lớn nên không dám chậm trễ. Không lâu, hai chiếc xe cảnh sát rú còi chạy trước mở đường cho họ. Còn ba chiếc xe du lịch kia thì lần lượt bị họ vượt mặt. Hân Nhiên lúc này ngồi trên chiếc xe thứ hai từ dưới lên bấm điện thoại thấp giọng gọi cho Giản Ái: “Alo, tôi là bạn của tổng biên tập Đinh, xin hỏi anh chị đã đến thành phố Viễn Thanh chưa.”

Trong nháy mắt choáng váng. Giản Ái nghe thấy giọng nói quen thuộc của Hân Nhiên, tầm mắt ngay lập tức hơi mất đi tiêu cự, tỉnh mà như mê.

Hân Nhiên không rõ nên lại hỏi. “Anh chị ở phòng nào, đến nơi tôi sẽ đem bản chuyện anh chị cần biết đến phòng anh chị.”

Giản Ái nhìn về ngọn cây nơi xa xa bên ngoài cửa sổ, mọi hơi thở đều như nghẹn ứ lại. Chiếc xe du lịch đột ngột tăng tốc, xé gió vượt lên, tiếng gió vọng qua nghe vù vù.

“Alo!” Ở bên đầu bên kia Hân Nhiên sốt ruột hỏi: “Anh chị có đang nghe không vậy?”

“Có, số phòng thì phải tới khách sạn mới biết được là phòng nào.” Giản Ái lúc này đã tỉnh táo đầu óc, cô đưa tay, lập tức bịt mũi, một chất giọng eo éo vang lên, lời nói của Hân Nhiên gần trong gang tấc lại giống như xa cách chân trời, “Đúng rồi, nói nhiều như vậy mà vẫn chưa hỏi quý tánh của chị!”

“Không cần hỏi tôi là ai? Cô chỉ cần biết tôi sẽ theo chỉ thị của cô mà hành động là được.” Giản Ái lạnh lùng bấu môi, cảm xúc phức tạp nói không nên lời.

Hân Nhiên tự tay đạo diễn màn kịch này, một màn kịch tình huống rách nát tầm thường tới tận tâm, thật sự là khiến biết bao người phải to công xem kịch!

Không ổn! Hân Nhiên ngồi trên xe ô tô nghe giọng nói vừa quái lạ lại vừa như quen thuộc ấy mà nét mặt đột nhiên trở nên kinh động hãi hùng. Cô ta lẳng lặng bấm số điện thoại của tổng biên tập Đinh.

Sau khi nói chuyện xong với tổng biên tập Đinh, ánh mắt Hân Nhiên liền lạnh buốt, bên ngoài tiếng gió vù vù hung tợn gào thét. Hân Nhiên theo cả đội lớn tiến vào thành phố Viễn Thanh, vừa đến đã được mọi tầng lớp người dân thành phố nhiệt liệt hoan nghênh, họ đến không chỉ vì các khách sạn dưới trướng tập đoàn Nhạc Nhã Hiên đều là các khách sạn hàng đầu trong nước, mà còn vì người cầm quyền mới của tập đoàn — Diệp Tu.

Diệp Tu, trên dưới hai mươi sáu tuổi, vẫn còn độc thân, nghe đồn anh anh tuấn, ôn hòa, ân cần khiến người ta mê muội, vả lại, dùng hơn bốn ngàn vạn mua một cái cốc Phiêu Lưu giá trị chỉ một ngàn vạn — ai mà không muốn kiểm soát chút ít từ anh.

Anh không thể nghi ngờ so hạng mục đầu tư còn hấp dẫn người ta hơn. Cũng bởi như vậy mà các nhân viên làm việc trong khách sạn 4 sao duy nhất của thành phố Viễn Thanh vì có thể bưng cho anh một ly trà mà tranh nhau đến đầu rơi máu chảy! Không chỉ là để nhìn thấy mặt anh một lần, mà còn để xác minh lời đồn có thật hay không.

“Tin tức mới nhất!” Người nhân viên vừa rót trà cho Diệp Tu xong vẻ mặt như nhặt được vàng vọt vào: “Tôi vừa mới không cẩn thận đổ nước trà vào người anh Diệp, vậy mà anh ấy chẳng những không tức giận mà còn cho tôi tiền boa, nói là để an ủi tôi.”

Diệp Tu quả thực ân cần rất được lòng người như tin đồn.

“A, trước lúc mang đồ ăn lên, tôi cũng bắt cần đổ rượu lên người anh ấy, tuy rằng anh ấy không cho tôi tiền boa, nhưng vẫn ôn hòa cười với tôi một cái.”

“Lúc trước tôi cũng nghĩ là không thể nào, một quý công tử như vậy thì thể nào cũng là người rất kên kiêu. Bình thường con mắt cũng không nhìn đến người khác, nhưng anh Diệp lại không hề giống vậy, tôi ở hành lang không cần thận đưng vào anh ấy, anh ấy còn tự tay đỡ tôi đứng dậy.”

“Ôi! Người đàn ông như vậy cho dù không có tiền, tôi cũng lấy.”

“Hừ, tôi nhất định sẽ canh giữ anh ấy cả tiền của anh ấy nữa.”

Giản Ái không cẩn thận đi qua phòng nghỉ liền phụt hết trà trong miệng ra ngoài, dừng hoài nghi cô vì sao lại đến nơi này, bởi vì đây là thói quen của kẻ làm nghề paparazzi, đặc biệt thích chui vào các xó xỉnh, phòng nghỉ ngơi, toilet để thám thính tin tức, tất cả những ánh mắt trong phòng nghỉ đều giống mũi dao chuyển hướng về phía cô.

“Các cô nói xem anh Diệp đó ở đâu!” Sống với nghề paparazzi nhiều năm, kinh nghiệm khiến Giản Ái lập tức làm bộ như kích động trợn to hai mắt, “Tôi cũng muốn bảo vệ cả người lẫn tiền của anh ấy!”

Xi! Tất cả các ánh mắt đều chuyển thành khinh thường, tiếp tục chia sẻ những tin tức về anh Diệp. Giản Ái chậm chậm đi về phía cửa chuẩn đi, dừng trách cô không hiểu kỳ, dù sao lát nữa cũng phải gặp mặt, bởi vì Hân Nhiên đã đặt lịch trình của Diệp Tu trong phòng cô.

Kỳ quái là, làm gì có ai buổi tối lại đến biệt thự trong rừng phía sau núi của cốc Phiêu Lưu, tuy rằng nơi đó quả thật là nơi tuyệt vời để nảy sinh tai tiếng —— nói thực ra điều này vẫn khiến người ta cảm giác —— Diệp Tu có phải là có bệnh thần kinh hay không nữa! Chọn nơi vắng lặng lại còn là lúc muộn như vậy nữa mà đến.

Leo qua đầu tường, chui qua góc động, cô bé số khổ Giản Ái lúc này đang hì hục leo núi, xột coạt! Khu rừng phía sau cốc Phiêu Lưu vẫn giữ được vẻ nguyên sơ, cả con đường đi lên núi cũng không có, có đôi khi cần bản là phải leo lên, hơn nữa rải rác khắp nơi là những mạng nhện cùng côn trùng nhỏ không rõ tên bay qua, khiến Giản Ái phải ử rừ. Hân Nhiên tuy rằng đã nói rất rõ vị trí, nhưng ở trên ngọn núi này không có ánh sáng lại không có vật thể hay kiến trúc cụ thể thì làm sao mà tìm được chỗ, đợi đến lúc chạng vạng, khi Giản Ái đã đem Hân Nhiên ra mà rửa xả trong lòng cũng như ngoài miệng vô số lần rằng “Đồ con gái ngu ngốc, đồ con gái chế tiết, vì sao lại muốn bay lên cành à làm phượng hoàng cơ chứ”, thì cô lại rút cuộc nhìn thấy nơi Diệp Tu cẩn thận lựa chọn để yêu đương vụng trộm trong truyền thuyết, hừ hừ! Dừng một căn biệt thự trong rừng để nói chuyện tình cảm cơ đấy.

Trong biệt thự tối mù, chẳng nhìn thấy gì, cả bóng người cũng không thấy. Giản Ái cảm thấy tim mình như chùng xuống.

“Đến chưa?” Hân Nhiên gọi điện đến, có chút khản trương hạ thấp giọng.

“Đến rồi! Nhưng không nhìn thấy mấy người.” Giản Ái có chút yên tâm.

Hân Nhiên nói: “Chúng tôi đang đợi những chuyên gia hộ tống lên. Cô phải nhẫn nại chờ chúng tôi.”

Giản Ái nghĩ, trời ạ, tuy mới chạng vạng, nhưng gió núi đã lạnh lắm rồi đấy. Rút cuộc còn phải chờ cô tới khi nào. Nghĩ là nghĩ như thế, nhưng cô bắt đầu thăm dò xem có chỗ nào thích hợp để đặt máy quay lên không.

Haizz! Ở trong núi cái gì cũng bất tiện, cũng không biết có mấy lần giẫm phải đá, mũi đá nhọn chọc thủng giày vải, đâm vào gan bàn chân cô, đau đến chảy nước mắt. Cũng may không lâu sau Hân Nhiên gọi điện thoại đến, nói Diệp Tu cùng cô ta chuẩn bị lên núi. Lúc này đã là bảy giờ rưỡi.

Xem ra thời cơ cũng sắp đến, Giản Ái bước nhanh rời xa biệt thự, lại bước hụt một bước, thế là Á!!! kêu thảm thiết một tràng rồi ngã lăn vào giữa cái hố. Người cô bị đá nhọn trên vách đá cắt vào một nhát, máu chảy ròng ròng, xem ra là bị thương rồi. Cô vừa gọi điện thoại, vừa dùng chân leo bừa lên vách hố xem có thể đi lên hay không.

Nhưng điện thoại cho Hân Nhiên lại không có ai nghe máy, mà cô cũng không ra khỏi hố được, Giản Ái thất kinh há mồm cất lên một tiếng thét cao vút, tính để gọi người tới cứu cô.

Nhưng nhìn đến ánh trăng rọi trên người mình, trong lòng cô lại hoàn toàn nguội lạnh. Tâm như tro tàn, Giản Ái lại một lần nữa gọi điện cho Hân Nhiên. Lúc này máy đã có người nghe, nhưng trong điện thoại

lại không có tiếng động nào, Giản Ái chậm rãi nói với điện thoại: “Diệp Tu căn bản không có khả năng đến chỗ này với cô.”

Sau khi nói ra lời này, lòng Giản Ái cũng giống như nứt toát, nước mắt tuôn rơi rớt xuống dưới. Thân mình cô không ngừng run rẩy, rốt cuộc dừng không được lại giống như muốn đem những lời đã dồn nén rất nhiều năm nói ra hết một lần.

“Tôi có từng đề phòng, cản trở cậu theo đuổi Diệp Tu sao? Tôi có làm chuyện gì có lỗi với cậu chưa?”

Hân Nhiên cười lạnh một tiếng: “Giản Ái, tình yêu là không thể chấp nhận kẻ thứ ba, cho nên cho dù Diệp Tu có thân thiết, cao quý và dịu dàng với người khác thế nào thì anh ấy cũng chỉ có thể thuộc về tôi.” Cô ta mở miệng nói chuyện, giống như đem quả bom mà năm xưa vì Giản Ái mà chôn chặt trong đáy lòng ra mà kích nổ, sức chấn động của nó vẫn khiến người ta tâm thần lay động. “Không tin tôi sẽ thích anh ấy như vậy chứ gì! Lần đầu tôi nhìn thấy anh ấy, cũng là lúc đang đi làm ở KTV, còn nhớ ông chủ khi đó chứ! Một lão đồn mặt háo sắc, ngày đó tôi ở trong phòng thuê thu dọn đồ, lúc đó lão muốn quấy rối tôi, kết quả tôi bỏ chạy được, bởi vì lo chạy trốn nên rượu thừa trên cái khay trong tay tôi đều trút hết lên người Diệp Tu, khi đó đám bạn đi cùng anh ấy liền mắng kêu gào, chỉ có anh ấy là dịu dàng đỡ tôi dậy.”

“Được rồi!” Giản Ái chậm rãi nói: “Tôi sẽ không cản trở cậu, cho nên phiền cậu đi lên đây một chuyến, bởi vì tôi bị ngã vào một cái hố trên núi bị thương rồi, hiện tại còn đang chảy máu. Nếu cậu không đến, có thể tôi sẽ chết.”

“Chết được thì tốt, nếu không chết, vậy cậu cứ kiếm một nhà nào ở trên núi mà ở lại luôn đi, cần gì phải trở về thành phố nữa.” Hân Nhiên gần như là rít gào cúp máy.

Nghe điện thoại vang lên tiếng tút tút, Giản Ái vội vàng cúp máy, trực tiếp bấm 120, ai ngờ càng gấp càng loạn, không ngờ, di động trong tay lại rơi thẳng xuống một tảng đá nhô lên trong hố, nhìn chiếc di động bị mình không cẩn thận làm rơi vỡ thành hai mảnh, Giản Ái nặng nề mà nắm một cái, ngậm miệng, ôm hai tay, cúi đầu đặt lên đầu gối, im lặng rơi lệ. Không biết là đang tự trách bản thân ngu xuẩn hay là đang sợ hãi đêm tối như vậy.

29. Chương 29

Khách sạn cao cấp 4 sao ở cốc Phiêu Lưu mà Diệp Tu thu mua, tuy nói là hạng bốn sao, thực tế chỉ là chiêu quảng cáo, trên thực tế thì kém quá xa tiêu chuẩn hạng bốn sao, lúc này tuy là tháng sáu tháng bảy mùa du lịch, nhưng số người vào ở chỉ được 46 – 47%.

Nhưng nghe bộ dạng quản lý khách sạn phóng đại, khóe miệng Diệp Tu vẫn cong lên một nụ cười mỉm không chệch vào đâu được, chỉ ánh mắt là trầm tĩnh. Cũng không bị nguyện vọng xin được đầu tư thêm những khoản gì đó của quản lý khách sạn quấy rầy.

Trong lúc nói chuyện thang máy dừng lại, một cô gái từ bên ngoài đi vào, vẻ mặt tươi cười nói với cô bạn bên cạnh: “Đến buổi liên hoan đốt lửa trại đi, có một bác người bản địa nhìn thấy cái cô ở cùng mình tự đi một mình ra ngọn núi phía sau cốc Phiêu Lưu thám hiểm đấy.”

“Thật chứ?” Cô bạn gái kia bịt miệng la lên: “Nhìn cái đầu cô ấy bé bồng bồng thế mà lá gan cũng lớn thật. Nhưng mà lúc ở trên xe mình nghe cô ấy nói, cô ấy là phóng viên đến đó! Chẳng lẽ cô ấy làm phóng viên làm đến điên đại rồi.”

Một tia lãnh ý dường như xẹt qua hai hàng lông mày Diệp Tu, nhưng chưa kịp nghĩ đến vấn đề khác, thang máy đã dừng lại, quản lý khách sạn chìa tay mời anh đi vào đại sảnh. Vừa bước vào đại sảnh đã thấy chỗ đó được treo mắc bằng lụa màu khắp nơi, rõ ràng là đã qua tân trang tỉ mỉ.

“Hoan nghênh tổng giám đốc Diệp.” Hai hàng nhân viên ngay ngắn chỉnh tề chia ra đứng trước quầy lễ tân, nhiệt liệt rầm rập hô khẩu hiệu.

Lúc này, quản lý khách sạn luôn cùng đi với anh khẩn trương quan sát nhất cử nhất động của Diệp Tu, dường như hơi sợ nhìn thấy vẻ bất mãn trên mặt anh.

“Phiền anh hao tâm tổn trí rồi.” Đối với vẻ mặt của quản lý khách sạn, Diệp Tu tất nhiên đã nhìn quen. Cho nên vẻ mặt anh vẫn ôn hòa cười, quả nhiên anh vừa cười, sắc mặt của vị quản lý kia cũng thả lỏng hẳn. “Tổng giám đốc Diệp, thật ngại quá, tôi đã nói anh không thích như thế này, nhưng bọn họ vẫn tự tổ chức.”

Diệp Tu nghe vậy liền vội vàng gật đầu với hai hàng nhân viên: “Vất vả ọi người rồi.”

“Không vất vả!” Nhìn thấy Diệp Tu tao nhã đúng như lời đồn, hai hàng nhân viên lại càng nhiệt tình hơn.

Lúc này Diệp Tu nói với quản lý khách sạn ở bên cạnh, “Tôi rất vui về sau có thể có thể cùng làm việc với anh.” Anh đưa tay bắt tay quản lý khách sạn, “Những chi tiết khác, ngày mai chúng ta bàn tiếp.”

Ra khỏi khách sạn, ngọn gió đêm lạnh lẽo liền ập tới, trong đêm đen, sương mù từ từ phủ quanh ngọn núi nhìn từ xa như thể đã tan vào mây, khí thế dường như muốn bao trùm cả không trung, Diệp Tu mở di động, trên màn hình di động không có biểu tượng sóng. Bên ngoài khách sạn đã có hơn mười chiếc xe đang đậu, chỉ chờ anh lên xe liền đồng loạt chạy đi.

“Tổng giám đốc Diệp,” Diệp Tu quay đầu, đi lại gần chiếc xe gần anh nhất đang có người hạ cửa sổ xe xuống, Hân Nhiên lộ đầu ra, đôi mắt nước lay động, gờ tay nhắc chân đều vô cùng quyến rũ: “Nghe nói đặc sản gà chạy bộ của thành phố Viễn Thanh này rất ngon, hiện tại tôi chỉ muốn anh ra lệnh cho chúng tôi nhanh chóng xuất phát đi thôi!”

Diệp Tu gương mặt vẫn tươi cười, nhưng chân đã bước về phía trước: “Vậy sao, tôi đây đúng là phải nhanh chóng ọi người xuất phát thôi!” Tuy nụ cười rất ấm áp, nhưng thái độ xa cách đến lạnh nhạt như vậy lại khiến người ta không dám tiến gần thêm một bước.

Lúc này những cú đêm đậu trên những ngọn cây trong ngọn núi phía sau cốc Phiêu Lưu đã không chịu nổi cô đơn mà cất tiếng, ngay tức khắc liền có tiếng vọng lại từ trong khe núi xa xa. Những đám mây trên trời nhẹ nhàng tản ra thành một lớp sương mỏng manh che phủ bầu trời đêm, ánh trăng bàng bạc cũng lập tức lặn vào trong mây.

Diệp Tu nói với Hân Nhiên xong lại đi thong dong về bên xe mình, nhưng, hai cô gái đi cùng thang máy với anh lúc này lại đi ngang qua.

“Đúng á! Gan cô ấy lớn cũng là vì đã trải qua rất nhiều chuyện, đừng nhìn cô ấy họ Giản mà nghĩ cô ấy đơn giản nhé!”

Những lời này không hề báo động trước mà vang lên bên lỗ tai anh, ánh mắt Diệp Tu lúc này cũng nặng nề chẳng khác bầu trời đêm, nhìn không thấu được sự hoang mang ở trong đó. Tiếng gió rít qua bên tai, đôi chân thon dài của Diệp Tu trực tiếp rảo bước tiến vào trong xe, chỉ trong khoảnh khắc trước lúc vào xe, anh gương mặt nhìn lên khe núi xa xa rồi dứt khoát đóng sập cửa lại, đoàn xe bắt đầu lăn bánh.

Nhưng đoàn xe còn chưa kịp đi xa, Diệp Tu đã chật vật thở hổn hển cầm áo vest chạy trở lại, vượt qua con đường đầy cây cỏ râm ran tiếng côn trùng, hai bên đường những tán đại thụ cao ngất xào xạt trong gió, lá vàng lưu luyến không chịu rời cành, lác đác những bông bồ công anh xoay tròn trong gió đêm, hóa ra cho dù có đi nhiều đến đâu thì trái tim vẫn đặt nơi chốn cũ.

Trên núi.

Giản Ái ở trong hồ bó gối tựa cằm lên đầu gối. Nghe tiếng gió vù vù càng khiến cô sợ hãi tim đập bình bịch. Ở trong khe núi này, đến tiếng cú đêm thỉnh thoảng đậu lại trên cành cây cũng có thể dọa cô sợ tới xanh mặt. Lúc này Giản Ái nhớ tới một câu chuyện truyền thuyết bà ngoại đã kể hồi xưa, ở trên núi, nếu thấy ai đó gọi cháu thì dù thế nào cháu cũng không được đáp lại. Bởi vì đó là quỷ núi đang tìm người thể thân. Hơn nữa giọng càng giống giọng người quen thì càng không được đáp lại.

“Giản Ái!!!!!!!!!!”

Trong gió đêm quả nhiên mơ hồ vọng đến tiếng ai đó gọi cô.

Không được đáp lại, không được đáp lại.

Giản Ái khiếp vía cắn chặt môi, toàn thân sợ tới mức run lên như lá rụng.

“Giản Ái!!!!!!!!!!!!!!”

Sợ quá, sợ quá đi!!

Nhịn không được, nhịn không được.

Haizz, quý núi vì sao lại không chịu buông tha cho cô cơ chứ, cô đã đủ đáng thương lắm rồi mà.

Sợ hãi không thể nào tin được, khắp nơi tối tăm không có chỗ để trốn, khiến cô có cảm giác cả người mình như đang bị vùi sâu vào cái hố tối om không ánh sáng. Cho nên Giản Ái mất kiên nhẫn thật không tiền đồ mà khóc nức nở, lại còn khóc rất lớn tiếng.

Hu hu! A..a....a....a!

“Đồ ngốc nhà cô quả nhiên là bị ngã ở trong này!”

Một câu nói quen thuộc vang lên từ phía trên đầu.

Xong rồi, xong rồi, quý núi kia nhất định là dùng giọng người quen để mê hoặc cô rồi.

“Cô còn ngồi đó làm gì? Còn không bắt lấy dây thừng.” Một luồng sáng rọi từ trên đỉnh đầu cô xuống. Hơn nữa hình như có thứ gì đang được thả xuống.

Ảo giác nhất định là ảo giác!

“Đồ ngốc nhà cô càng lúc càng ngốc rồi! Có muốn người ta kéo cô lên không hả!”??!!

Hu hu. Giản Ái được lôi ra khỏi hố vẫn chưa đứng vững được.

Diệp Tu lấy tay lau đi bùn đất trên mặt cô sau đó rít gào như sấm nói: “Đầu heo! Tối như vậy rồi mà còn đi leo núi, cả heo nó cũng sẽ cười nhạo cô.”

Bị anh lớn tiếng mắng khiến Giản Ái sợ tới mức suýt chút ngã lại vào trong hố: “Hix... nghe nói nơi này... hix... sẽ xảy ra chuyện độc nhất vô nhị!”

“Giờ thì nhìn thấy chuyện độc nhất vô nhị chưa?” Diệp Tu dữ tợn nghiêm mặt dùng sức siết tay cô: “Đầu cô làm bằng bùn sao?”

“Hu hu!”

“Còn khóc nữa! Còn không đi mau chút! Hả!”

“Hức tôi bị thương.” Người này rốt cuộc có thể thương hương tiếc ngọc không vậy.

Diệp Tu công Giản Ái lên lưng.

“Diệp Tu!” Giản Ái còn đang ngượng ngùng xấu hổ ở trên lưng anh ề à nói: “Lúc này ở một mình trên núi tôi đã rất sợ!”

“Cái đồ ngốc, cô nói thì cứ nói, có thể đừng cần quẹt nước mũi lên cổ tôi được không.”

“Hix đó là mồ hôi... hix không phải nước mũi. Diệp Tu, chỗ này thật tối!” Giản Ái vừa khóc vừa nói.

“Buổi tối không tối thì khi nào thì tối!”

“Lúc ngủ hix mới tối.”

“Sợ tối à!” Giọng điệu Diệp Tu nhất thời không khống chế được mà có chút hung ác: “Vậy cô cứ đi mà nhắm mắt lại.”

“Hix... anh là muốn bắt tôi ngậm miệng lại chứ gì! Nhưng mà tôi không khống chế được, hu hu hu!” Quả nhiên Giản Ái không khống chế được lại khóc lớn tiếng. “Hu hu hu, hức hức...”

“Được rồi, đừng khóc nữa, cô nhắm mắt lại đi, tôi hát cho cô nghe!”

Giản Ái khóc đến không dừng được miễn cưỡng nói “ừ”.

“Em gái cầu vòng ân ai yo.”[1]

Giản Ái được Diệp Tu cõng trên lưng bật cười một tiếng.

“Bộ dạng xinh xắn như vậy ân ai yo!” Những con đom đóm trong những lùm cây bên người Giản Ái bay ra lượn vòng giữa không trung.

“Cái miệng anh đào nhỏ nhắn ân ai yo!”

“Nhỏ xíu như vậy ân ai yo!”

Làm khó anh phải phát ra những âm thanh kỳ quái này.

Giản Ái nhắm mắt lại tựa vào cổ anh. Lúc này cô cảm nhận được điều gì đó như một nhịp tim đập, khiến cô như bị một cảm xúc gì đó khe khẽ, mềm mềm nhẹ nhẹ, bắt đầu từ từ bao phủ.

Khe núi im ắng, ở phía sau nhân viên khách sạn cũng lên núi, những ánh đèn trong tay lấp lóe rực sáng. Đường mòn hai bên chằng chịt cây tạp, dưới ánh đèn chiếu lên lại giống như rơi xuống những lớp bột mịn, tỏa ra khắp chốn âm u. Nhìn thấy Diệp Tu cõng ai đó trên lưng, bọn họ ở phía sau bất tri bất giác đỡ ở phía sau. Giản Ái vẫn luôn bò trên lưng anh khẽ nhếch môi ngủ thật say, còn có hơi khe khẽ nức nở. Diệp Tu cúi đầu vỗ về trấn an trên cánh tay cô đang ôm lấy anh.

Lúc này quản lý khách sạn rút lại phía sau nghĩ rằng anh đã mệt, cho nên nhanh nhẩu tiến lên nói: “Cô ấy ngủ rồi đúng không? Ngủ say lắm, tổng giám đốc Diệp, để tôi cõng cho.”

Ông ta ra tay rất nhanh, nhưng lại làm sắc mặt Diệp Tu đại biến trờng ông ta.

“A tôi vô cùng xin lỗi!” Vô cùng, vô cùng, vô cùng đáng sợ. Diệp Tu đột nhiên biến sắc khiến quản lý khách sạn sợ tới mức lui về phía sau hai bước, vội buông tay lấp bắp nói xin lỗi, khước mắt đảo qua thấy một số người đã đèn đóm sáng rực lục tục xuyên qua màn sương chạy tới, ông ta vội vã nói sang chuyện khác: “Nghe tin tổng giám đốc Diệp lên núi, người của anh cũng đã cùng chạy tới.”

Diệp Tu lúc này đã hoàn toàn bình tĩnh trở lại, nhìn những bóng dáng đang từ xa xa chạy tới, gương mặt anh bất giác lạnh hẳn: “Bảo bọn họ về đi, không được phép làm chậm trễ công việc ngày mai.”

“Nhưng là có mấy người cứ nhất quyết đòi tới.” Đặc biệt là cái cô quản lý tên là Hân Nhiên kia, ông liếc mắt nhìn Diệp Tu một cái muốn nói lại thôi.

Diệp Tu hừ lạnh một tiếng mắt kiên nhẫn nói: “Muốn tôi lặp lại lần thứ hai sao?”

Giữa công việc và mỹ nhân khóc thút thít, quản lý khách sạn lựa chọn công việc. Cho nên sau khi dặn người ở lại chiếu sáng cho Diệp Tu xong, ông ta chạy chậm một mạch xuống chân núi.

“Vì sao muốn chúng ta trở về chứ!” Hân Nhiên đang chờ ở chân núi nước mắt lưng tròng nói. “Chúng tôi rất lo cho tổng giám đốc Diệp mà!”

Diệp Tu đột ngột nửa đường xuống xe đã sớm kinh động đến cảm giác nhạy cảm của Hân Nhiên, cô ta từ lúc Diệp Tu xuống xe liền nhanh chóng phản ứng lại, luôn canh chừng ở chân núi.

Nghe xong lời của cô ta, quản lý khách sạn chỉ dùng sức lắc đầu nói: “Tổng giám đốc Diệp nói nếu không quay về thì cứ nghỉ việc đi, không sợ mất việc thì có thể ở lại giúp anh ấy.” Về mặt của ông ta lúc này là bực mình vì “tốt bụng lại không được báo đáp.”

Cô ta còn muốn hỏi tiếp, lại bị tiếng ho khan nặng nề của quản lý Chu ở phía sau buộc ngừng lại. Hân Nhiên trong lòng lạnh buốt, nhưng không bộc lộ gì ra mặt, chỉ đưa cho quản lý khách sạn một tấm danh thiếp nói: “Trên đây có điện thoại liên lạc của tôi, nếu bên tổng giám đốc Diệp có việc, xin nhớ gọi điện cho tôi, tôi phải báo cáo lại với người của công ty.”

Quản lý khách sạn nhận danh thiếp liền nhân cơ hội vuốt tay Hân Nhiên một cái. Có việc cần phải nài nỉ ông ta nên Hân Nhiên không dám bỏ ra, chỉ quyền rũ liếc ông ta một cái sau đó rút tay tránh ra, một cái liếc mắt này liền trực tiếp khiến lòng quản lý khách sạn mềm nhũn đến không rõ đông nam tây bắc.

Đội đám người Hân Nhiên rời đi không bao lâu, Diệp Tu cũng công Giản Ái đi trở về khách sạn dưới chân núi. Sau khi vào phòng, Giản Ái được anh chuyển sang bể, cô nửa người khom lại, vùi đầu vào trong lòng anh cất lên những tiếng uất ức. Một khát vọng đã lâu không thấy lắng lẽ dâng lên trong lòng Diệp Tu.

Bác sĩ bị người ta nửa đêm gọi dậy ho nhẹ một tiếng, đề nghị: “Diệp tiên sinh, cô ấy nằm như vậy sẽ rất khó chịu. Anh đặt cô ấy lên giường trước đi đã.”

Diệp Tu bình ổn lại tâm trạng đem nhẹ nhàng đặt Giản Ái xuống giường. Bác sĩ cầm kéo tiến đến cầm tay Giản Ái, lười kéo sắc chuẩn bị cắt xuống.

“Ông làm gì đấy?” Diệp Tu quát to một tiếng.

“Cánh tay cô ấy bị thương, phải làm sạch miệng vết thương.” Trái tim vị bác sĩ cũng bị anh hù cho sợ tới mức đập loạn xạ, Diệp Tu lại chỉ lạnh lùng liếc ông ta một cái, sau đó giật lấy cái kéo trong tay ông, tự mình ra tay cắt cổ tay áo của Giản Ái.

“Phải rửa sạch miệng vết thương.” Bác sĩ ráng hết dũng khí tiến lại, nhưng vẫn không dám tiến đến gần phạm vi Diệp Tu kiên quyết bảo vệ.

Diệp Tu nghiêng cứu tay Giản Ái một chút, “Lấy thuốc nước lại đây, ông cứ nói, tôi sẽ làm.”

Á! Có người kháng nghị.

Giản Ái bị thuốc nước lạt kích thích nên bắt đầu vùng vẫy: “Đau đau đau!”

“Bị thương mà không đau à!” Diệp Tu tiếp tục thô lỗ dùng miếng bông lớn bôi thuốc lên cánh tay rồi khuôn mặt của cô.

Hix! A....

Giản Ái hít vào mấy ngụm khí lạnh.”Nhẹ chút!”

“Không nặng một chút thì cái đầu heo của cô sẽ không chịu nhớ lâu.”

Nhưng mà bị một lượng cồn lớn phủ lên trên miệng vết thương khiến da mặt cũng có nguy cơ nứt rạn, Giản Ái đau đến chảy nước mắt. Cô giãy giụa muốn ngồi dậy, Diệp Tu liền xách cổ áo cô lôi cô nằm trở lại giường, anh dùng sức hơi lớn khiến cô suýt chút cắn nát môi mình, nhưng tay chân cô vẫn khua lung tung vài cái không chịu nằm xuống giường.

Bàn tay dài của Diệp Tu chụp tới thuận tay ấn đầu Giản Ái, miếng bông dính cồn mang theo mùi hương gay mũi tiến thẳng đến bên cái miệng đang gào thét của Giản Ái. Dưới tình thế cấp bách, Giản Ái há to miệng cắn lên mu bàn tay Diệp Tu. Diệp Tu nhất thời hỗn hển dùng sức tách miệng cô ra.

Bị anh dùng sức mạnh cạy miệng, Giản Ái ngồi phịch ở trên giường, ngay cả im lặng hỏi trời xanh cũng không có sức. Sau đó, đầu lại bị Diệp Tu trước sau quấn mấy vòng băng gạc, Giản Ái giống như lão thần rùa chỉ có thể dùng ánh mắt sắc bén phát ra năng lượng sống rùa ẩn ẩn thăm hỏi mười tám đời nhà anh.

Lúc này vị bác sĩ đứng ở xa xa muốn cười mà không dám cười. Hóa ra quý công tử thanh cao, ân cần trong truyền thuyết này lại là một anh chàng thô bạo.

30. Chương 30

Bất tri bất giác đêm đã khuya.

Nhưng nhìn Diệp Tu cứ ở mãi trong phòng, Giản Ái đột nhiên lại thấy cảnh giác hơn, trợn tròn mắt không thể nào ngủ được.

Diệp Tu bộp một tiếng dùng sức đóng hộp thuốc lại, cứng rắn bỏ lại một câu: “Đã đủ xấu rồi, còn không chịu ngủ, ngày mai cô sẽ lại càng xấu hơn cho coi.”

Giản Ái hừ một tiếng kéo chân đến trước ngực đáp lại một câu: “Ngủ ngon!”

Đêm —— cũng càng sâu.

Giản Ái phát ra tiếng thở nhẹ nhẹ. Diệp Tu sau khi rời khỏi liền quay trở lại mở đèn đầu giường, Giản Ái nghe thấy tiếng ầm nút đèn bàn liền ừ à nói mở rồi lại xoay người đá chăn xuống dưới giường sau đó lại quay ra ngủ khì khì. Cô đã quá mệt mỏi, nhưng vẫn có thể tháo băng gạc trên đầu, để lộ vết thương trên mặt. Trên đó còn có bột thuốc anh đã bôi lung tung lên.

Diệp Tu kéo rèm cửa sổ, bầu trời đầy sao liền đập vào mắt, anh nhẹ nhàng ngồi xuống bên giường, vuốt ve cánh tay Giản Ái. Tuy cô bị chảy nhiều máu, nhưng vết thương chỉ là ở ngoài da.

Giản Ái ú ớ xoay người, có lẽ là lúc rút xuống chỗ kia cô đã lăn qua cỏ dại trên đất, gió đêm thổi qua lại thoang thoảng đưa đến mùi hương của cỏ kết hợp cùng mùi cơ thể còn chưa kịp tắm rửa của cô. Có lẽ không sạch sẽ nhưng lại có thể kích thích dã tính của con người nhất.

Anh cúi người xuống, nửa sườn mặt lóe vẻ lạnh lùng. Bàn tay xuôi theo đường cong nhấp nhô của cô mà trượt xuống, nơi đó có ký ức năm năm trước của anh. Ai nói có thể quên, ai có thể dễ dàng lãng quên ký ức đã khắc cốt ghi tâm về những năm tháng tuổi trẻ đáng giá nhất.

Một tay tiến đến cởi cúc áo trước ngực cô, để lộ khối thịt mềm nhón như quả đào. Cảm giác xuyên được thiêu đốt xương tủy chắc cũng không thể hơn được thế này! Ánh mắt anh phát ra ánh đỏ mãnh liệt.

Đêm đó anh là do hoàn cảnh đưa đẩy, dù bất đắc dĩ thế nào, cũng là tạo thành một kết quả. Kết quả đã xong, sao anh lại đi lí giải quá trình trong đó?

Anh dán mặt lên tóc cô sau đó tắt đèn, bóng người màu đen ở bên giường chậm chậm kéo dài, kỳ dị như ma!

Giản Ái đau đớn tỉnh lại từ trong cơn mê. Tuy rằng sau khi tắt đèn, trong bóng đêm nhìn không rõ lắm là ai đang cười trên người mình, nhưng bóng dáng mơ hồ ấy cô vẫn nhận ra được, là Diệp Tu, anh nắm chặt lấy cánh tay cô, ngón tay lỏng vào siết chặt lấy tay cô, vũ khí lợi hại trên người không hề từ bi đánh vào nơi bí ẩn nhất trong cơ thể cô.

Giản Ái không thể khắc chế được động dục người.

Diệp Tu cúi nửa người trên xuống chuyển thành tư thế đè cả người lên cô, hơi thở bạo ngược phả vào trong miệng cô. “Còn muốn đẩy tôi ra sao?”

Gần như đã hít thở không thông, Giản Ái đang rất cần không khí! Cô yếu ớt thấp giọng xin tha, “Tôi không có đẩy, nhưng mà không được, xin anh đẩy.”

“Xin tôi cái gì?” Diệp Tu cách một tiếng mở đèn bàn, đột ngột có ánh sáng khiến anh nheo ánh mắt nguy hiểm lại, vẻ mặt âm u cay độc khiến người ta không rét mà run! Anh kéo cô lên, để mỗi một tác trên người cô đều ở dưới vòng vây của anh.

Giản Ái thở dốc càng lúc càng thiếu khí, cho dù là một phút đồng hồ, cô vẫn muốn hít không khí trong lành.

Mồ hôi ngưng tụ thành dòng từ trên tóc Diệp Tu chảy xuống, anh nâng đầu cô hướng về phía bả vai của mình sau đó cắn lấy vai cô: “Tôi sẽ không mềm lòng vì lời cầu xin của cô! Tôi sẽ không ngu xuẩn mà lại buông tha cô.”

A! Máu tanh mặn theo thét chói tai chảy xuống người Giản Ái, ánh đèn bàn ầm ập mờ nhạt rơi lên tấm gương to ở phía đối diện, cô nhìn thấy gương mặt mình gần như là biến dạng ở bên trong, muốn thoát ra nhưng từng trận tập kích hung mãnh ở phía dưới đã nói rõ hậu quả nếu tối nay cô dám cự tuyệt.

Bàn tay Diệp Tu đan vào trong mái tóc ướt sũng của cô, bởi vì anh còn ngại không đủ nên thất lưng cô cũng bị anh ôm lấy, đi đến bên ban công, ngọn núi nơi xa kia mơ hồ trong tiếng anh khàn khàn gầm nhẹ, giống như một vị thần hung ác thời xưa.

Trên mặt đất lạnh như băng, Giản Ái nằm ở dưới thân anh hít thở không khí lạnh giá, cơ thể run rẩy tựa như là lãnh thổ sau bị anh chiếm lĩnh liền mãnh liệt chà đạp. Mà cô chỉ có thể khuất phục, nhưng cô khuất phục cũng không khiến Diệp Tu thủ hạ lưu tình.

Cơ thể còn chưa biết cách phối hợp bị anh hung hăng điều khiển, anh chỉ biết cắn nuốt lung tung da thịt cô, chỉ biết tiêu hao thể lực của cô, và lại nói thật một chút thì kỹ thuật của anh quả thực là vừa thô bạo lại không kinh nghiệm, tuy rằng đêm đầu tiên là cùng với anh, nhưng 5 năm sau, cái đêm bị người ta hạ được đó đối với cô vẫn là một chương ngại khiến cô không thể bước tiếp, không thể trực tiếp hướng dẫn anh.

Hối hận đã không còn kịp, cơ thể đau đớn bị Diệp Tu đè ở trên đất giày vò, xương cốt đang kêu gào như muốn vỡ vụn thành từng khúc, đáng thương là cô lại không thể phát ra một tiếng, chịu không nổi, thật sự muốn cứ như vậy mà chết đi! Có điều hiện tại có thể ngắt đi cũng là một loại hạnh phúc.

Sau đó không biết có phải là mệt quá hay không mà Giản Ái lại ngắt đi không chịu tỉnh lại. Lúc tỉnh lại thì mình đã ở trên giường, Diệp Tu đem hơn phân nửa lồng ngực cường tráng của anh đè lên trên người cô, đầu dán sát vào ngực cô, một bàn tay còn cố định tay kia của cô, đáng sợ nhất là anh không mặc quần áo.

Không biết người khác sau cơn mây mưa tình trạng sẽ như thế nào nhưng trong nháy mắt này Giản Ái lập tức hét lên một tiếng sau đó nhảy lên. Diệp Tu bỗng nhiên bừng tỉnh, con người đen láy mở ra, đỏ rực mơ màng: “Sao vậy?” Nói xong, anh lại nhắm hai mắt lại, hiển nhiên ý thức rất không rõ ràng.

“Sao anh lại không mặc quần áo mà ngủ chứ!” Tối hôm qua tốt xấu gì cũng không có nhìn rõ ràng, còn lúc này là ban ngày đây! Cũng không biết có thể bị chọc cho đau mắt hột không nữa.

“Cô cũng có mặc gì đâu.”

A! Tiếng hét của Giản Ái lần này còn to hơn cả lần trước.

Đồ lưu manh chết tiệt.

Diệp Tu vươn tay, một lần nữa ôm Giản Ái vào trong lòng, Giản Ái lại bị bắt ép sát lên người anh. Sau đó, sau đó! Sau đó lại chẳng có cái sau đó, anh chàng này cũng chỉ là một người bình thường chứ chẳng phải siêu nhân sức mạnh gì ghê gớm.

Lúc này Giản Ái đã biết ngoan ngoãn, đợi đến khi anh lại ngủ say mới dè dặt cẩn trọng mở nửa con mắt, sau đó dồn hết toàn lực điều hòa lại nhịp tim, nhẹ nhàng đẩy đầu anh ra, rồi chui ra khỏi lòng anh, từ từ, chậm rãi xuống giường, sau đó rón ra rón rén chạy vào phòng tắm đi tắm rửa.

Từ tắm gương trong phòng tắm, Giản Ái nhìn thấy nửa bên mặt của mình có hơi bầm tím. Miệng vết thương bị rách nên lát lại phải bôi thuốc.

Ui da!

Lúc nước xối vào cánh tay, cô mới phát hiện trên khuỷu tay trái có một khối thịt vừa mới liền miệng, những chỗ khác cũng lấm tẩm vết máu nhỏ. Tay phải thì vẫn ổn, ngoài bầm, thì không bị gì khác. Cô vò vò tóc, phát hiện còn mấy cọng cỏ mắc trong đó. Vừa kỳ cọ phần cổ liền từ trong gương rõ ràng nhìn thấy một mảng đen lớn, từ đêm qua đến giờ vẫn còn đen. Cô như thế này mà Diệp Tu vẫn có thể ra tay được, thật không biết là bội phục anh hay là bản thân xúi quẩy nữa.

Sảng khoái tắm rửa xong, Giản Ái mới hậu tri hậu giác phát hiện trong phòng tắm không có quần áo của mình, xem ra cảnh ngộ đêm qua cô gặp phải chẳng có liên quan gì đến sự ngu xuẩn của cô.

Nhưng... nhưng cả khăn tắm cũng không có, cái này cái này cũng không liên quan đến chỉ số thông minh của cô, chỉ có thể hỏi khách sạn bốn sao rốt cuộc cao cấp ở chỗ nào?

Giản Ái ngồi trên nắp bồn cầu chờ một hồi lâu. Mãi đến khi Diệp Tu mặc quần áo đi vào giải quyết nhu cầu sinh lý.

Nhìn thấy Giản Ái trốn ở sau rèm bồn tắm, Diệp Tu vô cùng ngạc nhiên. “Thì ra là cô có thói quen này. Đặc biệt cho cô nhìn thì cô lại không chịu nhìn, lại thích đi nhìn lên! Đúng là sở thích quái đản!”

Sau khi nói xong anh hất xì 1 cái vụn mở vòi hoa sen. Giản Ái đang muốn đập bàn đứng dậy lại không địch nổi sức nước lớn, cuối cùng ho khò khè hỗn hển chạy ra ngoài. Lúc cô một lần nữa đi ra ngoài thì ra giường

đã được đổi, trên bàn còn chuẩn bị cả cơm trưa. Qua quýt quần khăn, cô bắt đầu đi khắp nơi tìm quần áo để mặc.

Bên kia, Diệp Tu tắm rửa xong đi ra, không chút để ý ôm Giản Ái từ phía sau lưng hỏi: “Cô nói đầu óc cô nổi cơn nữa đêm đi leo núi là vì một tin độc nhất vô nhị?! Là tin độc nhất vô nhị gì mà khiến cô phải mạo hiểm như vậy hửm!”

Ấy! Giản Ái hơi dừng tay, tuyệt đối không thể nói cho anh biết chân tướng. “Chỉ là nghe người khác nói chỗ đó từng đào được mỏ vàng. Cho nên đến xem thôi.” May mà trước khi xuất phát, cô đã tra tư liệu.

Uhm! Diệp Tu lại cọ vào sau gáy cô sau đó một lần nữa ôm cô về giường. Giản Ái đã chuẩn bị tâm lý thật tốt mệt mỏi nhắm hai mắt lại. Nhưng đợi hồi lâu, cũng không thấy Diệp Tu hành động. Ngược lại chỉ nghe thấy tiếng anh bấm điện thoại.

“Alo! Tôi là Diệp Tu, hôm nay phái người đến ngọn núi phía sau cốc Phiêu Lưu cốc khảo sát, nhân tiện xem trong lòng đất có chôn vàng hay không. Nếu không có thì cứ san bằng nó, sau đó xây dựng một khu vui chơi cùng làng du lịch ở bên trên, đúng rồi còn phải dựng một biển báo: ngoài trừ công nhân, nghiêm cấm những người khác sau 18: 00 đi leo núi.”

Cái gã chết tiệt này.

Có thể thấy bộ dáng của cô không có chút sức sống nên Diệp Tu cũng không chạm vào cô nữa, Giản Ái rất cuộc cũng được tự do nghỉ ngơi một ngày, có điều sau khi xa cách một ngày, nhìn thấy Giản Ái đã có chút hoạt bát, anh tất nhiên là rất khó không chế bản thân, nhưng không giống đêm hôm trước nửa đêm mà giằng vò cô. Cho nên buổi sáng ngày thứ ba, lúc Giản Ái bị tiếng chuông đánh thức, cô rất cuộc có thể tỉnh táo nghe điện thoại.

“Alo! Giản Ái à!” Đầu bên kia là giọng nói hưng phấn của tổng biên tập Đinh.

Nhưng Giản Ái còn chưa nghe xong giọng tổng biên tập Đinh nói, di động đã bị Diệp Tu đoạt lấy. Đừng có trách anh, ai bảo trong di động của cô lại xuất hiện tiếng đàn ông, anh đương nhiên phải kiểm tra.

Tổng biên tập Đinh không biết di động đã bị người khác cầm nên vẫn hỏi thúc Giản Ái “Alo! Cô rất cuộc có chụp được ảnh Diệp công tử cùng cô Hân Nhiên lên núi yêu đương lén lút không vậy?”

Diệp Tu cầm di động nghe vậy, nét mặt liền lúc xanh lúc trắng.

“Ngày đó cô lên núi muốn rất cuộc là muốn biết tin độc nhất vô nhị gì?” Cùng với chất giọng lớn tiếng khiển trách của anh là tiếng di động đập mạnh xuống đất vỡ tan tành, “Giản Ái, cô mau nói rõ ràng cho tôi.”

31. Chương 31

Hơi thở nặng nề dưới cơn tức vĩ đại phun trào khiến Giản Ái không hề chuẩn bị tâm lý sợ hãi dựa vào đầu giường, lưng không biết vì sao đột nhiên xuất hiện một luồng khí lạnh. Diệp Tu vén chăn lên, ngồi vào ghế đối diện giường, mười ngón đan vào nhau, mặt không chút thay đổi nhìn về phía Giản Ái: “Nói thật đi! Đồ ngu ngốc, không biết hối cải.”

Giản Ái lòng dạ rối bời dời mắt đi, nhưng nghe thấy câu nói đó lại trừng ngược lại anh. “Là Hân Nhiên tìm tổng biên tập của bọn tôi báo tin, tôi chỉ là làm tròn nhiệm vụ thôi.”

“Nhiệm vụ sao? Ngoài chuyện này cô hoàn toàn không nghĩ đến gì khác?!” Diệp Tu đưa tay che mặt nói nhỏ, trong lòng đột nhiên dâng lên cảm giác bị thương. “Là thế sao. Là cô không cố tình sao.”

Nhìn Diệp Tu như vậy, Giản Ái đương nhiên hoảng sợ, cô dường như có cảm giác sợ hãi như rơi vào vực sâu không thấy đáy.

Diệp Tu lại cười lạnh một tiếng: “Vì sao không tự đến hỏi tôi? Tôi sẽ thấp kém đến mức phải yêu đương lén lút sao?” Đồng tử trong mắt anh không hề di chuyển, ánh nhìn lạnh lùng như băng.

“Là tổng biên tập Đinh tự nhận điện thoại? Tôi chỉ là nhân viên của ông ấy.”

“Nhân viên?” Diệp Tu khẽ hỏi, ngữ khí lại lạnh đến tận xương cốt.

“Đúng vậy! Tôi không giống như anh sinh ra đã ngậm chìa khóa vàng, tôi chỉ là một người bình thường, ngày nào cũng phải bôn ba vì một ngày ba bữa.” Cánh tay bị thương bị anh nắm lấy, làm người ta đau đến hoa cả mắt, cánh tay vốn đã không thể dùng sức lúc này lại càng không thể động đậy.

“Im miệng.” Sắc mặt Diệp Tu cực kỳ tái nhợt, giọng anh cũng trở nên thông thả trầm tĩnh, “Đêm đó đối với cô mà nói không có chút ý nghĩa nào sao?”

Giản Ái ngẩng mặt nhìn người đàn ông trước mắt mà lại thấy sợ hãi chẳng khác nào nỗi sợ hãi trong cái đêm đó, thì ra, đã nhiều năm như vậy mà vẫn chỉ cảm giác thế này, thì ra, đối với đêm đó cô không hề trốn tránh, cô chỉ là đang sợ hãi.

“Tôi còn nhớ đêm đó cô mặc một bộ váy liền áo.” Diệp Tu thử thăm dò.

“Váy liền áo sao?” Giản Ái cảm thấy giọng mình cũng hơi run run. Ký ức mãnh liệt dần dần thấm vào trong lòng, nhưng chỉ có những hình ảnh mơ hồ, có phải váy liền áo hay không, cô không nhớ gì cả, không nhớ gì cả?!

Hóa ra những chuyện đó, chỉ có một mình anh còn nhớ. Diệp Tu xoay người, vừa đi, một tiếng động vang trời nổ ra bên tai, cái TV tinh thể lỏng ở phía đối diện bị anh ném mạnh bình hoa vào vỡ tan, mảnh thủy tinh bắn tung tóe khắp nơi.

“Vì sao chỉ có một mình tôi còn nhớ,” anh gần từng tiếng qua kẽ răng, hung tàn như cơn lốc xoáy: “Đã vậy, rốt cuộc cô còn muốn lần theo tôi bao nhiêu lần nữa? Rốt cuộc còn muốn viết bao nhiêu thứ bịa đặt tai tiếng về tôi nữa?”

Anh không thể nào che dấu được nỗi tuyệt vọng, cũng không thể nào dùng được nỗi đau đớn đang giày xéo anh.

“Cầm lấy!” Diệp Tu mạnh mẽ cầm con dao trên bàn nhét vào trong tay Giản Ái, “Không cần cô tốn sức, cứ nhẹ nhàng mà đâm vào đi, cô sẽ lập tức có thể moi tim tôi ra đấy!”

Bị anh cầm tay kìm sát vào trong ngực, mỗi một chỗ da thịt trong lòng bàn tay đều như bị lửa bao vây, đầu ngón tay Giản Ái run rẩy, ánh mắt chậm chậm trở to biến thành vẻ kinh hãi, “Tôi...”

“Không muốn hay là muốn tôi tự tay lấy ra cho cô.” Anh siết chặt tay, dường như muốn cắt đứt cô. Sự uy quyền ra lệnh của Diệp Tu làm lòng Giản Ái nhất thời run rẩy.

Nụ cười lạnh lùng xuất hiện nơi khóe miệng của anh: “Không nghe tôi nói gì sao?” Lực trong tay lại mạnh thêm chút nữa.

Giản Ái thật sự đau đến không chịu nổi, tiếng rên cũng từ trong kẽ răng mà vọng ra.

Diệp Tu buông tay ra, “cách” một tiếng, lưỡi dao sắc bén rơi xuống dưới chân anh, phản chiếu vầng dương rực rỡ bên ngoài.

Giản Ái vô lực ngã lên giường, cả người ớn lạnh mồ hôi lạnh như băng dính chặt vào người, dần dần cô cảm thấy nỗi uất ức trong lòng đang bùng lên như ngọn lửa không cách nào đè nén được. “Diệp Tu, tôi không nhớ đêm đó tôi có mặc váy liền áo hay không. Nhưng tôi nhớ Âu Thượng và Hân Nhiên.”

Gương mặt Diệp Tu vẫn không chút thay đổi.

“Đêm đó tôi rất vui.” Giản Ái đột nhiên có chút kích động, tóm lấy áo Diệp Tu, “Bởi vì Âu Thượng là mối tình đầu của tôi, còn Hân Nhiên là người bạn tốt nhất của tôi.”

“Bọn họ đều là những người nhỏ bé không đáng kể,” nét mặt Diệp Tu nhìn không ra là vui hay giận, chậm rãi cúi đầu chăm chú nhìn cô, “Tôi dựa vào cái gì phải nhớ bọn họ.”

Giản Ái thê lương mỉm cười. “Khác với anh, tôi cũng là một người nhỏ bé không đáng kể nhưng lại được anh nhớ kỹ. Nhưng với loại người bình thường như tôi mà nói, cùng người bạn tốt nhất đi gặp người mình thích là chuyện vui vẻ nhất.” Đôi mắt cô lấp lánh nhìn phía anh, bình tĩnh nói, “Đương nhiên nếu anh không rõ điều đó cũng là điều dễ hiểu.”

“Nhưng mà,” Giản Ái tiếp tục buồn bã mỉm cười: “Có người nói vui quá hóa buồn, chuyện tối hôm đó đã làm tôi luôn tin câu này. Nhưng mà đêm đó diễn ra quá đột ngột, ngay cả thời gian khổ sở tôi cũng không có, anh rốt cuộc muốn tôi nhớ cái gì cơ chứ? Là người đàn ông tôi thích bỏ thuốc tôi? Là người bạn tốt nhất của tôi khi đó lừa gạt tôi? Là tôi ở con ngõ phía sau cùng với anh màn trời chiếu đất quần lầy nhau, sau đó lại còn không biết xấu hổ tiếp tục theo anh đến khách sạn? Cho nên vì sao tôi phải nhớ nó?”

Cô rốt cuộc cũng phơi bày suy nghĩ của mình, không một chút giấu diếm! Là ai khổ sở hơn ai?

Diệp Tu vẫn luôn lẳng lặng nhìn cô nói, nhưng ánh mắt thì dần dần u ám âm trầm. Giản Ái tay vịn thành giường, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi. Khấp căn phòng chỉ còn lại sự trống vắng khiến người ta hít thở không thông.

Rốt cuộc Diệp Tu quay đầu, hơi hơi cong tay lau đi nước mắt trên mặt cô sau đó phất tay áo, không cần nói nữa rốt cuộc cũng không cần cô giải thích nữa ——

Hân Nhiên từ thành phố Viễn Thanh vừa trở về khách sạn, phòng thư ký tổng giám đốc đã cho người tìm cô: “Tổng giám đốc Diệp mời cô quá đó một chuyến.”

Cô hơi nao núng. Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện? Nhưng mà cũng tốt, liều mạng dồn toàn lực gặp một lần, có khi còn có thể có cơ hội vớ được ba ngàn phần hoa.

Người tới cẩn thận dặn dò: “Nghe phòng thư ký nói tổng giám đốc Diệp tâm trạng không tốt. Cô cẩn thận chút.”

“Vâng.” Cô ta cúi người cảm ơn người tới đã thông báo.

Khách sạn cách ký túc xá không gần, ngồi xe bus của công ty cũng mất tầm 20 phút, sau đó băng qua một hoa viên, mới có thể bước vào đại sảnh Nhạc Nhã Hiền, ở quầy lễ tân xác nhận đã hẹn trước, vì thế gọi điện thoại báo cho thư ký cấp trên: “Quản lý mà Tổng giám đốc Diệp muốn gặp đã đến.”

Cô lễ tân mặc đồng phục cười mỉm gác máy, “Cô Hân, cô có thể lên tầng 18.”

Dẫn cô ta đến phòng khách trên tầng 18, thư ký dừng lại nói: “Phiền cô ngồi chờ một lát, lát nữa tổng giám đốc Diệp sẽ tới đây.”

Tuy rằng đã chuẩn bị tư tưởng sẵn sàng, nhưng nghe thấy tiếng cửa nặng nề khép lại phía đằng sau, Hân Nhiên vẫn không tự chủ được mà vuốt vuốt ngực.

Nghe thấy trong phòng có người đi ra, cô ta vừa ngồi trên sofa lập tức đứng bật dậy, cũng cụp mí mắt. “Tổng giám đốc Diệp!”

“Ngồi đi!”

Một lần nữa ngồi xuống sofa, Hân Nhiên vừa ngẩng đầu liền phát hiện ánh mắt Diệp Tu nhìn cô ta mong manh giống như nhìn không khí. Hân Nhiên một lần nữa cúi đầu, dường như đã biết sắp đến sẽ gặp phải chuyện gì.

Diệp Tu ngồi dựa vào ghế sofa đối diện cô ta, mười ngón tay giao nhau, nhưng đầu tóc hơi chút lộn xộn, áo sơ mi bên trong âu phục cũng cởi bỏ hai nút, khác xa bộ dạng ở trước mặt người khác.

Diệp Tu dùng ngón tay gõ lên bàn trà trước mặt một chút, rồi đứng lên, làm một chuyện nằm ngoài dự đoán của Hân Nhiên, thì ra anh mở tủ âm tường lấy hai ly rượu nâng ly từ từ rót rượu vào sau đó đưa một ly cho cô ta, “Có thể được một cô gái xinh đẹp thâm mến cũng là một niềm vinh hạnh, cho nên đáng uống một ly.”

Hân Nhiên cứng đờ như con rối gỗ nhận ly rượu sau đó cùng anh chạm cốc, sau một tiếng thủy tinh chạm vào nhau lạnh lạnh, cô ta ngẩng cổ uống một hơi cạn sạch. “Uống xong rồi!” Cô ta lau đi một chút rượu

động bên miệng: “Kể tiếp tổng giám đốc Diệp muốn tôi mất hết danh dự, hay là đuổi tôi khỏi thành phố này.”

“Suýt!” Diệp Tu dịu dàng đặt ngón trỏ ở bên miệng: “Đối với cô gái vừa xinh đẹp lại thông minh như cô, tôi sẽ vô tình đến như vậy sao?”

Hân Nhiên quả thực khó có thể tin, đôi mắt nước kia trong nháy mắt trở nên quyến rũ dị thường, “Ý của tổng giám đốc Diệp là...”

Đáy mắt Diệp Tu không tiếp tục che dấu vẻ mỉa mai hơn nữa, anh xoay người từ kẹp tài liệu bên cạnh rút ra một tập văn kiện ném đến trước mặt cô ta. “Trước tiên cứ xem xong cái này rồi hẳn nói.”

“Vâng!” Hân Nhiên cẩn thận che dấu vẻ đắc ý của mình khom người lấy tài liệu trên bàn, nhưng theo động tác cúi người, khe ngực của cô ta cũng như ẩn như hiện, sau khi lấy tài liệu, đôi chân xinh đẹp tuyệt trần của cô ta cũng tao nhã từ bên trái chéo đổi sang bên phải. Nhưng vừa mở một trang giấy ra, trán cô ta đã rịn mồ hôi.

“Tổng giám đốc Diệp.” Hân Nhiên sợ hãi đến suýt chút rằng va vào nhau lập cập, sau khi đọc xong tập tài liệu lại càng sợ hãi nhìn Diệp Tu.

Diệp Tu ngắt lời cô ta: “Cô là người thông minh, nên chắc là biết, từ lúc cô vào tập đoàn Nhạc Nhã Hiên, tôi cũng chỉ có thể xem cô là cấp dưới, mà nhận định cô có phải mà một cấp dưới có đạt tiêu chuẩn hay không, tôi đương nhiên muốn xem lúc cô đối mặt với cám dỗ, thật đáng tiếc, cô đã làm tôi thất vọng. Tuy rằng bên trong có phần vì sự dung túng của tôi.”

Hân Nhiên lúc ấy cứng đờ, thật lâu sau mới gian nan mở miệng nói: “Tôi ——”

Diệp Tu một lần nữa rót đầy ly rượu trước mặt cô ta sau đó không chút để ý khoát tay lên một bên tay vịn: “Chỉ dựa vào việc cô cùng quản lý Chu lén bán thấp giá phòng tư thu chiết khấu đã đủ để cô ngồi tù vài năm rồi!” Giọng anh vừa tiếc hận lại khó nén thâm ý.

Cô ta biết Diệp Tu có thể gián tiếp nói chuyện này cho cô biết, như vậy chứng tỏ anh sẽ không để cô ta ngồi tù, nhưng cô ta vẫn cảm thấy trái tim mình bất an đập không ngừng. Cô ta cắn môi dưới hỏi: “Tổng giám đốc Diệp muốn tôi làm gì?”

Diệp Tu dịu dàng mỉm cười, ánh mắt càng dịu dàng hơn. Nhưng nụ cười này lại khiến lông tơ trên người Hân Nhiên đều dựng đứng lên, suýt chút là có cảm giác tuyệt vọng.

“Đúng là người thông minh.” Anh tán dương gật gật đầu: “Cô Hân, nếu cô phạm sai lầm ở Nhạc Nhã Hiên, tôi tất nhiên không thể để cô tiếp tục ở lại Nhạc Nhã Hiên, cho nên tôi sẽ chỉ cho cô một con đường tươi sáng khác.” Sau đó từ miệng anh nhẹ nhàng thốt ra một cái tên công ty.

Tên công ty này khiến Hân Nhiên không nhận được mà rét run, “Không được, nếu tôi qua công ty Phi Điểu, đàn chị Tiểu Viện sẽ không tha cho tôi!”

“Cô không qua đó, chị ta cũng sẽ không bỏ qua cho cô, sắp cô, quản lý Chu đã bị chị ta mua chuộc. Chẳng lẽ cô không biết? Đến lúc đó không phải cô chết thì chính là quản lý Chu chết.” Diệp Tu nhắm hai mắt lại dường hơi nói. “Hay là cô nói cho tôi biết, ngoài giúp cô thoát thân, cô còn muốn gì nữa?”

Muốn làm bà Diệp. Nhưng Hân Nhiên vẫn ức chế không nói đến đề tài ngu ngốc này. Nên đổi thành nói: “Nếu tôi muốn một nụ hôn của anh thì sao!”

“Là vì tôi đã từng ở KTV đỡ cô đứng dậy sao?” Lời nói của Diệp Tu giống như một con dao thép đâm toạc máu thịt cô ta. “Vậy thì là tự cô tưởng tượng rồi, ngày đó cô hất rượu dư trong ly lên người tôi, hơn nữa ánh mắt cũng mơ hồ, khi đó là kẻ ngốc cũng nhìn ra cô đã ở trong đó hút thuốc phiện. Tôi đương nhiên sẽ không so đo với người hút thuốc phiện, nhưng sau đó cô lại trước mặt bọn tôi cởi quần áo, tôi sợ nhìn sẽ nhớp mắt, mới trực tiếp gọi người tới kéo cô đi. Nếu cô muốn hiểu hành động của tôi là tốt bụng thì tôi cũng không thể nói gì hơn.”

“Đương nhiên sau khi được tính khiến cô xảy ra chuyện không thoải mái.” Diệp Tu phun ra một câu cuối cùng, một câu đơn giản như phủ bụi vậy.

Với sự âm áp, hiền lành, ân cần mà đối xử với mọi người của anh trước kia, không biết bao nhiêu người coi anh như một khối thịt màu mỡ, cho rằng anh chỉ là một cậu thiếu niên bình thường, Hàn Nhiên mới vào KTV thấy anh hòa ái, giả vờ thiện lương, mới dừng cảm thử thứ không nên thử, tự tay biến mình thành một ván bài mà vớt ra ngoài.

Nhưng kết quả thì sao? Kết quả là một cô gái hút thuốc phiện, cũng không được quý công tử trong truyền thuyết hảo tâm cứu giúp, ngược lại còn mất không đêm đầu tiên.

Hàn Nhiên tự ra tay rót một ly rượu nốc thẳng xuống, chẳng những không hề say mà ngược lại còn nghe thấy rằng mình nghiêng keng kệt: “Anh có biết sau khi tôi bị thuộc hạ của anh kéo đi đã xảy ra chuyện gì không?”

“Tôi gọi người ném cô vào một căn phòng cho cô thỏa sức nổi điên, nhưng thật không ngờ thuộ hạ của tôi lại lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn,” Diệp Tu ngữ khí bình thản từ tốn, “Sau đó cô vào được khách sạn, tôi không những cho cô làm chủ quán, còn tạo cơ hội để cô có thể tư thu hoa hồng. Mặt khác, đối với việc xử lý người kia, cô còn biết rõ kết cục của anh ta hơn tôi.”

Đúng vậy, cái gã vào đêm năm đó đục nước béo cò đúng là quản lý Chu hiện thời của Nhạc Nhã Hiên, trong vụ hoa hồng đó bị Hàn Nhiên kéo xuống nước, tự hủy hoại tiền đồ cả đời mình.

“Nhưng mà cả đời tôi cũng đã bị hủy trong cái đêm năm đó.” Hàn Nhiên đứng dậy, chẳng khác nào kẻ điên không ngừng đi qua đi lại.

Diệp Tu chậm chậm ngẩng đầu lên, “Người hủy diệt cô chính là bản thân cô. Nếu cô không mơ mộng hão huyền thì cô đã không xảy ra chuyện như vậy.” Về mặt nghiêm túc của anh nhìn thật mê người — cũng thật ngấm. “Giản Ái là bạn tốt của cô năm năm trước. Năm năm trước cô lại cùng với Âu Thượng giảng bày cô ấy, đương nhiên Tiểu Viện không biết. Bởi vì đêm đó tôi đối với cô cũng có trách nhiệm gián tiếp, cho nên cô cũng muốn dùng thủ đoạn tương tự mà hủy hoại Giản Ái, cũng muốn để tôi sau khi nhìn thấy sẽ có thể ném được mùi vị đau lòng đến chết. Nhưng mà người tính không bằng trời tính, Tiểu Viện bất tri bất giác cuối cùng lại thành ngư ông đắc lợi. Sự vinh quang của chị ta hôm nay, sự phú quý của chị ta hôm nay, thực ra đều là nhờ cô ban tặng. Cho nên cuối cùng có thể chấm dứt ở trong tay cô cũng là số mệnh của cô.”

“Nếu lão tổng giám đốc Diệp biết anh vì toan tính cá nhân mà phóng túng nhân viên xâm hại lợi ích công ty, ông ấy sẽ xử lý thế nào.” Hàn Nhiên bắt buộc mình phải nói ra đối sách.

Diệp Tu ngồi ở trên sofa duỗi người, dáng vẻ rất chi là nhàn nhã: “Không chỉ cô, những người khác tôi cũng đã từng dung túng, cho nên mới nói tham lam là nhược điểm cuối cùng của con người. Nhưng bọn họ đều ở trong lòng bàn tay tôi, đến lúc đó bọn họ cũng sẽ giống như cô bị tôi sử dụng triệt để. Đương nhiên thù lao tôi cho rất cao. Ngược lại nếu không chịu nghe lời thì hậu quả cô sẽ không thể nào tưởng tượng được, đến lúc đó cô sẽ thấy ngay cả chết cũng là một sự may mắn.”

Hàn Nhiên lập tức đứng dậy khỏi ghế, quả thực không thể tin, “Anh không phải là con người. Anh không có nhân tính.”

“Nhân tính?” Diệp Tu chậm rãi cười lạnh, “Nếu tôi có nhân tính thì đã bị người ta ăn từ lâu rồi.”

“Là anh động vào tôi trước.”

Diệp Tu nhàn nhã xoay cái ly trong tay, bên môi mỉm cười. “Vậy Giản Ái cũng động đến cô trước sao? Cô lợi dụng bản tính trọng tình cảm của cô ấy mà đầu tiên là cắt đứt liên lạc với cô ấy, sau đó lại vào Nhạc Nhã Hiên, lại còn ba lần bảy lượt thông báo tin độc nhất vô nhị, làm cô ấy cứ nghĩ là cô vẫn luôn si tình với tôi. Lúc cô ấy rơi vào tình thế nguy hiểm vẫn cảm động trước sự chấp nhất của cô, mà không đào sâu vào nội tình của cô. Đương nhiên cô làm như vậy chính là vì muốn để lại một đường lui ình, lại không cho chúng tôi cơ hội gặp nhau, bởi vì cô biết tôi thích cô ấy, nếu sau khi cô xảy ra chuyện, nếu cô ấy mê muội trong giả dối đau khổ cầu xin tôi, tôi thật sự có thể sẽ bỏ qua cho cô.”

Khắp cả người Hàn Nhiên đều run lên, người này rốt cuộc đã biết rõ bao nhiêu chuyện? Mà làm sao lại biết? Cô ta không tự giác nắm chặt tay, cả hồi lâu vẫn không có phản ứng.

Diệp Tu khoanh tay mà đứng, “Tôi cho cô hai lựa chọn, một, vào công ty thời trang và trang sức Phi Điểu phá Tiểu Viện, sau đó tôi sẽ lại cho cô một khoảng thù lao lớn. Hai, vào trong tù mà chôn cất những nỗ lực quá khứ cùng tương lai đã đánh mất của cô.” Đáy mắt anh nhân nháy ý cười, lặng lẽ áp bức thần kinh của cô ta.

Hân Nhiên thoáng chốc tái mặt, tay cô ta cũng run lên, sau đó tóm lấy cái ly trên mặt bàn như túm lấy ngọn cỏ cứu mạng: “Anh không phải nói là anh dung túng tôi tư thu hoa hồng sao. Vì sao còn muốn tống tôi vào tù.”

Trên mặt Diệp Tu vẽ ra một tia khinh thường, “Tôi là dung túng hơn nữa còn tạo cơ hội, nhưng không có bắt buộc cô đi tư thu hoa hồng! Ai bảo cô cứ muốn dâng nhược điểm lên tận cửa cơ chứ!” Sau khi nói xong, anh nhìn nhìn đồng hồ trên cổ tay: “Tôi cho cô mười giây suy nghĩ!” Sau khi nói xong anh bắt đầu đếm, 9, 8, 7,

Hân Nhiên bỗng như đứng lên, đi qua đi lại như con thú bị bao vây.

6, 5, cô ta bịt tai lại.

Đừng đếm nữa

4,3, cô ta đầu bắt đầu xoay tròn.

Diệp Tu đi tới bàn cầm lấy điện thoại, chuẩn bị bắt đầu bấm số.

“Không được!” Hân Nhiên ra sức xông đến, “Tôi đồng ý, đừng gọi người tới bắt tôi vào tù, tôi muốn tiền.” Sau khi nói xong cô ta che mặt vô lực ngã vào sofa.

32. Chương 32

Nhận được câu trả lời của cô ta, Diệp Tu buông điện thoại xuống, một lần nữa nhẹ nhàng phong độ ngồi xuống, bắt đầu cuộc chơi. “Đồng ý rồi thì về đi!” Thái độ và giọng điệu đều không một chút cảm tình.

Cửa vừa bị Hân Nhiên chạm nhẹ vào một cái liền mở ra, cô ta lập tức khẩn cấp xông ra ngoài, vịn lên tường hành lang mà không nhận được choáng váng, một lần nữa há miệng ra mà thở, lúc này cô ta mới phát hiện ngay cả bầu không khí bao phủ tầng 18 cũng lạnh đến thấu xương. Cho nên mặc dù cô ta có nôn khan hay là kịch liệt kéo chặt tóc đến phát khóc thế nào, bên trong cánh cửa vẫn không có chút động tĩnh, giống như người bên trong đó đối với mọi chuyện bên ngoài đều ngoảnh mặt làm ngơ!

Cuối cùng cô ta chỉ có thể loạng choạng giữa cơn sóng lớn đen tối trong lòng vào thang máy đi xuống đại sảnh, trong lòng tuy là bất an thấp thỏm, nhưng rốt cuộc vẫn thở dài nhẹ nhõm một hơi, chuyện sau này tuy rằng gian nguy, nhưng chuyện cô ta ở Nhạc Nhã Hiền ăn chặn hoa hồng rốt cuộc cũng có thể kết thúc.

Cô ta vừa mới nhấc chân bước ra ngoài cửa, một chiếc xe hơi dài sang trọng liền chạy đến. Xe dừng lại, một người tài xế mặc đồng phục mở cửa xe làm tư thế mời, “Tổng giám đốc Diệp cứ tôi đưa cô về.”

Lúc cô ta quay người bước lên chiếc xe màu đen, những hạt bụi lơ lửng trong không khí dưới ánh nắng hè lại lấp lánh như vàng như ngọc. Cô ta đi rồi, ở trên tầng 18 Diệp Tu lúc này nhấc điện thoại gọi cho phòng thư ký: “Gọi cho bộ phận nhân sự, thông báo quản lý bộ phận phòng khách sạn để xảy ra chuyện nhận hoa hồng, ngoại trừ đệ đơn lên tòa truy cứu thu hồi tài sản phi pháp. Công ty còn muốn truy cứu trách nhiệm pháp luật của anh ta. Về phần người tố giác việc này — cô Hân Nhiên, công ty sẽ thăng chức cho cô ấy làm giám đốc tài chính công ty thời trang và trang sức Phi Điểu trực thuộc tập đoàn, tiền lương căn cứ theo tiền lương của tổng giám sát tài chính đương nhiệm Tiểu Viện mà tính toán.”

Sau khi anh ra mệnh lệnh, thư ký lập tức lĩnh mệnh soạn văn bản. Hân Nhiên lúc này vẫn chưa biết chuyện, lúc cô ta vừa vào văn phòng khách sạn, sếp của cô ta, quản lý Chu liên như sói tru gầm rú với cô ta: “Con đi thôi, mày dám lấy đá chặn đường thăng quan của tao, chạy về phía tổng giám đốc Diệp mà tranh công! Sớm biết thế tao đã bán mày luôn ở chỗ cô Tiểu rồi.”

Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Hân Nhiên bỗng cảm thấy một luồng khí lạnh khôn cùng đang vọt tới chỗ cô ta.

Quản lý khách sạn bị bảo vệ lôi đi càng không ngừng chửi cô ta: “Mày không có nhân tính, đổ hết mọi trách nhiệm lên tao. Con đi thôi, mày sẽ xuống địa ngục đấy.” Trong lúc giãy giụa, ông ta tóm lấy cái ly để trên bàn ném về phía mặt Hân Nhiên. “Tao có kết cục như hôm nay, thì sau này mày cũng chẳng tốt lành được đâu.”

Máu tí tách, tí tách từ trên trán cô ta chảy xuống. Đúng vậy việc này sẽ không dễ dàng kết thúc như vậy. Nếu Diệp Tu đã có thể cho người chôn vùi chứng cứ chống lại cô ta thì cũng sẽ có thể lại lấy ra. Tay chân Hân Nhiên lạnh buốt, những chỗ máu chảy qua, mồ hôi lạnh cũng hòa theo đó mà chảy xuống.

Người là dao thót, ta là cá thịt, căn bản không có sự lựa chọn, từ trước tới giờ đều không có sự lựa chọn. Cô vẫn đứng im không nhúc nhích, địa ngục là gì, chính là cái tình cảnh mà cô ta đang phải trải qua ——

Một chiếc xe gầm rú chạy đến, rồi ngay lập tức dừng lại. Diệp Tu xuống xe.

“Anh đã về.” Hôm nay Tiểu Viện vẫn luôn làm khách ở nhà anh lại đảo khách thành chủ đứng bậc thềm đón anh, hơn nữa trong tay còn cầm một bộ đồ. “Em nghe dì Thư nói, bên ngoài trời đang mưa, anh lại không quen mang ô nên chắc thể nào quần áo cũng sẽ ướt.”

“Hèn gì thấy hơi lạnh.” Diệp Tu cầm lấy bộ đồ cô ta đưa, vào phòng khách sau đó lên lầu thay, cái người đàn ông ngạo mạn khó chiều này lại chịu nhận đồ cô ta đưa, tuy là Tiểu Viện vẫn tự phụ bình tĩnh, nhưng nét mặt dù sao cũng có chút sững sờ!

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Có lẽ chỉ lát nữa là sẽ có đáp án.

Diệp Tu thay quần áo xong liền xuống lầu, phát hiện trong phòng khách dưới lầu, hai vị phụ huynh hiếm khi chạm mặt của anh đều đang ngồi bên bàn ăn chờ mình.

“Chú với dì nói có việc muốn hỏi.” Tiểu Viện giải thích.

Khác với vẻ nghiêm túc của bà Thư Mai, Diệp Thắng Kiên ngược ngùng nói: “Nói chính xác là mẹ con muốn hỏi.”

Khụ! Bà Thư Mai lườm ông một cái.

Tầm mắt Diệp Tu chủ động chuyển sang bà: “Con đói lắm rồi, cho con cơm nước xong rồi nói được không,” anh có chút đáng thương nói: “Con nghĩ hai người cũng không nhẫn tâm nhìn con đói bụng mà!”

“Mẹ không muốn ăn.” Thư Mai hít sâu một hơi.

Diệp Thắng Kiên lại quanh co: “Bà nó, tôi với con trai bà đều đói cả rồi. Tiểu Viện cô cũng đói rồi đúng không!”

Tiểu Viện khẽ khàng gật gật đầu.

“Con đói!” Thư Mai giận mà không trút được: “Diệp Tu cũng cùng một giuộc với ba nó, con còn tâm trạng mà ở đó nuốt trôi cơm, hôm nay nó phớt lờ con mà sắp xếp một cô Hân Nhiên đồ bỏ ấy, lần sau chắc sẽ dám ở trên đầu con mà sắp xếp thêm một cô Hân gì nữa đấy.”

“Mẹ, cô Hân Nhiên đó đâu có quan hệ gì với con, cô ta chỉ là gặp chuyện lấy đại nghĩa tổ giác thủ trưởng của cô ta thôi.” Diệp Tu nhẹ nhàng bâng quơ giải thích. “Nhờ vậy khách sạn Nhạc Nhã Hiên cứu vãn được không ít tổn thất, lại xét thấy cô ta cũng bối vì vậy mà đặc tội với người trong khách sạn, cho nên con mới sắp xếp cho cô ta đến làm ở Phi Điểu.”

Diệp Thắng Kiên gật đầu: “Đúng là nên sắp xếp như vậy, tránh để sau này những người làm việc cho con bối vì thấy không được sắp xếp thỏa đáng mà thất vọng.”

Diệp Tu tiếp tục không chút để ý nói: “Hơn nữa cô Hân Nhiên đó lại là bạn học với con và Tiểu Viện, vậy nên để Tiểu Viện chiếu cố cô ta là thích hợp nhất.”

Tiểu Viện cắn môi dưới. Cô ta không sợ đối đầu với Hân Nhiên, chỉ là sợ Diệp Tu bố trí như vậy là có dụng ý khác.

“Đúng rồi, sáng sớm hôm nay con nhận được một cú điện thoại.” Diệp Tu nhìn như một mối xoa mi tâm, thực ra là đang nói sang chuyện khác: “Trên ngọn núi nơi cốc Phiêu Lưu ở thành phố Viễn Thanh mà chúng ta thu mua phát hiện được mỏ vàng.”

Cái gì? Bà Thư Mai bởi vì vui mừng quá đổi mà mặt mày hớn hở. “Thật chứ! Diệp gia chúng ta cũng có thể có được mỏ vàng. Sau này có thể mở một tiệm vàng rồi.”

Diệp Thắng Kiên hừ một tiếng, nét mặt lạnh lùng: “Đàn bà đúng là suy nghĩ nông cạn, chính quyền thành phố Viễn Thanh nói thế nào.”

“Con bán bốn triệu tệ ột tập đoàn dưới trướng chính quyền Viễn Thanh.” Diệp Tu thần nhiên bẩm báo: “Có thể có giá tốt như vậy là may nhờ có Hạ Sâm Minh ở giữa chu toàn, cho nên căn cứ theo thỏa thuận, lợi nhuận chia đều cho cả hai tập đoàn.”

“Dì!” Tiểu Viện nghe vậy liền nắm lấy tay Thư Mai, “A Tu thật lợi hại, không nói một tiếng liền kiếm lời nhiều tiền như vậy! Dì còn để anh ấy đói bụng!”

“Đúng là nữ sinh ngoại hướng (con gái thì chỉ biết đến người ngoài) mà!” Thư Mai nhéo mũi cô ta một cái.

Tiểu Viện nhìn Diệp Tu một cái rồi đỏ mặt cúi đầu.

“Còn thẹn thùng như vậy. Cũng sắp thành người một nhà rồi cơ mà.” Thư Mai tuy nói với cô ta, nhưng ánh mắt lại nhìn về phía Diệp Tu.

Diệp Tu hơi hơi nhú mày, đầu lạnh lùng cúi xuống, nếu nói câu này mà vẫn không khiến mẹ giảm bớt nửa phần ám chỉ sao. “Tiểu Viện, cô Hân Nhiên ấy tôi nhờ chị.”

“Thằng này.” Sắc mặt Thư Mai trở nên khó coi.

Tiểu Viện vội vàng giữ chặt tay bà: “Dì! Hân Nhiên là đàn em của con, con chiếu cố cô ấy cũng là việc nên làm.” Động tác là như thế, nhưng đôi mắt cô ta lại rưng rưng, khiến người ta nhìn mà thương.

“Nếu để mẹ phát hiện con với cái cô Hân Nhiên kia có gì đó, mẹ sẽ không bỏ qua cho con đâu.” Đây là lời cảnh cáo cũng là cho Tiểu Viện một lời hứa hẹn.

Diệp Tu mỉm cười, rất nhanh, mọi người sẽ phát hiện phụ nữ có quan hệ với anh không chỉ có một người.

Trong dạ tiệc của một công ty nào đó mới khai trương. Ánh đèn flash chớp nháy liên tục, đám paparazzi không ngừng chen lấn, xô đẩy tranh chỗ tốt. Bọn họ đang đợi xe của Diệp Tu của tập đoàn Nhạc Nhã Hiên, nghe nói đây là lần đầu tiên anh đưa phụ nữ xuất hiện trước đám đông khiến các tuần san, báo chí, radio, đài truyền hình trong thành phố đều điều động toàn lực, dù thế nào cũng muốn chụp được hình cô bé lộng lẫy bên cạnh đại gia này. Sự kiện trọng đại như vậy, tổng biên tập Đinh tất nhiên cũng phải tướng tài đắc lực dưới trướng là Từ Hành Phong và Giản Ái ra.

Trong khoảnh khắc kích động lòng người, khắp nơi đều đang nhốn nháo thì bỗng ai đó la lên một tiếng, “Đến rồi!”, thân hình nhỏ nhắn của Giản Ái trong nháy mắt liền bị bao phủ trong biển người ồn ào.

Một chiếc xe hơi màu xám bạc dừng lại trước thảm đỏ, Diệp Tu từ trong xe bước ra, sau đó ngẩng đầu lên hờ hững nhìn quanh một vòng, sau đó anh cúi người, kéo cửa xe sau, dưới vô số ánh đèn flash, nữ nhân vật chính đang được mọi người chú ý rốt cuộc cũng xuất hiện. Cô gái ở trong xe nửa cười nửa lười biếng vươn bàn tay ngọc thon thon ra.

Là tác giả ngọc nữ mới nổi trên văn đàn — Phương Chỉ Hiểu. Trong đám người không biết ai đó đã gọi tên cô ta. Phương Chỉ Hiểu cười mỉm, mười phần nắm chắc thắng lợi trong tay.

Ánh đèn flash trong nháy mắt liền điên cuồng chớp sáng, dường như muốn tạo ra một ảo ảnh phồn hoa dưới bầu trời đêm. Theo ánh đèn nhấp nháy, đủ loại câu hỏi cũng theo đó mà vang lên. “Xin hỏi cô Phương, cô quen anh Diệp thế nào?”

“Vì sao mọi người không hỏi sách mới của tôi khi nào thì công bố vậy.” Phương Chỉ Hiểu sóng mắt lưu chuyển, hỏi một đằng nói một nẻo.

Có mấy người trực tiếp quay đầu hỏi Diệp Tu: “Xin hỏi anh Diệp đã đọc sách của cô Phương chưa? Anh thích sách của cô ấy trước, hay là thích con người cô ấy trước.”

Diệp Tu không đáp.

Thấy anh không hứng thú trả lời, có mấy người paparazzi nhất thời xoay sang nói vấn đề trọng tâm hiện nay: “Chúng tôi cảm thấy lúc anh Diệp đứng cùng cô Phương nhìn rất giống một đôi kim đồng ngọc nữ.”

Diệp Tu đang đi lên bậc thềm qua quýt chỉ vào Giản Ái đang lo giành chỗ nói: “Cô thấy sao!”

Bị người ta chen đến tóc tai rối xù, Giản Ái giơ máy ảnh ngăn người. Vừa nãy là hỏi cô sao?

Diệp Tu liếc cô một cái, “Còn nữa ngoài từ kim đồng ngọc nữ, người làm paparazzi như cô có thể tìm được từ nào khác để hình dung không. Hơn nữa nếu tôi nói tôi và cô Phương đây không có quan hệ gì, cô có tin không?”

Đây không phải là giấu đầu lòi đuôi sao? Cho nên lời này chọc cho đám người bên cạnh ồn ào cười to.

Giản Ái thật rõ ràng là ghen hòng, “Uhm” nhưng không đợi cô trả lời hoàn chỉnh, “—— Xin về đi!” Diệp Tu sau khi nho nhả lễ độ nói xong liền xoay người bước đi.

Lập tức rất đông paparazzi đứng ngoài cửa đã bị nhân viên bảo vệ khách khí mời đi. Giản Ái không biết cô đã đi khỏi đó như thế nào, trong đầu cô lúc này hoàn toàn trống rỗng. Cô cố sức an ủi bản thân: không phải là bị Diệp Tu giấu cốt trước công chúng sao? Có gì đặc biệt hơn người chứ.

Nhưng cả người cô lại run lên, Từ Hành Phong đỡ lấy cô nói: “Giản Ái, cô phải kiên cường. Chỉ là đàn ông thôi mà, trên đường còn khối.”

Nói vậy là soa?

Giản Ái phẫn nộ bỏ tay anh ta ra: “Cái gì mà chỉ là đàn ông thôi? Cậu nghĩ anh ta với tôi có quan hệ gì chứ.”

“Giản Ái” Từ Hành Phong có chút mệt mỏi nói, “Đợt trước không phải cô đi thành phố Viễn Thanh sao —— tổng biên tập thấy cô vẫn chưa gửi ảnh về, lại chẳng có chút tin tức gì nên mới cử tôi qua đó.” Chân tướng thực sự thì anh ta vẫn chưa thấy, nhưng mà một người đàn ông vì một người phụ nữ chẳng những đang đi lại quay về nửa chừng, lại còn không để ý đến lời người khác khuyên can tự mình lên núi tìm cách cứu viện, có thể vì cô mà làm như vậy, anh ta không tin quan hệ giữa Diệp Tu với Giản Ái là trong sạch.

Giản Ái nhìn Từ Hành Phong mà mấp máy miệng: “Nhưng mà cô yên tâm, việc này tôi sẽ không nói với tổng biên tập đâu.”

Cô mở to hai mắt, cứ sững sờ nhìn Từ Hành Phong. “Vốn lần này phỏng vấn, tôi chỉ muốn gọi Trương Nạp Bình theo, nhưng tổng biên tập nói lần trước tôi với cô thành phố Viễn Thanh đều không chụp được tin tức nào có giá trị của Diệp Tu, cho nên cô càng không thể không đi.”

“Cậu đã thấy được những gì?” Giản Ái suýt chút là ghen một hơi: “Chúng ta làm paparazzi am hiểu nhất là tung tin đồn, đem những gì mắt mình nhìn thấy ra công bố như là sự thật, thực ra lần đó tôi chỉ là không cẩn thận nên bị ngã xuống hố, anh ta nhớ tình bạn học cũ nên mới cứu tôi. Tôi chịu ơn của anh ta cho nên mới không tung tin ra, nhưng lần này thì khác, anh ta cũng đã công khai, dựa vào cái gì mà tôi không thể theo tin của anh ta.”

Nhìn nét mặt ngang bướng của cô, Từ Hành Phong chậm rãi thở dài. Không thừa nhận thì không thừa nhận! Dù sao phụ nữ đều thích nghĩ một đường nói một nẻo.

Lúc này Diệp Tu đứng ở trong phòng yến tiệc nhìn theo bóng dáng mờ hồ càng lúc càng nhỏ của Giản Ái ở dưới lầu. Cô thật xấu xí, những vết bầm tím trên mặt đều đã tan hết, nhưng trên gương mặt không son phấn ấy vẫn có thể mơ hồ nhìn thấy được thương tích trước kia, thời gian này chắc cô không ngủ ngon, hốc mắt cũng trũng sâu xuống, vừa nãy lúc anh hỏi cô, cô hình như là hoảng sợ, nhưng cái dáng vẻ xấu xí đó nhìn cũng thật tiều tụy.

Tiêu tụy? Diệp Tu gần như cười lạnh: chỉ như vậy thôi mà muốn anh buông tha cô sao? Dựa vào cái gì muốn anh buông tha cô?

Lúc này Phương Chỉ Hiểu ở phía sau anh cất bước qua, dường như là đang nhìn con mồi của mình. Cô ta tao nhã hất lộn tóc đen đang lướt xuống gò má, đáng vẻ vô cùng quyến rũ. “Anh Diệp, không đi khiêu vũ sao?”

“Nữ sĩ xinh đẹp xin cho phép tôi mời cô nhảy một điệu.” Diệp Tu nhanh nhẹn xoay người, cũng hôn lên mu bàn tay cô ta, Phương Chỉ Hiểu dường như cảm giác được tim mình như đang nhảy vọt lên, ánh mắt không khỏi sáng đến kinh người, cô ta nhẹ nhàng mà vươn bàn tay ngọc mềm yếu, không biết nhảy xong một điệu Diệp Tu có thể gục dưới chân váy của cô ta hay không.

Có thể gục dưới chân váy của cô ta hay không còn chưa biết, nhưng hình ảnh hai người nhẹ nhàng xoay tròn linh hoạt khiêu vũ, bị người ta chụp được rất rõ ràng, sau đó là xuất hiện trên tiêu đề các tờ báo tài chính và kinh tế.

“Một cô Hân Nhiên còn chưa xong, lại xuất hiện thêm người thứ hai.” Nhìn tờ báo mà Tiểu Viện tức giận đến run rẩy cả người.

“Tổng giám Tiểu.” Trợ lý đứng bên cạnh cô ta có chút chần chờ, “Từ sau khi đến đây, cái cô Hân đó ngày nào cũng ở phòng tài vụ tầng ca.”

Tiểu Viện mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn Hân Nhiên ở bên ngoài cửa sổ. “Làm cho ai xem chứ. Đúng rồi, tìm lỗi sai trong báo cáo cô ta mấy ngày nay, bắt cô ta làm lại, cô ta không phải là thích tặng ca sao? Tôi sẽ cho cô ta được thỏa mãn.”

Nhưng trợ lý của ta còn muốn mở miệng. Tiểu Viện đã vung tay lên: “Nghe nói cái cô Phương Chỉ Hiểu kia xuất thân thư hương thế gia, điều tra chuyện của cô ta quan trọng hơn đối phó với Hân Nhiên, hơn nữa Hân Nhiên kia đang ở ngay trước mắt chúng ta, cô ta còn có thể có ngày trở mình sao.”

“Vâng!” Trợ lý gật đầu: “Hi vọng tổng giám đốc Diệp đối với cái cô Phương Chỉ Hiểu kia chỉ là nhất thời thấy mới mẻ thôi.”

Thật sự chính là nhất thời thấy mới mẻ, nhưng đúng là vẫn có khả năng. Một tháng sau.

“Số đặc biệt, số đặc biệt đây!” Một nhân viên phòng PR của Nhạc Nhã Hiên vọt vào: “Đêm qua, tổng giám đốc Diệp cùng cô Lạc đang quay phim ở Mĩ cùng nhau ăn tối.”

“Ồi, tổng giám đốc Diệp trước đó đã đá tác gia tài nữ, đổi sang công chúa đàn dương cầm mới vài ngày lại đổi người khác rồi?” Cô nhân viên văn phòng đang kẻ lông mày hoảng sợ thốt lên.

“Vô cùng chính xác đó, tổng giám đốc Diệp ném một phát hai mươi vạn tệ bao cả một nhà hàng sang trọng chỉ để có thể ở riêng với cô Lạc đấy.”

“Không thể nào đâu, cô Lạc đó không phải là đang sống với một ngôi sao âm nhạc sao?”

“Haizz! Sự thật lại lần nữa chứng minh có tài không bằng có tiền!”

“Đúng là có chút đáng tiếc, tổng giám đốc Diệp lại không ăn cỗ gần hang.”

Nghe đến đó, toàn bộ đám mỹ nữ phòng PR lại không tự chủ được mà thở dài.

Trong công ty thời trang và trang sức Phi Điểu.

Lại lần nữa nhìn thấy hình ảnh Diệp Tu cùng Lạc Thi Thi được mệnh danh là đệ nhất mỹ nhân xứ Hongkong thâm tình nhìn nhau, Tiểu Viện túm chặt lấy tờ báo, nhìn chẳng khác nào ngọn núi lửa có thể phun trào bất cứ lúc nào! “Anh ta rốt cuộc là có ý gì?”

Anh muốn gì ai nhìn mà chẳng biết. Chỉ vất vả nhất là paparazzi nào đó. Bởi vì tai tiếng của Diệp Tu mãi không chịu nguôi, từ Phương Chỉ Hiểu trong giới văn hóa, đến công chúa giới ballet, lại tung hoành đến một đám nữ minh tinh xinh đẹp và tài nghệ, bây giờ anh vừa trở về làm thiếu gia dòng hoàng, thì lại xảy ra scandal với ngôi sao. Hiện thời chỉ cần anh ở chỗ nào đám paparazzi sẽ theo anh tới đó, anh đến khách sạn, bọn họ liền theo tới ngoài cửa lớn khách sạn; anh về biệt thự, bọn họ cũng theo tới biệt thự. Cho dù là anh xã giao với người ta, chỉ cần có phụ nữ đồng hành, đám paparazzi sẽ nghĩ cách chụp cho được ảnh anh ở riêng với phụ nữ để đăng lên làm tiêu đề của các báo, tạp chí càng thêm nóng.

Đối với sự theo dõi của bọn họ, Diệp Tu rất bình thản, rất bình tĩnh, vô cùng bình tĩnh, mặc cho đám paparazzi quang minh chính đại hoặc là —— lên lút chụp ảnh. Hôm nay cũng vậy, anh mặc ột nhóm paparazzi ngăn ở trước xe, trong đó cũng có mặt Giản Ái. Anh chỉ gõ gõ lưng ghế dựa, nói cho tài xế: “Lái xe.”

Nhóm paparazzi thấy xe khởi động cũng hơi hoảng sợ, có mấy người suýt chút bởi vậy mà bị xe Diệp Tu tông bị thương.

33. Chương 33

Nhưng đám paparazzi vẫn nhất quyết không từ bỏ, tiếp tục dồn lên, bao vây lấy xe Diệp Tu, kiên quyết chen lấn chạy theo xe anh. Từ Hành Phong nhìn tình cảnh đám đông đông nghịt kịch động, trước vội vàng sau sợ hãi liền vội vàng lấy tay hích Giản Ái một cái.

Chuyện gì? Giản Ái ngơ ngác nhìn anh ta.

“Chúng ta đi theo chiếc xe khác đi.” Từ Hành Phong đeo kính râm. “Nhìn thấy chiếc xe bên trái không, nếu tôi vừa này không nhìn nhầm thì ngồi bên trong chiếc xe đó là Phương Chỉ Hiểu, tình cũ của Diệp Tu. Ở cùng cô ta lúc này là thiếu gia tính tình nổi tiếng nóng nảy Thang Trấn Trí của tập đoàn Đỉnh Hâm. Trước giờ anh ta luôn đối đầu với Diệp Tu, thường xuyên giành mỗi với anh ta, lần này rất có thể là Phương Chỉ Hiểu dẫn anh ta tới đây để ra oai.”

“Nhưng mà...” Giản Ái do dự ấp úng, không thể nói rõ.

“Không nhưng gì hết.” Từ Hành Phong vỗ nhẹ tay cô một cái. Đây gọi là người ngoài cuộc thì tỉnh táo, kẻ trong cuộc lại u mê. Giản Ái không thích hợp theo tin của Diệp Tu. “Qua đêm nay, cô tìm bệnh viện xin giấy nghỉ bệnh, chờ sau khi Diệp Tu hết nổi rồi cô hãy quay về làm paparazzi.”

Vừa nói xong, Từ Hành Phong đã đạp chân ga, quay đầu chạy sang làn đường khác. Tài xế của Diệp gia từ kính chiếu hậu nhìn thấy xe của Từ Hành Phong đột nhiên quay đầu, liền theo bản năng mà ó lên một tiếng.

Diệp Tu hỏi: “Chuyện gì?” Tài xế hơi xấu hổ, “Tôi nhìn thấy một chiếc xe quay đầu đi nên thấy hơi lạ.”

“Không cần ngạc nhiên.” Diệp Tu nhắm mắt dưỡng thần. “Tập trung lái xe đi.”

Tài xế gật gật đầu.

Đi song song với Diệp Tu, nhưng thực tế là đang chạy trên một làn đường khác, Phương Chỉ Hiểu tuy ngồi trong xe Thang Trấn Trí, nhưng ánh mắt lại cứ nhìn chòng chọc vào xe của Diệp Tu sau đó nhanh chóng rời đi, cố hết sức duy trì vẻ bình tĩnh. Nhưng chỉ trong một chớp mắt như vậy, bàn tay cầm tay lái của Thang Trấn Trí đã nổi hết cả gân xanh.

“Xuống xe!”

“Cái gì?” Phương Chỉ Hiểu bất an nắm tay lại.

“Tôi bảo cô xuống xe, đừng giả ngu với tôi.” Thang Trấn Trí giống như là núi lửa phun trào mà điên cuồng hét lên. “Cô đang ở trên xe tôi, mà mắt thì cứ nhìn chằm chằm gã khác, cô có ý gì.”

Phương Chỉ Hiểu chỉ do dự một giây rồi mở cửa xe. Nhưng cô ta vừa chạm chân xuống đất. Chiếc xe của Từ Hành Phong đã lao lên, đồng thời cũng đẩy Giản Ái xuống xe. Có lẽ không phải đối mặt với Diệp Tu nên bản lĩnh mềm mại của kẻ làm paparazzi như Giản Ái lại được khôi phục.

“Xin hỏi cô Phương, hôm nay cô cùng anh Thang, thiếu gia của Đỉnh Hâm đến đây là vô tình hay là cố ý?”

Đồng nghiệp bên cạnh vừa thấy Từ Hành Phong cùng Giản Ái giành được phỏng vấn độc quyền Phương Chỉ Hiểu liền đỏ mắt tia tai nháo nhào bao vây xe Thang Trấn Trí.

“Không thể nào.” Phương Chỉ Hiểu ngập ngừng nói. “Tôi không quen anh Diệp Tu, cho nên không biết hôm nay anh ta cũng đến.”

“Bọn họ muốn hỏi thì cô cút sang một bên mà cho bọn họ hỏi, đừng ở lại đây làm mất mặt tôi.” Thang Trần Trí ở trên xe lớn tiếng nói với Phương Chỉ Hiểu.

Nhưng Phương Chỉ Hiểu vừa định rời đi, Giản Ái lại đem chĩa micro đến. “Anh Diệp và anh Thang đây là hai kiểu người khác nhau, cô Phương có thể đem bọn họ ra so sánh một chút không.”

Ánh mắt Thang Trần Trí ngay tức khắc lộ ra vẻ muốn cắn người, trong nháy mắt anh ta nhảy xuống xe, đẩy Phương Chỉ Hiểu ra, sau đó đứng ở trước mặt Giản Ái.

Rầm! Rầm! Rầm! Liên tục ba tiếng, máy ảnh cùng micro trong tay Giản Ái bị Thang Trần Trí phùng phùng lửa giận quăng mạnh xuống đất, vỡ tan tành. “Chụp chụp chụp! Ai cho cô cản đường bốn thiếu gia!”

Phục hồi lại tinh thần, Thang Trần Trí lại chuyển sang Từ Hành Phong phía trước mặt, đưa tay qua muốn giật lấy cái máy ảnh trong tay anh ta. Giản Ái vội vàng chen vào giữa. Những người bên ngoài kinh hoàng la lên một tiếng.

Rầm! một tiếng, Thang Trần Trí trước giờ tay chân không biết nặng nhẹ đẩy Giản Ái ngã vào hông xe. Thương tích không biết ra sao nhưng cũng đủ dọa đám paparazzi ở gần đó trốn sang một bên.

Bị anh ta đẩy mạnh, Giản Ái hơi lão đảo đứng lên, đầu có hơi tê, một chút màu từ trên trán chảy xuống. Nhưng không đợi cô chính thức đứng thẳng, người bên ngoài lại hoảng hốt la lên một tiếng nữa, thì ra Diệp Tu không biết đã đến từ khi nào vung một quyền về phía mặt Thang Trần Trí.

Sau một phút lặng ngắt như tờ, đám paparazzi bắt đầu hưng phấn, sôi trào!!!

Rõ ràng là tình tay ba mà! Tuy rằng tình hình có gì đó không đúng, nhưng trong tình huống đầy đủ nam nữ nhân vật chính thế này, bọn họ cũng đã có thể nghĩ xong chủ đề chấn động cho số báo ngày mai.

Thế nhưng tài xế Diệp gia đã lập tức cầm bộ đàm. Không lâu sau, đám paparazzi có mặt tại hiện trường liền bị hơn mười anh chàng cao to vạm vỡ mặc âu phục khách khí lấy mất phim hoặc là xóa bỏ ảnh trong máy, còn mời bọn họ ra khỏi phạm vi hiện trường. Trong đó người hợp tác nhất là Từ Hành Phong, anh ta tự động dâng hai tay, lại còn rời khỏi hiện trường đầu tiên.

“Đừng đánh.” Phương Chỉ Hiểu hơi yếu ớt cất giọng, nhưng ánh mắt lại vô cùng đặc ý.

Hiển nhiên, cái ngữ khí yếu ớt như vậy làm sao mà có tác dụng! Nắm đấm của Diệp Tu cứ như một cây rơm đang duy trì sự cân bằng cuối cùng rồi ầm ầm đổ xuống. Cái chân vô cùng rắn chắc của Thang Trần Trí cũng đá vào bụng anh, âm thanh đó lớn đến nỗi Giản Ái cũng phải vì nó mà run sợ.

Diệp Tu đưa tay ôm bụng, làn tóc đen trên trán phát phơ trong gió, đáy mắt anh là hàn ý nặng nề, quả nhiên trong nháy mắt anh liền nhấc chân khiến các khớp chân của Thang Trần Trí lập tức vang lên những tiếng răng rắc.

Hai người bọn họ tay nắm chân đá không ngừng choảng nhau. Nhìn thấy Thang Trần Trí bị Diệp Tu ra một quyền thật mạnh đánh gục nằm dưới đất, Giản Ái dù thế nào cũng không nghĩ tới Diệp Tu sẽ vì mình mà ra tay nên không khỏi run sợ. Đồng thời trong lòng cũng nhanh chóng cân nhắc thiệt hơn: bảo Diệp Tu dừng tay? Lần này anh hình như là vì cô mà ra tay. Nếu cô thực sự bảo anh dừng tay thì cô đúng là thánh mẫu. Cô cũng không muốn có quan hệ với chúa trời. Nhưng mà không bảo Diệp Tu dừng tay thì cái cô Phương Chỉ Hiểu đang như xem kịch bên cạnh kia thế nào cũng sẽ vểnh cái đuôi lên trời.

“Diệp Tu!” Giản Ái nhìn thấy Thang Trần Trí vẫn đang giãy giụa không chịu nhận thua dưới nắm tay đã dính máu của Diệp Tu, cuối cùng vẫn nhịn không được mà tiến lên ôm lấy thắt lưng Diệp Tu, nhân tiện cũng khiến anh ngừng tay.

Không thèm để ý đến Phương Chỉ Hiểu đang vô cùng ngạc nhiên, Giản Ái chỉ lo ôm lấy anh liều mạng nói. “Tôi chóng mặt quá!”

Chóng mặt!

Diệp Tu lập tức đưa tay sờ soạng trán Giản Ái một chút, tay gã này sao mà mạnh thế nhỉ, cô nhện không được mà rên một tiếng, nghe thấy cô cất tiếng khó chịu, sắc mặt anh lập tức nóng nảy. “Hắn ta dùng cái tay nào đẩy cô. Tôi sẽ lập tức bẻ gãy nó.” Các khớp ngón tay bắt đầu răng rắc chấn động.

Hình như là biến khéo thành vụng rồi.

“Áy! Không cần!” Đầu óc trống rỗng Giản Ái bật thốt lên: “Thực ra...” cô ngẩng đầu nhìn Diệp Tu, “Tôi không sao” lại hít vào sâu một hơi, “Chỉ là không muốn anh đánh tiếp nữa.”

Diệp Tu ngây ra một lúc, đại khái là không nghĩ cô sẽ nói như vậy, một đường ánh mắt xẹt qua sau đó anh tức giận xoay người bỏ đi. Cái dáng người thon dài của anh phản chiếu dưới ánh trăng lại toát ra vẻ lạnh lẽo, sắc mặt Giản Ái trong nháy mắt tái nhợt, cô gần như là không kịp suy nghĩ đã đi theo. Diệp Tu không thêm để ý tới cô, tiếp tục đi đường của mình.

Thời tiết vùng cận duyên hải lúc nào cũng thay đổi thất thường, trong tích tắc những đám mây đen tích tụ mấy ngày nay đột nhiên sà xuống thật thấp, một tia chớp thật lớn rạch ngang bầu trời kéo theo tiếng sấm gầm gừ nổ vang. Trong lúc bùng nổ áp suất, những hạt mưa lớn như hạt đậu bắt đầu tí tách rơi xuống, đập vào cơ thể cả hai người nghe đau rát.

Nhưng Diệp Tu vẫn không hé răng, Giản Ái cũng không dám mở miệng trước.

Đêm bắt đầu về khuya, xe trên đường càng lúc càng ít. Ngoại trừ tiếng mưa rơi lộp bộp xuống đất, không gian vắng lặng đến mức Giản Ái thậm chí có thể nghe thấy cả tiếng hít thở của Diệp Tu.

Mưa càng lúc càng lớn, mặc cho toàn thân trên dưới đều đã ướt đầm, Giản Ái vẫn quyết định im lặng đi theo sau anh. Lạnh, bị mưa xối đến gần như lạnh buốt, Giản Ái vòng tay ôm chặt lấy người. Không biết sẽ đi theo tới đâu, không biết sẽ đi theo đến chỗ nào. Chỉ biết là lúc dừng lại trước một căn nhà lầu, Giản Ái bỗng có đôi chút do dự.

Diệp Tu cười lạnh: “Giản Ái, cô về đi! Tôi nay cứ cho là tôi ngu xuẩn, vì một cô gái như cô mà làm trò cho thiên đại chê cười. Sau này chúng ta hoàn toàn không dính dáng gì đến nhau nữa.”

Môi run run, Giản Ái kiễng chân sờ lên gương mặt đang sưng vù của anh một chút: “Uhm, nhưng anh ở đây nhớ lấy trứng gà lặn cho bớt bầm một chút nha.”

Sau khi nói xong, cô run run xoay người đi nên không nhìn thấy Diệp Tu ở phía sau xoẹt một cái đồ ửng cả tai, trong con ngươi dường như lóe lên một đốm lửa le lói giữa đồng tro tàn. Cho nên tay Giản Ái bị anh gần như mãnh liệt giữ chặt.

Cô kinh ngạc ngẩng đầu lên, ngay lập tức bị nhốt trong cái bóng cao lớn của anh. “Đừng đi! Cô cũng chỉ có thể đi vào trong.”

Một giọt mồ hôi từ trên trán cô chảy xuống. Tay cũng lên lút dùng lực.

“Muốn đi như vậy sao!?” Lời nói của Diệp Tu như băng vụn, lạnh đến tận xương tủy.

Lòng bàn tay Giản Ái bị anh nắm chặt đến gần như trắng bệch, “Buông tay ra trước đã. Chúng ta từ từ nói chuyện.” Nhưng bị ánh mắt sắc như dao cạo của anh lia qua, lời nói ra lại phải cứng rắn nuốt trở về.

Vừa vào cửa, Diệp Tu liền xoay cô đến trước mặt mình, “Muốn tôi giúp cô cởi hay là tự mình cởi.”

“Cởi?” Giọng Giản Ái bắt đầu kịch liệt run rẩy. Nước trên người không biết là nước mưa đọng hay là mồ hôi lạnh bắt đầu từ trong da thịt thấm ra.

“Cởi mau!” Diệp Tu lại rất nhẫn nại lại lặp một lần nữa.

Cô phải lập tức rời khỏi đây. Rất nhiều chuyện không phải cứ Diệp Tu muốn là được. Cô lập tức xoay người đi ra ngoài, sắc mặt Diệp Tu trầm xuống, đưa tay kéo cổ áo cô, “Đồ con heo! Cởi giày cũng không cần phải ra ngoài cửa.”

“Anh làm tôi hiểu lầm,” Ở dưới tay anh, Giản Ái giãy giụa tức giận trừng anh.

“Vậy sao?” Giọng điệu nhẹ tênh không thể che dấu sự khinh thường của anh, sau đó Giản Ái bị anh kéo một đường vào phòng tắm.

Nơi tắm gương trong phòng tắm siêu lớn phản chiếu hình ảnh một cái trán rớm máu, tóc tai bù xù dính lên khuôn mặt nhìn chẳng khác nào phiên bản lỗi của Sadako.

“Tôi mà sẽ bụng đói ăn quàng đến mức độ này sao? Đồ phụ nữ không có đầu óc.”

To gan thật! Mèo bệnh cũng biết nổi cáu đấy. Grừ grừ!

Không để cô kịp giương nanh múa vuốt, Diệp Tu đã ném cô vào trong bồn tắm lớn, nhân tiện ném luôn đôi giày anh ghét cay ghét đắng trên chân cô vào thùng rác.

Thoải mái quá, Giản Ái vừa chạm vào trong làn nước ấm liền ném ý chí chiến đấu vừa rồi lên chín tầng mây. Đợi đến khi toàn thân trên dưới đều thoải mái, đến lỗ chân lông cũng mở ra thì Diệp Tu lại bước vào, Giản Ái lập tức theo phản xạ đưa hai tay ôm lấy ngực. Diệp Tu khinh thường ngoảnh đầu ném một bó đồ vào rồi sau đó đi ra ngoài. Giản Ái làm như không thấy thái độ của anh mặc quần áo vào, hừ hà một chút rồi đi ra ngoài.

Vừa đi ra, cô liền nhìn thấy Diệp Tu cũng đã tắm rửa xong đang ở trong phòng khách cầm laptop lên mạng: “Này! Tôi mệt mỏi, ngủ ở đâu.”

Diệp Tu cũng không quay đầu lại nói: “Phòng trống còn rất nhiều, tự chọn đi.”

Chỗ này quả nhiên không nhỏ, có bốn phòng cùng hai phòng làm việc, còn chưa kể một phòng chứa quần áo, một phòng sách kiêm phòng tiếp khách.

Giản Ái lên lầu, chọn một phòng ngủ kê sát cầu thang, dựa vào trực giác cô biết đây là phòng dành cho khách, bởi vì đồ bày trí bên trong rất ít, ngoài một cái giường cũng chỉ có một cái bàn na ná như bàn học.

Trong lúc mơ mơ màng màng, cô lại nghe thấy tiếng bước chân của Diệp Tu, càng lúc càng gần, rồi dừng lại ở trước cửa, sau đó là tiếng cửa chuyển động. Anh mở đèn.

Lúc này Giản Ái đang nằm ở trên giường miễn cưỡng ngồi dậy cười cười. “Sao lại tới đây.” Cô thấp giọng nói, “Tôi sẽ không phản kháng, nhưng anh phải biết giữa nam và nữ ngoài chuyện này, thực ra còn có thể cùng nhau xem phim, ca hát, hoặc là nắm tay nhau cùng đi dạo phố.”

Ánh mắt Diệp Tu yên lặng nhìn mặt cô, bình thản tuyên bố: “Đây là phòng tôi.”

Cái gì?

“Nhưng ở đây đâu có quần áo của anh.” Tim Giản Ái càng đập càng nhanh, sắp nhảy ra khỏi lồng ngực đến nơi rồi.

“Quần áo ở trong phòng để quần áo!” Dáng điệu của anh chẳng khác nào đang nhìn một kẻ ngốc: “Cái này mà cô cũng không biết sao?”

Diệp đại gia, không phải ai cũng có nhiều tiền đến mức phải làm một cái phòng để quần áo đâu.

“Ở đây cũng không có giày của anh.”

“Giày để ở ngoài huyền quang (nơi giao giữa cửa ra vào và phòng khách). Trong phòng để quần áo cũng có.” Diệp Tu vén chăn chui vào. “Tất và caravat lần lượt để ở trong ngăn tủ màu đen và màu nâu trong phòng để quần áo. Thế nào, còn muốn hỏi gì nữa không?” Anh vừa nói vừa kéo Giản Ái đang lui ra góc giường vào lòng.

Bỗng nhiên di động Giản Ái để trên bàn trà reo lên như sấm sét. Giản Ái vừa há miệng, Diệp Tu đã vắt ngang người cầm lấy di động của cô, ấn nút loa ngoài: “Alo!”

“Alo!” Một tiếng alo vừa ngập ngừng vừa rung rung vang lên cao ngất. “Giản Ái hả?”

Là tổng biên tập Đinh.

Diệp Tu hừ một tiếng, “Cô ấy đang ngồi xồm trong góc phòng khách sạn dò la chuyện của Diệp Tu.”

“Vậy anh là ai?”

Diệp Tu quay sang Giản Ái dùng khẩu hình yên lặng nói: giọng sếp cô thật éo lá.

Giản Ái muốn giật lấy di động nhưng lại không dám, đành phải âm thầm khấn cầu trong lòng là tổng biên tập Đinh đừng nói gì lỡ lời.

“Tôi là phục vụ khách sạn, cô ấy vừa mới lấy tiền hồi lộ tôi, cho nên tôi đành phải giữ di động của cô ấy.” Diệp Tu không chút để ý vươn bàn tay ở bên ngoài lớp áo vuốt ve đỉnh núi trước ngực cô.

Giản Ái tức giận hóa thành xấu hổ liều mạng hất tay anh ra, nhưng Diệp Tu lại làm bộ như muốn cầm di động đi ra ngoài, thấy vậy, cô nhất thời ỉu xìu suy sụp hạ tay xuống.

“Thật à!” Lúc này tổng biên tập Đinh ở bên kia đầu dây hình như vỗ đùi một cái. “Từ Hành Phong quả nhiên không có gạt tôi, cô ấy đúng là đang theo dõi tin tức tuyệt mật của Diệp công tử. Nhưng mà anh bảo với cô ấy, cấp trên có người xuống thông báo, nói không được đăng chuyện của anh ta. Cho nên anh bảo cô ấy khẩn trương quay về, tôi sẽ phân cho cô ấy việc khác.”

Giản Ái bị anh vuốt ve mà thở hổn hển, ngồi dậy muốn giật lấy di động, Diệp Tu lại tóm chặt lấy tay cô. “Lại phân cho cô ấy chuyện gì?”

“Chuyện của Phương Chỉ Hiểu.” Nói tới đây, tổng biên tập Đinh đột nhiên do dự: “Anh rốt cuộc là ai?”

“Tôi nói tôi là Diệp Tu anh có tin không?” Diệp Tu ngả ngón đáp lời.

Có quỷ mới tin ấy! Tổng biên tập Đinh cường thế nói: “Tôi ra lệnh cho anh lập tức trả di động lại cho Giản Ái.”

“Không được! Diệp Tu đang dẫn một cô nàng vào trong phòng khách sạn mây mưa. Giản Ái đang trốn ở dưới giường anh ta nghe lén.”

Nghe nói như thế, Giản Ái gần như muốn xỉu. Diệp Tu vừa cởi áo ngực của cô, vừa cười, khoe mất đuôi lông mày đều là cái vẽ xảo trá, đùa dai: “Nghe nói không phải là công chúa đàn dương cầm, cũng không phải tài nữ gì, mà là một nhân viên rửa rau dưới nhà bếp của khách sạn.”

Giản Ái khê nhếch môi câm nín.

“À!” Tổng biên tập Đinh bán tín bán nghi. “Có khả năng đó sao?”

“Vì sao không có khả năng, phòng của bọn họ cũng là do tôi đích thân mở cửa. Chẳng lẽ tin độc nhất vô nhị như vậy mà tạp chí mấy người không muốn sao?” Diệp Tu nâng cằm Giản Ái lên, khê hôn lên môi cô một cái.

“Nhưng mà?” Tổng biên tập Đinh trong lòng bắt đầu đấu tranh, một bên là tin tức có sức công phá, một bên là cấp trên nghiêm lệnh.

“Nhân viên kia của anh đã nghĩ ra được một cách tốt.” Diệp Tu đưa tay thò vào trong áo Giản Ái, đầu ngón tay không ngừng tùy ý vỗ về chơi đùa bờ ngực cong. “Cô ấy dùng phương pháp ám chỉ ẩn danh sau đó mới công bố tin, cho nên anh không cần lo lắng mệnh lệnh của cấp trên.”

Đầu bên kia điện thoại tổng biên tập Đinh do dự rồi cuối cùng nói: “Được rồi, anh bảo cô ấy cứ tiếp tục... ở dưới giường... à thám thính tin tức này.”

Giản Ái một lần nữa muốn vụng bưng tay Diệp Tu ra nghe nói như thế vẫn nhịn không được cười khê một tiếng. Diệp Tu liếc mắt nhìn cô một cái, Giản Ái vội vàng lấy tay che miệng lại. Nhưng để ý phía trên thì lại quên mất phía dưới.

Diệp Tu thừa dịp tay cô không còn cản trở nữa, nhân cơ hội liền đẩy ngã cô, sau đó lưu loát cởi quần cô, lúc đang kéo chân cô tính cấp bên thì tổng biên tập Đinh lại người không biết thì không thấy sợ tiếp tục anh dừng khiến người ta ghét: “Đúng rồi, anh làm ở khách sạn nào.”

Diệp Tu không lưu tình chút nào vừa định ném di động đi, nhưng dưới ánh mắt khấn cầu của Giản Ái lại nhịn cơn tức xuống. “Nhạc Nhã Hiền!”

“Nhạc Nhã Hiền!” Tổng biên tập Đinh hét lớn: “Diệp Tu hình như không ăn cỏ gần hang.”

Diệp Tu dùng sức găm lên với cái điện thoại. “Anh ta cũng là người, vì sao phải tuân thủ nguyên tắc của loài thú.”

“Anh có văn hóa không vậy, đây là một kiểu so sánh! —— so sánh đấy!” Tổng biên tập Đinh cũng không chịu yếu thế trả lời.

“Anh cho tôi tiền, tôi lập tức văn hóa cho anh xem.” Diệp Tu gầm lên nói: “Nhân viên của anh đã nói sẽ cho tôi hai vạn, kết quả chỉ cho tôi năm trăm tệ với cái di động rách này, Phi! Bảo cô ta hiến thân, cô ta lại không chịu.”

Vừa nghe đến tiền tổng biên tập Đinh liền cực độ thức thời quyết định thật nhanh mà cúp máy cái rụp. Lúc này Giản Ái chỉ hi vọng trên giường có thể nứt ra cái hố cho cô ngã xuống mà thôi.

34. Chương 34

Diệp Tu ném điện thoại di động xuống, cả không gian hoàn toàn không một tiếng động, nhiệt độ trên người anh từ từ tăng cao, sức nóng không gì ngăn cản nổi. Cơ thể Giản Ái cũng bắt đầu run lên. Đột nhiên anh chống khuỷu tay, ánh mắt dò xét khuôn mặt Giản Ái, bờ vai cô, đến đường cong nhấp nhô trên người cô. Giản Ái ngẩng đầu, Diệp Tu liền vuốt ve khuôn mặt cô.

“Nhan sắc thay đổi rồi!” Câu này khiến người khác thật khó hiểu.

“Tôi không trang điểm!” Cho nên sẽ không có dấu hiệu bay phấn.

“Ai quy định là phải trang điểm mới có thể thay đổi nhan sắc.” Diệp Tu nhún mày liếc cô một cái, vậy mà lại vén chăn lên bước ra ngoài.

Giản Ái nhin cười: “Ngủ ngon, chúc anh có một giấc mơ đẹp!”

“Ừ!” Diệp Tu mặc quần áo sau đó mở cửa.

Đúng là một đêm hữu kinh vô hiểm (hoảng hốt nhưng không nguy hiểm), Giản Ái đuổi thất lưng đã mệt mỏi, chui đầu vào chăn. Lúc này bên ngoài hình như có tiếng xe khởi động. Đúng là cái người kỳ quái, quăng xuống một câu không hiểu ra làm sao như vậy rồi lại đi mất. Tuy vậy Giản Ái vẫn mặc quần áo, ngồi dậy, cầm gương soi mình, nhan sắc có thay đổi gì đâu! Chỉ là, người cô run lên một cái, hơi lạnh à nha! Chẳng lẽ điều hòa ở đây mở lớn quá! Cô nhắm mắt lại một lần nữa chui vào ổ chăn.

Không lâu sau, Diệp Tu lại mở cửa vào, anh ngồi trên giường bóp miệng Giản Ái, đem hai viên gì đó đút vào miệng cô.

Khụ!

Giản Ái bị thứ đó làm cho sặc, cô tỉnh dậy ngẩng đầu nhìn anh: “Gì vậy?”

Khuôn mặt Diệp Tu đỏ gay: “Thuốc!”

Vô duyên vô cớ vì sao lại phải uống thuốc? Giản Ái vội vàng muốn nhổ ra.

Diệp Tu bịt miệng cô lại: “Sắc mặt cô trắng bệch ra rồi mà còn không uống thuốc, cô muốn chết à!”

Ừ ừ ừ! Giản Ái trợn mắt, dường như là đang kháng cự.

“Đúng là đồ con gái đáng ghét, uống một viên thuốc mà cũng kén còi như vậy!”

Ừ ừ ừ! Giản Ái muốn vặn bụng cái tay đang bịt miệng cô ra.

“Đồ con gái chết tiệt, mau nuốt vào!” Diệp Tu gia tăng sức lực ở tay.

Ừ ừ ừ! Giản Ái vẫn nhất quyết không chịu, kháng nghị kêu lên.

Diệp Tu vỗ vào mông cô một cái thật mạnh: “Không uống thuốc cũng được, tôi sẽ kêu bác sĩ kê mấy viên thuốc bọc đường trị phong hàn cho cô ăn.”

“Nước!” Khụ khụ! Giản Ái liều mạng nắm lấy cổ họng: “Nước á!” Có ai uống thuốc mà không cho uống nước chứ.

“À, à!” Diệp Tu chợt hiểu ra liền đứng dậy, lập tức rót một cốc nước đưa đến bên miệng cô.

Giản Ái vừa run rẩy vừa uống nước. Diệp Tu vỗ mạnh vào lưng cô giúp cô thuận khí.

Phì!

Cái vỗ này lực lại quá mạnh —— Nước trong miệng Giản Ái đều phun hết cả ra ngoài.

“Lại sao nữa?” Diệp Tu rất vô tội nhìn cô.

Giản Ái thở dài, mệt mỏi nằm xuống giường: “Không có việc gì!”

Cô nàng đáng thương!

Diệp Tu chậm rãi cúi người xuống gạt đi những sợi tóc mai dính trên mặt cô.

Ừ ừ! Giản Ái nhắm mắt lại bắt đầu ngủ.

Còn chưa có làm hết đã lại thế này. Tay anh lại lần xuống ngực cô.

“Tôi là bệnh nhân đấy!” Giản Ái cắn răng nói.

“Hừ! Biết rồi, mau ngủ đi.” Diệp Tu tựa vào thái dương, “Chuyện còn lại, để một mình tôi làm là được.” Anh nắm lấy cằm mút lấy đầu lưỡi của cô.

Hơi khó thở. Giản Ái vùng vẫy một chút. Răng của Diệp Tu liền lập tức lưu lại dấu vết đỏ thẫm trên vai cô. Khiến cánh tay cô đang chơi với bông cứng đờ. Diệp Tu đan tay vào tóc cô, tiếp tục phả ra hơi thở nóng bóng quần quýt lấy đầu lưỡi cô.

Hô hấp Giản Ái càng lúc càng khó khăn, “Tôi cảnh cáo anh, Diệp Tu, nếu còn không cho tôi thở, tôi sẽ chết cho anh xem.”

Diệp Tu nghe vậy liền buông cánh môi cô ra, nhưng khiến người ta không nghĩ tới là, cái miệng của anh lại ngang nhiên đổi chỗ cắn xuống cổ, khiến Giản Ái đột nhiên há to miệng. Tuy rằng được toại nguyện hít được ngậm không khí trong lành nhưng cũng đau đến chết đi sống lại.

Đồ đàn ông chết tiệt! Giản Ái vùng vẫy nắm đấm giáng xuống vai anh như mưa.

Trong đêm tối đôi mắt Diệp Tu lấp lánh như thủy tinh đen, “Cô đánh tôi?” Hơi thở anh phả vào mặt cô nhồn nhột, trái tim đang đề phòng của cô bỗng nảy lên một nhịp: “Ai bảo anh cắn tôi?”

Ầm! Giản Ái chỉ cảm thấy đầu hơi choáng váng, hóa ra là Diệp Tu đột nhiên giữ chặt lấy đầu cô, ánh mắt anh như ngọn lửa thiêu đốt, cánh môi nóng bỏng của anh gấn chặt lấy môi cô, khiến người ta có cảm giác như bị cắn nuốt. Nằm dưới thân anh Giản Ái liền giống như một con cá bị mắc lưới, dùng chút sức lực cuối cùng mà vẫy đuôi. Còn Diệp Tu thì giống như một tên đồ tể ác độc thu lưới, dùng dao nhọn cắt mở nơi yếu ớt nhất trên người cô. Hơn nữa khuôn ngực rắn chắc còn ác ý đè ép thân hình yếu ớt của cô.

Trong cơn triền miên thiêu đốt thành tro tàn, Diệp Tu không thể không chế bản thân mà co rút kịch liệt, sau đó nặng nề đổ xuống người Giản Ái, thân hình đầy hơi thở nam tính ấy giống như một căn phòng giam bao vây lấy cô. Nhìn Giản Ái không thể nhúc nhích, ánh mắt đen sáng của anh lấp lánh: “Nhìn đi! Ai bảo cô đánh tôi?”

Mí mắt Giản Ái hơi co giật. Anh duỗi chân tay, nhân tiện kéo Giản Ái ngồi lên người mình. Ba mươi giây sau, anh lấy di động gọi cho Hân Nhiên nói: “Báo cho tôi biết thành quả hiện giờ của cô.”

Đầu bên kia điện thoại Hân Nhiên vừa tăng ca xong nơm nớp lo sợ nói: “Thực xin lỗi! Diệp phu nhân luôn xem đàn chị Tiểu là con dâu gia đình đã chằm nên đàn chị Tiểu không hề có bất cứ hành vi trái luật nào.”

Diệp Tu miễn cưỡng dựa vào giường: “Vô dụng, cô nghĩ đi mục đích lớn nhất của Tiểu Viện là lấy tôi, nhưng lúc chị ta phát hiện vị trí Diệp phu nhân này không có khả năng chắc chắn sẽ thuộc về chị ta, chẳng lẽ chị ta sẽ không để dành một đường lui?”

Đầu bên kia điện thoại Hân Nhiên rùng mình, khó trách Diệp Tu mấy ngày nay gây ra nhiều scandal như vậy, hóa ra là để cho đàn chị Tiểu xem.

“Cô cảm thấy mấy ngày này tôi đang diễn trò sao.” Diệp Tu vừa nói vừa nhéo cơ thể Giản Ái một cái, khiến cho cô phải thở gấp.

Nghe thấy âm thanh vọng lại trong điện thoại, Hân Nhiên liền đột nhiên hiểu ra, “Tôi biết rồi.” Tay cô ta không tự giác mà run run, ở trong giới kinh doanh nếu muốn đả kích người khác thì độc ác nhất chính là tìm ra điểm yếu trí mạng của đối phương, sau đó dồn hết sức mà đánh vào đó, khiến cô ta phải như kiến bò trên chảo nóng, phải tìm mọi cách để tìm đường lui.

Diệp Tu lại nói: “Còn nữa, đừng tưởng mỗi ngày cô nán lại ở công ty Phi Điều đến khuya là tôi sẽ nghĩ cô đã cố gắng hết sức.” Anh siết chặt hàm dưới: “Cũng đừng nói với tôi, Tiểu Viện ở công ty làm khó dễ cô như thế nào, chị ta căn bản không để cô vào mắt.”

Hân Nhiên kinh hãi, Diệp Tu làm sao mà biết được kỹ càng như vậy.

“Cô cho là tôi sẽ ngu xuẩn đến mức chỉ để ột con đàn bà như cô bước vào công ty Phi Điều. Hay là cô lại càng ngu ngốc cho rằng tôi chỉ bắt được duy nhất một nhược điểm của cô.” Lời nói của anh giống như một tảng đá đập mạnh vào đầu khiến cô ta choáng váng, sự độc ác trong giọng nói của anh khiến cô ta đau đớn sống không bằng chết: “Nếu tôi không thấy thành quả gì, cô chuẩn bị vào tù sống qua mùa đông này đi!”

Nghe anh và Hân Nhiên nói chuyện, Giản Ái gần như đã nghĩ thính giác của mình có vấn đề.

“Nhớ, trong các loại tấn công, nhân lúc người khác không để ý đến mình mà tấn công là hiệu quả nhất.” Diệp Tu nói một câu cuối cùng sau đó cúp điện thoại.

Giản Ái đáng thương sau khi nghe xong trên trán đổ đầy mồ hôi, sợ đến mức cả người cũng lung lay sắp đổ.

“Sao? “ Diệp Tu lạnh lùng nhìn cô một cái: “Cô cho là tôi cũng sẽ đối phó với cô như vậy sao? Chỉ trừ khi cô ở sau lưng tôi dụ dỗ gã khác.”

“Mãi mãi sẽ không sao?” Giản Ái cảm thấy giọng nói của mình hơi run rẩy.

Diệp Tu thật sự nghiêm túc suy nghĩ, “Nếu cô muốn, vậy mãi mãi đi!”

Thật sự mãi mãi sao?

“Đương nhiên.” Diệp Tu gạt đi những sợi tóc ướt đầm mồ hôi của Giản Ái, “Đàn ông quan trọng nhất là giữ chữ tín, cho nên cô có thể an tâm ngủ đi!”

Giản Ái dùng tốc độ nhanh nhất trong cuộc đời mà buộc mình phải đi vào giấc ngủ. Khi cô tỉnh lại, Diệp Tu đã không còn ở trên giường. Giản Ái bước ra phòng khách, anh đã ngồi ở trước bàn ăn.

“Chào buổi sáng!”

Diệp Tu vừa gấp báo vừa trả lời: “Chưa đánh răng thì đừng có nói, đỡ ô nhiễm không khí.”

Giản Ái nhẫn nhịn, nhưng khi đi qua bên cạnh anh vẫn không nhịn được, giơ tay đập đầu anh một cái. Đến khi cô bước vào phòng tắm mới phát hiện quần áo của mình ngày hôm qua đã được giặt giũ sạch sẽ treo ở trong đó. Cô cởi quần áo, sau đó bỗng nhiên phát hiện trên bả vai mình có thêm một con vệt Donal đang nhe nanh múa vuốt.

Cái gã đáng chết, nhất định là nhân lúc cô ngủ mà dán lên đây mà.

Giản Ái mặc quần áo xong bước ra phòng khách, lúc ngồi xuống lại thấy trước mặt mình chỉ có ba cái lông đỏ trứng.

“Lông trắng trứng đâu mất rồi?” Cô mở to hai mắt sau đó mới chậm chạp nhìn thấy bên cạnh bàn ăn đặt ba cái lông trắng trứng ngay ngắn chỉnh tề.

Diệp Tu khụ một tiếng: “Tối hôm qua cô đã nói gì.”

Giản Ái chăm chú suy nghĩ một chút: “Đừng mà!” Hình như tối hôm qua cô bị giày vò chỉ có thể thốt ra hai chữ này. Nhưng khuôn mặt Diệp Tu đột nhiên tiến gần đến trước mặt cô, khiến cô hoảng sợ: “Gì chứ?”

“Tự cô nhìn kĩ lại xem!” Diệp Tu then quá hóa giận trừng mắt với cô.

“Nhìn cái gì chứ, chẳng qua trên mặt anh chỉ có vết bầm tím nho nhỏ thôi mà.” À! Giản Ái vỗ trán một cái: “Muốn tôi lấy lòng trắng trứng chữa sưng giúp anh chứ gì, nói thẳng ra không phải là được rồi sao.” Cô lấy khăn tay bọc lòng trắng trứng lại, sau đó áp lên mặt Diệp Tu.

“Hừ! Tự mình nói ra rồi quên mất còn ở đó có tâm trạng tốt mà oán trách người khác.” Từ miệng Diệp Tu thốt ra một câu lạnh lùng. Nhưng lời còn chưa dứt, anh lập tức hít một hơi! Cô nàng này nhất định là cố ý, xuống tay rất mạnh.

Sau khi lăn trứng xong, Giản Ái giống bà cụ thở phì phò ngồi xuống ghế. “Mỗi tay muốn chết.” Lại nhìn bữa sáng trước mặt chỉ có ba cái lòng đỏ trứng, cô lại thở dài một hơi: “Vì sao chỉ có mỗi lòng đỏ trứng.”

Diệp Tu đỡ trán nói: “Sợ cô ngay cả lòng đỏ trứng cũng không ăn hết.” Sau đó anh sán đến nói nhỏ bên tai Giản Ái: “Về việc đêm qua cô nói muốn lấy được tin tức tuyệt mật từ chỗ tôi, cô tính giao thứ gì cho sếp cô.”

Á!

Nhưng đây cũng không phải điều quan trọng nhất.

“Còn nữa bây giờ là đúng mười một giờ trưa! Cô còn muốn đi làm nữa không? Tôi thì không sao cả.”

Á.....!

Giản Ái ngay tức khắc hét lên, sau đó nắm lấy cổ áo Diệp Tu: “Lập tức lái xe đưa tôi đi làm.”

Diệp Tu chậm chạp vuốt ve mu bàn tay cô: “Sau đó tối nay cho cô được lên trang nhất.”

A....!

Giản Ái giậm chân, cầm lấy túi xách chạy ra khỏi cửa. Nhưng đây là đâu. Toi rồi, đừng nói là trạm xe bus, ngay cả taxi cũng không bắt được.

Giữa trưa rồi cuộc cũng tới được công ty, Giản Ái nhón chân rón rén như trộm đi qua cửa văn phòng tổng biên tập Đinh. Chỉ chút xíu nữa là có thể thành công.

“Giản Ái!”

Vèo vèo! Địa lôi tới rồi.

“Se...sếp! Chào buổi sáng!”

“Còn sớm mà, sao cô không để muộn hẵng tới.”

“Ấy!” Giản Ái xoay lại về mặt cầu xin nói: “Không phải tôi cố ý.”

“Cái gì mà cố ý với không cố ý! Tối hôm qua quả thật đã vất vả cho cô rồi.” Tổng biên tập Đinh vỗ lên người cô một cái. “Anh vừa tới công ty đã nhận được bản fax của cô. Ha ha! Doanh nghiệp rượu lớn nửa đêm gặp cô nàng hình xăm, không nêu đích danh tên tuổi, ngay cả ảnh chụp cũng chỉ là bóng lưng, ha ha! Anh còn sợ lệnh cấm cái rắm ấy!”

Lúc này Trương Nạp Bình cầm ảnh chụp vọt tới ôm lấy cô: “Tiền bối, chị đúng là thần tượng của em.”

Chỉ có Từ Hành Phong đứng ở bên cạnh cô bé mờ ám nhìn thoáng qua Giản Ái. Giản Ái cười gượng gạo cầm lấy ảnh từ tay cô ta. Trong ảnh quả thật là bóng người Diệp Tu, nhưng bóng lưng cô gái anh đang khoác tay rất quen, hơn nữa hình như là uống say đến đứng cũng không vững. Không chỉ như thế vai cô ta còn để lộ ra hơn một nửa, trên vai còn có một hình xăm, cô dụi dụi mắt, đúng vậy, cô không nhìn lầm trên vai cô gái đó xăm một con vịt Donald đang nhe nanh múa vuốt.

Trời ạ! Cô nhanh chóng ôm lấy vai mình, Diệp Tu đáng chết, nhất định là thừa lúc cô đang ngủ say mà kéo cô dậy chụp hình đây mà.

Nhưng lúc này tổng biên tập Đinh đang cao hứng nên không phát hiện ra sự bất thường của cô, ông ta bấm điện thoại gọi cho nữ minh tinh quen biết: “Alo, Đinh Dung hả? Cô có muốn được lên top không, đúng!”

Hôm nay nhớ mặc áo hở vai, còn nữa nhớ dán một hình xăm vịt Donal nhé. Dù sao ảnh bọn tôi có được cũng chỉ là một bóng người. Ai biết đó là ai.”

Ông ta gác điện thoại sau đó gơ ngón cái ra với Giản Ái: “Ý tưởng viết trên tờ fax của cô quá lợi hại, nếu ghi chú rõ người phụ nữ trên ảnh chụp là một nhân viên nữ rửa rau vô cùng bình thường trong khách sạn thì sẽ chẳng có nhiều giá trị, chỉ bằng giống như cô đề nghị, úp úp mở mở, như vậy phụ nữ dính dáng với Diệp công tử sẽ nhiều hơn, tính giải trí trong bài viết của chúng ta cũng được tăng cường. Ha ha!”

Lúc này Trương Nạp Bình cũng cầm lấy điện thoại: “Alo! Điền Băng hả? Đúng vậy là tôi, Tiểu Trương đây, đúng rồi cô có muốn lên trang nhất không, nếu muốn thì hôm nay nhớ mặc đồ hở vai, còn nữa ở trên đó dán một cái hình xăm chuột Mickey. Đúng vậy! Trên ảnh chụp Diệp công tử chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng của cô gái đó, trên vai cô ta lúc ấy chỉ dán một con vịt Donal, cho nên hôm nay có thể sẽ đổi thành hình xăm chuột Mickey đây.”

Từ Hành Phong cũng không chịu yếu thế mà nhắc điện thoại lên: “Alô! Tôi là tiểu Từ đây, đúng vậy, chúng tôi có được bức ảnh độc nhất vô nhị của Diệp công tử. “

Trời ạ, ngay cả Từ Hành Phong biết rõ tình hình cũng nhắc chân đạp một cước, Giản Ái có cảm giác khóc không ra nước mắt.

35. Chương 35

Trên gương mặt vốn cũng được xem là anh tuấn của Từ Hành Phong tức khắc trở nên giống như mỡ xướng nhuộm, mảng xanh mảng đỏ đan chéo vào nhau.

Giản Ái liếc mắt kêu lên lớn tiếng: “Diệp Tu anh làm cái gì vậy?”

Diệp Tu giật lấy túi xách của cô lấy chìa khóa ra: “Cô có thể chú ý hành vi của mình một chút không, đừng có ở đây mà cùng với đàn ông lôi lôi kéo kéo.”

Anh cho chìa khóa vào ổ sau đó xoay mở, rồi đẩy cửa ra, nhưng Giản Ái mà rượt vào là lá gan lại đặc biệt lớn, cô lại đóng sập cửa lại. “Ai cho anh tùy tiện mở cửa nhà tôi.”

“Tôi không mở, chẳng lẽ để anh ta mở à!” Diệp Tu lạnh lùng liếc mắt nhìn Từ Hành Phong một cái.

Giản Ái tiến lên trước mời Từ Hành Phong đi vào, đồng thời quay về phía Diệp Tu cả giận nói: “Miệng có thể sạch sẽ chút được không.” Sau đó cô lại ngọt ngào an ủi Từ Hành Phong nói: “Có sao không, có cần tôi giúp cậu bôi chút thuốc không.”

Còn muốn bôi thuốc cho anh ta?

Diệp Tu tức giận ngắt trời dấy bàn tay Giản Ái đang muốn sờ lên mặt Từ Hành Phong ra: “Cái cô này nghe không hiểu tiếng người có phải không?” Anh dùng lực kéo Từ Hành Phong, đẩy anh ta lao đảo một cái: “Còn không mau cút đi!”

Thấy anh ngang ngược như thế, mặt Giản Ái cũng sấp tím lại vì tức. “Đây là nhà của tôi, anh tùy tiện đi vào tôi còn chưa nói, anh dựa vào cái gì mà đuổi khách của tôi.”

“Tôi dựa vào cái gì?” Diệp Tu quay cô đến trước mặt mình: “Nói đi, tôi là cái gì của cô.”

Cho dù vẫn còn đang kinh hãi nhưng Từ Hành Phong vẫn kéo tay Giản Ái vội vàng nói: “Vừa nãy là tôi không đúng, tôi đi trước đây.”

“Đi cái gì mà đi!” Giản Ái hung hăng trừng mắt lườm Diệp Tu một cái, sau đó kéo mạnh Từ Hành Phong lại: “Anh không phải là gì của tôi hết, đây là nhà tôi, tôi có quyền quyết định.”

Sâu trong đáy mắt Diệp Tu đã bùng lên một ngọn lửa hừng hực: “Đây là câu trả lời của cô.”

Giản Ái không thèm để ý tiếp tục kéo ống tay áo Từ Hành Phong, vẫn tiếp tục cười lạnh đáp lại nói: “Đúng vậy!”

“Được!” Diệp Tu cuối cùng cũng cất tiếng nhưng lại vô cùng bình tĩnh, “Tôi tôn trọng ý kiến của cô!”

Từ Hành Phong thấy anh nói như thế liền sợ tới mức mắt hồn mất vía, “Giản Ái, cô ấy không phải có ý đó đâu!”

Diệp Tu đi tới cửa liền hơi ngừng lại một chút, một luồng sáng như ẩn như hiện rọi lên người anh khiến anh càng thêm âm trầm, u ám.

Từ Hành Phong vẫn không dám liếc anh một cái, ngắt ngứ nói: “Vừa nãy chỉ là do tôi không cẩn thận...” nói tới đây thì giọng anh ta lại bắt đầu run, “Anh... anh... dù sao cũng đừng hiểu lầm.”

Diệp Tu quay đầu lại cũng chỉ lạnh lùng liếc mắt quét qua anh ta cùng với Giản Ái một cái rồi xoay người bước đi.

Giản Ái nắc một cái, trừng mắt nói: “Cậu sợ gì anh ta chứ? Không phải cũng chỉ là một con người sao?”

Từ Hành Phong vừa nghe thế liền nhảy dựng lên: “Sao cô có thể nói như vậy chứ!” Dáng vẻ anh ta vô cùng đau đớn. “Cô có biết anh ta là ai không?”

“Kẻ có tiền!” Giản Ái lắc lư lão đảo đi đến ban công. “Kẻ có tiền thì giỏi lắm à!”

“Nếu chỉ đơn giản là kẻ có tiền thì tôi sẽ sợ anh ta như vậy sao?”

Giản Ái lắc đầu một cái không hề để ý nói: “Cho dù không phải, cũng không có gì phải sợ hết!”

“Cô nghĩ Diệp gia chỉ là có cái mã bên ngoài thôi à!” Từ Hành Phong chỉ tiếc rên sất không thành thép mà cú đầu Giản Ái: “Nếu chỉ có cái mã ngoài thôi thì vì sao việc kinh doanh của tập đoàn Nhạc Nhã Hiên lại càng làm càng lớn, tôi nói với cô này, nếu cô đắc tội Diệp Tu, đến lúc đó chết như thế nào cũng không biết đâu.”

Giản Ái cảm thấy trong lòng trầm xuống một chút. “Làm gì đến mức đó!”

“Cái gì mà làm gì đến mức đó.” Từ Hành Phong ôm cái trán thở dài nói: “Ngay cả tôi không cẩn thận chạm vào cô một chút mà anh ta cũng tức đến vậy, huống chi cô còn chống đối anh ta như vậy. Trời ơi, tiền đồ của tôi có thể sẽ bị hủy trong tay cô mất thôi.”

Xi! Giản Ái trong lòng lại không cho là đúng. Hơn nữa tối hôm qua Diệp Tu từng nói với cô, sẽ vĩnh viễn không động đến cô, cho nên vừa nghĩ đến nguyên do đó, cô lại càng không thấy sợ hãi, chỉ thiếu là không vĩnh viễn đuổi lên trời thôi.

Nhưng ngày hôm sau, tổng biên tập Đinh lại mời cô một mình vào văn phòng. Cô liếc nhìn cái bì thư lớn trước mặt.

“Là muốn tăng lương cho tôi sao?” Giản Ái cười híp mắt. Hôm nay mặt trời mọc đằng Tây rồi ta. “Đều là người một nhà, tăng thêm chút cũng được, không cần khách sáo quá.”

Tổng biên tập Đinh nửa ngày mới há mồm, dường như có chút xấu hổ thở dài: “Là tiền lương thôi việc ba tháng của cô, nhiều hơn nữa thì anh không có cách nào trả cho cô.”

Trời đang nắng mà sao lại thả sấm lớn thế nhỉ!

Giản Ái suýt chút mà là rớt khỏi ghế. “Anh đang đùa đó hả?” Cô hằm hừ đứng lên, “Có phải anh mới tuyển được hai cái bình sữa, nhìn tôi thấy ngứa mắt nên muốn sa thải tôi đúng không?”

“Giản Ái, tối hôm qua có người gọi điện cho tôi, nói là nếu không sa thải cô thì tạp chí của chúng ta sẽ phải đóng cửa.” Tổng biên tập Đinh cau mày.

Giản Ái răng nanh va vào nhau lộp cộp: “Sếp nói vậy là sao?”

Cơ bắp trên mặt tổng biên tập Đinh giật giật, “Đều là họa do cái tiêu đề kia của cô hết đây, hại người hại mình cũng thiếu chút nữa là hại luôn anh.”

Chẳng lẽ bị Từ Hành Phong đoán trúng rồi? Nhưng mà nghĩ lại thì thấy không có khả năng, vì tiêu đề đó là do Diệp Tu tự tay gửi đi. Giản Ái phục hồi lại tinh thần, vội vàng lấy di động ra, run run bấm số gọi cho Diệp Tu.

“Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được...” Giọng nói máy móc ngọt ngào mà lại lạnh như băng vang lên. Ngoài cửa vọng đến tiếng bước chân, tuy rằng thông thả nhưng vẫn không mất đi vẻ ngạo mạn tiến tới gần văn phòng.

Cửa mở ra, một đôi giày cao gót thủy tinh đập vào mắt Giản Ái, Tiểu Viện, vòng cổ kim cương đeo trên cổ càng tô điểm cho cái vẻ giàu sang bức người của cô ta, cô ta thương hại nhìn cô, “Đàn em Giản, nếu tôi nhớ không lầm thì cô là bạn thân của cô bé Hân Nhiên nhỉ!”

Giản Ái âm thầm rung mình. Nghe khẩu khí của Tiểu Viện, tuy cô vẫn chưa biết rõ ràng chân tướng mọi việc nhưng cô cũng không ngu xuẩn đến mức cho rằng đây là Diệp Tu làm.

Tiểu Viện dùng ngón cái vẫy về cái mặt kim cương nhỏ ở trước ngực. “Nhưng mà cô có biết tôi là vị hôn thê của Diệp Tu không nhỉ? Cho nên cô giúp cô ta thì chẳng khác nào là nối giáo cho giặc. Chi bằng hiện tại mượn sếp cô đưa cho cô chút tiền, quay đầu là bờ đi!”

Bất ngờ là Giản Ái bình tĩnh đáp: “Cám ơn đàn chị đã dạy bảo. Nhưng mà xin hỏi, chuyện đuổi em này là ý của chị hay là ý của Diệp gia.” Cô tận lực không nhắc đến tên Diệp Tu.

Nhưng là Tiểu Viện lại không nghe ra ý của cô lại ra vẻ lạnh lùng cười: “Tôi là vị hôn thê của Diệp Tu, nếu cô và Hân Nhiên cùng chọc tôi đau lòng, A Tu tất nhiên nên vì tôi mà ra mặt.”

Giản Ái ha ha cười nói: “Hiện tại xã hội đã thoát ly khỏi cái tình cảnh bệnh cưới cầm gả lâu rồi mà sao chị là người thông minh lại tự đi vào lối cũ như thế.” Cô nắm bả vai Tiểu Viện sau đó thổi một hơi vào lỗ tai cô ta. “Chị có biết tin này là ai cho em đăng không? Hơn nữa chị chắc chắn là muốn đuổi em không?”

“Cô có ý gì?” Tiểu Viện đột nhiên túm lấy ống tay áo Giản Ái.

“Chị tự xưng là vị hôn thê của Diệp Tu, vậy mà cả tâm tư của anh ta cũng đoán không ra, đúng là uống công cho chị khi mang cái danh cô dâu tương lai của Diệp gia.” Giản Ái hất cô ta ra.

Tiểu Viện dữ dằn trừng cô, trong ánh mắt nhuốm một màu máu đỏ tươi: “Cô nói cho tôi biết, lời của cô rốt cuộc là có ý gì?”

Tổng biên tập Đinh xoa xoa tay, cử chỉ có hơi bức rút nhìn hai người tranh chấp, đàn ông không nên nhúng tay, nên sớm mượn cớ lên đi ra ngoài.

Giản Ái mở miệng, nói từng chữ rõ ràng, “Có ý gì hả?” Cô đá cái thùng rác bên cạnh, để nó lăn đến bên Tiểu Viện, nước bắn từ trong đó cũng chảy xuống theo: “Ý của tôi chính là muốn nói, chị còn không bằng cái thùng rác này, nó ít ra còn có thể đựng được rác thải. Còn nữa Tiểu Viện, tôi nói cho chị biết, đừng tưởng tôi không hé răng là tôi sẽ chịu đựng việc năm đó chị đã làm với tôi.”

“Cô dám nói như vậy với tôi!? Cô có biết tôi là ai không?” Tiểu Viện tóm lấy áo Giản Ái, lột cái vẻ mặt cao quý tao nhã đó xuống. “Chuyện năm đó cô biết thì đã sao, bây giờ cô cũng chỉ là con kiến dưới chân tôi thôi. Thấy không...” cô ta chỉ tay ra ngoài cửa sổ, “Tôi chỉ nói muốn đuổi cô, sếp cô ngay cả một câu cũng không dám nói liền làm theo, cô nghĩ cô là ai, cô có thể làm gì được tôi?”

“Nhã nhận một chút, nếu bị Diệp phu nhân nhìn thấy, chắc chắn bà ấy sẽ rất hối hận vì ánh mắt năm đó của mình.” Giản Ái chậm rãi phủ tay Tiểu Viện xuống: “Tiểu Viện, mặt chị tuy là cũng đẹp, nhưng sự thật trong lòng mọi người đều biết rất rõ, tuy là chị mang cái danh vị hôn thê của Diệp Tu, nhưng anh ta từ trước tới giờ chưa từng thừa nhận.”

Lời nói cực nhẹ lại giống như ngọn lửa cực nóng khiến lục phủ ngũ tạng của Tiểu Viện trong nháy mắt bùng hực bùng lên một đám lửa.

“Nói tới đây thôi.” Giản Ái kéo cửa văn phòng cũng không quay đầu lại nói, “Chị tự giải quyết cho tốt đi!”

Nhìn theo bóng dáng cô, móng tay Tiểu Viện bấm chặt vào khung cửa, “Một con chó săn làm việc dưới tay Hân Nhiên, chạy mấy cái tin tức mà cũng có ngày cả gan giở cái giọng đó với mình. Dám nói như vậy thì

đúng là cả con đường sống cũng không giữ lại ỉnh.”

Sau khi nói xong, cô ta tiếp tục khép cửa lại, sau đó lấy di động bấm một dãy số.

Bên kia, Giản Ái từ văn phòng đi ra tay chặt thành quyền, dáng vẻ chẳng khác nào ngọn núi lửa lúc nào cũng có khả năng bùng nổ!

Tổng biên tập Đinh thấy cô khí thế hiên ngang gặp thần chém thần thì lập tức giống như con rùa đen rút đầu trốn vào trong phòng nước.

“Lão sếp thôi, có vấn đề là chỉ biết rút đầu vào mai.”

Tìm không thấy tổng biên tập Đinh để phát tiết, Giản Ái chửi thầm một câu rồi bắt đầu đi đến chỗ của mình thu dọn đồ đạc. Thu dọn xong, cô ôm hộp giấy hương về phía cửa đi ra ngoài. Vừa đến ngoài cửa công ty đã va phải Từ Hành Phong vừa mới tới công ty.

“Cô làm gì đấy?” Nhìn Giản Ái ôm hộp giấy, Từ Hành Phong kỳ quái kêu lên.

“Bị đuổi rồi.” Giản Ái tức giận trả lời anh ta.

Bị đuổi?!! Từ Hành Phong hình như là nhìn thấy cả Tôn Ngộ Không từ trên mặt trăng ló ra: “Không thể nào!”

“Cái gì mà không thể nào?” Giản Ái đi tới đi lui đột nhiên phát hiện giày của mình mang bị lỏng, vì thế liền đặt hộp giấy trong tay vào tay Từ Hành Phong: “Tổng giám tài vụ bên công ty thời trang và trang sức Phi Diệu tự mình yêu cầu sếp đuổi, giờ thì có thể rồi chứ!”

“Gi! Công ty thời trang và trang sức Phi Diệu?” Từ Hành Phong đi ở phía trước cô đột nhiên chuyển tới trước mặt cô kêu lớn tiếng: “Trời! Đó không phải là...”

Rầm! Một tiếng xe sắc nhọn gầm rú như đoạt mệnh.

Từ Hành Phong khề nhếch miệng, quả đúng là không để mình nói cho hết một câu. Giản Ái đứng sững sờ như hóa đá. Con người nhanh chóng mở to phản chiếu bóng dáng Từ Hành Phong bị hất lên cao.

“Hành Phong!”

Chỉ nghe thấy một tiếng thét điên cuồng chói tai kia của Giản Ái bay lượn thật lâu giữa không trung.

36. Chương 36

Tiểu Viện đứng ở trước cửa thủy tinh nhìn Giản Ái ở trước cửa công ty kêu khóc ôm sòm lạnh lùng hất tóc, “Tôi cứ tưởng chuyện gì to tát nữa đấy! Hóa ra là chỉ là tai nạn giao thông? Con người không hôm nay thì ngày nào đó cũng chết sao mà phải kinh ngạc dữ vậy chứ?” Thái độ cô ta nhìn thì có vẻ khinh thường vậy đấy, nhưng ánh mắt lại biểu lộ một chút thất vọng —— Lại không tông được Giản Ái, đúng là thất bại.

Nhưng lời cô ta nói không hề nể nang như thế khiến ai nghe cũng khó chịu. Tổng biên tập Đinh nghe vậy hô hấp cũng bắt đầu hỗn loạn.

Trong lúc không khí bỗng nhiên đông cứng, Giản Ái xoay người, hai mắt nhìn chằm chằm Tiểu Viện: “Ngậm cái miệng quạ đen của chị lại.” Trên người cô bắt đầu xuất hiện vẻ thô lỗ. “Cậu ta chưa chết, nếu chị còn nói cậu ta chết nữa thì người chết sẽ là chị đấy.”

“Ồi chào! Căng thẳng vậy làm gì? Té ra cậu ta là người yêu cô à!” Tiểu Viện khí thế càng lớn cười sâu xa, giọng điệu miệt thị tới cực điểm: “Muốn tôi chết sao? Đây này, đến đây đi! Để xem cô có dám đụng đến một sợi lông của tôi hay không.” Cô ta nhìn ánh mắt Giản Ái giống như con khỉ đứng ở ngoài rào chắn xem xiếc thú, cũng dùng đủ vẻ ngạo mạn ra biểu hiện thân phận ưu việt của cô ta.

“Mẹ nó chứ,” Giản Ái thật sự nhảy dựng lên.

Tổng biên tập Đinh lập tức giữ chặt lấy cô: “Đừng kích động, đừng kích động!”

“Đừng có cản tôi!” Giản Ái nhe răng nanh ra gần từng tiếng: “Chị ta không phải là thân phận tôn quý sao? Tôi đây sẽ dùng cái mạng cùi ra đổi lấy cái thi thể thanh nhã của chị ta. Sao tôi tính vậy được chứ.” Giọng điệu lạnh lẽo cắt vào tận xương, lọt vào tai nghe buốt buốt.

Tổng biên tập Đinh nhìn thoáng qua Tiểu Viện, lập tức buông tay ra, Giản Ái nổi trận lôi nhẩy vọt qua.

“Cô dám!” Tiểu Viện mặt mày biến sắc.

Lời còn chưa dứt, cái thùng đựng nước bẩn bên cạnh đã ùn ùn trút xuống đầu cô ta.

“A!”

Trong đồn công an, Tiểu Viện khóc sụt sùi chờ luật sư của Thư Mai đến. Còn bên kia tổng biên tập Đinh cũng đang tươi cười nói với anh công an: “Giản Ái không cố ý.” Ông ta kể sơ qua hành động cố ý của cô. “Tôi ở bên cạnh đều nhìn thấy mà! Là cô Tiểu làm quá lên thôi. Anh cũng biết một thiên kim cao quý như cô ấy thì ngay cả cảm mạo xước da cũng thành chuyện lớn quá chừng. Đồng chí ơi, mau thả Giản Ái ra đi, tôi có một cấp dưới bị tai nạn giao thông, bọn tôi muốn mau chóng đến xem cậu ta thế nào.”

“Đinh Chính Nhân!” Tiểu Viện hỏn hển gầm rú: “Cô ta còn đánh tôi, sao anh lại không nói vậy.” Nói xong cô ta mở ta, để lộ vết bầm tím trên mặt. “Anh mà còn nói dối nữa, cẩn thận tôi kiện tạp chí các người phải đóng cửa đấy.”

“Ôi, bà cô của tôi ơi, vết thương trên mặt cô là do cô không cẩn thận bị ngã mới có đấy chứ, tiểu nhân tuy rằng đau lòng trước sự sống còn của tạp chí, nhưng mà nếu nói dối gây hiểu lầm thì lương tâm sẽ rất bất an! Tôi sợ sau này sinh con sẽ không được bình thường. Vì lo sợ cho sự bình thường của con mình, tiểu nhân thực sự không dám nói dối.”

Khúc biến tấu này của tổng biên tập Đinh thành công chọc cho anh công an đang lấy lời khai cứ cười trộm không thôi.

Tiểu Viện túm tút da qua, cho tay vào tìm di động, “Luật sư, sao luật sư còn chưa thấy đến!”

“Luật sư đến rồi thì sao?” Một giọng nói trầm trong trẻo, bỗng nhiên vọng vào.

Diệp Tu đưa khước mắt nhìn bộ dáng Tiểu Viện tóc tai bù xù. “Sao lại là anh? Luật sư đâu!”

Anh hững hờ cụp mắt lại, “Nếu ẩu đả một chút cũng phải mời luật sư thì còn cần công an để làm cái gì?”

Tổng biên tập Đinh vội vàng cúi đầu, dùng hết sức lực toàn thân mới nín cười được.

“Diệp Tu, em là vị hôn thê của anh, bị người ta nhục nhã anh cũng không quan tâm sao?” Tiểu Viện hỏn hển dùng cái giọng nói bén nhọn gầm rú thành tiếng, vị công an bên cạnh liền lập tức bịt tai, động tác vô cùng thành thạo khiến người ta hoài nghi việc này ít nhất cũng đã diễn ra hơn mười lần.

“Cắt ngay ba chữ vị hôn thê đó đi.” Diệp Tu nhàn nhạt mở miệng lại làm người ta không thể không thối mái. “Tôi chưa từng đính hôn với chị.”

“Tôi phải gọi điện thoại cho dì.” Cái giọng nói bén nhọn đó lại một lần nữa cao lên đến quãng tám, chẳng những anh công an mà cả tổng biên tập Đinh cũng thức thối bịt lỗ tai lại. “Là dì ấy đã trao nhẫn ngọc gia truyền của nhà anh cho tôi, đó là tín vật nhà anh chỉ truyền lại cho con dâu thôi đấy.”

Đôi mắt nhỏ của tổng biên tập Đinh đánh một vòng, rõ ràng là Tiểu Viện gọi người đến giúp cô ta trút giận, kết quả lại âm ỉ thành trò cười cho thiên hạ, không nhân lúc rối loạn này thì phải đợi đến khi nào. “Đồng chí công an, vất vả cho các anh rồi. Anh xem, việc nhà của cô Tiểu chúng ta không tiện tham gia, chỉ bằng như vậy đi, tôi bảo lãnh cho Giản Ái ra trước, có vấn đề gì, chờ cô Tiểu giải quyết xong việc nhà rồi hẵng nói.”

“Ai nói đây là chuyện nhà của tôi?” Ánh mắt Diệp Tu bắn ra tia nhìn như muốn cắn người, bốp một tiếng, anh thẳng tay ném một tập tài liệu lên bàn: “Tôi đến nộp tiền bảo lãnh Giản Ái ra ngoài.”

Một hồi yên tĩnh, “Anh nói cái gì?” Thật lâu sau, từ miệng Tiểu Viện lại truyền ra âm thanh chẳng khác nào dã thú đang tru, mất hết cả hình tượng: “Anh không phải là đến đưa tôi về sao?”

Diệp Tu nghiêng đầu liếc nhìn cô ta một cái, “Tôi có nói vậy sao?!”

Mẹ ơi! Tình thế chuyển biến quá nhanh. Trán tổng biên tập Đinh cũng toát cả mồ hôi lạnh.

“Tổng biên tập Đinh về trước đi!” Diệp Tu hòa ái nói với ông ta: “Hôm nay cảm ơn anh, còn nữa anh yên tâm ngày mai Giản Ái sẽ tiếp tục đi làm, có cô ấy ở đó, tạp chí của các anh sẽ tuyệt đối không sập! Hơn nữa còn càng ngày càng thịnh vượng.”

Tổng biên tập Đinh nghe xong, lá gan lập tức co lại như hạt đậu, nhanh chóng xoay người bỏ chạy.

“Diệp Tu, mẹ kiếp, anh có ý gì?!” Tiểu Viện rốt cuộc không khắc chế được la to.

Diệp Tu siết chặt quai hàm, “Nhìn mà không thấy sao, hơn nữa chị có tư cách gì mà chất vấn tôi?” Anh nhìn chăm chú vào Tiểu Viện. “Cái nhăn đó là mẹ tôi cho chị, chị muốn lấy thì lấy bà ấy đi, đừng có kéo tôi vào.”

Ánh mắt Tiểu Viện âm hàn như rắn độc nhìn chằm chằm anh, “Anh đừng có mà hối hận vì những lời anh nói lúc này!” Không khí nhất thời trở nên cứng ngắt dị thường!

Diệp Tu không đếm xỉa đến cô ta, chỉ tập trung làm thủ tục bảo lãnh Giản Ái ra. Cánh cửa mở ra, Giản Ái được dẫn ra ngoan ngoãn đến lạ thường.

“Đi thôi!” Diệp Tu vuốt vuốt tóc cô.

“Uhm!” Trong mắt cô hiện lên một tia quý dị, lúc mọi người không kịp đề phòng, cô như tia chớp nhào về phía Tiểu Viện, đồng thời thuận tay vớ lấy cái gạt tàn trên mặt bàn vẽ nên một đường cong thê lương.

Tiểu Viện nhất thời kinh hoảng liên tục thét chói tai. Bất ngờ là cái gạt tàn không nện lên đầu cô ta, mà là trên trán Diệp Tu. Anh không màng đến xử lý miệng vết thương, chỉ ôm chặt lấy Giản Ái còn đang giãy giụa. Giản Ái liều mạng vụng bưng tay anh ra.

“Chị không là người! Chị là đồ máu lạnh. Chị mới đáng chết.” Vụng tay anh không ra, cô liền dùng sức bấu vào cánh tay, rồi cắn tay anh đến chảy máu, rất nhanh trong miệng cô liền ngập mùi máu tươi, bàn tay cũng đầy máu dính dính.

Diệp Tu vẫn không động đậy tay, chỉ cúi đầu ở bên tai cô thấp giọng nói: “Người được tôi phái đi báo, hiện tại Từ Hành Phong đang nằm trong bệnh viện, chưa chết và cũng sẽ không chết, cô có cần phải lấy bản thân ra mà đền bù thế không?”

Giản Ái mờ mịt ngẩng đầu nhìn anh.

“Không phải là tôi muốn cử người giám sát cô, mà là cô ở cùng gã khác, tôi không yên tâm.” Khóe miệng của anh gian nan kéo ra một nụ cười: “Nếu cô còn muốn nổi điên, tôi rất có khả năng vì mất máu quá nhiều mà chết đấy.” Sắc mặt của anh quả thực trắng bệnh, từ trên trán có một đường rách rất lớn, máu tươi đầm đìa.

“Xin lỗi!” Giản Ái nhìn mà da đầu cũng run lên, “Bởi vì lỗi của tôi, không phải, là lỡ tay làm anh bị thương”

“Không sao,” Diệp Tu tiêu sái quệt vết máu trên trán, “Nhưng lần sau cô không được vì gã khác mà cầm gạt tàn đập tôi.” Anh kéo tay Giản Ái, “Đồng chí công an. Hiện tại vị tự xưng là vị hôn thê của tôi kia đã không lên tiếng, có phải đồng nghĩa với việc Giản Ái có thể đi rồi không.” Trong giọng nói của anh ẩn chứa ý cười kín đáo.

Nghe được lời này ngũ sắc đều nở hết trên gương mặt Tiểu Viện, cảm giác nhục nhã như thủy triều dâng mãnh đập vào ngực cô ta.

“Có thể.” Vị công an lấy lời khai cảnh sát chỉ ước gì việc lớn hóa nhỏ, việc nhỏ hóa không.

“Không thể?” Nhưng Tiểu Viện lại ngắt lời anh ta. “Diệp Tu đừng tưởng anh có tiền là có thể chi phối mọi việc!” Cô ta càng nín kéo càng khiến cô ta có vẻ ngu xuẩn.

“Không đồng ý? Được thôi!” Diệp Tu thoải mái xoay người, sau đó thông thả đi đến bên cô ta thì thầm: “Có muốn nhân tiện điều tra xem chân tướng vụ tai nạn giao thông xảy ra trước khi Giản Ái cùng chị ẩu đả ở nơi công cộng luôn không?” Tiểu Viện nghe mà lập tức toàn thân rét lạnh!

Nhìn thấy cô ta khấn trương, nụ cười bên môi Diệp Tu càng rõ hơn: “Thoải mái chút đi, chân tướng tôi tạm thời chưa biết, nhưng mà tôi biết chắc chắn có liên quan đến chị, chị không phải nói tôi nhiều tiền sao? Có tiền đúng là tốt, muốn biết chuyện gì, cho dù là câu chuyện cũ thối tha của mười năm trước, chỉ cần có đủ tiền thì đều có thể đào ra được hết.”

Mặt Tiểu Viện hoàn toàn thất sắc!

“Chị Tiểu! Sao sắc mặt của chị lại thay đổi dữ vậy?” Diệp Tu ra vẻ kinh ngạc: “À! Thì ra chị đang khó chịu à, cũng muốn về sớm một chút à!”

Tiểu Viện cứng ngắc gật gật đầu.

Giản Ái ngẩn ra, cũng có chút mơ hồ hiểu rằng, cô ta thỏa hiệp nhất định là do bị Diệp Tu uy hiếp, nhưng còn chưa kịp nghĩ tiếp thì Diệp Tu đã gõ nhẹ trán cô: “Còn không mau đi, chẳng lẽ cô muốn thấy tôi mất máu quá nhiều mà chết thật hả.”

Bọn họ đi rồi, Tiểu Viện mới nhìn theo bóng Diệp Tu cẩn thận khớp hàm, xem ra vị trí Diệp phu nhân này thực sự không vững, kế hoạch chỉ dựa vào bà già Thư Mai kia tuyệt đối không thể thành được, cho nên kế sách duy nhất hiện giờ chỉ có thể là đục khoét của Phi Diệu nhiều tiền một chút, chuẩn bị sẵn sàng đường lui.

Ở một nơi khác, Diệp Tu sau khi đến bệnh viện liền đến khoa ngoại làm sạch cũng như băng bó vết thương, Giản Ái vẫn không yên lòng liền thừa cơ chuồn ra ngoài tìm bác sĩ trực ban hỏi tình hình của Từ Hành Phong.

“Lúc anh Từ ngã xuống sau khi bị hất văng lên, phần đầu đập trúng một hộp giấy các tông, nên chỉ bị thương ngoài da, không có gì đáng lo ngại, sẽ nhanh chóng khỏi hẳn thôi.”

Không đợi cô thở ra một hơi, Diệp Tu đã băng bó xong vết thương đi ra, dịu dàng nhìn cô một cái, nhưng ánh mắt này lại có chút kỳ quái, có điều Giản Ái vì nghe Từ Hành Phong không có vấn đề gì lớn nên không chú ý thấy.

“Nếu anh Từ biết cái hộp giấy mà cô muốn anh ta cầm đã cứu mạng anh ta...” Anh đi đến bên Giản Ái sau đó nở một nụ cười chân thành: “Anh ta nhất định sẽ vô cùng biết ơn cô. Nếu lại biết cô quan tâm anh ta như vậy, tôi đoán anh ta sẽ muốn lấy thân báo đáp đấy.”

Giản Ái nhất thời cảnh giác quay đầu nhìn anh một cái.

“Thật đấy!” Diệp Tu uể oải cười: “Nếu tôi có một đồng nghiệp như cô, tôi nghĩ tôi cũng sẽ lấy thân báo đáp.”

Càng nói càng kỳ quái. Giản Ái sau khi hứ anh một tiếng, lại quay đầu hỏi bác sĩ, người bị thương ở trán phải chú ý những gì, có phải ăn kiêng hay không.

Ra khỏi bệnh viện thì trời đã bắt đầu chạng vạng tối, cả một ngày hết chứng kiến tai nạn giao thông, vào rồi ra đồn công an, lại còn hung hãn đánh người ta một trận khiến Giản Ái đã mệt đến đứt hơi. Vừa lên xe Diệp Tu liền lăn ra ngủ. Trong lúc xoay người theo quán tính cô đột nhiên cảm thấy hoảng sợ. Tay không thể động đây! Chân cũng không thể động đây! Cô mở to mắt, giãy giụa cử động người, hóa ra tay chân cô đều bị người ta trói chặt ở đầu giường và trên trụ giường. Không phải là cô đang nằm mơ đó chứ?!!

“Hello! Chào buổi tối Giản tiểu thư thân ái!” Diệp Tu đứng ở bên giường có chút thân sĩ khom lưng: “Ngủ ngon không?”

“Là... là anh biến tôi thành cái dạng này!” Giản Ái trong lòng xẹt qua một tia sợ hãi.

“Chính xác mà nói là cô đã tự biến mình thành như vậy.” Diệp Tu ngồi ở trên mép giường sau đó vươn tay, đẩy phần áo trước ngực cô ra, “Trời ơi! Là nội y màu hồng phấn, tôi còn tưởng nó phải đen như tim gan cô nữa chứ?!”

“Diệp Tu, buông ra.” Tên biến thái chết tiệt!

“Không buông đấy, tôi muốn mở ngực cô ra xem, để xem bên trong đó có phải là tràn đầy Từ Hành Phong hay không?!”

Giản Ái suýt chút là bị dọa đến mất hồn mất vía. “Không phải!” Cô lập tức phủ nhận.

“Nói dối. Cô vì anh ta mà phải vào đồn công an, tôi còn chưa tính.” Diệp Tu cất giọng âm trầm, anh chỉ chỉ trỏ mình: “Vậy mà sau khi cô đập tôi bị thương cũng vẫn chỉ lo anh ta. Có thể thấy ở trong lòng cô, tôi còn thua cả cái đầu ngón chân của Từ Hành Phong.” Sau khi nói qua kẽ răng, anh cúi mạnh đầu cắn một cái lên bụng cô.

Giản Ái đau đến trừng mắt. “Bây giờ thật sự không có.”

“Vậy là trước đó có chứ gì!” Diệp Tu bắt đầu xé quần áo còn dư lại trên người cô.

Làn da Giản Ái trần trụi phơi bày ra bị hơi lạnh mạnh mẽ kích thích cho da gà nổi dậy hết. “Hay là tôi hát một bài để anh nguôi giận nhé.”

“Ngây thơ!” Diệp Tu mạnh tay véo một cái, môi Giản Ái lập tức trào ra một tiếng la nhỏ, lúc miệng cô hơi héch lên, đầu lưỡi anh liền lập tức tiến vào trong miệng cô dùng sức mút lấy.

“Um!” Giản Ái hơi nghệt thở dùng sức lắc đầu một cái.

Diệp Tu dùng sức xoay đầu cô lại phẫn nộ nói: “Còn nói hiện tại cô không nghĩ đến anh ta, không nghĩ đến anh ta thì lắc đầu làm cái gì.”

Oan uổng mà đại nhân!

37. Chương 37

Nhưng không chấp nhận lời kêu oan của Giản Ái, một cây roi da xuất hiện ngang trời trực tiếp đánh tan sáu vía bảy hồn của cô. Chẳng lẽ cô sắp gặp cảnh S...M trong truyền thuyết đó sao??!!

“Cô nghĩ tôi sắp làm gì.” Diệp Tu cười đến càng âm u. Anh cúi người xuống dùng roi da vuốt ve mặt cô, đầu lưỡi lướt qua cổ cô dùng sức liếm một cái, tốt lắm, miệng Giản Ái nhẹ nhàng phát ra tiếng thở dốc, roi da tiếp tục lướt dọc theo đường cong của cô mang đến cho cơ thể cô từng cơn ớn lạnh đáng sợ.

Gã xấu xa này.

“Tay hoặc là chân, cô chỉ có thể chọn thả một cái ra.” Giọng nói mê người của Diệp Tu đầy mùi vị u ám.

“Anh muốn gì chứ?” Giản Ái hít vào một hơi khí lạnh.

“Cô muốn chọn lấy tay che mặt hay là co chân lên, để roi da khỏi đánh trúng.” Diệp Tu gàn dở nói, khuôn mặt lại càng có vẻ lạnh lẽo vô tình. “Tiểu Viện không phải nói tôi là kẻ có tiền sao? Kẻ có tiền thường thích chơi trò này lắm.”

Giản Ái kìm lòng không đậu mà rùng mình một cái.

“Cô gái mau chọn đi,” Diệp Tu như lạnh như không nói xong lại cầm roi da trong tay nhẹ nhàng trượt trên người Giản Ái.

Giản Ái nhìn roi da trong tay anh thật lâu sau mới nói: “Tôi chọn tay.”

“Chắc chứ!” Giọng Diệp Tu rét lạnh như băng.

“Nhanh chút đi, người ta chờ hết nổi rồi này.” Giản Ái đột nhiên quỵn rũ cười.

Diệp Tu nhìn xuống cô, tuy có chút khó hiểu, nhưng trong miệng lại nói: “Xem ra tôi sẽ có một đêm thú vị đây.”

Chờ anh cỡi hết dây trói tay Giản Ái, cô liền vươn hai tay choàng lên cổ Diệp Tu, không ngoài dự kiến từ yết hầu anh liền phát ra một tiếng thở dài trầm trầm.

“Suýt chút bị anh lừa rồi.” Giản Ái đẩy trán anh một cái nói.

“Phát hiện lúc nào vậy.” Diệp Tu khàn khàn hỏi.

“Ngay vừa rồi lúc anh để roi da ở trên người tôi.” Giản Ái nhỏ giọng nói, “Rất nhẹ, chắc chắn là rỗng ruột.”

“Thông minh vậy sao?” Diệp Tu nhìn cô từ trên xuống dưới.

“Giờ mới biết à!” Giản Ái đắc ý nhìn anh.

Sắc mặt Diệp Tu đột nhiên trầm xuống, “Vậy vừa nãy là cô đang nhìn tôi cười nhạo.” Rất có xu hướng giận đến không thể văn hồi.

Giản Ái hất hất tóc mai, nhỏ giọng nói: “Anh bình thường đã rất thông minh, cho người ta thỉnh thoảng thông minh một chút cũng không được à! Thực ra, anh không chỉ thông minh, mà dáng vẻ cũng anh minh thần võ, ngọc thụ lâm phong còn nữa ánh mắt của anh lại sáng ngời như thế, môi anh đẹp như thế.” Ấy! Hình như miêu tả có chút không ổn, nhưng thôi mặc kệ, tiếp tục nói tiếp vậy: “Da anh đàn bắn không lủng, lỗ chân lông của anh nhỏ đến mức nhìn không thấy, tai anh dài mà có thịt, theo sách tướng số, đó là tướng tốt tập hợp cả vinh hoa phú quý vào người! Cho nên anh có nhiều thứ tốt như vậy để cho tôi tình cờ lợi hại một chút thì có gì là không được?”

“Tôi thật sự có nhiều ưu điểm vậy sao!” Ấy! Gương mặt Diệp Tu đột nhiên xuất hiện ngay trước mắt. “Nói nữa đi!”

Trong nháy mắt anh liền từ bạo quân cầm roi da hóa thân thành một cậu bé muốn đòi kẹo, nếu không phải là cùng một khuôn mặt ấy thì chắc Giản Ái sẽ nghĩ là cô bị ảo giác mất rồi.

“Nói mau!” Đôi chân vừa được mở trời liền bị kéo mở, bàn tay Diệp Tu vùi vào trong mái tóc dài của cô, khẽ khàng nói ở bên tai cô: “Nói nữa đi! Tôi thích cô khen tôi.”

“Tay anh rất khỏe.” Thật sự rất khỏe, tóc cô cũng sắp bị kéo đứt rồi đấy. Đau chết mất!

Diệp Tu càng cười tươi. “Đừng thấy tôi bị thương mà khinh thường, nếu muốn chế ngự cô, vẫn dư sức. Ừm, ngoài tay, cô còn muốn khen chỗ nào khác nữa không.” Răng rắc một tiếng, các đốt ngón tay anh kêu rào rào.

Giản Ái vội vàng run cầm cập, đục khoét vốn từ ngữ hữu hạn trong đầu: “Giọng anh cũng rất hấp dẫn. Dường như khiến người ta lưu luyến khó rời. Hơn nữa dáng người anh còn là tỷ lệ hoàng kim, không không phải là tỉ lệ kim cương!”

“Giống kim cương, vậy chẳng phải là giống hình tam giác lỗi lõm sao.” Diệp Tu ngả ngón thumb về phía cô một hơi, Giản Ái kìm chế không được mà khẽ rên một tiếng, thật không phải là anh kỹ thuật cao siêu mà là cái cảm giác ngứa tới cực điểm lại không thể gãi này rất khó chịu.

“Cám ơn, giọng cô cũng rất êm tai, đặc biệt là khi phát ra tiếng giống như vừa rồi.” Diệp Tu vậy mà lại rất nhẫn nại cọ má vào mặt cô, “Đừng có ngừng lại, nói nữa đi.” Anh trêu đùa, “Có muốn nói tiếp là tôi đẹp như ba tháng mùa xuân hoặc là má phấn hoa đào gì đó không?” Hơi thở ẩm nóng như lửa phun ở bên tai cô. “Đám lăng nhăng với gã khác xong rồi còn quanh quẹo nói tôi giống phụ nữ. Đúng là không muốn sống nữa mà.”

Giản Ái sợ tới mức hơi há miệng.

“Khỏi há miệng, trong miệng cô hình như có răng sâu!” Giọng anh tràn ngập sung sướng.

Chẳng lẽ là đang nhắc cô nói dài nói dai hóa ra nói đại sao! Cô vừa muốn khép miệng lại. Diệp Tu đã nhanh chóng cúi đầu thô bạo hôn cô.

Không thể trách anh, không thể trách anh, không khí trong phổi lại một lần nữa bị hút cạn, nhưng Giản Ái vẫn yêu cầu bản thân phải bình tĩnh. Kể gì cũng biết giữ đường sống cơ mà. Nhưng anh thật sự rất dùng sức, đã man lại làm người ta đau đớn. Lại còn nghe theo dục vọng mãnh liệt mà đến cuộn cuộn hung mãnh đè Giản Ái vào tiến vách tường cứng bên giường.

“Muốn ngừng một chút không.” Sắp ngã xuống.

“Cô đang nghi ngờ thể lực của tôi sao!?” Diệp Tu phun ra hơi thở đục ngầu làm người ta run rẩy, anh bế Giản Ái lên hung hăng giam cầm cô ở trong cánh tay mình, đánh sâu vào như muốn nghiền nát cô.

Ngày hôm sau, ở trong bệnh viện, Từ Hành Phong nằm trên giường bệnh nhìn thấy Giản Ái sắc mặt còn tệ hơn cả mình liền không khỏi cảm động mà rưng rưng nước mắt. “Giản Ái, vất vả cho cô vì tôi mà lo lắng cả đêm.”

Đang gọt táo, Giản Ái bỗng thở dài. “Đừng nghĩ nhiều, là tối hôm qua tôi không ngủ được thôi.”

Có thể ngủ ngon sao? Tên kia tối hôm qua suýt chút là cô ép cô đến chết. May mà đầu anh bị thương mới miễn cưỡng tiết chế một chút, nếu không thì chắc đã giày vò cô đến chỉ còn mỗi bộ da rồi.

Từ Hành Phong chớp mắt với cô vài cái nói: “Sao cũng được, tôi ở trong này rất tốt, cô không cần phải lo đâu. Không có việc gì thì về mau đi!”

Bệnh nhân chân đang bó bột lại nằm có một mình trên giường thì sao lại có thể hạ lệnh đuổi khách như vậy chứ! Xem ra chiếc xe kia chẳng những tông trúng chân mà còn tông cả đầu Từ Hành Phong này rồi. Nhưng đáp án đã rất nhanh được công bố.

“Anh Từ!” Một cô y tá bản sao của Diệp Tử My (diễn viên 18+) lắc mông chân thành đi vào. “Đêm qua ngủ ngon không?”

Ồi dời ôi! Bệnh viện tuyển được báu vật này từ khi nào vậy??!

“Là anh Diệp mời y tá ở bệnh viện ngoài đến.” Từ Hành Phong hưng phấn thì thầm ở bên tai Giản Ái: “Đều nhờ phúc của cô đó. Hơn nữa...”

Không đợi anh ta nói xong, cô gái phiên bản Diệp Tử My kia đã chu đôi môi đỏ nhỏ xinh làm nũng với Từ Hành Phong nói: “Ồi! Sao lại không để ý đến người ta vậy!”

“Để ý, sao lại không để ý chứ!” Từ Hành Phong xương cốt cũng sắp nhũn ra vội vàng nói: “Tối hôm qua em đi rồi làm anh cứ nhớ em mãi.”

Vừa dứt lời, lại có một cô gái sexy khoác đồng phục y tá bước vào nói: “A! Anh chỉ nhớ cô ấy vậy là sẽ không nhớ em rồi! A!”

“Nhớ, đều nhớ hết!” Từ Hành Phong vừa nói với cô ấy, vừa thì thầm bên tai Giản Ái: “Biết điều mà đi nhanh dùm chút đi!”

Nhìn thấy Từ Hành Phong như thế, Giản Ái tuy rằng thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhưng lồng ngực lại thấy trống rỗng dị thường. Cô vẫy xe taxi, tiếng chuông di động lại vang lên. Là tổng biên tập Đinh gọi, giọng nói hưng phấn khiến cô nổi da gà. “Ha ha! Giản Ái, tin tối hôm qua cô gửi rất tốt! Tuy rằng không giật gân lắm, nhưng mà cũng kéo được quảng cáo.”

Cái gì với cái gì vậy? Giản Ái hồ đồ.

“Tối hôm qua lại thức suốt đêm viết bài chứ gì! Anh cho cô một ngày nghỉ, ngoài ra còn tính cho cô phụ cấp làm đêm.”

Giản Ái nửa ngày không hé miệng, lúc lấy lại tinh thần thì tổng biên tập Đinh đã cúp máy từ lâu. Taxi tới nơi, cô vừa xuống xe đã có chiếc xe hơi màu đen mở cửa ra ngay trước mặt, “Cô Giản, anh Diệp mời cô đến ăn cơm.”

“Làm thế nào mà anh biết tôi ở đây.” Giản Ái lui một bước.

“Tối qua, anh Diệp có dặn, chỉ cần cô vừa đi ra là tôi phải đi theo cô.”

Hóa ra là vậy. Chẳng lẽ cuộc sống của cô sau này đều phải như vậy sao? Giản Ái thầm than.

Ngồi trên xe không lâu, xe liền dừng trước cửa đại sảnh Nhạc Nhã Hiên, “Cô Giản phải không ạ?” Quản lý đại sảnh sau khi xem qua biển số xe liền ân cần nghênh đón. “Tổng giám đốc Diệp đã ở trên lầu đợi cô, xin đi theo tôi!”

“Vâng!” Giản Ái cùng anh ta đi xuyên qua đại sảnh, phát hiện khách khứa đi lại bên trong đều áo mũ chỉnh tề, giơ tay nhắc chân đều khiến người ta thấy mình đang ở một nơi thanh nhã. Giản Ái bất giác nhìn xuống đôi giày vải trên chân mình sau đó lại không khỏi có một cảm giác muốn vùi mình vào cát.

Ra khỏi thang máy, vòng qua hành lang, mới dừng lại trước cửa một căn phòng, còn chưa đi vào, thư ký đã đi ra, sau khi gật đầu chào quản lý đại sảnh liền quan sát Giản Ái đứng bên cạnh anh ta một chút: “Có phải anh dẫn người đi nhầm chỗ không.”

“Không có, không có!” Quản lý đại sảnh cười nói: “Cô ấy chính là cô Giản. Là người ngồi xe tổng giám đốc Diệp đến.”

“Uhm!” Thư ký không hé răng, nhưng ánh mắt lại tràn ngập nghi vấn.

“Người đã tới chưa.” Từ bên trong truyền đến một giọng nói trầm thấp.

Thư ký nhanh chóng thu lại mọi biểu hiện, sau đó xoay người về phía sau cung kính nói: “Quản lý đại sảnh đã dẫn lên rồi ạ.”

Sau khi cô bước vào, diện tích của căn phòng lớn đến mức khiến cô phải kinh ngạc, “Giản Ái!” Cổ Lâm đã thẳng thức thành Hạ phu nhân nhiệt tình ôm cô. “Cám ơn hôm qua cô đã đưa tin, Sầm Minh nhà tôi suýt chút là bị oan.”

Hôm nay là sao vậy cả? Sao lời người ta nói, cô đều nghe không hiểu hết vậy.

“Đã nói là anh với cô minh tinh kia chỉ cùng bàn chuyện từ thiện rồi mà.” Hạ Sầm Minh ngồi ở một đầu sofa khác mở miệng, giọng nói trầm thấp thành khẩn không dối trá. “Em còn không tin, may mà có Giản Ái đăng bài, em mới chịu tin!”

Diệp Tu ngồi ở ghế trên vẫy tay bảo Giản Ái qua ngồi, sau đó cầm lấy tờ báo trên mặt bàn, tiêu đề bên trong chính xác là Hạ Sầm Minh cùng một cô ngôi sao ca nhạc đưa một tờ chi phiếu lớn ột vị lãnh đạo quan tâm đến cơ cấu tổ chức.

“Scandal của Sầm Minh cùng cô ngôi sao ca nhạc này may có cô truy lùng rồi đăng tin điều tra số tiền này của họ chỉ là muốn tổ chức một buổi diễn ca nhạc kết hợp với làm từ thiện. Nếu không Cổ Lâm đã tính ly hôn anh ấy rồi.” Diệp Tu sau khi nói xong lại thì thầm ở bên tai cô: “Thực ra Sầm Minh với cô ta chỉ là gặp dịp thì chơi, cô ừ à với Cổ Lâm một chút là được.”

Thì ra là thế.

Giản Ái hơi há miệng, nhưng nhìn thấy cảnh Cổ Lâm ngọt như mật tựa vào Hạ Sầm Minh lại ngậm chặt miệng lại. Tình cảm trong thế giới phù hoa thì ra cũng giống như mây hồng chỉ có cái vẻ ngoài rực rỡ.

Sau khi tiễn Hạ Sầm Minh và Cổ Lâm, ngực Giản Ái liền buồn bực đến muốn nôn.

“Sao vậy?” Diệp Tu đưa tay kéo thắt lưng Giản Ái. “Sắc mặt kém quá vậy.”

“Không sao!” Giản Ái cầm túi của mình để trên bàn lên. “Tôi về.”

Nói không rõ, nhưng cô vẫn xoay người bước đi. Cô không kịp chờ thang máy, liền trực tiếp lao xuống cầu thang. Còn chưa đến chỗ rẽ, Diệp Tu đã đuổi kịp bắt lấy góc áo cô. “Cô rốt cuộc bị sao vậy?”

“Tôi không sao!” Giản Ái không thể hất tay anh ra được đành ngồi phịch xuống cầu thang, đưa hai tay che mặt: “Diệp Tu, tôi biết anh rất tốt với tôi, sợ tôi lo lắng cho Từ Hành Phong, nên mới trực tiếp cử người đến chăm sóc cậu ta, còn chăm đến mức cậu ta vui đến quên cả trời cả đất. Anh cũng rất quan tâm đến công việc của tôi, sau khi biết Hạ Sầm Minh có chuyện, anh đã dùng danh nghĩa của tôi gửi tin nói với tổng biên tập Đinh để giải vây cho anh ta nên Cổ Lâm mới không ly hôn, tổng biên tập Đinh cũng thu được quảng cáo tài trợ, tôi cũng được một ngày nghỉ ngơi, tất cả thật sự là đều chuyện vui lớn!”

Trong không gian không khí bỗng nhiên lắng đọng. “Chỉ là cô không vui!”

“Tôi vui chứ, vì sao lại không vui, tôi vui nhất là còn được anh phái người và xe, để tôi bất cứ lúc nào bất cứ ở đâu cũng có thể nghe lời anh, đây mới là điều tôi vui nhất.” Giản Ái vùi mặt vào trong đầu gối. “Diệp Tu, Từ Hành Phong là tiền bối của tôi, là cậu ta dẫn tôi vào nghề, giống như anh với Hạ Sầm Minh vậy,

cậu ta bị thương, tôi đi thăm cậu ta, người ta nói hoạn nạn gặp chân tình chính là nói bạn bè có thể vào lúc cậu ta gặp nạn sẽ không rời không bỏ, chứ không phải là biến ra hai vị mỹ nhân đến hầu hạ cậu ta thật thoải mái, khiến cậu ta rơi vào cảnh thấy sắc mà quên bạn. Còn cả chuyện Hạ Sầm Minh nữa, chẳng lẽ anh ta không biết trách nhiệm của người chồng sao? Kết hôn rồi còn đi ra ngoài ăn chơi đàng điếm, Cổ Lâm không biết, nhưng nếu chị ấy biết, sẽ phát hiện sự tồn tại của mình thật đáng buồn cười. Vậy đến lúc đó chị ấy làm sao có thể chịu nổi. Còn cả tôi nữa, Diệp Tu, tôi không phải là phạm nhân, cũng không phải con chim công trong lồng vàng, tôi là một con người tự do, cũng như hôm nay vậy, anh chọc tôi, tôi sẽ nổi cáu, anh làm sai chuyện gì, tôi sẽ bực bội với anh. Nếu anh nổi giận, tôi sẽ cẩn thận nín nhịn để anh vui. Chứ không phải trở thành con rối trong tay. Sau này nhất cử nhất động đều phải xem sắc mặt của anh mà làm.”

38. Chương 38

Trong lúc Giản Ái nói, Diệp Tu không phát ra âm thanh gì, gần như là không nói được một câu. Anh chỉ cảm thấy đau đầu, bước chân lảo đảo giống đã uống say. Anh lập tức đi xuống cầu thang đến gara, lái xe ra khỏi bãi đỗ. Nhưng những lời Giản Ái nói vẫn không ngừng oanh tạc ở trong đầu anh, khối bụi sau cú nổ ấy dường như còn chạy ra khỏi đầu bao phủ toàn bộ thùng xe. Cho nên Diệp Tu phải mở cửa sổ trên nóc xe ra. Gió nhanh chóng mà lại mạnh mẽ ùa vào.

Lúc rẽ vào một giao lộ, anh có chút hoảng hốt nhìn đèn đỏ ở đằng trước, trông nó thật giống đôi mắt Giản Ái vừa khóc lúc này. Bỗng nhiên trời lại đổ cơn mưa khiến người đi trên đường phải ào ào chạy trốn. Không gian trong lúc nhất thời yên tĩnh hẳn, cả tiếng mưa rơi trên lá cũng có thể mơ hồ nghe thấy được. Mưa càng lúc càng lớn, phủ một lớp màn trắng xóa lên khắp nơi, làm mờ cửa kính xe cũng làm mờ ánh mắt Diệp Tu.

Anh đậu xe ở ven đường. Sau đó gục đầu lên tay lái, anh không khóc, chính là đang nghẹn ngào, nghẹn đến không thể nào kìm được. Ven đường có một cậu bé che ô lớn tiếng nói với mẹ: “Mẹ ơi, chú này khóc to chưa kia.”

Diệp Tu nghe vậy liền ngẩng đầu, cả người đều bất động. Rốt cuộc là anh khóc sao. Xấu hổ, xấu hổ quá! Anh liều mạng đập chân ga, tựa như một mũi tên lao về phía trước. Tay lái ở trong tay anh xoay tròn vun vút. Tiếng gió tiếng mưa rơi âm vang đầy lỗ tai.

“Đàn ông mà khóc là loại vô dụng.” Giọng nói nghiêm khắc của Diệp Thắng Kiền nói với anh lúc còn bé lại quanh quẩn bên tai. “Tập đoàn Nhạc Nhã Hiên sẽ không cần một người vô dụng nổi nghiệp.”

Anh rốt cuộc vẫn là kẻ vô dụng sao? Diệp Tu bỗng nhiên thấy choáng váng, mơ hồ, cả người giống như bị người ta quăng xuống vực sâu không đáy, lấy hết đi mọi giác quan và cảm giác, chỉ còn lại bóng tối bao trùm.

Tiếng xe cứu thương cũng từ xa tiếng đến gần.

“Không được để ba tôi biết.” Lúc được người ta đưa lên xe cứu thương, miệng của anh theo vô thức mà mấp máy.

Nhân viên cứu hộ nâng cáng tặc lưỡi kinh ngạc. “Hiếu thảo quá, xảy ra chuyện cũng không muốn để ba mình biết. Sợ ông cụ lo lắng chứ gì. Bỏ đi! Thấy cậu hiếu thảo như vậy, tôi sẽ thanh toán cho cậu!”

Lúc Giản Ái chạy tới bệnh viện, Diệp Tu vẫn còn đang hôn mê.

Cái giọng nói tận lực đè thấp của bác sĩ chui vào trong tai cô, “Anh ta không phải bị tai nạn giao thông, mà là do vết thương trên trán anh ta gặp mưa bị nhiễm trùng nên mới sốt cao. May mà người qua đường phát hiện kịp thời, nên không bị dầm mưa đến viêm phổi.”

Giản Ái thở dài nhẹ nhõm một hơi. “Cám ơn bác sĩ.”

“Không cần khách sáo, nằm theo dõi hai đêm, nếu bớt sốt là có thể xuất viện.”

“Vâng! Vâng!” Giản Ái gật đầu giống con gà con mổ thóc.

Bác sĩ mỉm cười một cái rồi tính đi ra ngoài, nhưng hình như lại nhớ ra cái gì đó liền quay đầu lại: “Đúng rồi, lúc anh ta hôn mê có nói không được cho người nhà anh ta biết, cô xem rồi làm đi!”

“Không thành vấn đề, không thành vấn đề.” Giản Ái vội vàng xác nhận. “Nhưng mà bác sĩ, nếu không thể báo cho nhà anh ấy biết thì tôi có thể ở lại bệnh viện trực đêm không?”

“Được!” Bác sĩ trả lời: “Lát nữa tôi sẽ cho hộ lý mang một cái giường nhỏ qua, nếu bệnh nhân nửa đêm tỉnh dậy, cô nhớ phải cho anh ta uống thuốc.”

“Cám ơn!” Tiễn bác sĩ đi xong, Giản Ái liền đóng cửa phòng bệnh lại. Trong phòng bệnh lập tức trở nên vô cùng yên tĩnh.

Nội trong một năm mà liên tục hai lần ra vào bệnh viện, mặc dù chuyện không xảy ra với mình, nhưng thôi cứ xem như là xui xẻo năm hạn vậy! Giản Ái thở dài, kéo chăn đắp lại cho Diệp Tu. Nhưng nhìn khuôn mặt anh lúc ngủ say, tay cô lại vô thức mà lướt theo đường nét gương mặt anh. Diệp Tu từ trong yết hầu lăm bầm hai câu, nhưng vẫn không mở mắt. Có điều cô vẫn nghe thấy rất rõ.

“Giản Ái, xin lỗi!”

Trong lúc nhất thời trái tim cô liền đập với tần suất vượt qua mức bình thường.

Buổi tối, Giản Ái chờ Diệp Tu chuyển nước xong mới bò lên cái giường nhỏ. Cô rất nhanh liền đi vào giấc mộng đẹp, không biết có phải là do phòng bệnh riêng rãi ngò tốt hay không mà điều hòa trong phòng rất mạnh. Trong lúc ngủ mơ, Giản Ái rùng mình một cái, theo bản năng muốn kéo chăn lên. Đột nhiên thấy trên người hơi nặng nề, hình như có ai đó ném chăn xuống. Cô mở mắt ra liền nhìn thấy Diệp Tu đang cẩn thận động dậy người cách một giường mà đắp chăn cho cô.

“Anh tỉnh rồi hả!” Giản Ái lập tức ngồi dậy, cũng cách giường bệnh mà với lên sờ trán anh. “Vẫn còn nóng lắm.”

“Không sao.” Diệp Tu xốc chăn lên chính thức rời giường.

Đúng là khó chịu, chẳng đáng yêu như lúc hôn mê: “Muốn đi đâu, tôi dìu anh.”

“Tôi không yếu ớt như vậy đâu.” Diệp Tu vừa đứng lên, cảm giác cháng váng liền đột ngột áp tới, anh kiên quyết áp chế nó, nét mặt vẫn ung dung không đổi sắc như trước.

Nhưng lỡ tai Giản Ái lại rõ ràng nghe thấy tiếng bước chân lảo đảo. Cô vội vã tiến lên đỡ lấy anh.

“Không cần.” Anh chậm rãi buông tay Giản Ái ra sau đó cao ngạo ngẩng đầu, cử chỉ vững vàng như ngày xưa.

Có lẽ đúng là cô nghĩ nhiều. Cơ thể đàn ông tất nhiên phải mạnh mẽ hơn phụ nữ. Nhưng mà ngay sau đó là một tiếng Rầm!, thân hình cao lớn của Diệp Tu đổ xuống cửa. Sau khi Diệp Tu ngã xuống, máu trên người anh cứ như là chỉ trong nháy mắt đã bị tháo cạn, anh liều mạng kiềm chế cảm xúc của mình, nhưng càng kiềm chế, anh lại càng chặt vật, hoàn toàn không thể đứng dậy được.

“Anh đang giận tôi đúng không?” Giản Ái một lần nữa dìu anh về lại giường, cố ý thoải mái nói: “Vậy cũng không cần phải cố ý té ngã để muốn tôi đau lòng chứ.”

“Không có!” Sau khi lăm bầm một câu, tay Diệp Tu bỗng siết chặt.

Giản Ái quyết định lờ đi. Chỉ lo vắt khăn nóng, nhẹ nhàng lau lưng anh, rồi tay anh một chút. “Được rồi, đừng có giận nữa, chuyện hồi sáng là tôi đã sai, anh đại nhân đại lượng ngàn vạn lần đừng so đo với kẻ lòng gà mẹ vịt như tôi có được không?”

Diệp Tu mấp máy môi rồi hơi hơi nhắm mắt lại cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

Không lâu sau, Giản Ái lại nịnh nọt tiến đến gần. “Diệp đại nhân, Diệp lão gia! Ngài không muốn uống nước à, muốn uống nước thì cứ sai tiểu nhân đi rót có được không?”

Diệp Tu chuyển động yết hầu. “Muốn đi toilet.”

“Không biết tiểu nhân có được vinh hạnh khoác tay ngài đi không vậy!” Giản Ái miệng là nói như thế, nhưng tay đã giúp anh đứng lên rồi.

Sau khi từ trong toilet đi ra, Giản Ái lôi từ phòng góc ra một cái nồi đất màu đỏ nhỏ đặt lên bàn: “Có đói bụng không, ăn cháo đi. Lúc này tôi có gọi người lên đem cái nồi đất nhỏ này tới đây, bên trong có cháo ngon lắm á.” Vốn là bữa tối của cô, sau đó lại quên ăn mất.

Diệp Tu mở nồi đất ra nhìn thoáng qua rồi nói: “Có cà rốt, không ăn.”

“Còn có thịt với nấm hương ở trong nữa, anh thật sự không ăn sao!”

“Muốn ăn thì phải lựa hết cà rốt ra.”

Thói quen kén ăn, thật không tốt. Nhưng hiện tại anh là bệnh nhân, theo chính sách tạm thời có thể ưu đãi. Không thể đánh. “Vậy tôi ăn cà rốt, anh phụ trách ăn nấm hương.”

Diệp Tu liếc mắt nhìn cô một cái không hé răng. Giản Ái vừa đổ cháo vừa hỏi: “Diệp Tu.”

“Gi?” Cổ họng Diệp Tu hơi khàn khàn, có chút không tình nguyện nói chuyện.

“Anh có nhớ lúc anh hôn mê đã nói gì với tôi không?”

“Có sao?”

“Có!” Giản Ái cười cười. “Tôi cũng không thể tin được anh sẽ nói như vậy với tôi.”

“Nói cái gì?” Ngón tay Diệp Tu không tự giác nắm chặt ra giường.

Giản Ái múc một thìa cháo sau đó nói: “Anh mắng tôi, Giản Ái, cô là cái đồ không biết tốt xấu, xem tâm lòng của bốn thiếu gia thành lòng lang dạ thú.”

“Không thể nào.” Diệp Tu cúi đầu, cười khẽ một tiếng sau đó húp vào một miếng cháo.

“Sao lại không thể.” Giản Ái lại đưa một thìa cháo lên. “Anh còn nói tôi là cô gái xấu xa.”

“Tôi làm sao có thể nói cô là cô gái xấu xa.”

“Còn nữa.” Giản Ái lại đút một miếng cháo vào miệng anh. “Anh còn nói rằng tôi không được trắng.”

“Càng nói càng thái quá, tôi tuyệt đối không thể nói mấy thứ này.”

“Sao lại không thể.” Giản Ái cầm khăn giấy lau miệng cho anh, lại một lần nữa đút cháo.”Tục ngữ nói, say rượu mới nói lời thực, còn anh ấy à, anh là sốt ới chịu nói thật.”

Cô đút hơi nhanh nên sau khi liên tục nuốt mấy miếng cháo, Diệp Tu liền ho hai tiếng. Giản Ái vỗ vỗ anh lưng. “Muốn ăn nữa không?”

“Không ăn.” Diệp Tu phát phát tay. “Còn nữa, cô đừng có hù tôi, những lời này tôi tuyệt đối sẽ không nói.”

“Trên đời này không có tuyệt đối nha! Không phải anh nói anh không ăn cà rốt, vậy mà vừa nãy không phải vẫn ăn đó thôi.” Phương pháp dương đông kích tây này quả nhiên hữu dụng.

Giản Ái sau khi cười trộm xong liền dùng một ngón tay gõ đầu anh một cái. “Thế nào, mùi vị cà rốt cũng không khó ăn như anh nghĩ đúng không!”

Diệp Tu lập tức cứng đờ người, nhiệt độ trong phòng bệnh nhất thời chuyển thành âm mười độ, hình như còn có cả tuyết nữa. “Tôi không ăn được cà rốt.”

Sau khi nói xong, anh tiền ngã ngửa xuống. Chẳng lẽ trên đời này có cả chứng dị ứng với cà rốt: “Anh không phải là ăn nó vào sẽ tiêu đó chứ?” Giản Ái nghe thấy rằng nanh của mình va lập cập, ngàn vạn lần đừng vì một củ cà rốt mà dẫn đến huyết án nha.

“Tôi đau quá!” Diệp Tu cười mím. “Gọi bác sĩ đi! Tôi sắp có không được rồi.”

Lời này không thua gì tiếng sấm nổ bên tai Giản Ái. “Anh ráng chịu đựng một chút, tôi lập tức đi gọi bác sĩ.”

Cô tức khắc muốn lao ra ngoài. Nhưng sau khi nói xong, cô phát hiện trên mặt Diệp Tu đột nhiên xuất hiện một nụ cười đặc ý: “À à! Anh gạt tôi.”

“Ai bảo cô gạt tôi ăn cà rốt.”

“Ai bảo anh kén ăn.” Giản Ái hung hăng chọc chọc bụng anh, đau đến mức anh phải nhếch miệng.

“Này!” Vị bác sĩ gõ cửa vào vẻ mặt nghiêm túc: “Cô Giản đúng không! Bây giờ khuya rồi, phiền cô đừng quấy rầy giấc ngủ của người khác.”

Giản Ái đại quẫn!

Chờ bác sĩ đi rồi, ma trảo của Diệp Tu đã trở tới bên hông cô, kéo cô tới bên mình. “Giờ đêm đã khuya, xin đừng quấy rầy giấc ngủ của người khác.”

Giản Ái nhin cười: “Diệp lão gia, đầu anh không choáng váng nữa hả.”

“Choáng chứ!” Hai tay Diệp Tu ôm lấy thất lưng cô. “Nhưng có cô ở đây, choáng váng cũng không khó chịu lắm.”

“Vây buông ra, ngoan ngoãn ngủ đi!” Giản Ái nhân cơ hội gỡ tay anh ra.

“Này! Để yên một lát đi. Tôi chỉ nói một lần này thôi.” Diệp Tu một lần nữa kéo tay cô. “Nếu tôi có làm chuyện gì khiến cô ghét thì xin cô cũng đừng ghét tôi.”

Giản Ái ngạc nhiên quay đầu nhìn Diệp Tu, “Anh nói cái gì?”

“Không nghe thì thôi!” Diệp Tu đỏ mặt, sau đó vội vàng buông tay ra. “Giờ khuya rồi, ngủ đi!”

Giản Ái vừa tức vừa giận đập anh một cái. Diệp Tu vừa nằm xuống liền ngủ rất nhanh, qua một lúc thật lâu, chắc cũng phải là nửa đêm, anh vì khát quá mà choàng tỉnh, rời khỏi giường muốn rót nước, nhưng đầu anh lại vô cùng choáng váng, kỳ thực có Giản Ái ở ngay bên cạnh giường, nhưng anh không gọi. Kết quả nước còn chưa rót, người đã rót xuống đất, may mà Giản Ái không ngủ say nghe thấy tiếng động liền giật mình ngồi bật dậy. Cô ngồi xổm xuống, lúc đỡ anh dậy liền phát hiện anh đang cắn chặt răng.

Giản Ái cố gắng hết sức để mình trông thực tự nhiên: “Ầy! Sao anh lại mộng du thế.”

Anh hừ một tiếng không nói gì. Dìu anh lên giường, Giản Ái rót nước đưa đến miệng anh. Nhìn anh chậm rãi uống nước, cô bỗng nhiên cảm thấy thật xót xa, một người mạnh mẽ như vậy từ khi nào mà lại trở nên yếu ớt như vậy. Giản Ái không nhin được mà ôm chầm anh.

“Gì vậy!” Diệp Tu nghi hoặc nhìn cô.

“Không có gì?” Giản Ái vội vàng thu hồi lại cảm xúc, nhẹ nhàng mỉm cười vuốt tóc anh. “Chỉ là phát hiện thấy anh cũng rất tuần tú. Bất quá anh cũng không được chê tôi.”

Diệp Tu cười khẽ vui đầu vào trong ngực cô, hơi thở nóng rực khẽ khàng phả lên trên cổ cô, Giản Ái nhẹ nhàng vỗ tay anh, dỗ anh từ từ đi vào giấc ngủ.

39. Chương 39

Sáng hôm sau. Giản Ái thức dậy, Diệp Tu vẫn còn đang nằm vùi trong ngực cô ngủ rất say. Lúc này của nhẹ nhàng đẩy ra.

“Bác sĩ đến sớm vậy!”

Giản Ái theo thói quen nhìn thoáng ra cửa, chợt nhìn thấy một người mặc âu phục tối màu đứng đó, vẻ mặt thông dong không một gợn sóng.

Diệp Thăng Kiên mỉm cười: “Vất vả cho cháu rồi. Có thể đi ra ngoài một chút không?” Ông cố gắng hết sức hạ thấp giọng sao cho đến tự nhiên nhất có thể.

Ra đến ngoài cửa phòng bệnh, Giản Ái có chút thấp thỏm lo âu chào. “Chào ông, ông Diệp.”

“Ngồi đi.” Điều bộ ông nhàn nhã, nhưng ánh mắt nhìn cô lại thâm sâu không thấy đáy.

Giản Ái cào tóc mình mấy cái, tay chân luống cuống, có chút bối rối. Bộ dạng bây giờ của cô chắc là rất khó coi, chưa đánh răng, cũng chưa rửa mặt, hơn nữa tối hôm qua ngủ không ngon làm hốc mắt của cô trũng sâu xuống.

Diệp Thăng Kiên chậm rãi nở một nụ cười: “Cám ơn cháu đã chăm sóc Diệp Tu. Nó nhất định là rất thích cháu! Giản Ái.”

Giọng điệu của ông rất nhẹ nhàng nhưng Giản Ái lại không thấy vui vẻ chút nào, bởi vì những lời ông nói quá khách khí. Giản Ái biết cho dù Diệp Thăng Kiên có nói nhẹ nhàng thế nào, chân thành thế nào thì ánh mắt của ông vẫn thờ ơ như trước. Ánh mắt là cửa sổ tâm hồn, nếu đã nhìn thấy tâm tư của người ta thì trước khi ông nói ra mục đích của mình Giản Ái sẽ cố gắng ngậm miệng.

Lúc này có người đưa tới một ly trà, Diệp Thăng Kiên đem ly trà đó đưa đến trước mặt cô: “Mời cháu uống trà.”

Giản Ái nhận lấy, ánh mắt lại xem xét một lượt. Đối lập với nơi này bọn họ gió êm sóng lặng, ở khoa nhi bên cạnh đã có tiếng trẻ khóc khàn cả tiếng ầm ĩ đòi đi chơi.

“Có lẽ cháu sẽ cho rằng bác tới đây là muốn đề nghị cháu rời xa Diệp Tu!” Giọng điệu của Diệp Thăng Kiên không lớn, hơn nữa còn cười rất ôn hòa.

“Nhưng cháu cũng không cần phải lo, bác sẽ không làm như vậy, ngược lại bác còn muốn cháu giúp nó vượt qua quãng thời gian này.”

Ông nhìn Giản Ái đang trừng lớn hai mắt.

“Bởi vì bác hiểu rõ con trai bác, nó bây giờ rất cần cháu.”

Khi ông nói xong câu đó, đứa trẻ đang khóc ầm ĩ gần đó cũng đã được ba mẹ đưa ột món đồ chơi bèn nín lại.

“Tất nhiên bác có thể nói thật cho cháu biết, bác không thích Tiểu Viện, nhưng vì nể bà xã nên mới miễn cưỡng chấp nhận cô ta một thời gian, cũng giống như cháu vậy, hiện giờ A Tu cần cháu, vậy bác đồng ý để cháu ở bên cạnh nó một thời gian.”

Trong lúc ông nói chuyện, những đường nét trên khuôn mặt thật sự rất ôn hòa, ôn hòa đến mức chói mắt.

“Nhưng cho dù là cháu hay Tiểu Viện, thật ra bác đều không vừa lòng, vợ bác có thể không biết chính xác hoàn cảnh của Tiểu Viện, còn Tiểu Viện thực ra cũng chỉ coi trọng tiền tài của Diệp gia. A Tu có lẽ cũng không biết, trên vai nó gánh vác kế sinh nhai của bao nhiêu người, rồi còn sự nghiệp tiền đồ kiêu ngạo sau này của nó. Cho nên người nó cần là một người vợ chân chính có thể giảm bớt gánh nặng cho nó hoặc là có thể sánh bước cùng nó, chứ không chỉ là một người phụ nữ đơn thuần chỉ biết làm nghề phóng viên giải trí. Cháu hiểu được ý của bác chứ?”

“Vâng!” Tuy rằng Giản Ái đáp lại có vẻ như rõ ràng, nhưng Diệp Thăng Kiên cũng nhìn ra được cô chỉ chú ý nhìn chăm chú đứa trẻ đang vứt món đồ chơi kia đi rồi lại tiếp tục khóc. Nhìn thấy tình cảnh như vậy, Diệp Thăng Kiên dường như đã luyện thành thói quen, thậm chí khóe miệng còn xuất hiện nét cười.

“Bác biết cháu Giản hiện giờ không thích nghe những lời bác nói, nhưng sau này cháu sẽ hiểu.”

“Bác có nhìn thấy đứa trẻ kia không?” Giản Ái bất ngờ lên tiếng. “Thật ra thằng bé không phải bệnh nhân, cũng không phải do lạnh, đói bụng hoặc là bị người khác dọa nạt, thằng bé chỉ đơn thuần muốn rời khỏi bệnh viện ra bên ngoài chơi.”

“À?” Rốt cục cũng nhìn thấy trên khuôn Diệp Thăng Kiên xuất hiện một vết rạn. Cho dù chỉ thoáng lướt qua nhưng Giản Ái vẫn phát hiện được.

“Đây là bản năng, ngay cả một đứa trẻ cũng có sẵn bản năng của nó, thằng bé muốn đi chơi thì cho dù có thêm nhiều món đồ chơi hay là có rất nhiều đồ ăn ngon đi chăng nữa cũng không ngăn được bước chân của nó.”

Cô khẽ hít một hơi.

“Không chỉ riêng trẻ con, trong cuộc sống của mình con người cũng có rất nhiều bản năng như vậy, ví dụ như Diệp Tu thích cháu cũng vậy.”

Ánh mắt Diệp Thắng Kiên chuyển động.

“Giản Ái ngay cả đại học cháu cũng chưa tốt nghiệp đúng không!” Nhưng miệng lưỡi đúng là lợi hại.

Khóe miệng Giản Ái hiện lên một nét trào phúng lắc đầu trả lời: “Quả thật cháu ngay cả đại học cũng chưa học xong nhưng bây giờ cháu đang là nghiên cứu sinh, nghiên cứu sinh xã hội. Một người cho dù ở trong trường có được bằng cấp rất cao, hay là có được điểm số đáng tự hào, chỉ cần anh ta chưa từng trải trong xã hội, hoặc là chưa từng thất bại, chưa từng mất mát điều gì, cháu nghĩ cho dù anh ta có lấy được bằng tiến sĩ thì cũng chỉ là tiến sĩ giấy.”

Sau đó là một khoảng yên tĩnh, chỉ có dư âm của những lời chần động vừa rồi.

“Đương nhiên bác Diệp nhắc đến những điều kiện bên ngoài của cháu thì quả thật đúng là trèo cao không tới được Diệp gia, nhưng ngay từ đầu...” Giản Ái nghĩ có lẽ là bắt đầu từ ngày hôm qua.

“Có lẽ thứ mà bản thân cháu trèo cao chỉ là Diệp Tu. Dù sao vốn liếng của Diệp gia là do bác Diệp đây gây dựng, anh ấy cũng không có đóng góp gì cho nên ưu thế về phương diện này chỉ có thể nói là hưởng phúc từ bác. Thế nên điều kiện của Diệp Tu tốt hơn cháu thì chỉ có lợi thế từ chính bản thân anh ấy. Ví dụ như bác Diệp đã nói là bằng cấp, công việc hiện tại của anh ấy, chân của anh ấy dài hơn so với cháu, ngoại hình của anh ấy xuất sắc hơn cháu.”

Diệp Thắng Kiên khẽ cười, giơ tay ngắt lời cô.

“Bác hiểu ý cháu, cũng khâm phục dũng khí của cháu khi nói với bác những lời này. Nhưng ngoài việc cháu và A Tu tự ý đây dựa vẫn còn có những hậu quả khác. Nghĩa vụ nhắc nhở của bác cũng chỉ dừng ở đây, cho nên về sau phát sinh chuyện gì cháu cũng đừng oán trách ai.”

“Cám ơn bác Diệp đã nhắc nhở.”

Giản Ái đón nhận ánh mắt của ông.

“Nhưng nếu ngay cả dũng khí để thử cháu cũng không có vậy thì thật uống công Diệp Tu đã thích cháu. Hơn nữa Diệp Tu là con trai bác, đối với anh ấy...”

“Cháu muốn nói đến tính cố chấp của nó phải không?”

Diệp Thắng Kiên cười sáng lạn. Cố chấp cũng không phải chuyện tốt nhưng hình như phụ nữ đều thích thì phải.

“Không phải!” Giản Ái lên tiếng. “Là nhận định của anh ấy, cháu nghĩ việc cháu có thích hợp với Diệp Tu hay không thì chỉ có mình anh ấy là rõ ràng nhất. Đối những chuyện anh ấy đã quyết định, nếu bác Diệp là ba anh ấy vậy thì lại càng hiểu rõ, anh ấy thừa hưởng năng lực của bác, cho dù là khó khăn, chỉ cần anh ấy muốn, anh ấy có thể thành công. Cũng giống như bác Diệp, dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, lúc trước vươn lên giữa tiếng cười nhạo của kẻ khác mà lập nghiệp lớn.”

“Giản Ái biết rõ những chuyện của bác.” Diệp Thắng Kiên bỗng thấy hứng thú. Ông từng nghĩ nàng dâu nào khi bước chân vào Diệp gia cũng phải biết những điều như vậy!

“Không biết ạ.” Giản Ái rất thẳng thắn. “Điều cháu biết cũng chỉ có những chuyện xấu của bác, đây là bài huấn luyện cơ bản lúc vào nghề paparazzi ai cũng phải học. Có một số việc của bác Diệp, Diệp Tu ít nhiều cũng đã từng nói qua với cháu. Mặt khác cháu cũng tin vào di truyền, bởi vì Diệp Tu thực sự có khả năng, cho nên cháu tin bác Diệp cũng rất có khả năng.”

Diệp Thăng Kiền không nhận được ý muốn mỉm cười, nhưng nhớ tới Giản Ái biết được những chuyện xấu của ông thì lại không khỏi xấu hổ, nhất thời trên mặt biến hóa đủ muôn màu muôn vẻ.

Giản Ái chớp mắt nhìn, định nói vài câu để xoa dịu tình hình nhưng Diệp Tu ở bên trong lại gọi cô. Hình như sau khi anh dậy không thấy cô đâu nên tâm tình có chút nóng nảy.

“Anh ấy hơi giống con nít.” Cho nên Giản Ái nhún mày trách cứ anh. “Có khi rất muốn làm khó người khác.”

Nói vậy! Diệp Thăng Kiền nhăn mày phản bác lại cô. “A Tu luôn thân thiết chừng chặc.”

Nhìn đi ngay cả lần này nhập viện con trai ông cũng rất lặng lẽ, sợ hai ông bà già ở nhà sẽ lo lắng. Nếu không phải ông có người quen ở bệnh viện, có lẽ cho đến giờ ông vẫn còn chưa biết!

Giản Ái nhún vai, đẩy cửa ra.

“Cô đi đâu vậy?” Giọng điệu Diệp Tu không khác gì bắn thuốc nổ. “Cô có biết tôi là bệnh nhân không vậy, sao cô lại máu lạnh đến mức quăng một người bệnh ở trong phòng chẳng thèm quan tâm.”

Á! Nét mặt già nua của Diệp Thăng Kiền không khỏi nén giận. Vừa ngớt miệng khen con trai mình xong vậy mà lúc này đây nó lại bốc đồng cố tình gây sự.

“Ba anh tới.” Giản Ái vắt khăn, giúp anh lau mặt. “Tôi và bác sợ làm ồn tới anh nên mới ra ngoài nói chuyện.”

“Ba cái gì mà ba? Rốt cuộc cô nói chuyện với ai hả! Nam hay nữ? Tôi nói cho cô biết, Giản Ái, cô nên giữ chuẩn mực đạo đức, đừng có tùy tiện nói chuyện với người đàn ông khác.”

“Con trai, là ba !”

Nét mặt già nua của Diệp Thăng Kiền thực suy sụp. Đây là con trai ông sao?

“Ba!” Diệp Tu vừa định xuống giường, Giản Ái vội vàng lại ấn anh trở lại.

“Đừng xuống dưới, cơ thể anh còn rất yếu, chẳng lẽ anh còn muốn bác trai phải lo lắng!”

Diệp Thăng Kiền cũng gật gật đầu ý bảo anh không cần xuống. Diệp Tu nghe vậy mới trở lại giường bệnh. Lúc này Giản Ái giúp anh rửa mặt xong liền cầm một chiếc bàn chải chuẩn bị đánh răng cho anh.

“Bác Diệp vừa nãy ở bên ngoài khen anh hiếu thuận đó, ngay cả đồ bệnh cũng sợ hai bác lo lắng, tự mình lên lút tới đây, há miệng ra nào.”

“Ba tôi đang ở đây đó!” Diệp Tu không phối hợp. Thật khó coi!

“Vậy anh tự làm đi.” Giản Ái đưa bàn chải đánh răng đã bôi sẵn kem cho anh.

Diệp Tu từ chối. “Này.” Bất bệnh nhân tự đánh răng, đúng là không có đạo lý.

“Không thì để ba giúp cho!” Diệp Thăng Kiền giật giật khóe miệng, đúng là xấu hổ, bản thân ông hình như chưa từng giúp con trai đánh răng thì phải.

Diệp Tu da đầu tê rần, “Không cần đâu ba, cứ để Giản Ái làm đi!” Nói xong anh há miệng để cho Giản Ái đánh răng.

Giản Ái giúp anh đánh răng xong, vào toilet dọn dẹp qua loa một chút. Bên ngoài, Diệp Thăng Kiền vỗ vỗ bả vai con trai.

“Nếu không ngại, ba với con ăn sáng nhé.”

“Cũng gọi cho Giản Ái một suất nữa.” Diệp Tu quăng thêm một câu.

Lúc này bác sĩ đến gõ cửa.

“Anh Diệp hôm nay có tốt hơn chút nào không?”

Vừa mới nói xong, Diệp Tu vốn đang ngồi lập tức nằm lại xuống giường.

“Đầu tôi vẫn còn choáng váng lắm!”

Giản Ái vừa mới bước ra từ toilet nghe vậy vô cùng khấn trương.

“Nghỉ ngơi một ngày cũng không thấy khá lên sao?”

Ừ! Ừ! Diệp Tu hữu khí vô lực gật gật đầu.

Diệp Thắng Kiền thoáng nở nụ cười, ra bên ngoài gọi người đi mua bữa sáng. Trên giường bệnh, Diệp Tu hưởng thụ cơm bệnh nhân nhìn Giản Ái một cái, rồi lại nhìn món bánh mì cà rốt trên mặt bàn.

“Cô ăn đi!”

Giản Ái tận tình khuyên bảo anh.

“Đây là bánh mì cà rốt, ăn sẽ không thấy vị cà rốt đâu.”

Diệp Tu nhắm hai mắt lại: “Nhưng mà tôi nghĩ thấy lại choáng váng đầu óc!”

“Được, được!” Giản Ái đặt bánh mì ở trước mặt mình: “Không ăn thì không ăn.”

Diệp Thắng Kiền lại càng hồ thẹn, đã lâu như vậy mà ông cũng không biết con mình có tật kén ăn. Hèn gì Giản Ái chỉ biết được những chuyện xấu, mà không biết những chuyện khác của ông.

“Vậy ăn cháo đi! Là cháo trứng muối thịt nạc đó!”

Muốn anh ăn chứ gì, Diệp Tu ra điều kiện. “Nhặt hết hành băm ra đi.”

Diệp Thắng Kiền toát mồ hôi. Chàng trai trước mặt ông là thằng con trai đã sống với ông hai mươi mấy năm hay sao??

40. Chương 40

Cho nên sáng sớm hôm sau, Diệp Thắng Kiền tự mình đến bệnh viện đón con trai về. Xe dừng lại trước cửa bệnh viện, vừa đúng lúc Diệp Tu từ trong bệnh viện đi ra, âu phục trắng, sơ mi đen khắc họa vẽ trầm ổn của anh, anh ngẩng đầu lên nhìn đến ba sau đó thần nhiên khom người, nét mặt cung kính,

Diệp Thắng Kiền thì thảo tự nói, “Sao lại giống trước kia nữa rồi!”

“Lái xe đi!” Diệp Tu theo ông ngồi vào bên trong xe, nhìn không chớp mắt, trên đầu gối là giấy tờ dồn lại trong hai ngày qua. “Con muốn nhanh chóng về công ty xử lý giấy tờ.”

Diệp Thắng Kiền hứng thú liếc mắt nhìn anh một cái sau đó nhin không được cười. “Ở trước mặt ba mà còn giả bộ làm gì.”

Diệp Tu bình tĩnh nhìn thoáng qua ông, rồi tiếp tục xem giấy tờ trên tay: “Ba hai ngày nay có đến công ty không? Bên trong có thay đổi gì không?”

Diệp Thắng Kiền hừ lạnh, “Nhờ phúc tổng giám đốc Diệp ngài đấy! Không có ngài hai ngày này công ty vẫn hoạt động bình thường. Đây! Ba nói con này, con tính giả vờ giả vịt tới khi nào.”

“Ba, báo cáo tài chính hàng năm này ba đã xem qua chưa?” Diệp Tu tiếp tục đề tài của mình.

“Con trai, con đừng có giả vờ nữa.” Diệp Thắng Kiền bám riết không tha. “Trên xe này ngoài tài xế, chỉ có ba với con thôi.”

Diệp Tu dứt khoát không nói nữa, lật giở từng tờ, từng tờ giấy tờ tài liệu. Diệp Thắng Kiền trầm ngâm quan sát, vẻ mặt con trai ông lúc này rất tự nhiên, không hề có cảm giác là đang giả bộ. Càng kinh ngạc, ông lại càng thấy tò mò, con trai ông rốt cuộc là vì sao lại thay đổi so với ngày hôm qua?

Cả chặng đường lại trở nên im lặng. Bất ngờ có một chiếc xe từ bên cạnh lướt qua, từ trong xe một cô gái nhẹ nhàng lộ đầu ra. Lông mi Diệp Tu khẽ động. Anh làm một động tác mà Diệp Thắng Kiền không thể nào tưởng tượng được, chính là đem caravat buộc quanh một chiếc giấy rồi ném sang chiếc xe đối diện.

Giản Ái ở xe đối diện đang yên ổn chụp ảnh lại bị anh dọa tới mức suýt nữa là ném cả cái máy ảnh cầm trong tay.

Diệp Tu cười đến là vui vẻ lại giơ tay chỉ về chiếc xe kia la lên: “Cái cô chết tiệt kia, cho cô chụp ảnh độc nhất vô nhị này, về nhà ăn không khí đi!”

Con trai ông theo đuổi phụ nữ như thế này đây sao???!! Diệp Thắng Kiền suýt chút là rớt khỏi ghế.

Ông kéo kéo góc tay áo con trai. “Tu à, con như vậy thì Giản Ái sẽ rất giận đấy.”

Lời này vô cùng chính xác, Giản Ái ở xe đối diện hớn hển ném trả một củ cà rốt.

Được lắm! Ném trả đúng không!

Diệp Tu xoay tròn mắt, bấm điện thoại hét lớn: “Cái đồ chết tiệt kia! Mông một bên lớn một bên nhỏ, còn dám kiêu ngạo như vậy.”

Khụ! Khụ! Ba còn ở đây mà con trai! Diệp Thắng Kiền liều mạng ho khan.

Diệp Tu cần điện thoại gào to. “Chuyện này cũng không thể trách tôi, muốn trách thì trách cô mới sáng sớm đã bỏ đi kia. Ồ thêm một chút nữa thì cô sẽ chết hả.”

Diệp Thắng Kiền cảm thấy con trai mình vẫn cần phải tiếp tục cải tạo. “Con trai, theo đuổi phụ nữ thì không thể như vậy đâu.”

“Còn theo đuổi nữa sao? Trực tiếp bắt cô lại, ném lên giường không phải là xong sao.” Diệp Tu khinh thường.

Khụ! Khụ! Lời này chọc Diệp Thắng Kiền lại ho khan một trận.

Hàng mi dài của Diệp Tu khê chau lại, một tia chán ghét trong phút chốc ập vào lòng. “Không làm như vậy, chẳng lẽ phải học như ba ném vàng bạc châu báu, trên khuôn mặt lúc nào cũng tươi cười, còn muốn để ba mẹ cậu mợ của mấy người đàn bà đó suýt chút phá sập công ty của mình mới gọi là theo đuổi phụ nữ sao?”

Nào có như vậy, Diệp Thắng Kiền nghe vậy liền toát mồ hôi bi phần! “Hỏi mẹ con đi, năm đó ba làm như thế nào mà tay trắng theo đuổi được bà ấy.”

“Con chắc chắn bà ấy không nhớ.” Diệp Tu không chút che dấu sự giễu cợt ác ý bên trong đó. Hoàn toàn quên hết hiếu đạo của phận làm con. “Mẹ chỉ nhớ sau khi ba giàu rồi liền phong lưu.”

Lời này trực tiếp khiến da đầu Diệp Thắng Kiền run lên.

Sau khi xuống xe, Diệp Tu nâng cái đồng hồ đeo tay lên liếc ba mình một cái, “Hiện tại đang giờ làm việc, sao, ba có muốn cùng con đi làm không?” Lúc nói anh vẫn giữ một nụ cười vừa phải, hoàn mỹ không chê vào đâu được.

“Con ngại ba phiền thì cứ tiếp tục giả bộ đi!” Diệp Thắng Kiền ghé vào lỗ tai anh hừ một tiếng.

Diệp Tu chớp mắt một cái, “Nếu con luôn đem hết hi vọng ái ố biểu lộ trên mặt, ba giao Nhạc Nhã Hiên cho con như vậy thì có thể bị cảm xúc của con làm ảnh hưởng không?” Lúc bước vào đại sảnh, từng góc cạnh trong anh bắt đầu trở nên sắc bén làm cho người ta phải sợ hãi. Cho nên chung quanh nhân viên đi lại tuy nhiều, nhưng bọn họ ngay cả thở mạnh cũng không dám, bốn phía dường như vắng lặng trống trải không tiếng động.

“Không!” Diệp Thắng Kiền cắn răng.

“Con vì sao phải giả bộ?” Diệp Tu thần nhiên bấm báo. “Bộ dạng của con không phải là do ba từ nhỏ đã yêu cầu sao?”

Lời này khiến Diệp Thắng Kiền đánh hơi được mùi nguy hiểm nào đó, đúng vậy, con trai không thay đổi, chẳng qua có tình cảm nào đó thúc đẩy. Ông nhìn như cường đại luôn luôn ở thể thượng phong thực tế đã từng bước thua trên tay con ông. Trong lòng ông trầm xuống, đột nhiên cảm thấy không thở nổi, sau đó nỗi đau đau bắt đầu lan khắp toàn thân.

“Ba đi trước. Con làm việc cho tốt đi.” Ông nhanh chóng xoay người, nước mắt rơi lên mu bàn tay.

Đúng vậy, con trai ông ở trước mặt người yêu hành động thô lỗ vô lễ, đúng là do ông dạy. Toàn bộ bởi vì — con trai trưởng thành, nếu không phải đi theo ông chạy đi chạy lại giữa vô số hội nghị thì là vùi đầu vào học tập, tuổi còn nhỏ mà đã không thể lựa chọn có cảm giác thiếu sót của thiếu niên, mà luôn phải toàn vẹn đứng giữa đất trời. Ông dùng tay che mắt, lê bước chân nặng trĩu, bước từng bước rời khỏi con trai mình càng lúc càng xa. Chỉ trong ngắn ngủi một ngày, mà lòng ông lại chẳng thấy vì con mà tự hào như trước kia.

Vốn tưởng Giản Ái chỉ là một khúc nhạc đệm của con trai, bất cứ lúc nào cũng có thể kết thúc, cho dù phải dùng bao nhiêu tiền, cho dù phải dùng thủ đoạn gì, đều có thể không cần suy tính. Nhưng hiện tại ông không thể không nghĩ, tình cảm của con trai vừa mới thành hình mà đã chia lìa như vậy thì chẳng khác nào là từ trong máu thịt mà róc đi xương cốt của nó.

Sau khi trở lại xe, ông khép hai mắt lại, trong lúc lấy lại suy nghĩ, ông lớn tiếng nhấn mạnh từng chữ từng chữ với tài xế. “Hành tung hai ngày nay của tôi tuyệt đối không được để phu nhân biết. Ngậm chặt cái miệng của cậu lại cho tôi.”

“Vâng!” Anh tài xế nghe thấy liền không tự giác mà sợ run lên.

Chờ anh tài xế trả lời xong, Diệp Thắng Kiền nhắm hai mắt lại ra lệnh: “Lái xe đi!”

Nhưng rất lâu cũng không thấy anh tài xế lái xe. Diệp Thắng Kiền từ từ nhắm hai mắt dưỡng thần chờ có chút mất kiên nhẫn, “Vì sao còn chưa đi?”

“Phía trước đột nhiên có rất nhiều xe chạy đến, hình như là xe của đám truyền thông.” Anh tài xế vô cùng cẩn thận trả lời. “Có khả năng là có người biết chuyện tổng giám đốc Diệp nhập viện cho nên mới lũ lượt kéo đến.”

Diệp Thắng Kiền mở mắt ra, ở cửa tập đoàn Nhạc Nhã Hiên không biết là từ đâu xuất hiện một dãy xe của truyền thông đến lấy tin. Diệp Tu đang ở đại sảnh thấy cảnh náo nhiệt như vậy chẳng những không tránh đi mà còn đi lên nghênh đón. Nhưng ánh mắt anh lại như lơ đãng lướt về phía trước.

Tổng biên tập Đinh tự mình cùng Giản Ái đến phỏng vấn nhìn thấy gương mặt trấn định kia của Diệp Tu thì không khỏi bội phục nói: “Anh ta mới ra viện, vậy mà trên mặt không hề có chút vẻ mệt mỏi sau cơn bệnh, đúng là sức khỏe tốt, hèn gì có thể leo lái được Nhạc Nhã Hiên.”

Giản Ái vừa phụ họa gật gật đầu, liền thấy Diệp Tu ở trước mắt bao người mỉm cười với cô nói: “Sao cô lại ở đây?”

Há! Không đợi mọi người kinh thán một tiếng, Diệp Tu khoe miệng tươi cười lại nói tiếp: “Tôi nhớ khi tôi xuất viện, cô đã canh ở cửa, sao vẫn còn cuồng đại theo tôi đến công ty nữa vậy!”

Giản Ái thở phào nhẹ nhõm một hơi, ngượng ngùng cười đáp lại, nhưng ở trong lòng lại đang chửi Diệp Tu tới bời tan tác. Đường nhiên toàn bộ dáng vẻ thù nghịch này của cô lúc này đều rơi hết vào mắt Diệp Thắng Kiền.

Cho nên Diệp Tu vừa mới trở lại tầng 18 liền nhận được điện thoại của ông. “Con trai à! Bình thường con ở cùng với Giản Ái như thế nào vậy!”

“...!” Diệp Tu không trả lời ông, thản nhiên đi về văn phòng mình, bắt đầu lật xem giấy tờ dồn lại trong hai ngày.

Thật lâu không nghe thấy trả lời, Diệp Thắng Kiền vội vàng đổi đề tài. “Vậy con có đi dạo phố, xem phim với con bé không!”

Lời này có hơi quen, Diệp Tu nghĩ thì nhớ hình như Giản Ái cũng từng nói qua, vì thế trả lời: “Ba, sao ba lại biến thành phụ nữ rồi thế. Nếu không có việc gì thì con cúp máy đây.”

Nghe điện thoại kêu tút tút liên hồi, Diệp Thắng Kiền nhú mày, xem ra con trai ông ngoài tinh thông khi dễ người ta thì những chuyện khác thật sự là hết thuốc chữa. Nhưng vừa chuyển tròng mắt ông liền nghĩ tới một biện pháp. Con trai thắng không chịu, vậy thì để người cha như ông đi đường vòng cứu nước vậy!

Giản Ái lúc này đã ngồi trên xe không hiểu sao lại rung mình một cái.

18: 30 chiều, Giản Ái vừa đeo túi ra đến cửa công ty liền gặp phải Diệp Thắng Kiên. Ông ta chỉ cười tủm tỉm vẫy tay với cô.

“Tìm cháu?” Giản Ái hồ nghi tiến lên hỏi nhân tiện uống một ngụm nước trong cái chai đang cầm trong tay.

“Đúng vậy!” Diệp Thắng Kiên cười đến hết sức hòa ái. “Ta muốn tìm con xem một bộ phim.”

Phụt! Nước trong miệng Giản Ái đều phun hết ra ngoài.

41. Chương 41

“Đương nhiên, còn có con trai bác đi nữa!”

Thì ra là thế, chân run run một hồi cuối cùng Giản Ái cũng lấy lại bình tĩnh bắt đầu lau nước trên miệng. “Dạ được, cháu đi!”

Diệp Thắng Kiên vội vàng đưa tay ra mời. Giản Ái vừa lên xe ngồi xong, Diệp Thắng Kiên đã xoay mặt lại cười khanh khách nói với cô. “Nói cháu đừng cười, bác chưa từng hẹn Tu Nhi đi xem phim, không biết cháu có tiện giúp hẹn nó ra chút không.”

Không thành vấn đề! Giản Ái vừa cầm di động, Diệp Thắng Kiên lại duỗi tay ra. “Để bác giúp cháu bấm số nhé!”

Cô còn chưa kịp nói “không cần”, bàn tay to của Diệp Thắng Kiên đã lấy di động của cô qua, ngoài bấm số, ông còn ầm loa ngoài. Giản Ái cuối cùng cũng biết là Diệp Tu giống ai mà bá đạo như vậy.

“Alo!” Không để cô kịp nghĩ nhiều, đầu điện thoại bên kia đã vọng đến giọng của Diệp Tu. “Giản Ái, có chuyện gì không? Nếu đến nhà tôi, ấn phím 1, nếu cô đã ở trên giường nhà cô, ấn phím 2, tôi sẽ lập tức chạy về ngay.”

Khụ! Diệp Thắng Kiên bị lời con trai mình nói làm cho sặc đến rút gân mũi.

“Có giọng của đàn ông, à?” Diệp Tu lập tức nổi cảnh giác.

Diệp Thắng Kiên vội vàng đặt ngón trỏ lên môi, ra hiệu cho cô đừng nói gì. Ông ấy rất cuộc muốn làm cái gì vậy ta? Giản Ái tuy rằng đầy bụng thắc mắc mà liên tục liếc ông nhưng vẫn trả lời với cái điện thoại. “Tôi đang ở trên đường, người đến người đi, đương nhiên là có nam có nữ.”

Diệp Tu hừ lạnh mấy tiếng. “Tốt nhất là vậy, nếu không, tôi sẽ bẻ gãy từng ngón từng ngón tay của tên gian phu đó xuống, xẻo thịt hán giống là xẻo thịt vịt nướng sau đó đem xương hán ném vào nồi hầm canh.”

Nghe con trai nói như thế, Diệp Thắng Kiên suýt chút hoảng hồn mà ngã lăn xuống đất, đương nhiên Giản Ái cũng đầy cảm xúc run rẩy. Có điều không thể để anh tiếp tục hỏi tiếp, Diệp Thắng Kiên trước mắt chỉ một lòng muốn hoàn thành nhiệm vụ quan trọng nhất cho nên sau khi âm thầm hít sâu một hơi nỗ lực mấp máy miệng nói: hẹn nó đi!

Giản Ái sừng sờ “hớ hớ” một tiếng, sau đó mới kịp phản ứng lại: “Tôi nay anh có rảnh không?”

“Cô hớ cái gì mà hớ? Cô có chuyện gì gạt tôi đúng không?”

Giản Ái nghe mà bức bối trong lòng, đều là người nhà họ Diệp mấy người làm mấy chuyện quái gở, dựa vào cái gì mà kéo tôi xuống nước. Vì thế cô hừ lạnh một tiếng: “Rất cuộc tối nay anh có rảnh không?”

“Không rảnh!” Diệp Tu thật rõ ràng nói. “Cô cũng không rảnh, lát nữa tôi tới đón cô.”

“Anh đi chết đi!” Cô nghiêng răng nghiêng lợi nguyên rủa, “Tôi không hẹn anh.” Sau đó dứt khoát cúp máy.

Có điều sau cơn phấn khích, Giản Ái quay qua nhìn Diệp Thắng Kiên ở bên cạnh một chút: “À! Ngại quá! Không thể hoàn thành nhiệm vụ của bác rồi.”

Diệp Thắng Kiên hơi hơi nhếch hàng lông mày lên: “Nếu ngại thì gọi thêm lần nữa đi!”

Cô đầu tiên là sững sốt, sau đó mới hơi hơi lúng túng, “Nhưng cháu mới cúp điện thoại của anh ấy rồi.”

Ai ngờ còn chưa nói xong, tiếng chuông di động lại vang lên như muốn đòi mạng. Vừa mới bấm nút nghe, chất giọng khoái trá của Diệp Tu lại truyền đến: “Thấy cô kêu khóc muốn hẹn tôi, tôi chấp nhận tha thứ cho hành vi vô lễ tự tiện cúp máy vừa rồi.”

Ai kêu khóc muốn hẹn anh chứ, Giản Ái đang muốn cười nhạo, Diệp Thắng Kiên đã lập tức lại dùng khẩu hình nói với cô: mau hẹn nó đi xem phim.

“Alo! Cùng đi xem một bộ phim điện ảnh đi!” Giản Ái kiên trì nói.

“Được! Lát nữa tôi sẽ cho người mang thiết bị chiếu phim qua, cô tới chỗ tôi xem!”

Nghe không hiểu tiếng người hả trời! “Tôi nói là muốn đến mấy chỗ như rạp chiếu phim mua vé ấy kìa!” Giản Ái bất đắc dĩ thở dài.

Diệp Thắng Kiên lại dùng khẩu hình nói với cô: xem phim xong, chúng ta cùng nhau ăn cơm.

“Xem phim xong chúng ta cùng đi ăn cơm.”

“Ăn cơm trước rồi xem phim!” Diệp Tu ở đầu kia cuối cùng đã mở miệng.

Diệp Thắng Kiên lập tức nói với Giản Ái: đồng ý đi, địa chỉ chỗ dùng cơm lát nữa gửi nhắn cho nó.

“Tùy anh!” Giản Ái tiếp tục nói. “Lát nữa tôi nhắn địa chỉ qua cho anh.”

Giản Ái cúp máy, lúc này Diệp Thắng Kiên vô cùng hài lòng thấy bản thân quả nhiên là liệu sự như thần. Không lâu sau, xe của ông dừng ngay trước cửa một nhà hàng Âu.

“Có thể đi vào sao?” Giản Ái nuốt nước miếng. Cô lễ tân đứng trước cửa nhà hàng ánh mắt dường như cao ở trên đầu.

“Chào buổi tối!” Ai ngờ vừa đi tới, người ta liền nhiệt tình với cô hơn.

Diệp Thắng Kiên đi bên cạnh cô, ra vẻ thân mật. “Đàn ông là chứng minh thư sau này của cháu, chỉ cần là ta hoặc Tu Nhi đứng bên cạnh cháu thì cho dù hiện tại cháu có ăn mặc lôi thôi lếch thếch thế nào cũng tuyệt đối không có ai dám xem thường cháu.”

Bác à đừng có hình dung bậy bạ vậy chứ, chứng minh thư là giấy tờ tùy thân, cứ nói thẳng là cô được nhờ bóng quan lớn không được sao? Giản Ái trong lòng oán thâm, nhưng miệng lại cung kính đáp. “Vâng!”

Khi bước vào, dàn nhạc bên trong đang hòa tấu một bản nhạc du dương. Trên bàn cơm có đặt ngọn nến đỏ, không khí đầy lãng mạn, trang nhã, mê người. Diệp Thắng Kiên kéo ghế ra làm tư thế mời Giản Ái. Giản Ái dè dặt cẩn trọng ngồi xuống.

“Người phải ngồi cho đoan chính.” Diệp Thắng Kiên nhắc nhở.

Người nào đó lại không hề mềm mại ngồi thẳng đơ. “Có phải bảo cháu ngẩng đầu ưỡn ngực cổ ra vẻ ta đây đâu. Thả lỏng người ra một chút.”

“À!” Giản Ái ngượng ngùng cười. Cô không ăn đồ Âu, tuy rằng biết lễ nghi, nhưng dù sao cũng là lần đầu tiên thực hành, khó tránh khỏi có chút mất mặt.

Phục vụ đầu tiên là mang rượu vang lên, Diệp Thắng Kiên dùng ngón tay nhẹ nắm chân ly, uống một ngụm nhỏ rồi trả lời: “Good “. Sau đó, bồi bàn một lần nữa rót rượu.

Giản Ái vừa định rót rượu vào ly rượu cầm trong tay lên, ánh mắt Diệp Thắng Kiên đã nhẹ nhàng quét qua cô một cái. Giản Ái vội vàng cầm cái ly một lần nữa đặt lên mặt bàn.

Bồi bàn mới từ từ rót rượu vang vào trong ly cho cô. Lúc này có người mang tới một bó hồng rất lớn.

“Đây là của Tu Nhi tặng.” Diệp Thắng Kiên mỉm cười nói.

Người địa cầu ai chẳng biết đó là do bác tặng cơ chứ. Có điều Giản Ái vẫn đỏ mặt nhận. “Cám ơn ạ!”

“Con trai bác từ nhỏ đã tiến bộ, cho nên không biết làm mấy chuyện phong hoa tuyết nguyệt, nếu cháu không vừa ý thì xin khoan dung cho nó nhiều một chút.” Ông nói xong ánh mắt cũng dần dần nhuốm lên một lớp ảm đạm. “Tương tự, bác cũng sẽ dễ dàng bỏ qua cho việc cháu không cầu nệ tiểu tiết, cầu thả, nói chuyện thảnh thơi lại không lễ phép, lại còn làm cái nghề paparazzi xoi mói đời tư của người khác.”

Nghề paparazzi thì có gì không tốt, nó làm phong phú đời sống giải trí của quảng đại quần chúng, khiến quần chúng thấy thích, thấy đẹp, thấy không chê vào đâu được. Giản Ái trong lòng âm thầm cãi lại. “Không cần khách sáo, Diệp Tu luôn làm theo ý mình, cho dù cháu không thể nhận, anh ấy cũng sẽ bắt cháu phải nhận.” Nói đến đây thì chẳng cần gì phải sử dụng công phu bày ra cái vẻ dối trá.

“Nhanh như vậy đã lộ bản tính.” Diệp Thắng Kiên cười thâm, có điều cũng tốt, sau này muốn nắm giữ tin tức riêng tư của con trai ông thì về cơ bản phải có khả năng nhìn ra nét mặt nó.

Lúc này cửa nhà hàng mở ra, Diệp Tu bước vào. Giản Ái vừa vẫy tay liền phát hiện Diệp Thắng Kiên đã biến đi đâu mất. Chẳng lẽ ông cụ ấy đã luyện thành công phu bay trên cỏ mà giang hồ đồn đại đó sao?!!

“Đến sớm vậy. Ô hơ, cả rượu cũng gọi người rót cho tôi rồi.” Sau khi ngồi xuống, anh ngạc nhiên vui mừng vươn tay, dùng ngón tay cái, ngón giữa cùng ngón trỏ cầm lấy chân ly, ngón út đặt ổn định ở dưới đáy ly. Nghiêng ly như là muốn rót chút rượu vào đầu lưỡi để thử rượu.

“Anh trước kia thường xuyên đến nhà hàng Âu.” Giản Ái hơi do dự hỏi.

“Chuyện thường ngày!” Diệp Tu buông ly rượu. “Hoa hồng này là nhà hàng tặng?”

Bác Diệp à, con trai bác thật sự sẽ dỡ bàn của bác đấy. Giản Ái không thể không gật gật đầu. Nói xong, bồi bàn đầu tiên là dọn khai vị và súp. Đồng thời, có một vị cầm đàn violon đi tới trước mặt bọn họ, kéo một khúc nhạc. Hoa tươi, rượu ngon, đèn cây, còn có không khí tuyệt vời này, vốn hết thấy đều phải nên hoàn mỹ. Nhưng Giản Ái nhìn Diệp Tu đang dùng thìa múc súp từ sau ra trước, lúc ăn súp thì thìa với miệng hợp thành một góc 45 độ, cô lại chỉ cảm thấy bản thân không hề hợp với nơi này chút nào. Chỗ nào cũng đều là lễ nghi của đồ Âu, ngoài cô ra thì những người còn lại ai cũng như nhau. “Tôi giống như một bà nhà quê nhỉ.” Cô có chút chán nản nói.

“Cái gì?” Bởi có người đang kéo vi-ô-lông bên cạnh nên Diệp Tu không nghe được rõ lắm, vì thế anh rút ra một trăm đồng tiền mặt nhét vào người đang kéo vi-ô-lông để anh ta ngừng lại một chút. Nhưng anh chàng đàn vi-ô-lông lại nghĩ đó là tiền boa inh nên càng ra sức kéo đàn.

“Haizz!” Lúc này Giản Ái ở phía đối diện tiếp tục giận dữ nói. “Có thể là tôi không quen thôi!”

“Cô rốt cuộc đang than thở tức giận cái gì vậy?” Diệp Tu vẫn nghe không rõ ràng lắm, vì thế lại cầm 100 đồng đưa cho anh đàn violon để anh ta ngừng một chút. Nhưng là anh chàng vi-ô-lông kia vẫn lại cho đó là tiền boa, nên còn ra sức kéo đàn vi-ô-lông hơn cả hồi nãy.

“Tôi không muốn ăn.” Giản Ái cúi đầu nói. “Tôi với anh hình như là người ở hai thế giới khác nhau.”

Diệp Tu nhấc tay về phía anh chàng đàn vi-ô-lông, anh ta liền tiến lên. “Xin hỏi anh có chuyện gì?”

“Anh đàn violon một lần được bao nhiêu tiền?”

“À!” Anh ta ngập ngừng một chút rồi nói. “Hai vạn!”

“Có thể cho tôi mượn một chút không?” Diệp Tu viết xuống tờ chi phiếu hai vạn tệ đưa cho anh.

“Được!” Có ai mà không đồng ý chứ.

Diệp Tu sau khi lấy được đàn vi-ô-lông liền làm một cái đột ngột ngoài dự kiến.

Bầm! một tiếng, anh đem cây đàn violon đập nát bươm trên bàn cơm. Sau đó ngồi xuống nói với Giản Ái. “Giờ hết ồn rồi, cô lặp lại mấy lời vừa mới nói kia đi.”

42. Chương 42

Diệp Thắng Kiền trốn bồn hoa sau lưng bàn ăn của hai người mà lau mồ hôi lạnh một phen. Thật sự là xấu hổ quá! Sống cùng con trai lâu như vậy rồi mà cho tới giờ ông vẫn không biết con trai ông lại có sức phá hoại mạnh đến như vậy. Ông còn muốn lộ đầu ra nhìn thêm một chút thì cậu bồi bàn ở bên cạnh đã hảo tâm nhắc nhở: “Tiên sinh, đầu ngài lộ quá rồi.”

“Đừng quấy rầy tôi,” Diệp Thắng Kiền mắt cũng không thèm nâng, rút một xấp tiền ra đưa cho cậu bồi bàn.

“Quấy rầy cái gì chứ?” Giọng nói này mặc dù thấp, nhưng vẫn khiến Diệp Tu đang ngồi bên bàn ăn vểnh tai lên nghe ngóng.

“Tôi đâu có gì đâu?” Giản Ái nhìn Diệp Tu không hiểu sao lại ghé lỗ tai về phía bồn hoa: “Anh sao vậy?”

“Cô không có gì. Tôi cũng không có gì.” Diệp Tu làm bộ lơ đãng ngoái đầu thoáng nhìn lại, Diệp Thắng Kiền ở sau bồn hoa mà run rẩy cả người, không ngờ ánh mắt của con trai ông lại sắc bén như vậy.

Diệp Tu cố hết sức giữ vẻ bình tĩnh, quay khuôn mặt Giản Ái đang khó hiểu nhìn anh lại. “Ăn no chưa.”

“Mới bắt đầu ăn thôi mà!” Giản Ái buồn bực ngẩng đầu nhìn anh.

“Nhưng mà cô tay thô chân thô quen rồi,...” Diệp Tu chiu chặt mày. “Dùng bữa ở nơi như thế này sẽ thoải mái sao?”

Con trai, khả năng nói chuyện của con đúng là tệ quá rồi đấy, Diệp Thắng Kiền ở sau bồn hoa suýt chút rơi lệ.

Đừng có trưng ra vẻ mặt ấy nữa, ba à, cô gái của con thì con quyết định. Diệp Tu lén đưa tay đến bên hông, làm động tác đuổi muỗi.

Được rồi, con trai. Nếu con không nói mấy lời cục mịch như vậy thì cần gì người cha già này phải ra tay chứ?

“Anh rốt cuộc đang nhìn cái gì vậy?” Giản Ái ngồi ở đối diện Diệp Tu mà nhú mày.

Cái cô chết tiệt này, cô còn dám nói nữa, chắc chắn là cô cùng ông già liên hợp với nhau! Nghĩ cũng biết, người bình thường thích tự do, làm sao có thể đột nhiên chọn nhà hàng Âu. Diệp Tu từ trên xuống dưới nhìn Giản Ái vẻ mặt đang vô cùng khó hiểu.

“Được rồi! Không ăn thì không ăn, dù sao tôi cũng không thói quen ăn ở mấy chỗ kiểu này.” Vừa mới bị Diệp Tu dọa, Giản Ái quyết định hiện tại phải biết nghe lời, vâng theo ý tứ của anh. Nếu không anh lại muốn lôi cây đàn vi-ô-lông ra mà đập vỡ trên bàn.

Ai vừa nãy còn nói mới bắt đầu ăn —— Hừ! Cái cô chết tiệt này hình như không biết tình cảnh hiện tại của cha già mình thì phải!

“Cha già, hẹn cô gái của mình đến đây rốt cuộc là có ý gì?” Diệp Tu thì thảo tự nói.

“Anh biết hết rồi?!” Giản Ái sợ tới mức toàn thân cứng đờ.

“Tôi nên biết cái gì?” Diệp Tu cười lạnh khoanh tay đáp.

Này! Đối xử với phụ nữ phải lễ độ chút chứ. Diệp Thắng Kiền ở sau bồn hoa không khỏi bị thái độ của con trai chọc cho đỏ mặt mồ hôi lạnh.

Vô cùng xin lỗi, nhưng con không cần ba phải dạy đâu. Từ mẹ, đến dì Thu, tấm gương thất bại của ba còn chưa đủ để con tự kiểm điểm sâu sắc sao? Diệp Tu nặng nề mà bĩu môi sau đó kéo Giản Ái đi.

Công sức tối nay coi như bỏ sông bỏ bể rồi. Diệp Thắng Kiền ở sau bồn hoa mà thở dài.

Ngay lúc Giản Ái trợn mắt há hốc mồm lại sức nhớ đến chuyện chưa lấy hoa hồng. “Còn hoa nữa!”

“Ngoại trừ tôi, không được để ai trong nhà tôi quyết định thay cô.” Bên tai cô đột nhiên vọng đến giọng nói lạnh lùng của Diệp Tu.

Hình như không liên quan gì tới bó hoa đó nhỉ!

“Hoa đó đẹp lắm mà.” Không thể lãng phí.

Giản Ái tiếp tục nhần nại!

“Bó hoa đó có đẹp cũng không phải là do tôi tặng, cô lấy làm gì chứ?”

Cha già nhà mình bản thân không chịu sửa đổi, không được lấy hoa của ông ấy, xúi quẩy! Diệp Tu dè dặt bó hoa của ba mình.

“Nè! Nè, nè...! Bây giờ đã hết thời gia trưởng rồi. Anh phải tôn trọng ý kiến của tôi.” Giản Ái dưới tình thế cấp bách, hất tay muốn đi lấy hoa.

Diệp Thắng Kiên ở sau bồn hoa vui như mở cờ trong bụng, nhìn đi, con trai cứ khinh thường ba anh đi, thực ra ba anh mới là cao thủ nhé.

“Cô muốn thì ngày mai tôi sẽ tặng cô cả một ngàn tám trăm bông.” Diệp Tu giữ chặt cô, vẻ mặt hoàn toàn là không nhượng bộ.

“Ai cần hoa của anh chứ.” Mắt thấy bàn ăn càng ngày càng xa, Giản Ái chỉ thiếu đường là lấy dao chặt đứt cánh tay anh đang kéo tay mình. “Không nhìn thấy bó hoa đó rất tươi sao, lấy ra đem đi bán có khi còn bán được giá tốt đấy!” Người này mà cũng là doanh nhân sao, cả chuyện tái sử dụng phế phẩm cũng không biết.

Rầm một tiếng, phía sau Giản Ái hình như có cái gì đó rớt xuống. Cô vừa định quay đầu, Diệp Tu đã kiên quyết xoay mặt cô lại. “Tôi đói rồi, trước tiên đi theo tôi ăn cái gì đó đã.”

Cửa vừa đóng, xe Diệp Tu đã gầm rú phóng đi. Nơi đến không phải là khách sạn hay nhà hàng nào, mà là nơi Giản Ái thuê trọ.

Giản Ái tưởng anh muốn cô nấu đồ ăn nên đi vào bếp, “Ăn mì hay ăn cơm, mì thì có ngay chứ cơm thì phải chờ thêm lát nữa.”

“Không ăn gì hết.” Diệp Tu kéo lỏng caravat. Giọng cũng không cao, chỉ là thần bí nói một câu mà đã khiến Giản Ái căng thẳng hết cả người.

Cô quay đầu nhìn lại, Diệp Tu chậm rãi cởi âu phục sau đó đi về phía cô.

Giản Ái không khỏi hít một hơi khí lạnh. Cô không cần nói: “Anh không phải nói anh đói bụng sao?” Chẳng lẽ muốn ăn cô trước, dừng nha, bây giờ cô đang đói đấy, có chết cũng phải làm một con quỷ no.

“Trước tiên không ăn mấy món đó.”

Thật vậy rồi hả! Giản Ái ôm lấy hai cánh tay, lời lẽ danh thếp: “Tôi yên cầu nhân quyền.”

“Chúng ta trước tiên ăn chút thức ăn nhẹ, sau đó xem phim.” Diệp Tu tháo caravat xuống sau đó trực tiếp xắn tay áo lên.

Cái tên này đúng là xấu xa, cứ nói chuyện lấp lửng, hại cô suy nghĩ chút hiểu lầm.

“Được không?” Diệp Tu nhìn Giản Ái há miệng ra lại có chút mất kiên nhẫn. “Đừng có há miệng ra như vậy nữa, xấu chết đi được.”

“Tôi mà xấu á, có anh xấu thì có!” Sau khi nói xong, Giản Ái thẳng tiến vào phòng ngủ thay đồ thoải mái rồi bước ra. Sau đó khoác tay Diệp Tu, “Đi thôi!”

Diệp Tu vốn ngại miệng cô không nói được câu gì tốt đẹp đang tính nói cô, lại thấy cô khoác tay mình thì khóe miệng không khỏi cong lên. Có điều anh vẫn thấy không đủ liền kéo đầu Giản Ái về phía mình một chút.

Giản Ái bị anh chỉnh sang tư thế chim nhỏ nép vào người này thì vô cùng không quen. Nhưng Diệp Tu lại làm như không thấy cô đang kháng nghị. Cho nên đến khi Giản Ái theo anh đến ngồi trong rạp chiếu phim thì cổ cô đã cứng đờ cả ra. Đều tại tên Diệp Tu này, Giản Ái oán hận nhìn anh.

Diệp Tu vỗ cô một cái, bổ cứu nói. “Nè! Đừng có làm vẻ mặt như vậy chứ, tôi ra ngoài mua bỏng cho cô ăn.”

Bỏng cũng có phải đồ trang điểm đâu, có thể thay đổi sắc mặt sao? Giản Ái nghiêm mặt nhìn thẳng phía trước: “Tôi tự ra ngoài mua.” Nhân tiện để gió lạnh thổi bớt chút phần nộ của mình.

“Không được, nhìn sắc mặt cô nửa xanh nửa đỏ, nhìn cứ như thầy tướng ấy, sau khi ra khỏi đây lỡ làm người ta sợ thì làm sao? Vẫn để tôi ra ngoài mua cho!”

Nói linh tinh, “Anh mới giống thầy tướng ấy!” Giản Ái vừa mới quay đầu mắng Diệp Tu lại không cẩn thận bị anh hôn một cái lên mặt. “Chịu quay đầu nhìn tôi rồi sao. Vì sao lúc này lại kỳ quái vậy hả?”

“Ai bảo anh hại cổ tôi cứng đờ như muốn rớt.” Giản Ái xoay tròn mắt. “Tôi muốn phạt anh.”

Thấy vẻ mặt cô đã tốt hơn, trái tim Diệp Tu cũng bắt đầu nhộn nhạo. “Phạt tôi thế nào?”

“Ăn đậu hủ thú.” Giọng Giản Ái lại thêm phần dụ dỗ: “Nghe nói nó bên ngoài thú, nhưng bên trong rất thơm.” Giọng điệu giống như là có chút làm lợi cho anh.

Nhưng trong đầu Diệp Tu vừa nghĩ đến đậu hủ thú, liền ngay lập tức kiên quyết lờ đi yêu cầu trừng phạt của Giản Ái.

Xem phim xong, Giản Ái ở trên đường về nhà vẫn không từ bỏ ý định nói. “Anh còn nói để tôi phạt anh, vậy mà bản thân lại không chịu phạt. Anh đàn ông đại trượng phu mà nói không giữ lời gì hết.”

...

Diệp Tu vẫn hồ hững vờ như không nghe thấy. Giản Ái thấy anh như vậy thì không khỏi có chút bực bội. Đổi hờn đi một mình về phía trước.

Diệp Tu liền vọt lên, đến trước mặt cô sau đó đưa tay nắm lấy cổ tay cô, sau đó nữa lại nhe răng ra uy hiếp: “Ăn thì ăn, nếu khó ăn quá thì phần thừa lại cô phải ăn giúp tôi.”

“Ha ha ha ha, anh, Diệp Tu, anh, anh thật sự chịu ăn hả? Thôi bỏ đi, tôi không làm khó dễ anh đâu.”

Trên gương mặt lạnh lùng của Diệp Tu đột nhiên xuất hiện vẻ gì đó như là không bằng lòng, thật sự là hiệu quả rất rõ ràng. Cho nên ăn đậu hủ thú hay không chỉ là thứ yếu.

Diệp Tu đối với thái độ này của cô lại vô cùng khinh thường, “Nói được thì làm được!”

Nhưng Giản Ái nhìn thấy vẻ mặt anh rõ ràng là khổ sở, lại cố ra vẻ sảng khoái liền nhịn không được mà lại cười ha hả.

Buổi tối, Diệp Tu ăn đậu hủ thú xong liền lao vào phòng tắm nôn. Giản Ái tắm xong vừa sấy tóc vừa cười thâm. Có khi cô sợ anh muốn chết, hóa ra anh cũng chỉ là một gã đàn ông thú.

Chờ Diệp Tu nôn xong đi vào phòng khách lấy khăn giấy lau miệng, Giản Ái mới nén cười hỏi anh. “Rõ ràng đã nói nếu khó ăn quá thì anh có thể đưa tôi ăn mà!”

Không ngờ, Diệp Tu lại nổi giận, cầm khăn giấy trong tay hung hăng ném vào trong thùng rác. “Mấy thứ khó ăn như vậy, tôi còn ăn không vô thì sao phải để cô gái của tôi ăn chứ!”

43. Chương 43

Giản Ái nghe Diệp Tu nói vậy trong lòng rõ ràng rất thích, nhưng vẫn nhịn xuống, làm bộ như không để ý mà rời khỏi đó.

Cho nên mới nói phụ nữ ấy à! Thật đúng là sinh vật kỳ quái.

Sau khi Diệp Tu xúc miệng xong, Giản Ái trực tiếp khoanh chân ở trên giường đọc sách, anh có lẽ do hai hôm trước vừa mới ốm dậy nên người vẫn còn hơi mệt, vì thế liền nằm thẳng dưới chân cô ngủ. Nhìn thấy anh an phận như lúc này, Giản Ái lại nhớ tới tình cảnh lúc trước nhìn thấy anh quả thực là sờn tóc gáy, may mà bản thân cô không xem anh như dê béo, lúc nào cũng chỉ giữ suy nghĩ thuần khiết mà đối xử với người ta. Có điều nhìn anh xuất thân giàu có vậy mà cuối cùng cũng chẳng hạnh phúc hơn cô là bao.

Đang miên man suy nghĩ, Diệp Tu nói mớ câu gì đó rồi xoay người hất hết chăn trên người xuống đất. Chuyện này căn bản cũng chẳng có gì to tát, có điều tối nay anh cũng không có mang theo quần áo để thay, có thể nói là không mảnh vải che thân mà ngủ. Giản Ái nhẹ nhàng nhặt chăn lên đắp lại cho anh, mặc dù anh có thể cùng cô về đây, nhưng dù sao cũng là chỗ lạ, anh làm sao có thể quen được, huống chi chỗ này thật sự là đến một cái máy điều hòa nhỏ cũng không có, chỉ có một quạt quay đang phành phạch chạy.

Có thể thấy anh thật sự là rất mệt, không ngủ không được. Nhưng mà có khi nào anh có thể ở trong mơ mà nói ra lời thật lòng không nhỉ? Đang vô thức mà nghĩ linh tinh như vậy, lại nghe thấy người ở chợ đêm bên dưới lầu gào lên là dọn hàng, Giản Ái mới giật mình thấy nên đi ngủ.

Trong đêm khuya như thế này nhìn ánh đèn bắt đầu ngọn tỏ ngọn lu bên ngoài cửa sổ, trong lòng cô không thể không thấy lạnh lẽo, nhưng nhìn lại Diệp Tu đang ngủ ở dưới chân mình, bên trong lại mơ hồ có chút ấm áp.

Diệp Tu thích cô sao, hình như là từ năm năm trước đã thích rồi thì phải! Không biết khi đó lúc anh biết cô bỏ đi có vào ban đêm như thế này mà đứng dưới ánh đèn sáng tỏ cô đơn đợi cô về không nhỉ. Nghĩ đến đây Giản Ái lại không nén được nụ cười, vươn tay muốn sờ lên mặt anh, nhưng lại thấy như vậy trẻ con quá nên mới ngượng ngùng rút tay lại. Cô thở dài, ai đó ở dưới chân vẫn đang ngủ rất say.

Cô nghĩ nghĩ một chút rồi xoay xuống cuối giường gãi vào lòng bàn chân anh. Nhưng Diệp Tu chỉ hơi hơi cong khoe môi lên một chút, cả một tiếng động cũng không chịu phát ra. Giản Ái lại tiếp tục suy nghĩ, vén tóc ra sau tai rồi chậm rãi cúi đầu hôn lên mũi anh một cái.

Nhẹ như vậy, chắc anh sẽ không dậy đâu nhỉ! Nhưng Diệp Tu lại đột nhiên mở mắt ra, ánh mắt tựa như một vực sâu không đáy chăm chú nhìn cô, bốn phía nhất thời chìm vào yên tĩnh, yên tĩnh đến mức cả tiếng tim đập cũng có thể nghe được!

“Xin lỗi! Vừa nãy tôi chọc anh mà không thấy anh dậy, tưởng anh đã thật sự ngủ say, cho nên tính vẽ lên mặt anh.”

“Vẽ? Ai cho cô vẽ.” Tay Diệp Tu ngay tức khắc tựa như một con chim ưng mạnh mẽ tóm chặt lấy cổ cô! Giản Ái sợ hết cả hồn, chỉ đùa chút thôi mà, có cần phải nghiêm túc như vậy không?

“Tôi đang ngủ ngon, ai bảo cô chọc tôi thức giấc.” Diệp Tu rít gào! “Cho nên cô phải chịu trách nhiệm.”

Chịu trách nhiệm hát ru dỗ anh ngủ lại sao? Giản Ái suýt chút nữa là bật cười ha ha.

Lúc này cái chân ở trên người Diệp Tu lại từ từ tuột xuống. Á! Lần này Giản Ái xem như tự tay đẩy mình vào miệng hổ. Ngón tay bấm vào da thịt cô tựa như răng nanh trong miệng con hổ kia, dường như là muốn cắn toạc máu thịt của cô ra.

Diệp Tu giữ chặt lấy tay cô, trong con ngươi đen đều là bóng người cô, ở trong nháy mắt đã mất đi vẻ lấp lánh, đèn tắt, kéo hơi thở về sâu không thấy đáy, không ánh sáng không rộn rã không lời đường mật. Đôi mắt phủ kín màn sương ham muốn màu đỏ tươi dưới hàng mi rợp bóng của anh nói rõ là muốn xé cô thành vụn mảnh, sau đó nhặt từng miếng lại nắm chặt ở trong lòng bàn tay mình.

Giản Ái vươn tay, chạm vào mặt anh, hai tay anh buông lỏng, hơi thở cực nóng cuộn cuộn phả vào trong đêm tối. Giản Ái ngồi dậy từ dưới thân anh, chỉ dừng một lát, rồi nhắm mắt lại nhẹ nhàng cởi bỏ quần áo của mình. Trong phút chốc, cơ thể Giản Ái ngã lên giường.

Diệp Tu ở trong cơn cực lạc phát ra một tiếng thở dài chán động, càng kịch liệt giày vò môi cô. Mặt Giản Ái suýt chút bị anh làm cho lệch sang một bên, ở dưới thân anh cô có thể nhìn thấy phía dưới bàn tay mạch đập đang kịch liệt phập phồng. Người đàn ông thế này thật quá mạnh mẽ! Thực làm cho người ta vui cũng không được, hận cũng không xong.

Ngày hôm sau lúc ánh mặt trời bên ngoài cửa sổ thoáng chốc chiếu vào phòng. Giản Ái đứng ở bên xe Diệp Tu. Nhưng sắc mặt của anh dường như tái nhợt.

Giản Ái áy náy ngập ngừng nói một tiếng: “Anh về nghỉ ngơi trước đi! Tôi tự đi xe buýt cũng được.”

“Tôi vẫn chưa yếu đến mức đó.” Diệp Tu kéo cửa xe ra lập tức đẩy Giản Ái đi vào.

Lúc thắt dây an toàn cho cô, Diệp Tu há mồm xâm nhập vào môi cô, hung tàn cuộn lấy đầu lưỡi cô mà cướp đoạt một hồi, mới lưu luyến dời tay khỏi ngực cô, chuyên tâm lái xe. Diệp Tu vốn không biết cảnh tượng tối hôm qua đến sáng nay ở cùng Giản Ái bị ai đó dùng máy ảnh kỹ thuật số chụp lại, cũng nhanh chóng gửi đến cho người ta.

Bởi vì ngày đó Tiểu Viện ở công ty Phi Điều bị chuyện nhận hoa hồng làm cho nổi dóa. Nhưng Tiểu Viện vẫn ngồi một mình trong văn phòng, nhìn ảnh Giản Ái chụp chung với Diệp Tu, vẻ mặt vừa u ám, vừa thất vọng. Dường như đến cả tiếng bước chân từ bên ngoài vọng đến cũng không biết.

“Tiểu Viện,” Thư Mai bước vào kề sát mặt đến trước mắt cô ta, hơi thở lạnh như băng phả lên mặt cô ta, “Con làm ta thất vọng quá rồi, con dám cầu kết với người bên phòng vật tư nhận hoa hồng. Thật sự là uống công ta cất nhắc con.”

Tiểu Viện ngẩng đầu nhẹ nhàng nói với bà: “Dì, chỉ có dì thất vọng vì con thôi sao?” Môi cô ta run run. “Dì không quản lý công việc mà cũng biết, vì sao anh ấy lại không biết. Đúng vậy! Là con cố ý làm như thế, nhưng cho dù con có làm như thế nào, anh ấy cũng không nói con, thậm chí một chút cũng không để ý tới con.”

Cô ta tựa đầu lên bàn làm việc, ánh mắt không tiêu cự nhìn những tấm ảnh trên mặt bàn. “Anh ấy đem qua còn qua đem ở nhà cô ta.” Ngón tay cô ta chọc lên mặt Diệp Tu một cái. “Anh ấy nhìn thật tiều tụy, vậy mà vẫn kiên trì muốn đưa đón tình nhân. Cho nên bất luận con có tham ô bao nhiêu tiền hay là gặp phải họa lớn đến thế nào, cũng không bằng đầu ngón chân của Giản Ái, cũng không khiến anh ấy nhìn lấy một lần.”

Những lời này chẳng khác nào một luồng sét, vẻ mặt bà Thư Mai bất động. Tiểu Viện làm như không nhìn thấy vẻ mặt bà, “Đây là vì sao, Diệp Tu, Diệp Tu, đã năm năm rồi, em tốt cũng làm, xấu cũng làm, vì sao anh vẫn không để ý tới em.” Cô ta mỗi một tiếng đều kêu lên giống như xé nát cả ruột gan ra giải bày cho khắp thiên hạ, khiến Thư Mai không tự chủ được mà thấy đau lòng.

“Dì, sa thải con đi! Hoặc là điều con đến chỗ khác cũng được, để con có thể rời xa cái chỗ thương tâm này.” Chất giọng thất hồn lạc phách của Tiểu Viện lại tiếp tục vang lên.

Bà Thư Mai cúi đầu nhìn cô ta, “Người phạm sai lầm không quan trọng, biết sai có thể sửa là được.” Bà uyển chuyển nói.

Tiểu Viện nắm tóc mình thật mạnh một cái, “Nhưng con ở đây còn có ý nghĩa gì chứ?”

Bà Thư Mai có chút thương hại nhìn cô ta: “Tiểu Viện, yên tâm, dì sẽ tạo cơ hội cho con.”

Tiểu Viện hưng phấn vừa định vươn tay, lại có chút bất lực buông xuống. “Thật sự còn có cơ hội sao?”

Nhìn bộ dạng đau khổ vì tình của cô ta, bà Thư Mai vỗ vỗ vai cô ta: “Có. Trước mắt vẫn còn một cơ hội, sáng nay Tu Tu không về công ty, mà về nhà, hiện tại ba Tu Tu đã đi ra ngoài, lát nữa dì cũng có việc phải đi, con về nhà đi, chìa khóa phòng Tu Tu để dưới bồn hoa thứ hai trong phòng khách, tự con lấy đi!”

Tiểu Viện nhất thời vui mừng nhào vào trong lòng bà nỉ non.”Cám ơn dì!”

Nhìn Tiểu Viện yêu Diệp Tu, yêu đến không thể tự khống chế được, trong lòng Thư Mai không khỏi cảm khái ngàn vạn.

Nhưng bà vừa xoay người đi ra ngoài, tiếng bước chân dần dần đi xa, nét mặt Tiểu Viện liền từ từ biến mất. Hoàng Phượng Giang trợ thủ của cô ta đi đến, dùng sức vỗ tay. “Vở kịch này diễn rất hay!”

Tiểu Viện cười lạnh một tiếng, từ trong ngăn kéo lấy ra một gói thuốc lá, sau đó bắt đầu nuốt vôn phun sương. “Chuyện này có gì khó. Chỉ cần vài giọt thuốc nhỏ mắt là xong.”

“Đúng là em ngu ngốc, định bụng khi xảy ra chuyện một mình em sẽ chịu, may mà chị anh minh.”

Tiểu Viện phun một ngụm khói vào mặt cô ta. “Bớt nịnh hót đi, trước tiên nhả tiền cô đã ăn ra đi.”

“Tổng giám đốc Thư không phải là không truy cứu sao?” Ánh mắt Hoàng Phượng Giang có chút mập mờ.

“Bà ta đúng là không truy cứu, nhưng chị đây muốn có được con trai bà ta!” Tiểu Viện đưa một điều thuốc cho cô ta. “Dựa vào sự tín nhiệm và đồng tình của bà ta đối với chị đây, chị đây còn không thể ngồi lên cái vị trí Diệp phu nhân đó sao.”

Hoàng Phượng Giang nhận điều thuốc. “À mà tổng giám đốc Diệp không phải là đã thích ai đó rồi sao?”

Tiểu Viện ngả đầu nhả ra một vòng khói lên trời. “Xi! Giữa nam nữ cũng chỉ có mỗi việc ấy thôi, huống hồ chỉ cần đêm nay Diệp Tu ném thử mùi vị của chị đây, anh ta sẽ phát hiện chị đây ngon lành hơn cô ả Giản Ái kia gấp trăm lần.”

44. Chương 44

Nghe Tiểu Viện nói vậy, Hoàng Phượng Giang không nói gì nữa, chỉ quay mặt đi. Có lẽ kỹ thuật giường chiếu của tổng giám sát Tiểu thật sự hơn người, nhưng đàn ông sẽ vì một lần mây mưa mà thay đổi tâm ý của mình sao?

“Có phải cô đang nghĩ Diệp Tu sẽ không có khả năng chỉ vì một lần mà đã thần phục dưới chân tôi đúng không?” Tiểu Viện nở một nụ cười, vẻ mặt như sao băng, vút qua trong thoáng chốc!

“Có muốn xem kết quả ngày mai không?”

Nụ cười này khiến Hoàng Phượng Giang cảm giác toàn thân ớn lạnh, tổng giám sát Tiểu nắm chắc phần thắng như vậy, chẳng lẽ lại có ẩn tình gì bên trong?

Đúng vậy! Đợi Hoàng Phượng Giang đi khỏi, Tiểu Viện liền mở lòng bàn tay ra, bên trong là một gói thuốc bột màu trắng — chuyện xảy ra năm trước bây giờ sẽ thay đổi. Bởi vì đó không phải là thuốc kích dục, dùng thuốc kích dục con người ta vẫn giữ được lí trí, nó cũng không phải loại thuốc mê thông thường, thuốc mê thông thường sẽ chỉ làm người ta tạm thời mất đi tri giác, còn nó chỉ cần hút một lần, một số khu vực trong đại não có thể sản sinh những biến hóa không thể nào chống lại được!! Chỉ cần một lần, một lần mà thôi, Diệp Tu đã có thể bị cô nắm trong lòng bàn tay. Minh không vì mình trời tru đất diệt, năm năm nay cô ta đã phải suốt ngày nơm nớp lo sợ sấm một vai diễn hoàn toàn không phải là mình rồi. Bóng tối mạnh mẽ nhất trước bình minh sắp bị thứ bột trắng trong tay cô ta thay đổi, đem tới một bước ngoặt cho cô ta.

Lúc này Hàn Nhiên lặng lẽ trốn đi theo đường ngoài cửa sổ. Gói thuốc trong tay Tiểu Viện, trong cái đêm lộn xộn ở quán bar Âu Thượng cũng đã từng uống nhầm. Cũng bắt đầu từ đêm đó, nghe nói Âu Thượng vùi mình vào trong ma túy không thể nào rút ra được. Cuối cùng hai năm trước chỉ vì giành một gói ma túy nhỏ mà phải bỏ mạng trên phố. Khi chết, cân nặng anh ta từ 80 kg giảm xuống còn 35 kg, có thể thấy bột ma túy trong tay Tiểu Viện lợi hại đến cỡ nào.

Đầu óc Hàn Nhiên trong nháy mắt trở nên trống rỗng, nhưng cũng rất nhanh đã định thần lại mà đi ra ngoài. Lúc này mà tổ cáo hành động của Tiểu Viện, ngoại trừ khiến Diệp Tu có phòng bị thì cô ta có được lợi ích gì! Chứng cứ phạm pháp lúc trước, anh ta vẫn còn nắm chắc trong tay, chẳng lẽ chỉ vì một lần giúp anh ta phòng bị thành công mà chứng cứ có thể bị lấp liếm đi sao? Không có khả năng!

Cô ta cũng không cam tâm. Hàn Nhiên nắm chặt tay dường như nghe thấy những tiếng sóng sợ hãi trong lòng đang bóp nghẹt trái tim cô ta. Đúng vậy, bước ngoặt của cô ta đây rồi!

Chờ đợi thời cơ nhiều như vậy năm cuối cùng cũng đợi được cái gọi là quân tử báo thù, mười năm không muộn. Diệp Tu nợ cô ta một lần thì cứ dùng cả đời ra mà đổi lấy. Tiểu Viện tự làm tự chịu thế nào cũng chết không được tử tế. Lúc chàng hoàng tử đáng ghét bị mù phù thủy bỏ thuốc sau đó trở thành phế nhân,

cũng là lúc cô ta sắm vai của mình — cô bé lọ lem lương thiện. Dù không thể kịp thời cứu hoàng tử, nhưng dù sao cũng không khiến anh ta bị hãm hại. Bà Thư Mai không phân biệt được thị phi cũng chẳng phân biệt được thiện ác kia chẳng phải là thích đem hạnh phúc của con mình ra để trả ơn nhất sao? Nếu Tiểu Viện có thể trở thành vị hôn thê của Diệp Tu, vậy thì cô ta cũng có thể. Còn Giản Ái thì cứ đi mà chết đi!

Nghĩ đến kết quả, khoe môi Hàn Nhiên lại khẽ nén cười. Đúng vậy, trước giờ cô chẳng phải là cô gái lương thiện gì. Số tiền Diệp Tu đã từng hứa cũng không khiến cô ta từ bỏ được món lợi lớn có thể nảy ra trước mắt. Nhớ câu chuyện bỏ ngựa và ve sầu không? Bỏ ngựa bắt được ve sầu, nào ngờ lại chỉ là làm mồi cho kẻ khác.

Hàn Nhiên đi theo sau xe Tiểu Viện, Tiểu Viện ở đằng trước đang đi về phía nhà họ Diệp. Đến gần trước biệt thự nhà họ Diệp, Hàn Nhiên đứng trước cửa sắt, trợn mắt há hốc mồm, từ bên ngoài có thể nhìn thấy bể phun nước vĩ đại bên trong, xung quanh là hoa cảnh tú tủa hương ngào ngạt, bao quanh nhà là hồ nước lượn quanh.

“Cô Tiểu, mời cô vào.”

Bảo vệ đứng ngay ngắn sau cửa sắt, đầu tóc chỉnh tề, vẻ mặt cẩn thận nghiêm túc khiến người ta phải hoài nghi đây không phải là khuôn viên tư gia mà là nơi cơ mật trọng yếu.

Tiểu Viện gật đầu mỉm cười: “Cám ơn!” Ánh mắt cô ta dường như chợt lóe lên nhưng lập tức lại yên ả như sóng nước: “Tôi vào trước.”

Trời dần tối. Hàn Nhiên có cảm giác như điện giật, bảo vệ nghiêm ngặt như thế, nhân viên bảo vệ cẩn thận như vậy thì cô ta phải vào bằng cách nào đây? Chẳng lẽ chưa đánh đã lui?!!

Nhớ tới việc mấy tháng nay Tiểu Viện thường xuyên gây khó dễ cô ta, cô ta tuyệt đối không thể để Tiểu Viện thực hiện được ý đồ sau đó lại tiếp tục ra oai trước mặt cô ta. Vậy nên Hàn Nhiên cẩn thận gọi tới số di động của Diệp Thắng Kiên. Bên kia, đèn đuốc lục tục sáng lên khiến khu vườn trong nhà như được dát lên một lớp trang sức lấp lánh. Dưới ánh sáng phồn hoa rực rỡ không ngừng có nhân viên mặc đồng phục bắt gặp Tiểu Viện liền mỉm cười với cô ta, giống như đã sớm xem cô ta là nữ chủ nhân tiếp theo của nhà họ Diệp. Chẳng qua Tiểu Viện chỉ lười biếng gật đầu với họ, không để ý như lúc trước.

Nhìn tới căn phòng phía đông của Diệp gia, trong ánh mắt chị ta lóe lên tia sáng “Diệp Tu, tôi đến đây.”

Tay cô ta không thể khống chế mà run rẩy, cô ta bước trên những bậc thang nhà họ Diệp mà cứ có cảm tưởng như đang bước trên con đường dang quang ở phía trước.

Bảy giờ ba mươi phút, Tiểu Viện bước vào phòng. Tim cô ta đập vang dội không khác gì trống trận. Sau khi lấy được chìa khóa phòng của Diệp Tu, cô ta giống như đã nắm chắc được ngai vàng nữ vương trong tay, đã sắp đặt được vương miện nên ánh mắt cũng bắt đầu lấp lánh vẻ kiêu ngạo của kẻ thống trị.

Cửa phòng mở ra. Diệp Tu ở trên giường tuy rằng đang ngủ say nhưng vẻ mặt vẫn sắc bén như trước. Ánh mắt Tiểu Viện lướt qua bóng hình anh, từ trên giường mặt anh cô ta có thể cảm giác được sự lạnh lẽo khiến người ta không rét mà run, ngay lập tức mồ hôi bỗng đổ ướt cả tay áo!

Né tránh khuôn mặt anh, Tiểu Viện rót một ly nước lọc thả chất bột màu trắng vào trong. Hôm nay cho dù anh có là ai đi nữa? Chỉ cần uống xong ly nước này thì năng lực có lớn đến đâu cũng thành phế vật hết.

Đồng hồ treo tường trong phòng khách kêu vang, Tiểu Viện cầm cốc nước từng bước từng bước một tiến về phía Diệp Tu. Chỉ vài bước ngắn ngủi cũng khiến cô ta phải văng đầu hoa mắt, máu dồn hết lên trên. Thành công. Thành công sắp về tới tay rồi.

Lúc này cửa lại đột nhiên mở ra, Diệp Thắng Kiên khoanh tay đứng trước cửa: “Người ngu xuẩn có hai loại, loại thứ nhất là biết rõ không thể làm nhưng vẫn cố tình làm, loại thứ hai là không biết tự lượng sức mình. Mà hai loại này cô đều có đủ cả.”

Hàn Nhiên đứng ở phía sau ông đay mắt có ý cười nhàn nhạt, vẻ đắc ý hiện lên rất rõ ràng. Thế nhưng trên mặt cô vẫn có chút tiếc nuối nho nhỏ, nhìn bộ dáng Tiểu Viện thì có vẻ như Diệp Tu vẫn chưa uống

thứ bột đó. Xem ra cuộc sống này quả nhiên không có chuyện gì là tuyệt đối hoàn hảo. Phía trước bọn họ, khuôn mặt Tiểu Viện thoáng chốc trở nên trắng bệch, toàn thân run rẩy.

“Nói đi! Là tự cô làm, hay là có người sai khiến.” Thái độ Diệp Thắng Kiên bình thản hòa hoãn.

Tiểu Viện nghe được tiếng rằng mình đang run rẩy va vào nhau: “Cháu nói bác sẽ tin sao?”

Lúc này Hân Nhiên cảm thấy lồng ngực không ngừng bất an. Quả nhiên Tiểu Viện cắn răng nói: “Là Hân Nhiên và cháu cùng nhau lên kế hoạch. Không ngờ cô ta lại là kẻ tiểu nhân, dám đem cháu ra làm vật hi sinh.”

Bị tiếng nói của cô ta đánh thức, Diệp Tu từ trên giường ngồi dậy, khuôn mặt không chút thay đổi nhìn trong phòng đột nhiên có thêm nhiều người, anh tự mình xuống giường tới phòng bếp tìm nước uống.

Đằng sau anh, Hân Nhiên đang ở dùng toàn bộ sức lực phản bác lại Tiểu Viện: “Bác đừng tin cô ta, cháu là người do tổng giám đốc Diệp phái tới nằm vùng. Bác trai nếu bác không tin, có thể hỏi tổng giám đốc Diệp “

Cùng lúc đó. Ở trong phòng khách Diệp Tu cảm thấy bụng hơi đói, anh mở ra tủ lạnh lấy ra một quả táo sau đó bắt đầu gọt vỏ. Hân Nhiên đuổi theo anh lớn tiếng nói: “Tổng giám đốc Diệp, anh mau nói với bác trai là tôi làm việc cho anh đi.”

Diệp Tu đang gọt táo khẽ gạt đầu, sau đó cầm lấy di động gọi tới điện thoại phòng nhân sự: “Thông báo công ty sa thải Tiểu Viện ngay lập tức.”

Do chưa hết giận, Hân Nhiên đứng bên cạnh Diệp Tu lại nói thêm vào: “Tổng giám đốc Diệp, thực ra tôi ở công ty đã điều tra ra được Tiểu Viện chẳng những có hiện tượng tham ô, hơn nữa hình như còn có liên hệ với xã hội đen. Nếu không thì trong tay chị ta làm sao có thể có hàng cấm.”

Tiểu Viện vội quỳ xuống, nắm lấy ống quần Diệp Tu, mồ hôi rịn trên trán cô ta tí tách rơi xuống: “Diệp Tu, lần này tôi thật sự sai rồi, anh sa thải tôi là điều đương nhiên. Nhưng mà tôi và xã hội đen tuyệt đối không có liên quan gì. Hân Nhiên, cô ta ngấm máu phun người.”

“Không những có...” Gọt táo xong, Diệp Tu đặt con dao gọt hoa quả trong tay xuống, đôi mắt âm trầm nhìn cô ta một cách uy hiếp: “Mà năm năm trước chị cũng đã từng làm chuyện như vậy. Tôi có một đàn anh tên là Âu Thượng bởi vì cô mà anh ta phải bỏ mạng ở đầu đường, tôi nói không sai chứ!”

Hóa ra anh ta đã biết, Tiểu Viện toàn thân giống rơi vào trong hầm băng.

“Không chỉ như thế, cô còn đồng thời thiết kế tai nạn xe cộ.”

Diệp Tu tao nhã đẩy cửa ra.

“Nể tình năm năm quen biết, tự cô đi đầu thú đi! Nếu để tôi tố giác cô, tội của cô không chỉ hai ba vụ này đâu.”

“Tôi không muốn!”

Tiểu Viện sợ hãi lớn tiếng kêu lên, cô ta biết cuộc sống năm năm tôn quý của cô ta thế là đã đi tong, tương lai cô ta chỉ có thể ngồi trong ngục giam ngắm mảnh trời qua ô cửa nhỏ. Cho dù cô ta có thể ra ngoài cũng vĩnh viễn phải sống dưới sự coi thường của người khác, thậm chí nếu Diệp Tu can thiệp vào cô ta thậm chí còn không thể tìm nổi một công việc để giải quyết việc no ấm của bản thân. Nếu đã như vậy thì cô ta thà chết còn hơn. Nhưng cô ta sẽ chấp nhận chết uống như vậy sao?

“Tôi sẽ không tự thú.”

Ánh mắt Tiểu Viện đột nhiên dừng lại ở con dao gọt hoa quả mà Diệp Tu vừa đặt trên bàn trà.

“Tôi không làm gì sai, vì sao phải đi tự thú!” Cô ta vừa lớn tiếng quát to thu hút sự chú ý của mọi người, vừa đột ngột xông lên, cầm lấy con dao gọt hoa quả đâm về phía Hân Nhiên.

Ngay lúc Hân Nhiên thét chói tai, cho rằng con dao sắp đâm trúng cô, Tiểu Viện đột nhiên quỹ dị vòng sang hướng khác, Diệp Tu vì bất ngờ nên không kịp né con dao Tiểu Viện đang điên cuồng đâm xuống ngực anh.

“Tu Tu!” Giọng nói Diệp Thắng Kiền vang lên thê lương.

Trong bệnh viện, các bác sĩ chạy đi chạy như điên tiếp nhận Diệp Tu hôm kia mới vừa xuất viện.

“Bệnh nhân toàn thân co giật. Hô hấp càng ngày càng yếu.” Y tá ở bên cạnh giường chăm chú quan sát tình hình Diệp Tu.

“Lập tức giữ chặt cơ thể anh ta, không thể để iệng vết thương tiếp tục vỡ ra! Nhanh chóng tiến hành hô hấp nhân tạo, lập tức đưa bệnh nhân vào phẫu thuật!”

Diệp Thắng Kiền được khuyên ở lại bên ngoài phòng cấp cứu, chỉ trong một đêm ngắn ngủi mái tóc mau đen đã chen lẫn không ít tóc bạc. Ông nhìn vợ mình chỉ biết khóc lóc nỉ non. Trong lòng ông hoảng hốt suy nghĩ, chẳng lẽ ngoài việc chờ đợi ông không thể làm điều gì khác cho con hay sao.

Đêm khuya, Giản Ái vừa hoàn thành việc theo dõi một ngôi sao buồn rầu bước về nhà. Nhưng phía trước có một người đàn ông sắc mặt tái nhợt, không có nửa phần huyết sắc đứng im không nhúc nhích. Cô ngẩng đầu nhìn thoáng qua sau đó có chút kinh ngạc kêu lên: “Bác Diệp.”

“Theo bác tới bệnh viện!” Giọng nói Diệp Thắng Kiền cũng không lớn, nhưng lại mang theo thái độ không thể hoài nghi: “Tu Tu bị người ta đâm bị thương, bác không thể mất đi đứa con này, cho nên cháu phải cùng bác tới bệnh viện ở bên cạnh nó cho đến khi nó tỉnh lại mới thôi.”

Giản Ái nghe vậy sắc mặt lập tức trắng bệch.

45. Chương 45

Xe chỉ mới đi khỏi bệnh viện không xa mà lại như đã đi rất lâu rất lâu. Mưa phùn lất phất bụi mờ, thấm ướt trên những phiến lá, màu lá xanh dưới ánh đèn đường mù mịt lại trở nên không chân thực tựa như một bức tranh sơn dầu, trời bắt đầu mưa lớn, những ánh đèn phía xa xa bị bao phủ trong làn mưa trắng xóa, tất cả khiến người ta có cảm giác như chưa vào đêm. Diệp Thắng Kiền ngồi ở bên cạnh cô, ánh mắt mệt mỏi mà trống rỗng, thoáng cái mà đã già đi rất nhiều: “Bác có hai đứa con trai, nhưng bây giờ chỉ có duy nhất Tu Tu.”

Bên ngoài mưa như trút nước, ào ào vang bên tai, phụ họa cho chất giọng trầm thấp của ông: “Bác cứ nghĩ chỉ có bác là người hiểu nó nhất, cho đến mấy ngày hôm trước lúc nó bị thương, bác mới phát hiện, con trai bác luôn mang mặt nạ mà sống với bác.”

Diệp Thắng Kiền thản nhiên liếc Giản Ái một cái: “Thực ra Tu Tu khi còn bé cười rộ lên rất đáng yêu, mặt mày rạng rỡ, giống như một ngôi sao vậy, lúc nào cũng bám lấy bác. Chắc cháu chưa bao giờ thấy nó như vậy đâu nhỉ!”

Bác già à, ghen cũng không nên chọn những lúc như thế này chứ, Giản Ái có chút mệt mỏi nghĩ.

“Bác biết cháu chỉ mới qua lại với nó chưa bao lâu. Giản Ái, bác cần con trai bác. Cho dù nó hiện tại có mang mặt nạ hay không. Nó đã làm phẫu thuật xong, nhưng lại không chịu mở mắt, khiến người cha thất bại như bác lại phải hiểu nó hơn.”

Thời gian dường như lắng đọng. Diệp Tu muốn chết sao?

Cuối cùng giọng Diệp Thắng Kiền cũng không lớn, nhưng lại ẩn chứa nỗi bi thương cầu khẩn của một người cha già. “Cho nên trước khi nó thoát khỏi thời kỳ nguy hiểm, cháu phải ở bên nó một tắc không rời. Không ngừng nói chuyện với nó. Nhất định phải làm cho nó tỉnh lại.”

“Cháu hiểu rồi,” Giản Ái hơi nhẹ nhàng thở ra, lau đi nước mắt trên mặt: “Cháu sẽ đi.”

Đến bệnh viện. Bác sĩ bên trong đều đang bận rộn. Diệp Thắng Kiền chỉ vào phòng bệnh Diệp Tu nói: “Đi thôi!”

Bà Thư Mai có chút không hiểu nhìn, Diệp Thắng Kiên có chút mệt mỏi nói: “Con trai nhất định muốn được nhìn thấy con bé. Chẳng lẽ đã đến tình trạng này rồi mà bà vẫn còn muốn can thiệp vào chuyện nó nữa sao?”

Bà Thư Mai ngượng ngùng cúi đầu, có lẽ cũng thấy bản thân có lỗi nên không hé răng. Giản Ái mở cửa phòng bệnh. Túi máu trên giá truyền đang từ từ chảy trong ống dẫn trong suốt. Diệp Tu nằm trên giường bệnh, hơi thở khê khàng trong lồng ngực, đang trong cơn nguy hiểm khiến anh trở nên thật gầy gò, thật suy yếu. Nhưng nhìn gương mặt không sắc sảo mà nhìn như tái nhợt vô hại ấy lại khiến cô không hiểu sao lại thấy sợ hãi. Có lẽ là do cô đã quen với việc luôn được anh theo đuổi.

“Diệp Tu!” Giản Ái chậm rãi vươn bàn tay nhẹ nhàng đặt lên mu bàn tay anh. “Tay anh lạnh quá!” Cô đưa tay anh đặt lên mặt mình: “Anh thấy không, đây là lần đầu tiên em nắm tay anh.”

Mí mắt Diệp Tu dường như hơi hơi chuyển động hai cái, lại từ từ ngừng lại. Giản Ái thử thăm dò vươn ra ngón tay nhẹ nhàng dừng trên kim truyền tĩnh mạch cố định trên mu bàn tay anh. “Lúc y tá châm kim vào mu bàn tay, anh không kêu đau đúng không! Có lẽ có người sẽ nói, Diệp Tu là người nhà họ Diệp, sẽ không bao giờ dễ dàng ngã xuống! Nhưng em biết, anh không phải là không kêu, mà là vì thẹn, nên trước mặt người lạ anh sẽ không muốn kêu.”

Diệp Tu không hề động đậy, vẫn chỉ như một cái xác không còn chút ý thức.

“Đúng vậy!” Giản Ái lấy bông chấm một chút nước chấm lên môi anh. “Anh muốn hỏi em tại sao lại nói anh thẹn đúng không? Là bởi vì mấy hôm trước khi anh nằm viện, em đã vô tình mà phát hiện ra.”

Diệp Tu vẫn không động đậy. Cô đợi thật lâu, anh vẫn không nhúc nhích. Dần dần Giản Ái cũng có chút đỡ dần nhìn anh, sau đó chậm chậm xoay người, cả người cô lạnh như băng, mỗi một cọng lông trên người cũng đều cảm nhận được rõ ràng cả người cô đang run lên. Anh thật sự, không tỉnh lại sao? Một người đàn ông vô cùng mạnh mẽ như thế, tính khí trẻ con như thế mà...

Lúc này bên ngoài cửa phòng bệnh vọng đến những tiếng bước chân hỗn loạn. Bà Thư Mai ở ngoài cửa nhìn thấy người tới, ánh mắt liền lạnh đến thấu xương: “Thu Quý Mị, cô tới đây làm gì?”

Thu Quý Mị vốn là ở Canada xa xôi về nước thăm người thân sau đó nghe được tin tức liền lập tức chạy tới. Diệp Thắng Kiên nhìn đến cậu bé ước chừng sáu tuổi ở bên cạnh Thu Quý Mị liền lập tức hoảng hốt, gương mặt cũng nổi lên chút biến hóa nhỏ. “Nó là?”

Nhưng sắc mặt chỉ có chút biến hóa này của ông lại giống một con rắn độc lạnh lẽo từ trong mắt đi thẳng vào lồng ngực cắn xé trái tim bà Thư Mai.

Thu Quý Mị không để ý đến gương mặt lạnh lùng của bà Thư Mai, đẩy cậu bé kia lên bảo nó: “Đây là ba con, mau gọi ba đi!”

“Ông ấy không phải là ba cháu!” Bà Thư Mai bắt lấy cánh tay Thu Quý Mị, vẻ mặt thê lương chưa từng thấy. “Ông ấy chỉ có một đứa con trai, chính là Diệp Tu còn nằm ở bên trong.”

“Thư Mai, đừng quên sở dĩ con chị nằm trong đó là họa do con dâu tương lai mà chị tự quyết định gây ra.” Vẻ mĩa mai không hề che giấu bên môi Thu Quý Mị lại càng đậm hơn. “Thắng Kiên đã mất một đứa con trai, chị còn muốn một tay che trời khiến anh ấy lại mất thêm một đứa con trai nữa sao?”

Sự yên lặng lắng đọng trong không khí. Diệp Thắng Kiên rũ rèm mắt xuống, lại ngẩng đầu lên, giọng nói trong như nước: “Quý Mị, cô nói sai rồi, tôi không có mất Diệp Tu. Chỉ cần nó còn một hơi thở, cả đời tôi đều sẽ chờ nó tỉnh lại.”

Những lời này chẳng khác nào nói cho hết thấy mọi người được biết, người nối nghiệp nhà họ Diệp là Diệp Tu, anh chưa chết thì chưa thay đổi!

Bà Thư Mai bình tĩnh trở lại nhìn Thu Quý Mị vì những lời này mà hoàn toàn thất thố, vẻ đắc ý lóng lánh ở bên môi bà. Sắc mặt Thu Quý Mị khê biến, đang muốn mở miệng, bên ngoài lại vọng đến tiếng âm ỉ: “Ông Diệp, có hai người họ Thư la hét đòi vào đây, không ai ngăn cản được.”

Người họ Thư? Diệp Thắng Kiên vừa phản ứng, bà Thư Mai đã mừng đến nhếch đuôi lông mày. “Là anh với em trai tôi đến đây.”

Lời còn chưa dứt, hai anh em nhà họ Thư đã vọt đến bên ngoài phòng bệnh reo lên: “Chúng tôi đến rồi đây, xem còn ai dám dòm ngó đến tài sản nhà họ Diệp.”

Giản Ái ở bên trong phòng bệnh nghe thấy mà nắm tay cuộn lại thật chặt, xoay người muốn đi một bước cũng khó khăn.

Có nghe thấy không. Diệp Tu!

Nước mắt dọc theo gương mặt Giản Ái chảy xuống, làm mờ hồ hình bóng Diệp Tu trên giường bệnh.

Anh vẫn còn sống sờ sờ ở trong này, mà đám người bên ngoài đã không kiềm chế được muốn toan tính tài sản của anh.

Cô lẩm bẩm: “Vì sao anh lại không chịu tỉnh lại, nếu anh thật sự muốn mất đi phần gia sản đó mới chịu tỉnh lại thì em cũng sẽ nguyện ý chờ anh.”

Diệp Tu chậm rãi mở mắt ra, con ngươi tối như mũi kiếm mỏng. Chỉ một giây thôi, mí mắt anh lại chậm rãi đóng lại. Giản Ái vui mừng quá đổi vội vàng xông ra ngoài: “Bác sĩ!” Không lâu sau bác sĩ vọt tiến vào xem xét tình hình của anh.

“Anh ấy vừa mới mở mắt, nhưng chỉ một lát liền nhắm lại.” Giản Ái ở bên ngoài phòng bệnh mừng rỡ như điên nói với Diệp Thắng Kiên.

Anh cả của bà Thư Mai – ông Thư Nam hừ lạnh nói. “Có thể là hồi quang phản chiếu thôi!”

Diệp Thắng Kiên còn chưa phản nộ. Giản Ái đã cầm cái ly để trên cây nước nóng lạnh hất hết nước lên mặt ông ta. “Im cái miệng đầy c*t thúi của ông lại đi, ông mới hồi quang phản chiếu ấy. Cái loại bát công (đàn ông bà tám) chết tiệt như ông cũng xứng đứng ở chỗ này. Cút đi cho tôi!”

Bà Thư Mai nghe lời anh trai nói, tuy rằng cũng nhú mày, nhưng nhìn Giản Ái hành động vô lễ, bà lại nổi giận. Nhưng không chờ bà mở miệng, ánh mắt sắc bén của Diệp Thắng Kiên đã bay qua. Bà đành phải nuốt cơn giận xuống.

Nhưng Thu Quý Mị ở bên cạnh lại chậm rì rì bỏ thêm câu. “Xem ra người vốn là đã tỉnh, nhưng chắc biết cậu mình không ra dáng trưởng bối cho nên không muốn nhìn. Không chừng lần này hôn mê, có thể sẽ không muốn tỉnh lại, dù sao người nhà nó cũng không muốn nó tỉnh.”

Lời này làm không khí tản ra vẻ căng thẳng khiến người ta run rẩy, giống như đang kéo kíp nổ chạm vào là nổ ngay.

Giản Ái lại cười hề hề hỏi cô ta. “Xin hỏi chị họ gì.”

“Hừ!” Thu Quý Mị giẫm giày cao gót từ trên cao nhìn xuống cô, ánh mắt hoàn toàn khinh thường! “Tôi là ai cô cũng không biết?”

“Không biết!” Giản Ái đột nhiên thay đổi sắc mặt. “Cho nên chị muốn tôi khách khí mời chị ra ngoài! Hay là gọi người đuổi chị đi ra ngoài.”

“Thắng Kiên!” Thu Quý Mị kéo tay con mình. “Cô ta muốn đuổi tôi ra ngoài, là tôi mang theo con ông không ngại xa vạn dặm bay về Trung Quốc gặp ông.”

Hóa ra là vợ cũ của Diệp Thắng Kiên còn có cậu con trai nhỏ của họ? Nhưng mà người phụ nữ này ăn mặc mộc mạc hơn trước kia, cũng không tô son điểm phấn, hèn gì cô nhận thức không ra.

Cho nên Giản Ái hờ hững đề nghị: “Bác trai có muốn cùng bọn họ đi ôn chuyện không?”

Một vẻ mặt kỳ lạ lập lòe ở trên mặt Diệp Thắng Kiên. “Hiện tại Tu Nhi còn chưa tỉnh, tôi không có tâm trạng làm chuyện khác.”

Tốt lắm! Giản Ái cầm cây chổi đặt bên cửa phòng bệnh lên, hùng hổ vung tay nói với Thu Quý Mị. “Bà mụ chết tiệt, xem đây!”

Á! Thu Quý Mị hét lên một tiếng sau đó kéo con mình chạy như bay.

“Thô lỗ như vậy! Vừa nhìn đã biết không có phúc tướng.” Bà Thư Mai nhìn hành động của Giản Ái mà hơi nhú mày.

Bà không biết Giản Ái có nghe thấy hay không. Bởi vì bác sĩ đã từ trong phòng bệnh đi ra. Giản Ái vội vàng tiến lên hỏi: “Bác sĩ, anh ấy rốt cuộc có chuyện gì không?”

Bác sĩ nhẹ giọng nói: “Anh ta chỉ đang ngủ thôi, bởi vì mất máu quá nhiều, cơ thể anh ta quá yếu, nên rất dễ mê man.”

À! Giản Ái nhẹ nhàng gật đầu.

Nghe thấy con trai không có việc gì, bà Thư Mai ngẩng đầu thấy tóc Giản Ái có hơi bết lại không khỏi chỉ trích: “Xem tóc bạn chưa kìa, mùi trên người cũng thối nữa, giống y như một tên ăn mày.”

Diệp Thắng Kiên không vui ngắt lời bà: “Giản Ái là paparazzi, lúc tôi đi tìm con bé, nó vừa mới chạy tin xong. Chắc là còn không kịp rửa mặt chải đầu.”

Trời ạ. Giản Ái thì ra là paparazzi. “Đuổi cô ta về đi, con tôi không cần cô ta trông.”

Diệp Thắng Kiên vội vàng chỉ vào mũi bà mắng: “Người bà tìm thì tốt, còn người tôi tìm là bẩn, là thối.”

Giản Ái vội vàng từ trong phòng bệnh ló ra nói: “Bác trai, bác yên tâm, lát nữa cháu sẽ tắm rửa thơm tho. Cam đoan là sẽ thơm, sẽ đẹp.”

Bà Thư Mai trừng mắt liếc cô một cái. Giản Ái cũng không chút khách khí nhìn bà. “Bác à! Cháu là do đi hơi vội nên bị chảy chút mồ hôi, giống ăn mày chỗ nào chứ.”

“Tôi không phải là bác cô!” Cái đồ không gia giáo.

“Bác chẳng phải là vợ bác trai sao. Nếu bác cùng bác trai không có việc gì thì về đi tắm rửa, thay đồ đi. Đỡ phải nói cháu thối xong, trên người bác cũng thối.”

46. Chương 46

Sau khi đóng cửa phòng bệnh, Giản Ái ôm ngực không ngừng thở hổn hển. Dừng khí ở đâu ra vậy?? Là không biết hay là không sợ không biết. Cái gì cũng không phải. Tuy rằng cô lớn lên trong gia đình đơn thân. Mẹ cô cũng thường xuyên cầm rơm lái nhái là cô không chịu nổi, dựa vào năng lực của mình mở một cửa hàng, em trai cũng thường xuyên cười cô luôn làm những việc bất thường.

Nhưng bọn họ đều yêu cô! Sẽ vì cô bị bệnh mà buồn, sẽ vì cô buồn mà chửi người ta, sẽ vào lúc người ta bắt nạt cô mà ra mặt giúp cô, đương nhiên cô cũng không phải kẻ ngốc để dễ bắt nạt. Còn Diệp Tu thì sao!

Ba mẹ anh đầy đủ, bản thân anh thậm chí còn có thêm một em trai, một em gái, cũng có một đồng thân thích. Nhưng đến cuối cùng, bọn họ cũng chỉ muốn kiếm lợi từ tên tuổi của anh.

Giản Ái nhẹ nhàng đi đến trước giường bệnh, ngồi xuống cúi đầu nói: “Diệp Tu, vừa rồi có bao nhiêu người đến thăm anh. Có cậu, em họ, còn có một người anh không thể tưởng được đâu, đúng vậy, là Thu Quý Mị người từng là mẹ kế anh.”

Ngón trỏ Diệp Tu hơi hơi giật.

“Cô ấy dẫn theo em trai anh từ Canada về. Cô ấy nghe nói anh bị thương nên không quản xa xôi vạn dặm từ nước ngoài bay về, còn nữa em trai anh mới hơn năm tuổi lúc nào cũng nháo nhào nói muốn nhìn anh trai nó.”

Giản Ái sau khi nói xong, phát hiện khóe môi anh khê hé ra một chút. Cho nên cô húng hắng cổ họng tiếp tục nói. “Cho nên, anh ngủ đủ rồi thì phải nhanh chóng thức dậy nhé!” Sau khi nói xong, cô khê hôn lên trán anh một cái nói. “Ngủ ngon! Diệp Tu, hi vọng ngày mai có thể nhìn thấy anh đã mở to mắt nói với em câu chào buổi sáng. Nhân tiện cho người thân của anh một điều ngạc nhiên vui mừng.”

Ngày hôm sau.

Giản Ái đang ngủ trên giường một phòng bệnh khác bị tiếng ồn ào ngoài cửa đánh thức.

“Nghe nói em họ bị đâm một nhát rất sâu. Xác suất giữ được tính mạng rất nhỏ!” Là giọng anh họ thứ hai của Diệp Tu – Thư Chí Vinh.

“Đúng vậy! Ba chị nói tôi qua nó có hồi quang phản chiếu, cho nên hôm nay chắc là không qua nổi rồi.” Thư Chí Hoa, chị họ lớn của Diệp Tu vừa sửa móng tay vừa trả lời anh ta.

“Có thể qua được thì cũng là phước vật thôi! Cô chắc chắn phải nhờ chúng ta thay cô ấy giữ công ty trông chừng tiền của cô ấy.” Em họ thứ ba của Diệp Tu, Thư Chí Quý, huýt sáo nói. “Cho nên em á, em đã đặt riêng một chiếc xe mới, sau chia đều tiền của anh ấy xong, em lập tức dồn hết cho chiếc xe rồi đi hóng gió.”

“Nè, nè! Nghe nói có một con bé ở trong đó chăm sóc cho em họ sắp toi đời của chúng ta đấy.” Thư Chí Vinh có chút khinh thường nói. “Ngày hôm qua còn hung hãn liều mạng đem ba em chửi một trận.”

Dường như là muốn cho Giản Ái ở bên trong cánh cửa nghe thấy, Diệp Chí Hoa lớn tiếng nói. “Không phải chỉ là một đứa con gái sao? Cũng có phải là ba đầu sáu tay gì đâu, có điều tối hôm qua dương cũng ở đó nên cô ta mới tự ỉnh là người có chỗ dựa mà hung dữ như vậy. Thực ra hử, có rất nhiều cách để một ai đó phải biến mất, đặc biệt là phụ nữ, nếu lần sau cô ta còn dám đối nghịch với nhà họ Thư chúng ta, chị cam đoan cô ta chỉ cần vừa bước ra khỏi cửa đã lập tức đến xương cốt cũng không còn.”

Giản Ái tức đến phát run mà nhớ tới Từ Hành Phong từng đã từng nói với cô: “Nếu cô ở bên Diệp Tu, nhất định phải đề phòng người thân của anh ta, bọn họ cũng chẳng phải là thứ gì tốt đẹp. Đừng để bị bọn họ làm hại.”

Khi đó bản thân cô cảm thấy chuyện này quả thực là vớ vẩn, cô chỉ là ở bên Diệp Tu thôi, làm sao lại có thể lôi người thân của anh vào cùng cơ chứ? Nhưng thật sự gặp rồi cô mới hiểu. Bọn họ đúng là một đám cặn bã!

“Hừ!” Không đợi bọn họ nói xong, một tràng tiếng giày cao gót dồn dập vang lên, là Thu Quý Mị hùng hùng hổ hổ đi tới, nghe khí thế của cô ta thì hình như dẫn theo không ít người. “Các người họ Thư chứ không phải họ Diệp, có tư cách gì mà đòi chia tiền của nhà họ Diệp. Nói cho các người biết, trong tay tôi hiện đang là người nối nghiệp kế tiếp của nhà họ Diệp, các người một cái cũng đừng hòng mà lấy được.”

Toàn bộ đều là gọi chung cặn bã. Giản Ái vừa định xốc chân lên mà lao ra. Nhưng vừa ngồi dậy, lại nhìn thấy trên giường đối diện Diệp Tu đã mở mắt. Cô nhất thời cảm thấy một trận kinh hoàng không biết phải làm sao.

“Đem qua em gạt tôi.” Diệp Tu khàn khàn nói. “Anh đã nghĩ bọn họ vì sao lại sửa lại tính như vậy.” Sau khi nói xong ánh mắt anh lại chậm rãi thu lại nét thất vọng tảo mác.

Bốn phía vô cùng yên tĩnh, tựa như thời gian cũng đã ngừng lại, tựa như nỗi thất vọng của Diệp Tu với người thân nhân từ đây mà kéo thật dài. Thật lâu sau, Giản Ái lắc lắc đầu, tựa như muốn tìm việc gì đó để phân tán sự chú ý của anh.

Cô xuống giường đi lấy ấm nước ấm. “Hết nước rồi.” Cô như thế nói xong. “Tôi đi ra ngoài lấy nước.”

Diệp Tu do dự một chút, nhưng không đợi anh phản ứng, Giản Ái đã cầm ấm nước đi ra ngoài. Vừa ra ngoài cô đã thấy đám thân nhân xấu xa đang vây quanh ở bên ngoài chờ tin Diệp Tu đã trút hơi thở cuối cùng.

“Tránh ra, tránh ra. Tất cả đều tránh ra hết cho tôi!” Sau khi ra ngoài cô liền cầm ấm nước đánh thẳng về phía trước.

“Mẹ nó chứ!”

“Con ả chết tiệt!”

“Cẩn thận tao tìm người thủ tiêu mày đấy.”

Đủ loại kiểu dáng nguyên rửa nổi lên bốn phía.

“Ôi! Tôi sợ quá đi!” Giản Ái mang theo ấm nước xoay người vỗ vỗ ngực nói với bọn họ: “Có điều để xem ai chết trước đã, mấy lời các người vừa mới nói ở ngoài cửa, tôi đều ghi lại hết rồi, hắc hắc, quên tôi làm nghề gì rồi đúng không! Tôi là paparazzi, tục xưng là nhóm chó săn! Ha ha tiêu đề trang nhất tối nay chính là của các người đây.”

“Trời ơi!”

“A!”

“Mẹ tôi ơi!”

Người nhà họ Thư vừa nghe thấy thế liền vội vàng chạy trốn chết, sợ sẽ còn có nhược điểm gì đó rơi vào tay cô. Chỉ có Thu Quý Mị còn bình tĩnh đứng lại.

“Con trai cô họ Diệp à!” Giản Ái vỗ đầu.

“Đúng vậy!” Cho nên cô ta đủ tư cách.

“Thật khéo quá! Cái ở trong bụng tôi cũng là họ Diệp.” Nụ cười của Giản Ái nở rộ. “Ba nói, chỉ cần là nó thuộc về Tu Tu, sau này tất cả đều thuộc về đứa bé trong bụng tôi —— cũng chính là cháu trai của ông.”

“Làm sao có thể?” Thu Quý Mị nghi ngờ nhìn cô.

“Sao lại không? Bây giờ đang lưu hành việc chưa cưới đã sống chung đấy thôi! Bằng không tôi làm sao có thể ở qua đêm trong phòng bệnh của Diệp Tu cơ chứ!” Giản Ái ngồi xổm xuống vỗ khuôn mặt con trai cô ta một chút. “Nè! Anh bạn nhỏ, sáu tuổi đúng không! Sau này em chính là chú nhỏ của con chị. Cứ nhìn vào phần quan hệ thân thích này, vé máy bay đi Canada tôi sẽ trả được chứ?”

“Không được!” Thu Quý Mị kéo tay con mình qua. “Gặp phải cô đúng là xúi quẩy. Đừng chạm vào mặt con trai tôi.”

“Được thôi! Tạm biệt không tiễn.” Giản Ái cầm ấm nước nhìn Thu Quý Mị đã đi xa mà la lớn. “Về sau phải nghe cho rõ ràng rồi mới về chia gia sản nhé, đã biết không có thì đừng về làm gì uống tiền vé máy bay.”

Sau khi nói xong cô mới lung lay lúc lắc đi phòng nước lấy nước. Lúc lấy nước, Giản Ái nhớ tới một màn hồi sáng kia, không khỏi thì thào lẩm bẩm. “Hèn gì Diệp Tu lại có tính cách như vậy, có đám thân thích kiểu này tồn tại, đúng là quá đáng thương.”

Nhưng cô mang theo ấm nước nặng trĩu vừa quay người lại, liền nhìn thấy Diệp Tu yên lặng đứng ở phía trước cô.

Ánh mắt anh có vẻ hư ảo không biết tên: “Tôi đáng thương lắm sao?”

Qua thật lâu thật lâu sau, Giản Ái vẫn không dám gật đầu, chỉ sợ gật nhẹ một cái sẽ đập nát sự tự phụ cùng kiêu ngạo của anh trước nay.

Lúc này Diệp Tu nhẹ tay khoát lên trên vai cô, ngón tay thật gầy, tựa như chẳng còn chút sức nào. Cô nghiêng mặt sang là có thể thấy trong ánh mắt anh có một lớp hơi nước nhàn nhạt. Nhưng trong nháy mắt, anh chớp mắt một cái đã chôn vùi hết thấy đau đớn hoảng hốt. “Dìu tôi về.”

Đúng là phải dìu anh về. Cơ thể đã yếu như thế rồi không biết vì sao anh lại phải đứng lên. “Người đã bị thương rồi còn muốn cậy mạnh đứng lên. Đúng là không hiểu được anh.”

“Tôi lo cho em.” Gần như chỉ là tiếng thì thầm.

“Rót nước thôi mà cũng phải lo?” Có phải con nít đâu mà sợ bị phồng tay.

“Vừa nãy ở ngoài cửa, tôi nghe thấy bọn họ nói sẽ gây bất lợi cho em, nên tôi lo.” Có chút đáng xấu hổ chính là cơ thể anh thật sự là quá yếu, từ rời giường đến ra khỏi phòng cũng khiến anh phải mất hơn mười phút.

Giản Ái nghe vậy khuôn mặt tức khắc trở nên đỏ bừng, nóng rùng rục.

47. Chương 47

Ánh nắng hè rực rỡ, trong veo như thủy tinh chiếu sáng không trung, những hạt bụi yên lặng trôi nổi trong luồng sáng lấp lánh, ở bên ngoài trời trong xanh phẳng lặng vắng vắng tiếng ve kêu.

Giản Ái đang trên đường cẩn thận dìu Diệp Tu về phòng bệnh, nhưng chỉ cần nghĩ đến lời anh vừa mới nói là trong lòng cô liền cảm thấy như có chỗ nào đó bắt đầu âm ỉ đau, đau đến từ từ sụp đổ. Lúc nhẹ nhàng đỡ Diệp Tu nằm lại giường, Giản Ái nhìn gương mặt trắng như tờ giấy của anh, trán cũng rịn mồ hôi, cô hơi đau lòng mà hỏi: “Có phải động vào miệng vết thương rồi không?”

Cánh tay Diệp Tu hình như hơi động đậy, giống như là muốn ngồi dậy. “Đừng xem tôi như đồ bỏ đi cả một chút đau đớn cũng chịu không được như vậy.”

Giản Ái nhìn bộ dạng cố mạnh mẽ chẳng khác nào con nít giả vờ người lớn của anh thì lại không khỏi “phì” cười.

Diệp Tu bị cô cười thì ngớ ra, “Cười cái gì?”

Giản Ái đi vắt khăn mặt ẩm vui vẻ đặt lên trán anh. “Đồ bỏ cũng có thể sử dụng được, có điều anh bình nhựa hay là bình thủy tinh? Để tôi phân loại cho rõ ràng rồi cầm đi bán lấy tiền.”

“Tôi mới không cần để em sử dụng.” Diệp Tu cất giọng rầu rĩ.

“Nếu không muốn để tôi lợi dụng, thì ngoan ngoãn làm bệnh nhân cho tôi.” Giản Ái dọn chậu nước, nhân tiện cầm remote điều hòa chỉnh nhiệt độ tăng lên một chút. Đã bị thương thành như vậy rồi còn muốn cố ra vẻ mạnh mẽ, đúng là khó hiểu.

Diệp Tu hừ một tiếng trong cổ họng, có lẽ là mệt rồi nên anh không nói tiếp nữa. Giản Ái thấy anh ngủ, liền lặng lẽ lấy di động tìm tổng biên tập xin phép.

Đầu bên kia điện thoại, Tổng biên tập Đinh hơi mất kiên nhẫn. “Người thế nào cũng thành thiếu phụ nhân thì cần gì đến làm nữa.”

“Tôi làm nhân viên cho anh đã nhiều năm.” Giản Ái xì một tiếng khinh miệt. “Bình thường không kể lễ tết không nghỉ thì tối nào tôi cũng phải làm trâu làm ngựa mà tăng ca thêm giờ, giờ xin nghỉ vài ngày anh lại ở đó mà nói này nói nọ.”

“Tôi có nói này nói nọ gì đâu?” Tổng biên tập Đinh biện bạch cho bản thân: “Hành Phong bị thương, Diệp công tử chẳng những bỏ tiền mời mỹ nữ tới chăm sóc cậu ta, sau đó còn mời danh y đặc biệt đến điều trị cho cậu ta. Chắc chắn, bạo tay như thế, cô còn cần đến chỗ tôi kiếm tiền các sao?”

“Vậy ông cũng bị thương à, dù sao cũng từng một thời gian là chủ tớ, tôi nhất định cũng sẽ bảo anh ấy mời danh y đến giúp ông điều trị... điều trị cơ thể.” Giản Ái u ám rít qua kẽ răng.

“Phủ phui cái miệng quạ của cô! Cho cô nghỉ một tháng. Nhiều hơn nữa thì miễn bàn. Còn nữa, cô sắp làm Diệp phu nhân, tốt nhất là đi học làm mấy vụ kinh doanh đi.” Tổng biên tập Đinh sau khi nói xong liền cúp máy.

Học kinh doanh? Giản Ái làm mặt quỷ với cái điện thoại. Cô làm cái nghề paparazzi này nhiều năm như vậy rồi còn có thể đổi nghề khác sao? Tổng biên tập đúng là suy nghĩ kỳ lạ.

Cho nên cất điện thoại vào túi xong, cô ngêu ngao hát quay trở vào phòng bệnh. Nhưng vừa đến cửa, Thư Mai đến cùng Diệp Thắng Kiên đã dùng ánh mắt vô cùng bất mãn nhìn cô. “Tu Tu bị thương, cô còn có tâm tình mà ca hát?”

Giản Ái không chút để ý mà còn cười rất tươi: “Ca hát là để chúc mừng Diệp Tu đã tỉnh lại.”

“Tu Tu tỉnh rồi?” Diệp Thắng Kiên cố ý chắn trước mặt Thư Mai, đánh lạc hướng chú ý của vợ mình.

“Đúng vậy! Lúc trước còn đứng lên đi vài bước, nhưng đến chiều anh ấy lại ngủ.”

“Ôi chào! Mới một ngày sau phẫu thuật mà nó đã có thể đi lại. Thật không hổ là con trai kiên cường của ta.”

“Kiên cường gì chứ ạ! Anh ấy là cây mạnh thì có.”

Thư Mai hiềm khi lại đồng ý với Giản Ái: “Đúng vậy! Con trai làm cái cũng muốn cây mạnh, chuyện ở công ty, tôi phải tìm hết Chí Vinh, Chí Hoa giúp nó xử lí.”

“Cái gì?” Giản Ái đang ở cửa phòng bệnh mà thất thần.

“Không được!” Diệp Thắng Kiền cũng giận dữ hét lên.

“Cái gì mà không được?” Thư Mai kích động mở to hai mắt. “Hừ! Công ty của tôi không gọi người nhà tôi đến quản, chẳng lẽ ông muốn gọi bà nhỏ của ông về lại làm chủ công ty à!”

Ngay trong nháy mắt đó, trong đầu Giản Ái đột nhiên nhớ tới tin tức này tuyệt đối không thể để Diệp Tu biết, nếu không anh sẽ tức đến chết mất. Nhưng cửa phòng bệnh đã bị mở ra.

Diệp Tu nằm ở trên giường bệnh gần như là cắn răng mà quẳng tờ chữ ra ngoài: “Mẹ, mẹ nói lại, một lần, những lời mẹ mới nói đi.”

“Không có việc gì đâu! Vừa rồi là dì nói giỡn thôi!” Giản Ái vội vàng tiến lên, không cho anh ngồi dậy.

“Đúng vậy! Đúng vậy!” Diệp Thắng Kiền vội vàng nháy mắt ra hiệu với vợ mình.

“Ai nói là giỡn.” Thư Mai không để ý đến ánh mắt của Diệp Thắng Kiền, trái lại còn tự mình nói. “Thương tích của con cũng không thể ngày một ngày hai mà lành được, trước mắt trong công ty dù sao cũng phải có người coi chừng chứ! Huống hồ Chí Vinh, Chí Hoa là anh họ với chị họ của con, đều là người một nhà, con sợ cái gì chứ?”

Trong mắt Diệp Tu liền nhuộm tơ máu, gần như là nghiến răng nghiến lợi nói: “Chỉ mong cho con chết mà cũng là người một nhà sao?” Sau khi nói xong anh lại vì đau đớn kịch liệt mà khom hết người lại.

Giản Ái ôm lấy đầu anh. “Không phải đâu, dì thật sự là đang chọc anh thôi, anh đừng nên tưởng thật.”

“Chọc gì nó chứ!” Thư Mai chỉ vào cô nói. “Không gọi anh họ với chị họ con tới, chẳng lẽ để cô bạn paparazzi này của con đến?”

Giản Ái nghe vậy thì ngẩn ra. Đúng vậy! Cô ngoài chăm sóc Diệp Tu thì còn có thể làm được gì chứ?

“Tôi đi!” Diệp Thắng Kiền kéo vợ ra ngoài. “Tu Tu, con cứ dưỡng bệnh cho thật tốt! Ba sẽ thay con quản lý công ty.”

“Nhưng một thời gian trước không phải ông nói bản thân sức khỏe không được tốt sao?” Thư Mai vẫn chưa từ bỏ ý định mà ngắt lời.

“Im miệng!” Diệp Thắng Kiền giận dữ rống lên ngăn vợ mình lại. “Nếu để cháu trai cháu gái của bà đến công ty, tôi sẽ càng khó chịu hơn.”

Diệp Tu hơi thở gấp vô lực tựa vào lòng Giản Ái nói. “Cám ơn ba!”

Thư Mai vẫn còn muốn nói, nhưng gương mặt tái nhợt của con trai đã chiếm cứ tầm mắt bà, bà đang nhận nhện mà không hé răng. Nhưng lúc nhìn thấy Giản Ái vừa định buông con trai bà ra, lúc nhìn thấy Diệp Tu lại đột nhiên bắt lấy ống tay áo Giản Ái không chịu rời khỏi vòng tay cô, sắc mặt Thư Mai lại tái nhợt chẳng khác nào con trai.

Dường như hiểu được cảm giác mất mát của vợ mình, Diệp Thắng Kiền yên lặng vươn một bàn tay đến cầm tay bà, Thư Mai nhắm hai mắt lại, nhưng khóe miệng vẫn là tức giận không yên.

Lúc bọn họ rời đi, bóng đêm đã sụp sâu xuống, trong phòng bệnh không bật đèn, trên mặt sàn u ám phản chiếu ánh trăng mờ lạnh.

“Công ty...” Trong không gian yên tĩnh, Diệp Tu nhẹ nhàng nói. “không thể để...”

“Yên tâm! Sẽ không để cho anh họ với chị họ anh quản đâu.” Giản Ái giống như dỗ con nít nhẹ vỗ lưng anh. Nhưng giọng nói Diệp Tu giờ phút này lại dần dần tan mất.

Hóa ra là anh chỉ đang nói mớ. Nhưng trong lòng Giản Ái lại trào dâng lên một cảm giác bất lực. Nếu cô có thể giúp anh. Nếu cô có khả năng giúp anh, vậy Diệp Tu cũng sẽ không phải ở trong mơ cũng nghĩ đến chuyện công ty. Lần đầu tiên trong đời cô vì bản thân không đủ năng lực mà tự oán trách mình.

Vài ngày sau Diệp Tu vừa tốt hơn một chút, liền thể hiện cái vẻ quật cường, anh hất bàn tay Giản Ái đang duỗi đến, tự mình di chuyển từng chút từng chút một, kiên quyết buộc bản thân phải đứng dậy.

“Anh vừa làm phẫu thuật, tốt nhất là đừng có cố gắng như vậy.” Bác sĩ khuyên bảo.

“Diệp Tu.” Giản Ái tức khắc đỡ lấy anh, “Thật sự không cần vội đâu mà. Từ từ sẽ được thôi.” Cô an ủi anh.

“Buông ra!” Nhưng đường nét cứng rắn trên mặt Diệp Tu đã nói rõ cho người khác biết là anh sẽ không thỏa hiệp, Giản Ái bất đắc dĩ, đành phải hơi buông tay ra.

Diệp Tu đứng thẳng người, di chuyển hai chân, cơ thể yếu ớt nhìn như không thể nào xuống được giường. Nhưng như vậy cũng không đánh lại ý chí mạnh mẽ của anh. Anh giống như một đứa trẻ tập tễnh học đi, dò dẫm bước từng bước.

Giản Ái ở bên cạnh nhìn cảnh đó mà siết chặt hai tay. Nỗi chua xót dâng lên trong lòng suýt chút làm cô nghẹt thở. Nhưng Diệp Thắng Kiên đi vào phòng bệnh nhìn thấy thế lại vui mừng khôn xiết, “Không hổ là con trai tốt của ta.”

Diệp Tu quay đầu thông dong cười với ba mình. “Con sẽ mau chóng đứng lên, sẽ không để người ta lại phá hoại công ty.”

“Tốt, tốt!” Diệp Thắng Kiên vỗ vỗ bờ vai của anh. “Con trai tốt của ba.”

“Bác Diệp!” Giản Ái nhìn mà kinh hãi, vết thương của Diệp Tu vẫn còn chưa lành cơ mà!

“Ha ha! Xin lỗi, xin lỗi!” Diệp Thắng Kiên nhìn con trai có chút lão đảo sắp ngã liền vội vàng thu tay lại. “Ba nhất thời vui quá mà quên mất.”

Giản Ái vừa định đưa tay đỡ Diệp Tu về giường nghỉ ngơi, một đôi tay ngọc ngà đã giơ ngang ra: “Tôi đến rồi đây!” Một cô gái dịu dàng uyển chuyển dìu Diệp Tu ngồi lên giường.

“Cô là!” Diệp Tu nhìn gương mặt xa lạ này mà hoài nghi nói.

“Ha ha! Mẹ con bảo ba đến tìm thư ký tạm thời, cũng là con gái hội trưởng hội thương nhân thành phố, Diêu Thiển.” Diệp Thắng Kiên giới thiệu. “Đừng nhìn con bé còn nhỏ nhưng rất có khả năng đấy! Lần này mẹ con cuối cùng cũng không có nhìn nhầm.”

“Tôi nào có giỏi giang như vậy đâu sư huynh.” Diêu Thiển nhu hòa nói. “Không phải là làm chút việc nhỏ sao.”

“Giúp công ty gặp gỡ khách hàng ký hợp đồng là chuyện nhỏ sao?” Thư Mai bước vào sau khi bổ sung xong còn có dụng ý khác liếc mắt nhìn Giản Ái một cái. “Còn hơn một số người ngoài cái chân chạy thì chẳng có cái gì khác.”

48. Chương 48

Bà Thư Mai có tiền nhưng lại không có phẩm hạnh, khi nói chuyện sẽ không bao giờ để lại cho người ta một con đường sống, dù sớm hay muộn gì cũng phải tức chết. Giản Ái tuy cảm thán nghiệp tu hành của bà, nhưng cũng cảm khái vì bản thân mình không có khả năng. Diêu Thiển theo vợ chồng Diệp Thắng Kiên đến nhìn thấy cảnh tượng, trong lòng cũng thấy là không nên có người ngoài ở đây, vì thế đành lén lút rời khỏi phòng bệnh.

Lúc này Diệp Tu nằm trên giường, lồng ngực phập phồng lên xuống nói. “Chân chạy? Mẹ đang nói Giản Ái?”

Nghe con trai hỏi như vậy, sắc mặt bà Thư Mai lại thêm ba phần màu sắc. “Nói nó thì sao?”

“Còn có thể sao nữa?” Diệp Tu hữu khí vô lực nói: “Chỉ cần cô ấy thành con dâu nhà họ Diệp, còn những cái khác cô ấy không cần phải làm.”

Ngón tay bà Thư Mai chỉ vào Diệp Tu cũng run lên. “Con!”

Diệp Tu mấp máy môi, “Sau khi vết thương lành hẳn, con sẽ kết hôn với Giản Ái.”

“Mẹ không cho phép!” Giọng Thư Mai cao lên đến cực điểm, Giản Ái hốt hoảng lui về phía sau, cô có thể nghe thấy bản thân cô lúc này đang dồn dập thở dốc, tình cảnh này, cô đã sớm dự đoán, chỉ là không thể ngờ lại đến sớm như vậy.

Bàn tay bà Thư Mai lạnh lẽo tóm chặt cổ Giản Ái, gương mặt thê lương của bà ngay tức khắc phóng đại ở trước mắt Giản Ái, “Nghe thấy chưa, con trai tôi dám vì cô mà đối chọi với tôi, nếu sau này nó thật sự cưới cô, nhà họ Diệp sẽ không thể nào có ngày bình yên.” Giọng điệu lạnh như băng xen lẫn với nước miếng của bà Thư Mai bay tứ tung trước mặt cô. “Nếu đã vậy, tôi thà rằng bây giờ bóp chết cái đồ tai họa như cô luôn cho rồi.”

Giản Ái ngạt thở đến sắp ngất, cô hoảng sợ nhìn người phụ nữ trước mắt, thần trí bà hình như có chút mơ hồ, chẳng còn nhớ đây là phòng bệnh, là giữa ban ngày ban mặt.

“Thư Mai!” Diệp Thắng Kiên gắt gao giữ lấy Diệp Tu đang giãy giụa đòi xuống giường sau đó quát vợ mình. “Bà điên rồi à.”

“Tôi không điên!” Bà Thư Mai bỗng nhiên buông tay, có chút kinh ngạc quay đầu nhìn Diệp Tu. “Con trai, có phải con luôn trách mẹ để Tiểu Viện ở bên cạnh con không?”

“Còn nhắc mấy chuyện đó làm gì chứ?” Diệp Thắng Kiên trong lòng biết đây là tử huyệt của vợ mình, vì thế mới muốn nói sang chuyện khác.

“Vì sao lại không nhắc!” Thư Mai phẫn nộ chỉ vào Diệp Thắng Kiên nói. “Thu Quý Mị đã ức hiếp Tu Tu của chúng ta bao lâu, đặt hai mẹ con chúng tôi ở trên đầu đã bao lâu!! Nếu không phải là Tiểu Viện nói ra chân tướng bộ mặt thật của cô ta, ông có chịu chân chính ly hôn với cô ta, ông có chịu đem hết sản nghiệp giao cho Tu Tu sao? Ông cho là tôi vì sao lại phải phân biệt đối xử với Tiểu Viện, chính là vì như vậy, chính là bởi vì Diệp Thắng Kiên, chính là vì tội lỗi do ông gây ra.” Bà nói xong liền thấp giọng cười, tiếng cười càng lúc càng lớn, càng lúc càng thê lương. “Năm đó tôi với ông chịu bao nhiêu khổ sở, chịu bạc bao nhiêu sợi tóc, vậy mà Diệp Thắng Kiên ông nói ly hôn là ly hôn. Ông nói cưới Thu Quý Mị là cưới Thu Quý Mị. Còn tôi thì sao! Hoa tàn ít bướm đứng không! Nói ra khỏi nhà là phải ra khỏi nhà. Giang sơn tôi với ông cùng nhau gây dựng lại bị một người đàn bà khác công khai hưởng dụng, công khai khoe khoang ở trước mặt tôi, ông có biết cảm giác của tôi nó thế nào không? Ông có biết tôi đau khổ bao nhiêu không? Ông nói tôi chỉ biết thiên vị người nhà tôi, nhưng mà lúc đó ngoài người nhà tôi ra, có ai đến an ủi tôi, có ai đến giúp tôi? Là kẻ bạc tình vừa vui duyên mới như ông, hay là Tu Tu lúc ấy tuổi còn nhỏ?”

Một tràng nói này khiến Diệp Thắng Kiên phải im bặt.

“Nhưng mà mẹ, “ Diệp Tu nhìn thẳng vào bà Thư Mai. “Chuyện này có liên quan tới Giản Ái sao?”

“Vì sao không liên quan?” Ánh mắt bà Thư Mai chớp động. “Mẹ lúc trẻ thì bị chồng ruồng bỏ, vất vả lắm mới gương vỡ lại lành, cũng không từng nghĩ đến lúc già thì con trai lại vì một đứa con gái mà đối chọi với mẹ. Diệp Tu, có phải con muốn mẹ cả đời này đều không được có một ngày thư thái không?”

Diệp Tu ra hiệu cho Giản Ái đang trốn ở góc tường đi đến bên mình. “Sau khi kết hôn, con sẽ cùng cô ấy chuyển ra ngoài, nếu mẹ không muốn thấy cô ấy, con cũng sẽ không để cô ấy gặp mẹ.”

“Im miệng!” Thư Mai suýt chút lật bàn. “Con là con trai mẹ. Con phải nghe lời mẹ nói.”

“Chuyện gì con cũng có thể nghe lời mẹ nói, cho dù là mẹ muốn con đem gia sản chia cho đám người của cậu, anh họ, chị họ, nhưng mà chuyện kết hôn của con, con muốn tự mình quyết định.” Diệp Tu bị Diệp

Thắng Kiền đề chặt lại đã bắt đầu mạnh mẽ xuống giường, đứng lên trước mặt bà Thư Mai mà phát biểu tuyên ngôn của bản thân.

“Mẹ không cho phép!” Thư Mai hươ bàn tay định tát con nhưng nhìn thấy vẻ quật cường trên gương mặt tái nhợt của con mình thì bà lại không đành lòng xuống tay. Nhưng bà lại ngay lập tức quơ bàn tay về phía Giản Ái.

Diệp Thắng Kiền thấy thế vội vàng ngăn vợ mình lại, sau đó nói với Giản Ái. “Xin lỗi cháu! Cháu về trước đi! Di ấy hiện tại thần trí có hơi không tỉnh táo. Đợi bà ấy ổn định lại rồi cháu hãy đến.”

Hai tay bà Thư Mai bị chồng đề chặt lại, nhưng những bắp thịt trên mặt bà vẫn không ngừng run rẩy, tiếp tục loay hoay đòi đánh Giản Ái. Diệp Tu thấy thế vội vàng nắm tay cô đi ra ngoài. Vừa ra đến cửa, Giản Ái nhìn thấy trán anh rịn mồ hôi liên biết miệng vết thương của anh chắc chắn là đã bị tác động rất mạnh. Vì thế cô ghé vào lỗ tai anh nói nhỏ: “Không cần tiền đâu, tôi tự về được mà.”

“Tôi không đâu!” Anh liều chết chịu đựng, nhưng Giản Ái có thể rõ ràng nhìn thấy ngực anh đã rịn ra chút máu, vì thế nhanh chóng xoay người bỏ chạy.”Tôi chờ tin của anh.”

“Được! Nhất định phải chờ tin của tôi.” Diệp Tu tựa vào khung cửa nhìn bóng dáng cô đi khuất sau đó mới từ từ đổ người xuống.

Bà Thư Mai tránh khỏi vòng kim kẹp của Diệp Thắng Kiền nhìn thấy con trai ngã xuống đất thì hét lên. Giản Ái đang trên đường về nhà đột nhiên cảm thấy ngực mình bỗng nhiên thất lại, dưới chân không cẩn thận giẫm phải một nhánh cây, gai nhọn trên đó cắt vào chân nghe đau rất đau. Cô lão đảo bước đến bậc thang gần đó ngồi xuống, sau đó dùng hai tay bịt chặt hai mắt, khắp nơi giờ chỉ còn là bóng tối, bên tai là tiếng Diệp Tu khe khẽ nói: “Nhất định phải chờ tin của tôi.”

Vì thế cô ngồi ở trong gió thật lâu thật lâu, lâu đến mức cô nghĩ là bà Thư Mai đã đi khỏi chỗ Diệp Tu. Sau đó cô cầm lấy di động bấm số của Diệp Tu. Kết quả lại ngoài dự kiến của cô. Chỉ một lần đầu là không có ai nghe máy, còn lại đều là thông báo máy đã tắt.

Có lẽ Diệp Tu đang ngủ. Giản Ái đặt di động ở ngực thất thần một lúc, sau đó trực tiếp đứng lên lại đi về phía bệnh viện. Sau khi đến bệnh viện, cô nhón chân đi cà nhắc đến mở cửa phòng bệnh. Bà Thư Mai không có ở đây mà thực ra là đến một người cũng không có.

“Diệp Tu!” Phòng bệnh trống không khiến trái tim cô tê dại. Thật lâu sau, cô mới thì thào lẩm bẩm: “Y tá! Đi tìm y tá hỏi.”

Trước trạm, y tá kiểm tra ghi chép một chút. “Diệp Tu đúng không! Anh ta đã chuyển viện rồi.”

“Chuyển viện?! Anh ấy chuyển đi đâu?”

“Không biết!” Y tá khép bản ghi chép lại, “Là mẹ anh ta tiến hành, nghe nói muốn chuyển ra nước ngoài.”

Nước ngoài!

Giản Ái lui ra phía sau từng bước, giống bị tin tức này chém thành hai nửa, trái tim lạnh như băng như núi sập đất lở, ánh mắt cay xè, nhưng không hề rơi lệ, có lẽ, kết cục này bản thân cô cũng đã mơ hồ đoán được.

Chuyện gặp gỡ anh giống như thủy triều không hề dự báo trước mà vọt tới, giờ lại cũng im hơi lặng tiếng như thủy triều xuống mà rút đi. Trong phút chốc nghĩ đến cái quá trình vô lý, cuối cùng cũng thế lương xảy đến! Không! Không được quên, không được mất đi như vậy. Giản Ái xoay người chạy như điên ra ngoài.

Nhà Diệp Tu ở đâu? Là chỗ anh ở một mình lúc trước? Chỗ đó không thể có ai. Đến chỗ ba mẹ anh đi.

Nhưng bảo vệ ở cửa sắt an ninh vừa nghe thấy câu hỏi của cô liền lập tức lắc đầu. “Xin lỗi cô! Nhà họ Diệp đã chuyển đi rồi.”

Gạt người! Không thể nhanh như thế được.

Mặt Giản Ái trắng nhợt, “Hôm nay tôi còn gặp bọn họ.”

Bảo vệ đẩy cô ra ngoài. “Nghe không hiểu tiếng người à, bọn họ đi thật rồi.”

Bị người ta đẩy đi, cơ thể cô tê liệt đứng dưới ánh trăng. Mái tóc đen rối bởi pháp phơ trong gió lạnh như băng. Giản Ái không biết bản thân làm thế nào lại ngồi ở ngoài vườn hoa nhà họ Diệp đến bình minh, nhìn người ta ra ra vào vào, cứ hi vọng rồi lại thất vọng. Cô cố hết sức nghĩ: Diệp Tu bảo mình phải chờ tin của anh ấy, Diệp Tu bảo mình chờ tin của anh ấy cho nên mình phải đợi tin của anh ấy, mình phải đợi tin của anh ấy.

Giản Ái không biết bản thân đã đợi bao lâu. Chỉ trợn to mắt, nhìn chăm chăm những người ra vào cửa.

“Giản Ái, cô sao vậy, tôi đang nói chuyện với cô đấy, cô nói gì đi!” Giọng nói này quen quá, Giản Ái quay đầu, Từ Hành Phong, sao cậu ta lại đến đây, cô ưỡn người một chút, “Từ Hành Phong, cậu đến rồi,” sau khi nói một hồi, cô lại không rảnh để ý tới Từ Hành Phong, tiếp tục ngẩng đầu nhìn chăm chăm người đang ra vào cửa, “Tôi không thể nói chuyện nhiều với cậu, tôi muốn chờ ba mẹ Diệp Tu đi ra, bởi vì Diệp Tu bị thương, tôi lo cho anh ấy nên tôi muốn đi theo bọn họ nhìn anh ấy.”

Từ Hành Phong liều mạng muốn kéo cô đứng lên: “Diệp Tu xuất ngoại rồi, bị người nhà anh ta tổng ra nước ngoài, cô đã ngồi ở trong này một ngày một đêm rồi, người ta đã báo cảnh sát đòi đuổi cô đi rồi đấy.”

Trái tim Giản Ái nhảy vọt lên, “Diệp Tu thật sự xuất ngoại?”

“Đúng vậy! Hơn nữa cô còn ngồi ở chỗ này, tôi sẽ phải đến đồn công an mà báo lãnh cho cô.”

Nước mắt cô chảy xuống từng hàng. “Nhưng mà Hành Phong, tôi không nỡ bỏ Diệp Tu, lúc tôi đi, ngực anh ấy còn chảy máu, tôi muốn gặp anh ấy, tôi muốn đi chăm sóc anh ấy.”

“Có cả đám người đang giành nhau đến gặp Diệp Tu, chăm sóc anh ta, cô không cần phải lo.” Từ Hành Phong mạnh mẽ kéo cô dậy. “Cảnh sát sắp tới rồi, đi nhanh đi!”

Vừa nói xong, tiếng còi cảnh sát cũng từ xa vọng đến. Từ Hành Phong càng dùng sức kéo Giản Ái đi về phía trước.

Bị anh ta kéo đi, Giản Ái xoay người nhìn nơi mình đã đợi một buổi tối, kêu khóc thất thanh, “Diệp Tu, tôi không chờ được tin của anh.”

Nước mắt từng giọt từng giọt từ trong hốc mắt lăn xuống mặt, không cách nào ngừng run rẩy, trong đầu óc đã từng hoang mang, những chuyện quá khứ cũng giống như máu thịt bị nứt toát trên ngực Diệp Tu, theo gió mà vỡ vụn tan tành.

49. Chương 49

Bị Từ Hành Phong kéo lên xe, Giản Ái ôm chặt lấy ngực, áp mặt lên cửa kính thủy tinh lạnh như băng. Cô chưa từng hoang mang lo sợ giống như lúc này. Suy nghĩ theo thân thể đều như bị hút hết ra khiến chung quanh đều mờ mịt hết cả, dường như chẳng thể nhìn thấy được bất cứ thứ gì. Từ Hành Phong bắt đầu khởi động xe, không tự chủ được mà cao giọng nói. “Sao cô lại ngu ngốc tới mức chạy tới ngồi trước cửa nhà người ta như vậy chứ, chẳng lẽ tình yêu thực sự có thể khiến con người ta thành kẻ ngốc sao, muốn có được tin tức của một người còn không đơn giản à, khả năng quyết đoán của cô khi còn ở đội paparazzi trước kia đi đâu mất rồi?”

“Nhưng mà bà Thư Mai sẽ để tôi có được tin tức của anh ấy sao? Tôi thật sự rất lo cho sức khỏe của Diệp Tu.” Giản Ái thử áp chế cảm xúc lộn xộn của bản thân lúc này.

“Cô lo Diệp Tu sẽ không có ai chăm sóc sao? Bên cạnh anh ta nhiều nhất chính là người, hay là cô đang lo lắng sau khi anh ta đi rồi sẽ thay lòng đổi dạ?”

“Anh ấy đúng là có người chăm sóc, nhưng người đó không phải là tôi. Tôi không lo anh ấy thay lòng đổi dạ, tôi chỉ lo đám người bên cạnh anh ấy thôi.” Giản Ái vô lực cúi đầu xuống.

“Vậy cô còn bày ra cái dáng vẻ này làm gì chứ?” Từ Hành Phong nhăn ga quát. “Mau lấy lại sự quyết đoán khi làm paparazzi của cô ra mà lên núi đao xuống biển lửa moi tin tức của anh ta đi chứ.”

Đúng, phải làm như vậy. Giản Ái cảm thấy miệng khô đắng. Cô ổn định sắc mặt một chút rồi cầm lấy chai nước tu một ngụm thật lớn. “Đến đâu tìm.”

“Tập đoàn Diệp thị, anh ta là tổng giám đốc tập đoàn, anh ta xảy ra chuyện, phía công ty chắc chắn sẽ có động tĩnh.”

“Okie!” Giản Ái dùng ngón tay xoa bóp huyệt thái dương để tự lên tinh thần một chút. “Lát nữa tôi sẽ đến tập đoàn Diệp thị.”

Từ Hành Phong giương mắt nhìn Giản Ái một chút: “Cô chắc chắn là bây giờ cô đi sẽ có thể tìm hiểu được tin tức sao?”

“Vì sao không thể dò được tin!” Giản Ái hơi đuối sức nói: “Tôi sẽ rất cẩn thận không để ai phát hiện.”

Cốp! Từ Hành Phong gõ đầu cô một phát. “Ngu ngốc! Hiện tại người mà các công ty thuộc tập đoàn Diệp thị muốn đề phòng nhất chính là cô. Cô cứ về nhà nghỉ ngơi đi, mọi chuyện cứ để cho tôi!”

Giản Ái rút nước mắt. “Cám ơn cậu!” Sau khi nói xong, cô lau một chút nước mắt.

Từ Hành Phong bật cười một tiếng. “Cái gì mà cảm ơn với cảm ỉt, sau này cô về nhà bảo Diệp Tu tìm thêm mấy em mỹ nữ đến phục vụ tôi là được!”

Nhưng mà anh ta hình như đã cười quá vội, canh giữ ở tập đoàn Diệp thị cả một ngày trời mà anh ta vẫn không có một chút tin tức của Diệp Tu. Hai ngày trôi qua vẫn không có tin tức gì. Rồi sau đó nhanh chóng ba ngày, bốn ngày rồi một tháng trôi qua, rốt cuộc cũng có người nói từng nhìn thấy Diệp Tu ở Anh, cũng có người nói thấy anh ở Canada, còn có người nói thực ra anh vẫn đang ở Trung Quốc. Cho nên cũng không có ai biết chính xác Diệp Tu đang ở chỗ nào. Giản Ái đã được điều đến làm ở ban lấy tin và biên tập thử nghe hết những tin tức Từ Hành Phong gửi đến mà ruột gan cứ như đang bị nấu ở trong nồi.

Diệp Tu, rốt cuộc anh đang ở đâu?

Đang lúc cô đau khổ suy tư về vấn đề này, cái chất giọng như đá phá trời của tổng biên tập Đinh lại vang lên: “Giản Ái! Có người tìm cô.”

“Có người tìm tôi?” Giản Ái hơi hơi run rẩy. Là ai tìm cô.

Từng đốm lửa phân vân giữa không biết và muốn biết đang không ngừng thiêu đốt khiến trái tim của cô nhảy vọt lên.

“Người đó ở đâu?”

“Ở bên ngoài ấy.” Tổng biên tập Đinh tính nói rồi lại thôi, nuốt lại câu nói kế tiếp. “Cô ra gặp thì biết.” Giản Ái vội vàng đi vào phòng khách.

Một bóng dáng màu lam tao nhã đứng dậy từ trên sofa. “Chào chị! Tôi tên là Diêu Thiển! Chị còn nhớ tôi không?”

“Nhớ!” Một ý nghĩ nhảy vào trong đầu Giản Ái. “Có phải bà Thư Mai cho cô đến không?”

Ánh mắt Diêu Thiển hiện lên vẻ lấp lánh mê người. “Cô thật thông minh.” Cô ta tươi cười rất sâu. “Đáng tiếc là thông minh nhầm chỗ. Là tổng giám đốc Diệp bảo tôi đến.”

Tổng giám đốc Diệp!

“Là Diệp Tu sao?” Giản Ái lo lắng chuyển tầm mắt nhìn khắp chung quanh.

Diêu Thiển ngậy ra một lúc rồi lắc đầu. “Không phải là Diệp Tu, mà là nguyên tổng giám đốc Diệp. Xin lỗi, đã làm chị hiểu lầm.”

“Kia người kia đâu!” Giản Ái nhin không được truy vấn. “Anh ấy hẳn là có chuyện muốn nói với tôi.”

“Anh ấy vừa xuống máy bay, đang đi đến một nhà hàng, cho nên đi theo tôi!” Diêu Thiển quơ quơ chìa khóa xe trên tay.

Lúc Giản Ái đến nhà hàng, Diệp Thắng Kiền đã ở bên trong chờ cô. Lúc phục vụ đẩy cửa ra, Diệp Thắng Kiền đang cúi đầu nhìn gì đó, hình như không thấy cô đã đến, vẫn đang tập trung chăm trà ỉnh. Giản Ái dùng hết toàn bộ sức lực trên người ra đề nén bản thân mới không đến nổi vừa mở miệng đã hỏi ngay về Diệp Tu. Cả căn phòng nhất thời lặng im một lúc.

“Thực không lẽ độ chút nào.” Diệp Thắng Kiền buông ấm trà thở dài. “Cháu cũng suýt chút nữa là thành con dâu bác vậy mà ngay cả tiếng bác trai cũng không gọi một tiếng. Chẳng lẽ cháu không muốn biết tình hình của Diệp Tu sao?”

Sắc mặt Giản Ái trắng bệch, cả giọng nói cũng bắt đầu nghẹn ngào: “Đúng vậy, xin bác nói cho cháu biết.”

Diệp Thắng Kiền thở dài, vốn định đưa tay ra an ủi cô, nhưng rồi khựng lại giữa không trung mà chuyển hướng. “Bác sẽ không nói cho cháu biết chỗ của nó, nhưng có thể nói cho cháu biết tình hình của nó không tốt, rất không tốt.”

Giản Ái lập tức rời khỏi chỗ ngồi đi đến bên ông, tóm lấy tay áo ông nói. “Vậy dẫn cháu đến gặp anh ấy. Cháu sẽ chăm sóc anh ấy, để anh nhanh chóng bình phục.”

Diệp Thắng Kiền nhẹ nhàng đảo ánh mắt qua mặt Giản Ái, thật bất đắc dĩ, thật mệt mỏi nói: “Con đến đó, nó chắc chắn sẽ bình phục, nhưng mà vợ bác sẽ không ổn. Cháu muốn Diệp Tu thành kẻ bất hiếu sao?” Hơi lạnh dần dần theo đầu ngón tay lan ra toàn thân Giản Ái.

“Tu Tu vừa mở mắt ra là đã tìm cháu, cho dù vết thương chưa lành cũng cương quyết đòi đi ra ngoài tìm cháu. Nhưng mà mẹ nó không chịu, chỉ cần nó vừa đi, mẹ nó lập tức khóc bù lu bù loa, cảm xúc rất không ổn định. Tình hình cứ lặp đi lặp lại như vậy, vết thương của Tu Tu cũng trở đi trở lại, đương nhiên tình trạng của mẹ nó cũng chẳng tốt hơn được chút nào, hết khóc rồi đến làm ầm lên sau đó còn suýt chút nữa là tính tự sát.”

Choang! Một tiếng. Chén trà trên bàn cơm không cẩn thận bị góc áo của Giản Ái hất rơi xuống dưới. Cô cắn chặt môi dưới, ánh mắt đau đến mức giống như bị chìm vào một nơi rất tối tăm. Cô thử đấu tranh. “Diệp Tu sẽ không buông tay cháu, cho nên cháu có thể khuyên đi được không ạ!”

“Tu Tu đúng là sẽ không buông tay.” Giọng Diệp Thắng Kiền lại lần nữa vang lên bên tai cô. “Nhưng mà cháu hãy nhìn nó cứ vì cháu mà vết thương vĩnh viễn không thể lành, vĩnh viễn đối chọi với mẹ nó sao? Cháu thật muốn nó làm như vậy sao, cháu hãy nghĩ để nó làm đến thế sao? Nếu cháu thật sự thích nó...”

Ngoài chuyện vết thương, còn lại cô đều muốn! Nhưng Giản Ái vẫn nhìn những lời này lại, không để tâm nguyện của bản thân bị trút ra ngoài. “Bác muốn cháu làm thế nào?” Cô nghe thấy tiếng nói của mình tản mát trong không khí.

Diêu Thiển đứng ở bên cạnh nghênh đón ánh mắt cô. “Tiếp tục làm công việc của cô, viết về những scandal của Diệp Tu, người phụ nữ trong đó sẽ là tôi, hơn nữa phía dưới tin nhất định phải ghi rõ bút danh của cô. Để Diệp Tu hết hy vọng với cô, sau đó để anh ấy dường như thương xong, bác gái cũng có thể ổn định lại cảm xúc.” Cô ta đem mấy tấm ảnh chụp để lên trên bàn. Bên trong chỗ nào cũng là cảnh Diêu Thiển đang dìu Diệp Tu đang nhắm chặt mắt.

Giản Ái im lặng.

“Đăng tin lên trang nhất thì càng tốt.” Hai cánh môi đỏ mọng của Diêu Thiển có chút quyến rũ khép vào mở ra. “Trực tiếp một chút có thể nói là hoạn nạn gặp chân tình.”

“Là cô cố ý.” Giản Ái bấu ngón tay vào trong da thịt.

Diêu Thiển cười ha ha không hề chối bỏ nói: “Đúng! Là tôi cố ý, bác Diệp cũng biết là tôi cố ý. Diệp Tu là đàn anh của tôi, tôi đã để ý anh từ rất lâu rồi, nhưng mà trong lòng anh ấy lúc nào cũng chỉ có một mình chị. Tôi thừa nhận việc tôi đang làm lúc này rất đê tiện, thậm chí là trơ tráo, sau này đàn anh biết được, thậm chí sau này anh ấy biết sẽ phỉ nhổ tôi rồi xa tôi, thì tôi vẫn cam nguyện, bởi vì tôi yêu anh ấy. Cho

nên tôi sẵn sàng hi sinh như vậy. Cho dù kết cục cuối cùng là bị anh ấy ghét.”

50. Chương 50

Giản Ái thả tóc xuống, che hai mắt mình. Lúc vầng trăng bạc ngoài cửa sổ kia chiếu lên người cô, cô đột nhiên cảm thấy ánh sáng đó thật lạnh, lạnh đến cô sắp không thể thở được nữa.

Diêu Thiển nhẹ nhàng cười, tất cả tâm tình khao khát và bức thiết đều được giấu trong thái độ phóng khoáng của cô ta: “Đúng rồi, tôi quên mất, tôi tin là chị thích Diệp Tu, thậm chí là yêu anh ấy, ở thành phố này lại có quá nhiều kỷ niệm của cô với anh ấy, trong lúc nhất thời chắc chị sẽ không thể nào quyết định được, như vậy đi! Tôi viết một chi phiếu năm trăm vạn cho chị về quê, trước là để chữa lành vết thương, sau là dùng số tiền này để làm vốn làm ăn nho nhỏ.”

Giản Ái trầm ngâm nhìn cô ta, “Năm trăm vạn này là của cô hay là của nhà họ Diệp?”

Có người thích lấy cái danh nghĩa là vì yêu, có được cái danh này thì cho dù hành vi của họ có là gì thì cũng đều là cao thượng, việc làm của họ có vô lý thế nào, cho dù là xúc phạm đến người khác, họ cũng có thể đường hoàng lấy danh nghĩa là vì yêu. Nhưng những cô gái có kiểu suy nghĩ này thật quá ngây thơ! Các cô xem người khác đều là kẻ ngốc sao?

Diêu Thiển vẫy vẫy tay: “Là của tôi, có phải năm trăm vạn còn ít không, nếu không đủ, tôi sẽ tăng lên một ngàn vạn, chỉ cần là vì Diệp Tu, tôi sẵn sàng trả bất cứ giá nào.”

Bốp! Giản Ái giáng ngay một cái tát lên mặt cô ta.

“Chị đánh tôi. Chị có biết tôi là ai không?” Diêu Thiển hất tóc sau đó vung tay lên, hoàn toàn đánh mất vẻ ngoài nhã nhặn thực nữ của ngày thường. Nhưng bàn tay của cô ta lại bị Giản Ái chặn lại giữa không trung.

“Ừ! Tôi đánh cô đấy. Cô tính làm cái gì vậy, nhà họ Diệp ghét tôi, cũng là chuyện giữa tôi với nhà họ, cô nhảy vào làm gì? Cho nên phiền cô đừng có bày cái điệu bộ hi sinh khiến người ta nhìn ghê tởm ấy ra nữa.”

Diêu Thiển tuy rằng rất thông minh, có thể nhìn ra Diệp Thăng Kiền rất thương con trai, nhưng cô lại xem nhẹ sự sáng suốt của Giản Ái!

“Nói cho cùng!” Diệp Thăng Kiền vỗ tay. “Chính là đáng tiếc cháu với Tu Tu vẫn là hữu duyên vô phận.”

Tất cả những điều trưởng bối nói tới nay đều là rắm hết! Lòng ngực Giản Ái lúc này nóng như lửa đốt. “Bác, cháu sẵn sàng chấp nhận yêu cầu của nhà họ Diệp các người. Nhưng đó không phải vì nhà họ Diệp các người, mà là vì Diệp Tu, còn là vì nghĩ cho tương lai của Diệp Tu. Cháu không muốn viết scandal của Diệp Tu với cô ta, cháu muốn viết chuyện của những người khác, cho dù là A Trư A Cẩu cũng tốt hơn cô ta.”

“Tiện nhân! Chị nói cái gì.” Diêu Thiển bị cô chọc giận! Giờ cao chén trà lên, hung hăng ném lên mặt Giản Ái. Kỳ quái là, Giản Ái không hề trốn.

“Bác thấy bộ mặt thực của cô không.” Lau nước trà trên mặt, Giản Ái thông thả phun ra một hơi, “Ánh mắt di Thư từ Tiểu Viện đến Diêu Thiển đều kém cỏi đến cực điểm. Rõ ràng đều chỉ là đám bại hoại, lại còn giả mù sa mưa phủ thêm một lớp da dê.”

Diệp Thăng Kiền thấy hình ảnh Diêu Thiển cười khàn khàn như đám đàn bà đánh đá thì than nhẹ một tiếng, “Hai người đều là vì tốt cho Diệp Tu. Cho nên nói thế nào thì cũng đều là lỗi của Diệp Tu.”

Ông còn có điều muốn nói, lại không biết nên nói như thế nào. Giản Ái thấy ông im lặng thì cũng không nói thêm, cô xoay người đẩy cửa ra sau đó hít một hơi thật sâu nói: “Để vết thương của Diệp Tu có thể mau chóng lành lại,” Khóe miệng của cô đột nhiên trở nên chua xót, dường như là cô đang đặt mình trong cuộc đấu tranh vô cùng kịch liệt: “Cháu sẽ để bài báo của mình mau chóng được đăng báo.”

Lời vừa nói ra, đáy mắt Diệp Thắng Kiên lập tức có sự nhẹ nhàng biến hóa.

“Giản Ái!” Ông rút cuộc cũng gọi cô, nhưng bóng cô đã khuất rất xa. Ông thở dài một hơi.

Diêu Thiển cũng có chút mất tự nhiên nói. “Bác, vậy cháu đi trước.”

“Bác gọi người đến đưa cháu đi!” Diệp Thắng Kiên vốn là người trong thương trường, sau khi suy tính thiệt hơn liền trở về với vẻ chân thành quen thuộc: “Cháu với Giản Ái đều là những cô gái tốt, trong lòng bác cháu còn tốt hơn, đáng tiếc Diệp Tu vô phúc. Bằng không bác thật muốn nghe cháu gọi bác một tiếng ba!”

Nói xong câu đó, ông gần như muốn cười nhạo bản thân. Chẳng trách con trai ông thích Giản Ái, Giản Ái là kiểu người rất dứt khoát, cho nên ở trước mặt cô không cần phải giả vờ giả vịt sa mưa.

Diêu Thiển gò má hơi hơi ửng hồng, biết rõ điều ông nói đã chẳng có khả năng tồn tại, lòng cô ta lại thoải mái không ít. Về mặt Diệp Thắng Kiên nhìn càng thêm ôn hòa bảo tài xế đang đợi ở bên ngoài lái xe đưa cô ta về.

Tiến bước cô ta xong, ông lê tấm thân mệt mỏi tự lái xe đến chỗ con trai đang nằm viện.

Rất nhiều người đều nghĩ vợ ông đưa con trai ra nước ngoài, thực tế không phải vậy, con trai ông đang ở một tỉnh khác. Bởi vì vợ ông thích yên tĩnh, cho nên đã chọn một bệnh viện yên tĩnh ở ngoại ô, nơi đó tính bảo mật rất tốt. Quan trọng nhất là con trai ông đã bị vợ ông hạn chế đi lại triệt để.

Ông nhìn thoáng qua sắc trời mù mịt bên ngoài cửa sổ xe, tuy dự báo thời tiết nói bão vẫn chưa đến, nhưng những loài động vật nhỏ bé vẫn cảm nhận được, vì thế mà ào ào bay lượn trong tầng trời thấp đi tìm chỗ trú an toàn trước bão tố sắp đến. Một số con lại vì bay quá vội mà va vào cửa kính chắn gió.

Tình cảnh thế này lại khiến Diệp Thắng Kiên nhớ tới tính tình của con trai mình, vết thương của anh vốn đã sớm lành, nhưng vì muốn gặp Giản Ái mà nhiều lần chưa khâu xong đã đứng lên đòi đi tìm cô, cũng hết lần này đến lần khác bị vợ ông chặn ở ngoài cửa. Nghĩ đến đây, trong lòng ông lại nảy lên một cảm giác khó tả, cũng bởi vì thế mới nổi lòng từ bi với đám côn trùng đang hăng hái nhào tới mà giảm bớt tốc độ xe.

Trên cửa kính phòng bệnh của Diệp Tu cũng bị đám côn trùng này để lại không ít dấu vết. Anh gọi người mở cửa sổ, để chúng nó tự do qua lại. Mưa nhanh chóng trút xuống. Từ cửa sổ nhìn ra dường như chỉ còn là một màn sương mờ mịt khiến người ta chẳng còn thấy rõ đường. Anh vừa định nhìn thêm một lát thì vệ sĩ canh giữ ở ngoài cửa đã không đợi anh dặn dò, tự động đóng cửa sổ lại.

Bọn họ đều là vì tốt ỉnh thôi! Cũng giống như mẹ, lúc nào cũng nghĩ chỉ cần là vì tốt ỉnh, là có thể không để ý đến ý muốn của mình. Nghĩ đến đây Diệp Tu cười lạnh một tiếng, bản thân tự phụ trưởng thành, mong muốn có thể giống một con chim đại bàng tự do bay lượn trên bầu trời, kết quả lại vào một lúc gây cánh thế này mới phát hiện bản thân mình bất lực. Sớm biết như thế, bản thân hẳn là nên quyết đoán một chút, hoặc là làm bản thân phải mạnh mẽ hơn một chút.

Không biết Giản Ái bây giờ thế nào? Có đang lo lắng chờ tin tức của mình hay không? Diệp Tu nhìn thoáng qua hai hàng người đang canh giữ ở ngoài cửa, đồng người là thế mà anh vẫn thấy rất cô đơn. Vì thế Giản Ái lại một lần nữa hiện lên ở trong đầu anh, kèm theo đó là bóng dáng của mẹ anh, hai người phụ nữ đang ở ngay trong đầu anh mà đấu nhau.

Không biết trong hiện thực, nếu hai người thực sự đấu nhau thì ai thắng ai thua!? Nghĩ đến đây, anh lại nghĩ đến lời người xưa thường nói: “Sơn cùng thủy tận bờ hết lối, liễu rủ hoa cười lại gặp làng.” (Ý nói là lúc hết hi vọng thì lại xuất hiện ánh sáng le lói) Mới trước đây anh còn nhớ rất kỹ những lời này, nhưng hiện thời lại cảm thấy vô dụng. Mẹ anh thì nhiều lần tìm đến cái chết, ba anh vốn giúp đỡ anh cũng đang dao động. Bản thân anh lại giống như thôn làng nào đó chẳng biết đang ở nơi nào?

Không được! Anh không thể có suy nghĩ tiêu cực như vậy. Giản Ái còn đang chờ anh cơ mà!

Diệp Tu nghĩ đến đó thì giật mình. Mỗi một lần di chuyển đều khó khăn, mỗi một lần di chuyển là miệng vết thương lại như nhắc nhở là anh đang tùy hứng. Trên mặt anh, phía sau lưng anh thậm chí lòng bàn tay anh đều ứa đầy mồ hôi, nhưng anh vẫn không muốn từ bỏ.

Diệp Thắng Kiên bước vào nhìn đến con mình đang trong tình cảnh chẳng khác nào một kẻ chôn thân trong vũng lầy, càng giãy giụa, càng mất sức. Diệp Tu cảm thấy có người tiến vào liền chậm chậm ngừng

đầu, cha con hai người bốn mắt nhìn nhau. Diệp Thắng Kiền không hề nhìn thấy vẻ ủy khuất, tức giận trên mặt con mình, ở trên đó duy chỉ có sự phẫn nộ đối với sự bất lực của anh.

51. Chương 51

Diệp Thắng Kiền muốn đi qua, nhưng từ đằng sau lại vang lên giọng nói đáng sợ của vợ ông, bà Thư Mai: “Có phải con muốn thấy mẹ chết thì mới chịu từ bỏ không!”

Diệp Tu không nói một lời, chỉ một lần nữa nằm xuống, chỉ để lộ ra hai gò má hõm sâu mà mở to mắt, nhìn trần nhà. Mưa hôm nay trắng xóa quay cuồng liên miên. Diệp Tu từ trên giường chìa hai tay ra nói mớ: “Giản Ái, trời mưa, đừng ra ngoài chạy tin!”

Diệp Thắng Kiền nhìn một màn như vậy liền từ bên ngoài phòng bệnh nói chuyện với vợ mình: “Thư Mai, chúng ta chỉ có một đứa con trai, phải ép nó thành như vậy sao?”

Bà Thư Mai thẳng lưng, hạ giọng, nhưng vẫn vô cùng quật cường: “Chính bởi vì chỉ có một đứa con trai nên mới phải dạy dỗ nghiêm khắc!”

Diệp Thắng Kiền rút cuộc cũng nhịn không được, xâu tràng hạt cầm trong tay bị ông hung hăng nện xuống đất: “Bà muốn dạy dỗ nó tới khi nào? Nó đã trưởng thành rồi chứ có còn là một đứa con nít nữa đâu.”

“Chỉ cần nó là con tôi thì tôi có thể dạy dỗ nó.” Trên mặt bà Thư Mai gân xanh đã nổi hẳn lên trên làn da mỏng manh. “Tôi đã thất bại với chồng rồi, chẳng lẽ đến con tôi cũng phải thất bại sao?”

“Bà im đi.” Diệp Thắng Kiền hạ giọng: “Không phải chuyện năm đó là lỗi của tôi sao?”

Đôi mắt bà Thư Mai nhuộm một màu đỏ rực, hai tròng mắt trống rỗng giống như vừa bị móc ra vậy. “Đúng! Là ông năm đó phản bội tôi, bây giờ thằng con trai cũng muốn phản bội tôi, tôi sống trên đời còn có ý nghĩa gì, chỉ bằng chết quách đi cho xong hết mọi chuyện. Các người khỏi lo, tôi sẽ làm rất gọn gàng.”

Từ miệng bà phát ra những tiếng nức nở, ban đầu là nho nhỏ sau đó càng nén lại càng dâng trào. “Nếu năm đó ông không phạm sai lầm, một nhà ba người chúng ta hiện tại sẽ tốt đẹp biết bao nhiêu, con trai ngoan ngoãn nhất định sẽ không vì một đứa con gái mà ngỗ nghịch với mẹ nó. Con trai tôi, con trai tôi, mẹ thương con mà sao con lại không thương mẹ!”

“Bà khóc cái gì?” Diệp Thắng Kiền lớn tiếng quát bảo bà ngưng lại. “Ở đây là bệnh viện, người không biết chuyện nhìn thấy còn nghĩ con mình chết nữa đấy!” Sắc mặt của ông khá khó coi, “Hôm nay tôi đã đi tìm Giản Ái, con bé chịu làm con mình hết hy vọng, đúng là cô gái tốt, con bé cũng thích Diệp Tu nhưng chỉ vì sợ cơ thể nó không tốt mới cố gắng chịu đựng mà đồng ý với tôi.”

“Thật chứ!” Trong một cái chớp mắt niềm vui sướng xẹt qua đáy mắt bà Thư Mai rồi biến mất, sau đó lại chuyển thành nghi vấn thật sâu: “Cô ta dùng cách gì để có thể làm con mình hết hy vọng chứ?”

“Con bé không phải là paparazzi sao?” Diệp Thắng Kiền khoát tay. “Để con bé tự tay tạo ra scandal của Tu Tu là hữu hiệu nhất.”

“Cháu sẽ không tạo ra scandal của Diệp Tu! Cháu không hạ bút được.” Giọng của Giản Ái giống như một tiếng sấm từ trên chín tầng mây vang lên ở phía sau lưng bọn họ. “Xin lỗi! Bác Diệp, lúc bác đi, cháu đã tìm người theo dõi bác.”

Thư Mai vung một cái tát qua. Nhưng lại bị Giản Ái chặn lại giữa không trung. “Cám ơn bác đã chỉ dạy, nhưng cháu không phải là con gái bác? Bác phải học cách tôn trọng người khác.” Cô nhẹ nhàng thở dài sau đó lại quay đầu hỏi Diệp Thắng Kiền: “Xin hỏi bạn cháu Hàn Nhiên vẫn còn làm ở công ty thời trang và trang sức Phi Điểu chứ ạ?”

“Đúng vậy! Tối hôm đó may có cô ta mật báo.” Diệp Thắng Kiền đỏ mặt gật gật đầu nói: “Cho nên bác đã thăng chức cho cô ta làm tổng giám tài vụ. Mau thả tay bác ấy ra đi.”

“Được!” Giản Ái dùng đầu lưỡi liếm liếm môi. “Nhưng mà bác phải nhanh tay hơn bác gái.”

“Trở về bác sẽ lập tức sa thải cái người tên Hàn Nhiên kia.”

Giản Ái vừa buông tay bà Thư Mai ra, bà Thư Mai liền lập tức bắt đầu kêu gào. Một giọt mồ hôi từ trên trán Diệp Thăng Kiên chảy xuống, cho nên không nhìn thấy ánh mắt Giản Ái hơi lóe sáng. “Nếu bây giờ cháu nói với bác, cháu với Hàn Nhiên là oan gia, bác còn có thể đuổi cô ta sao?”

“Ha ha!” Thư Mai cúi đầu cười. “Cô có nguy hiểm thế nào cũng không bảo vệ được cô ta đâu.”

Giản Ái nhún nhún vai: “Vậy à! Vậy cháu đây phải bắt lực rồi, dù sao làm thế nào cũng không tránh được hỏa nhãn kim tinh của bác đây.”

“Vậy còn không mau cút đi!”

“Cút! Cháu không đi, cháu muốn đi vào gặp Diệp Tu.”

“Không cho phép!” Sau khi bà Thư Mai hét lên, bảo vệ trông giữ ở cửa nhất rầm rập chắn ngay phía trước cửa.

“Nói với anh ấy là cháu muốn lấy chồng cũng không được cho phép?!” Giản Ái khom thắt lưng buộc lại dây giày, rồi cột lại đuôi ngựa, theo động tác không rõ là có mục đích gì, cô lộ ra một lúm đồng tiền dịu dàng: “Vậy chào hai bác, cháu vẫn là chờ Diệp Tu đến tìm cháu rồi nói sau vậy!”

Diệp Thăng Kiên thở dài: “Vào đi!”

Giản Ái gật đầu mỉm cười với ông, nhưng khóe miệng bị cô kéo lên lại như là một đường cong thê lương đến cực điểm. Cửa từ từ mở ra! Nhiệt độ lạnh nhất và nóng nhất trên thế gian luân phiên đan xen trên gương mặt Giản Ái, đầu ngón tay cô bấm thật sâu vào bàn tay, mỗi một bước lại như tiến thẳng vào vực sâu. Trong phòng tối om om bao trùm lên giường bệnh, dường như không có điểm tận cùng.

“Đi ra ngoài! Cho dù là ai cũng ra ngoài?” Diệp Tu nằm trên giường cất giọng lạnh lùng.

Ở trong bóng tối Giản Ái cúi người xuống, kề mặt lên mặt anh mà vuốt ve: “Xin lỗi! Tôi đến muộn.”

Diệp Tu chậm chậm mở mắt: “Bật đèn, bật nhanh lên!”

“Uhm!” Giản Ái xoay người bước đi, nhưng Diệp Tu lại nắm chặt tay cô. “Đừng đi!”

“Tôi chỉ đi bật đèn thôi!” Giản Ái nhẹ nhàng buông tay anh ra.

Cạch! một tiếng, ánh đèn ngay tức mắt sáng chói, ánh mắt Diệp Tu cũng theo đó mà sáng lên. “Giản Ái, mau tới đây cho anh ôm đi!”

Giản Ái ngoan ngoãn đi qua, Diệp Tu run run siết chặt vòng tay, hôn lên trán cô, lên khóe mắt cô! Ánh mắt Giản Ái đong đầy đau đớn, lồng ngực cũng không cách nào mà nén được cơn đau đến thấu tận tim gan.

“Xin lỗi em!” Diệp Tu buông cô ra sau đó hít vào một hơi, đau đến mức phải nhếch miệng. “Anh phải mau chóng bình phục để đi tìm em mới đúng. Giờ lại là cô gái của anh mạo hiểm mưa to tối tìm anh, thật sự là mất mặt.”

“Xin lỗi, Diệp Tu.” Trái tim Giản Ái thắt chặt lại. “Tôi không phải là cô gái của anh, cho nên anh không cần phải thấy mất mặt.”

Bên trong đột nhiên yên tĩnh đến mức khiến người ta kinh hãi. Giản Ái ngẩng đầu nhìn Diệp Tu. Lưng anh tựa vào thành giường không nhúc nhích, trên mặt không chút biểu tình, đôi môi mỏng manh mím chặt, chỉ có hơi thở dồn dập đang lên xuống nơi lồng ngực anh. Thật lâu sau, Diệp Tu mới cất cái giọng khàn khàn mà khô khan lên: “Giản Ái, anh vẫn còn bị thương mà. Bây giờ em đến là để gặp anh hay là muốn đẩy anh vào chỗ chết.”

Giản Ái dùng răng nanh cắn môi. “Tôi không đùa đâu, tôi phải đi, anh đừng thương cho tốt đi!”

Gân xanh trên mu bàn tay Diệp Tu lồi hết cả lên. “Nói rõ ràng chút đi,” anh nói: “Là ý của em hay là có người ép em?”

“Là ý của tôi.” Giản Ái ép mình phải nói ra những chữ này. “Tôi mệt rồi, tôi thấy ghét, hơn nữa mẹ anh thật sự là làm tôi chịu không nổi.”

“Em có gan nói lại lần nữa xem.” Miệng Diệp Tu phả hơi nóng bên tai cô, trong giọng anh đã có sự đàn áp và bạo động của giông tố sắp kéo đến.

“Anh nghĩ tôi về sau có thể chấp nhận mẹ anh không?” Giản Ái nén giận: “Còn nữa anh rất giống mẹ anh! Tôi rõ ràng không thích anh, anh lại năm lần bảy lượt bắt ép ta, chẳng lẽ không đúng sao?”

Lời này chẳng khác nào mũi tên bắn xuyên qua tim Diệp Tu. Anh dùng lực đẩy Giản Ái ra, bởi vì dùng sức như vậy nên Giản Ái phải loạng choạng vài bước mới đứng lại được, Diệp Tu chống lên bàn mà đứng dậy, nét mặt âm trầm tàn nhẫn giống như tia chớp hiện lên ngoài cửa sổ, làm cho người ta sợ hãi, làm cho người ta kinh hãi đến run rẩy.

“Là tôi luôn bắt ép em.” Diệp Tu giống như một con thú hoang sa vào bước đường cùng chỉ biết dồn sức lực toàn thân để gầm rú: “Em cũng chưa bao giờ yêu tôi đúng không?”

Giản Ái cũng bị anh dọa, cô xông lên trước muốn ôm lấy Diệp Tu đang vô cùng hung ác.

“Cút đi!” Nhưng vừa mới tiến lên, Diệp Tu đã nghiêng ngả chao đảo giống như người sắp chết mà đẩy cô ra, sau đó vô cùng đáng sợ, thô bạo, mạnh mẽ xông ra ngoài. Ai cũng không ngăn được anh.

Diệp Thắng Kiên kéo vợ cùng nhau vọt qua, nhưng đã không còn kịp, Diệp Tu đã chạy chân không vào thang máy, lập tức, anh đi lên tầng 10 đứng ở trên sân thượng cao cao.

“Diệp Tu! Đứng! Diệp Tu, hãy nghe tôi nói, Diệp Tu!”

Diệp Tu nhìn Giản Ái đi lên từ một thang máy khác, con người đang đại đi trên gương mặt tái xanh đáng sợ trừng lên nhìn chằm chằm cô nói. “Giản Ái, cô tiêu rồi, sau khi tôi từ nơi này nhảy xuống, cô cũng sẽ bị kéo xuống chôn cùng với tôi! Cho nên tôi biết sau khi chết tôi sẽ không bị cô đơn, từ đây sẽ không cần tiếp tục mang cái mặt nạ sấm vai đứa con tốt của ba mẹ, rốt cuộc cũng có thể có một cuộc sống tự do như ý giống như cô, cho nên tôi giải phóng, tôi tự do! Hơn nữa mẹ tôi nhất định sẽ không muốn chết đâu, bà ấy không phải là muốn có một đứa con nghe lời sao, bà ấy có một đám lớn người nhà muốn đợi chia tài sản của tôi, cho nên bà ấy sẽ có rất nhiều đứa con nghe lời bà ấy, bà ấy nhất định cũng sẽ từ trong bọn họ tìm được một người nối nghiệp tôi, cho nên sau khi xuống hoàng tuyền cô sẽ không cần lo có bà ấy.”

“Bác trai chỉ có một mình anh là con trai, chẳng lẽ anh không nghĩ cho ông ấy sao?” Trái tim Giản Ái cũng đã vọt cổ họng.

“Vì sao phải nghĩ cho ông ấy!” Diệp Tu đóng đầy trong ánh mắt vẻ bốc đồng và phiến não. “Ông ấy vẫn còn có một đứa con trai kia mà! Dù sao thì dì Thu từ lâu đã ngứa mắt với tôi, nếu không phải là tôi quanh năm suốt tháng sấm vai một đứa con ngoan ngoãn nghe lời, là bé ngoan thông minh thì cô nghĩ là ông ấy còn có thể cần tôi sao?”

“Tu Tu!” Giọng nói thê lương già cả của Diệp Thắng Kiên vang lên phía sau Giản Ái. “Ba đương nhiên cần con, ba chỉ có một mình con là con trai!”

“Ha ha!” Diệp Tu cười sằng sặc giang hai tay. “Chờ tôi chết rồi, ba sẽ thật sự chỉ còn một đứa con trai.”

A! Không! Trong đầu bà Thư Mai ầm ầm kêu vang, nhất thời cảm thấy trời long đất lở.

“Tôi cùng chết với anh!” Những lời này Giản Ái không kịp suy nghĩ đã vọt ra khỏi miệng, “Tôi không muốn chôn cùng anh, tôi hiện tại sẽ cùng chết với anh.”

“Thật chứ?” Diệp Tu dừng bước chân, mắt sáng rực lên.

“Thật!” Giản Ái kiên định, đi nhanh về phía anh.

Edit: Phong Vũ

Diệp Thắng Kiên muốn đi qua, nhưng từ đằng sau lại vang lên giọng nói đáng sợ của vợ ông, bà Thư Mai: “Có phải con muốn thấy mẹ chết thì mới chịu từ bỏ không!”

Diệp Tu không nói một lời, chỉ một lần nữa nằm xuống, chỉ để lộ ra hai gò má hõm sâu mà mở to mắt, nhìn trần nhà. Mưa hôm nay trắng xóa quay cuồng liên miên. Diệp Tu từ trên giường chìa hai tay ra nói mớ: “Giản Ái, trời mưa, đừng ra ngoài chạy tin!”

Diệp Thắng Kiền nhìn một màn như vậy liền từ bên ngoài phòng bệnh nói chuyện với vợ mình: “Thư Mai, chúng ta chỉ có một đứa con trai, phải ép nó thành như vậy sao?”

Bà Thư Mai thẳng lưng, hạ giọng, nhưng vẫn vô cùng quật cường: “Chính bởi vì chỉ có một đứa con trai nên mới phải dạy dỗ nghiêm khắc!”

Diệp Thắng Kiền rốt cuộc cũng nhịn không được, râu trảng hạt cầm trong tay bị ông hung hăng nện xuống đất: “Bà muốn dạy dỗ nó tới khi nào? Nó đã trưởng thành rồi chứ có còn là một đứa con nít nữa đâu.”

“Chỉ cần nó là con tôi thì tôi có thể dạy dỗ nó.” Trên mặt bà Thư Mai gân xanh đã nổi hẳn lên trên làn da mỏng manh. “Tôi đã thất bại với chồng rồi, chẳng lẽ đến con tôi cũng phải thất bại sao?”

“Bà im đi.” Diệp Thắng Kiền hạ giọng: “Không phải chuyện năm đó là lỗi của tôi sao?”

Đôi mắt bà Thư Mai nhuộm một màu đỏ rực, hai tròng mắt trống rỗng giống như vừa bị móc ra vậy. “Đúng! Là ông năm đó phản bội tôi, bây giờ thằng con trai cũng muốn phản bội tôi, tôi sống trên đời còn có ý nghĩa gì, chi bằng chết quách đi cho xong hết mọi chuyện. Các người khỏi lo, tôi sẽ làm rất gọn gàng.”

Từ miệng bà phát ra những tiếng nức nở, ban đầu là nho nhỏ sau đó càng nén lại càng dâng trào. “Nếu năm đó ông không phạm sai lầm, một nhà ba người chúng ta hiện tại sẽ tốt đẹp biết bao nhiêu, con trai ngoan ngoãn nhất định sẽ không vì một đứa con gái mà ngỗ nghịch với mẹ nó. Con trai tôi, con trai tôi, mẹ thương con mà sao con lại không thương mẹ!”

“Bà khóc cái gì?” Diệp Thắng Kiền lớn tiếng quát bảo bà ngưng lại. “Ở đây là bệnh viện, người không biết chuyện nhìn thấy còn nghĩ con mình chết nữa đấy!” Sắc mặt của ông khá khó coi, “Hôm nay tôi đã đi tìm Giản Ái, con bé chịu làm con mình hết hy vọng, đúng là cô gái tốt, con bé cũng thích Diệp Tu nhưng chỉ vì sợ cơ thể nó không tốt mới cố gắng chịu đựng mà đồng ý với tôi.”

“Thật chứ!” Trong một cái chớp mắt niềm vui sướng xẹt qua đáy mắt bà Thư Mai rồi biến mất, sau đó lại chuyển thành nghi vấn thật sâu: “Cô ta dùng cách gì để có thể làm con mình hết hy vọng chứ?”

“Con bé không phải là paparazzi sao?” Diệp Thắng Kiền khoát tay. “Để con bé tự tay tạo ra scandal của Tu Tu là hữu hiệu nhất.”

“Cháu sẽ không tạo ra scandal của Diệp Tu! Cháu không hạ bút được.” Giọng của Giản Ái giống như một tiếng sấm từ trên chín tầng mây vang lên ở phía sau lưng bọn họ. “Xin lỗi! Bác Diệp, lúc bác đi, cháu đã tìm người theo dõi bác.”

Thư Mai vung một cái tát qua. Nhưng lại bị Giản Ái chặn lại giữa không trung. “Cám ơn bác đã chỉ dạy, nhưng cháu không phải là con gái bác? Bác phải học cách tôn trọng người khác.” Cô nhẹ nhàng thở dài sau đó lại quay đầu hỏi Diệp Thắng Kiền: “Xin hỏi bạn cháu Hân Nhiên vẫn còn làm ở công ty thời trang và trang sức Phi Điểu chứ ạ?”

“Đúng vậy! Tối hôm đó may có cô ta mật báo.” Diệp Thắng Kiền đỏ mặt gật gật đầu nói: “Cho nên bác đã thăng chức cho cô ta làm tổng giám tài vụ. Mau thả tay bác ấy ra đi.”

“Được!” Giản Ái dùng đầu lưỡi liếm liếm môi. “Nhưng mà bác phải nhanh tay hơn bác gái.”

“Trở về bác sẽ lập tức sa thải cái người tên Hân Nhiên kia.”

Giản Ái vừa buông tay bà Thư Mai ra, bà Thư Mai liền lập tức bắt đầu kêu gào. Một giọt mồ hôi từ trên trán Diệp Thắng Kiền chảy xuống, cho nên không nhìn thấy ánh mắt Giản Ái hơi lóe sáng. “Nếu bây giờ cháu nói với bác, cháu với Hân Nhiên là oan gia, bác còn có thể đuổi cô ta sao?”

“Ha ha!” Thư Mai cúi đầu cười. “Cô có nguy hiểm thể nào cũng không bảo vệ được cô ta đâu.”

Giản Ái nhún nhún vai: “Vậy à! Vậy cháu đây phải bất lực rồi, dù sao làm thế nào cũng không tránh được hỏa nhãn kim tinh của bác đây.”

“Vậy còn không mau cút đi!”

“Cút! Cháu không đi, cháu muốn đi vào gặp Diệp Tu.”

“Không cho phép!” Sau khi bà Thư Mai hét lên, bảo vệ trông giữ ở cửa nhất rầm rập chắn ngay phía trước cửa.

“Nói với anh ấy là cháu muốn lấy chồng cũng không được cho phép?!” Giản Ái khom thắt lưng buộc lại dây giày, rồi cột lại đuôi ngựa, theo động tác không rõ là có mục đích gì, cô lộ ra một lúm đồng tiền dịu dàng: “Vậy chào hai bác, cháu vẫn là chờ Diệp Tu đến tìm cháu rồi nói sau vậy!”

Diệp Thăng Kiền thở dài: “Vào đi!”

Giản Ái gật đầu mỉm cười với ông, nhưng khóe miệng bị cô kéo lên lại như là một đường cong thê lương đến cực điểm. Cửa từ từ mở ra! Nhiệt độ lạnh nhất và nóng nhất trên thế gian luân phiên đan xen trên gương mặt Giản Ái, đầu ngón tay cô bấm thật sâu vào bàn tay, mỗi một bước lại như tiến thẳng vào vực sâu. Trong phòng tối om om bao trùm lên giường bệnh, dường như không có điểm tận cùng.

“Đi ra ngoài! Cho dù là ai cũng ra ngoài?” Diệp Tu nằm trên giường cất giọng lạnh lùng.

Ở trong bóng tối Giản Ái cúi người xuống, kề mặt lên mặt anh mà vuốt ve: “Xin lỗi! Tôi đến muộn.”

Diệp Tu chậm chậm mở mắt: “Bật đèn, bật nhanh lên!”

“Uhm!” Giản Ái xoay người bước đi, nhưng Diệp Tu lại nắm chặt tay cô. “Đừng đi!”

“Tôi chỉ đi bật đèn thôi!” Giản Ái nhẹ nhàng buông tay anh ra.

Cạch! một tiếng, ánh đèn ngay tức mắt sáng chói, ánh mắt Diệp Tu cũng theo đó mà sáng lên. “Giản Ái, mau tới đây cho anh ôm đi!”

Giản Ái ngoan ngoãn đi qua, Diệp Tu run run siết chặt vòng tay, hôn lên trán cô, lên khóe mắt cô! Ánh mắt Giản Ái đong đầy đau đớn, lồng ngực cũng không cách nào mà nén được cơn đau đến thấu tận tim gan.

“Xin lỗi em!” Diệp Tu buông cô ra sau đó hít vào một hơi, đau đến mức phải nhếch miệng. “Anh phải mau chóng bình phục để đi tìm em mới đúng. Giờ lại là cô gái của anh mạo hiểm mưa to tới tìm anh, thật sự là mất mặt.”

“Xin lỗi, Diệp Tu.” Trái tim Giản Ái thắt chặt lại. “Tôi không phải là cô gái của anh, cho nên anh không cần phải thấy mất mặt.”

Bên trong đột nhiên yên tĩnh đến mức khiến người ta kinh hãi. Giản Ái ngẩng đầu nhìn Diệp Tu. Lưng anh tựa vào thành giường không nhúc nhích, trên mặt không chút biểu tình, đôi môi mỏng manh mím chặt, chỉ có hơi thở dồn dập đang lên xuống nơi lồng ngực anh. Thật lâu sau, Diệp Tu mới cất cái giọng khàn khàn mà khô khan lên: “Giản Ái, anh vẫn còn bị thương mà. Bây giờ em đến là để gặp anh hay là muốn đẩy anh vào chỗ chết.”

Giản Ái dùng răng nanh cắn môi. “Tôi không đùa đâu, tôi phải đi, anh đừng thương cho tốt đi!”

Gân xanh trên mu bàn tay Diệp Tu lồi hết cả lên. “Nói rõ ràng chút đi,” anh nói: “Là ý của em hay là có người ép em?”

“Là ý của tôi.” Giản Ái ép mình phải nói ra những chữ này. “Tôi mệt rồi, tôi thấy ghét, hơn nữa mẹ anh thật sự là làm tôi chịu không nổi.”

“Em có gan nói lại lần nữa xem.” Miệng Diệp Tu phả hơi nóng bên tai cô, trong giọng anh đã có sự đàn áp và bạo động của giông tố sắp kéo đến.

“Anh nghĩ tôi về sau có thể chấp nhận mẹ anh không?” Giản Ái nén giận: “Còn nữa anh rất giống mẹ anh! Tôi rõ ràng không thích anh, anh lại năm lần bảy lượt bắt ép ta, chẳng lẽ không đúng sao?”

Lời này chẳng khác nào mũi tên bắn xuyên qua tim Diệp Tu. Anh dùng lực đẩy Giản Ái ra, bởi vì dùng sức như vậy nên Giản Ái phải loạng choạng vài bước mới đứng lại được, Diệp Tu chống lên bàn mà đứng dậy,

nét mặt âm trầm tàn nhẫn giống như tia chớp hiện lên ngoài cửa sổ, làm cho người ta sợ hãi, làm cho người ta kinh hãi đến run rẩy.

“Là tôi luôn bắt ép em.” Diệp Tu giống như một con thú hoang sa vào bước đường cùng chỉ biết dồn sức lực toàn thân để gầm rú: “Em cũng chưa bao giờ yêu tôi đúng không?”

Giản Ái cũng bị anh dọa, cô xông lên trước muốn ôm lấy Diệp Tu đang vô cùng hung ác.

“Cút đi!” Nhưng vừa mới tiến lên, Diệp Tu đã nghiêng ngả chao đảo giống như người sắp chết mà đẩy cô ra, sau đó vô cùng đáng sợ, thô bạo, mạnh mẽ xông ra ngoài. Ái cũng không ngăn được anh.

Diệp Thắng Kiền kéo vợ cùng nhau vọt qua, nhưng đã không còn kịp, Diệp Tu đã chạy chân không vào thang máy, lập tức, anh đi lên tầng 10 đứng ở trên sân thượng cao cao.

“Diệp Tu! Đứng! Diệp Tu, hãy nghe tôi nói, Diệp Tu!”

Diệp Tu nhìn Giản Ái đi lên từ một thang máy khác, con người đang dọi đi trên gương mặt tái xanh đáng sợ trừng lên nhìn chằm chằm cô nói. “Giản Ái, cô tiêu rồi, sau khi tôi từ nơi này nhảy xuống, cô cũng sẽ bị kéo xuống chôn cùng với tôi! Cho nên tôi biết sau khi chết tôi sẽ không bị cô đơn, từ đây sẽ không cần tiếp tục mang cái mặt nạ sấm vai đứa con tốt của ba mẹ, rốt cuộc cũng có thể có một cuộc sống tự do như ý giống như cô, cho nên tôi giải phóng, tôi tự do! Hơn nữa mẹ tôi nhất định sẽ không muốn chết đâu, bà ấy không phải là muốn có một đứa con nghe lời sao, bà ấy có một đám lớn người nhà muốn đợi chia tài sản của tôi, cho nên bà ấy sẽ có rất nhiều đứa con nghe lời bà ấy, bà ấy nhất định cũng sẽ từ trong bọn họ tìm được một người nối nghiệp tôi, cho nên sau khi xuống hoàng tuyền cô sẽ không cần lo có bà ấy.”

“Bác trai chỉ có một mình anh là con trai, chẳng lẽ anh không nghĩ cho ông ấy sao?” Trái tim Giản Ái cũng đã vọt cổ họng.

“Vì sao phải nghĩ cho ông ấy!” Diệp Tu đơng đầy trong ánh mắt vẻ bốc đồng và phiến não. “Ông ấy vẫn còn có một đứa con trai kia mà! Dù sao thì dì Thu từ lâu đã ngứa mắt với tôi, nếu không phải là tôi quanh năm suốt tháng sấm vai một đứa con ngoan ngoãn nghe lời, là bé ngoan thông minh thì cô nghĩ là ông ấy còn có thể cần tôi sao?”

“Tu Tu!” Giọng nói thê lương già cả của Diệp Thắng Kiền vang lên phía sau Giản Ái. “Ba đương nhiên cần con, ba chỉ có một mình con là con trai!”

“Ha ha!” Diệp Tu cười sảng sặc giang hai tay. “Chờ tôi chết rồi, ba sẽ thật sự chỉ còn một đứa con trai.”

A! Không! Trong đầu bà Thư Mai âm âm kêu vang, nhất thời cảm thấy trời long đất lở.

“Tôi cùng chết với anh!” Những lời này Giản Ái không kịp suy nghĩ đã vượt ra khỏi miệng, “Tôi không muốn chôn cùng anh, tôi hiện tại sẽ cùng chết với anh.”

“Thật chứ?” Diệp Tu dừng bước chân, mắt sáng rực lên.

“Thật!” Giản Ái kiên định, đi nhanh về phía anh.

52. Chương 52

Vậy mau đến đây đi!” Diệp Tu nhin không được mở rộng vòng tay, sau đó nhìn cô không rời mắt.

“Uhm!” Bước đi trong gió, Giản Ái dường như có thể nghe thấy được tiếng của mình lẫn trong tiếng mưa lất phất.

Sắp đến rồi phải làm gì nữa đây? Thực ra tim cô lúc này đã đập như nổi trống. Nhưng sườn mặt trong mưa của Diệp Tu lại lóe lên vẻ sắc nhọn, không cho bất cứ ai phản bác. Một bước, hai bước, theo từng bước chân Giản Ái tiếp đến gần, không gian yên tĩnh xung quanh cũng bắt đầu vang lên tiếng mưa tí tách.

Ở cô phía sau, Diệp Thắng Kiền cùng bà Thư Mai chỉ dám trợn to hai mắt nhìn, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh. Còn Giản Ái bước chân chỉ hơi chút ngừng lại một chút là sắc mặt Diệp Tu lại tái mét. Nhưng lúc này Giản Ái lại bắt chước anh vươn hai tay ra. Sắc mặt Diệp Tu lúc này mới từ tái xanh chuyển sang đỏ ửng: “Đến đây đi!”

Theo lời anh nói, Giản Ái tiến đến gần anh rồi đột nhiên giơ cao cao bàn tay lên, sau đó đem hết sức lực toàn thân mà cho anh một bạt tai trời giáng. Vết đỏ ửng trên mặt Diệp Tu không phải là đỏ mặt bình thường mà là dấu hiệu chứng tỏ thể lực anh đã vô cùng cạn kiệt, mà lúc này cách duy nhất để cô có thể xoay chuyển tình hình chính là cho anh một bạt tai trời giáng, khiến cảm xúc của anh từ mừng rỡ như điên rơi xuống mất mát tột cùng. Làm cho tâm tình đột nhiên biến chuyển quá nhanh tìm không được điểm tựa cân bằng, do đó không kịp điều chỉnh, chỉ có thể để mặc cho cảm xúc điều khiển cơ thể mình.

Cho nên Diệp Tu sau khi không thể tin nhìn thoáng qua cô, thân thể từ từ, từ từ lay động, sau đó bùm một tiếng mà ngã đi.

“Tu Tu!” Cùng lúc đó, Diệp Thắng Kiền cùng bà Thư Mai đồng thời vọt lên. Ngay trong lúc ôm lấy anh, bà Thư Mai còn không quên giơ cao tay giáng một cái tát tỉnh trả thù cho con mình: “Cô dám đánh nó.”

Giản Ái không hề tránh né, chỉ bình thản mở miệng: “Nếu không phải là bác ép anh ấy đến bước này, cháu sẽ đánh anh ấy sao?”

“Đã lúc nào rồi chứ, còn không mau buông tay bà ra, gọi bác sĩ nhanh đi!” Diệp Thắng Kiền ôm Diệp Tu giận dữ hét lên với vợ mình.

Bà Thư Mai lúc này mới giật mình bừng tỉnh, tay chân cũng bắt đầu hoảng loạn. Bệnh viện cũng hoảng loạn hết cả lên. Bởi vì vết thương của Diệp Tu cứ tái đi tái lại, lại thêm việc anh có một người mẹ bất chấp lý lẽ nên các bác sĩ phải luôn mệt mỏi trong tiếng mắng chửi của bà Thư Mai. May mắn là năm ngày sau, Diệp Tu cũng tỉnh.

Giản Ái run run vuốt ve mặt anh, “Cuối cùng anh cũng tỉnh lại rồi.” Bởi vì năm ngày này cô đều ngồi trông ở bên giường bệnh nên đến giờ giọng cô cứ khô khốc hẳn đi.

“Giản Ái!” Diệp Tu kinh ngạc nhìn cô. Chậm rãi vươn tay ra: “Anh nằm mơ!”

“Mơ thấy gì?” Giản Ái cầm lấy miếng bông lớn trên bàn nhúng vào chút nước sau đó từng chút từng chút một thấm ướt bờ môi anh.

“Anh mơ thấy em đòi chia tay anh.” Giọng anh tương đối bình thản, nhưng sau lưng cô lại không hiểu sao lại thấy ớn lạnh.

“Chỉ là mơ thôi!” Cho nên Giản Ái tận lực dịu dàng nhìn anh. “Mơ thì không thể là thật được.”

“Nhưng giấc mơ đó rất thật. Cho nên...” Diệp Tu bật mạnh người lên, bàn tay còn đang truyền dịch liêu lĩnh bóp cổ cô. “Anh quyết định bóp chết em trước, sau đó đi tự sát!”

Khụ! Khụ! Giản Ái muốn kéo tay anh ra, nhưng lại sợ không cẩn thận đụng tới kim truyền làm rách da tay anh. May mà bảo vệ ở ngoài cửa đã nhanh chóng bước vào tách bọn họ ra. Giản Ái ôm cổ đã gần như muốn hết hơi, nhưng cô vẫn cố gắng chịu đựng cổ họng đang đau nhức mà ồ ồ mở miệng nói, “Khụ! Em đã nói với anh chỉ là nằm mơ thôi mà, em nào dám chia tay anh chứ! Khụ, còn nữa vì sao em ở trong này, là vì bác gái thấy bệnh tình của anh đã đến lúc nguy kịch, cho nên không thể không bảo em đến đây. Khụ!”

Nói xong một hơi, Giản Ái lại cố hết sức ho khan vài tiếng sau đó rót một cốc nước lớn. Nhưng sau khi nhìn đến hai tay Diệp Tu bị bảo vệ khống chế, cô lại vội vàng buông cốc nước, vội vàng hắt tay đầm bảo vệ. “Buông ra, anh vẫn là bệnh nhân đây.”

Bảo vệ nghe vậy đành phải buông hai tay ra, nhưng vẫn đề phòng canh giữ ở phía sau Giản Ái. Lúc này Diệp Thắng Kiền nhận được tin liền hùng hục chạy tới. Đi theo sau ông là bà Thư Mai đang vui sướng khi thấy người gặp nạn.

Lúc này Giản Ái vọt lên, kéo tay Thư Mai mà gào lên: “Diệp Tu thể nào cũng không chịu tin cháu chưa từng muốn chia tay anh ấy, nếu thật sự có, cũng chỉ có bác mới có khả năng ép cháu như vậy. Nhưng mà bác có làm như vậy sao?”

Thư Mai há to miệng, nha đầu chết tiệt kia! Dám ném củ khoai lang nóng phỏng tay này qua cho bà. Nhưng Diệp Tu nghe vậy lại nhìn chăm chăm mẹ mình. Cho nên vì nghĩ cho sức khỏe của con trai, bà Thư Mai đành phải trái lương tâm nói: “Mẹ không có!”

“Đúng vậy! Cả bác gái có khả năng ép chúng ta chia tay nhất cũng nói như vậy,” Giản Ái buông hai tay bà Thư Mai, quay đầu lại nói với Diệp Thắng Kiên. “Bác lại càng không thể làm như vậy, bác nói có đúng không bác!”

Diệp Tu ở trên giường nghe vậy lại quay đầu không xác định nhìn ba mình.

“Đúng vậy! Không ai dám.” Nét mặt già nua của Diệp Thắng Kiên có chút xấu hổ.

Giản Ái lại trầm mặt xuống nói với Diệp Tu: “Tin chưa! Em đã nói trên đời này có cha mẹ nào lại không thương con như chính bản thân mình, hơn nữa bác trai bác gái vừa nghe thấy bệnh tình anh không tốt lắm liền lập tức chạy suốt đêm đưa em đến chăm sóc anh. Nào ngờ anh vừa tỉnh lại là vì giấc mơ khốn kiếp kia mà muốn bóp chết em.”

Diệp Tu đối diện với ánh mắt cô, ánh mắt như lửa: “Hừ! Anh nói giống như mơ, là em nghĩ anh thực sự nằm mơ à!”

Giản Ái vắt khăn mặt đắp lên mặt anh: “Rồi, rồi! Anh là bệnh nhân, anh là lão đại, anh nói không phải mơ vậy thì không phải mơ. Không muốn nằm mơ thì không nằm mơ, cho dù bây giờ anh có nói cục than màu trắng, em cũng sẽ phụ họa theo anh.”

Động tác thoải mái tự nhiên của cô lại không che dấu được vẻ căng thẳng trên mặt. Diệp Tu dùng bàn tay không truyền dịch cố sức kéo cái khăn trên mặt nói: “Bây giờ anh nói muốn kết hôn, vậy có phải em cũng muốn kết hôn với anh.”

Bộp! Giản Ái va đầu vào giá truyền dịch, vội vàng xoa xoa trán. Diệp Tu dò xét mặt cô, dùng ánh mắt đen kịt nhìn cô nói: “Hay là em thật sự nghĩ chia tay anh.”

“Không phải!” Giản Ái nơm nớp lo sợ trả lời.

“Vậy là em đã đồng ý.” Dáng vẻ gầy yếu của Diệp Tu so với mọi ngày lại càng sắc bén bức người. Mồ hôi lạnh rịn ra từ trên trán chảy xuống cằm Giản Ái.

Bà Thư Mai ở ngoài cửa thấy vậy liền vội vàng nói với chồng: “Việc này nếu để con bé đồng ý thì sau này con mình sẽ thật sự cưới cô ta sao? Không được, tôi phải nói với nó là vừa rồi chỉ là nói đùa với nó thôi.”

Diệp Thắng Kiên vội vàng ngăn lại nói: “Con mà lại xảy ra chuyện, tôi sẽ không để yên cho bà đâu. Chưa hết, tôi còn muốn thu mua công ty thời trang và trang sức Phi Điểu của bà để đám người nhà bà đến một phen tiền cũng không có được, sau đó giao lại toàn bộ cho con trai Thu Quý Mị.”

Những lời này thành công khiến bà Thư Mai buộc lòng phải hậm hực im miệng. Bên trong phòng bệnh, Giản Ái vẫn còn kể cả chưa đưa ra được câu trả lời thuyết phục cho Diệp Tu, cả người cô cũng trở nên cứng đờ.

“Thực ra là em đồng ý.” Thật lâu sau, Giản Ái mới nhỏ giọng nói.

Diệp Tu không hề động đậy, nhưng Giản Ái vẫn nhìn ra được vẻ không tin tưởng trên mặt anh. Giản Ái nhẹ thở dài, có phải là cô đồng ý quá nhanh nên mới khiến cán cân trong lòng anh bị nghịch chuyển.

Đợi chút! Vì sao Diệp Tu lại phải rút kim truyền dịch trên tay mình.

“Vậy còn chờ gì nữa, chúng ta phải mau đến cục dân chính thôi, giờ này chắc bọn họ còn chưa hết giờ nhỉ?”

Giản Ái vội vàng đề tay anh lại. Ánh mắt Diệp Tu nhất thời giống kiếm rút ra khỏi vỏ. “Có phải em lại đổi ý rồi không?”

Giản Ái thán phục! Vẻ mặt lại không tự chủ được mà dịu dàng. “Vậy có phải anh tính dùng em để xung hỉ không hả?”

Xung cái gì hỉ?

“Dùng kết hôn để xung hỉ cho cái cơ thể ốm yếu này của anh ấy! Nếu không phải thì anh phải mau chóng lành lặn lại cho em.”

Bên ngoài phòng bệnh, nghe thấy đoạn đối thoại của hai người, Diệp Thắng Kiên không khỏi bật cười. “Tốt lắm, tốt lắm, vô quyết dày có móng tay nhọn. Sau này tôi không cần phải lo rồi.”

53. Chương 53

Buổi tối, Diệp Thắng Kiên hỏi Giản Ái. “Quê cháu ở đâu? Chúng ta phải đến chào hỏi ba mẹ cháu.”

Giản Ái đang lấy thuốc cho Diệp Tu có chút luống cuống chân tay, thật sự phải lấy chồng như vậy sao?

Bà Thư Mai đi theo sau Diệp Thắng Kiên giọng nói có chút không cam không nguyện: “Cô ta cũng chưa từng nói với Tu Tu sao?”

Hình như vậy. Mà Diệp Tu cũng chưa từng hỏi cô quê ở đâu, trong nhà có bao nhiêu anh chị em, ba mẹ làm nghề gì?

“Nhà, của Giản Ái, ở, thành phố nhỏ, Thượng Trang.” Diệp Tu nằm ở trên giường có chút khó khăn trả lời mẹ.

“Thành phố Thượng Trang nhỏ?” Thư Mai cười lạnh một chút. “Là thành phố lớn sao? Sao tới giờ cũng chưa từng nghe tới cái tên này vậy?”

Nghe được bà bóng gió nói thành phố nơi Giản Ái ở chỉ là một địa phương nhỏ, Diệp Thắng Kiên trả lời: “Bà nó! Còn nhiều nơi bà chưa nghe tên lắm.”

Nghe đến đó, Diệp Tu đã không còn sức nói chuyện hơi hơi chuyển động con mắt, dường như đang nhìn ba mình.

Diệp Thắng Kiên nói: “Con cứ yên tâm dưỡng bệnh. Cho dù mẹ con không đồng ý, ngày mai ba cũng sẽ đến nhà Giản Ái cầu hôn thay con.”

Diệp Tu nghe xong mới nhẹ nhàng mà khép mí mắt lại. Bà Thư Mai thấy tình cảnh như vậy chỉ hừ một tiếng trong cổ họng.

Ngày hôm sau, ở thành phố nhỏ Thượng Trang, cả nhà bà ngoại Giản Ái đều ra nghênh đón khách quý. Để mọi việc được long trọng, Giản mẹ ngoài đốt hai cuộn pháo, còn đặc biệt bảo con trai Giản Anh Tuấn đóng cửa hàng sớm một chút để cùng ra ngoài cửa đón khách quý.

“Mạo muội đến thế này, thật là ngại quá.” Diệp Thắng Kiên xuống xe cười tủm tỉm bắt tay Giản mẹ nói.

“Ôi chào! Ôi chào! Không ngại, không ngại!” Giản mẹ nghe Diệp Thắng Kiên ăn nói khách sáo tía tốt lại có chút mù mờ quay đầu nói với Giản Ái: “Ông thông gia có phải làm nghề giáo không mà sao lại khách sáo như đi thăm hỏi gia đình học sinh vậy?”

Giản Ái vội vàng đẩy mẹ một cái nói. “Mẹ nói cái gì vậy chứ!” Sau khi nói xong lại ngẩng khuôn mặt tươi cười lên tự mình đón vợ chồng Diệp Thắng Kiên vào cửa lớn.

Trái ngược với vẻ khách sáo của chồng, bà Thư Mai ra vẻ đoan trang thận trọng. “Nhà này chắc cũng phải nhiều năm rồi, tôi ngửi thấy chút mùi mốc meo!” Sau khi nói xong bà đứng ở trước cửa phòng khách phất phất dưới mũi hai cái.

“Mốc!? Ngại quá, để bà thông gia phải chê cười rồi.” Giản mẹ sau khi nói xong lại lặng lẽ nói với con gái. “Tổ tông mười tám đời nhà bà thông gia từng phục vụ trong hoàng cung à, sao lại bày cái vẻ mặt y xì như Dung ma ma thế kia?”

“Ha ha! Ngại gì chứ, bà thông gia đã dọn dẹp nhà cửa rất sạch sẽ rồi.” Diệp Thắng Kiền cũng đẩy bà Thư Mai một cái sau đó thấp giọng nói ở bên tai bà. “Con trai bà còn nằm trên giường bệnh đấy, có phải bà muốn nó tức chết, từ cha từ mẹ mới bằng lòng thôi đi không?”

Bà Thư Mai nghe vậy mới lạnh lùng nói với vệ sĩ ở bên cạnh: “Còn ngày ra đó làm gì, mau mang đồ ở trong xe ra đây!”

Giản mẹ vội vàng ngăn vệ sĩ lại nói. “Đến ăn cơm là được rồi, còn lấy cái gì nữa vậy. Khách sáo quá.” Sau khi nói xong bà lại nói với Giản Ái: “Mày có muốn sang thành Đông đến nhà ăn của Lí Đại Cường không, chúng ta cũng có thể không cần lấy đồ đạc cứ đi thẳng đến nhà ông ta ăn cơm, sau đó nhân tiện tổng khứ cái bà già giả vờ giả vịt này đi luôn?”

May mà lúc này Diệp Thắng Kiền đã tự mình quay lại trong xe, cũng tự tay lấy đồ mang vào. “Của ít lòng nhiều!”

Nhìn cái đĩa duyên ương hí thủy ánh vàng rực rỡ bên trong hộp quà mà Giản mẹ có chút ngây dại. Khối vàng lớn quá trời, thật muốn cắn một cái quả!

“Là mạ vàng thôi.” Giản Ái thấp giọng nói một câu bên tai bà. Lời này vừa thốt ra, Giản mẹ lập tức lấy lại được tinh thần: “Để ông thông gia phải tốn kém thế này thật ngại quá.” Sau đó bà trực tiếp đem đồ đặt lên bàn, lại cùng Giản Ái vào bếp dọn đồ ăn. Bà Thư Mai vốn nghĩ Giản mẹ chỉ là một phụ nữ bình thường, thấy gói bạc, đồ vàng thế này thì thế nào hai mắt cũng phải phát sáng. Không ngờ bà lại lạnh nhạt như thế.

“Bình thường thôi mà!” Diệp Thắng Kiền cười bà. “Bà thông gia có thể sinh ra một cô con gái như Giản Ái thì làm sao có thể bị mấy thứ vàng bạc này mê hoặc được.”

Còn trong phòng bếp bên kia, Giản mẹ chép miệng nói. “Bên thông gia nhìn bối cảnh rất hoành tráng, vừa đi xe hơi, vừa mang theo vệ sĩ, ai ngờ quà đem ra tặng lại chỉ là món đồ chơi mạ vàng.”

Giản Ái đang rửa rau nói: “Là ý của ba Diệp Tu đấy ạ, bác ấy nói nếu thực sự tặng đồ bằng vàng, chẳng phải là lấy tiền dè người sao.”

“Cũng đúng!” Giản mẹ thẳng lưng nói: “May mà đưa đồ mạ vàng, bằng không mẹ mày cũng không có dũng khí nói chuyện ở trước mặt bà già kia. Đã sớm bị tiền mua vàng, tặng bạc đó dè cho chết rồi.”

Sau khi nói xong, bà đem miếng thịt vịt to dùng cho vào trong nồi mà cường hãn xoèn xoẹt đảo, chiên cho đến ngoài khét trong sizzling. Nhưng mà đến lúc đang tính bưng đồ ăn ra khỏi cửa bếp, bà lại đột nhiên nghĩ tới một chuyện quan trọng: “Con rể tương lai của mẹ đâu, sao không thấy nó cùng ba mẹ tới cầu hôn?”

Đang lấy bát đũa Giản Ái cũng không ngẩng đầu lên trả lời bà. “Anh có việc nhưng lại nôn nóng muốn kết hôn với con, cho nên mới để ba mẹ anh ấy đến trước.”

“Nếu nó nôn nóng thì phải tới đây mới đúng chứ!”

Giản Ái cầm bát đũa đẩy mẹ mình nói: “Được rồi, được rồi mà! Từ từ rồi anh ấy cũng đích thân tới mà. Mẹ, nếu còn không đem đồ ăn sang, mọi người sẽ đói ngất mất.”

Trong phòng khách, bà Thư Mai nhìn quanh nhà Giản Ái sau đó lại nhìn Giản Anh Tuấn đang cùng trò chuyện một chút. Đứng nhìn Giản Anh Tuấn chưa từng rời khỏi thành phố nhỏ Thượng Trang mà khinh thường, nhờ mở cửa hàng, đón đưa không ít khách nên cậu chàng đã luyện thành công phu mềm mại, rôm rả trò chuyện cùng Diệp Thắng Kiền.

Nhân lúc Giản Anh Tuấn châm trà, bà Thư Mai kéo tay áo Diệp Thắng Kiền nói: “Ông này, gia đình cái cô Giản Ái này cứ kể ngốc người khôn thế này tôi nhìn là lại thấy phiền.”

Diệp Thắng Kiền hai ngày nay đã thu lại được uy phong của kẻ làm chồng giận dữ trừng bà nói. “Nếu chuyện kết hôn của con trai là phiền thì tôi sẽ cho bà hết phiền lại phiền.”

Bà Thư Mai nghe xong liền không lên tiếng nữa, thứ nhất Thu Quý Mị dẫn theo con trai nhỏ của Diệp Thắng Kiền vẫn còn đang ở Trung Quốc, thứ hai Diệp Tu quả thật cũng là con trai độc nhất của bà, tuy rằng người nhà bà không ít, nhưng con trai vẫn là con trai, địa vị không thể nào thay thế được.

Cho nên hai nhà cùng ngồi ăn cơm cũng coi như hòa hợp. Nhưng lúc Diệp Thắng Kiền đưa số tiền lễ qua, Giản mẹ nhìn một chuỗi 19 con số 0 trên chi phiếu liền nghiêng người qua có chút không rõ hỏi con gái. “Số tiền biểu này là bao nhiêu vậy con?”

“19 vạn!”

Giản Ái mới nói xong, lập tức bị mẹ gõ một phát đau điếng vào đầu. “Mày thực sự nghĩ mẹ mày mất mờ rồi đây à, 19 vạn với 190 vạn cũng không phân biệt được.” Xem ra cái thứ bị gọi là mạ vàng trên bàn kia cũng là đồ chế tác vàng ròng hàng thật giá thật rồi, nghĩ đến đây trong lòng Giản mẹ có chút rụt rè, không khỏi mở miệng hỏi bà Thư Mai: “Bà thông gia, vì sao hôm nay Diệp Tu không đến vậy?”

Không phải đã hỏi rồi sao? Giản Ái oán trách liếc mẹ. “Anh ấy sẽ đến sau mà.”

“Không đến lượt mày mở miệng, mẹ muốn bà thông gia nói ẹ biết.” Giản mẹ hiếm khi nghiêm mặt với Giản Ái.

Cơ hội tới rồi, bà Thư Mai chỉnh lại tư thế nhẹ nhàng nói: “Đáng nhẽ, tôi thấy hai đứa nó tâm đầu ý hợp nên cũng không muốn nói, nhưng mà bà thông gia tương lai đã hỏi thì tôi tất nhiên cũng phải đáp thật, dù sao chúng ta đều là người làm mẹ.”

“Không có việc gì! Con trai tôi chỉ là đang bị thương một chút.” Diệp Thắng Kiền thấy tình thế không ổn, vội vàng xen mồm nói.

Về mặt Giản mẹ vừa mới buông lỏng, lại nhìn thấy bà Thư Mai muốn nói lại thôi thì lại không khỏi nhứ chặt hàng lông mày vừa mới giãn ra. “Thật sự chỉ bị thương một chút?”

“Đúng vậy!” Thư Mai u sầu nói. “Hiện tại ở trong bệnh viện hơn một tháng rồi mà vẫn không khỏi!”

Phải nằm viện hơn một tháng mà còn nói là bị thương một chút? Giản mẹ vội vàng đem tiền biểu trả lại cho Diệp Thắng Kiền. “Tôi thấy Diệp Tu mới cần nhận số tiền biểu này.”

“Mẹ! Diệp Tu thật sự chỉ là bị thương nhẹ thôi.” Giản Ái lạnh nhạt, bình tĩnh giải bày.

“Vậy vì sao nó lại bị thương?” Giản mẹ thấy con gái ương ngạnh mà đáp trả liền đổi phương thức.

“Tai nạn giao thông!” Giản Ái không kịp đề phòng đã nhất thời buột miệng.

“Tai nạn giao thông phải nằm viện hơn một tháng mà là bị thương nhẹ sao?” Giản mẹ lớn tiếng nói với Giản Ái. “Con tưởng mẹ là bà già hồ đồ hay là nghĩ mẹ mất mờ rồi, nhà họ Giản chúng ta gia thế vốn không đáng kể gì, con cũng không phải mỹ nữ xinh đẹp gì cho cam, vậy vì sao nhà người ta phải bỏ ra hơn một trăm vạn tệ làm sính lễ, bên trong không là có điều mờ ám thì là cái gì?”

“Không có gì mờ ám đâu ạ!” Lúc này một giọng nam vọng vào.

“Im miệng!” Giản mẹ quát. “Mẹ đang nói chuyện với chị mày, mày chen vào làm gì?”

“Con không có xen mồm vào à!” Giản Anh Tuấn ngồi ở bàn bên cạnh vô cùng vô tội.

“Bác gái, chào bác, cháu là Diệp Tu, thực ngại quá, giờ cháu mới đến chào bác được.” Diệp Tu lúc này đang đứng ở cửa, nói xong một hơi trên trán anh cũng rịn ra một lớp mồ hôi

54. Chương 54

“Diệp Tu!” Diệp Thắng Kiền cùng Giản Ái đồng thời kêu sợ hãi.

Bà Thư Mai cũng là một vẻ mặt lo lắng: “Tu Tu, con bị thương nặng vậy rồi sao còn chạy tới đây chứ!”

“Dừng, ngâm cái miệng của bà lại đi!” Giản Ái thật chẳng có lòng dạ nào mà nghe bà nói, chỉ có Diệp Thắng Kiền nghe vậy liền kéo lấy tay vợ. “Bà ngại con bà còn chưa đủ rợn à!”

Bên kia Giản Ái đón lấy Diệp Tu, nhưng vừa muốn dìu anh, Diệp Tu đã thản nhiên đẩy tay cô ra: “Anh có thể tự đi được.”

Lúc này Giản mẹ ngồi trên ghế nhìn lên thấy Diệp Tu đã sớm sững sờ há hốc miệng. Mãi đến khi Giản Anh Tuấn hích cánh tay bà, Giản mẹ mới bừng tỉnh, lúc này gương mặt tái nhợt của Diệp Tu đã chiếm cứ tầm mắt bà.

“Thực xin lỗi! Bác gái. Con tới trễ.”

“Gọi bác gái gì chứ, trước tiên con cứ gọi là cô được rồi!” Giản mẹ dìu tay anh. “Lần đầu con nhìn Giản Ái có thể sẽ thấy nó chẳng có gì đặc biệt, nhưng nó thực sự là đứa có duyên ngầm đấy, càng nhìn càng xinh, cái này cũng là do nó giống mẹ nó, cô đây nhìn lần đầu tiên sẽ không thấy trẻ, nhưng nhìn lần thứ hai, thứ ba sẽ thấy càng nhìn cô càng thấy cô trẻ.”

Diệp Tu nghe xong mím môi cười. Giản mẹ xoay người lại nói với con trai. “Còn ngây ra đó làm gì, mau lấy nhang ra đi!”

“Lấy nhang??!!” Giản Anh Tuấn buồn bực.

“Đúng vậy! Xem đi anh rể tương lai của mày tuy rằng bị thương, chắc chắn, nhưng nhìn khí khái đầy mình này, còn lễ phép tôn trọng người khác nữa này, chẳng phải là chị mày phải đốt hương cao thành kính khấn vái mới có thể kiếm được sao. Mày không thể không lễ tạ thần linh cho nó được.”

“Mẹ!” Giản Ái kéo dài giọng. “Mẹ nói cái gì vậy!”

“Mẹ vợ nói này!” Giản mẹ khép khép cổ áo Diệp Tu: “Con trai, sao con lại bị con mèo phồng chân nhà mẹ lừa vậy.”

Dù là bà Thư Mai đang hờn dỗi với Diệp Thắng Kiền cũng không nhịn được cười. Giản Ái nghe thấy lại nhăn mặt.

“Không sợ cô cười, Giản Ái lúc đầu là bị con dồn ép.” Diệp Tu nói xong hai câu này liền không khỏi ho khò khò hai tiếng.

Giản mẹ vỗ tay một cái: “Lúc ấy vì sao không tìm cô, con mà tìm cô thì không cần con ép, cô lập tức sẽ khiến Giản Ái tự động dâng đến cửa.”

Lời này cả Giản Anh Tuấn cũng không nghe tiếp được. “Mẹ, người ta tới cầu hôn đấy. Mẹ có thể đừng nói mấy lời đó được không vậy.”

“Nhưng mà mẹ rất mừng đấy!” Giản mẹ kéo tay Diệp Tu, càng nhìn lại càng thích. “Mẹ nhìn người mấy chục năm nay, không được mười vạn thì cũng phải đến một ngàn tám trăm người, nhìn thằng bé này xem đôi mắt sáng rõ chắc chắn là người đứng đắn, còn nữa này đường nét khuôn mặt thuần dài góc cạnh, nhất định là người vững vàng, bình thường rất ít khi phải nhờ vả người khác, nhưng hôm nay, nó lại mang theo vết thương tới cửa cầu hôn, có thể thấy được nó rất thích chị mày, thật không biết con mèo phồng chân như chị mày đã tu luyện ở đâu mà có được cái phúc khí như vậy nữa.”

Bà Thư Mai nghe lời này tuy rằng vẫn thấy hơi thô thiển, nhưng dù sao đó cũng là đang khen con trai bà nên trên mặt không khỏi có chút đắc ý.

Diệp Thắng Kiền ngồi ở bên cạnh bà thì lại nghĩ khác. Ông đã từng gặp qua nhiều người, nhưng người thẳng tính giống như Giản mẹ lại rất ít, vả lại mấy lời nói này tuy là hơi thô tục nhưng lại không khiến người ta thấy phản cảm mà chỉ có tràn ngập vui mừng, cho thấy Giản mẹ cũng là một người hiểu biết. Vừa nghĩ như vậy, ông lại thấy càng vừa ý với cuộc hôn nhân này.

“Mẹ! Con đâu có cảm tình con mèo đâu.” Lúc này Giản Ái mới rầu rĩ cất giọng.

“Ồ ờ, mày không cảm tình con mèo, là mày số tốt, mau dìu vị hôn phu của mày lên lầu đi. Người ta còn đang bị thương đấy!” Giản mẹ không thể không ra lệnh một phen. “Ông bà thông gia, hôn sự để tôi và hai người bàn với nhau là được rồi, đừng lôi mấy đứa nhỏ vào làm gì.”

Miệng bà nói thế này nhưng trong lòng lại chỉ nghĩ đến đôi uyên ương bằng vàng trên bàn, hận không thể ôm nó mà cắn một miếng xem chuyện này có phải là thật không. Một đầu khác, Giản Ái chậm rãi dìu Diệp

Tu lên lầu, xem anh mấy ngày nay đã gầy đến mức góc cạnh trên mặt cũng lộ rõ cả ra, bây giờ lại còn khẳng khăng mở miệng nói không cần cô dìu, giống y như con lừa bướng bỉnh giận dỗi đi theo con người.

Mặc kệ anh, vừa vào phòng, Giản Ái đã ba chân bốn cẳng kéo cao gối, rồi lôi ra một tấm chăn thật dày muốn đắp lên cho anh: “Bây giờ cơ thể anh còn yếu, không được tùy tiện cử động, muốn trà muốn gì cứ nói em.” Nói xong cô lại vội vàng vàng đóng cửa sổ lại sợ bị gió lùa.

Có lẽ là bốn chữ “cơ thể còn yếu” khiến Diệp Tu mất hứng nên anh lạnh lùng nói: “Cũng có phải phụ nữ đâu mà làm như đang ở cữ vậy?”

Đã bị thương thành như vậy rồi mà sắc mặt còn có thể thay đổi bất thường thì chỉ có một chữ, trâu!

Vì cái tính ngang bướng này của anh, Giản Ái không thể không chọc vào ngay chính giữa trán anh, đẩy mạnh một cái, sau đó mới xoay người xuống lầu dọn đồ ăn. Nhìn thấy cô đi xuống lầu, người khác đều không để ý, ngoài Diệp Thắng Kiên có chút tò mò không hiểu vì sao trên mặt của cô lại có chút bực bội, nhưng ngại đang ở nhà Giản Ái không tiện xông lên lầu hỏi con trai, chỉ có thể nhân lúc nhàn rỗi mà tìm có lên lầu hỏi con trai.

“Trăm cay nghìn đắng mới đến được nhà Giản Ái, sao con lại chọc người ta giận vậy, chẳng lẽ con không sợ con bé giận quá mà không chịu kết hôn?” Diệp Thắng Kiên lên lầu ngồi ở bên giường tinh tế hỏi con.

Diệp Tu đang nhắm mắt dưỡng thần nghe vậy liền ngẩng mặt lên nói. “Có phải con từ khi biết chuyện đến nay chưa từng chọc giận ba mẹ không? Không hề ngang bướng tùy hứng giống như hiện tại đối với Giản Ái.”

Hình như vậy! Con trai ở trong ấn tượng của ba lúc nào cũng rất ngoan.

“Khi đó ba với mẹ không đến công ty thì nhà cãi nhau.” Diệp Tu lấy ly nước bên cạnh qua chậm rãi uống. “Rồi sau đó ba với mẹ ly hôn, con vừa phải để ý đến dì Thu, vừa phải đề phòng cậu, chỉ một lòng muốn bảo vệ địa vị của mình, tất nhiên phải lo lắng lòng hai người, nào dám càn quấy. May mà bây giờ có Giản Ái, lúc đầu mới gặp cô ấy, thực ra con cũng không thích, chỉ là hâm mộ cô ấy sống rất tự do, sau đó con lại mời cô ấy đến hàng phục em gái, mặc dù có trả tiền, nhưng với cái tính khí của con bé, một người để mắt đến tiền chắc chắn sẽ không thể hàng phục được nó, nhưng Giản Ái lại làm được, có thể thấy tính tình cô ấy nhất định là có thể mềm có thể rắn, lại còn rất thật lòng mới có thể khiến con bé thôi ầm ĩ. Hiện tại con cũng vậy, không quan tâm tất cả chỉ để tìm cô ấy, cho dù cô ấy nổi giận mà nhất thời bỏ đi, nhưng thấy con đáng thương, cô ấy nhất định sẽ quay đầu lại, sau đó dùng đủ các kiểu kỹ năng làm con vui. Bây giờ ba đừng thấy cô ấy giận, lát nữa lúc đi lên, nhất định là sẽ thương con mà mang đồ ngon lên dỗ con.”

Lời này khiến Diệp Thắng Kiên cảm thấy có chút xấu hổ, giọng ông hạ xuống rất thấp: “Xin lỗi con. Bởi vì lỗi của ba với mẹ mà khiến con trước đây phải chịu khổ.”

“Không có đâu ba!” Diệp Tu nắm tay ông. “Ba không cần phải tự trách, ba cũng đã dạy con rất nhiều chuyện cần biết, chỉ là con cũng đã quen với phương thức như vậy, cho nên mới không quen ở trước mặt ba với mẹ giả trò càn quấy.”

Lời còn chưa dứt, đã nghe thấy tiếng Giản Ái vọng tới. “Ăn canh đi! Canh này em đã nấu ba tiếng rồi đấy, ông Diệp, ông cũng ăn chút nhé.”

Ông Diệp? Diệp Thắng Kiên chỉ chỉ mình lại dùng ánh mắt nhìn về phía Diệp Tu. Diệp Tu ngồi ở trên giường tủm tỉm cười chỉ vào mình, sau đó lại uốn éo sắc mặt, làm bộ thể nào cũng không chịu ăn.

“Ôi, bác cũng ở đây à!” Bước vào cửa phòng, Giản Ái thấy Diệp Thắng Kiên ở đó liền không khỏi đỏ mặt, thậm chí vừa rồi gọi ông Diệp, không biết ông ấy có tưởng là gọi ông ấy không, sau đó cô lại ngại mình chưa vào cửa đã dùng giọng điệu lỗ mãng như vậy mà gọi ông, Giản Ái lúc này đúng là rơi vào trạng thái tâm lý của con gái chờ lấy chồng, vừa thấp thỏm, vừa bất an.

May mà Diệp Thắng Kiên thông qua con trai đã biết từ ông Diệp này là gọi con nhà mình nên chỉ vào Diệp Tu cười tươi nói: “Không biết con làm cho ông Diệp này canh gì ngon vậy, có phần cho bác không?”

Giản Ái bưng canh thấy giọng điệu của ông rõ ràng như thế, liền thả tảng đá trong lòng xuống, gương mặt cười nói. “Là canh gà à, bác cũng có phần đấy à! Ở ngay trong nồi dưới lầu ấy à, bây giờ nhân lúc còn nóng

bác đi xuống uống đi ạ.”

“Ừ.” Diệp Thắng Kiên đứng dậy trả lời. “Trước kia là con trai là núp bóng bác, giờ ở nhà mẹ vợ nó, bác ngược lại còn phải nương nhờ bóng của nó. Ha ha!”

Lời tuy như thế nhưng Diệp Thắng Kiên lại nhớ đến các kiểu kỹ năng của Giản Ái mà con trai đã nhắc tới, cuối cùng lại thấy tò mò, ra khỏi cửa phòng, lại lén lút quay trở lại trốn ở ngoài cửa phòng nhìn lén.

Trong phòng, Diệp Tu lại lạnh lùng mở miệng nói: “Anh không uống!”

“Ngon lắm á!” Giản Ái cầm bát canh vừa múc canh vừa thổi, vừa nhẩn nại dỗ anh.

Ở ngoài cửa, Diệp Thắng Kiên che miệng cười tiếp tục xem con trai ông sẽ phản ứng như thế nào.

“Nhiều mỡ quá.” Diệp Tu hơi nhíu mày.

“Không có béo đâu, lúc nấu canh, em đã vớt hết mỡ ra rồi.” Giản Ái vẫn tận tình khuyên nhủ.

“Anh không uống là không uống!” Diệp Tu lại giở tính ngang bướng, mím miệng.

Lúc này Diệp Thắng Kiên nhìn thấy trông mắt Giản Ái đảo tròn một vòng trong hốc mắt.

“Được rồi, không uống thì không uống!” Giản Ái đặt canh lên bàn, sau đó há miệng nói. “Giúp em nhìn xem bên trong có răng sâu không đi?”

Diệp Tu lắc đầu ra hiệu, kiên quyết không há mồm. Giản Ái đột nhiên đập bàn: “Cái này thì đúng rồi, từ nhỏ em đã không thích ăn kẹo, cho nên làm gì có răng sâu, nhưng còn anh hồi nhỏ chắc chắn là thích ăn kẹo, cho nên em phát hiện trong miệng của anh có ít nhất ba cái răng sâu.”

Diệp Tu đỏ mặt tức giận nhìn Giản Ái, ra hiệu là thực sự không có.

“Không tin em lấy gương ra cho anh soi.” Giản Ái lấy gương ra sau đó trực tiếp đưa cho Diệp Tu. “Ngay trên cái răng nanh thứ ba bên trái từ trong ra, anh há miệng ra là có thể nhìn thấy.”

“A!” Nghe cô nói giống như là rất chắc chắn, Diệp Tu quả nhiên mở miệng, Giản Ái nhân cơ hội đút cho anh một muỗng canh gà.

Nhưng mà biện pháp này tuy có thể dùng được, nhưng hình như chỉ có thể hiệu quả một lần. Quả nhiên Diệp Tu uống một ngụm canh gà sau đó lại mím chặt miệng.

Giản Ái lại hi hi ha ha tươi cười lấy tay xoa mặt anh. “Chắc! Diệp Tu, em phát hiện mặt anh rất trẻ nha, nhưng mà nhiều mụn quá, em giúp anh nặn mụn nhé!” Sau khi nói xong hai tay liền bầu lên mặt anh.

Diệp Tu đau đến há miệng la lên, tất nhiên lại bị Giản Ái đút ột muỗng canh gà.

Cô con dâu này thật thú vị. Không biết con bé còn cách nào để đối phó với Diệp Tu đang một lần nữa bịt miệng, bịt mặt kia không?

Lúc này Giản Ái lấy tay xoa tóc Diệp Tu, sau đó từ trong ngăn kéo lấy ra hai cái kẹp hoa mà trước kia cô đã dùng nói. “Không muốn ăn canh thì không ăn, ngoan, trước tiên để dì đính hoa lên đầu con nhé, ôi chao đẹp chưa này!”

Diệp Tu vừa nghe liền nhất thời nổi da gà. “Em làm gì...” Lời còn chưa dứt, vừa mở miệng ra lại lập tức bị Giản Ái nhét vào một muỗng canh gà

Ở ngoài phòng, Diệp Thắng Kiên từ đó mà phục lẫn võ nghệ của Giản Ái.

55. Chương 55

Ban đêm, ở nhà họ Giản.

Vì Giản mẹ vô cùng niềm nở hết lời giữ lại, Diệp Thăng Kiền cũng vì nhìn thấy Giản Ái có thể hàng phục con trai mình mà vui như mở cờ trong bụng, cho nên bà Thư Mai cũng không thể không theo ông ngủ lại nhà họ Giản.

Nhưng đến tối Diệp Tu chờ mãi vẫn không thấy Giản Ái vào ngủ cùng phòng với mình. Đứng thấy Giản mẹ nhìn thoải mái như vậy chứ thực ra bụng dạ vẫn rất truyền thống.

Ngoài cửa sổ mưa bụi lất phất như tơ, thấm ướt cây cỏ hai bên đường, cỏ xanh thấm đẫm nước ánh lên màu xanh biếc như đang độ xuân sang, Giản mẹ nhìn phía xa xa ngọn núi giống như một cái lồng ẩn trong màn khói sương lại không tìm được mà rơi lệ. Giản Ái nhìn mẹ trong lòng lại vô cùng kinh ngạc, rõ ràng lúc tối dùng bữa tâm trạng của mẹ cô vẫn rất vui vẻ cơ mà.

“Con nít con nôi thì biết cái gì?” Giản mẹ ở bên giường cuộn một sợi dây tơ hồng nói. “Con tưởng con trai nhà họ Diệp là quý hóa lắm à, chẳng qua lúc nó vừa đi vào cửa, ánh mắt của con đã như không thể rời khỏi nó, mẹ đành phải làm theo ý con, nói chuyện một hồi, thấy nó đối với con cũng rất thật lòng. Có điều con có bà mẹ chồng ánh mắt thì lợi hại, mồm mép cũng không chịu nể nang ai hết.”

Giản Ái không cho là đúng nói: “Đến lúc đó không sống chung với bà ấy là được mà.”

“Không được!” Giản mẹ vỗ mạnh vào tay Giản Ái. “Như vậy là yếu thế, con thấy tình hình ngày hôm nay không, nếu mẹ mà để lộ ra một chút khiếp sợ, hay là nhất thời mê muội thì sẽ bị tiền bạc của nhà họ Diệp áp đảo, bà già nhà họ Diệp kia nhất định sẽ kéo ánh mắt lên à không thèm nhìn ai hết.”

“Nhưng mà!” Giản Ái có chút khó xử. “Lỡ bà ấy thật sự rất khó sống chung thì phải làm sao?”

“Hừ!” Giản mẹ chọc vào trán Giản Ái một cái. “Nhà họ Giản chúng ta mà hèn nhát thế sao, huống hồ để cô dâu mới học cách chu toàn cùng cha mẹ chồng cũng là một câu chuyện rất dài. Con chỉ cần nhớ ở nhà họ Diệp nếu không đánh mất bản thân, cũng phải chu đáo khi làm việc. Thật sự không hợp mới cùng chồng chuyển ra ngoài ở. Dù sao con đã bày tỏ tâm ý, người khác cũng không thể tranh cãi được.”

Giản Ái xoa xoa trán, trong lòng âm thầm đoán chuyện sau này.

Ngày hôm sau sau khi về nhà.

Bởi vì bà Thư Mai không nhiệt tình lắm, Giản Ái lại bận chăm sóc Diệp Tu, nên cũng chỉ một mình Diệp Thăng Kiền bận rộn với hôn sự của con trai.

Một tháng sau.

Diệp Tu tự mình đến thành phố nhỏ Thượng Trang đưa chị em nhà họ Giản đến ở Nhạc Nhã Hiền tham dự hôn lễ.

Trước hôn lễ hai buổi tối, trong phòng khách nhà họ Diệp.

Diệp Tu chỉ vuốt tay Giản Ái, không nỡ rời vì ngày hôm sau phải tuân thủ quy tắc cô dâu chú rể không được gặp mặt. Bà Thư Mai mặt lạnh nhìn qua trong lòng lại càng bất mãn. Nhưng ngại chồng và con trai, bà lại đem bực tức nuốt vào trong lòng.

Diệp Thăng Kiền ngược lại cười hớ hớ nói: “Tu Tu, tiểu Ái, phòng tân hôn của hai đứa được bố trí ở khu Cộng Cầm Viên ba vừa mới mua, nơi đó phong cảnh được lắm.”

Không đợi ông nói tiếp, Giản mẹ vội vàng hích Giản Ái một cái. Giản Ái hiểu ý kéo ống tay áo Diệp Tu nói. “Bác ơi! Em Thành Huệ còn đang ở nước ngoài, hiện tại chỉ có một mình Diệp Tu ở bên cạnh bác, cháu nghĩ anh ấy sẽ không nỡ rời xa bác đâu. Không bằng một nhà chúng ta tạm thời sống chung với nhau đi ạ!”

Diệp Tu đứng là sao cũng được, dù sao thuở nhỏ anh cũng rất ít khi sống cùng với ba mẹ.

Diệp Thăng Kiền làm sao lại không nghĩ tới điều đó, chỉ là ông bận khoản đến thái độ của vợ, cứ nghĩ Giản Ái sẽ không muốn sống cùng bà. Hiện tại nghe Giản Ái nói như thế, trong lòng ông rất mừng. Bà Thư Mai nghe xong, trong lòng cũng là âm thầm lấy làm kỳ lạ, không khỏi bớt đi ba phần ghen ghét đối với Giản Ái ngày thường.

“Có điều!” Giản Ái lại húng hắng cổ họng. “Sau khi kết hôn, cháu vẫn muốn đi làm, nửa tháng trước, khi Diệp Tu khỏe hơn, cháu đã muốn bắt đầu đi làm lại rồi.”

“Vậy đến Nhạc Nhã Hiền làm được không? Em trai cháu cũng đến làm luôn.”

“Ông thông gia! Cảm ơn hảo ý của ông.” Giản mẹ vội xoa tay nói: “Con trai tôi cũng chỉ hợp làm việc buôn bán nhỏ, con gái tôi tuy rằng gả vào nhà ông, nhưng là gả cho Diệp Tu, chứ không có ý gì khác, cho nên xin ông thông gia nhìn vào phần tình cảm của nó với Diệp Tu mà ngàn vạn lần đừng để những người khác có cơ hội nói bậy bạ.”

Lời này vừa nói ra, Diệp Thắng Kiên lập tức liếc mắt trân trọng nhìn Giản mẹ một cái, lại nghĩ đến người nhà bà Thư Mai hết người này đến người khác đều muốn vào Nhạc Nhã Hiền chiếm một ghế, không khỏi nói với con trai. “Con trai, con phải ghi tạc hảo ý này của mẹ vợ con vào lòng. Sau này bất luận là ai? Cho dù là quan hệ họ hàng, chỉ cần không đủ năng lực, hoặc là có ý đồ xấu, con nhất định phải khai trừ cảnh cáo.”

“Đúng vậy! Ba!” Diệp Tu gật gù đầu, cuối tháng anh đã bắt đầu đi làm, ngoài Nhạc Nhã Hiền có ba anh trông giúp, công ty thời trang và trang sức Phi Điểu của mẹ anh đúng là bị một đám người nhà bà phá nát tơi bời.

Tuy rằng mẹ đã mở lời, nhưng Giản Ái cũng phải thể hiện quan điểm của mình: “Ba!” Cô tự mình châm trà đưa đến trước mặt Diệp Thắng Kiên. “Con có bao nhiêu tài cán thì bản thân con biết rõ, hiện tại con cũng chỉ thích hợp làm một nhân viên văn phòng nho nhỏ. Nếu con đến Nhạc Nhã Hiền, làm tốt thì người khác sẽ nói đó là bổn phận, lỡ như làm không tốt, chắc chắn sẽ có người chê trách Diệp Tu ánh mắt kém mới chọn cô vợ ngọc như con.”

Diệp Tu nhéo mũi cô một cái nói: “Em mà ngọc thì chả có ai thông minh nổi đâu. Chẳng qua là em nghĩ cách cho bản thân nhàn hạ thôi.”

Giản Ái vội vàng nhéo mũi anh. Diệp Thắng Kiên thấy con trai với con dâu hòa thuận như thế thì trong lòng vô cùng thoải mái nói. “Lười biếng, ngọc ngà gì chứ, con bé cũng rất có năng lực mà. Không đi thì không đi. Nếu sau này muốn làm thì cứ vào công ty mà làm.”

“Hừ!” Bà Thư Mai nghe vậy trong lòng lại rất không vừa mắt. “Nó muốn đến là có thể đến, vậy mà mấy đứa cháu trai cháu gái tôi muốn đến làm lại không được.”

Diệp Tu lại cười lạnh nói: “Đúng vậy! Mẹ, mẹ có thể nói con với ba bắt công, nhưng bắt công như vậy cũng là vì nhìn thấy đám anh chị họ ấy phải làm cho Phi Điểu rối tinh rối mù lên mới chịu thỏa dạ.”

Diệp Tu nói quá chí lý khiến bà Thư Mai phải nuốt những lời còn chưa nói xuống. Nhưng Diệp Tu là con trai bà, lỡ như trở mặt, Phi Điểu có thể trở về danh nghĩa của bà, người nhà bà cũng có thể lại về đây làm việc, nhưng con trai dù sao trọng lượng cũng khác so với đám nhỏ nhà bà, cho nên bà đành phải giận chó đánh mèo oán hận lườm Giản Ái. Đáng tiếc Giản Ái lại bình tĩnh như nước, đối với cái nhìn chăm chăm đầy phần nộ của bà đối với mình cũng không nóng nảy, không xen mồm. Nhưng Diệp Tu lại âm thầm nhìn vào trong mắt.

Hai ngày sau, hôn lễ của Diệp Tu và Giản Ái đúng hạn cử hành. Hai đứa con gái sinh đôi của Hạ Sầm Minh và Cổ Lâm đi trước cầm hoa. Hai cô bé này khi thì đáng yêu, khi thì lại hành động chẳng khác nào ác ma khiến Diệp Tu nhìn mà không tự chủ được cơn đau đầu.

Lúc từ lễ đường đi vào phòng tiệc, Cổ Lâm kéo cô dâu Giản Ái qua một bên thì thầm. Ở bên kia Hạ Sầm Minh lại kéo chú rể Diệp Tu đi về cùng một đám bạn bè cười đùa như điên.

“Chị Lâm à! Bên cạnh Sầm Minh có gái đẹp, chẳng lẽ chị vẫn có thể yên tâm?” Giản Ái nhìn mỹ nữ đang cùng Hạ Sầm Minh chơi đoán số lại không kiềm được mà trêu ghẹo Cổ Lâm.

“Sợ cái gì chứ!” Cổ Lâm nhìn hai cô con gái cười híp mắt. “Con gái đang ở đây, Hạ Sầm Minh không dám làm càn đâu, ngược lại em sau này phải cẩn thận với mẹ Diệp Tu một chút, chị thấy hôm nay sắc mặt bà ấy không được vui như chú Diệp đâu.”

Giản Ái xa xa nhìn thoáng qua bà Thư Mai đang làm như bình thường vừa chơi mặt chược vừa có cũng được mà không có cũng không sao tiếp lời mẹ cô.

“Thực phục em luôn đấy. Còn dám nói với Diệp Tu là sau này sẽ sống cùng với ba mẹ chồng. Đây không phải là nhảy vào miệng hổ sao?” Cổ Lâm có chút không cho là đúng nói. “Nếu thực sự là vì cái hư danh hiếu thuận kia thì chi bằng mau chóng sinh mấy đứa, để bọn nó thay thế em tận hiếu. Bằng không em ở Diệp gia, chú Diệp với Diệp Tu lại bận rộn công việc như vậy, em thế nào cũng bị dì ấy ức hiếp à coi.”

Sao mà cứ nói như đang ở xã hội cũ vậy. Giản Ái phì cười: “Bây giờ đã là thế kỷ XXI rồi, em cũng không phải nằng dâu bé nhỏ gì đâu.” Chuyện sau này mọi người cứ chờ xem.

Buổi tối, tiễn khách về Diệp Tu mới phát hiện trong phòng có thêm rất nhiều đồ ăn vặt.

Anh ném áo khoác lên giường, hỏi Giản Ái đang ngồi bên bàn phấn. “Để nhiều đồ ăn vặt như vậy làm gì?”

Giản Ái đang tháo bông tai cười thần bí. “Có người cho.”

“Ai cho?”

Diệp Tu trực tiếp ôm lấy Giản Ái ném lên giường. “Tưởng em còn là con nít à! Bây giờ cũng đã lấy chồng làm vợ người ta rồi đấy!” Nói xong liền đè lên người cô.

Giản Ái đẩy anh ngồi dậy nói. “Hôm nay mệt lắm rồi.”

Diệp Tu vừa hôn cổ cô vừa nói. “Em cứ nằm đi, những chuyện khác anh lo. Cam đoan không làm em mệt nữa.”

Nhưng lúc anh đang sắp tiến tới giai đoạn vào bên thì bà Thư Mai lại gõ cửa nói. “Con trai, Giản Ái, xuống ăn khuya.”

Diệp Tu đập gối, Giản Ái lại cười đẩy anh dậy. Xem ra có người nói từ xưa tới nay mẹ chồng là kẻ thủ của nằng dâu, lời này quả không sai.

Hai người sau khi hưởng xong tuần trăng mật thì Diệp Tu cũng bắt đầu đi làm. Tối đầu tiên bọn họ trở về. Bà Thư Mai đặc biệt nói với Giản Ái: “Tu Tu với ba nó phải lo việc ở công ty nên hơi bận, hơn bảy giờ rưỡi là phải xuất phát, công ty con 9 giờ rưỡi mới đi làm, con có thể ngủ thêm một chút.”

Diệp Tu đau lòng Giản Ái nên cũng đồng ý. Nhưng ngày hôm sau, tám giờ Giản Ái rời giường đi xuống lầu, chào một tiếng “mẹ” với bà Thư Mai đang mặc áo ngủ ngồi ở trên sofa. Bà Thư Mai đối với câu chào này chỉ lạnh lùng nhắc mí mắt một chút hoàn toàn không đáp lại cô.

Giản Ái nhìn thoáng qua trên bàn chỉ còn ít cháo với bánh bao nguội, sắc mặt cũng lạnh đi sau đó nói với chị Kim giúp việc. “Chị hai, bữa sáng khác ở đâu rồi?”

Bà Thư Mai nghe câu này liền mượn cớ trở về phòng. Chị Kim giúp việc không thể không kiên trì nói: “Đều ở đây hết ạ. Cô dậy muộn quá nên không có chuẩn bị một phần khác, ông với bà đều đã ăn xong hết rồi ạ.” Chị Kim vốn tưởng sẽ phải đón nhận một phen mưa rền gió dữ từ phía Giản Ái, nào ngờ, Giản Ái lén lút lấy từ trong túi ra một gói hamburger nói: “Chị Kim phải trông coi mọi việc trong nhà thiết đúng là đáng thương, em thì còn may, ra ngoài là có đồ ăn ngay, thứ này chị cầm đi, đói bụng thì cứ lấy mà ăn nhé.”

Chị Kim cầm gói hamburger kia mà vô cùng kinh ngạc. Thực ra chị không thiếu ăn, nhưng phu nhân đã từng dặn riêng là chỉ cần Giản Ái dậy trễ thì không cần để bữa sáng cho cô. Vậy mà Giản Ái cho chị ăn còn chưa nói, sau khi mang giày xong cô lại còn đem một cái vòng cổ ngọc trai đóng gói tinh xảo dúi vào tay chị. “Tối hôm qua về, vì mẹ với những người khác đều có mặt nên em không dám lấy ra. Giờ mới lấy ra cho chị được, chị đừng chê nha.”

Chị Kim vội vàng lùi lại một chút. Giản Ái vội vàng chụp lấy tay chị ấy. “Chị đừng có nhìn em như con dâu nhà họ Diệp như vậy, em cũng là người xuất thân làm công ăn lương, nghe nói con gái chị cũng lớn bằng em, hiện tại đã ra ngoài làm việc, chị giúp em tặng cho cô ấy, cứ nghĩ là cho cô ấy một phần trang sức đi! Còn nữa lúc em đi hưởng tuần trăng mật có mua rất nhiều quần áo, con gái chị đáng người chắc cũng cỡ như em, để chờ lúc nào không có mẹ, em lên mang qua cho chị, đây là một món quà khác em tặng con gái chị.”

Lời này khiến chị Kim nghe mà không biết làm thế nào mở miệng.

“Em đi làm trước đây.” Giản Ái làm như cái gì cũng không thấy cười tủm tỉm vẩy tay với chị ấy sau đó xoay người đi ra cửa.

Sau khi ra khỏi cửa, lại nhìn thấy chú Bình lái xe đang lau xe ở giữa sân. Nhà họ Diệp có tổng cộng ba chiếc xe, vốn Giản Ái đã nói cô xuất thân nhà nghèo, không quen có người đưa đón, nhưng hai cha con Diệp Thắng Kiên với Diệp Tu trước lúc Giản Ái vào nhà họ Diệp đã nghĩ đến việc cô sẽ khó tránh khỏi việc chưa quen với việc đi lại như vậy, cho nên sáng sớm, hai cha con đã ngồi chung một xe, để riêng cho Giản Ái một chiếc, tiện cho cô đi làm.

Không đợi Giản Ái đi đến trước xe, chú Bình đang lau xe đã cười nói với cô. “Xin lỗi mợ Diệp, sáng nay động cơ xe có chút vấn đề, nên không tiện lái đi được.”

Lừa ai chứ! Chiếc Mercedes-Benz này ngày hôm qua còn đến sân bay đón cô với Diệp Tu. Nhưng Giản Ái vẫn cười tủm tỉm nói: “Không sao đâu ạ, chú Bình vất vả cho chú sáng sớm đã phải dậy kiểm tra rồi. Buổi tối cháu sẽ bảo Diệp Tu lúc về mang cho chú bình rượu ngon.”

Oái! Lời này của Giản Ái suýt chút làm chú Bình thẹn đến muốn chui xuống đất. Vốn là phụng mệnh làm khó cô, nào ngờ cô không những không tức giận mà ngược lại còn được cô cho lộc. Có điều lúc này Giản Ái nhìn đồng hồ một chút liền vội vàng co chân bỏ chạy.

“Mợ ơi, có cần tôi gọi taxi giúp mợ không?” Chú Bình ở phía sau cô kêu lên.

Giản Ái vừa chạy vừa đáp lại ông. “Cháu ngồi xe buýt là được rồi ạ, vừa tiết kiệm tiền vừa bảo vệ môi trường.”

Chú Bình cười lớn! Hèn gì Giản Ái không nổi giận với ông, hóa ra cô chính là người tiết kiệm giản dị như vậy.

56. Chương 56

Buổi sáng, Giản Ái thuận lợi đến tòa soạn làm việc.

Chết quên mang quà mất rồi. Vì ngày hôm qua về muộn nên Giản Ái nhất thời quên đem quà mua hồi đi trăng mật ở nước ngoài theo.

May mà Trương Nạp Bình với các đồng nghiệp ở phía sau chỉ chen lên trêu cô: “Ôi! Đã lên chức mợ trẻ rồi mà còn đi làm à!”

“Còn nghĩ mình là phụ nữ thời trước ấy hả!” Giản Ái quay đầu cười nói với các cô. “Phụ nữ trong xã hội mới là phải độc lập tự chủ.”

Tổng biên tập Đinh đi qua lắc đầu với cô sau đó lẩm bẩm: “Phụ nữ thì đi làm để làm gì, cứ về nhà sinh con là được.”

“Đàn ông ấy hả!” Giản Ái lập tức quay đầu đáp trả ông ta. “Đều là thứ trọng nam khinh nữ, cẩn thận kéo lần này đã đóng tiền phạt vượt kế hoạch rồi mà vẫn sinh con gái đấy.”

“Sinh con gái thì sinh con gái.” Tổng biên tập Đinh cầm khăn tay lau mũi. “Quan trọng nhất là sau bầy bảo nó phải lấy một thằng rể rửa vàng.”

Tưởng lấy kẻ có tiền là sướng lắm ấy! Giản Ái âm thầm nghĩ trong lòng.

“Ha ha!” Lúc này Từ Hành Phong cũng tiến đến gần, hứng thú nói: “Tổng biên tập à, con rể anh là rửa đục, vậy con gái anh không phải là thành rửa cái rồi à!”

“Muốn chết hả. Cẩn thận anh trừ tiền thưởng của cậu đấy.” Tổng biên tập Đinh làm ra vẻ uy nghiêm thách thức người khác.

“Cẩn thận sau khi anh trừ xong, tôi sẽ đem chuyện hồi nhỏ anh đái dầm nói hết ra đấy.” Người làm nghề paparazzi, có nguyên liệu là chế tác ngay.

Sau khi nghe xong, tổng biên tập Đinh hảo hán không chịu thất vọng trước mắt, về một tiếng lủi về văn phòng, nhưng từ xa xa vẫn còn vọng đến tiếng ông ta đòi quà cưới. “Ai đó mới làm vợ trẻ, ngày mai nhớ đem quà cho bọn anh đây. Anh là sếp, mình anh phải được hai phần.”

“Càng là sếp thì càng muốn tính toán đồ của người khác!” Giản Ái phỉ nhổ vào cái bóng dáng của ông ta.

Buổi tối Giản Ái sau khi trở về không ngoài dự đoán, cha con họ Diệp đều về khá trễ, rồi lại nhìn về phía bà Thư Mai đã chuẩn bị trả đũa, cho nên trên bàn cơm nghênh đón Giản Ái vẫn là cơm thừa canh cặn bà Thư Mai ăn thừa lại. Không sao, Giản Ái đã chuẩn bị sẵn một đồng đồ ăn vặt ở trong phòng tất nhiên sẽ không sợ bản thân bị đói.

Cho nên lúc chị Kim ngập ngừng ấp úng hỏi. “Mợ ăn cơm chưa?”

Giản Ái liền sảng khoái đáp: “Ăn rồi.”

Ái ngờ mới nói xong, bà Thư Mai đang ngồi trên sofa uống nước trái cây, bấm remote cười lạnh nói: “Uổng công cô luôn luôn tự xưng là con nhà nghèo, đã về nhà có cơm không ăn thì thôi, còn chất một đồng đồ ăn vặt ở trong phòng. Yên tâm đi! Tôi đã bảo chị Kim thanh lý sạch sẽ cho cô rồi, nghĩ cho sức khỏe của cô thì vẫn nên là ăn một ngày ba bữa mới tốt. Mấy thứ đồ ăn vặt này, sẽ không tốt cho dáng người, ăn vào sẽ khiến da mặt cô vàng đi, người ta nhìn vào lại tưởng nhà họ Diệp chúng tôi bạc đãi cô!”

Giản Ái nghe vậy liền nổi đóa, lập tức lấy di động bấm số gọi đi.

“Chắc! Gọi đi!” Bà Thư Mai rất có phong thái ở địa bàn của tôi thì tôi làm chủ. “Gọi cho chồng cô tố khổ đi! Cũng nhân cho người ta biết tôi ở nhà không tốt với cô, để sau này chồng cô đi làm cũng không được thoải mái!”

Bất ngờ là Giản Ái chỉ gọi điện thoại cho đồng nghiệp ở công ty: “Alo! Trương Nạp Bình à! Lát nữa đi ăn cơm với chị, chúng ta đến ăn khách sạn năm sao ăn tôm hùm bự! Sau đó lại đến hiệu đá quý quẹt loạt trang sức từ một trăm đến một vạn chơi nhé.” Tiếp đó sau khi nói chuyện điện thoại xong, cô lấy từ trong túi ra một cái thẻ vàng lướt qua trước mắt Thư Mai một cái. “Mẹ! Trong phòng con đã hết đồ ăn vặt, nhưng có thẻ vàng của Diệp Tu ở đây. Con ra ngoài ăn đại tiệc trước rồi cùng người ta đi mua trang sức đây ạ!”

“Giản Ái, cô đứng lại đó cho tôi!” Bà Thư Mai cầm cái remote trong tay ném về phía cô. “Đó là tiền mồ hôi nước mắt đàn ông nhà họ Diệp chúng tôi kiếm được, cô dựa vào đâu mà hoang phí?”

Hừ! Giản Ái tránh được ám khí từ chỗ bà Thư Mai bay tới sau đó cười lạnh chạy ra ngoài.

Ban đêm, Giản Ái, Diệp Tu và Diệp Thắng Kiền cùng nhau về nhà. Trên xe một nhà ba người nói cười vui vẻ. Giản Ái một chữ cũng không nhắc đến việc xung đột với bà Thư Mai ở nhà. Nào ngờ vừa về đến nhà nghênh đón bọn họ lại là mưa rền gió dữ của bà Thư Mai.

“Diệp Tu, con cưới được cô vợ tốt thật đấy, về nhà có cơm không ăn. Cổ tình muốn ra ngoài ăn chơi đàng điếm với đồng nghiệp của nó.”

“Ăn chơi đàng điếm?” Người lên tiếng là Diệp Thắng Kiền. Ông có chút nghi hoặc nói. “Có sao?”

“Vì sao không, nó còn cầm thẻ vàng đi ra ngoài tiêu hoang.”

Giản Ái cười nói. “Mẹ, mẹ nhớ nhầm rồi! Đúng rồi, ba với Diệp Tu ở công ty đã làm đến mệt rồi, có chuyện gì ngày mai mẹ cứ trực tiếp nói với con nhé!”

“Câm cái miệng của cô lại!” Thư Mai chỉ vào cô nói. “Tôi đã nghe thấy hết đấy. Ngoài đến khách sạn năm sao ăn tôm hùm, cô còn muốn đến tiệm đá quý quẹt trang sức một trăm đến một vạn tệ đeo chơi.” Sau khi nói xong bà lại chỉ vào Diệp Tu nói: “Nhìn xem con cưới được cô vợ tốt quá chưa kia, tự xưng là tiết kiệm, vậy mà thực tế về nhà có cơm lại không ăn, còn thích chất cả đồng đồ ăn vặt ở trong phòng. Lỡ có ai nhìn thấy thì Thư Mai mẹ đây lại thành ra không cho con dâu ăn cơm, để nó tội nghiệp đến mức phải ăn đồ ăn vặt. Vậy mà nó lại ở trước mặt mẹ điều vô dương oai, ở trước mặt mẹ còn cầm thẻ vàng của Diệp Tu đi tiêu xài tiền mồ hôi nước mắt của nhà họ Diệp chúng ta.”

“Mẹ!” Diệp Tu không thể nhịn được nữa mà ngắt lời bà. “Mẹ càng nói càng quá đáng rồi đấy ạ. Tối nay Giản Ái chỉ ở công ty chờ con về, còn nữa cô ấy căn bản không có thẻ vàng của con thì làm gì có khả năng

đi ăn tôm hùm với đi quét thẻ chứ. Với cả cái đồng đồ ăn vặt đó thì sao ạ. Mẹ vợ con mở tiệm bán kẹo, đồng đồ ăn vặt đó là mẹ vợ con cho, sao lại thành chứng cứ Giản Ái ở nhà không ăn cơm.”

“Những chuyện khác không nói tới, vì sao lại không có thẻ vàng chứ?” Bà Thư Mai giật lấy túi sách của Giản Ái, sau đó đổ hết đồ bên trong ra, chỉ thấy từ bên trong rơi ra một gói mì ăn liền đang ăn dở, mấy tờ phiếu giảm giá của cửa hàng bách hóa, còn có mấy thứ gương, lược, khăn giấy với di động.

“Chúng ta đi!” Thấy mẹ không hề tôn trọng vợ mình, Diệp Tu bưng bưng lửa giận kéo Giản Ái lên phòng thu dọn đồ. “Cái nhà này mẹ cứ ở với ba đi, tụi con sẽ chuyển đi.”

Nhưng Diệp Thắng Kiền là gừng càng già càng cay, tuy rằng vợ ông nổi giận vô cớ, nhưng ông biết Giản Ái cũng không phải cô con dâu đơn giản như thế, vì thế liền lên lầu hòa giải. “Tu Tu có chuyện gì cứ từ từ nói, có thể mẹ con chỉ là nhất thời hồ đồ thôi.”

Hồ đồ! Diệp Tu vừa đá cửa phòng lập tức lao ra đi nói với mẹ mình: “Đồ ăn vặt trong phòng con sáng nay vẫn còn, có phải hôm nay mẹ cho kêu người đến dọn không?”

“Đúng đó thì sao? Nó bữa sáng không ăn lại đi ăn đồ ăn vặt! Mẹ là vì lo cho sức khỏe của nó thôi.” Bà Thư Mai trong lòng biết hôm nay thua ở trong tay Giản Ái, nhưng miệng vẫn còn nói ngang.

Diệp Thắng Kiền đến tận đây mới hiểu, vợ ông chắc là làm chuyện gì đó vô cùng không nể nang ai nên mới chọc phải Giản Ái. Vừa đúng lúc này, trong sân vọng đến tiếng chú Bình dừng xe. Diệp Thắng Kiền đột nhiên nhớ tới một chuyện: “Giản Ái, không phải sáng nay ba bảo chú Bình đưa con đi làm sao? Sao ông ta muộn như vậy mới về.”

Giản Ái ló đầu nhìn chiếc xe bên ngoài một chút, phát hiện người từ trên xe đi xuống là chị họ Diệp Tu, Thư Chí Hoa, vì thế nói: “Sáng nay lúc con ngủ dậy, mẹ nói chị họ cần dùng xe, nên con không dùng được.”

“Nói láo!” Bà Thư Mai quát. “Sáng hôm nay rõ ràng tôi chỉ bảo chú Bình nói với cô là động cơ bị hỏng thôi. Sao lại kéo cháu gái tôi vào kia chứ.” Sau khi nói xong, bà mới tỉnh ngộ, là Giản Ái đang mớm lời bà, cho nên lập tức liền hối hận ngậm chặt miệng.

“Câm cái miệng của bà lại!” Diệp Thắng Kiền đã hiểu rõ mọi chuyện đi xuống lầu, nói với Diệp Tu và Giản Ái. “Hai đứa cũng xuống dưới cho ba.”

Ngồi ở trong đại sảnh. Diệp Thắng Kiền vô cùng lạnh nhạt nói với Giản Ái. “Con dâu nói đi, mẹ chồng con hôm nay đã thế nào với con.”

Giản Ái không hề nghĩ ngợi đã nói. “Buổi sáng mẹ cho con ăn bữa sáng toàn là cơm thừa canh cặn của ba với Diệp Tu sau khi ăn xong, cho nên con chỉ có thể ăn hamburger mẹ con cho con, sau đó mẹ cũng không cho con dùng xe. Mấy chuyện này cũng chẳng sao, dù sao con đi xe buýt cũng được. Buổi tối sau khi về nhà, mẹ lại cho con ăn toàn đồ thừa, nếu mà ăn được thì con đã không phải dùng đến mì ăn liền mua ở ngoài rồi.”

“Vậy cái thẻ vàng mà mẹ chồng con nói là thế nào?” Diệp Thắng Kiền hỏi thẳng.

Giản Ái sau khi suy nghĩ một chút liền từ trong túi lấy ra một tấm thẻ màu vàng nói. “Đây là thẻ giảm giá của cửa hàng bách hóa, lúc ấy con đem ra sau đó nói với mẹ, nếu không có cơm với đồ ăn vặt thì con sẽ dùng cái thẻ này đi mua đồ để ăn.” Tuy rằng giọng điệu của ba chồng rất ân cần, nhưng cô sẽ không thể ngu ngốc mà nói ra hết sự thật.

“Cô thả c*c chó đấy à!” Thư Mai lại nhảy lên nói. “Tôi rõ ràng nghe thấy cô muốn cùng đồng nghiệp Trương Nạp Bình của cô cùng đi ăn tôm hùm, quét thẻ mua trang sức.”

Giản Ái nghe vậy liền bấm số Trương Nạp Bình sau đó đưa đến trước mặt Diệp Thắng Kiền. Ở đầu dây bên kia Trương Nạp Bình đang đắp mặt nạ, nhìn màn hình điện thoại sau đó trực tiếp bắt máy. “Chị Giản Ái, em đang đắp mặt nạ. Có chuyện gì không?”

“Xin lỗi nhầm số!” Diệp Thắng Kiền trực tiếp cúp máy, sau đó nói thẳng với Giản Ái. “Ba thay mặt mẹ xin lỗi con!”

Diệp Tu ôm chặt lấy Giản Ái nói: “Xin lỗi em, Giản Ái, để em lấy anh rồi ngược lại cả cơm cũng không có mà ăn, ngày mai chúng ta chuyển đi nhé!”

“Không được!” Diệp Thắng Kiên thành khẩn nói với Giản Ái: “Con dâu, nhà con còn có em trai, chẳng lẽ con nhẫn tâm nhìn em trai con sau khi kết hôn liền ra ở riêng, để một mình bà cô đơn sống cùng người giúp việc sao?”

“Không ạ!” Giản Ái cười tủm tỉm nói: “Nếu ba có thể cho con một phương án, có thể để mẹ không làm con mất mặt, nếu con cũng có thể có cuộc sống tự do thì con sẽ không chuyển đi.”

“Ba thích cô con dâu như con. Có cái gì thì nói cái đó.” Diệp Thắng Kiên tán thưởng nhìn Giản Ái nói: “Nếu đổi là người khác, không chừng đã nuốt oán hận vào lòng, mười năm tám năm sau mới bùng nổ, khi đó gia đình sẽ chẳng có ngày an lành.”

“Nhưng mà ba, con lại không muốn!” Diệp Tu không chút nghĩ ngợi nói. “Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, con đây là con trai mà còn không làm vừa lòng mẹ được, huống chi là Giản Ái.”

“Cho Giản Ái một tấm thẻ vàng không hạn mức, ba rất tin nó là sẽ không tiêu tiền lung tung. Lúc đi làm ba với con một người một xe. Ở công ty cũng để một chiếc, để xe ở công ty là để tiện cho Giản Ái khi nào muốn dùng xe thì dùng, miễn ẹ con muốn đem xe cho ai dùng thì cho kẻ đó dùng. Mặt khác cho chú Bình nghĩ luôn đi. Tài xế chỉ biết phục vụ cho người ngoài như này nhà chúng ta cũng không cần.”

“Ông có ý gì?” Bà Thư Mai vô cùng không tức giận nói. “Ông dựa vào cái gì mà làm như vậy?”

“Dựa vào việc bà chủ khách cũng không phân biệt được, “ Diệp Thắng Kiên đập bàn đứng dậy. “Đúng là nực cười, con dâu nhà họ Diệp chúng ta thì không được dùng xe của mình. Trong khi có thể đưa cho người nhà bà dùng. Bà cưng chiều cháu trai cháu gái bà còn đối với con dâu mình lại hà khắc như thế, nói ra cũng sẽ bị người ta chê cười mà thôi. Còn nữa, tôi biết bà không thích Giản Ái, mà Giản Ái cũng chẳng thích bà, nhưng con bé dù không thích cũng bằng lòng cùng sống với bà, riêng việc này, cô bé đã tốt hơn bà gấp trăm lần rồi.”

Diệp Tu còn muốn tranh luận, nhưng Giản Ái biết, làm người không thể ép người ta quá, nếu không ngày sau khó mà ăn nói, vì thế cô kéo góc áo anh, bảo anh đừng nói nữa.

Buổi tối nằm ở trên giường, Giản Ái nghĩ bụng ba chồng thật đúng là lợi hại hơn mẹ chồng gấp trăm lần. May mà đối mặt với cô là mẹ chồng chứ không phải là ông ấy, nếu không thì chưa biết ai thắng ai.

Diệp Tu hôn nhẹ lên mặt cô: “Thật sự không sao chứ?”

Giản Ái kéo cổ anh một cái nói. “Yên tâm, em sẽ làm tròn bổn phận một nàng dâu, nếu thật sự không chịu nổi, em sẽ nói với anh.”

Diệp Tu nghe vậy, chỉ có chút lo lắng vuốt ve vành tai cô.

Sáng hôm sau. Giản Ái lại dậy muộn. Sau khi đến bàn ăn, phát hiện hai cha con họ Diệp đang đợi cô ăn sáng, vì thế có chút ngượng ngùng nói: “Con xin lỗi, con dậy muộn.”

Bà Thư Mai vừa mặt lạnh một chút, Diệp Thắng Kiên đã lập tức ho khan một tiếng.

“Con xin lỗi mẹ, sau này con sẽ dậy sớm một chút!” Người ta đã nể mặt thì cô cũng phải xuống nước, Giản Ái cười mỉm đem bữa sáng bà Thư Mai thích ăn đặt ở trước mặt bà. “Con mời mẹ.”

Diệp Tu cũng đem một đĩa rau xà lách xanh biếc đặt ở trước mặt vợ. “Em cũng ăn đi.”

Diệp Thắng Kiên vừa cầm bánh mì quét mứt vừa lòng nói: “Vây mới đúng, gia đình thịnh vượng thì nên là một nhà đoàn kết như thế này.”

Nhưng mẹ chồng nàng dâu xưa nay là kẻ thù sẽ cứ tiếp tục giả vờ hòa bình như vậy sao?

57. Chương 57

Lại nói, dưới sự điều đình của Diệp Thắng Kiền, nhà họ Diệp trải qua mấy ngày thái bình. Đến chủ nhật, bà Thư Mai buồn quá hóa rồ, bảo người gọi mấy vị quý phu nhân thứ Hai đến nhà chơi.

Đêm đến, Diệp Tu nói với Giản Ái: “Ngày mai đừng ngủ nướng nữa, dậy sớm đi với anh, đỡ phải nhìn thấy một đám mây bà xui xẻo kia.” Nói tới đây, anh lại thở dài. “Đúng là chuyển đi vẫn tốt hơn, nếu không em lại bị ức hiếp, mà anh lại không thể lúc nào cũng ở nhà coi chừng.”

Giản Ái nghe xong trong lòng cũng có tính toán: “Biết rồi mà, thực ra mẹ cũng vì sợ anh đi nên mới không gay gắt với em đó thôi.”

Nhưng người tính không bằng trời tính. Ngày hôm sau sáng sớm cô đã rời khỏi giường, nhưng đi ra khỏi cửa lại phát hiện ra quên cầm theo tài liệu tổng biên tập Đinh muốn cô sửa, vì thế liền vội vàng chạy về nhà. Vừa về tới, cô lập tức phát hiện trước cửa đậu không ít xe hơi sang trọng, trong lòng cũng biết khách của mẹ chồng cô mời đã tới. Cho nên sau khi cô vào phòng khách, một bà thường gọi là bà Hứa gia đình giàu lên nhờ kinh doanh thuyền bè cười tươi như hoa hỏi bà Thư Mai. “Đây là cô con dâu nhà chị mới cưới về đây à! Tuy nói là nhà nghèo, nhưng môi trường sống cũng sạch sẽ.”

Nhà nghèo? Hai vị quý phu nhân ở bên cạnh nghe thế ánh mắt liền lộ rõ vẻ miệt thị: “Đúng là xuất thân nhà nghèo, cả chào cũng không nói được một tiếng.”

Giản Ái nhin cơn tức mà xin lỗi. “Cháu xin lỗi! Thật ngại quá, cháu phải đi làm đây ạ.”

“Ai ôi!” Một vị phu nhân mắt to ngồi ở bên kia sofa đi tới gần bình hoa làm bằng ngọc thét to một tiếng. “Ấy chị Diệp! Nhà chị thiếu tiền hay sao mà con dâu chị còn muốn đi làm!”

Giản Ái nhận ra bà ta, bà ta là bà hai của Hoắc Tân Nguyên, chủ sở hữu chuỗi siêu thị trong thành phố. Nghe đồn là bà này sinh ra đã vô cùng xinh đẹp, giờ nhìn thấy cũng chỉ là một con sâu gạo không biết sinh con. Vì thế cô không để ý đến bà ta, đi thẳng lên lầu vào phòng mình lấy tài liệu.

Nhưng vừa cầm tài liệu xuống, không biết là do ba vị quý phu nhân kia đã nói gì đó hay là do bà Thư Mai thấy chị Kim phục vụ bốn người họ không xong nên mới nói với cô. “Cô khỏi cần đi làm, dù sao lát nữa bốn người bọn tôi cũng muốn chơi mạt chược, pha trà thêm nước một mình chị Kim sẽ lo không xuể, cô ở lại giúp đi.”

Giản Ái biện bạch nói. “Mẹ! Mình muốn xin phép cũng phải báo trước một ngày mà.”

“Không báo trước một ngày thì đã sao, cho dù sắp cô có đuổi cô thì nhà họ Diệp chúng tôi cũng vẫn nuôi cô vô cùng tốt.” Bà Thư Mai vừa nghe Giản Ái không đồng ý, cơn tức lập tức liền trào lên.

Giản Ái nghe vậy, lại chuyển tròn mắt, trái ngược với bà Thư Mai không phát hiện được điều gì bất thường, chị Kim đã từng thưởng thức qua bản lĩnh của cô thì lại rét run.

“Con xin lỗi! Mẹ, con sẽ lập tức đi xin phép.” Giản Ái ngoan ngoãn gọi điện thoại cho tổng biên tập Đinh, không biết cô làm cách nào mà tổng biên tập Đinh chẳng những đồng ý lại còn chịu cho cô thêm tiền thưởng.

Lúc này trong phòng khách, ba vị quý phu nhân đang trò chuyện đôi ba câu với bà Thư Mai. Bà Hoắc nói: “Dạy con từ thuở còn thơ, dạy dâu từ thuở bơ vơ mới về! Dâu như bây giờ, nếu mà là trước kia, chỉ cần con dâu cãi lại mẹ chồng, cho dù là có lý thì mẹ chồng vẫn có thể quyết định đuổi đi được.”

“Đúng đấy!” Bà Hà đang cầm mạt chược xếp bài nói: “Huống chi con dâu chị nhìn tay thô chân thô, làm sao mà sánh được với gia đình chồng nhà cao cửa rộng, giàu sang như nhà họ Diệp chị được.”

Giản Ái đi ở trên cầu thang nghe thấy hết nhưng không nói một lời. Trái lại bà Thư Mai nghe mấy bà kia nói thấy rất có lý, vì thế lại lời cái vẻ oai phong phải kìm nén mấy ngày nay ra thể hiện, lúc thì bảo Giản Ái đi bưng trà, nhưng trà bưng tới lại chê nóng quá, mang trà ấm đến thì bà lại nói nguội.

Ba vị quý phu nhân bên cạnh thấy thế cũng cố ý xúi giục, lập tức nói, Giản Ái mang trà nóng là muốn bà Thư Mai im miệng, nếu mang trà ấm thì sẽ nói là cô muốn bà Thư Mai uống vào bị đau bụng.

Bà Thư Mai nghe thế lại càng bức bối, càng xoay Giản Ái nhiều hơn, chị Kim thì ngược lại tránh ở đằng sau, lúc ấy chị Kim cứ nghĩ Giản Ái sẽ cãi lại, nhưng không ngờ Giản Ái lại không hề hé răng một tiếng, hơn nữa còn phục vụ các bà rất ân cần, không chỉ bưng trà mà còn mang đến cả điểm tâm. Khi rồi sẽ đứng bên cạnh gọt hoa quả tươi ngon cho các bà ăn.

Bà Hứa, bà Hoắc, bà Hà thấy Giản Ái chẳng những nhẫn nhục chịu đựng mà còn luôn tươi cười, dường như không có chút ý kiến với lời nói của các bà, nào có lợi hại như bà Thư Mai đã nói. Vì thế ba người cũng không còn mấy hứng thú mà bắt đầu xa cách với cô. Cho nên ba người rảnh rỗi nhàm chán lại bắt đầu nói với bà Thư Mai về chuyện nhà người khác.

Bởi vì các bà quen biết với nhiều nhà giàu có nên những chuyện nói ra đều là chuyện hiếm người biết được. Bà Hứa nhìn có vẻ ôn hòa hiền hậu nhất thời che miệng nói: “Cái bà La ấy lúc nào sẽ diện chứ thực ra khách sạn chồng bà ta kinh doanh thua lỗ lâu nay rồi, toàn nhờ nhà mẹ bà ta trợ cấp mới trụ được. Thế mà chồng bà ta lại còn chưa thấy đủ, đã không có tiền còn phong lưu khắp chốn, lần trước còn ném ra sáu mươi vạn làm phí bao nuôi một ả minh tinh trong một tháng.”

Bà Hoắc đang hồ bải liên lật hết bài cười to nói. “Cái villa suối nước nóng mà nhà vợ trước đã chết của lão chồng em mở cũng thua lỗ mãi, em phải cản lại ấy, dựa vào cái gì em hiện tại là bà lớn lại phải để kẻ khác đào tiền của em.”

“Cô ác quá đấy!” Bà Hà lấy tiền thua từ cái ngăn kéo nhỏ dưới bàn mặt chược nói. “Người ta còn có hai đứa con bên mình, cẩn thận chúng nó chửi cô hà khắc! Ngày sau chia gia sản sẽ không cho thằng con của cô đồng nào đấy.”

“Em chả sợ!” Bà Hoắc vừa xếp bài vừa cười to nói: “Thực chẳng dám dẫu mấy chị, ngoài con em là đường đường chính chính sinh ra, thằng lớn của chồng em là do ông ta nuôi ở bên ngoài, còn thằng thứ hai lại là do bà vợ trước đã qua đời kia ra ngoài vùng trộm với người ta mà sinh ra.”

Bà Hứa vừa nghe liền vội vàng khen: “Hèn gì chồng cô ra ngoài chỉ dẫn theo một mình con của cô. Hóa ra là hai đứa kia là lai lịch bất minh.”

Bà Thư Mai nghe các bà nói chuyện rôm rả, không biết là có chỗ nào không ổn, mãi đến khi tiếng chuông di động của Giản Ái vang lên, trong lòng bà mới vội vàng căng thẳng, vừa tính ngăn mấy bà kia nhưng Giản Ái đã nói vào di động. “Tin tức chính xác, khách sạn của La Chí Lương mở đang ở trong tình trạng thua lỗ, ông trước tiên phái người ngồi ở trước nhà họ La, sau đó cũng phái người theo dõi La Chí Lương, nghe nói ông ta đang bao một nữ minh tinh, còn cho sáu mươi vạn.”

Bà Hứa ngồi trên bàn mặt chược nghe thấy mà tái mặt. Nhưng điều còn khiến người ta đáng sợ hơn vẫn còn ở phía sau: “Tin tức này vô cùng chính xác! Là bà Hứa chính miệng nói ra, tôi còn dùng máy ghi âm thu lại cơ mà!”

Nhìn đến cổ áo Giản Ái quả thật có kẹp cái gì đó giống như một cây bút, bà Hứa thét lên một tiếng chói tai đến tiền cũng không cầm, lao thẳng ra khỏi nhà họ Diệp, chạy vào xe nhà bà ta.

Giản Ái khước mắt cũng không liếc, tiếp tục nói: “Tin nóng trang bìa cho kỳ sau tôi cũng đã nghĩ xong rồi, mẹ kế bất nghĩa, vì tranh gia sản bất ngờ công bố con riêng của chồng không phải là do chồng sinh ra.”

Bà Hoắc vừa nghe liền té nhào, đi ra ngoài, ven đường không biết đã huých đổ bao nhiêu đồ trong phòng khách.

Chỉ còn lại bà Hà là vẫn còn bình tĩnh: “Ôi! Chị Thư Mai, hóa ra con dâu chị là paparazzi! Sau này chắc bọn tôi chả dám tới cửa nhà chị nữa đâu.”

Bà Thư Mai bề mặt đến tái xanh mặt mày, gơ tay lên tính tát Giản Ái. Giản Ái nghiêng đầu sang né sau đó cười lạnh nói: “Có phải con cố ý muốn nghe đâu, là mẹ kiên quyết muốn con ở lại nghe cơ mà. Liên quan gì tới con.”

Thư Mai ngẫm cũng thấy đúng nên chỉ thấy hận đến mức nghiến răng. Giản Ái sau khi tránh được cái tát lại đi đến trước mặt bà Hà: “Bà Hà đúng không!”

“Tôi về đây, không thể nào ở cùng với người làm cái nghề hạ đẳng như cô được.” Bà Hà thu lại tiền, chậm rãi đứng lên.

“Bà mười sáu tuổi xuống nông thôn, mười tám tuổi thì thất thân với thôn dân thôn Kê Lĩnh, hai mươi ba tuổi cũng là nhờ thân thể mới hối lộ để được về thành phố có phải không?” Giản Ái cười lạnh nói: “Người làm nghề hạ đẳng như tôi chuyên môn hỏi thăm những chuyện về nghề hạ đẳng, tuy bà sau khi trở về thành phố cũng có bản lĩnh tự mở công ty, nhưng hai tuần trước.”

“Hai tuần trước thế nào?” Bà Hà vẹo chân, ngả lên ghế suýt chút là va đầu vào bàn mặt chực: “Cô không được nói bậy.”

“Ai nói bậy, rõ ràng có người thấy bà cùng với trai bao đi vào...”

Rầm một tiếng! Bà Hà bất chấp đầu bị đập phải, vội vàng cầm túi chạy ra khỏi cửa nhà họ Diệp.

Buổi tối, bà Thư Mai nhịn hồi lâu vẫn là không nhịn được, ở trên bàn cơm trực tiếp thuật lại mọi chuyện. Bà còn chưa kể được một nửa, Diệp Thắng Kiên đã lập tức ném đôi đũa cầm trong tay. “Con dâu có không tốt thế nào thì cũng là con dâu nhà họ Diệp chúng ta đã chọn. Nhà họ Diệp chúng ta đã đề xướng thế nào, là đoàn kết, mẹ chồng chỉ biết bởi móc khuyết điểm của con dâu kiểu như bà, người sáng suốt vừa nhìn là đã biết nhà họ Diệp sắp không có ngày an lành.”

Diệp Tu vừa nghe vừa gấp sườn bỏ vào trong chén Giản Ái. Bà Thư Mai ở bên kia vẫn tiếp tục nói: “Nhưng mà nó lại làm paparazzi, sau này có bạn bè nào của tôi dám đến cửa nhà chứ?”

Diệp Tu buông đũa nói: “Mấy người bạn của mẹ cả ngày chỉ biết tọc mạch chuyện thị phi nhà người khác, có khác paparazzi chỗ nào đâu?”

Diệp Thắng Kiên quay đầu nói với Giản Ái: “Tiểu Ái, mẹ con khi nào thì rảnh? Giúp ba mời bà ấy đến đây. Bảo bà ấy chơi với mẹ con, nhân tiện cũng bảo bà ấy xem xem, một bà chủ ngày thường ở nhà phải làm những gì?”

“Tôi không cần!” Bà Thư Mai đẩy bát. “Thà tôi về Phi Diệu đi làm còn hơn.”

“Tốt!” Diệp Thắng Kiên thấy con trai ghét người nhà mẹ vợ mình, vì thế cố ý nói: “Chỉ cần bà vừa đến công ty, người nhà bà chắc chắn cũng muốn xin vào làm cùng.”

“Chỉ cần có người nhà họ Thư ở đó, con sẽ bỏ mặc công ty thời trang và trang sức Phi Diệu, cho dù bọn họ tham ô bao nhiêu hay là phá hoại tâm huyết của mẹ thế nào, con cũng không quan tâm.” Diệp Tu đẩy bát ra lập tức nói tiếp.

“Tức chết tôi mà. Mấy người muốn ép tôi mà.” Bà Thư Mai rống lên.

Mặc cho bà có âm ỉ như thế nào, Giản Ái vẫn an an phận phận ăn cơm của cô.

“Vay mẹ ngày nào cũng chèn ép Giản Ái vậy! Người ta cũng có công việc đứng đắn, mẹ lại mặc kệ, còn muốn cô ấy ở lại chăm trà rót nước hầu hạ mẹ như con ở. Con chỉ không thuận ý mẹ một chút là mẹ đã tức giận, huống chi ngày nào mẹ cũng khiến Giản Ái không thuận ý mẹ.” Diệp Tu rót trà đặt ở trước mặt bà Thư Mai. “Giản Ái là vợ con, nhưng cô ấy cũng là cá nhân độc lập, mẹ cũng không muốn con cản trở mẹ, chẳng lẽ Giản Ái lại chịu để mẹ cản trở sao? Chuyện mình không muốn thì đừng làm cho người khác, chuyện đến mẹ cũng không muốn thì vì sao lại muốn áp đặt lên Giản Ái. Hơn nữa cô ấy trước tiên là Giản Ái, sau đó là vợ của con, sau đó nữa mới là con dâu mẹ. Ba năm đó giao Phi Diệu lại ẹ quản lý cũng là vì như vậy.”

Thấy con trai đang nói vợ, Diệp Thắng Kiên cũng lúc lắc đầu nói với Giản Ái: “Tiểu Ái à! Nếu nói đến chuyện hôm nay thì đầu tiên là mẹ chồng con không đúng, nhưng con cũng có phần thiếu suy nghĩ, cho dù con khiến mấy người đó sợ tới mức chạy trốn, chúng ta nghe cũng thấy hả giận, nhưng mà bọn họ dù sao cũng là bạn của mẹ chồng con, cho dù có bất hòa thế nào, con nhiều lắm cũng phải chào hỏi một tiếng rồi đi, đỡ để mẹ chồng con phải mất mặt. Đây cũng là vì suy nghĩ cho trưởng bối, cũng là giữ thể diện cho Diệp Tu.”

Thấy ba con bọn họ thay nhau vừa đấm vừa xoa, Giản Ái cực kỳ bội phục cho nên nghe thấy liền liên tục gật đầu. Bà Thư Mai thấy trong chuyện hôm nay bản thân trước tiên có hơn phân nửa không đúng, tuy rằng bị con trai nói đến âm ỉ, nhưng nhìn thấy chồng đã ở giáo huấn con dâu, trong lòng bà rất cuộc có

phần nguôi giận. Nhưng ngay cả như thế, miệng bà vẫn là cứng rắn nói: “Bạn bè tôi đều có quyền có thể, lỡ sau này bọn họ gây khó khăn cho hai người thì sao?”

Diệp Tu nghe xong liền mỉm cười nói: “Mẹ, chuột sợ mèo, mèo sợ hổ, hổ sợ voi, voi lại sợ chuột. Các bà ấy sợ nhất là người làm nghề như Giản Ái.”

Diệp Thắng Kiền cũng nói: “Con trai, con nói vậy không sợ Tiểu Ái giận con nói con bé là chuột hả?”

Vừa nói xong, Giản Ái đã nhẹ nhàng véo lỗ tai một cái sau đó xoay người đi thu dọn bát đĩa. Đợi cô cùng chị Kim đã vào trong bếp, Diệp Tu lập tức nghiêm mặt hỏi bà Thư Mai: “Mẹ! Đưa tư liệu về mấy người bạn của mẹ cho con.”

“Vì sao phải đưa cho con?” Bà Thư Mai nghi ngờ nói.

“Dám mắng vợ con, đúng là không muốn sống nữa mà.” Diệp Tu nghiêng răng nghiêng lợi nói. “Không trùng trị mấy bà ấy, người khác lại tưởng vợ Diệp Tu con dễ bắt nạt!”

Bà Thư Mai nghe mà hoảng sợ. Diệp Thắng Kiền nhân cơ hội nói ở bên tai bà: “Đây mới là bộ mặt thực của con mình, không ngờ đúng không!”

Đúng vậy.

“Có con dâu ở đây, bà mới may mắn nhìn thấy đấy!” Diệp Thắng Kiền đắc ý dào dạt nói. “Bà còn ngu ngốc chèn ép con dâu. Bà không biết con dâu quan trọng với thằng con mình thế nào đâu.”

Bà Thư Mai không phục. “Giản Ái đối với con mình tốt lắm sao? Con mình thì làm được gì các bà ấy.”

“Tốt hay không tốt, bà cứ tiếp tục sống chung với tụi nó là biết ngay thôi.” Diệp Thắng Kiền thần bí cười.

58. Chương 58

Ngày hôm sau là thứ bảy. Nhưng bà Thư Mai cùng Diệp Thắng Kiền ngồi chờ bên bàn cơm chỉ thấy một mình Giản Ái xuống ăn sáng.

“Tu Tu đâu!” Con trai mình bình thường làm việc và nghỉ ngơi rất có quy luật kia mà. Diệp Thắng Kiền trong lòng đang ngâm nga.

“Anh ấy hơi khó chịu ạ!” Giản Ái hơi hắng cổ họng nói: “Nửa đêm hôm qua, anh ấy đột nhiên bị sốt.”

“Vì sao lại sốt, có phải tối qua cô giành chăn của nó không?” Bà Thư Mai suy nghĩ phong phú lập tức chất vấn nói.

Giản Ái trừng mắt liếc bà một cái sau đó mới nói. “Anh ấy mọc răng.”

Phụt! Cháo trong miệng Diệp Thắng Kiền suýt chút văng hết ra ngoài.

“Ba! Ba đừng có cười, Diệp Tu là mọc răng khôn đó.” Giản Ái bất mãn nói với ông. “Ba không biết thì thôi, còn cười anh ấy.”

“À, à! Ba xin lỗi! Xin lỗi!” Diệp Thắng Kiền kéo tay áo bà Thư Mai: “Lát nữa cùng lên xem con trai mọc răng trông thế nào nhé. Há há!” Thật sự là rất buồn cười. Con trai ông thế mà lại mọc răng.

“Ba!” Giản Ái lớn tiếng nói: “Anh ấy vất vả lắm mới ngủ được, ba đừng có quấy rầy anh chứ.”

“Này! Nó cũng là con tôi đấy!” Bà Thư Mai lập tức phản kích nói: “Bọn tôi muốn xem.”

“Mẹ muốn xem cũng được, nhưng mẹ có thể nói cho con biết anh ấy còn tổng cộng bao nhiêu cái răng khôn chưa mọc.”

Ấy! Khó quá nhỉ!

“Mẹ là mẹ anh ấy mà tình trạng của con mình cũng không biết, thật sự là khiến người ta quá thất vọng.”
Giản Ái lấy một chén cháo đi thẳng lên lầu.

“Nó dựa vào cái gì mà dám như vậy chứ? Diệp Tu không phải là từ trong bụng tôi ra sao?” Bà Thư Mai còn muốn đi lên, Diệp Thắng Kiền đã vội vàng kéo bà nói. “Được rồi, được rồi, không phải bà muốn mua quần áo với trang sức mùa mới nhất sao, tôi đi xem với bà.”

Nhưng hai người họ vừa ra khỏi cửa là đi đến tối mới thỏa mãn trở về. Vừa vào đến phòng khách, lại phát hiện bên trong tối đen như mực.

“Sao lại không bật đèn?” Bà Thư Mai cởi giày, lập tức lớn tiếng gọi chị Kim. “Chị Kim mau ra đây bật đèn.”

Suyt! Lúc này trong phòng khách đột nhiên vang lên tiếng Giản Ái: “Mẹ nhỏ tiếng chút, Diệp Tu đang ngủ!”

Con trai mình ngủ ở phòng khách?

Lúc này chị Kim rón rén bước ra cũng nhẹ giọng nói: “Cậu Diệp buổi sáng uống thuốc xong lại nói phòng mình oi bức nên ngủ luôn ở phòng khách tới giờ.”

Diệp Thắng Kiền nghe vậy, cũng rón ra rón rén sờ soạn sofa. Vừa định ngồi lên, lại nghe thấy Giản Ái lại thấp giọng kêu lên: “Ba! Con đang ở trên sofa mà!”

Trên sofa thì sao? Cô ngồi một mình là không cho người khác ngồi à! Đây rốt cuộc là nhà ai cơ chứ! Bà Thư Mai càng nghe càng tức, cho nên cạch một tiếng mở đèn.

Chỉ thấy Diệp Tu đang đắp một cái chăn nằm trên sofa gối lên đùi Giản Ái. Cảnh tượng ấy khiến bà đứng sững ngơ ngác.

Giản Ái thấy bà mở đèn, vội vàng xòe tay che trên mắt Diệp Tu. Sợ làm con thức giấc, Diệp Thắng Kiền lại một lần nữa tắt đèn. Lúc này chị Kim mới khẽ khàng nói với bọn họ: “Cậu Diệp từ lúc sáng đã nằm trên đùi mẹ Diệp, vì sợ cậu ấy thức giấc mà mẹ ấy đến cả toilet cũng không dám đi.”

Nghe Giản Ái cứng đờ người cho Diệp Tu nằm như vậy một thời gian dài, bà Thư Mai nhất thời đổ mồ hôi hột.

Tối đến bà Thư Mai ngồi ở bàn trang điểm trong phòng vừa nói với Diệp Thắng Kiền đang nằm ở trên giường: “Thực ra thì Giản Ái đối với con mình coi như không tệ.”

“Giờ bà mới biết nó tốt với con mình à.” Diệp Thắng Kiền ở trên giường lật báo nói: “Lần đầu tiên con mình vào bệnh viện, tôi đã biết con bé tốt với con còn hơn cả chúng ta. Cho nên vì con, tôi cũng tốt với con bé. May mà hiện tại ấn tượng của tôi với con bé cũng không tệ lắm.”

Thư Mai vừa nghe liền vội vàng ngồi bên cạnh Diệp Thắng Kiền nói: “Giờ tôi có cách gì để bù lại không?”

“Biết việc trước kia mình làm là sai rồi chứ gì!” Diệp Thắng Kiền gấp tờ báo trên tay lại. “Giản Ái là đứa hiếu thuận, nếu muốn thay đổi ấn tượng của bà trong lòng con bé, tốt nhất là nên bắt đầu từ bà thông gia. Đừng có như hôm con mình cưới, bà chỉ cho bên thông gia đến ở khách sạn, chứ không chịu để bà ấy đến nhà chúng ta.”

“Ngày mai tôi sẽ đón bà thông gia đến.” Bà Thư Mai vừa nghe, quả nhiên là một biện pháp. Cho nên trong lòng cũng đã tính toán sẵn.

Tối hôm sau, lúc Giản Ái cùng Diệp Tu đã tiêm thuốc hạ sốt xong trở về lại nhìn thấy mẹ mình ngồi ở trên sofa cười khanh khách nói chuyện với bà Thư Mai.

“Mẹ!” Giản Ái có chút kinh ngạc nhào tới: “Sao mẹ lại tới đây?”

“Là bà thông gia đón mẹ tối, nói con nhớ mẹ.” Giản Ái nhìn đến Diệp Tu đứng bên cạnh con mình gương mặt có chút hốc hác: “A Tu! Sao con lại gầy quá vậy?”

“Con mọc răng.” Diệp Tu có chút ngượng ngùng ngồi bên cạnh Giản Ái. “Mấy ngày nay ăn không ngon nên nhìn hơi xấu một chút!”

“Đâu có xấu đâu!” Giản mẹ vội vàng kéo tay anh nói: “Mọc răng khôn thì đúng là khó chịu lắm, gầy đi chút rồi, nhưng mà giờ con vẫn không có khẩu vị gì à!”

Diệp Tu gật gật đầu.

“Tội nghiệp thằng bé!” Giản mẹ thở dài nói. “Thành phố lớn tuy rằng phồn hoa, nhưng đồ ăn, rau củ, thịt thả đều là bón phân tăng trưởng, không thể nào mà ăn ngon được, nếu biết con không có khẩu vị, mẹ đã mang lên chút rau với thịt tươi rồi.”

Bà Thư Mai vừa nghe, lại vội vàng nói tiếp. “Có thể ở đây đồ ăn kém tươi hơn chỗ bà thông gia nhưng cảnh đêm lại rất đẹp. Cả ban ngày cũng có rất nhiều thứ để xem, ví dụ như trong vườn hoa ở sau nhà tôi có trồng một mảng lớn hoa hồng vừa thơm lại vừa đẹp.”

“Đúng vậy! Nhà ông bà thông gia vừa lớn vừa đẹp, chỗ chúng ta đúng là thua xa. Thua xa tới mức thiếu chút tôi nhìn mà hoa cả mắt này.” Giản mẹ cũng không tiếc lời ca ngợi.

“Sau này đến đây, bà cứ coi như ở nhà bà cũng được.” Bà Thư Mai nhìn thấy không khí thân thiện lại vội vàng thêm một chút lửa.

“Xem như ở nhà! Tốt quá. Cảm ơn bà thông gia.” Giản mẹ vừa nghe đã biết bà thông gia chắc là đang trá hình làm thân với Giản Ái nên cũng vội vàng đáp lại. Có điều nghe đến nhà thông gia có một cái vườn phía sau, trong lòng bà lại lên kế hoạch.

Buổi sáng, ngủ một đêm thật ngon bà Thư Mai duỗi thắt lưng mở cửa sổ, quyết định ngắm những bông hồng xinh xắn trồng trong vườn hoa một chút.

Ôi! Có phải mình hoa mắt không nhỉ? Bà Thư Mai dụi nhẹ mắt một cái. Gì thế này! Sao lại thành cở hết rồi.

“Chào buổi sáng bà thông gia!” Giản mẹ đang trồng rau ở trong vườn hoa sau nhà ngẩng đầu lên chào bà.

“Xin chào...” Bà Thư Mai muốn cười mà cười không nổi.

Trên bàn cơm.

Giản mẹ đếm ngón tay nói: “Đủ loại xà lách, rau bina còn có dưa chuột, cà chua, cà tím, rau hẹ, rau diếp, đậu cove, cải thìa, đậu ván. Chờ chúng nó lớn là có thể xào cho A Tu ăn rồi.”

“Mẹ!” Giản Ái nhìn gương mặt không chút thay đổi của bà Thư Mai vội vàng nói. “Những hoa đó là do mẹ chồng con trồng sao mẹ lại tùy tiện nhổ đi như vậy?”

“Sao lại nói mẹ tùy tiện nhổ chứ! Đám hoa đó tuy đẹp, nhưng mà có ăn được đâu, huống chi nhìn A Tu gầy như vậy thì nhất định phải cho nó ăn nhiều đồ ăn tươi tự nhiên một chút, như vậy sắc mặt mới tốt được, hơn nữa người làm cha mẹ chắc chắn là thương con, ông bà thông gia sao có thể không đồng ý chứ?!” Giản mẹ chính là vợ hiền mẹ tốt điển hình nên con rể tất nhiên cũng thương như con ruột.

“Ha ha!” Bị chụp một cái mũ lớn như vậy, bà Thư Mai thực muốn chửi người cũng không dám chửi cho nên chỉ có thể cười trừ.

Còn hai cha con nhà họ Diệp thì đồng thời cúi đầu, khóe miệng không che dấu được ý cười.

“Bà thông gia!” Nhìn con trai và chồng không ai phản đối, bà Thư Mai đành phải nói tiếp: “Chị nói đúng, tôi cũng có mấy loại rau này nhưng không biết trồng, cho nên chị giúp tôi trồng, tôi đương nhiên là vui rồi. Nếu có thể nuôi thêm gà, vịt nữa thì quá tốt.”

“Đúng ha!” Giản mẹ vỗ mạnh bàn. “Bà thông gia, bà đúng là nghĩ giống tôi, đi! Chờ cơm nước xong, chúng ta đi mua chút ít gà con vịt con về. Vậy thì trứng cũng ngon mà thịt cũng chính tông.”

Không đợi bà Thư Mai nói gì, Diệp Tu đã cười lớn đáp: “Mẹ, mẹ muốn gì thì làm thế đi, mẹ con đã chẳng nói, mẹ cứ xem đây như nhà mình sao.”

Nhìn con trai vui vẻ như thế, bà Thư Mai lại càng không thể nói gì.

Hoa hồng đáng thương ơi! Từ đây chỉ có thể bị vùi lấp dưới phân gà, rau xanh.

Nhưng không đợi bà Thư Mai ai thán trong lòng xong, Giản mẹ lại nhìn thẳng vào bể cá vô cùng lớn trước mặt đại sảnh. Giản Ái cũng phát hiện ra liền vội vã kéo tay mẹ. “Cá bên trong rất quý giá, trị giá ít nhất hơn mười vạn, cho nên mẹ ngàn vạn không được dẫm động đến chúng.”

“Hơn mười vạn.” Nhưng Giản mẹ vừa nghe đến con số này, chẳng những không bị dọa mà ngược lại còn khinh miệt hỏi: “Có ăn được không?”

“Không được?” Bà Thư Mai quá sợ hãi vội vàng tiến lên dùng thân thể ngăn trước bể cá. “Không ăn được.”

“Không ăn được? Vậy còn nuôi làm gì?” Giản mẹ sống ở thành phố nhỏ tất nhiên vô cùng bất mãn đối với thứ cá trị giá hơn mười vạn chỉ nhìn được mà không ăn được này.

“Mẹ! Chúng nó để bày cho đẹp thôi, còn nữa, đây là cá phong thủy đó. Đặt trong phòng khách nghe nói có thể vượng tài.” Giản Ái lập tức đảm nhiệm việc giải thích chữa cháy.

“Ông thông gia, lúc ông làm giàu là dựa vào mấy con cá phong thủy này sao?” Giản mẹ vô cùng nghiêm túc hỏi Diệp Thắng Kiên. “Con rể tôi cũng vì mấy con cá phong thủy này mà mới có tiền đồ á?”

Diệp Thắng Kiên lắc đầu nói: “Đây là do vợ tôi mua mấy ngày trước, lúc chưa mua, tôi đã giàu rồi, con trai tôi cũng đã sớm có tiền đồ.”

“Vậy vì sao không đổi sang nuôi mấy thứ cá có thể ăn cho con rể bồi bổ cơ thể?” Giản mẹ vô cùng sáng khoái nói thẳng.

Nghe bà thông gia từng câu từng chữ đều không rời con trai mình, bà Thư Mai vừa tức vừa luống cuống tuy rằng không dám nói cái gì, nhưng lại rất tiếc đám cá được vận chuyển từ nước ngoài về bằng đường hàng không này, vì thế dưới tình thế cấp bách, bà buột miệng nói: “Bà thông gia, tôi yêu bà —— bà xem có thể để mấy con cá này lại nuôi được không?”

Ha ha! Diệp Thắng Kiên là người đầu tiên không nhịn được cười, cười đến mức suýt phun hết cơm vừa mới ăn. Giản Ái cũng chịu không nổi, tuy rằng không có cười lộ liễu, nhưng bụng cô lại sắp vỡ đến nơi rồi. Giản mẹ cũng buồn cười.

Chỉ có Diệp Tu vẫn ngồi rất bình tĩnh. “Mẹ, con cũng yêu mẹ.”

Ồi trời ơi! Bà Thư Mai ngây người, Diệp Thắng Kiên thì đổ kị.

“Con, con nói cái gì?” Bà Thư Mai run run ngón tay nói. “Là con nói yêu mẹ sao?”

Diệp Tu nhẹ nhàng gật đầu một cái. Bà Thư Mai mừng rỡ như điên lập tức kích động nhào về phía Giản mẹ. “Bà thông gia, hôm nay bắt đầu nuôi cá luôn đi, bà thích nuôi bao nhiêu thì nuôi. Cá bên trong bà cứ tùy tiện ném đi cũng được.”

“Không cần đâu! Hơn mười vạn đấy! Sao có thể tùy tiện ném đi được.” Giản mẹ cũng vô cùng nhanh nhẹn, bà chỉ vừa nghĩ là đã nảy ra được một cách: “Hay là mấy con cá này sau này nuôi ở trong đài phun nước trong sân đi!”

Bà Thư Mai vội vàng gật đầu nói: “Được rồi, được rồi! Đúng rồi, nhờ sạch luôn mấy chậu hoa ba Diệp Tu trồng luôn, chúng ta đổi hết sang trồng tỏi này, hành này, gừng này.”

Bùm! Là tiếng Diệp Thắng Kiên sùi bọt mép ngã xuống đất không đứng dậy nổi. Chờ hai cha con họ Diệp và Giản Ái đi làm hết, bà Thư Mai tâm tình vui vẻ gọi điện thoại cho người bên nhà mẹ mình, chuẩn bị khoe là con trai hôm nay đã nói yêu bà. Nhưng bất luận bà gọi cho anh hai, chị dâu, cháu trai hay cháu gái gì thì di động của bọn họ không tắt máy thì cũng là không có thực.

Trên đường, Diệp Tu ngồi ở trong xe nói chuyện với đám anh họ chị họ: “Di động mới tặng ọi người không tôi chứ! Đổi số mới có vừa lòng không?!”

“Quá tốt luôn!” Thư Chí Hoa, Thư Chí Vinh ở bên kia di động đồng thanh một lời nói: “Di động là bản giới hạn, số đuôi di động lại một loạt 8 như vậy, sao có thể không hài lòng chứ!”

“Hài lòng là tốt rồi!” Diệp Tu sau khi nghe xong lại dụ dỗ bọn họ, “Mọi người hiện tại đều đã tốt nghiệp, đang chờ sắp xếp việc làm, có muốn nhân lúc rảnh rỗi này mà ra nước ngoài du lịch, tận tình đi dạo phố mua sắm, nếu tiện cũng có thể đưa cậu vợ theo, phí tổn không cần phải lo, toàn bộ cứ tính hết cho em.”

Lời này tất nhiên lại thu được một tràng hoan hô của bọn họ. Diệp Tu sau khi nghe xong mới cảm thấy mũi mũi cúp di động. Lúc này Diệp Thắng Kiên nhéo lỗ tai anh một cái nói: “Con đây, càng ngày càng gian trá, cố ý tổng hết đám người nhà cậu con đi, để mẹ con có thể có không gian yên tĩnh mà bồi dưỡng tình cảm với vợ và mẹ vợ con.”

Diệp Tu hơi mỉm cười nói: “Thượng bất chính hạ tắc loạn mà ba!”

“Thượng bất chính hạ tắc loạn?” Diệp Thắng Kiên buông lỗ tai con ra. “Ba thấy con là con hơn cha là nhà có phúc thì có, rõ ràng sáng nay mẹ con suýt chút là nổi giận, kết quả con chỉ cần một câu, mẹ con cũng yêu mệ đã dập tắt lửa giận của bà ấy.” Lời này của ông sao lại nghe chua chua.

“Ba! Con cũng yêu ba!” Diệp Tu hiểu ra vấn đề liền lập tức bỏ thêm một câu.

“Thôi đi! Con vẫn là yêu vợ con đi!” Diệp Thắng Kiên tuy miệng nói như thế, nhưng mặt mày lại hớn hở lấy ra di động ra gọi cho Giản Ái: “Alo! Con đâu à! Chồng con vừa nói yêu ba đấy, trưa con có muốn chạy qua đây trêu nó, nhận tiện ăn cơm với ba không?”

“Trưa ấy à!” Giản Ái đang ở trong văn phòng đánh máy ngậy ra một lúc mới nói: “Ba không nói, con cũng sẽ qua mà, không phải ba đã mời một nữ minh tinh điện ảnh nổi tiếng đảm nhiệm vị trí người phát ngôn sao? Sếp con nói, nữ minh tinh điện ảnh đó chỉ nhận phỏng vấn của báo nước ngoài, rất ít khi nhận phỏng vấn của báo chí trong nước, cho nên ông ấy muốn lần này con chụp được ảnh của cô ấy với ba, sau đó làm một bài phóng sự!”

Chỉ chụp ảnh thôi sao? Tổng biên tập Đinh đứng bên cạnh Giản Ái nghe thế liền giậm chân.

Còn ở đầu di động bên kia Diệp Thắng Kiên vừa nghe sẽ có paparazzi đến liền lắc đầu nguầy nguậy: “Các con mà đến, ba sẽ không dám đi đâu, bằng không mẹ chồng con sẽ vạ tai ba mất. Thôi thì để một mình Tu Tu nói chuyện với cô ta, con thích chụp thế nào thì chụp! Dù sao hai đứa là vợ chồng, sẽ không có hiểu lầm.”

“Vâng ạ!” Giản Ái buông điện thoại xuống, nhìn qua tư liệu về nữ minh tinh điện ảnh kia một chút.

“Trương Tử Ninh, minh tinh điện ảnh nổi tiếng quốc tế, tháng trước vừa chia tay với vị hôn phu tỷ phú người Mỹ. Bình thường danh tiếng khá lớn, địa điểm muốn trao đổi lần này là quán cà phê Bright Vinich.” Một nơi yên tĩnh trong ồn ào, đúng là chỗ tốt!

Giản Ái sau khi xem qua tư liệu liền trực tiếp thu dọn ảnh và thiết bị một chút, sau khi ăn qua loa bữa trưa, cô liền đi thẳng đến quán cà phê Bright Vinich.

Lúc đi tới đó, Diệp Tu đã ngồi trong đó với Trương Tử Ninh. Trương Tử Ninh vừa mới chia tay vị hôn phu người Mỹ quan sát Diệp Tu không hề mang theo nhân viên bên mình, khóe miệng sau đó liền hiện ra nụ cười mỉm: “Tổng giám đốc Diệp, ngại quá, phiền anh phải đặc biệt tới đây tìm tôi bàn chuyện làm người phát ngôn.”

“Không sao!” Diệp Tu tận lực kéo xa khoảng cách với cô ta.

“Đây là quán cà phê tôi thích nhất! Hi vọng tổng giám đốc Diệp cũng thích.” Trương Tử Ninh có chút yêu kiều nói.

“Chúng ta trước tiên là nói đến chuyện người phát ngôn lần này đi.” Diệp Tu trực tiếp chuyển đề tài. Lúc này anh lại nhìn thấy Giản Ái ở ngoài cửa đang chụp ảnh. Ánh mắt lại không khỏi sáng ngời.

Trương Tử Ninh thấy vậy lại nghĩ nhầm là anh ghét Giản Ái: “Tôi ghét nhất là đám paparazzi trong nước.”

“Đó cũng chỉ là một công việc.” Diệp Tu bưng một ly cà phê.

“Hừ! Ở nước ngoài cũng là công việc vậy, nhưng bọn họ lại tương đối quang minh chính đại mà chụp.”

Diệp Tu nhìn thoáng qua Giản Ái đã ở bên ngoài quang minh chính đại chụp ảnh không khỏi nói: “Có thể là do cô Trương đây danh tiếng lớn nên paparazzi mới tranh nhau chụp.”

Trương Tử Ninh che miệng cười: “Chỉ là chút hư danh mà thôi, làm sao dám bì được với tổng giám đốc Diệp.”

“Vì sự khen ngợi của cô Trương, chúng ta trước tiên lại bàn đến chuyện phát ngôn đi!” Diệp Tu nhìn cô ta, ráng làm ra vẻ cười.

Thấy Diệp Tu dường như không có ý tứ gì với mình, Trương Tử Ninh lại toàn tâm nghĩ đến lý do Giản Ái chụp ảnh. Vì thế không tiếp tục đề tài mà lại trực tiếp mắng: “Paparazzi trong nước quả thật kém hơn nước ngoài, paparazzi ở nước ngoài bộ dạng của họ đẹp trai biết bao, đến cả Britney cũng mê nữa là. Nhìn lại nước ta mà xem, không kể là phụ nữ, mặt mũi thì không trang điểm, tóc tai lại lòa xòa. Khó coi chết đi được.”

Diệp Tu vừa nghe liền đứng thẳng dậy hỏi: “Đây là quán cà phê cô thích nhất!”

“Đúng vậy!” Sao nào? Trương Tử Ninh có chút nghi hoặc nhìn anh.

“Ngày mai tôi cho người đến mua. Sau này không cho phép cô bước vào đây một bước.”

“Vì sao?” Trương Tử Ninh kinh ngạc la lên. “Chúng ta không phải là bàn chuyện phát ngôn sao?”

“Diệp thị chỉ cần còn có tôi ở đó, cô vĩnh viễn cũng không thể làm người phát ngôn của tập đoàn chúng tôi.” Diệp Tu trực tiếp đi ra ngoài: “Tôi không cho phép người khác tùy tiện mắng vợ tôi.”

“Ai là vợ anh,” Trời ơi! Trương Tử Ninh đột nhiên bịt chặt miệng. “Không phải là cái cô gái xấu xí bên ngoài đó chứ?”

“Cô gái xấu xí?” Diệp Tu ký hóa đơn xong liền trực tiếp nói với tài xế đang đợi ở bên ngoài. “Anh đi thông báo, đổi phòng khách sạn mà cô Trương này ở thành nhà vệ sinh công cộng cho tôi, tất cả những thứ cô ta đã chạm qua ném hết vào bãi phế liệu. Sau này không cho phép cô ta xuất hiện trong phạm vi tầm nhìn 100 mét của tôi, còn nữa tất cả phim truyền hình, điện ảnh hoặc là hoạt động gì mà nhà họ Diệp tôi tài trợ đều không cho phép cô ta xuất hiện.”

Trương Tử Ninh sau khi nghe xong liền đau đớn ngã lên ghế.

59. Chương 59

Bên ngoài Giản Ái không biết bão táp bên trong, chỉ thấy Diệp Tu chưa gì đã bước ra.

“Nè!” Giản Ái đuổi theo. “Em còn chưa chụp được ảnh anh với Trương Tử Ninh ở bên cạnh nhau mà!”

“Chưa chụp được thì đi chụp những người khác.” Diệp Tu mặt lạnh đi đến bãi đỗ xe, lái xe đi theo sau anh thức thối mà không đi theo. Bởi vì Giản Ái cũng đã đuổi theo anh: “Chụp người khác thì em sẽ không được cầm tiền thưởng.”

“Em yêu tiền đến vậy sao. Vì tiền mà ngay cả chồng mình đi với người phụ nữ khác cũng muốn chụp sao?”

Diệp Tu vừa ngồi lên xe. Giản Ái cũng ngồi lên theo: “Em tất nhiên là yêu tiền rồi.”

“Hừ!”

Nhìn mặt Diệp Tu càng lúc càng đen, Giản Ái mới biết mình gặp rắc rối.

“Ngại quá mà! Em nói chuyện hơi giống con buôn.”

“Biết mình giống con buôn thì tốt.”

“Nhưng mà em làm con buôn cũng vui!”

Diệp Tu vừa khởi động ô tô vừa không đổi sắc mặt nhìn cô một cái.

“Nếu vừa muốn làm con buôn vừa muốn vui vẻ thì tốt nhất là tìm một công việc lương cao. Ngày mai bắt đầu đổi nghề đi!”

“Đổi nghề á?” Giản Ái gãi gãi đầu. “Vậy làm việc gì thì kiếm được nhiều tiền nhỉ!”

“Mặc kệ việc gì, chỉ cần chức vụ càng cao, tiền lương cũng sẽ càng cao.” Diệp Tu chẳng thêm để ý đến cô.

“Làm tổng giám đốc như anh được không?”

“Được!” Diệp Tu không chút để ý trả lời cô.

“Anh tính khi nào thì chuyển vị trí của anh cho em?” Giản Ái tủm tủm cười nói.

Diệp Tu ngậm miệng tính mở dàn âm thanh trên xe thì Giản Ái lại nhào tới.

“Không thích nghe người khác hát, em hát cho anh nghe nhé.”

“Ngũ âm không đủ, anh không thích nghe.”

“Em giỏi hát nhép lắm á!”

Diệp Tu rốt cục nhìn không được bật cười: “Đồ xỏ lá!”

“Không giận nữa à.” Giản Ái hôn một cái lên mặt anh: “Em đúng là chuông môn phái chọc cười người ta mà!”

“Em đó, nếu lần sau lại muốn chụp anh đi với người khác nữa thì cho dù là chuông môn phái chọc cười cũng vô dụng thôi.”

Hì hì! Giản Ái vội vàng nịnh nọt ôm eo anh: “Không dám, lần này không dám, lần sau không dám, về sau cũng không dám nữa.”

Diệp Tu bị cô ôm lấy, tâm tình cũng thoải mái hơn: “Bỏ tay ra, anh đang lái xe đấy, chẳng may xảy ra tai nạn, em đi đâu tìm được ông xã tốt như anh.”

“Đúng vậy! Anh là ông xã tuyệt vời của em.” Giản Ái buông tay ra: “Anh là ông xã thông minh của em, là ông chồng tốt quý phủ thần điều vật đẹp giá rẻ của em

~~!”

Ha ha! Diệp Tu không nhìn được cười ha hả. Sau khi cười xong, anh lấy một hộp sữa từ tủ lạnh mini trong xe ra cho cô.

“Mỗi ngày một hộp sữa, bổ sung canxi, vừa tạo giấc ngủ ngon, chống khô khốc.”

Đáng ghét! Giản Ái vừa lấy sữa vừa nhéo lỗ tai anh.

“Đến rồi!” May mà lúc này đã đến công ty Giản Ái.

Giản Ái không làm sao hơn, đành buông tay khỏi lỗ tai anh. Chờ cô xuống xe, Diệp Tu còn với tay ra nói với cô: “Đừng quên bổ sung trí thông minh thiếu hụt của em nhé.”

Giản Ái rút một chiếc giày làm bộ muốn ném anh. Diệp Tu vội vàng cười lớn lái xe đi. Giản Ái tức giận bất bình đi giày vào công ty. Nghênh đón cô là khuôn mặt tươi cười của tổng biên tập Đinh: “Giản Ái có chụp được ảnh ông xã cô và Trương Tử Ninh không?”

“Sếp nhúng đầu vào cháo khê rồi à, sếp có muốn đi chụp cảnh vợ sếp đi cùng gã khác không hả?”

À! “Không muốn!”

“Nếu sếp đã không muốn thì tại sao tôi lại phải chụp ảnh ông xã tôi với người phụ nữ khác?”

Bị Giản Ái đánh phủ đầu khiến tổng biên tập không thể nào nghĩ thông mọi chuyện, rõ ràng là Giản Ái không hoàn thành công việc, sao lại biến thành sai lầm của ông ta chứ!?

Buổi tối, Giản Ái trở về nhà sau một ngày mệt mỏi ở bên ngoài. Trên bàn cơm mọi người đã đầy đủ, chỉ còn chờ mỗi cô. Giản Ái rửa tay vừa mới ngồi xuống ghế, bà Thư Mai đã làm như vô tình hỏi: “Nghe nói hôm nay vì cô mà Diệp Tu hủy bỏ hợp tác với Trương Tử Ninh, người phát ngôn mà ba nó tìm.”

Giản Ái nghe mà chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì. Mà Diệp Thắng Kiền nháy mắt với Diệp Tu, ý bảo chuyện này không phải là anh nên lên tiếng sao. Diệp Tu khê cong khóe miệng: “Giản Ái không ở công ty chúng ta, tất nhiên cô ấy không thể can thiệp vào quyết định của công ty chúng ta.”

Bà Thư Mai nhíu mày: “Nhưng người ta nói, con vì nó nên mới hủy hợp tác với Trương Tử Ninh.”

Diệp Tu nhìn mẹ: “Mẹ nghe ai nói vậy?”

Bà Thư Mai nhìn con, ánh mắt đầy cảm xúc phức tạp: “Con đừng quan tâm! Con chỉ cần trả lời đúng hay không mà thôi.”

Diệp Tu không đổi sắc mặt lẳng lặng nghe: “Đó là quyết định của con, cũng là quyết định của công ty. Đáp án này, mẹ hài lòng chưa?”

Bà Thư Mai bộp một tiếng buồng đôi đũa. Diệp Thắng Kiền nói khê với bà. “Bà thông gia còn đang ở đây! Bà tức giận cái gì.”

“Tôi không ăn nữa.” Bà Thư Mai lườm qua vẻ mặt vô tội của Giản Ái lại càng thêm giận.

“Chẳng còn gì để nói nữa hết.”

“Con chỉ nói sự thật, chẳng qua không phải là điều mẹ muốn mà thôi.” Diệp Tu mĩa mai nói.

Mắt thấy bà Thư Mai đang giận dữ, Giản mẹ vội vàng đẩy Giản Ái một cái: “Con nói xem chuyện hôm nay là sao vậy?”

Sau khi nói xong, bà lại khê nói với con gái: “Nói cho rõ đây.”

Giản Ái buông đũa hắng cổ họng một cái rồi nói: “Hôm nay ba chồng con gọi điện thoại cho con nói muốn Diệp Tu nói thương ông ấy, nên ông ấy rất vui mừng nhấn con với anh ấy cùng ăn cơm trưa, nhưng con nói con phải đi chụp Trương Tử Ninh nên vì sợ mẹ chồng nổi giận mà ba chồng con mới đẩy Diệp Tu đi nói chuyện với Trương Tử Ninh.”

Nghe đến đó vẻ mặt bà Thư Mai hơi dịu xuống một chút.

“Sau đó con phải đi chụp ảnh, nhưng mà Trương Tử Ninh kia gần đây vừa chia tay với vị hôn phu người Mỹ của cô ta nên hình như hơi thêm khát đàn ông. Lúc thấy Diệp Tu cô ta cứ muốn sà lại gần anh ấy.”

“Thế nên cô nổi giận, Diệp Tu lập tức hủy hợp tác với cô ta.” Bà Thư Mai gần từng tiếng nói tiếp.

Diệp Tu mắt cũng không chớp nhìn mẹ, vỗ tay mỉm cười nói: “Mẹ hình như cũng từng trải qua cảnh này nhỉ. Bữa ăn này đừng nói là mẹ ăn không vô, con cũng ăn không vô.”

“Thằng bất hiếu.” Bà Thư Mai ôm ngực kêu lên: “Con định chọc ẹ tức chết phải không?”

“Nếu con cứ mặc ẹ đổi trắng thay đen thì con mới là đứa bất hiếu. Rõ ràng là con ghét cô ta, vì sao mẹ lại trút giận lên đầu Giản Ái, là vì cô ấy có mặt ở đó hay là mẹ cố ý nhằm vào cô ấy.” Diệp Tu lời nói sắc bén khiến Giản Ái nghe mà thoải mái tràn trề.

Lúc này Giản mẹ vội vàng nói nhỏ bên tai cô: “Thu cái vẻ mặt đắc ý của con lại đi, vẻ mặt như vậy chỉ làm mọi chuyện rắc rối thêm thôi.”

Giản Ái nhìn bà Thư Mai ánh mắt sắp phun lửa một cái, trong lòng cũng hiểu rõ, vội vàng làm như không có chuyện gì xảy ra. Lúc này trên bàn vọng đến giọng nói rõ ràng của Diệp Thắng Kiền: “Lúc ăn cơm thì ăn cơm đi, muốn âm ỉ thì tới phòng khách mà âm ỉ, đừng ảnh hưởng tới khẩu vị của tôi và bà thông gia.”

“Ôi, ông thông gia cứ khách sáo.” Giản mẹ cười khanh khách nói. “Chẳng qua chỉ là hiểu lầm nhỏ thôi, con rể à, con mau xin lỗi bà thông gia một tiếng đi, chứ âm ỉ thế này ai dám tin sáng nay con mới nói với bà thông gia là con yêu bà ấy chứ!”

Bà Thư Mai nghe lời này mới hòa hoãn sắc mặt. Giản mẹ gấp một miếng đậu hũ Gia Thường bỏ vào trong chén bà Thư Mai: “Bà thông gia, bọn trẻ bây giờ không như chúng ta hồi trước đâu, trước kia lúc chúng ta làm con rồi làm vợ người ta làm gì có chuyện dám cãi lời trưởng bối. Nhưng thời đại thay đổi rồi, bọn trẻ bây giờ cá tính lắm, biết rõ là hiểu lầm cũng không chịu giải thích rõ ràng. Đừng nói bà tức giận, tôi nghe xong cũng tức giận. Nhưng là bọn trẻ có cá tính có cái tốt cũng có cái không xấu, xấu là thường xuyên chọc người ta tức giận, tốt là biết tự ra quyết định, xem cái tính tình cứng rắn này của Diệp Tu, nếu không là tự mình thường xuyên ra quyết định thì Nhạc Nhã Hiền sẽ phát triển nhanh như vậy sao?! Cho nên bà thông gia bớt giận đi.”

Sau khi bà nói xong, Diệp Thắng Kiền cũng vội vàng nói với Diệp Tu: “Sau này có chuyện gì cứ giải thích cho rõ là được, đừng chọc mẹ con tức giận mãi thế.”

“Có thể! Nhưng mẹ không thể độc đoán. Hơn nữa không thể bám đuôi như mấy người cổ hủ chăm chăm xăm xói chuyện công ty.” Diệp Tu nói thẳng: “Hiện tại công ty là do con làm chủ, con cũng không phải con nít. Không cần người lớn theo dõi con làm việc.”

“Làm gì có!” Diệp Thắng Kiền thấy con trai mặt vẫn không chịu thua liền vội giảng hòa: “Mẹ con mà là người độc đoán sao? Đương nhiên không rồi, có phải không, bà nó?” Sau khi nói xong, ông liếc qua bà Thư Mai.

Bà Thư Mai lúc này mới không tình nguyện gật đầu một cái. Một hồi phong ba tuy rằng tan biến, nhưng là trên mặt Giản mẹ lại xuất hiện một biểu hiện nho nhỏ.

60. Chương 60

Cơm nước xong, nghỉ ngơi một hồi Giản Ái đi tắm rửa, tắm xong đang định đắp mặt nạ thì Giản mẹ gõ cửa đi vào. Giản Ái nhìn gương mặt nghiêm túc của mẹ lại thấy quyết định tối nay đắp mặt nạ sẽ an toàn hơn một chút.

Ba mươi giây sau, hai mẹ con ngồi bên bàn trà nhỏ trên ban công. Phía trên là hai chén trà Giản Ái đã rót, Giản mẹ sau khi đã ngồi ngay ngắn lại tương đối ý vị thâm trường nói: “Mày cũng biết là mẹ bị cha già của mày vứt bỏ. Cho nên cuộc hôn nhân của mẹ xem như thất bại.”

Giản Ái chớp mắt một cái, nếu gật đầu thì hình như sẽ làm tổn thương lòng tự tôn của mẹ, mà không gật đầu thì lại càng như không tôn trọng.

“Nhưng là thất bại là mẹ của thành công, cho nên nói thế nào thì vẫn là mẹ thành công.”

Phụt, trà trong miệng Giản Ái đều phun hết cả ra.

“Năm đó ba mày từng nói với mẹ, sẽ mãi yêu mẹ, yêu thì mẹ rất hiểu, nhưng mãi mãi là cái gì?” Giản mẹ vẻ mặt đầy cảm khái nói: “Nỗi khổ tâm lớn nhất cuộc đời con người không phải là không yêu, mà là không thể làm bạn đến lão. Ở nhà họ Giản, mẹ hiểu kính người lớn, chu đáo nuôi nấng hai chị em mày. Duy chỉ có ba mày là mẹ quên mất. Đến lúc xảy ra chuyện ly hôn, người lớn nhà họ Giản lại chẳng có một ai đứng ra nói ẹ một tiếng, đã thế còn nói mẹ bình thường có rất nhiều chỗ không tốt. Vì sao chứ, bởi vì khi đó mẹ là một người bị chồng ruồng bỏ, mà ba mày lại có lắm của! Khi đó mẹ xem như đã hiểu, đối với phụ nữ ấy mà, con cháu và người lớn tất nhiên là quan trọng, nhưng chồng mới là chính.”

Đó là trước kia thôi! Bây giờ phụ nữ đã rất độc lập rồi. Nhưng Giản Ái liếc mắt một cái thấy mẹ đang nổi giận nên quyết định tiếp tục im lặng là nhất.

“Hiếu thuận đến mấy thì có ích lợi gì đâu! Gả vào nhà người ta làm dâu, nếu đến chồng cũng không cần mày, vậy thì mày vẫn chỉ là một người ngoài, hoàn toàn là người ngoài, còn con trai dù xấu thế nào thì cũng là con mình. Giống như chồng mày vậy, tối nay nó cãi nhau với mẹ nó, nhưng mẹ nó sẽ không để ở trong lòng, bởi vì đó là con trai của bà ấy, nếu là mày thì sẽ khác, bà ấy chẳng những sẽ để bụng, hơn nữa còn ghi hận cả đời. Giống như mẹ mày, cứ xem mẹ chồng như mẹ mình, có chuyện gì mẹ đều nói thẳng, kết quả thì sao,

mẹ ngoài mắt đi ba mày lại còn bị gán cho cái danh bất hiếu. Cho nên sau này mày phải nhớ cho kỹ, mẹ chồng không phải là mẹ mình, cho dù bà ấy có tốt với mày thế nào thì bà ấy cũng không phải là mẹ mày, nếu có chuyện gì mất lòng muốn nói cũng phải nhớ là bản thân không cần xuất đầu lộ diện, cứ gọi chồng mày mở miệng là được.”

Giản Ái vừa nghe liền lập tức cúi đầu, tiêu rồi, hình như mình đã đắc tội vợ mẹ chồng rất nhiều lần rồi.

“Đương nhiên! Mẹ chồng mày không giống bà nội mày, bà ấy rất cố chấp, mày nhớ đấy, những lúc bắt đắc dĩ phải đối đầu với bà ấy thì nhất định phải giữ vững lập trường cho bà ấy thấy rõ tâm tư của mày.”

Giản Ái nghe vậy thè lưỡi, chuyện lúc trước cũng chỉ là mình giữ vững lập trường nhĩ!

“Vậy còn lúc bình thường thì sao!”

“Làm tốt bổn phận của một nàng dâu là được, bởi vì bố chồng mày là người bảo thủ, kỳ vọng nhất là gia hòa vạn sự hưng. Cho nên mày nhất định phải tóm lấy trái tim chồng, chỉ cần mày tóm được thì những lúc mẹ chồng mày với mày gây nhau, chồng mày thế nào cũng theo lí mà cãi lại bên mày.”

“Ồ!” Nghe qua rất có đạo lí. Nhưng cụ thể phải làm thế nào! Giản Ái quyết định trầm độ một chút.

Lúc này, Diệp Tu từ thư phòng trở lại phòng ngủ. Nghe ngoài ban công có tiếng người liền bước ra. “Mẹ! Mẹ với Giản Ái nói chuyện phiếm à!”

“Tán gẫu xong rồi, lát em lên mạng.” Giản Ái đáp.

Diệp Tu vừa nghe liền ừ một tiếng rồi bước đi. Anh đi rồi, Giản mẹ vội vàng đẩy cô một cái. “Nhìn chồng mày đã mệt chết rồi kìa, mày còn lên mạng làm gì. Đi massage đầu cho nó trước đi. Hoặc là nghe xem nó có gì muốn nói cũng được.”

“Massage đầu thì được nhưng con phải nói với anh ấy cái gì chứ! Chuyện làm ăn con có hiểu cái gì đâu.” Giản Ái cảm thấy mẹ mình có chút khó hiểu. “Dù sao cũng không thể nói bậy bạ với anh ấy được!”

“Vớ vẩn!” Giản mẹ chọc trán cô một cái. “Ai nói mày phải nói chuyện với nó. Mày phải học cách nghe kìa. Đàn ông không giống phụ nữ. Phụ nữ có việc gì sẽ nói ra ngay, giống như mày ấy. Nhưng đàn ông nếu có việc gì, dù cho anh ta có nhìn rất mệt mỏi thì vẫn sẽ không nói gì. Lúc này điều anh ta muốn chỉ là một người biết lắng nghe, chứ không phải là người giúp anh ta quyết định, chưa kể chồng mày là tổng giám đốc, ở trong tay nuôi một đám người, muốn làm gì, nó sẽ đi tìm cấp dưới hợp rồi thảo luận gì đó.”

Được rồi! Giản Ái trừng mắt lườm mẹ cô, quyết định vâng theo mệnh lệnh của mẹ.

Đến phòng ngủ, Diệp Tu đang cởi áo khoác. Giản Ái đón lấy, nhưng vừa nhận liền thấy mình hơi giống tiểu thiếp nên không nén được mà cúi đầu cười một chút.

“Nói chuyện gì với mẹ vậy?” Diệp Tu hỏi một câu.

“Chuyện trước đây thôi.” Giản Ái kéo Diệp Tu đến bên giường, nhân tiện giúp anh massage đầu: “Trễ vậy rồi mà anh còn bận bịu chuyện gì vậy!”

“Chuyện công ty thôi.” Diệp Tu đơn giản nói rõ.

“Nói em nghe chút đi.” Giản Ái tùy ý nói.

“Nói em cũng không hiểu!” Diệp Tu nhắm mắt lại trả lời.

“Anh không nói, em mới thật sự không hiểu đó.”

“Em xác định là muốn nghe?”

“Nghe!” Mệnh lệnh của mẹ già còn ở phía trước kìa!

“Chuyện ở ngay trên tài liệu kia, em tự đọc tự nghe đi!”

Cái gã thú vị hoắc này! Giản Ái rời giường chậm chậm bước thong thả hai bước, rồi dừng lại trước máy tính, nhưng nhớ lời mẹ nói, cô lại cần răng, tiếp tục đi đến trước bàn thật sự cầm lấy tập tài liệu.

Nể mặt mẹ đó! Giản Ái cầm lấy tài liệu nhẹ giọng đọc. Cái cô đang đọc là kế hoạch phát triển bất động sản. Bên trong có không dưới mười mấy cái phương án, lại nhìn ghi chép thời gian một chút. Trời ơi! Bên trong thời gian hội nghị lớn lớn nhỏ nhỏ sắp xếp chi chút. Giản Ái đọc xong một tờ, liền khô cả họng phải ngừng lại một chút.

“Đã cầm thì phải đọc.”

Vậy không cầm thì không cần phải đọc. Giản Ái hiểu ý, lập tức đặt tài liệu về chỗ cũ.

“Em đã cầm lấy rồi phải đọc tiếp.” Diệp Tu lười biếng nói. “Với lại anh vẫn còn chưa nghe đủ!”

Má nó chứ! Giản Ái vừa định ném tài liệu đi, nhưng thấy bóng mẹ cô thấp thoáng ngoài cửa, cô suy nghĩ qua lại, vẫn là nhận lệnh cầm tài liệu tiếp tục đọc. Đọc ba trang. Diệp Tu gác chân lên đùi Giản Ái. Đọc năm sáu trang, Giản Ái cũng không ngẩng đầu lên hỏi anh. “Phải đọc nữa hả?”

“Ừ!”

Grừ! Giản Ái oán hận đọc.

Niệm bảy tám trang, cô hỏi lại: “Còn đọc nữa không?”

“Ừ!”

Trong cơn giận dữ, Giản Ái cắn răng đọc. Đọc được mười hai trang, Giản Ái quyết định không đọc nữa ném tài liệu đi, hất luôn cái chân của Diệp Tu trên đùi xuống.

Ồ! Không đúng, sao lại không có phản ứng gì nhỉ!

Nhìn theo cái chân kia mới thấy hóa ra tên kia đã ngủ mất tiêu. Hèn gì lúc này còn nói chưa nghe đủ, hóa ra là xem giọng cô đọc thành hát ru mất rồi. Nhìn anh ngủ say, cô không thể nói không đau lòng cho anh.

Giản Ái nhẹ nhàng dọn dẹp tài liệu, giúp Diệp Tu cởi quần áo, lại đổ một chậu nước đặt ở dưới đất, sau đó đem chân Diệp Tu bỏ vào trong nước ấm giúp anh ngâm chân. Đang muốn rửa giúp anh thì có người gõ cửa. Giản Ái ra mở thì thấy hóa ra là Diệp Thắng Kiền. “Xuống dưới ăn khuya đi con.”

“Không được rồi, ba, Diệp Tu đang ngủ,” Giản Ái hơi hé cửa ra, ở bên trong Diệp Tu nằm ở trên giường, nhưng chân lại buông xuống ngâm ở trong chậu. “Con rửa chân cho anh ấy trước, rửa xong sẽ giúp anh ấy cắt móng chân.”

Đúng là, con dâu hiền! Diệp Thắng Kiền trong lòng thầm khen, nhưng miệng lại nói: “Vậy để ba nói mẹ chồng con để chén tổ yến lại cho con nhé!”

“Cám ơn ba!” Giản Ái tuy miệng cảm ơn như thế, nhưng trong lòng lại nghĩ, cái thứ giống như nước miếng này không ăn cũng được. Thà để mẹ chồng xinh đẹp xấu xa ăn còn hơn.

Diệp Thắng Kiền lại không biết trong lòng cô đang nghĩ gì, vẫn tràn đầy vui sướng đi xuống dưới lầu nói với bà Thư Mai: “Bà nó, để cho con dâu chén tổ yến nhé.”

“Hết rồi, tôi vừa đưa một chén ẹ nó rồi, chén còn lại phải để cho Chí Hoa nhà tôi.”

“Chí Hoa ngày mai mới về nước, cho Giản Ái trước đi! Chí Hoa đến đây thì hầm cho nó một chén khác.”

“Không biết tôi có rảnh mà hầm được cho nó được không.” Bà Thư Mai không chút để ý nói. “Đáng thương cho cái thân mẹ chồng tôi đây, con dâu không hầm đồ ăn cho tôi mà tôi ngược lại phải hầm cho nó ăn nữa. Đúng là không biết thói đời ở đâu nữa!”

“Được rồi, được rồi!” Diệp Thắng Kiền sau khi nghe xong, vô lực vẫy tay, hoàn toàn hết cách với vợ mình.

Buổi sáng, Diệp Tu tinh thần sáng láng xuống dưới lầu ăn sáng. Diệp Thắng Kiền khoái trá nhìn con trai một chút, lại có chút muốn nói lại thôi nhìn Giản Ái. Thấy Giản Ái nhìn như người vô sự ăn bữa sáng, hoàn toàn không nhắc tới chuyện tổ yến, Diệp Thắng Kiền cắn chặt răng nói. “Giản Ái, tổ yến tối hôm qua.”

“Để mẹ ăn đi ạ.” Giản Ái buông đũa xuống sau đó lau miệng: “Bình thường con bận quá, chứ không con phải tự tay hầm ẹ ăn rồi.”

Đúng là người vợ tốt! Diệp Thắng Kiền trong lòng lại cảm thán một chút, nghĩ đến đây, ông trừng mắt liếc bà Thư Mai một cái. Bà Thư Mai không cam lòng yếu thế trừng lại, ám chỉ bản thân vẫn có lý. Giản mẹ nhìn mà buồn cười.

Lúc này Diệp Tu đang im lặng ăn cơm nói: “Mẹ, mẹ vợ, hai người có muốn đi Hongkong chơi không. Hạ Sầm Minh mới mở một khách sạn ở đó, anh ấy mời người nhà chúng ta qua đó chơi, con với ba lại không rảnh, Giản Ái cũng phải đi làm, hay là mẹ với mẹ vợ cùng đi đi!”

“Không đi!” Bà Thư Mai dứt khoát từ chối. “Hongkong mẹ chơi chán rồi, với lại Chí Hoa em họ con hôm nay về nước. Mẹ muốn ở nhà chờ con bé.”

“Vậy bà thông gia đi đi!” Diệp Thắng Kiền hòa ái nói. “Tôi sẽ dặn người đưa bà cùng đi.”

“Vâng!” Giản mẹ cười tủm tỉm đồng ý.

Nhưng lúc Giản Ái lên lầu thay đồ đi làm, Giản mẹ lại tìm lên lầu nói. “Tiểu Ái ơi! Hôm nay cháu gái mẹ chồng mày muốn qua đây, nếu không tìm ai đó nói trước thì mấy thứ rau mẹ trồng trong vườn hoa sau nhà e là không bảo đảm. Tối mày về nhất định phải đổi lại thành hoa hồng. Bằng không lúc mẹ mày đi chơi về lại phải nhìn cái bản mặt lạnh lùng của bà ấy.”

Giản Ái suy nghĩ một chút liền vội vàng đồng ý nhưng đáy lòng cô lại loáng thoáng có một ý tưởng khác. Buổi chiều, Thư Chí Hoa từ Paris trở về vừa đáp xuống sân bay liền lập tức được bà Thư Mai gấp rút cử người đón về nhà họ Diệp.

“Bác!” Thư Chí Hoa vừa đến nhà họ Diệp liền kêu lên vui vẻ.

“A! Cho bác xem nào, đi Pháp chơi vui không?” Bà Thư Mai vội vàng ôm lấy cháu gái nhà mình không ngừng quan sát.

“Chơi chẳng vui chút nào!” Thư Chí Hoa chu miệng. “Chứ không cháu cũng không gọi điện cho bác nói cháu muốn về sớm.”

“Một mình cháu về thôi à, anh trai với em trai cháu đâu!”

“Đừng nói nữa, bọn họ nói đám con gái ngoại quốc đẹp quá nên chơi đến quên trời đất luôn rồi. Dù sao có anh Tu tài trợ toàn bộ chi phí, bọn họ làm sao mà nghĩ đến chuyện về chứ.”

“Diệp Tu cho tiền?”

“Đúng vậy! Anh Tu gần đây kỳ lạ lắm, đổi di động cho tụi cháu, lại còn giúp tụi cháu đổi sang số đẹp, bây giờ còn cho bọn cháu tiền đi nước ngoài nữa!”

Không chỉ lạ mà là rất khác thường. Thư Mai còn đang nghĩ, Thư Chí Hoa đã đuổi thất lưng nói. “Bác, ra nước ngoài mấy ngày, cháu ngoài nhớ bác còn nhớ vườn hoa hồng của nhà bác nữa!”

Không nhắc tới vườn hoa hồng còn được, vừa nhắc tới bà Thư Mai bốc hỏa. “Đừng nhắc nữa, để mẹ Giản Ái trồng hết thành rau xanh rồi.”

Mẹ Giản Ái?!

“Mẹ em dâu họ paparazzi?”

“Đúng vậy.” Thư Mai day huyệt thái dương. “Bà ấy đến một thời gian, bác lúc nào cũng phải cung phụng, bây giờ còn phái người đưa bà ấy đi Hongkong chơi.”

Phí! Thư Chí Hoa vội vàng cả giận nói. “Đây là nhà bác, bà ấy dựa vào cái gì mà trồng rau. Đừng tưởng con gái bà ấy là dâu nhà họ Diệp thì bà ấy có thể ở trong này làm mưa làm gió. Nhưng mà kể ra thì hai mẹ con họ thật đúng là giống y như nhau, một người là đàn bà chanh chua hung dữ, một người mà bà già quê mùa, thật đúng là mương thối mọc cỏ thối mà.”

Bà Thư Mai muốn hưởng ứng nhưng nghĩ đến Giản mẹ cũng là vì con trai bà nên mới nuốt lại không nói. Nhớ tới chén tổ yến tối qua, vì thế bà lại bảo chị Kim bưng ra cho cháu gái mình. Nhưng nhìn thấy tổ yến, bà Thư Mai lại vẫn là không nói không chịu được: “Ngày hôm qua bác nấu ba chén tổ yến. Một chén cho bác, một chén ẹ Giản Ái, vậy mà dưỡng cháu vẫn trách bác không đem chén còn lại cho Giản Ái.”

“Dựa vào cái gì mà phải cho Giản Ái ăn.” Thư Chí Hoa chỉ mong khơi cho bà Thư Mai bốc hỏa, vì thế cả giận nói: “VẬY thì còn thiên lý gì nữa? Anh họ cưới chị dâu vốn là nên hầu hạ bác, chị dâu không hầu hạ thì thôi, còn để mẹ mình tới hưởng nhờ. Hưởng nhờ thì cũng được đi, bà già quê mùa đó còn nhỏ hoa hồng bác trồng. Nghĩ lại thấy tức. May mà tính tình bác tốt như vậy. Nếu là trước kia, loại con dâu này không bị nhà chồng cầm chổi quét đi là may lắm rồi.”

Bà Thư Mai càng nghe càng thích, trong lòng cảm thấy vẫn là người nhà mình tốt nhất. Nhìn vẻ mặt của bác, Thư Chí Hoa càng đắc ý khơi ra mấy chuyện xấu của Giản Ái để bới móc, nhân tiện cũng công kích thậm tệ Giản mẹ. Hồng duy trì vị trí độc nhất vô nhị của mình ở trong lòng bác.

61. Chương 61

Thư Chí Hoa đang nói rất hăng thì lại bị tiếng xe tải từ bên ngoài chạy tới át đi. Bà Thư Mai ngồi trên sô pha vừa nghe thấy tiếng xe tải liền lập tức nhảy dựng lên thất thanh gọi chị Kim: “Mau gọi điện cho bên quản lý vật tư, hỏi xem chỗ bọn họ còn có quy củ gì không vậy, lại cho cả xe tải vào đây, tưởng đây là chợ à.”

“Mẹ! Không cần gọi đây. Là con bảo bọn họ lái xe vào đây ạ.” Giản Ái mở hời nhể nhại vừa nói vừa đi vào. Chị Kim thấy thế vội vàng rót một ly nước cho cô. Nhận lấy ly nước uống cạn một hơi xong Giản Ái buông ly xuống sau đó vội vàng cảm ơn chị Kim.

Chờ chị Kim dọn cái ly đi, Giản Ái mới phát hiện ra Thư Chí Hoa đang ngồi trên sô pha nói chuyện phiếm với bà Thư Mai: “Chào chị họ!”

“Không dám!” Thư Chí Hoa ngoài cười nhưng trong không cười đáp: “Cô có thể xúi mẹ mình đem vườn hoa hồng bác trồng đổi thành vườn rau là tôi đã biết cô lợi hại cỡ nào rồi, tôi nào dám nhận câu chào của cô.”

Bà Thư Mai vừa nghe lời này, tự nhiên lạnh lùng nói: “Giản Ái, có phải cô chê vườn của tôi còn chưa đủ thỏa mãn cô nên mới tiếp tục gọi người lái xe tải vào san phẳng nhà tôi ở luôn không!”

Cũng không biết là Giản Ái không hiểu hay là giả ngu, cô có chút nghi hoặc nói: “Hoa hồng có thể san phẳng nhà sao ạ? Con từng tuổi này rồi mà vẫn chưa nghe ai nói vậy bao giờ, hoa hồng có thể san phẳng nhà à.”

Hoa hồng??!! Lẽ nào, bà Thư Mai đưa mắt nhìn ra, trên dưới chiếc xe tải bên ngoài có rất nhiều người, bọn họ quả thực đang chuyển hoa hồng từ trên xe xuống, nhìn những chậu những bó hồng chỗ chỗ hồng chỗ tím vừa đẹp vừa tươi kia, khóe miệng của bà lại cong lên như muốn cười, Thư Chí Hoa lại không cho là đúng lấp bắp nói. “Mấy thứ hoa này nhìn thì đẹp đó, nhưng ở trên đường chỗ nào chẳng có, làm sao có thể so được với giống hoa quý mà bác trồng trước kia chứ.”

Bà Thư Mai vừa nghe, nét vui tươi vừa chớm quả nhiên lại trầm xuống, cộng thêm Giản Ái cũng nói thẳng. “Tôi quả thật là không hiểu lắm về mấy thứ hoa cỏ này. Nhưng mà mấy thứ hoa này là từ...”

“Không có nhưng gì hết!” Thư Chí Hoa ngắt lời cô: “Cô nghĩ đồ bị phá hỏng rồi chỉ cần tùy tiện tiện làm lại là bác tôi sẽ thấy biết ơn sao? Nói cho cô biết, không có cửa đâu! Đừng tưởng có Diệp Tu che chắn cho cô là bác tôi phải bấm bụng chịu. Nói cho cô biết, cô đừng có hồng.”

Lời này chẳng khác nào muốn đẩy Giản Ái đi lên đỉnh miệng núi lửa. Nhưng không đợi Thư Chí Hoa lại đồng ý ra sức trách móc Giản Ái, điện thoại trong phòng khách đã reo, chị Kim đi nghe điện thoại rồi nói với bà Thư Mai: “Thưa bà, ông tìm bà.”

Bà Thư Mai sắc mặt càng lúc càng đen tuy rằng cũng muốn xem cảnh tượng cháu gái ra sức trách móc Giản Ái, nhưng chồng vẫn lớn hơn, điện thoại không thể không nghe. Vì thế vung tay lên bảo cháu gái ngừng miệng trước.

“Thư Mai! Tôi với con trai bà chọn hoa hồng, bà có thích không. Ha ha, vì cho bà vui sớm một chút mà bọn tôi đã đặc biệt bảo con dâu nghỉ nửa ngày chuyển về trước cho bà.” Bên kia điện thoại Diệp Thắng Kiền tuy rằng thao thao bất tuyệt nói, nhưng Diệp Tu ngồi ở bên cạnh ông cũng thỉnh thoảng chen vào được hai câu: “Hiếm khi mẹ chịu dâng vườn hoa hồng ra ẹ vợ trồng đồ ăn tươi cho con, cho nên con cũng phải đáp lại mẹ. Vì vậy lần này chọn hoa, con góp sức rất lớn. Đến nghỉ trưa cũng hy sinh.”

“Ha ha!” Diệp Thắng Kiền không đợi con nói xong, lại là mừng không tả xiết ngắt lời anh nói: “Hoa lần này tuy không phải là giống quý mà bà mang về từ nước ngoài bằng máy bay như hồi trước, nhưng là do tôi với con trai tự mình bảo người vận chuyển bằng máy bay từ Côn Minh tới. Bà xem! Nơi đó không khí tốt nên hoa cũng tươi và đẹp hơn cái giống quý giá lừa người kia gấp nhiều lần.” Nhưng Diệp Thắng Kiền nói thật lâu vẫn không thấy vợ mình đáp lại gì nên vừa ngạc nhiên vừa thắc mắc: “Sao lại không nói lời nào vậy? Chẳng lẽ bà không vui, hay là không thích?”

Nhìn mặt bà Thư Mai từ đỏ chuyển sang trắng, Giản Ái mới dè dặt cẩn trọng nhẹ giọng nói. “Con đã nói là con không hiểu gì về mấy thứ hoa cỏ này, nên tất cả hoa hồng được chuyển đến lần này đều là do ba và Diệp Tu chọn.”

“Tôi rất vui!” Bà Thư Mai nhìn Giản Ái vẻ mặt vô cùng vô tội đứng ở bên cạnh, trong khoảng thời gian ngắn lại có chút ngượng ngùng nói. “Cũng thích nữa.”

Nhưng là ở đầu điện thoại bên kia, Diệp Thắng Kiền lại nghe ra giọng vợ hình như không vui lắm, vì thế bảo Diệp Tu gọi điện thoại cho Giản Ái hỏi tình hình. Giản Ái nhận điện của Diệp Tu nói: “À! Mới đầu mẹ cũng vui lắm, nhưng mà chị Chí Hoa nói hoa này không bằng giống quý mà mẹ trồng hồi trước, cho nên mẹ...”

Bà Thư Mai vừa phục hồi lại tinh thần nghe thấy vậy liền lập tức buông điện thoại trong phòng khách, quay qua giật lấy di động của Giản Ái: “Cho nên mẹ đang mắng chị họ Chí Hoa của con, trách nó sính ngoại, con trai à, hoa con với ba con chọn, thật sự rất đẹp, mẹ rất thích, giống ngoại thì đã sao, chẳng lẽ không khí ở nước ngoài lại tốt hơn Trung Quốc.”

“Đúng đấy!” Diệp Thắng Kiền trung khí mười phần cũng đoạt lấy di động của con trai nói với vợ: “Cháu bà mới từ nước ngoài về mà đã bắt đầu mất gốc rồi, nước ngoài tốt như vậy thì sao nó còn về làm gì?”

Buổi chiều Thư Chí Hoa bị Diệp Thắng Kiền trách móc qua điện thoại đến trong ngoài đều khó chịu vì vậy quyết định về nhà cho an toàn hơn. Nhưng bà Thư Mai lại không cho: “Chí Hoa, ba mẹ với mấy anh em trai của cháu đều đi nước ngoài chơi hết rồi, về nhà thì có gì vui, thôi hai ngày này cứ ở nhà bác trước đã.”

Giản Ái ở bên cạnh không nói gì, bởi vì cô thấy đối trá quá. Buổi tối lúc Diệp Tu về nhà, sau khi nhìn thấy Thư Chí Hoa thì gật đầu một cái rồi đi thẳng ra vườn hoa nhìn Giản Ái còn đang bận rộn. Trong vườn, ánh trăng đã vươn lên tận ngọn mây, rọi ánh sáng vàng nhẹ nhàng lên con người, thật dịu dàng biết bao.

Giản Ái sửa sang lại một khóm hoa hồng xong ngẩng đầu lên đã nhìn thấy Diệp Tu, cô giật mình sợ tới mức suýt chút nhảy dựng lên. “Sao anh cứ lù lù không một tiếng động nào đi vào vậy?”

Diệp Tu cởi áo khoác đặt ở trong đĩnh nghỉ mát. “Là em tập trung quá thì có. Sao lại chạy tới đây hì hục mà không chịu về nghỉ đi.”

“Trong nhà có một cô gái một xinh đẹp hai thiện lương ba hiền lành bốn cần cù năm dịu dàng sáu thuần khiết bảy giản dị tám đoan trang ngồi đó rồi, em chẳng dám vào.” Giản Ái mím miệng cười trộm.

“Chị họ có nhiều ưu điểm như vậy sao?” Diệp Tu học Giản Ái đem hoa hồng vào trồng trong vườn.

“Cho nên! Để làm nổi bật ưu điểm của chị ấy, em lại thích gọi những người như thế là: bà tám!” Giản Ái cười đến xóc hông.

“Đồ xấu xa!” Diệp Tu cắn lỗ tai cô một cái, Giản Ái vừa định đánh trả lại nghe trước mặt có tiếng ho khan. Hai người đang vui đùa âm ỉ vội vàng đứng đắn lại.

“Mẹ!”

“Mẹ!”

Ừm! Bà Thư Mai hắng cổ họng nói.”Giản Ái, chị họ con sợ ba con trách nên không dám mặc đồ ngoại, có thể tìm mượn hai bộ đồ của con mà mặc được không?”

“Không thành vấn đề ạ, nhưng mà chị họ mập hơn con. Không biết có mặc vừa không?” Giản Ái cười hớ hớ nói.

“Mặc vừa.” Bà Thư Mai không chút nghĩ ngợi đã nói tiếp: “Nó đã chọn được hai bộ ra mặc rồi.”

Vậy mẹ hỏi với không hỏi thì có gì khác nhau. Giản Ái hơi ngắc đầu lên. “Hai bộ nào?”

“Cái gì mà hai bộ nào, tủ quần áo của con đều ở đây hết, thiếu hai bộ thì đã sao.” Bà Thư Mai trong lòng đã bắt đầu thấy khó chịu.

Giản Ái vội vàng ngăn Diệp Tu đang muốn phát hỏa: “Con là paparazzi, mặc quần áo đều tương đối tùy tiện, cho nên muốn biết chị họ sẽ coi trọng hai bộ nào của con.”

Đó! Bà Thư Mai quay đầu nói: “Chính là hai bộ mà hồi kết hôn Diệp Tu đã gọi người Pháp làm cho con ấy.”

Diệp Tu vừa nghe, lập tức không kiềm chế được: “Mẹ, hai bộ đó Giản Ái còn chưa mặc. Sao chị họ có thể lấy ra mặc chứ!”

“Mẹ chọn cho nó mặc đấy.” Bà Thư Mai ngheh cổ. “Có bản lĩnh thì nổi giận với mẹ đây này.”

“Con phải nổi giận sao?” Diệp Tu càng lúc càng bức. “Hai ngày nữa còn có tiệc, đã nói rõ là phải dẫn người nhà theo, đến lúc đó Giản Ái mặc cái gì đi. Người trong tiệc đều là người giàu có quan trọng, nếu Giản Ái ăn mặc tùy tiện mà đi, chẳng phải là chứng tỏ nhà họ Diệp chúng ta bất tài, đến lúc đó ba trách con, nói con đến quần áo vợ cũng không quản được, vậy thì càng đừng mong quản được Nhạc Nhã Hiền của ông ấy.”

“Nghiêm trọng dữ ha?” Bà Thư Mai cười lạnh nói. “Mẹ biết con nhìn người bên ngoại không vừa mắt.”

“Một người chồng mà trơ mắt nhìn đồ của vợ mình bị người khác mặc, đừng nói là con, cả ba cũng thấy ngứa mắt.”

“Để con mình cưới một cô con dâu là paparazzi, ai ngứa mắt hơn.”

Bà Thư Mai vừa nói ra, toàn bộ khu vườn liền im bặt.

62. Chương 62

“Em đi trước.” Thật lâu sau, Giản Ái rút lui trước.

Hóa ra cô ở trong lòng bà Thư Mai trước giờ vẫn chỉ là một cái gai, dựa vào cá tính của bà ấy cùng với tình trạng sống chung với cô hiện thời, chắc sẽ không chịu được người khác châm lửa, chỉ cần đốt một mối lửa là lập tức khai mào chiến tranh. Bây giờ Giản Ái không muốn cho bà ấy có cớ mà nói cô, cũng không muốn Diệp Tu vì cô mà nổi nóng, cô lại càng không muốn chưa hiểu ra sao đã bùng nổ chiến tranh, cho nên biện pháp tốt nhất chính là bỏ đi. Cũng là sự nhượng bộ của cô đối với bà Thư Mai.

“Giản Ái không được đi, tuy chỉ là hai bộ quần áo...” Nhưng bà Thư Mai lại không hề có ý nhượng bộ: “Nhưng nó lại cho thấy thái độ của cô. Con tôi thích cô là chuyện tôi không có cách nào thay đổi, chồng tôi cũng có thể dễ dàng khoan nhượng cô, là mẹ chồng cô, tôi cũng đã khoan nhượng hết mức với cô và cả người nhà của cô nữa. Nếu cô cả chuyện hai bộ quần áo mà cũng không quyết định được thì cô nghĩ đi cô có thể tiếp tục ở lại nhà họ Diệp được nữa không.” Thái độ của bà nhìn như thần nhiên nhưng lại giống sấm vang chớp giật nhắm thẳng về phía Giản Ái đang cực lực kiềm chế.

Mỗi oan gia ân oán trời sinh này chung quy là muốn tránh cũng không tránh được! Nhưng Giản Ái lại chưa từng nghĩ tới bà Thư Mai sẽ lấy phương thức này để ép cô phải tỏ thái độ, xem ra là gừng càng già càng cay, nếu cô nói là để bụng chắc chắn sẽ trở thành ví dụ nói cô keo kiệt không biết nguyên tắc, nếu cô nói là

không để bụng, như vậy tâm huyết Diệp Tu giải bày cho cô coi như uống phí, vả lại cô cũng theo đó mà từ có lý chuyển thành vô lý.

Nghĩ đến đây, Giản Ái chớp đôi mắt sáng, môi cũng rất không tự giác lay động, nhưng lại không nói nên lời. Cô vừa mới từ trong cổ họng phát ra một tiếng thở dài, “Mẹ!”

Diệp Tu nâng tay ngừng lời của cô, anh nhìn thẳng vào bà Thư Mai: “Là con không đúng.” Dưới hai hàng lông mày rậm trên khuôn mặt anh lóe lên vẻ hối hận. “Đây là nhà họ Diệp, cũng là nhà của ba mẹ,” anh quan tâm mà lại hiểu ý người nói, “Tuy rằng mẹ đồng ý cho con kết hôn với Giản Ái, nhưng chưa chắc đã đồng ý cho Giản Ái vào sống chung nhà với ba mẹ. Đây là chỗ con suy nghĩ chưa chu toàn, hi vọng mẹ tha thứ!”

“Cho nên...” Lời con trai nói chẳng khác nào gió mùa đông bắc hung hăng thổi mạnh vào mặt bà Thư Mai. “Mẹ biết trong lòng con, người mẹ này chẳng có chút vị trí gì. Cũng khó trách người ta nói, con trai có vợ là quên mẹ, cho nên dù đêm nay con có quyết định thế nào thì cũng ở trong dự kiến của mẹ.”

Diệp Tu lẳng lẳng nhìn bà, gương mặt dần dần trở nên nghiêm túc, “Bởi vì đứng trên lập trường không quên mẹ, cho nên con muốn dạy dỗ Giản Ái, cho đến khi mẹ nhìn cô ấy thuận mắt mới thôi, trước lúc đó, con sẽ chuyển ra ngoài.”

Anh cầm bàn tay lạnh lẽo, run rẩy của Giản Ái. “Tin anh! Em lấy anh là không sai lầm, chỉ là cách anh giải quyết chưa được đúng.” Đôi mắt trong veo sáng ngời của Diệp Tu nhìn thẳng vào Giản Ái: “Sự đời không thể hoàn toàn như ý người, đó cũng không phải là tội của em.”

“Được rồi!” Giọng điệu của bà Thư Mai đã bình tĩnh hơn, nhưng Giản Ái biết bà vẫn đang tức giận, vô cùng tức giận. Bởi vì ánh mắt bà như đang lập lòe một ngọn lửa. Bà lấy tay giữ chặt tay Giản Ái, nhưng đầu ngón tay thon dài lại được chăm dưỡng mềm mại cắm thật sâu vào mu bàn tay cô, “Nói với bố chồng cô, bởi vì cô bất mãn với chuyện hai bộ quần áo, nên chồng cô muốn chuyển ra ngoài.”

Không được nổi nóng, Giản Ái âm thầm tự nhủ với bản thân, nhưng khí nóng cứ xông lên đầu khiến cô nhin không được mà choáng váng. “Không phải là chuyện hai bộ quần áo, mà là chuyện mẹ nhìn con không vừa mắt.” Cô nhắc nhở bà Thư Mai.

“Nếu không phải là cô lưu luyến không rời hai bộ đồ kia, Diệp Tu sẽ đòi chuyển nhà sao?” Bà Thư Mai giữ chặt tay cô, trên da mặt bà dường như đang từng luồng lửa nóng đang khiêu vũ.

“Không liên quan đến chuyện quần áo, là mẹ ép con.” Diệp Tu ra sức kéo Giản Ái qua.

Bị hành động của anh chọc giận, bà Thư Mai xoay người, huy nắm tay như mưa rơi lên vai và ngực Diệp Tu, “Vì sao mẹ lại sinh ra đứa con như con chứ. Lại đi giúp con dẫu tạo phản.”

Nhìn thấy tình hình như vậy, đầu Giản Ái càng choáng váng, cô khẽ rên lên một tiếng sau đó dạ dày bắt đầu nhộn nhạo. Diệp Tu thấy thế vội vàng vỗ lưng cô. Ở phía sau bà Thư Mai đã vứt bỏ hết mọi phong độ nhất quyết không chịu bỏ qua mà tiếp tục đuổi đánh. Giản Ái bị tiếng động âm ỉ của bà làm cho đầu óc cứ kêu ong ong, vất vả lắm mới đứng thẳng lên được thì lại thấy choáng.

Diệp Tu nhìn Giản Ái đang khó chịu. Phía sau lưng lại bị bà Thư Mai đánh đến gần như rách da. Vì thế anh dùng tay bế ngang Giản Ái, sau đó lớn tiếng nói. “Mẹ, mẹ mà còn tiếp tục không phân rõ phải trái nữa thì đừng nói là con dẫu, đến con trai cũng không có dẫu.”

Bà Thư Mai lúc này mới ngừng tay, chờ bà dừng tay lại, Diệp Tu liền lập tức bế Giản Ái vọt tới đình viện, Giản Ái ở trong lòng anh chớp chớp mắt nói. “Thực ra em không sao mà.”

“Không sao cũng phải có sao.” Diệp Tu vừa xông lên vừa thì thầm bên tai cô.

Lúc này Diệp Thăng Kiên nghe tin liền đi tới, nhìn thấy con trai bế con dâu, ông không khỏi có chút ngạc nhiên, “Chuyện gì vậy?”

“Ba hỏi mẹ đi.” Diệp Tu ngồi vào xe, rõ ràng lưu loát bỏ xuống những lời này liền muốn khởi động xe, nhưng hình như lại nghĩ tới cái gì đó. “Ba! Ba gọi chị họ qua đây giúp con một chút.”

Diệp Thăng Kiên không biết nội tình quả nhiên kêu Thư Chí Hoa qua.

“Em họ!” Thư Chí Hoa thoáng nhìn nụ cười lạnh trên môi Diệp Tu liền run rẩy cả người: “Chị giúp được chuyện gì!”

“Lên đi rồi nói!” Diệp Tu lau mồ hôi trên mặt.

Chờ Thư Chí Hoa ngồi xuống, vèo một tiếng, xe Diệp Tu như tên rời khỏi cung nhanh chóng lao ra ngoài, khiến chị ta không ngừng thét chói tai. Xe lao đến quốc lộ, Diệp Tu lại như vô tình nhìn thoáng qua Thư Chí Hoa đang tái mét mặt mày sau đó nói. “Nhìn bộ dạng này thì chị họ nên về đi!”

“Ừ!” Thư Chí Hoa chỉ mong có một câu này. “Mau quay đầu lại đi!”

“Chị nói giỡn à! Giản Ái còn chưa đưa đến bệnh viện cơ mà!”

“Chị không xuống.” Thư Chí Hoa bất chấp nói.

“Vậy ngồi cho chắc nhé!” Diệp Tu giẫm chân ga dưới chân, đồng hồ lại quay vút lên.

Lúc này nhiều nhóm đua xe đang chạy như bay trên quốc lộ thấy xe anh chạy nhanh như vậy liền từ cửa sổ xe ló đầu ra huýt sáo, cũng nói mấy lời lưu manh khiêu khích, cũng có người nóng máu bắt đầu đầu tốc độ với anh, hai thân xe không ngừng va vào nhau, dọa cho Thư Chí Hoa ngồi trong xe sợ tới tái mặt.

“Dừng xe! Dừng xe!” Chị ta không ngừng thét chói tai.

Đợi Thư Chí Hoa xuống xe mới phát hiện không bắt được taxi, đành phải một mình đi một đoạn đường thật dài mới tìm được xe taxi, thê thê thảm thảm trở về tìm bà Thư Mai mách tội. Nhìn bóng dáng ngồi lên xe taxi của chị ta, Giản Ái ngồi ở trên xe không phải không lo lắng nói. “Anh không sợ chị ấy về sẽ nói hươu nói vượn!”

“Chỉ sợ chị ta không nói hươu nói vượn thôi.” Nụ cười trên mặt Diệp Tu đầy mỉa mai, đó là nụ cười khoái ý tới cực điểm.

Quả nhiên gần đến bệnh viện, Diệp Thắng Kiên đã điện thoại đến truy sát: “Diệp Tu thằng nhóc thối này, con gia nhập nhóm đua xe khi nào vậy?”

Diệp Tu vội nghiêm mặt trả lời: “Ba! Con đâu có gia nhập nhóm đua xe.”

“Đừng có giấu ba, chị họ con đang tìm mẹ con mách tội kia kìa.”

Diệp Tu vội nhéo Giản Ái một cái khiến Giản Ái đau mà kêu một tiếng. Trong điện thoại, Diệp Thắng Kiên nghe thấy con dâu kêu thảm thiết liền hỏi: “Con dâu bị sao vậy?”

“Cô ấy cứ bị khó chịu mãi thôi! Thử hỏi vợ con khó chịu, sao con có thể đi tìm người ta đua xe chứ. Chị họ đúng là nói dối thành quen rồi, chỉ không đưa chị ấy về thôi mà chị ấy đã hẹp hòi như vậy.”

Lúc này Giản Ái ngồi ở bên cạnh Diệp Tu không biết vì sao lại nôn khan một trận. Trong điện thoại, Diệp Thắng Kiên cũng nghe ra giọng con dâu quả thực không ổn, vì thế lo lắng nói: “Còn chưa tới bệnh viện à!”

“Vốn cũng gần đến,” Diệp Tu có chút ủy khuất nói. “Nhưng tại chị họ cứ đòi xuống xe nên con không có cách nào đến nhanh được.” Sau khi nói xong, anh gơ ngón tay cái ý bảo Giản Ái diễn rất tốt.

Ai diễn trò với anh. Giản Ái vuốt ngực xụi lơ ngồi trên ghế.

Trùng hợp lúc này cũng đến đã bệnh viện, Diệp Tu dừng xe, cười tủm tỉm với Giản Ái nói. “Xuống xe đi! Sau khi vào đó, có bệnh thì chữa bệnh, không bệnh thì phòng ngừa.”

Giản Ái cố gắng đứng lên, nhưng lại có chút mệt mỏi mà ngồi xuống lại.

“Nè! Đừng giả vờ nữa.” Diệp Tu ra vẻ thán phục. “Đừng nói với anh là em không quen việc đua xe nha, trước đó vài ngày, anh còn thấy em đi theo cái tên Từ Hành Phong kia cùng nhau bắt xe đi lấy tin cơ mà.”

Giản Ái đột nhiên nắm chặt tay anh, “Lúc trước anh đua xe em thấy không sao, nhưng hiện tại đầu em thật sự choáng váng lắm.”

“Tám phần là bị mẹ chọc cho choáng váng rồi.” Diệp Tu đỡ Giản Ái đứng lên. “Ngoan nào! Hai bộ đồ đó anh làm thế nào cũng phải lột từ trên người chị họ xuống, có điều giờ đưa em vào tìm bác sĩ khám trước đã.”

Vào bệnh viện. Bác sĩ trực ca tối đo mạch xong sau đó nói thẳng. “Chúc mừng anh, anh Diệp!”

Vợ mình ôm mà còn có người chúc mừng, Diệp Tu không nói hai lời liền trực tiếp xắn tay áo tính vung một quyền qua.

“Chị Diệp đã có thai hai tháng.” Nắm tay Diệp Tu ngừng phất giữa không trung.

Còn ánh mắt Giản Ái thì nhìn thẳng vào nắm tay của Diệp Tu. “Anh làm gì đấy?”

“Có làm gì đâu.” Diệp Tu làm như không có việc gì mở nắm tay ra, “Vừa nãy nhìn thấy trên đầu bác sĩ có con côn trùng, vừa muốn đập nó thì lại phát hiện là sợi tóc bạc. Bác sĩ, anh có muốn tôi giúp anh nhổ nó đi không!”

Gần đây, người nhà bệnh nhân đứng là khách khí quá. Bác sĩ vội xua tay nói: “Không cần đâu, cảm ơn! Nhưng mà chị Diệp huyết áp có hơi thấp, bình thường tốt nhất là đừng chọc chị ấy giận, nếu không chị ấy sẽ rất dễ bị choáng.”

Diệp Tu nghe xong lời này liền ôm chầm lấy bác sĩ. “Bác sĩ, những lời anh nói thật sự là quá tốt.”

Sau khi nói xong, anh lại nói với Giản Ái. “Em cứ chờ mà xem, đêm nay anh sẽ lấy hai bộ đồ mượn kia về, nhân tiện cho bé con trong bụng giúp em trút giận.”

Ở bên kia, trong khách phòng nhà họ Diệp. Thư Chí Hoa yêu thích không buông tay vuốt ve hai bộ quần áo mới của Giản Ái. Lòng chị ta thật lâu vẫn không thể bình tĩnh được, chấn động quá! Vì sao lại có chất vải tốt như thế! Vì sao lại làm thủ công cẩn thận như thế. Chỉ cần mặc bộ đồ như vậy vào thì cho dù là đi dự tiệc hay là đi ra ngoài, có ai không ngược mắt nhìn một cái, có ai dám khinh thường mình?!!

Đang lúc chị ta đang mơ mộng, vừa muốn cởi đồ ra thay, lại nghe thấy Diệp Thắng Kiên ở bên ngoài điên cuồng đập cửa. “Mở cửa ra!”

Chờ chị ta mở cửa xong, Diệp Thắng Kiên không nói được một lời lấy hai bộ đồ trên giường đi sau đó lập tức xoay người lại đi xuống lầu.

“Chị Kim!” Nhưng đi xuống lầu xong, ông lại hô to gọi nhỏ chị Kim. “Sau này không được cho ai vào phòng cậu Diệp.”

Bà Thư Mai đang tính làm mặt nạ vừa nghe liền nổi đóa ra khỏi phòng quát. “Không được nhúc nhích, bọn nó đã nói là sau này sẽ không muốn ở đây nữa.”

“Im miệng!” Diệp Thắng Kiên nghiêm mặt nói. “Vì cháu nội của tôi, hôm nay không có chỗ để bà nói đâu.” Sau khi nói xong, ông lại gọi điện thoại cho Diệp Tu thân thiết hỏi. “Con à, ngoài đồ đầu với bài trí trong phòng không được động đến thì còn có cái gì không được động đến nữa không, à à chờ con hỏi rồi báo lại hả, ừ vậy cũng được. Nhớ phải chăm sóc tốt cho cháu nội của ba đấy.”

Nghe tin Giản Ái đã có thai, bà Thư Mai thèm ôm cháu nội có tức giận đến mấy cũng không dám nói. Bà đành phải cầm chén trà trong khay tính rót nước hạ hỏa, nhưng bị Diệp Thắng Kiên hét lớn một tiếng. “Không được nhúc nhích!” Sau đó ông lại vội vàng gọi điện thoại cho Diệp Tu. “Con trai, đồ Giản Ái uống trước khi có bầu có được động đến không?”

Nghe được câu trả lời có thể động vào, bà Thư Mai mới cầm lấy cái chén uống nước. Lúc này Thư Chí Hoa đi xuống lầu nhìn thấy sắc mặt bác không được tốt lắm, cũng chỉ vào phòng khách sau đó tính đổi dép ngủ trên chân thành dép lê rồi cùng bà Thư Mai xem tivi. Nhưng Diệp Thắng Kiên lại hét lớn một tiếng. “Dừng chân.” Sau đó là gọi điện thoại cho Diệp Tu. “Con trai! Giày Giản Ái trước kia đã đi, người khác có được đi không?”

Nhận được đáp án là không được, Diệp Thắng Kiên lập tức kêu Thư Chí Hoa đi chân không vào phòng khách xem tivi.

Lúc này bà Thư Mai ngồi ở trên sofa uống nước không cho là đúng nói. “Đến mức này sao?”

“Vì sao không đến mức này?” Diệp Thắng Kiên cả giận nói. “Diệp Tu dẫn Giản Ái đến bệnh viện, bác sĩ khám rồi nói con bé khó chịu là vì cái thai bất ổn, nhà họ Diệp chúng ta ăn ngon ở sường, Giản Ái ra vào cũng có Diệp Tu đón đưa, vì sao cái thai lại bất ổn, vì thế con trai sốt ruột mới đi hỏi người am hiểu phong thủy, bọn họ nói là bởi vì tinh thần của thai bất an, mà tinh thần của thai bất an là vì sao, chính là bởi vì có người động đến đồ của bà bầu nên thai mới bất ổn.” Nói tới đây, ông lại vội vàng vàng từ trên sofa nhảy dựng lên. Sau đó lại bấm số điện thoại lại hỏi mấy câu: “Con trai! Chỗ Giản Ái ở trước kia, chúng ta có thể ở hay không?”

63. Chương 63

Đêm khuya, một mình bà Thư Mai ngồi im lặng ở đại sảnh, Thư Chí Hoa ngồi cùng bà chỉ nghĩ đến việc bị Diệp Thắng Kiên tịch thu quần áo là trong lòng lại thấy vô cùng không cam tâm, chị ta nói: “Chẳng lẽ Giản Ái mang thai là giống như cầm kim bài miễn tử cho dù sau này cô ta chống đối lão già như cô cũng được à!”

Bà Thư Mai vừa nghe liền vội vàng che miệng chị ta lại: “Tuy dưỡng con đã đi ngủ, nhưng con cũng phải be bé cái giọng một chút đi.”

Thư Chí Hoa tuy rằng nhỏ giọng đi một chút, nhưng vẫn bất mãn nói: “Vốn dĩ, Giản Ái gả đến Diệp gia đã là trời cao rồi, bây giờ lại còn ý vào mình có bầu mà ở nhà mình tác oai tác quái. Cháu nhìn mà gai cả mắt.”

“Cứ nhìn một chút trước đã, hồi trước lúc mẹ nó đến, cô cũng không dễ dàng gì mà nín nhịn một trận, chờ nó sinh cháu trai cho nhà họ Diệp chúng ta rồi hẳn nói.”

Cháu trai? “Nếu cô ta sinh cháu gái, có phải cô sẽ tìm một nàng dâu khác sinh con cho nhà họ Diệp không?” Thư Chí Hoa vừa dứt lời, đỉnh đầu liền lập tức bị bà Thư Mai gõ một cái. “Con nghĩ em họ con là bunn nhào đấy à!”

“Ấy được rồi. Con sai rồi. Cô, con đây không lo lắng cho cô nữa,” Thư Chí Hoa tuy rằng chấp tay xin tha, nhưng là miệng vẫn không ngừng dèm pha: “Lỡ Giản Ái sinh được con trai thì sau này chắc chắn sẽ càng vênh vác tự đắc à coi!”

“Hừ! Tôn Ngộ Không mà có thể thoát khỏi lòng bàn tay của Phật tổ Như Lai sao?” Bà Thư Mai vô cùng nhỏ nhen đáp lại chị ta.

“Vậy em họ cũng không thoát khỏi tay cô rồi.” Thư Chí Hoa kéo ống tay áo bà Thư Mai làm nũng nói. “Vậy cô thu xếp cho con vào công ty thời trang và trang sức Phi Diệu làm đi!”

“Em họ con không chịu.”

“Cô cũng không đồng ý cho nó cưới Giản Ái sao, kết quả nó vẫn cưới đấy thôi, cô, con chỉ muốn tìm một công việc thôi, con cam đoan sẽ làm việc tốt mà.” Thư Chí Hoa ở bên cạnh Thư Mai ngoéo tay cam đoan.

Lời này lại thành công chọc bà Thư Mai nổi giận, nhưng dù sao đối với con trai, bà vẫn có chút kiêng dè, vì vậy mới không kiên trì nói. “Ngày mai tìm dưỡng con mà hỏi ông ấy đi!”

Ngày hôm sau, trên bàn cơm, bà Thư Mai quả nhiên đã khơi mào đề tài này. Diệp Thắng Kiên ách xì 1 cái. “Hỏi con trai bà đi.”

“Hôm qua nó không có về!”

“À, là như vậy, Giản Ái hơi khó ở, Diệp Tu phải ở trong bệnh viện tĩnh dưỡng.” Diệp Thắng Kiên chậm rãi ăn cháo. “Có điều, Thư Mai này, trước đó mấy ngày có phải bà đã sa thải Hân Nhiên, bạn học của Giản Ái không?”

“Là tôi đuổi đấy thì sao? Rõ ràng là cô ta hành sự bất lực nên công ty mới đuổi cô ta. Huống hồ Chí Hoa là cháu gái tôi, người ngoài sao có thể so được với nó.” Bà Thư Mai tức giận buông thìa trong tay.

“Ồ thì cô ta là do Tu Nhi đưa vào, trong chuyện của Tiểu Viện cũng được xem là ân nhân của nhà họ Diệp chúng ta, nhưng bà nói đuổi là đuổi như vậy thì có khác gì qua cầu rút ván.”

“Này! Ông Diệp. Tôi đuổi Hàn Nhiên cũng không phải là đuổi không, tôi còn cho người trả cho cô ta thêm ba tháng tiền lương. Giản Ái sau khi biết cũng không nói gì thì hôm nay ông khơi lên làm gì!”

“Ừ! Người nhà Giản Ái cũng chưa từng nói là muốn vào làm ở Nhạc Nhã Hiên hay Phi Điểu!” Diệp Thắng Kiền sau khi nói xong lại thân thiết chuyển hướng qua Thư Chí Hoa. “A Hoa, dường cũng nhiều tuổi rồi, có chuyện gì con cứ hỏi Diệp Tu ấy, có điều nhớ là đừng có ngốc giống như cô con, nghĩ gì cũng thể hiện hết ra ngoài.”

Thư Chí Hoa nghe thế lại thấy có chút nao núng. Bà Thư Mai ngược lại nổi đóa tự mình gọi điện cho Diệp Tu. Thấy vợ mình gọi điện thoại, Diệp Thắng Kiền vừa ăn bữa sáng vừa hát vu vơ. Ngay lúc Diệp Thắng Kiền hát đến bài Tô Tam bị áp giải, thì bà Thư Mai cũng gọi được cho Diệp Tu.

Đầu kia Diệp Tu dường như vừa mới tỉnh ngủ, lúc bắt máy còn ách xì 1 cái. “Mẹ, có chuyện gì vậy?”

“Chị họ con thất nghiệp, muốn vào Phi Điểu làm, mẹ cũng muốn cho con bé vào Phi Điểu làm việc.”

“Uhm! Cũng tốt mà!” Đầu điện thoại bên kia, Diệp Tu rất rõ ràng đồng ý.

Bà Thư Mai vô cùng sung sướng, lại vui vẻ phấn chấn hất mặt với Diệp Thắng Kiền làm tư thế thắng lợi. Thư Chí Hoa ở bên cạnh cũng cao hứng nói. “Xem ra Giản Ái mang thai, em họ cũng rất vui, chứ không việc này cũng không giải quyết được nhanh như vậy.”

Chỉ có Diệp Thắng Kiền vẫn là không coi ai ra gì mà hát ngâm nga. Lúc này, Diệp Tu ở đầu kia điện thoại làm như vô tâm hỏi. “Chị họ muốn vào phòng nào?”

“Phòng Tài vụ!” Bà Thư Mai cùng Thư Chí Hoa trầm miệng một lời nói. Nơi đó là béo bở nhất, cũng là nơi được người trong công ty tôn sùng nhất.

“Được rồi, con sẽ thông báo cho bên Phi Điểu, không cho phép chị họ vào phòng Tài vụ.”

“Con, con nói cái gì vậy!” Bà Thư Mai lập tức giống bị khỉ cháy đuôi nhảy dựng lên. “Con cứ đối xử với mẹ như vậy đấy hả!”

“Việc công là việc công, mẹ là mẹ! Không thể nói làm một được.” Diệp Tu lãnh đạm nói. “Chị họ còn muốn vào phòng nào nữa không?”

Nói cũng chưa chắc vào được, Thư Chí Hoa âm thầm cân nhắc trong lòng, chỉ bằng nói chỗ mình không muốn đến. “Phòng phát triển.” Nơi đó ngoài công việc bù đầu còn phải thường xuyên đi công tác.

“Được rồi, ngày mai chị họ qua đó báo cáo đi.”

“Có!” Thư Chí Hoa vừa nghe liền nổi nóng, vội vàng gọi bà Thư Mai. “Em họ khi dễ con.”

“Tôi khi dễ chị đấy, ai bảo mẹ chị không bằng mẹ tôi, có bản lĩnh chị cũng bảo mẹ chị mở một công ty thời trang và trang sức như Phi Điểu đi.” Diệp Tu sau khi nói xong liền trực tiếp cúp máy.

Diệp Thắng Kiền ngồi ở bên cạnh bà Thư Mai nghe mà há dạ. Ông quay đầu nói với bà Thư Mai: “Con nó khen bà kìa!”

“Có cái kiểu khen như vậy sao?” Bà Thư Mai trong lòng dở khóc dở cười, nhưng vẫn không tìm ra lý do đi kiếm chuyện với cậu con trai xảo quyệt.

Nhưng Thư Chí Hoa vừa nghe xong, trong lòng lại rất khó chịu. Không phải khó chịu khi bị mất mặt mà là một loại hết sức khó chịu khi cùng loại người mà lại khác mệnh.

Bà Thư Mai thấy sắc mặt cô ta không tốt, không đành lòng mà kéo tay cô ta qua an ủi: “Chí Hoa, đừng nghĩ nhiều quá, Diệp Tu sẽ không để con phải vào phòng Phát triển đâu.” Tuy lời của bà là để nói với cháu gái nhà mình, nhưng ánh mắt lại nhìn qua Diệp Thắng Kiền.

Ồ ừm! Diệp Thắng Kiên trong lòng cũng đã hiểu rõ, lúc ra ngoài ngồi xe ông gọi điện thoại cho Diệp Tu. “Con trai, con thật lòng muốn chị họ con đến phòng Phát triển à!”

“Nếu không phải là mẹ nói, đến cả phòng Phát triển con cũng không muốn cho chị ta vào.” Ở đầu kia, Diệp Tu cũng đang trên đường đưa Giản Ái đi làm.

“Vậy thì đừng để nó làm, cho nó vào phòng kinh doanh làm cái chức phó phòng bù nhìn, con cứ coi như là hàng tháng bỏ ra mấy ngàn tệ làm vui lòng mẹ con cũng được.”

“Nếu chị ta vào, nhưng anh em họ khác cũng muốn vào thì phải làm sao?”

“Nhìn cái kiểu bị hất hủi của chị họ con thì còn ai dám vào nữa chứ?” Diệp Thắng Kiên ngược lại không hề thấy lo lắng. “À đúng rồi, Giản Ái vẫn còn đi làm à!”

“Dạ!” Diệp Tu giấu nhem chuyện vừa rồi Giản Ái xuống xe còn mang giày cao gót giành thang máy với người ta. “Không đi làm, chẳng lẽ ở nhà cùng mẹ mất to trường đôi mắt nhỏ ả!”

“Cũng đúng.” Diệp Thắng Kiên lại một lần nữa quay lại chủ đề Thư Chí Hoa. “Đúng rồi, mau nói với mẹ con đi, không thì lát nữa con đi làm cũng không được an tâm.”

“Dạ!” Diệp Tu một tay chuyển tay lái, một tay lại bấm điện thoại.

Đầu bên kia, nghe tin từ con trai, bà Thư Mai kích động từ phòng khách đi lên phòng dành cho khách trên tầng hai: “Chí Hoa, Diệp Tu gọi điện về, bảo con thứ Hai đến Phi Điểu làm còn làm phó phòng kinh doanh nữa đấy!”

“Dạ!” Thư Chí Hoa ở trong phòng dành cho khách chơi điện thoại nghe thấy tin tức này lại không hề vui mừng như bà nghĩ. Bà Thư Mai tưởng chị ta đang bận lên mạng nên cũng không nói gì, chỉ đi xuống lầu, gọi người lại đây giúp chị ta may đo quần áo, còn cả đặt làm giày.

Trong phòng dành cho khách, Thư Chí Hoa mặt mày rầu rĩ không vui gọi điện thoại cho người nhà ở nước Pháp xa xôi. Tuy là lệch múi giờ, nhưng cũng chỉ tầm bảy tám tiếng, Thư Chí Vinh đang ở câu lạc bộ đêm xem thoát y vũ nên vô cùng không muốn nhắc máy lên nghe: “Chị, chuyện gì vậy, nói mau đi.”

“Chị ghét Diệp Tu, vì sao nó không chết quách đi cho rồi.” Thư Chí Hoa tức giận nói.

Thư Chí Vinh không kiên nhẫn nói tiếp: “Cô đối với chị không tốt sao?”

“Dù có tốt thì cũng là cô thôi, chị còn phải nghe thằng Diệp Tu con trai cô sai khiến, mà không biết đâu, hôm nay nó còn dùng chuyện công việc để làm nhục chị.” Thư Chí Hoa nghiêng răng nghiêng lợi nói. “Nó không phải là tốt số mới có được ba mẹ tốt như vậy sao, dựa vào cái gì mà sai khiến nhà chúng ta.”

Thư Chí Vinh à một tiếng. Thư Chí Hoa nhân cơ hội nói tiếp. “Lần trước không phải là nó suýt chết sao? Nếu lần đó nó chết quách đi có phải tốt không, cô khẳng định sẽ đem giao công ty lại cho chúng ta.”

“Ừ!”

“Cho nên vì sao nó không chết thêm một lần nữa chứ!”

Lần này đáp lại tiếng cười the thé còn có tiếng Thư Chí Vinh hưng phấn hét. “Cởi đi, cởi đi, tốt lắm, chị thôi không nói nữa, có chuyện gì chị cứ nói với cô đi!” Hóa ra anh ta chẳng hề chú ý nghe Thư Chí Hoa nói chuyện.

Nghe tiếng cúp máy truyền qua di động, Thư Chí Hoa thất bại ném di động xuống đất. Chị ta chán nản mở cửa, lại phát hiện chị Kim đang đứng ngoài cửa cười tủm tỉm. Thư Chí Hoa hít vào một hơi, không biết chị Kim vừa rồi có nghe được lời mình nói hay không.

“Cô Thư, bà gọi cô xuống dùng trà.” Nhưng bộ dạng như chẳng hề biết gì của chị Kim lại khiến Thư Chí Hoa thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Chưa ngồi được bao lâu, Diệp Thắng Kiên đã gọi điện đến, bảo bà Thư Mai trang điểm rồi cùng ông đi dự tiệc, mặt khác, Diệp Tu đang cùng Giản Ái ở tạm trong hội sở của Nhạc Nhã Hiền vì nơi đó gần bệnh viện.

Sau khi Giản Ái tan tầm, Diệp Tu lái thẳng xe đến đón cô. “Trong khoảng thời gian này chúng ta sẽ ra ở ngoài, cho nên quần áo thay ra giặt đều phải mua mới lại.” Sau khi xuống xe, anh dắt vợ đi vào một cửa hàng bách hóa.

Giản Ái nhìn một chút: “Bách hóa Quốc Tô, hi! Em còn tưởng anh sẽ dẫn em đến tiệm thời trang độc quyền sang trọng nào đó chứ!”

“Em mà mặc quần áo như vậy, chỉ sợ tổng biên tập Đinh cũng không dám mời em.” Mặc quần áo mà giá còn cao hơn cả tiền lương, nhân viên như vậy ai dùng nổi. Diệp Tu đỡ cô dè dặt cẩn thận đi vào thang máy.

Giản Ái cười đẩy anh một cái. “Không cần phải để ý như vậy, em cũng có yếu đến mức đó đâu.”

Đến lầu ba bách hóa, nhân là ngày giảm giá đặc biệt, nên Giản Ái liền chọn ngay vài bộ đồ, Diệp Tu vừa muốn cầm đi tính tiền, Giản Ái đã lấy đồ của mình đi mà nói: “Anh còn không đi mau đi, hôm nay bách hóa giảm giá sốc, người xếp hàng đông lắm đấy. Anh qua tiệm ăn ở bên cạnh chờ em đi!”

Bà xã đã có lệnh, Diệp Tu không dám không theo, anh trực tiếp dúm cả thẻ vàng trong tay cho Giản Ái. “Mật mã là sinh nhật em.”

Trong túi Giản Ái cũng có một tấm thẻ vàng Diệp Thắng Kiên đưa cho, nhưng cô vẫn nhận thẻ của Diệp Tu. “Cám ơn ông xã!”

“Ngốc! Còn phải nói cám ơn với ông xã nữa sao?” Diệp Tu nhéo mặt cô một cái sau đó mới xoay người đi đến tiệm ăn bên cạnh.

Giản Ái đến quầy, phát hiện quả thực là có không ít người, hơn nữa loại người gì cũng có, lúc này có một gã nhìn tấm thẻ trong tay cô với ý đồ xấu, nhân lúc đông người liền vừa kéo bồ nhí của mình, vừa liều mạng muốn chen chúc đến bên Giản Ái. Nhưng không đợi gã sắp đến, một bàn tay to hữu lực đã lôi gã đi.

“Anh làm gì đấy?” Xem thân hình cao lớn của Diệp Tu trước mắt, gã kia không dám có hành động thiếu suy nghĩ.

“Anh lấn vợ tôi làm cái gì?” Diệp Tu nghiêm mặt nói gã. “Vì sao không xếp hàng.”

Lúc này một cậu chàng đi theo gã kia vừa vung quyền, vừa lớn tiếng nhắc nhở gã. “Sơn Kê đại ca, nhanh mang người qua đánh chết hần đi.”

Bốp vào một tiếng, Diệp Tu một tay bắt lấy tên lâu la, một tay vung thẳng nắm tay vào mặt hần. Một nửa bên mặt của tên lâu la lập tức đỏ bừng.

Gã được gọi là Sơn Kê vừa nhìn thấy thủ hạ của mình chịu thiệt liền quay đầu xông lên trước tính đá một cước vào người Diệp Tu. Diệp Tu cười lạnh một tiếng sau đó cả người nhoáng lên một cái, nhân tiện ột cái tát quật gã bay về phía tường thủy tinh. Thủ hạ cùng ả bồ nhí của gã thấy tình thế không ổn liền kéo nhau bỏ đi.

Giản Ái không sợ chết vỗ tay trầm trồ khen ngợi. “Chồng ơi cố lên!”

“Thêm dầu vào lửa đấy à!” Diệp Tu một tay kéo Giản Ái qua, một tay kéo cô đi tính tiền. “Sau này tốt nhất là anh lúc nào cũng ở bên cạnh em mới đảm bảo an toàn.”

Thanh toán xong, nhân viên quản lý của bách hóa cũng đến.

“Hần ta đánh người.” Sơn Kê chỉ vào Diệp Tu mắng to. “Mau kêu người bắt hần lại đi.”

“Xem băng theo dõi đi!” Diệp Tu phủi ầu phục gọi điện thoại kêu luật sư của mình đến. “Cùng nhân viên bách hóa xem băng theo dõi, số tiền bồi thường tổn thất của anh Sơn Kê này tuyệt đối không được giảm một phân.”

Nghe nói như thế, Sơn Kê tức đến nghẹn thở. “Phải là mày bồi thường cho tao kia!”

Diệp Tu nói xong liền trực tiếp kéo Giản Ái đi, đến khoe mắt cũng không thèm liếc gã một cái. Bên ngoài bách hóa, một số thủ hạ của Sơn Kê đã tụ tập sẵn. Nhưng không đợi bọn họ động thủ, đã bị Diệp Tu gọi bảo vệ tới đuổi đi không chút khách khí.

Đợi sau khi Sơn Kê từ bách hóa xuống đã là đêm khuya, thủ hạ của gã vội vã báo cáo tình hình: “Đại ca, người này tên là Diệp Tu, là lãnh đạo Nhạc Nhã Hiên, nghe nói lai lịch không nhỏ, lần này chúng ta xem như xui xẻo đi.”

Sơn Kê giận cá chém thớt lập tức cho thủ hạ một bạt tai. “Tao mà chịu thiệt thì về sau còn làm đại ca của chúng mày làm gì!!! Mau, mặc kệ hắn lai lịch bao lớn, nhất định phải dò la cho được tình hình của hắn. Tao không tin, lũ nhà giàu không có mấy kẻ bại hoại tồn tại.”

64. Chương 64

Sơn Kê sau khi cất lời thề ngày hôm sau liền ngay lập tức tự mình dẫn người đi theo dõi Diệp Tu. Diệp Tu vừa đúng lúc lại phải đến công ty Phi Điều. Vừa đến liền chạm mặt bà Thư Mai đang dẫn theo Thư Chí Hoa vênh vác tự đắc đi nhận chức. Nhìn thấy Thư Chí Hoa phô trương như vậy, Sơn Kê theo đoàn xe của Diệp Tu đến tận cửa công ty Phi Điều liền chạy đi tìm bảo vệ hỏi thăm tình hình.

Bảo vệ nhìn thoáng qua Sơn Kê đang lăm la lăm lét thì không khỏi tức giận nói: “Cô ấy là người rất quan trọng công ty. Không thấy cô ấy là do mẹ của tổng giám đốc Diệp đích thân dẫn tới sao?”

“Vậy cô ấy là gì của tổng giám đốc Diệp vậy?” Sơn Kê nịnh nọt hỏi tiếp.

“Hình như là chị của tổng giám đốc Diệp đấy!” Bảo vệ nói đến đây thì đột nhiên cảnh giác. “Anh hỏi nhiều như vậy làm gì?”

“Chỉ là anh em tui lạt lủt nữa sẽ vào phỏng vấn, cho nên muốn hỏi thăm nội tình thêm một chút ý mà.”

“Công ty có tuyển người sao?” Bảo vệ thoáng thấy quản lý nhân sự đang từ trong thang máy đi ra liền chạy đến hỏi. “Quản lý, có người đến phỏng vấn.”

Phỏng vấn??!! Vị quản lý nhân sự vỗ đầu: “À, chỉ là tuyển người quét tước vệ sinh toilet thôi! Bảo ai đó phỏng vấn đại một vài câu cũng được.”

Cứ như vậy Sơn Kê quang vinh trở thành một gã quét tước vệ sinh toilet cho công ty Phi Điều. Nhưng trái với ý đồ của Sơn Kê, Diệp Tu trong khoảng thời gian này đều cùng Giản Ái ở tại Nhạc Nhã Hiên, nơi đó bảo vệ nghiêm ngặt không nói, hiện tại hai người ra vào đều có bảo vệ đi theo cho nên không thể ra tay, cho nên gã chỉ có thể ra tay với những người khác.

Không đề cập tới chuyện Sơn Kê sau khi vào công ty Phi Điều có thể toàn tâm toàn ý làm một người xứng đáng với vị trí nhân viên vệ sinh mà quét tước sạch sẽ toilet hay không, ngược lại Thư Chí Hoa vào công ty Phi Điều làm việc thì cứ như là cá gặp nước. Thời gian làm việc có thể chơi game, lên mạng, nói chuyện phiếm, lúc tâm trạng khó chịu, chị ta còn có thể tùy tiện mắng chửi người khác, ngoài phòng kinh doanh, chị ta còn có thể nói xéo đến những nhân viên phòng PR xinh đẹp hơn chị ta. Điều duy nhất không được hoàn mỹ là tiền lương quá ít, vốn ban đầu cũng không tệ lắm, thử việc năm ngàn tám trăm tệ, đậu được kỳ thi tuyển dụng thì tám ngàn tệ. Nhưng Thư Chí Hoa lại mãi lo so kè với nhân viên phòng PR cho nên hôm nay một chiếc váy của Pháp, ngày mai lại toàn thân hàng hiệu của Mi, ngày kia lại đến thời trang Italy. Danh tiếng của đại tiểu thư đúng là không tồi, nhưng mà hầu bao lại từ từ xẹp đi.

Hôm nay, chị ta lại gọi điện cho bà Thư Mai làm nũng. “Cô! Giản Ái là con dâu cô có tận hai tấm thẻ vàng, vì sao cháu là cháu gái cô mà đến một tấm cũng không có.”

Bà Thư Mai vừa nghe liền vội vàng gọi điện cho Diệp Tu. “Con trai, vợ con có hai tấm thẻ vàng đúng không, có thể nhường cho chị họ con một tấm không?”

Diệp Tu đang làm việc nghe thế liền lập tức nói: “Con không quyết định được, mẹ tự đi hỏi ba xem có cho được một tấm không!” Sau khi nói xong anh trực tiếp cúp máy.

Nghe thấy giọng điệu con không tốt, bà Thư Mai lại chuyển sang gọi điện cho chồng, lúc này bà liền thay đổi sang phương thức khác. “Ông xã à! Con dâu chúng ta bình thường rất tiết kiệm đúng không?”

Diệp Thăng Kiền đang đeo tai nghe Bluetooth đánh golf nghe thể thì suýt chút đánh chệch. “Bà nó, bà rút cuộc cũng phát hiện ra phẩm chất tốt của Giản Ái rồi à.”

“Cho nên, nó dùng hai tấm thẻ vàng thì quá phí, có thể lấy một tấm cho Chí Hoa không!” Thư Mai dè dặt cẩn trọng mở miệng.

Diệp Thăng Kiền đắn đo suy nghĩ một lát: “Hay là bà cho nó cái thẻ của bà đi!”

Cạch! Lời này khiến bà Thư Mai phải tức giận mà trực tiếp cúp máy. Thư Chí Hoa nhận được tin tâm trạng càng khó chịu, nhưng miệng mồm vẫn phải ngọt ngào như mật ứng phó với bà Thư Mai xong mới cúp máy. Cho nên chị ta vừa cúp máy xong liền chạy thẳng tới toilet phát tiết tâm lý cùng hai nhu cầu sinh lý quan trọng. Vừa khéo, chờ chị ta đi ra, Sơn Kê huyết sáo cả lơ phát phơ xách chổi đi quét dọn.

“Đứng lại!” Thư Chí Hoa có một câu danh ngôn là chị ta không tốt thì người khác cũng đừng hòng tốt được, đặc biệt là người nhân viên chức vụ vô cùng thấp trước mắt, chị ta rất thích bắt nạt những nhân viên vệ sinh này. “Anh có biết bên trong toilet nó thối thể nào không, anh làm việc kiểu gì vậy, anh có còn muốn làm việc ở đây nữa không!” Nước miếng của chị ta văng tứ tung, chỉ thiếu mỗi việc lấy ngón tay mà chỉ vào mặt Sơn Kê.

“Nhưng tôi chỉ phụ trách quét dọn tầng trệt ạ!” Sơn Kê này đã phải tốn tận năm ngàn tệ, vất vả lắm mới đổi được với người chịu trách nhiệm quét dọn toilet.

“Anh còn cãi, anh còn dám cứng miệng! Bảo anh làm thì anh phải đi làm, anh có biết bây giờ cái gì là không thiếu nhất không, chính là người đẩy.” Thư Chí Hoa hùng hổ mắng. “Trừ phi anh không muốn làm.”

“Chị!” Sơn Kê ấy cũng bắt đầu nổi nóng!

“Tôi, tôi làm sao?” Thư Chí Hoa tiếp tục mắng. “Có bản lĩnh thì anh nghỉ việc đi, nếu muốn làm việc thì anh ngoan ngoãn đi quét toilet cho tôi đi!!!”

Được rồi! Vì nghiệp lớn bắt cóc! Bây giờ giờ mình chỉ có thể nhịn. Sơn Kê cầm chổi đi vào toilet.

“Nhìn cái bộ dạng nghèo đói của anh thì cũng chỉ xứng dọn toilet.” Nhìn thấy gã ngoan đi vào, Thư Chí Hoa thỏa dạ lại nhịn không được nói một câu ác độc.

Nghe thấy câu đó, Sơn Kê nắm thật chặt tay, hận không thể xoay người một cái, đá phăng Thư Chí Hoa vào toilet. Sau khi tan tằm, Sơn Kê toàn thân hôi thối gọi điện thoại cho thuộc hạ: “Kế hoạch có biến động, ngoài Diệp Tu, chúng ta còn phải bắt cóc Thư Chí Hoa!!!” Mẹ nó chứ, đợi gã thành công bắt cóc được ả Thư Chí Hoa này nhất định sẽ bắt ả ngày nào cũng phải dọn toilet cho hắn.

Buổi tối, Thư Chí Hoa trở về nhà họ Diệp lại phát hiện Diệp Tu cùng Giản Ái đã lâu không về lại xuất hiện trong nhà. Thấy Diệp Thăng Kiền không có ở đó, Diệp Tu cũng đã lên lầu thay quần áo, Thư Chí Hoa liền lập tức đồn cái giọng chua lè ra mà xỉa xói Giản Ái: “Ôi, bà bụng lớn đã về. Trong bụng là một, bên ngoài là một nữa, đến thẻ vàng cũng có tận hai tấm, đúng là tốt số mà!”

Giản Ái vẫn thản nhiên ăn một trái nho mới nói: “Đúng vậy đó chị họ, chị không phải cũng như vậy sao, tuy là làm ở phòng Kinh doanh nhưng mà đến nhân viên vệ sinh ở phòng Hậu cần cũng dám mắng.”

Thư Chí Hoa quay phắt lại, “Làm sao cô biết?”

“Nếu muốn người ta không biết thì tốt nhất là đừng làm!” Giản Ái đứng lên lấy tay đỡ thắt lưng. Hành động này chọc Thư Chí Hoa thâm mắng, bụng còn chưa có lớn đâu mà cứ đi khắp nơi khoe khoang!

Khoe khoang, cái lớn nhất còn chưa có khoe đâu.

Diệp Tu thay đồ xong từ trên lầu đi xuống: “Sau khi chị họ vào công ty, hình như chuyện gì cũng muốn quan tâm, hôm nay đến nhân viên vệ sinh cũng phải quản lý.”

Bà Thư Mai không biết nội tình vội vàng nói tiếp: “Chị họ con làm việc luôn có trách nhiệm, A Tu nếu con đã biết vậy thì con xem khi nào thì tặng cho con bé thêm một chút tiền lương đi!”

Diệp Thăng Kiền cười tủm tỉm hướng phía vợ nói. “Tu Tu đã nói với tôi, quả thật, Chí Hoa chỉ lĩnh về chút tiền lương cũng thật sự là quá ít.”

Bà Thư Mai lập tức vui mừng quá đỗi nói: “Vây việc này không nên chậm trễ, ngày mai cho tăng luôn đi!” Mặt chồng mình lúc này sao nhìn đẹp trai thế nhỉ.

“Vâng ạ!” Diệp Tu sửa sang lại cổ tay áo một chút, chậm rãi nói: “Tăng thêm một vạn tệ, nhân tiện điều về phòng Hậu cần, tiếp quản mọi mặt.” Giọng anh không hề ngắt ngứ, xem ra là đã sớm có dự tính.

Thư Chí Hoa nghe được tăng lương liền vô cùng hí hửng, bỗng nhiên lại nghe thấy bị điều về phòng Hậu cần, chị ta làm sao có thể đồng ý. Phòng Hậu cần là chỗ nào chứ, là nơi toàn việc không ai quản lí của công ty, tràn ngập nơi đó đều là mấy chuyện linh ta linh tinh, nghe nói lớn thì điều hòa, nhỏ thì đến giấy vệ sinh cũng phải quản. Hơn nữa bình thường làm tốt không có ai biết, làm không tốt là lập tức có người trách móc. “Con không cần tăng lương đâu.” Giọng chị ta cũng coi như là rõ ràng. “Không cần làm cho em họ với dưỡng thêm phiền đầu ạ!”

“Chí Hoa đúng là hiểu chuyện!” Bà Thư Mai cảm động ôm Thư Chí Hoa sau đó khoe với Diệp Thắng Kiên. “Cháu gái tôi không tồi đúng không!”

“Đúng là không tồi!” Diệp Thắng Kiên gật đầu, nếu không nhắc tới năng lực làm việc thì Thư Chí Hoa là một cái bình hoa không sai.

“Vây ông xã!” Bà Thư Mai vội vàng làm nũng nói: “Buổi đầu giá châu báu đêm nay, chúng ta dẫn Chí Hoa cùng tham dự đi!”

“Được thôi!” Diệp Tu đang cẩn thận kéo Giản Ái cùng nhìn ba mình mà cười. “Chỉ cần đến lúc đó chị họ đừng để ý đến chuyện không có tiền mua đồ là được.”

Cũng đêm đó, Sơn Kê đang chơi mạt chược thì thuộc hạ gã kích động đi đến nói: “Đêm nay có buổi đầu giá, nghe nói Diệp Tu mang vợ đi theo, đại ca có muốn đi xem có cơ hội bắt cóc Diệp Tu hay không, thân phận để vào trong đó em đều chuẩn bị hết rồi. Chỉ chờ anh lên tiếng thôi.”

“Tao với thằng Diệp Tu thề không đội trời chung, đương nhiên là phải đi.” Sơn Kê chơi mạt chược thua tiền đang lo phải đem vàng thật bạc trắng trong tay giao cho người ta, nghe vậy, gã tất nhiên là đập bàn đứng lên. “Các vị, tôi có việc phải đi trước.” Nói xong cũng không để ý đến sáu bàn tay muốn giật tiền trên bàn, quang minh chính đại chạy đi trốn nợ.

Chờ gã đi rồi, ba người cùng chơi mạt chược với gã cũng giận dữ đứng lên. “Đã từng gặp không biết bao nhiêu kẻ trốn nợ, nhưng chưa bao giờ gặp kẻ nào trốn nợ mà lại làm như không có việc gì như vậy. Đi, nó đã thích vô lại thì chúng ta cũng sẵn khoái mà đi tố cáo nó.”

Đáng tiếc lời này không kịp lọt đến tai Sơn Kê. Bởi vì gã chỉ lo bàn bạc với thuộc: “Bây giờ chúng ta lấy thân phận đại gia hay là nhân vật nổi tiếng để đi vào?!”

“Đại ca, anh có thể chọn đi dọn toilet hoặc là làm phục vụ.”

“Vì sao lại là thân phận thấp như vậy?” Sơn Kê phát hỏa, đập một phát lên đầu thuộc hạ.

Thuộc hạ Sơn Kê vội vàng lấy tay che đầu: “Nhưng mà tiền lương cao lắm đó.” Gần đây giang hồ làm ăn không được tốt cho lắm, chỉ có thừa dịp cảnh sát nghỉ ngơi mà tính lấy chút phí bảo kê, cho nên chỉ có đi khắp nơi tìm mấy việc vặt để chi trả chi phí sinh hoạt.

“Nhưng chúng ta là cướp, là phải làm những việc lớn như bắt cóc.” Sơn Kê cảm thấy rất mất thể diện.

“Thỉnh thoảng cũng có thể vừa bắt cóc, vừa nhận tiền công.” Thuộc hạ Sơn Kê tiến đến gần nói: “Anh cứ làm phục vụ đi, việc đó nhẹ nhàng, còn em sẽ đi dọn toilet, bởi vì nơi đó có rất nhiều người uống say đi vào đó nôn, lúc bọn họ mơ mơ màng màng sẽ cho tiền toa nhiều nhất.”

“Không cần, mày làm phục vụ, tao đi dọn toilet.” Sơn Kê hiên ngang lăm liết nói: “Tao là đại ca, đương nhiên phải xung phong chỗ quan trọng ở nơi bẩn nhất khổ nhất.”

Bên kia, trước cửa phòng đầu giá Diệp Thắng Kiên dẫn theo bà Thư Mai, Diệp Tu kéo Giản Ái xuống xe.

“Chào buổi tối.” Phục vụ đứng ở cửa tươi cười mở cửa cho bọn họ: “Hoan nghênh mọi người đã đến.”

Nhưng Thư Chí Hoa trang điểm xinh đẹp đi theo phía sau bọn họ lại bị phục vụ ngăn lại. “Cô ơi, xin cô cho xem thiệp mời.”

“Bọn họ đều không đưa vì sao tôi lại phải đưa.” Thư Chí Hoa xoay khuyên tai kim cương trong tai sau đó ỷ thế ép người hỏi.

“Hai ông Diệp đây đều là danh nhân của thành phố.” Phục vụ mặc dù lễ độ, nhưng ánh mắt lại lộ rõ vẻ khinh thường. “Thân phận của họ đã là thiệp mời. Trái lại thường có mấy cô nàng thân phận không rõ ràng thích lợi dụng lẽo đẽo theo sau doanh nhân tính đục nước béo cò nhằm chuồn vào để câu chàng rể vàng.”

“Cô!” Giọng Thư Chí Hoa đã tận lực thăng đến quãng tám. “Rõ ràng là mắt chó nhìn người thấp. Tôi chính là đi cùng với họ đấy.” Chị ta đang muốn làm ầm lên thì may mắn bà Thư Mai quay đầu nhìn không thấy cháu gái lại vội vàng đi ra. “Chí Hoa còn không vào à!”

“Cô ơi, bọn họ mắt chó nhìn người thấp không cho cháu vào.” Thư Chí Hoa đầy bụng ủy khuất vừa hay tìm được chỗ trú.

“So đo làm cái gì, mau vào đi.” Bà Thư Mai không khỏi phân bua, kéo Thư Chí Hoa đi vào.

Ngược lại người nhân viên phục vụ nghe Thư Chí Hoa trái một câu mắt chó, phải một câu mắt chó liền vội vàng ở thấp giọng nói sau lưng chị ta. “Đi theo tới mà cũng hống hách như vậy, đúng là cái đồ thùng rỗng kêu to.”

Thư Chí Hoa nghe thế liền vội vàng giơ cao tay tính vung xuống. Giản Ái nhìn thấy liền khinh thường nói: “Chị họ, hôm nay chị ăn mặc long trọng như vậy, phải để ý tổ chất đấy.”

Cha con nhà họ Diệp nghe xong cũng vô cùng đồng ý gật đầu. Không thể làm gì hơn, Thư Chí Hoa đành phải oán hận buông tay xuống.

Sau khi vào trong, vật phẩm bán đấu giá cũng đã được đưa ra. Trong đó Diệp Thắng Kiền chỉ vào một bức tranh thêu bách thử thiên tôn (trăm con ngàn cháu) khảm ngọc trai trên sân khấu nói. “Ba cũng muốn có bức tranh này.”

Diệp Tu vừa thấy liền vội vàng lắc đầu. “Ba, lý tưởng của ba rất không hiện thực, con không có nhiều thời gian như vậy.”

Thư Chí Hoa nghe vậy liền nhìn thoáng qua Giản Ái, lạnh nhạt nói. “Không rảnh hay là có người quản chặt quá.”

Giản Ái đang xem một tác phẩm dùng Dương Chi bạch ngọc khắc thành hình một em bé mũm mĩm quay đầu lại nói với chị ta. “Nếu chị họ muốn, sau này có thể bảo anh rể làm.”

Thư Chí Hoa vừa nghe liền im bật không nhắc tới nữa. Nhưng không lâu sau, chị ta đã tức đến suýt chút hộc máu. Bởi vì Diệp Tu lấy được em bé bằng ngọc mà Giản Ái thích khiến cô rất vui, Diệp Thắng Kiền cũng thắng được bức tranh bách thử thiên tôn, các thứ cực phẩm quý nhất, trang sức đắt nhất buổi đấu giá đều mua cho Giản Ái, cả bà Thư Mai đều lấy được một bộ ngọc trai cho Giản Ái đeo để định kinh, an thai.

Nhìn thấy Giản Ái vui sướng, răng nanh Thư Chí Hoa lại siết chặt, vừa khéo có phục vụ bưng khay bưng rượu đi tới, chị ta liền một mạch uống liên tục vài ly. Bởi uống khá nhiều nên chị ta liền thấy choáng váng, chỉ chốc lát sau là ầm ỉ đi vào toilet.

Lúc này ở cửa toilet, Sơn Kê đang đứng tựa vào khung cửa vui sướng xoèn xoẹt đếm một sấp tiền bo. Vừa đúng lúc này, bộ dạng sáng khoái của gã lại đập vào trong mắt Thư Chí Hoa. Một lát sau, chị ta lại nổi sùng mặt đỏ tía tai, đang lo tìm không thấy người để chửi: “Khốn kiếp, anh, anh dám chạy tới chỗ này làm thêm.”

Sơn Kê cũng hết hồn. Sao lại là ả ta. Con mụ khốn kiếp này.

“Cô nhận nhầm người rồi.” Sơn Kê gấp rút xoay người chui vào toilet.

Nhưng vừa định tiến vào, đã bị Thư Chí Hoa nắm cổ áo lôi lại: “Cho dù tôi có nhìn nhầm thì anh vẫn là dọn toilet.”

Nói không sai, nhưng người ta gọi đó là chịu khổ nhân tiện kiếm chút tiền bo.

“Anh hiện tại có tiền là giỏi lắm à! Tiền thu được từ trong toilet thì đều là tiền dơ bẩn.” Thư Chí Hoa chẳng phân biệt tốt xấu tiếp tục chửi rửa.

Đúng là tiền bo có thể nhịn chứ bà tám thì không. Trong lòng Sơn Kê bắt đầu dấy lên ngọn lửa giận ngập trời. Tức đến sắp chết người rồi!

Cho nên chờ Thư Chí Hoa đi rồi, Sơn Kê vừa quét toilet vừa gọi điện cho đám anh em thuộc hạ. “Mẹ nó chứ! Bất không được Diệp Tu thì có thể bắt Thư Chí Hoa đi dọn toilet trước.”

65. Chương 65

Sơn Kê ở trong toilet thối đến ngạt thở gọi điện thoại, bên kia Thư Chí Hoa uốn éo trở về phòng đấu giá, thấy Diệp Tu lại lần nữa thắng được một bộ kim cương màu phấn thì lại không khỏi ghen tức tận trời. “Lãng phí, lãng phí tiền quá.”

Giản Ái không phải chỉ có một cái cổ, hai cái tay, hai lỗ tai, cộng thêm một cái bụng đã lộ rõ thôi sao, dùng nhiều châu báu trang sức bán đấu giá như vậy không khéo lại thành cái cây trưng bày thôi.

Lần này người lên tiếng lại là bà Thư Mai: “Tu Nhi đừng có nghe chị họ con, cứ đấu thêm vài bộ kim cương vàng nữa đi.”

Đến cô cũng nói giúp. Thật buồn cười quá đi.

“Cô, cô có biết Châu Phi còn có rất nhiều người không có cơm ăn, không có quần áo mặc không vậy!” Cô bảo con trai cô ném nhiều tiền như vậy vào mua trang sức đắt tiền, cẩn thận thiên lôi đánh đấy.

“Chị họ, chị chắc chắn là không cần đấu giá thêm một bộ trang sức nữa.” Diệp Tu nghiêm túc hỏi.

Thư Chí Hoa tức đến đầu lưỡi cũng lớn: “Tất nhiên là chắc, nhưng cậu mà chịu nghe sao?”

Lời vừa nói xong, bà Thư Mai lập tức ném cho chị ta một ánh mắt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Ánh mắt gì đây chứ. Chị ta tuy có tư lợi, nhưng cũng là kẻ biết đạo lý không phải sao? Đừng nhìn chị ta bình thường keo kiệt, thỉnh thoảng lại xấu xa, thích tự cao tự đại. Nhưng mà quan điểm về giàu nghèo, cơ bản cũng hợp thời.

“Vậy thì cứ nghe theo chị họ con đi, không cần đấu nữa.” Diệp Thắng Kiên cất giọng điệu cảm thán, giống như là đang nói, hiềm có, hiềm có!

Diệp Tu lại nhìn thoáng qua bà Thư Mai: “Mẹ, mẹ thì sao.”

Bà Thư Mai thì cứ như là Ultraman nhìn mèo ăn cá, mày thích nhưng tao khó chịu. “Mẹ mặc kệ.”

“Cũng được! Ba so với một, để xem Giản Ái, cô ấy có chịu đồng ý không đây?” Thư Chí Hoa vui vẻ nói.

“Đồng ý chứ.” Giản Ái ẩn ý liếc Thư Chí Hoa, cứ như vừa mới quen chị ta vậy. “Không ngờ chị họ cũng có mặt thuần khiết như vậy đấy. Diệp Tu, chị họ đã nói không cần đấu cho chị ấy thêm một bộ trang sức nữa thì thôi mình đừng đấu nữa nhé!”

“Cô nói, bộ trang sức này là đấu cho tôi?” Thư Chí Hoa vội vàng bắt lấy tay Giản Ái.

Giản Ái gỡ tay chị ta ra. “Đúng rồi, chứ chẳng lẽ đấu cho em, mẹ nói nếu còn đấu cho em nữa thì chắc em sẽ thành cái cây trưng châu báu mất, cho nên mẹ mới bảo Diệp Tu đấu cho chị một bộ, coi như là quà cưới sớm cho chị.”

Bây giờ hối hận có còn kịp không? Quá muộn rồi, Diệp Tu đã đem giao bảng đấu giá lại cho nhân viên.

Vẫn còn cô. Thư Chí Hoa vội vàng giữ chặt tay bà Thư Mai.

Quá muộn rồi. Bà Thư Mai thở dài: “Con đúng là thật thà quá, tiền là em họ con bỏ ra mà con lại không chịu.”

Diệp Thăng Kiền lại xen vào nói: “Chí Hoa hiếm khi nghĩ được như vậy là chuyện tốt, ít ra nó còn biết ở châu Phi có những người không có cơm ăn.” Nhưng mà người ta có bánh mì.

“Hơn nữa nó còn biết người ta không có quần áo mặc.”

Nói xàm à! Trời nóng như vậy, đương nhiên là không mặc quần áo sẽ mát mẻ hơn.

Lúc này bà Thư Mai liếc Giản Ái, ý muốn cô ra hòa giải.

“Có điều chị họ xinh đẹp như vậy mà trên người chỉ có một bộ kim cương hồng thì chắc là chị ấy sẽ không vui đâu.” Quả nhiên thời khắc mấu chốt, Giản Ái không thể không hiện thân.

Em dâu, Thư Chí Hoa suýt chút rơi lệ, trước kia đối xử với em tệ quá, chúc em sớm sinh quý tử nha!

“Như vậy đi! Diệp Tu cũng muốn chứng tỏ tôi cũng không thể thua được, “Tháng này anh được chuyển một ngàn tám trăm hai mươi lăm tệ tiền lương, mặt khác sếp còn cho thêm năm tệ tiền thưởng cho tròn số. Nói là tiền lì xì cho con cưng của anh. Anh sẽ mượn số tiền này mua thêm cho chị họ một cái dây chuyền ngọc trai!”

Chút tiền cất ấy, cậu cứ cất mà dùng đi! Thư Chí Hoa tỏ vẻ khinh thường, nhìn người cô bắt đầu béo lên rồi đấy, cẩn thận sinh non nha!

Dường như nghe được tiếng lòng của chị họ, Diệp Tu trầm ngâm một chút nói. “Một cái không đủ. Mua thêm một cái nữa đi!”

Thì ra cá mập cũng sẽ trở mình một lần nữa trở thành cá trắng trong sóng. Ánh mắt Thư Chí Hoa bắt đầu long lên.

“Tiền lương của anh ít như vậy, nếu thật sự muốn mua một bộ ngọc trai tốt chắc không đủ đâu!” Giản Ái không phải không có lo lắng.

Chồng cô sẽ không thêm tiền à!

“Em yên tâm!” Quả nhiên Diệp Tu giữ chặt tay Giản Ái. “Anh có cách. Anh chắc chắn sẽ để em mua đủ một bộ cho chị họ.”

Trên đường cái, chợ đêm vẫn chưa dọn. Các tiểu thương vừa bày hàng vừa hắng giọng rao. “Mại zô, mại zô, ngọc trai đây, đừng bỏ lỡ, mười tệ ba chuỗi, mười tệ ba chuỗi đây. Bán lỗ vốn đây, giá nhảy lầu đây. Ông bà anh chị cho em ít tiền vốn để về nhà đi.”

Diệp Tu kích động kéo Thư Chí Hoa tới xem, anh nói. “Chị họ, chọn với xem cho đã đi. Đừng ngại.”

Còn Giản Ái thì không ngừng cò kè trả giá với anh bán hàng: “Tôi mua mười chuỗi thì khuyến mãi thêm một đôi khuyên tai nữa nhé.”

“Chị ơi, em hiện tại đã bán lỗ vốn rồi đấy, thực ra bây giờ chị mua một cái, em cũng đã thiệt một đồng rồi. Chị thương em còn có vợ con đi mà.”

“Còn có vợ con nữa chứ.” Thư Chí Hoa tiếp lời: “Cho nên Giản Ái, chúng ta tốt nhất là đừng mua nữa, để anh ta khỏi phải lỗ.”

Anh bán hàng vừa nghe liền lập tức sốt ruột: “Tặng khuyên tai thì tặng khuyên tai.”

“Oke!” Diệp Tu gật gù đầu. “Đúng là rất đáng giá.”

Anh bán hàng nghe thế vội vàng nhận ba mươi tệ từ Giản Ái, sau đó giao mười chuỗi ngọc trai, một đôi khuyên tai cho Thư Chí Hoa, thanh toán xong, anh chàng kia liền biến đi nhanh như chớp.

Thư Chí Hoa ở bên cạnh nhìn đám dây chuyền vừa lấy, mới phát hiện làm gì có ngọc trai, tất cả đều là ngọc nhựa hết, thế là lại không kiềm được mắng: “Đồ khốn kiếp! Đồ giả. Đồ giả.”

“Mấy chục tệ mà muốn mua ngọc trai, mơ à!” Anh chàng bán hàng kia sau khi đã chuồn đi xa quay người quăng lại câu này rồi hòa mình vào màn đêm. Với cái tốc độ cùng thời cơ kia thì đúng là có thể sánh với Obama khi thắng giải Nobel Hòa bình.

“Em họ, em xem, đây là đồ giả.” Thư Chí Hoa cầm ngọc trai không phải không uất ức nhìn Diệp Tu, rồi nhìn Giản Ái, dù sao cô cũng ít tiền hơn em họ.

Diệp Tu cười mỉm nhìn Thư Chí Hoa nói. “Giả thì giả, ít nhất cũng là tâm ý của tụi em, tục ngữ cũng có nói, của ít lòng nhiều. Lòng ngỗng cũng có thể nặng tựa thái sơn thôi.”

Giản Ái lệ rơi đầy mặt nắm chặt tay Diệp Tu, chồng tốt của em, tuy rằng anh dùng sai thành ngữ, nhưng vẫn là bảo vệ ví tiền của em!

Thư Chí Hoa thấy vậy, hướng lỗ mũi lên trời hừ lạnh một tiếng sau đó xoay người bước đi. Không mua nữa thì không mua nữa, phải đi tìm cô kiện mới được.

Ở trên xe, bà Thư Mai nhìn khuôn mặt không cười nổi của Thư Chí Hoa, quả nhiên liền đau lòng nói. “Sao Giản Ái lại kiết vậy chứ! Hàng giả như vậy, Chí Hoa làm sao mà đeo được cơ chứ.”

“Giản Ái cũng có nói là cho con bé đeo đâu.” Diệp Thắng Kiên buồn cười nhìn Thư Chí Hoa đang núp trong lòng bà Thư Mai mà bĩu môi. “Lúc trước chẳng phải chúng ta cũng dùng mấy thứ hạt châu này để rèm cửa đó sao, lát nữa đừng bảo người ta mua nhiều thêm chút nữa cho Chí Hoa làm rèm cửa nhé.”

“Dượng!” Ai mà thêm cái rèm cửa chứ, cháu muốn mặt tiền cửa hàng kìa.

“Chí Hoa, đừng nói dượng không nhắc con. Xuống xe rồi con nhớ tìm Giản Ái cảm ơn đấy.”

“Mua đồ giả còn phải tìm Giản Ái cảm ơn nữa sao?” Bà Thư Mai bất mãn.

“Ít nhất cũng phải nể mặt Diệp Tu mà làm như vậy, hiện tại Chí Hoa là đang là cấp dưới của nó.”

“Chí Hoa là chị họ nó, chẳng lẽ nó sẽ làm khó con bé sao, ông nghĩ nhiều quá rồi.” Bà Thư Mai phản đối.

Sau khi xuống xe, Thư Chí Hoa nhìn thấy Giản Ái vẫn héch mặt lên trời mà đi. Diệp Tu mỉm cười đi bên cạnh Giản Ái, dường như không có ý kiến gì với thái độ của chị ta. Ngày hôm sau, Thư Chí Hoa đeo bộ trang sức kim cương hồng đi làm liền lập tức thu hút tầm mắt từ bốn phương tám hướng vọng về.

“Đại tiểu thư đúng là đại tiểu thư, tuy rằng không phải họ Diệp, nhưng có cô làm chỗ dựa, đi làm lúc nào cũng đeo vàng đeo bạc.” Nhân viên trong công ty âm thầm bàn tán.

Thư Chí Hoa nghe xong lại càng đắc ý đi lại khắp công ty. Buổi chiều sau khi chị ta đeo trang sức đi một vòng hết tất cả các phòng, Thư Chí Hoa thành công được chuyển về lại phòng Kinh doanh, lúc này trưởng phòng Kinh doanh – Lưu Cẩm mỉm cười nói với chị ta: “Hôm nay chị thật sự rất đẹp.”

“Cảm ơn!”

Lưu Cẩm vừa sửa sang lại giấy tờ trong tay, vừa cười nói. “Sáng nay chị không có ở trụ sở chính nên không biết có một anh chàng vì mãi nhìn theo bóng chị mà ngã nhào vào thùng rác của công ty đấy.”

Thật chứ, là anh chàng đẹp trai tài năng nào mà bất cẩn thế? Thư Chí Hoa đột nhiên thấy đau lòng.

“Nghe nói là một anh chàng quét dọn toilet.”

Nhân viên vệ sinh? Nói đùa à. “Nhân viên vệ sinh thì làm sao có thể tùy tiện nhìn tôi chứ. Đúng là xúi quẩy.” Thư Chí Hoa phun ra một tràng rồi lại tiếp tục phong tình vạn chủng xoay thắt lưng đi so kè về đẹp với người bên phòng PR.

Lúc này, Sơn Kê đang hưng phấn trốn ở trong toilet vui mừng gọi điện thoại cho đám thuộc hạ. “Nhất định phải mau chóng bắt được Thư Chí Hoa, ả này thực không phải là hạng có tiền bình thường, hôm nay lại còn đeo kim cương hồng đi làm. Thật là, bảo người ta không cướp cũng khó.”

Đúng lúc này lại có tiếng bước chân vọng đến, Sơn Kê vội vàng cúp máy.

“Trác Cơ Sơn ra nhận tiền lương.”

Hóa ra là gọi gã đi lấy tiền lương. Há há, không ngờ tiến hành công cuộc bắt cóc mà cũng có thể được lĩnh lương. Gã vui vẻ đi về phòng Tài vụ, đến cùng lúc với gã còn có Thư Chí Hoa. Sơn Kê vừa thấy chị ta liền vội vàng nhường đường. Thư Chí Hoa cao ngạo đi thẳng.

Nhưng nhân viên Tài vụ thấy Thư Chí Hoa lại áy náy nói: “Chị Thư, em xin lỗi, hôm nay không có tiền lẻ, nên không phát lương cho chị được.”

“Cô có thể phát số chẵn trước cũng được.” Thư Chí Hoa không đồng ý.

“Ngại quá, bởi vì chị Thư thường xuyên đi muộn về sớm, lại còn bỏ bê công việc cho nên tổng giám đốc Diệp đã đặc biệt dặn dò, chị là chị họ của anh ấy nên phải trừ gấp ba lần quy định.” Nhân viên Tài vụ tiếp tục ngượng ngùng nói: “Cho nên tính hết ra thì chị chỉ còn lại tổng cộng mười chín tệ ba xu. Chỗ của em đều toàn là tờ trăm tệ nên không có tiền lẻ.”

Mặt Thư Chí Hoa từ trắng chuyển sang xanh sau đó lại chuyển sang hồng. Ở bên kia Sơn Kê lại vui vẻ rạo rực nhận lương từ tay nhân viên Tài vụ. Không ngờ nha, Phi Điều chẳng những phúc lợi tốt, mà tiền lương lại còn cao nữa, chỉ là một nhân viên vệ sinh mà ngoài ăn cơm miễn phí, giữa tháng còn có phí trà lạnh, phí cắt tóc, trợ cấp thuê nhà... Khoảnh khắc cầm tiền mặt trong tay, Sơn Kê cảm động đến suýt chút đã nghĩ từ đây về sau sẽ đi dọn toilet kiếm sống. Nhưng mà gã quên mất, Thư Chí Hoa là người không thể nào vui khi người khác sống tốt.

“Công ty không phải là có văn bản quy định rõ ràng là không cho phép nhân viên làm thêm bên ngoài sao? Vậy mà hôm qua, tôi lại tận mắt thấy hần đi làm thêm ở chỗ khác.” Thư Chí Hoa chỉ vào Sơn Kê nói: “Cho nên tôi đề nghị công ty sa thải hần.”

“Cái này!” Nhân viên Tài vụ đột nhiên thấy lúng túng: “Em sẽ thông báo cho bên Nhân sự điều tra.”

“Còn phải điều tra nữa sao?” Thư Chí Hoa khoanh tay cười lạnh: “Là tôi tận mắt nhìn thấy, hiện tại cô cứ trừ hết tiền của hần trước đi, sau đó ngày mai phát thông báo sa thải hần là được.”

Để tránh phiền toái, nhân viên Tài vụ đối với cười với Sơn Kê nói. “Thực xin lỗi, phiền anh trả lại tiền lương. Ngày mai sau khi phòng Nhân sự sẽ đến phòng trao đổi với anh xong sẽ phát lại cho anh.”

Mẹ nó chứ! Sơn Kê sa sầm mặt trả tiền rồi đi thẳng. Đi xuống lầu, gã liền ném cây chổi đi, xắn tay áo gọi điện thoại thông báo cho đám thuộc hạ: “Thông báo với Đại Lưu sau khi từ quán Ngưu Lang về đi thuê ngay trang phục và đạo cụ, phí dụng cụ tao trả. Đêm nay tao nhất định phải bắt cho được con mụ Thư Chí Hoa đó.”

Thư Chí Hoa lúc này vẫn chưa biết bản thân vừa tự đẩy mình vào tình huống nguy hiểm. Hết giờ làm, chị ta đã âm thầm soạn sẵn câu từ, tính về nhà khóc lóc kể lể với cô mình. Thành linh. Vừa bước tới cửa đã có một người đàn ông không cẩn thận va vào chị ta.

Bộ đuôi rồi sao. Thư Chí Hoa vừa định chửi đồng lên, ngẩng đầu lại thấy đối phương mặt mày tuấn tú, vẻ mặt lại cực kỳ áy náy: “Cô gì ơi, cô không sao chứ?”

“Không, không sao.” Thấy đối phương mặc âu phục thủ công đắt tiền, lại còn đeo đồng hồ hiệu, Thư Chí Hoa bỗng nhiên thấy choáng váng.

“Hay vậy đi!” Đối phương cười, để lộ hàm răng chỉnh tề: “Tôi mời cô ăn cơm, xem như đền tội!”

Thư Chí Hoa đỏ mặt, không thể không gật đầu. Người đàn ông kia bắt đầu cười, sau đó dẫn chị ta bước trên một con đường không có ngày trở lại.

Buổi tối. Tại nhà họ Diệp, bà Thư Mai lo lắng chờ cháu gái về nhà ăn cơm. Diệp Tu thì đang cùng Giản Ái xem tivi ở trong phòng khách. Diệp Thắng Kiên đã lên tầng thượng chạy bộ, tập thể hình. Đang lúc bà Thư Mai nóng lòng như kiến bò trên chảo nóng thì điện thoại trong phòng khách reo lên. Diệp Tu đến nghe máy. Cứ tưởng điện thoại của phòng nhân sự công ty nên anh nghiêm túc hỏi. “Trê như vậy rồi còn gọi điện thoại, công ty xảy ra chuyện gì rồi?”

Xảy ra chuyện? Sơn Kê vừa gọi điện thoại vừa ngẫm nghĩ, đâu có việc gì đâu, trước lúc bắt cóc Thư Chí Hoa, gã đã dọn dẹp sạch sẽ toilet của công ty rồi mà. Cho nên gã nói: “Không có việc gì.”

“Không có việc gì thì về nhà nghỉ ngơi đi.” Diệp Tu buông điện thoại xuống.

Sơn Kê nhìn cái điện thoại không ngừng vang lên những tiếng tút tút mà thấy không đúng chút nào. Gã đang tổng tiền người ta chứ có phải đi báo cáo công việc đâu. Vì thế, gã lại lần nữa gọi điện tới.

Lại là Diệp Tu nghe điện thoại. “Đúng rồi, hôm nay chị họ tôi báo cáo chuyện có một nhân viên vệ sinh đi làm thêm bên ngoài, phòng Nhân sự mấy người phải đi chứng thực rồi đem trả lại tiền lương cho người ta. Còn nữa phát thêm một chút phí an ủi cho anh ta. Tuy anh ta là nhân viên vệ sinh, nhưng cũng phải giữ tôn nghiêm cho anh ta.”

Sơn Kê nghe vậy suýt chút là khóc nức nở. Nhưng cũng trong một giây cảm động này, Diệp Tu lại cúp máy.

Mẹ nó chứ, không thể để viên đạn bọc đường mua chuộc được. Sơn Kê vừa gạt nước mắt, vừa tiếp tục gọi điện thoại tới, lần này gã lớn tiếng đánh phủ đầu: “Thư Chí Hoa ở trong tay tao, nếu muốn nó bình an vô sự thì mau đem tiền tới đây, yên tâm, tiền tao sẽ giảm giá 5% cho bọn mày.” Sau khi nói xong, Sơn Kê khí thế hùng hồn cúp máy trước.

Còn Diệp Tu thì nhìn điện thoại mà ngơ ngẩn. Chị họ bị bắt cóc. Nhưng người ta lại không hề cho biết thời gian, địa điểm, số tiền. Còn cái giảm giá 5% kia là sao nữa.

Vì thế Diệp Tu quay đầu nói với bà Thư Mai: “Mẹ! Vừa rồi có người gọi điện thoại nói chị họ bị bắt cóc, bảo mẹ đi giao tiền chuộc để được giảm giá 5%.”

66. Chương 66

Giảm giá 5% là bao nhiêu tiền? Bà Thư Mai ngẫm nghĩ một chút sau đó lập tức nhảy dựng lên: “Tu Tu, cái gì, con nói chị họ con bị bắt cóc?”

Diệp Tu vừa cầm remote chuyển kênh vừa nói: “Đúng ạ!”

“Chí Hoa của tôi!” Bà Thư Mai lập tức bủn rủn ngã xuống ghế: “Con bảo cô làm thế nào mà nói với ba mẹ con đây chứ.”

Nghe tin, Diệp Thắng Kiên từ trên tầng hai đi xuống nói: “Đã bảo bà rồi, để nó về nhà ở đi mà bà cứ không nghe, giờ mà xảy ra chuyện gì, ông anh với chị dâu bà thế nào cũng sẽ chịu trên đầu chúng ta à xem.”

Bà Thư Mai ở trong nhà ăn nghe thế liền tức giận nói: “Tôi chỉ là bảo nó ở đây cùng với tôi, chứ có bảo người ta bắt cóc nó đâu.”

Lúc này Diệp Tu nhìn lên trên trần nhà chớp chớp mắt: “Sao lại thế này nhỉ?” Rõ ràng có người thông báo với anh là sẽ có người bắt cóc anh, sao lại thành chị họ thế nhỉ!

Giản Ái ngồi ở bên cạnh anh tưởng mắt anh khó chịu mới quan tâm nói: “Có cần em thổi giúp anh không?”

Diệp Tu giữ chặt bàn tay bắt đầu mồm mĩm của Giản Ái: “Mắt anh không sao đâu, là mắt người khác có vấn đề thôi.”

Ở bên phía nhà ăn, bà Thư Mai vô cùng lo lắng đi ra quát Diệp Tu: “Bây giờ con còn có rảnh rỗi mà liếc mắt đưa tình với vợ con nữa à, chị họ con bị người ta bắt cóc rồi đấy.”

Cháu gái đáng thương của bà! Không biết bây giờ đang phải chịu đau đớn thế nào.

A! Bà Thư Mai đột nhiên nhớ tới một vấn đề nghiêm trọng khiến bà không khỏi rùng mình. “Tu này, con nói bọn bắt cóc tổng tiền đó có để mắt đến gương mặt xinh đẹp của chị họ con mà đem nó đi ấy không?”

Diệp Tu ôm vai Giản Ái suy nghĩ một chút rồi nói: “Nếu chị họ không mở miệng thì có khả năng, nhưng chị ấy ngoài lúc ngủ thì hình như chẳng bao giờ ngậm miệng.”

Nói xong, anh kéo tay Giản Ái đi ra ngoài: “Mẹ! Tối nay con với Giản Ái về Nhạc Nhã Hiên ngủ, nhân tiện cho người tìm hiểu xem gần đây chị họ có kết thù kết oán với ai không.”

Lấy cớ. Nó rõ ràng là đang bắt mẫn với việc lúc này mình mắng nó liếc mắt đưa tình với Giản Ái đây mà.

Bà Thư Mai lập tức khiếu nại với chồng: “Thằng này càng ngày càng hay viển cớ.”

Không thể không nói, con trai bà nhìn thì có vẻ là một người ôn hòa, vẻ mặt của anh cũng vô cùng ôn hòa, cho nên làm sai chuyện gì, anh chỉ ghi lại trong lòng, hơn nữa, còn nhớ rõ rất rõ, cho dù chỉ là chuyện nhỏ như hạt vừng. Ông nói có làm cho người ta hận đến nghiến răng không cơ chứ!

“Ai bảo bà không có việc gì lại đi chọc nó.” Diệp Thắng Kiền đứng ở cửa phòng khách vẫy tay với con. “Con trai, nếu nghe được bọn bắt cóc không bạc đãi chị họ con thì cứ để cho con bé ở đó thêm vài ngày cho nó nhớ, đúng rồi con cũng đừng như lần trước xem như nó bỏ bê công việc mà trừ tiền lương của nó còn mấy đồng lẻ.”

Sống trên đời phải thẳng thắn vô tư, người người đều phải lo làm việc nghĩa!

“Lúc này rồi mà ông cũng như con trai ông chỉ nghĩ đến việc làm thế nào để làm hại người bên đảng ngoại nhà tôi!” Bà Thư Mai nghe ông nói thế liền vội vàng néo lỗ tai Diệp Thắng Kiền.

Diệp Thắng Kiền hét lớn: “Buông tay ra, còn không buông tay thì tôi cũng đến Nhạc Nhã Hiên ở.”

Bà Thư Mai không làm sao hơn đành phải tức tối ngồi xuống sofa: “Giờ thì tôi biết hai người không hề lương tâm, không hề lo lắng cho Chí Hoa.”

Ai nói không lo lắng cho Thư Chí Hoa. “Chẳng phải tôi đã dặn con rồi đó sao? Bảo nó đừng trừ lương của Chí Hoa.”

“Tôi đang nói đến sự an toàn của con bé kia kia.” Bà Thư Mai gần như rống lên: “Tôi bực bội lắm rồi đây này.”

Diệp Thắng Kiền thật quan tâm nói với vợ. “Chờ Chí Hoa về rồi để tự nó đi tìm việc làm, về sau bà đỡ phải bực bội.”

Ông vừa nói, bà Thư Mai liền lập tức òa khóc nức nở. “Chí Hoa của tôi, Chí Hoa đáng thương của tôi, không biết bây giờ con thế nào mà lại có người vô lương tâm không hề lo lắng gì.”

Lo lắng? Cần ông phải lo lắng sao? Bởi vì Thư Chí Hoa ở trong ổ chó của Sơn Kê, vừa không có ai xâm hại đến thân thể lại chẳng phải chịu khổ sở gì. Ngoại trừ phải trả giá bằng lao động một chút.

Sơn Kê lúc này đang vô cùng đắc ý, từ lúc gã quyết định phải bắt cóc Thư Chí Hoa, gã đã cố ý đem toàn bộ đồng tất và giày thối của đám thuộc hạ quẳng ra cho Thư Chí Hoa ngồi trong toilet hôi nồng nặc vừa chùi toilet vừa giặt tất và giày. Giặt rồi quét, quét rồi lại giặt khiến Thư Chí Hoa mệt đến chửi ầm lên: “Muốn bao nhiêu tiền anh cứ nói. Vì sao lại bảo tôi phải làm việc.”

Vừa dứt lời, một cái quần lót vừa được Sơn Kê thay ra lập tức nện vào đầu chị ta. Úi! Hôi quá đi, không biết đã mặc bao nhiêu ngày rồi. Thư Chí Hoa vừa chửi vừa giặt.

Ở bên ngoài, Sơn Kê vừa gác chân lên bàn trà, vừa khoan khoái hưởng thụ cô bồ nhí đang đầm lưng cho. Bồ nhí của gã tên Minh Châu, chỉ mới qua lại với gã trước đó vài ngày, rồi bỏ đi vì gã hết tiền. Sau đó lại thấy gã cầm một bộ kim cương hồng đi đổi lấy một trăm mấy chục vạn tệ, tâm tư cô ả lại lung lay, vì thế hôm nay ả mới giả bộ bị choáng mà ngã vào lòng Sơn Kê.

Sơn Kê mặc dù cũng chẳng phải là quân tử nhưng cũng xem như là có nghĩa khí, tuy là bồ cũ, nhưng tốt xấu gì gã cũng đã dùng một thời gian dài, lúc không nổi chứng thì cũng coi như là có công phu, cho nên gã tiễn cô ả về tận giường mình cho cô ả tĩnh dưỡng một lúc, đương nhiên gã không ló ra một đồng.

Minh Châu cũng giả bộ không biết chuyện gã phát tài, ngược lại còn bỏ rất nhiều tiền gọi quán rượu dọn tiệc lớn tới cho gã ăn uống thả cửa. Sơn Kê đang vô cùng cảm kích nên tất nhiên nhất thời không đành lòng để cô ả đi.

Cơm nước xong, Minh Châu không về ngay, mà vừa đầm lưng cho gã, vừa nũng nịu hỏi: “Sơn Kê, cái cô ả bị nhốt bên trong kia ở đâu ra vậy? Miệng mồm chả sạch sẽ chút nào!”

“Cô ta là một con chó cái bị điên.” Sơn Kê dụi mạnh đầu vào bộ ngực cô ả, thoải mái mà vui sướng biết bao: “Trước đó vài ngày nó cắn anh mấy miếng, cho nên anh bắt nó về, sau đó tìm người nhà nó đòi chút tiền thuốc men.” Nói trắng ra là không phải bắt cóc, chỉ là tự tiện giam người thôi.

Minh Châu nhìn lên trời khinh thường một cái rồi lại cười quyến rũ nói: “Vậy vì sao còn phải bắt cô ta làm việc!” Con tin không phải là phải trói lại bắt hầu hạ sao?

Sơn Kê đời nào chịu nhắc đến chuyện bản thân trước đó đã bị khi dễ, chỉ hàm hồ nói: “Chỉ là nhân tiện.”

Thật sự chỉ là thuận tiện?? Minh Châu đi ra đằng trước, sau đó ngồi lên đùi gã. “Anh Sơn lợi hại quá, còn biết áp dụng câu vật gì cũng có tác dụng của nó nữa.” Vừa nói cô ả vừa khiêu khích tuột áo qua vai, sau đó vươn cái lưỡi thơm tho lướt một vòng trên mặt gã. Sơn Kê làm sao có thể chịu đựng được, lập tức ôm cô ả nhào lên giường lăn lộn một trận.

Tất nhiên là hai người đó đã thỏa thuê nhưng ra giường dưới người thì lại bản không chịu nổi. Sơn Kê vừa mặc quần áo, vừa giục Minh Châu mặc đồ rồi đi mau. Minh Châu trong lòng thì chửi gã qua cầu rút ván, còn trên mặt thì vẫn cười quyến rũ nhìn hót gã.

Lúc Sơn Kê ra khỏi cửa còn thuận tay lôi đám đồ trên giường, rồi ném ra giường vào toilet cho Thư Chí Hoa giặt.

Thư Chí Hoa đáng thương trên có cha mẹ yêu thương, dưới có cô cứng chiều, hai ngày này phải giặt nào là đồ bẩn, tất thối, giày thối đến không chịu nổi, khó khăn lắm mới được tạm nghỉ một lúc, nào ngờ một cái ra giường lại là từ trên trời giáng xuống, mà tay thì đã chẳng còn chút cảm giác, vì thế Thư Chí Hoa phát rồ đập cửa toilet: “Đồ khốn, cô tôi sẽ đưa năm trăm vạn, không không, một ngàn vạn cho anh, mau thả tôi ra.”

Lúc này Minh Châu mặc dù đã ra đến ngoài cửa, nhưng dù sao nhà Sơn Kê cũng chỉ là căn nhà nhỏ, cho nên mọi lời Thư Chí Hoa nói không thể nào thoát khỏi tai cô ả. Sơn Kê hơi chột dạ, bèn đàn em vì thế càng nồn nóng kéo cô ta đi.

Nhìn hần sốt ruột như thế, chẳng phải là giấu đầu lòi đuôi sao, Minh Châu âm thầm tính toán. Nhưng sau khi tổng Minh Châu đi, tự trong lòng Sơn Kê cũng biết không ổn, cho nên lập tức gọi điện bảo đám đàn em tìm một nơi khác nhốt Thư Chí Hoa.

Buổi tối, Sơn Kê vừa chuyển phòng còn chưa kịp giãn gân giãn cốt đã nghe thấy bên ngoài có người ầm chuông cửa. Từ mắt mèo trên cửa nhìn ra ngoài, Sơn Kê có thể nhìn thấy người đứng ngoài cửa là Minh Châu. Trong lòng gã thấy không ổn nên không dám mở cửa.

Minh Châu cũng không đơn độc đến một mình, phía sau cô ả còn có ba gã to con, cùng nhau đầm cửa: “Sơn Kê, cậu cũng đoán hậu quả quá đấy. Muốn phát tài cũng phải mọi người cùng nhau phát chứ.”

Sơn Kê nghe liền tái mặt, gã lôi di động ra run lập cập gọi Mã Tử qua.

“Đại ca! Em ở đây này.” Ai ngờ đàn em Mã Tử của gã cũng đã sớm bị người ta khống chế. Giờ phút này đang bị trói tay, giống như gia súc bị người ta dắt tới đứng ngoài cửa, vẻ mặt cầu xin nhìn Sơn Kê cầu cứu!

Sơn Kê bất đắc dĩ đành phải mở cửa. Nhưng cửa vừa mở, hòng súng tối om đã chĩa vào trán gã. Còn Minh Châu thì dẫn đầu đi vào toilet, lôi Thư Chí Hoa ra ném tới trước mặt một gã cao to tên Vương Tư nói: “Đại ca chính là con này, buổi chiều nó nói, nó có thể kêu cô nó đem một ngàn vạn ra chuộc nó.”

Vừa dứt lời, cái gã tên Vương Tư kia liền vung một bạt tai qua: “Tao ghét nhất đàn bà giành nói chuyện ở trước mặt tao.”

Minh Châu chẳng những không quật ngược lại mà còn không thèm lau máu trên khóe miệng cười duyên ôm cổ hần nói: “Em thích một đại ca khí phách như vậy, đâu có giống như tên Sơn Kê kia, chỉ như trái trứng mềm.”

Sơn Kê nghe thế liền vô cùng xấu hổ. Còn Vương Tư lại vô cùng vừa lòng với thái độ của cô ả, vì thế sờ soạng ngực ả ta nói: “Yên tâm, lấy tiền rồi, tao sẽ ày đi Hàn Quốc sửa ngực.” Nói xong, hắn cười ha ha nói với Sơn Kê: “Còn không mau cho số điện thoại, địa chỉ. Tao muốn bảo nhà nó cầm năm trăm ngàn đến chuộc nó.”

Lúc này một tên đi theo Vương Tư đến nói: “Lỡ nhà nó không có nhiều tiền như vậy thì sao!”

Vương Tư lại vung một bạt tai qua: “Bọn người nhà nó không biết tìm người mượn à.”

67. Chương 67

Buổi sáng, Diệp Tu còn đang mơ màng thì bỗng nghe thấy tiếng chuông điện thoại. Sợ đánh thức Giản Ái, anh cầm di động đi ra ngoài ban công.

“Con trai, bọn bắt cóc lại gọi điện thoại đến đòi năm trăm ngàn.” Tiếng bà Thư Mai nức nở vọng qua tai nghe: “Mau chuẩn bị năm trăm ngàn đi con.”

Diệp Tu hơi ngây ra một lúc, theo tin tức người ta cung cấp thì là một gã tên Sơn Kê muốn bắt cóc anh. Hơn nữa khi đó gã còn hô lên là cần một trăm ngàn, thế nào bây giờ lại biến thành năm trăm ngàn. Nghĩ đến đây, Diệp Tu thở dài một hơi, cổ găng thả lỏng. Sau đó lại gọi điện cho phòng an ninh của công ty: “Lúc trước có bảo các anh tìm một người tên là Sơn Kê, tên thật là Trác Cơ Sơn. Các anh đã tìm được chưa?”

Quản lí An của phòng an ninh trả lời: “Tìm được rồi, lúc trước hắn từng làm ở phòng vệ sinh của công ty Phi Điều, trước đây từng bị cô Thư nhiều lần gây khó dễ. Có điều, tối hôm qua hắn bị một nhân vật trong xã hội đen tên Vương Tư bắt đi rồi. Có hai cô gái đi cùng chúng, một người là Minh Châu từng là bồ nhí của hắn, còn một người thì hình như đã say nên không thấy rõ mặt.”

Cơ bắp trên tay Diệp Tu nổi rõ: “Bây giờ có còn tiếp tục bám theo không?”

“Dạ, có!” Quản lí An trả lời: “Lúc ấy chúng tôi đều hoài nghi cô Thư bị bọn họ ngụy trang thành người say rượu để đưa đi.”

Nghe thấy tiếng của Giản Ái từ trong phòng ngủ vọng đến, Diệp Tu liền qua quýt nói: “Tiếp tục bám theo, khi cần thiết cứ trực tiếp huy động hết người.” Nói xong, anh thẳng tay cúp máy.

Giản Ái ngồi ở trên giường, đung đưa hai chân, động tác có chút yếu ớt. Diệp Tu đi vào liền nhìn thấy cô đang ngơ ngác ngồi ở bên giường, nghe thấy tiếng động phát ra từ Diệp Tu, cô ngẩng đầu nói: “Đầu em choáng quá, lúc trước bác sĩ có nói em hơi thiếu máu.”

“Chắc là do bé con trong bụng hấp thu nhiều quá nên em mới nhất thời không đủ cung cấp.” Diệp Tu đôi chút lo lắng chậm chậm đi cô đứng lên: “Chi bằng em đừng đi làm nữa, cứ ở nhà nghỉ ngơi đi!”

Giản Ái tựa vào vai Diệp Tu, tứ chi hoạt động cũng dần linh hoạt hơn: “Làm gì có quý giá như vậy. Mẹ em nói, có con tuy rằng phải chú ý thân thể, nhưng không thể dưỡng quá nhiều, đến lúc sinh sẽ không tốt.”

Giản Ái vừa nói, vừa nhớ tới vị đồng nghiệp nào đó từng khoa trương về quá trình nguy hiểm khi sinh con, khiến cô không khỏi run lên một chút: “Không được, sáng nay em phải ăn thêm một chút, sau đó đi đi lại lại. Tránh đến lúc đó đau đến chết đi sống lại.”

“Vậy hôm nay em cũng đừng đi làm nữa.” Diệp Tu dìu Giản Ái vào phòng tắm: “Lát nữa ăn sáng xong, anh cho người cùng em đi dạo phố, giải sầu.” Nói xong, anh đưa bàn chải đánh răng, khăn mặt cho Giản Ái.

Giản Ái bật cười một tiếng. “Em bây giờ có thể coi là mẹ quý nhờ con không?”

“Đâu có đâu.” Diệp Tu vén tóc lên cho cô: “Em là vợ quý nhờ chồng đây chứ.”

“Đáng ghét.” Giản Ái rửa mặt xong cũng sáng khoái hơn, cô bắt lấy đầu Diệp Tu, sau đó dùng sức chọc lên trán mấy cái: “Đã nói thực như thế thì vì sao không nói để nghe chút chứ.”

“Để nghe chút á!” Diệp Tu suy nghĩ rồi khẳng khái nhượng bộ: “Thì là em tốt, anh mới tốt.”

Buồn nôn! Giản Ái khinh thường xoay mặt đi. Nhưng lúc đánh răng, cô lại bắt gặp nơi khoe mắt người phụ nữ gương mặt đã hơi đầy đặn trong gương tràn đầy sự ngọt ngào.

Dưới lầu Nhạc Nhã Hiên.

Diệp Tu tự tay đỡ Giản Ái vào trong xe, sau đó nói với tài xế: “Đừng đi con đường dốc này, đi đường vòng xa một chút cũng được.”

Chờ tài xế gạt đầu xong, Diệp Tu lại nói với người chăm sóc riêng cho Giản Ái: “Phải trông chừng vợ tôi cho cẩn thận, cô ấy mà điên lên thì sẽ không quan tâm gì hết đấy.”

“Biết rồi, biết rồi mà.” Giản Ái cũng mất kiên nhẫn: “Anh mau về đi, anh còn phải xử lý chuyện của chị họ nữa đấy.”

“Chỉ cần là chuyện có thể dùng tiền để giải quyết thì chẳng có gì nhảm nhò.” Diệp Tu vuốt mặt cô một cái rồi lại nói: “Giữa trưa qua ăn cơm với anh. Chiều rồi về ngủ, biết chưa?”

Càng nói càng nhiều lời, Giản Ái tức giận trả lời anh: “Biết rồi bố nó.”

“Vậy mẹ nó phải nhớ đấy.”

Giản Ái vừa cười vừa đẩy cái đầu đang ló vào cửa anh ra ngoài. Diệp Tu lại nhéo mặt cô một cái mới xoay người đi. Vừa vào văn phòng, quản lý phòng an ninh liền gọi điện đến: “Tổng giám đốc Diệp, người của chúng ta đã tìm được vị trí của cô Thư.”

“Bây giờ chị ta thế nào?” Xấu tốt thế nào thì chị ta cũng là chị họ mình.

“Cô Thư hình như bị bọn họ đánh thuốc mê. Cấp dưới của tôi đang quan sát động tĩnh của bọn họ qua kính viễn vọng.”

“Tốt, chị ta không có việc gì là tốt rồi.” Diệp Tu nói: “Nhớ đến lúc đó tùy cơ ứng biến là được. Tôi sẽ nói với mẹ tôi, tài chính không đủ, tiền chuộc phải muộn chút mới giao được.” Sau khi nói xong anh trực tiếp cúp máy.

Nhưng Thư Chí Hoa thật sự không hề xảy ra chuyện gì sao? Tuy rằng chị ta hôn mê, nhưng trong mơ vẫn là cái toilet hôi thối đủ mùi cộng với một đồng lớn tất bật, quần áo bẩn, ra giường bẩn. Đúng là, chỉ nghĩ đến là đã thấy buồn nôn. Nhưng sao trên mặt lại lạnh vậy nè? Chẳng lẽ là toilet bị rỉ nước. Thư Chí Hoa mở bừng mắt ra, lại bắt gặp ngay Minh Châu đang cười duyên, để trần phần nửa bộ ngực ôm lấy Vương Tư mà cọ xát. “Đại tiểu thư, cô tỉnh rồi sao.”

Vương Tư nhắc cầm Minh Châu lên, nhưng ánh mắt lại liếc về phía Thư Chí Hoa: “Chúc mừng cô còn phải chịu khổ, cô của cô nói bà ấy nhất thời không kiếm được năm trăm ngàn ra chuộc cô.”

Vừa nói xong đã có đàn em đem di động đến trước mặt Thư Chí Hoa. Bên trong điện thoại truyền đến giọng nói lo lắng của bà Thư Mai: “Con trai tôi đã tìm cách xoay sở tiền, nhưng phải tới ngày kia mới rút được.”

“Tôi không tin!” Vương Tư ôm Minh Châu, đưa mắt ra hiệu với cô ả, Minh Châu mới vừa rồi còn đang ôm quần lấy Vương Tư ngay lập tức vươn tay túm tóc Thư Chí Hoa lên nhanh như chớp.

“Á!” Thư Chí Hoa hét chói tai.

Đầu bên kia điện thoại, bà Thư Mai nghe thấy mà run sợ: “Đừng động đến con bé. Tôi sẽ mau chóng trả tiền mà.”

“Nhạc Nhã Hiên là của nhà mấy người, Phi Điểu cũng là của các người. Nếu chỉ có năm trăm ngàn mà cũng không có thì công ty nhà mấy người rõ ràng là nên đóng cửa quách đi.” Vương Tư nói xong, bàn tay ngọc ngà của Minh Châu lại tiến đến, ra sức tát mạnh vào mặt Thư Chí Hoa.

Thư Chí Hoa kêu thảm thiết nói: “Cô ơi, mau tới cứu con.”

Phải, chính là cái hiệu quả này, Vương Tư không đợi bà Thư Mai nói tiếp nữa liền trực tiếp cúp máy.

Minh Châu ha ha cười nói với Thư Chí Hoa: “Còn là đại tiểu thư nữa cơ đấy, cô của cô nhất thời đến năm trăm ngàn cũng không có. Cô còn có mặt mũi gì mà vỗ ngực nói mình là đại tiểu thư nữa chứ.”

Miệng Thư Chí Hoa đã sưng vù lên nhưng vẫn cãi lên: “Cô tôi muốn lấy, nhưng tiền đều ở trong tay em họ tôi, nó không thân với tôi, tôi cũng không phải là cô vợ bụng bự của nó, nếu là cô vợ bụng bự của nó rơi vào tay các người, đừng nói năm trăm ngàn, dù là một triệu, nó cũng lập tức rút ra.”

Một triệu??!! Vương Tư lập tức nắm cầm Thư Chí Hoa lạnh lùng nói. “Mày lặp lại lần nữa xem!”

“Anh không nghe rõ à.” Cầm Thư Chí Hoa bị hấn siết đến đau, vì thể tính xấu cũng vọt ra. “Tôi chỉ là chị họ của Diệp Tu chứ không phải vợ nó. Nó nhất định sẽ không dễ dàng giao ra năm trăm ngàn này.”

“Ai cho cô dùng giọng điệu đó mà nói với đại ca hả?” Minh Châu vung tay lên, vừa muốn quạt xuống, Vương Tư đã vội vàng cho cô ta một bạt tai trước: “Tao ghét nhất là đàn bà nhảy vào hòng tranh nói với tao.”

“Ôi! Đại ca đúng là rất có khí phách đàn ông!” Ngón tay ngọc nhà của Minh Châu từ giữa không trung trở lại ngực Vương Tư: “Đại ca, anh thế này, thật sự là làm người ta rất muốn anh đó!!!!!!”

“Muốn à!” Vương Tư nâng cầm Minh Châu lên nói.

“Đúng vậy!” Minh Châu vươn tay sờ thân dưới của hấn.

Vương Tư cũng không chịu yếu thế, nhấc váy trên người Minh Châu lên sau đó tụt quần lót của cô ả xuống. Còn Thư Chí Hoa nhìn thấy mà trợn mắt há hốc mồm, không thể tin được bọn họ muốn ở trước mặt chị ta trực tiếp diễn phim X. Nào ngờ, Vương Tư lại đẩy Minh Châu cho đám anh em ở phía sau. “Cô ta đã muốn thì chúng mày cứ tận tình mà cho đi!”

“Đại ca!” Minh Châu sợ hãi la lên.

Nhưng hai gã đàn em đi theo sau Vương Tư, đã mong chờ hấn đá cô ả xuống lâu rồi. Nhìn đàn em Vương Tư đang dùng sức chà đạp Minh Châu ở bên kia phòng, Thư Chí Hoa sợ hãi nhìn Vương Tư. Nhưng Vương Tư lại cười nói với chị ta: “Tao cũng sắp vào hàng tỉ phú rồi, cần gì phải leo lên người cái loại nhân viên vệ sinh như nó.” Sau khi nói xong, hấn lấy ghế dựa ngồi xuống trước mặt Thư Chí Hoa, làm như không nghe thấy tiếng Minh Châu kêu thảm thiết: “Cô Thư, cô, đương nhiên cao quý hơn nó nhiều.”

Thư Chí Hoa nghe thế sắc mặt liền trắng bệch nói. “Anh muốn làm gì?”

“Chẳng muốn làm gì hết?” Vương Tư kể miệng phả hơi vào mặt chị ta: “Chỉ muốn mày hợp tác. Bằng không, kết cục của mày sẽ không khác gì Minh Châu đâu.” Hấn nói xong liền xoay cầm Thư Chí Hoa nhìn về phía tình cảnh thê thảm của Minh Châu.

A! Thư Chí Hoa nhịn không được mà kêu thảm thiết. “Tôi hợp tác, tôi sẽ hợp tác mà.”

Nghe chị ta nói vậy, Vương Tư vừa lòng nở nụ cười: “Vậy mày mau gọi điện cho cô mày đi, hỏi trong tay bà ta có bao nhiêu tiền? Cho dù có bao nhiêu cũng kêu con dâu bà ta tự mình mang đến, nếu đến chạng vạng mà vẫn không có tiền đưa đến thì bà ta cứ chờ nhật xác xác đi!”

“Vâng, vâng, vâng!” Nghe Minh Châu liên tục kêu gào thảm thiết, Thư Chí Hoa chẳng thể nghĩ được gì, ngoại trừ bảo vệ chính mình, cho nên chị ta cắn môi run run gọi điện cho bà Thư Mai.

Ở đầu khác của thành phố, Giản Ái đang đi dạo cửa hàng thời trang trẻ em. Cô rất thích vệt con màu vàng ươm vừa mới sinh, vì thế đặc biệt chọn một nhãn hiệu thời trang trẻ em tên là Pink Duck. Đang nhìn chú vệt con đồ chơi màu vàng đang cười khanh khách trước mặt, di động trong túi Giản Ái đột nhiên đổ chuông. Không đợi cô mở miệng, từ trong điện thoại đã vọng đến đây giọng nói đau khổ của bà Thư Mai: “Giản Ái! Mẹ có việc cầu xin con.”

Chuyện gì mà khiến mẹ chồng lại khẩn trương như vậy. Giản Ái chớp mắt nói: “Mẹ, có phải chuyện của chị họ không? Diệp Tu đang xử lý rồi mà mẹ.”

“Không kịp nữa rồi. Giản Ái.” Bà Thư Mai vẫn khóc nức nở nói: “Bọn bắt cóc nói nếu chạng vạng mà mẹ vẫn không giao được tiền chuộc thì Chí Hoa sẽ chết.”

Nghiêm trọng vậy sao? Giản Ái mặc dù không có cảm tình với Thư Chí Hoa, nhưng nghe thế lòng cô cũng không thoải mái: “Mẹ giục Diệp Tu chút đi.”

“Không được, không được!” Bà Thư Mai lo lắng nói: “Diệp Tu đã nói ngày kia mới ẹ năm trăm ngàn, nhưng bọn cướp đòi hôm nay phải có. Hơn nữa bọn chúng đã giảm số tiền xuống, mẹ có bao nhiêu, bọn họ sẽ lấy bấy nhiêu, nhưng yêu cầu con đi giao.”

“Vì sao bắt con đi giao?”

“Bởi vì con là đang có thai, bọn họ không sợ con lừa, nếu Diệp Tu đi, bọn họ sẽ không yên tâm.”

Giản Ái thầm nghĩ sự tình chắc không đơn giản như vậy!

“Giản Ái.” Nhưng bà Thư Mai ở trong điện thoại lại khóc không kịp thở: “Chỗ Diệp Tu mẹ sẽ xử lý, xin con đi giúp mẹ lần này đi, vừa này lúc mẹ nhận được điện thoại của bọn bắt cóc, chị họ con đang chịu khổ ở trong tay bọn họ. Hơn nữa bọn họ còn uy hiếp, nếu giao tiền chuộc trễ một phút, sẽ cắt một ngón tay của Chí Hoa. Trời ơi! Chí Hoa đáng thương của tôi ơi.”

Nói tới đây, Giản Ái nếu tiếp tục không đồng ý thì cũng hơi máu lạnh quá. Giản Ái thở dài: “Con đi! Cho con thời gian và địa điểm đi!” Nghe xong, cô cúp máy, sau đó lại nghĩ đến sống đi động không tốt cho thai nhi, vì thế liền tắt máy rồi mới lên xe.

68. Chương 68

Xe chở Giản Ái rẽ gió mà đi, xuyên qua những bóng nắng len lỏi qua tán lá cây đan xen vào nhau, cô về tới nhà họ Diệp, bà Thư Mai ngồi trên sofa sắc mặt âm trầm, chỉ ngẩn ngẩn mấy ngày mà trên gương mặt luôn được chăm sóc kỹ lưỡng của bà đã xuất hiện vẻ già nua.

“Giản Ái.” Giản Ái vừa bước vào sảnh chính, bà Thư Mai đã ra đón: “Nhanh đi cứu Chí Hoa của mẹ đi.” Bà còn chưa đứng vững nhưng vẫn nói trước khi đổ ập xuống, lúc này bà thật sự yếu ớt như chẳng còn chỗ dựa vào, chân không kịp đứng vững nên lại loạng choạng, Giản Ái vội vàng đưa tay qua đỡ bà: “Con đi!”

Bà Thư Mai nghe xong ánh mắt rạng rỡ lóe sáng, kéo tay Giản Ái chậm rãi ngồi xuống, “Cảm ơn con.”

“Nhưng mà, Giản Ái, chị muốn đi thì có cần phải nói với anh Diệp một tiếng không?” Y tá riêng của cô cũng vào cùng, thấy thế lại nhin không được hỏi.

Bà Thư Mai đột nhiên ngẩng đầu, dường như lúc này mới phát hiện có y tá riêng ở đó. “Cô là ai?”

“Giản Ái hôm nay không được thoải mái nên anh Diệp gọi tôi sang chăm sóc cho chị ấy.”

Y tá riêng? Bà Thư Mai lại thầm nghĩ nếu lúc trước con trai bà cũng cử một người ở bên cạnh Chí Hoa vậy thì cháu gái bà cũng sẽ không bị người ta bắt cóc như vậy, nghĩ đến đây, bà lại mím môi lạnh lùng. Sau đó bà Thư Mai lại nhìn chằm chằm y tá riêng mỉm cười châm biếm: “Vậy cô biết tôi là ai không?”

“Là bà Diệp.”

“Tôi ngoài là bà Diệp, còn là mẹ của anh Diệp mà cô nói đấy.” Gương mặt bà Thư Mai đột nhiên phóng đại trước mặt y tá riêng, trên trán nổi gân xanh, dường như đang toát ra khí lạnh từ dưới mặt đất. Nhưng điện thoại trong sảnh lại đột nhiên đổ lên hồi chuông như ma quỷ triệu hồi.

“Lại gọi đến nữa rồi.” Giọng bà Thư Mai bắt đầu run lên.

Nhìn thấy bà sợ hãi như vậy, Giản Ái tự mình nhắc máy, từ trong điện thoại giọng Vương Tư chẳng khác nào một luồng gió lạnh từ trong tai nghe bắn ra: “Nửa tiếng sau, nếu không nhìn thấy con dâu bà tự mình mang tiền đến chuộc cháu gái bà thì cứ chờ mà nhạt xác đi.”

“Nói thời gian địa điểm đi!” Giọng Giản Ái hiêm khi nghiêm khắc như vậy. “Có kiểu bắt cóc như mấy người sao? Đến những thứ đó cũng không nói, thực làm cho người ta hoài nghi tố chất chuyên nghiệp của bọn bắt cóc các người.”

Nghe thấy một giọng nói khác, Vương Tư lạnh lùng nghiêm túc nói. “Mày là ai? Nếu mày là cảnh sát, vậy tao không làm giao dịch với nhà họ Diệp nữa. Bảo bà ta trực tiếp đến nhật xác đi!”

“Đến tôi cũng không biết.” Giản Ái nhấn mạnh từng chữ một. “Vậy anh dựa vào cái gì mà yêu cầu tôi phải đi giao tiền.” Giọng mỉa mai cũng lan đến tận gương mặt cô.

Vương Tư ở đầu dây bên kia giật mình không nói gì, trong nháy mắt hấn cứ như thấy một triệu tệ từ trên trời giáng xuống. Cho nên Vương Tư mạnh mẽ đứng lên, nhanh chóng báo thời gian địa điểm.

Giản Ái nghe xong thông dong dập máy, với kinh nghiệm làm paparazzi nhiều năm, cô miễn cảm nhận ra chuyện này không chỉ đơn giản là giao tiền chuộc. Mà đã kéo ra, tất cả sắp sửa bắt đầu. Giản Ái mang theo tiền ngồi lên xe. Bà Thư Mai tiễn cô lên tận xe cất giọng như gió: “Sẽ không có chuyện gì đây, chỉ là lấy tiền đổi lấy Chí Hoa thôi.”

Giản Ái nâng tay lên: “Con biết rồi, mẹ về trước đi!”

Nhưng y tá riêng đứng bên cạnh lại vô cùng lo lắng, vì thế mới gọi điện báo cho Diệp Tu: “Alo! Anh Diệp phải không ạ?”

Diệp Tu lúc này đang họp, thấy có điện thoại anh liền nhắc tay, ra hiệu ọi người trong phòng yên lặng: “Có phải vợ tôi xảy ra chuyện gì không?”

“Đúng ạ.” Y tá riêng vội la lên: “Bà nhà...” Cô còn chưa dứt lời, điện thoại đã bị bà Thư Mai giật lấy. “Chỉ là chút việc đưa tiền nho nhỏ mà cũng phải báo cáo với con trai tôi sao?”

Nhìn di động rơi xuống đất, vỡ tan thành bốn năm mảnh không thể nào hoạt động được nữa, bà Thư Mai mới hung hăng kéo cô y tá riêng qua rồi nói với Giản Ái: “Con đi nhanh đi, cô ta ở lại đây với mẹ.”

Giản Ái thấy tình cảnh đó lại siết chặt tay, lòng trầm hấn: “Mẹ, con đã đáp ứng giúp là sẽ giúp mẹ, mẹ đừng làm khó chị ấy.”

Bà Thư Mai gật gật đầu nói: “Con đi về thì cô ta sẽ tiếp tục chăm sóc con.”

Giản Ái nghe xong, hít một hơi thật dài: “Con đi đây.”

Chờ khi xe khuất hấn, bà Thư Mai mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, ông trời ơi, ông phải phù hộ Chí Hoa bình an trở về.

Ở một nơi khác, Diệp Tu nhìn điện thoại bị ngắt thì lại cho tiến hành họp, nhưng anh bắt đầu đứng ngồi không yên. Là chuyện gì, rốt cuộc là chuyện gì? 3 phút sau, anh ngừng cuộc họp, gọi lại cho y tá riêng. Nhưng trong di động chỉ còn giọng điệu lạnh lùng của cô tổng đài thông báo thuê bao đã tắt máy.

Tim anh bắt đầu đập hoảng loạn. Gọi điện cho Giản Ái không có ai nghe, anh lại vỗ trán một cái sực nhớ vì Giản Ái đang mang thai, sợ di động có phóng xạ, nên không thường xuyên mang theo máy. Diệp Tu càng nghĩ càng lo, đủ loại dự đoán đáng sợ xẹt qua đầu anh khiến anh không thể không chạy ra khỏi văn phòng, trở về Nhạc Nhã Hiên. Cứ nghĩ có lẽ Giản Ái đã về Nhạc Nhã Hiên, nhưng sau khi mở cửa Diệp Tu lại phát hiện trong đó không có ai. Nhìn căn phòng trống trơn, cảm giác khó hiểu trong lòng càng trầm trọng hơn, anh vội vàng gọi điện cho ba mình: “Ba! Không thấy Giản Ái đâu nữa.”

“Cái gì?” Diệp Thắng Kiên đang quơ gậy đánh gôn cũng phải dừng lại, “Có khi nào con bé về nhà rồi không?”

Phải rồi! Có khi nào về nhà rồi không? Diệp Tu xoay người, lấy tốc độ kinh người chạy về bãi đỗ xe, lái xe về nhà. Trên đường, anh lại gọi về nhà. Là bà Thư Mai nghe máy.

“Mẹ, Giản Ái có ở nhà không? Con không gọi được cho người đi cùng cô ấy.”

Bà Thư Mai liếc qua y tá riêng đang ngồi ở trên sofa bình tĩnh nói: “Đúng vậy! Vừa nãy di động của cô ta bị rơi hỏng rồi. Giờ vợ con đang ngủ trên lầu.”

“Thật không?” Diệp Tu nghe mẹ nói thế trong lòng cũng đỡ căng hơn, ngữ khí cũng nhẹ nhàng hẳn: “VẬY con về nhà nhìn cô ấy một cái.”

“Không được, nó đang ngủ, coi chừng đánh thức nó.” Bà Thư Mai thấp giọng nói. “VỢ chồng hai đứa, ngày gặp đêm gặp, có cái gì hay chứ, buổi tối cùng nhau ăn cơm là được rồi.”

“Phải vậy không ạ?” Về mặt Diệp Tu vẫn bình tĩnh, câu nói dịu dàng của mẹ anh đối với Giản Ái xẹt qua lỗ tai khiến đôi mắt anh chợt u ám. Anh nhấn mạnh chân ga, tiếp tục phóng về phía trước.

“VẬY con mau về đi làm đi!” Bà Thư Mai từ ái dặn dò.

“Dạ rồi, thưa mẹ!” Diệp Tu buông điện thoại sau đó lại tăng tốc độ xe.

Bà Thư Mai sau khi nghe được anh trả lời thì thở dài nhẹ nhõm một hơi. Nhưng chẳng bao lâu, ngoài cửa đã vọng đến tiếng bước chân. Bà Thư Mai quay đầu, bóng dáng con trai bà đi ngược luồng ánh sáng từ từ tiến lại, sống mũi thẳng tắp, đập vào mắt bà.

“Mẹ.” Chất giọng trầm ổn rõ ràng của Diệp Tu vang lên. “Con nhìn Giản Ái một cái rồi mới về đi làm.”

Bà Thư Mai vẫn trấn định mỉm cười, chỉ có Diệp Tu tinh ý phát hiện ra tay bà đang không ngừng run lên: “Con bé vừa dậy, sau đó đi ra ngoài giúp mẹ giao tiền chuộc rồi.”

Nỗi đau đớn thành linh đập thẳng vào tim anh khiến tim anh chua xót, nhưng nước mắt cứ dồn ép lại chẳng thể tuôn rơi, cho nên Diệp Tu lui sau một bước, sâu đôi mắt dấy lên một ngọn lửa bốc cao hùng hực, dường như muốn thiêu rụi người ta: “Cô ấy là vợ con, nếu cô ấy xảy ra chuyện gì, con muốn mọi người cũng phải chôn cùng cô ấy.”

Nỗi kinh ngạc, hoảng sợ chẳng khác nào bước chân ầm ầm trên sợi dây thép rồi ngã nhào xuống. Sau cơn choáng váng nhất thời qua đi, bà Thư Mai tái xanh mặt mày gần như là chẳng màn lễ nghĩa giữ chặt lấy con trai đang xoay người bước đi: “Diệp Tu.”

Bà cất giọng yếu ớt: “Là Giản Ái thấy mẹ đau khổ quá mới muốn đi giúp mẹ, không phải do mẹ ép nó.”

“Con không tin.” Diệp Tu lúc này đã mất đi lí trí, giọng nói đã gần như một con dã thú đang gào thét, ánh mắt chẳng khác nào con rắn kịch độc: “Mẹ đẩy vợ con đi cứu cháu gái mẹ. Nếu cô ấy mà xảy ra chuyện gì, con sẽ làm cho cả nhà cậu không được sống yên ổn.”

“Con trai!” Bà Thư Mai nhào về phía anh. “Đừng đi, nó sẽ không có việc gì đâu, là người ta chỉ định đòi nó phải đi.”

“Mẹ tốt hơn hết là cầu trời khấn Phật phù hộ cho Giản Ái bình an vô sự đi.” Diệp Tu gạt tay bà ra rồi xoay người đi nhanh như gió để lại bà Thư Mai đứng im lìm như tượng gỗ.

Diệp Tu sau đó phóng xe đi như bay, chẳng kịp mang theo bất cứ thứ gì, tiếng gió cuốn bay bụi bặm đập vào bên vành tai anh những âm thanh kỳ lạ, anh dùng di động gọi cho người đang theo dõi Vương Tư: “Alo, tên Vương Tư đó đang ở đâu?”

Cơn giận dữ điên cuồng bùng phát khiến giọng anh càng lúc càng lúc, càng lúc càng khiến người ta hoảng sợ: “Bắt hắn ngay, bất cứ giá nào tôi cũng muốn hắn sống không bằng chết.” Chết thì quá dễ dàng, chỉ trong nháy mắt, như vậy làm sao thỏa được nỗi hận trong anh. Anh muốn Vương Tư phải sợ hãi, đau đớn đến tột cùng.

Thời gian thoáng thả trôi qua. Nhận được cuộc gọi của bà Thư Mai, nhịp tim Vương Tư đúng là càng đập càng chậm, tiền, rất nhiều tiền, số tiền hàng trăm triệu sắp tới tay hắn rồi. Lúc này hắn đứng ở trước cửa sổ xoay người, nhìn thoáng qua Thư Chí Hoa đang run rẩy nơi góc tường, rồi đi đến trước mặt chị ta nói: “Lúc em dâu mày đến, mày biết phải làm gì rồi chứ!”

Thư Chí Hoa rằng va vào nhau cầm cập nói: “Biết, nhân lúc nó giao tiền, đẩy nó đến trước mặt anh.”

“Học trò ngoan.” Vương Tư nghe xong vừa lòng vuốt ve gương mặt chị ta. “Lát nữa tao sẽ thưởng ày một trăm tệ.”

Iris: thật chứ đọc đến chap này thì vô cùng vô cùng bức xúc với bà Thư Mai. Bà í ghét Giản Ái thế đứa con trong bụng GA k fai cháu bà í ah? Ai chẳng bít giao tiền chuộc là nguy hiểm, đầu óc thế này bảo sao công ty chả bị người khác bòn rút.

69. Chương 69

Lúc này có ai đó đẩy cửa ra, Vương Tư ngẩng mặt lên, lấy lại tinh thần: “Người tới rồi?”

Từ lúc hấn gọi điện cho bà Thư Mai, đám đàn em của hấn đã tập trung ở xung quanh nhà họ Diệp để chờ đợi. Chỉ chờ Giản Ái lên xe đi là bọn họ cũng bám ngay theo. Quả nhiên đám đàn em của hấn đã cất giọng lạnh lạnh thông báo: “Xe cô Diệp đã đến.”

Thư Chí Hoa bị trối chắt ngồi trên giường, thở phào nhẹ nhõm một hơi, cuối cùng cũng không cần phải chịu khổ nữa.

Vương Tư không cần nghe tiếp nữa, hấn vung tay lên: “Bảo Sơn Kê nửa tiếng sau đi tiếp ứng.”

Đàn em của hấn ngạc nhiên hỏi: “Vì sao lại phải kêu Sơn Kê đi tiếp ứng, chúng ta còn cả đám anh em cơ mà.”

“Đồ ngu.” Vương Tư đầu đàn em hấn một cái: “Từ sau con tin rơi vào tay chúng ta, thằng đó vẫn luôn ghim hận trong lòng, tao sợ nó giở quẻ, nên bảo nó đi tiếp ứng, chỉ cần nó tiếp ứng cho chúng ta, vậy thì chẳng phải là có nhảy vào sông Hoàng Hà cũng không tẩy được mối quan hệ với chúng ta sao?”

“Đại ca quả nhiên là đại ca.” Gã đàn em ôm đầu nói. “Em lập tức đi điều động.”

Ở nơi khác, Giản Ái đến địa điểm chỉ định sau khi xuống xe mới phát hiện đây là một cái kho hàng bị bỏ hoang, cảnh tượng lộn xộn không ngừng đập vào mắt, phía xa xa lại không ngừng vọng đến tiếng gió rít gào cuốn bụi cát bay mù mịt.

Người đâu? Giản Ái ôm lấy trái tim đang suýt chút ngừng đập của mình, tay cầm vali cẩn trọng bước từng bước.

Vương Tư cầm ống nhòm đứng bên cửa sổ gác lửng quan sát nhất cử nhất động của cô.

“Tại sao lại không đi thẳng xuống dưới mà bắt cô ta?” Đàn em của hấn kêu Sơn Kê xong lại quay về sau lưng hấn lải nhải.

Vương Tư lập tức ném ống nhòm vào vai hấn: “Cẩn thận sẽ giữ được thuyền đến vạn năm. Lỡ cô ta dẫn người đến đây thì sao. Tao muốn quan sát rõ ràng rồi mới ra tay.”

Có điều hấn lại hơi nghi ngờ nhìn gã đàn em này: “Mày đến lúc nào?” Tên này hơi lạ mặt.

Gã đàn em cười nói: “Em tên Đại Xuyên, là anh Phi Bình bảo em đến, anh ấy nói anh Tư muốn làm một bữa lớn mà thiếu người nên bảo em tới.”

(bữa lớn là tiếng lóng chỉ việc làm ăn của xã hội đen)

“À!” Phi Bình là đàn em tâm phúc của Vương Tư nên nghe vậy hấn cũng không để ý nữa mà nói tiếp: “Phi Bình đâu.”

“Anh Phi Bình đi trộm rau rồi ạ. Nghe nói có gã nào đó tên Lý Dát đổi đầu với anh ấy, mà nhà hấn ta có trồng rau nên anh ấy muốn ăn đồ tươi một chút.” Đại Xuyên không hề chớp mắt nhìn hấn nói.

“Trộm rau? Nói dốt. Cái thằng tên Lý Dát đó có phải là tối nay đi làm ca đêm, mà trong nhà hấn lại có cô vợ xinh đẹp đúng không?” Vương Tư đã rất rõ thói quen trộm người này của đàn em tâm phúc. “Trộm rau, hừ, tao thấy là trộm người mới đúng!”

“Hi hi!” Đại Xuyên lại tiếp tục tăng bốc: “Đại ca quả nhiên thần cơ diệu toán.”

“Không nói nhiều lời.” Vương Tư hít thật sâu nói: “Chúng ta phải hành động thôi.”

Lời vừa nói ra, trong không khí đã lan tỏa bầu khí khẩn trương khiến người ta run rẩy, nhịp tim của tất cả mọi người ở trong phòng lúc này chẳng khác nào bom hẹn giờ chạm vào là nổ ngay.

Cùng lúc, Sơn Kê xuất hiện. Nét mặt gã vừa không cam tâm vừa không tình nguyện, chuyện tới trước mắt, gã còn phải làm người đi thương thảo kiểu này.

Gã tiến tới từng bước. Giản Ái lại càng siết chặt vali tiền: “Thư Chí Hoa đâu!”

“Đàn bà đúng là phiền, Vương Tư tao làm việc rất giữ chữ tín, một tay giao tiền, một tay giao hàng.” Vương Tư xuất hiện bên ngoài cây cầu thang sắt lười biếng nói với Giản Ái: “Mau giao tiền cho Sơn Kê đi.”

Giản Ái ngẩng lên nhìn hắn, mặt không chút thay đổi: “Tôi phải thấy người mới giao tiền.”

Vương Tư hơi giật mình rồi ánh mắt bắt đầu lạnh lẽo: “Đừng nói nhảm nữa, bốn phía đều là người của tao, mày mà còn tiếp tục kì kèo không chịu giao tiền thì tao sẽ bắt luôn mày đi đấy.”

“Ha ha ha!!!!!!” Giản Ái cười to sau đó khinh miệt nói với hắn: “Đừng khinh thường tôi là phụ nữ có thai thế chứ.” Cô cạch một tiếng mở vali, bên trong ngoài một đồng tiền làm người ta thêm nhỏ dãi còn có bom khiến người ta run sợ.

Sau khi nói xong, cô phất tay ra hiệu: “Ra đi!”

Cửa sau xe mở bật ra, hai anh chàng cao to bỗng nhiên xuất hiện. Có hai người đó bên cạnh, Giản Ái cũng bạo dạn hơn nói: “Anh cho là tôi sẽ tay không tới đây mặc anh làm hại sao?” Nếu có thời gian chuẩn bị, cô còn có thể lên kế hoạch chu đáo hơn một chút.

“Ha ha!” Vương Tư cười to cầm mã tấu trong tay để cạo râu. “Muốn lừa ai hả! Bom trong vali toàn là đạn pháo hoa.” Hắn cho người đi theo cô nên tự nhiên biết rõ mọi hành động của Giản Ái.

Giản Ái trong lòng thầm kêu không ổn, nhưng vẫn không đánh mất hết khí thế nói: “Nhưng người tôi mang đến là thật.”

“Vô sự tạm thời.” Vương Tư hất cằm, gần từng tiếng vô cùng rõ ràng: “Tao còn biết mày sau khi tìm được bọn họ, đi đến một cái ngã tư lại mua một cái bánh ngọt để ăn.”

Giản Ái nghe vậy, sắc mặt trong nháy mắt liền tái nhợt. Vương Tư thưởng thức sắc mặt của cô xong lại vỗ tay, đám đàn em của hắn đồng loạt đi ra, lập thành một vòng vây lớn.

Hai anh chàng vô sự tuy rằng cao to, nhưng đối với tình huống bốn tay nan địch vạn quyền thì cũng không tránh khỏi sợ sệt.

“Hai đứa bọn mày đi mau đi!” Vương Tư đi xuống cầu thang mỉm cười nham hiểm: “Tao biết chuyện này không liên quan đến bọn mày.”

“Tôi thấy anh hôm nay không chỉ là bảo tôi tới giao tiền chuộc!” Giản Ái trừng hắn.

“Nếu còn không đi, hôm nay sẽ là ngày chết của bọn mày đấy!” Vương Tư không có trực tiếp trả lời cô, mà tiếp tục lớn tiếng quát hai anh chàng vô sự. Hai anh chàng vô sự kia vừa nghe đã không tự chủ được mà lui về phía sau. Thấy vậy, Vương Tư nhe răng cười với Giản Ái nói: “Bà Diệp à, vốn bọn tao muốn một tay giao tiền, một tay giao hàng, nhưng bà đã làm trái quy tắc cho nên đừng có trách tao không khách khí mà lấy cả người lẫn tiền.”

“Không được!” Thư Chí Hoa ở trong phòng nghe thế lại hét lên thảm thiết rồi lăn từ trên giường xuống lớn tiếng hét vọng ra từ phía cửa sổ: “Anh nói mà không giữ lời, chúng ta đã giao kèo là chỉ cần tôi dụ Giản Ái tới đây là tôi có thể đi mà.”

Vương Tư đột nhiên càn rỡ cười ha hả: “Tao chỉ nói, để mày dụ Giản Ái tới chứ không có nói là sẽ ày đi.” Nếu đã ở trong tay hắn, chị ta tất nhiên không có tư cách để mà cò kè mặc cả.

Thư Chí Hoa đâu chịu nổi sự sỉ nhục như vậy nên vẫn gân cổ lên hét: “Tôi sẽ bảo cô tôi bắt thấy các người thành vạn đoạn.”

Vừa dứt lời, tóc của chị ta lập tức bị ai đó túm lên, ném chị ta xuống dưới chân Vương Tư. Vương Tư ngay lập tức cho chị ta một cước ngay vào mặt.

“A!” Hét thắm một tiếng, khoe miệng Thư Chí Hoa lập tức trào máu.

Lúc này võ sư đang lui ra phía sau đột nhiên hợp lực kềm đao lên cổ Sơn Kê, “Thả chúng tôi đi, không thì đàn em của anh sẽ mất mạng đấy.”

Giản Ái đắc ý nói: “Anh tưởng chỉ hai câu của anh là có thể hù chết bọn họ à, mơ đi.”

Không hề để ý tới ánh mắt sợ hãi của Sơn Kê, Vương Tư dùng ngón trỏ chỉ vào Sơn Kê rồi nhe răng cười nói: “Hắn ấy hả, vậy phiền mấy người nhanh tay một chút.”

Sơn Kê bị võ sư khống chế bỗng thấy choáng váng: “Anh Tư. Em thật sự trung thành với anh mà.”

“Bớt một người thì bớt một phần tiền, quá tốt.” Đại Xuyên đứng ở bên cạnh Vương Tư sáng khoái nói: “Sơn Kê, chuyện này đúng là anh đã tốn rất nhiều sức, nhưng cuối cùng tiền cũng rơi vào tay anh Tư, với một triệu năm trăm ngàn tệ tiền chuộc, anh ấy muốn kiểu trung thành nào mà chẳng có.”

“Một triệu năm trăm ngàn tệ thì không có, nhưng mà bây giờ tôi cũng có rất nhiều tiền.” Giản Ái xách vali đi đến trước mặt bọn Vương Tư rồi ném phịch xuống, ngay sau đó từng sấp từng sấp tiền cứ thế mà rào rào tung bay. “Toàn bộ chỗ này đều là bằng Anh, một trăm bằng Anh là có thể đổi lấy hơn một ngàn nhân dân tệ.”

Đám người đi theo Vương Tư đều dán chặt mắt vào đấy. Chưa ai trong bọn họ từng thấy tiền mặt chất thành đống như giấy trước mặt như vậy. Không biết là ai đã la lên một tiếng: “Lấy mau đi.”

Đám đàn em của Vương Tư lập tức từ dưới lầu, trên gác xếp, trong kho hàng ùn ùn chạy ra giành. Kỳ quái là, Đại Xuyên vẫn luôn đứng im bên Vương Tư không hề nhúc nhích.

“Không được lấy, không được lấy, đó là tiền của tao.” Vương Tư hồn hển rút súng ra hướng thẳng lên trời nả một phát: “Đứa nào dám giành, ông đây sẽ bắn nát nó.”

Nghe thấy tiếng súng, đám đàn em của Vương Tư vừa hoảng sợ vừa không cam lòng nhìn chằm chằm đống tiền mặt dưới chân Giản Ái. Vương Tư chìa nòng súng vào Giản Ái: “Mau nhặt tiền lên. Bằng không tao sẽ ày một xác hai mạng ngay đấy. A! Đại Xuyên mày làm gì vậy?”

Ánh mắt mỗi người đều đổ dồn vào Đại Xuyên, thì ra lúc này Đại Xuyên đang kềm đao vào cổ Vương Tư.

“Để tôi nói cho anh biết anh ta đang làm gì nhé!” Lúc này có người lặng yên không một tiếng động bước từ một chiếc xe khác xuống. “Đám đụng đến vợ tôi, tôi thấy là anh chán sống —— sợ mệnh dài quá rồi.”

Sau khi mơ hồ nghe thấy giọng nói lạnh lùng ấy, Vương Tư quay đầu, bóng dáng Diệp Tu lúc này đã xuất hiện dưới lầu.

“Em họ.” Thư Chí Hoa ở dưới chân Vương Tư mừng rỡ nói. “Chị ở trong này.”

Diệp Tu chẳng màng đến chị ta, mà đi lên lầu đến trước mặt Vương Tư siết lấy cổ hán sau đó giật lấy khẩu súng trong tay hán rồi nói: “Vừa rồi anh đã chìa cái gì vào vợ tôi hửm?”

“Súng.” Sắc mặt Vương Tư hơi thay đổi, trán toát mồ hôi lạnh.

Diệp Tu tự nhiên cầm súng, thổi một hơi lên mặt súng, “Anh đi đi!” Vương Tư nghe mà vẫn đứng im như phỗng: “Đi càng nhanh càng tốt.”

Ánh mắt Vương Tư lóe sáng lên rồi nhanh như chớp nhào xuống cầu thang, Diệp Tu cũng theo đó chậm rãi giờ súng lên.

“Không được!” Giản Ái ở dưới lầu vội vàng la lên một tiếng. Cô trăm ngàn lần không muốn âm ỉ đến mức chết người.

Diệp Tu nhíu mày, viên đạn vọt ra khỏi súng vẽ nên một đường sáng lạnh, khó khăn ghim vào mạng sườn Vương Tư, còn Vương Tư bị tiếng súng làm cho giật mình, đứng im như tượng nhìn viên đạn chỉ còn thiếu một chút nữa là găm vào người hán.

“Phụ nữ đúng là hay mềm lòng.” Bốp một tiếng, Diệp Tu nện súng lên ót Vương Tư rồi đá hán xuống lầu.

Lúc này ánh mắt anh như gió rét, như bóng đêm đang dần nặng trĩu bắt đầu cắn nuốt lấy những ánh sáng mơ hồ chung quanh anh, anh nhẹ nhàng thu tầm mắt, hàng mi tràn đầy vẻ ngạo mạn: “Nếu không phải là vợ tôi đã mở miệng thì anh có mười cái mạng cũng không đủ cho tôi bắn.”

Vương Tư tựa vào cầu thang, máu tươi chảy ròng trên trán, trên khóe miệng, hắn quệt máu trên khóe miệng rồi hung ác vùng lên: “Anh em xông lên, cá lớn ở ngay trước mặt rồi, hắn là tổng giám đốc Nhạc Nhã Hiền đấy, buộc được hắn, đừng nói một triệu năm trăm ngàn, cho dù là tám triệu mười triệu gì chẳng có.”

“Phải không?” Diệp Tu đứng trên cầu thang, từ trên cao nhìn xuống Vương Tư cùng đám đàn em của hắn. “Nếu tôi có thể đến, tất nhiên sẽ không giống vợ tôi chỉ lấy trí thông minh ra đùa giỡn một chút đâu.”

Sau khi anh nói xong đã có những bóng người âm thầm xuất hiện từ bốn phía kho hàng. Giản Ái thấy thế liền vội vàng hổ thẹn cúi đầu. Lúc này có người tiến lên, mời Giản Ái về lại xe. Thấy Giản Ái đi rồi, Diệp Tu búng ngón tay, Đại Xuyên ngay tức khắc mang một chồng băng Anh đến. Sau đó lấy bật lửa ra, dùng tiền mặt làm đóm châm một điếu thuốc sau đi xuống nhét vào miệng Vương Tư.

“Muốn tám triệu mười triệu đúng không!” Diệp Tu xuống lầu sửa sang lại tay áo sau đó cúi xuống nhìn thẳng vào hắn. “Anh có thể hút xong điếu thuốc này rồi nói sau.”

Vương Tư biết chuyện sẽ không thể nào dễ dàng như vậy, cho nên hắn không tự giác muốn cự tuyệt, nhưng khẩu súng vẫn luôn đứng vững trên huyết thái dương của hắn. Rất nhanh, một điếu thuốc, hai điếu thuốc, ba điếu thuốc, bốn điếu thuốc mãi đến khi trong miệng anh nhét đầy thuốc, Đại Xuyên mới buông tay. Những người còn lại nhìn những mảnh tàn không trọn vẹn của đồng băng Anh im lặng bay đến chân mình mà không hện cùng nói trong lòng: xa xỉ quá, Vương Tư kia hút một điếu thuốc cũng tương đương hơn một ngàn nhân dân tệ, nhìn đám thuốc nhét đầy miệng hắn như thế thì ít nhất cũng không dưới mấy vạn.

Diệp Tu đi đến trước đồng tiền mặt mà Giản Ái đã bỏ ra, rồi từ trong đó rút ra một sấp sau đó chậm chậm xoay người ném đồng tiền trong tay nói: “Muốn không?”

Hình ảnh tiền rơi như ánh trăng bạc đang đổ xuống ấy thật động lòng người. Đám người kia bị hấp dẫn liền nhất loạt gật đầu.

“Tốt!” Diệp Tu đem tiền ném vào mặt Sơn Kê: “Qua đây, trút hết mọi ai oán mà anh vừa mới chịu vào Vương Tư đi.”

Toàn bộ đám người im bất. Vương Tư cũng có vẻ sợ hãi, nét mặt Diệp Tu lại quá bình thản khiến xương cốt người ta cũng run lên. Sơn Kê nhìn Vương Tư, rồi lại nhìn Diệp Tu. Không biết nên lựa chọn như thế nào.

“Thế nào ngại ít à!” Đáy mắt Diệp Tu là bóng tối dày đặc, anh cầm khăn tay ra lau tay sau đó búng tay một cái, lập tức lại có người ném mấy sấp tiền xuống dưới chân Sơn Kê.

“Mấy người không thích làm ăn không cần bỏ vốn sao?” Ánh mắt Diệp Tu rét lạnh, sau khi áp sát người ta, lại đẩy người ta vào vách núi đen sâu hun hút, “Hắn là thủ phạm chính, nhưng là mấy người cũng không thoát nổi đâu.” Lời anh nói khiến hơi thở của đám người nghẹn lại: “Nhưng rốt cuộc là ai khiến mấy người rơi vào hoàn cảnh này? Chẳng lẽ mấy người không muốn trước khi ngồi tù còn lấy được chút tiền trợ cấp cho gia đình sao?”

“Mẹ nó, Vương Tư chết bầm.” Sơn Kê lập tức cất tiền vào trong túi rồi vung một cái tát vào mặt Vương Tư: “Không phải mới này muốn ông đây chết sao? Tao không có cái loại đại ca không tình nghĩa như mày.” Sau khi nói xong, lại lấy thêm một sấp trong đồng tiền mặt rồi xoay người bồi thêm một cú đá: “Đi chết đi! Đồ súc sinh.”

Vương Tư miệng nhồi đầy thuốc lá vừa định giã giũa, lập tức lại có người tiến lên tóm chặt lấy mặt hắn, tát bôm bốp: “Cái gì mà tát cả đều là tiền của mày, anh em chúng tao không có góp phần sao, đồ tiểu nhân tí bĩ vô sỉ, chúng tao không có loại đại ca như mày.”

Người nọ sau khi nói xong, Diệp Tu gật đầu một cái, lập tức có người đưa đến một chồng tiền mặt. Người nọ nhận tiền xong, lập tức lại có người nhào lên nói: “Đồ cút chó, đi theo loại đại ca trong mắt chỉ có tiền như mày, hèn gì chúng tao lại ngồi tù, đúng là cmn xui xẻo.”

“Khinh bỉ mày, con rùa chết bầm. Mày cứ chết một mình mày đi, còn muốn kéo bọn tao theo.”

“Đồ đàn ông vô dụng, chỉ biết bán đứng anh em, có tiền là chỉ vợ vét ỉnh. Có họa thì muốn bọn tao cùng nhau chịu.”

“Con rùa chết tiệt. Phi!” Có người trực tiếp nhổ nước miếng vào mặt Vương Tư.

“Đồ tạp chủng chết tiệt. Tao ngồi tù cũng sẽ không tha ày.”

Những lời này lập tức được đồng cảm, đám đàn em Vương Tư trước kia đều rống giận. Một luồng hơi lạnh bắt đầu lan dọc sống lưng Vương Tư, sắc mặt của hắn trong nháy mắt liền tái nhợt. Hóa ra Diệp Tu lại sử dụng phương pháp này.

“Chỉ có thể trách anh không có mắt.” Diệp Tu xòe tay ra.

Ánh trăng chậm chậm sáng rõ, ánh sáng dịu dàng lan tỏa khắp bầu trời tối đen. Vương Tư miệng bị bịt kín nên chẳng thể thốt nên lời, gương mặt không biết đã bị đám anh em của mình cho bao nhiêu cái bạt tai. Số cú đá rơi trên người hắn thì lại càng vô số kể. Dần dần, đồng tiền Giản Ái để lại cũng xẹp xuống.

Xe cảnh sát cuối cùng cũng đến, Sơn Kê bị áp tải lên xe vẫn quay lại nói với Diệp Tu: “Tổng giám đốc Diệp, sau này tôi muốn đến công ty anh dọn toilet.”

Nhưng đã chẳng còn thấy bóng dáng Diệp Tu đâu. Những người khác có liên quan thì tùy tình tiết nặng nhẹ mà có người bị cảnh sát đưa đi, có người chỉ bị lấy khẩu cung. Nhưng điều vô cùng thống nhất chính là, khẩu cung bọn họ đều cực kì bất lợi cho Vương Tư. Còn Vương Tư lại hét to chỉ vào Diệp Tu đang lên xe nói: “Vết thương trên người tôi đều là do hắn gây ra.”

Đại Xuyên buồn cười nói: “Tổng giám đốc Diệp có động một ngón tay vào anh ta không.”

Đám người ở đó rất ăn ý lắc đầu.

“Nhưng hắn lấy súng chĩa vào tôi.”

Đại Xuyên lại tiếp lời: “Vậy súng đó là của ai?”

Mọi người giơ tay thống nhất chỉ vào Vương Tư.

“Tổng giám đốc Diệp chỉ là tự vệ chính đáng, nhưng mà Vương Tư phải thêm nhiều một tội danh là tàng trữ súng ống trái phép.”

Vương Tư nhất thời mặt xám như tro tàn.

Người cảnh sát lấy lời khai buồn cười áp giải Vương Tư nói: “Ai bảo anh chọc nhầm người. Đáng đời.”

70. Chương 70

Diệp Tu bề ngoài vẫn bình tĩnh, nhưng chiếc xe anh lái lại chẳng khác nào tên bắn lao vùn vụt về phía trước, tiếng gió bên ngoài cửa sổ xe nghe vùn vút, lốp xe cũng phát ra những tiếng keng kéc. Giản Ái ngồi ở trong xe, nhìn những hàng đại thụ san sát nhau vụt về sau vùn vút mà hoảng hốt lắng nghe bầu không khí yên tĩnh trước cơn bão táp, hơn nữa mắt bão còn đang ở ngay bên cạnh cô.

Đường sá phồn hoa vụt qua trong giây lát. Ở quảng trường bên cạnh đám đông đang chen lấn nhộn nhịp, ánh đèn màu đa sắc xuyên qua tấm màn nước phun lên từ đài phun nước phản chiếu trên gương mặt khách bộ hành, gương mặt Diệp Tu rốt cuộc cũng không thể ức chế mà xuất hiện một vết rạn.

Diệp Tu dừng xe, đôi mắt đầy vẻ lo lắng, anh bắt lấy bả vai Giản Ái mà lắc mạnh: “Nếu em còn tiếp tục như thế anh sẽ đập gãy chân em luôn cho xem.” Anh nổi cơn điên cảnh cáo cô!

Giản Ái uất ức “Dạ” một tiếng, rồi không thềm nói năng gì nữa, cụp mắt nắm góc áo quần vào đầu ngón tay.

Diệp Tu nghiêng đầu liếc cô một cái: “Chẳng lẽ em còn muốn lần khác nữa sao?”

Giản Ái quay phắt sang, cái mũi vừa khéo chạm phải cằm anh, lòng đầy chua xót: “Anh tưởng em muốn lắm á.”

Diệp Tu phục hồi lại tinh thần liền ôm chầm Giản Ái: “Muốn cũng không được.” Khóe môi anh dần dần mím thành một đường sắc bén, giọng điệu hơi cay nghiệt của anh lại bình tĩnh đến bất ngờ: “Chúng ta về nhà thu dọn đồ. Đêm nay chuyển ra ngoài, em muốn ở đâu, ở ngoại ô anh có một căn nhà, có điều nó hơi lớn, anh sợ em sẽ thấy cô đơn, ở khách sạn tuy tiện, nhưng mà người đến kẻ đi, anh sợ ảnh hưởng em nghỉ ngơi. Chi bằng như vậy đi, anh lập tức đi xem nhà.”

Giản Ái không nói gì, chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn ra đằng sau đám người rải rác khúc cuối quảng trường chỉ có mấy chú chim sẽ nhảy rúc rích bên những nhánh cây: “Vậy còn ba thì sao!”

Diệp Tu lườm mắt: “Em không phải lo.”

Một lần nữa anh khởi động xe, tốc độ lúc này cũng không nhanh như trước nữa, người ngồi bên trong có thể thấy vô cùng an ổn. Giản Ái biết bản thân không thể lay chuyển được anh, vì thế cô nhường một bước năn nỉ: “Vậy cứ về nhà trước đã!” Khóe miệng cô gian nan cong lên một nụ cười: “Ít nhất cũng đừng để mẹ anh quở trách em.”

Vô vàn cảm xúc của Diệp Tu lúc này bỗng chốc hóa thành một tiếng thở dài bất đắc dĩ.

Trong nhà lớn họ Diệp.

“Diệp Thắng Kiên!” Công lực sư tử rống của bà Thư Mai càng lúc càng tiến bộ: “Cháu gái tôi sắp bị biến thành cái bộ dạng đáng thương gì rồi mà thằng con ông không biết chết ở nơi nào rồi.” Giọng bà bởi vì kích động mà đôi chút vụn vụn.

“Mẹ tìm anh kia.” Giản Ái ở bên ngoài muốn đi nhanh một chút, Diệp Tu đã giữ chặt cô lại: “Để bà ấy mắng xong rồi vào.”

Anh ngừng lại khoanh tay nhìn bầu trời tối đen bên ngoài, đôi mắt anh hơi hơi phản chiếu vẻ lạnh lẽo, gương mặt vốn u ám lại càng thêm đáng sợ. Giản Ái thấy anh giận liền nhanh chóng ôm lấy tay anh dỗ dành: “Em cũng chưa bị gì mà, anh đừng có bày cái bộ mặt như mướp đắng ấy ra nữa mà!”

Diệp Tu hơi đổi sắc mặt, đang muốn mở miệng, bên trong lại vọng đến tiếng ầm ĩ: “Bà ơi,” là tiếng của chị Kim: “Cô Thư la hét đòi tự tử, tôi ngăn mà không được.”

Chị Kim vừa dứt lời, Diệp Tu đã đi vào trong phòng: “Cứ để chị ta đi chết đi.”

“Con nói cái gì đấy!” Bà Thư Mai gần đây có một loại khản trương đến, bà bảo dưỡng rất tốt bề ngoài nhưng cũng đã bắt đầu biến lão.

“Con nói là bảo chị ta cứ đi mà chết đi.” Diệp Tu sau khi nói xong liền trực tiếp đi lên lầu để lại Giản Ái ở dưới lầu ngưỡng ngưỡng không biết nói gì cho phải.

“Chị họ!” Lên lầu mở cửa phòng, giọng Diệp Tu không nặng không nhẹ nhưng cũng đủ để làm người ta điếc tai, Thư Chí Hoa đang khóc lóc đòi sống đòi chết cũng phải giật mình sợ hãi: “Em họ”

Ánh mắt của chị ta lập lòe khiến Diệp Tu khá khó chịu. Bước vào phòng, anh mở toang cửa sổ: “Nhảy từ đây xuống đi, chỉ cần đập đầu vào hòn đá ở phía dưới, tôi cam đoan có Hoa Đà đến đây cũng không cứu nổi chị.” Giọng điệu của anh lạnh như băng.

Thư Chí Hoa im bật, mặt cắt không còn giọt máu. “Chị vừa bị người ta bắt cóc trở về, tổn thương vô cùng lớn. Em họ, sao em có thể nói chuyện như vậy với chị chứ.”

“Đúng vậy!” Bà Thư Mai vừa lên lầu cũng tiếp lời.

Thư Chí Hoa vừa thấy cô mình liền lập tức như tìm được cứu tinh, nước mắt vừa mới rút khỏi mặt đã thần kỳ chảy xuống lại: “Cô, em họ thật sự bảo con đi chết kia.”

Giản Ái đi theo lên lầu than thở, hiệu quả này so với cái vòi nước tự động còn hiện đại hơn nữa ấy. Diệp Tu đi đến bên Thư Chí Hoa, lập tức khiến chị ta nhất thời có cảm giác như gió lạnh khôn cùng đang áp sát vào mình: “Không phải là chị vừa đòi tự tử sao?”

Thái độ của anh không một chút cảm tình: “Người thân với nhau, tôi đương nhiên muốn hoàn thành tâm nguyện của chị.”

Lời anh nói khiến Thư Chí Hoa cảm thấy bản thân hình như là một con dao nhỏ đang bị dúi vào trong lò lửa, mặt mũi cứ nóng bừng lên. Khóe môi bà Thư Mai lướt qua một tia bất đắc dĩ: “Con trai, rốt cuộc con có hiểu lòng phụ nữ không vậy, à không, nói chính xác là con có nghĩ đến cảm giác của chị họ con không vậy, con bé mới thoát khỏi tay kẻ xấu, tâm trạng tất nhiên sẽ không được tốt. Đòi tự tử chỉ là một cách để nó giải tỏa tâm trạng thôi.”

“Nói vậy thì Giản Ái cũng phải đòi tự tử à?” Diệp Tu lại thắc mắc: “Nghe người trong cuộc nói, lúc đó tên Vương Tư kia còn chìa súng vào cô ấy.” Anh chậm chậm ngẩng đầu lên nhìn mẹ, đáy mắt âm trầm, nhìn thẳng vào bà: “Nếu theo nói như mẹ thì chị họ con quý giá còn Giản Ái thì không quan trọng, cho dù hiện tại cô ấy đang mang thai.”

Bà Thư Mai lúc ấy nghẹn họng, đành phải nói quanh co một hồi: “Nó chỉ đi giao tiền chuộc thôi, kẻ xấu nhìn thấy nó vui mừng còn không kịp, làm sao mà lại lấy súng chìa vào nó cơ chứ.”

“Đúng vậy! Đúng vậy!” Thư Chí Hoa quệt nước mắt, cũng mở miệng nói: “Lúc ấy là vì Giản Ái không chịu giao tiền cho Vương Tư nên mới bị người ta dùng súng khống chế.”

“Thật thế sao!?” Sương giá trên mặt Diệp Tu ngưng tụ thành băng.

“Hình như vậy.” Thư Chí Hoa lòng hơi hơi run, giọng nói cũng lí nhí đến không nghe rõ: “Hình như là vậy.” Hô hấp của chị ta cũng dần hỗn loạn.

Lời còn chưa dứt, Diệp Tu đã nở nụ cười, tiếng cười càng lúc càng lớn, làm Diệp Thắng Kiên cũng đi lên theo. Có điều anh rất nhanh đã thu lại tiếng cười, ánh mắt anh lúc này còn khiến người ta thấy đau hơn cả bị kim đâm vào lòng: “Có cần lớn tiếng đối chất trước mặt Vương Tư một lần không.” Tay Diệp Tu đã siết chặt lại.

“Chị không biết Vương Tư cũng muốn bắt Giản Ái.” Theo từng bước anh ép sát, gân xanh trên thái dương của Thư Chí Hoa cũng nhảy lên giật giật. Cả người chị ta không tự giác được mà run bần lên.

“Nói lại lần nữa xem!” Diệp Tu nhấn mạnh từng chữ: “Đây là cơ hội cuối cùng của chị!” Ánh mắt anh bình tĩnh mà quyết liệt: “Tôi nghĩ Vương Tư sẽ rất thích gặp chị trong tù đấy.”

“Không được!” Miệng chị ta kịch liệt run rẩy, giọng nói cũng bén nhọn như tiếng xe đang phanh gấp.

“Đừng hoảng vậy chứ chị họ! Chỉ cần chị nói thật,” Lời Diệp Tu nói xé nát vẻ mặt của chị ta: “Tôi sẽ nỗ lực thân mà không truy cứu hành vi đồng lõa của chị.”

Thư Chí Hoa túm chặt lấy ra giường, mồ hôi tủa đầy trên cái trán đã nổi đầy gân xanh: “Chị cũng chỉ là người bị hại, chị không có đồng lõa.” Chị ta cố hết sức giữ bình tĩnh để không rơi vào bẫy của em họ.

“Nếu chị đã nói như vậy,” Diệp Tu lười nhác ngồi lên một cái ghế: “Được thôi, là ai ở trước mặt mọi người nói chỉ cần dụ Giản Ái tới chị sẽ được thả.”

Lời Diệp Tu khiến Thư Chí Hoa nghe mà kinh hãi: “Chị không có.” Chị ta vừa hoảng hốt vừa sợ: “Rõ ràng là do Giản Ái nhất định không giao tiền chuộc cho Vương Tư nên Vương Tư mới nói là bắt cô ta luôn đó chứ.”

Diệp Tu hơi hơi nghiêng người về phía trước: “Chị cút đi! Ngày mai chúng ta sẽ gặp nhau ở đồn cảnh sát.” Anh tiếp tục chậm rãi nói: “Đương nhiên chị cũng có thể nói mẹ tôi đi nộp tiền bảo lãnh cho chị.” Dù sao tiền riêng của bà Thư Mai cũng đã bị anh xử lý xong.

Thư Chí Hoa hoàn toàn câm nín. Còn bà Thư Mai thì nghe mà đổ mồ hôi: “Con!”

“Đừng có gọi con.” Diệp Tu kéo Giản Ái qua sau đó nói rõ ràng: “Đến con dâu và cháu nội mình mà mẹ cũng không để tâm, mẹ làm con quá thất vọng.”

Diệp Thăng Kiên ở bên cạnh im lặng thở dài: “Con có thể nói cho ba biết là rốt cuộc mẹ con lại chộc gì con nữa không.” Ông chậm rãi ngồi ở phía đối diện Diệp Tu.

Bà Thư Mai nghe thế liền hấp tấp bắt lấy tay cháu gái: “Tôi làm gì cho chộc nó, là nó một lòng bảo vệ vợ mình giờ đến mẹ cũng không cần đẩy chứ.”

Bà nhìn chăm chăm Diệp Tu nói: “Chị họ con bị bắt cóc, con không thèm quan tâm, vậy mà vợ con vừa có vấn đề là con lập tức chạy tới, đến tiền riêng của mẹ cũng chia hết cho người ta. Thành con quá đáng như con thì có mặt mũi nào mà chất vấn mẹ, mẹ đúng là uống công sinh ra con mà.”

“Bà im đi.” Giọng Diệp Thăng Kiên mặc dù không vang nhưng cực kỳ uy nghiêm: “Chị Hoa vừa xảy ra chuyện, con trai đã lập tức phái người đi. Sao bà lại nói như thể nó không quan tâm vậy chứ!”

“Vậy vì sao không cứu Chị Hoa ra, trong mắt nó rõ ràng là không xem tôi ra gì mà.” Bà Thư Mai bởi kích động mà đỏ bừng cả mặt.

Diệp Tu đứng thẳng lưng: “Bởi vì lần bắt cóc này rõ ràng là do chị họ tự chuốc lấy, nếu không chịu chút dạy dỗ thì chị ta sẽ lại tiếp tục ỷ có mẹ che chở mà ức hiếp người khác.”

“Thật không, Chị Hoa.” Bà Thư Mai nhìn cháu gái mà không cách nào che giấu được nỗi bi ai: “Sao con lại không hiểu chuyện vậy chứ!”

“Cô, con không có cố tình mà.” Thư Chí Hoa bắt lấy tay bà, trong ánh mắt tràn ngập hi vọng: “Con không biết một tên quét dọn toilet cũng dám bắt cóc con, nếu biết trước, con sẽ không mắng hấn đâu.”

“Khỏi cần nói nữa.” Diệp Thăng Kiên lớn tiếng quát bảo ngưng lại: “Bị bắt cóc là con, vì sao lại liên lụy đến Giản Ái.”

“Là mẹ kêu Giản Ái đi giao tiền chuộc.” Diệp Tu trả lời.

“Cái gì?” Diệp Thăng Kiên lập tức từ trên ghế đứng phắt dậy, quả thực không thể nào tin được, ông chỉ ngón trỏ vào bà Thư Mai nói: “Có thật không?”

“Thăng Kiên!” Bà Thư Mai hoảng sợ nhìn chồng: “Không phải là tôi muốn mà là bọn cướp yêu cầu như vậy.”

Một cái bạt tai hung ác vừa muốn quát lên mặt bà nhưng Diệp Tu đã chặn ẹ trước cái tát của bà.

“Đừng có ngăn bà.” Diệp Thăng Kiên gầm nhẹ.

Diệp Tu quay đầu nhìn sắc mặt thê lương của mẹ mình: “Con biết mẹ sai, nhưng phận làm con không thể không hiếu thảo, nhưng dù có hiếu thảo thế nào con cũng không thể sống với mẹ được nữa, cho nên đêm nay con sẽ chuyển đi.” Đáng đời.”

71. Chương 71

Bà Thư Mai vẫn chưa phục hồi lại tinh thần, hơi giật mình nhìn con trai đã đi ra khỏi nhà, đi không hề quay đầu, sau khi sực tỉnh, bà mới từ trên ghế nhảy lên, gào thét với cái bóng của con trai: “Con đứng lại đó ẹ! Thái độ của con là gì đấy hả?”

“Con nó đã quyết tâm ra đi rồi thì bà có gọi nó thế nào cũng vô dụng.” Diệp Thăng Kiên hừ một tiếng sau đó nói: “Đừng có mà bảo tôi đuổi theo con. Tránh nó lại giận lây cả tôi.” Chặt giọng tràn ngập quyền uy của ông từ trên cầu thang xuống: “Nhưng mà bà nó này, nếu bà lại làm chuyện con nó ghét thì chẳng những con nó ghét bà mà tôi cũng chẳng nhìn nổi bà, sau này cháu bà cũng sẽ ghét bà.”

Bà Thư Mai nghe xong liền bắt đầu thấy chán nản.

“Cô.” Lúc này Thư Chí Hoa đứng bên cạnh bà nơm nớp lo sợ hỏi: “Sau này con nên làm gì?” Em họ đã hoàn toàn ghét chị ta khiến chị ta vô cùng bất an.

“Cái này thì!” Bà Thư Mai lặng im vài giây, càng khiến trái tim Thư Chí Hoa như muốn vọt tới cổ họng, chị ta cố cười, nhìn chăm chú vào cô mình nói: “Cô, hay là con về nhà trước nhé!”

Thư Mai tiếp tục im lặng trong một phút rồi thở dài một hơi: “Con không cần về đâu.”

Khóe miệng Thư Chí Hoa khẽ cong lên, cô quả nhiên vẫn luôn bao bọc ỉn. Nghĩ đến đó, chị ta hất lộn tóc trượt xuống má, cảm giác căng thẳng cũng không còn.

“Ngày mai cô sẽ đưa con về!” Bà Thư Mai lại cau mày nói: “Đã trễ thế này, con thân gái một mình đi về không tiện.”

Ngón tay Thư Chí Hoa đang giờ ra lập tức cứng đờ giữa không trung, thật lâu vẫn không hạ xuống.

Bên ngoài căn nhà, Giản Ái ghé vào tai Diệp Tu nói: “Sau này cũng không về sao? Vừa rồi hình như ba cũng không nói gì.”

Ánh mắt Diệp Tu chợt lóe sáng, anh nắm chặt tay cô: “Thực sự không về nữa.” Bóng dáng cao lớn của anh dưới đây trời đầy sao lại càng mạnh mẽ khiến người ta không dám nhìn gần.

“Anh đừng có mà hại em.” Giản Ái cắn môi cười khổ, “Coi chừng mẹ anh lườm em đứt cổ.”

“Anh mà cái loại ông chồng chỉ biết lo cho bản thân mà không để ý đến hậu quả sẽ gây ra cho em thế sao?” Diệp Tu nhìn chăm chú Giản Ái một lát sau đó khoác áo lên người cô: “Anh sẽ nói chuyện với ba sau, cha con anh mà đã liên thủ thì thiên hạ vô địch, còn sợ bất không được mẹ anh. Đương nhiên, khi cần thiết, em cũng phải lên sân khấu diễn vai hiền lành, để mẹ biết em là nàng dâu tốt.”

Nước mắt không hề trở ngại trượt khỏi mắt Giản Ái. Cô cứ thế im lặng mà khóc. Diệp Tu cất tiếng thở dài trong cuống họng, anh ôm lấy bờ vai cô, nâng mặt cô lên: “Khóc cái gì chứ, người ta nhìn thấy lại tưởng anh bắt nạt bà bầu đấy.”

Không thấy người ta đang cảm động à! Giản Ái nước mắt lưng tròng âm thầm mắng anh.

“Em cười một cái đi!” Diệp Tu mỉm cười cúi đầu, dùng ngón cái lau đi nước mắt trên mặt cô.

“Anh chắc chắn là muốn em trong tình trạng như vậy sao?” Giản Ái nức nở hỏi anh.

“Sợ cười rộ lên sẽ xấu hơn hả?” Diệp Tu nhếch mày ngăm cô.

Giản Ái hừ một tiếng nhịn không được cười nói: “Nếu em không đẹp, anh sẽ cưới em sao?”

“Cưới chứ!” Diệp Tu cường điệu gật đầu: “Bởi vì con người của anh hay mềm lòng thích nhất là những người đáng thương.”

“Ai đáng thương chứ?” Giản Ái giậm chân lấy tay gõ đầu anh.

“Em mà còn gõ nữa thì cứ thử xem.” Diệp Tu làm ánh mắt cảnh cáo.

“Người ta chỉ là có bầu thôi,” Giản Ái không cam lòng ngừng chân thu tay lại than thở, “chứ có phải tàn phế đâu.”

“Anh thấy lúc em mang thai còn muốn đáng sợ hơn cả tàn phế ấy.” Diệp Tu lạnh lạnh ngắt lời cô sau đó bế ngang cô lên ôm vào ghế phụ lái. “Em tốt nhất là ăn no rồi ngủ, ngủ đã rồi lại ăn cho anh.” Nói ngắn gọn là cô tốt nhất là biến thành heo, hơn nữa còn là một con heo lười.

“Anh Diệp à.” Giản Ái cất giọng rõ ràng: “Có phải anh mới từ sao hỏa di cư tới nên không hiểu quy tắc của trái đất không?” Phụ nữ có thai là phải chăm vận động, không thể bắt chước con heo được.

Diệp Tu giậm chân ga quay đầu mỉm cười với cô: “Anh không phải là di cư tới, anh là lữ khách vũ trụ nhập cư trái phép.”

Giản Ái bật cười một tiếng sau đó lại sực nhớ ra cái gì đó: “Á! Mẹ em ở Hongkong lâu vậy rồi mà sao vẫn chưa thấy về nhỉ!”

“Vì bà ấy có bạn trai rồi.”

“Cái gì!” Giản Ái nhất thời tỉnh táo hẳn ra. “Vì sao lại có bạn trai?” Phản ứng của cô đúng là quá mức mãnh liệt.

“Bây giờ thiếu gì các cặp về già lấy nhau để bầu bạn đâu em, mẹ mặc dù có em với em trai, nhưng dù sao cũng không thể nào so sánh được với một người chồng yêu thương bà ấy.” Diệp Tu hơi cười liếc cô một cái: “Cho nên, lúc mẹ ở Hongkong gặp được bạn học cũ của bà ấy, anh liền gọi cho Hạ Minh Vũ, để bọn họ có thể ngọt ngào đoàn tụ ở khách sạn của anh ta. Thế nào, chỉ cho phép em có chồng mà không ẹ được tìm một người chồng nữa à!”

Ủm! Giản Ái gãi gãi đầu: “Nhưng mà cũng phải để em gặp đã chứ! Dù sao sau này cũng sẽ là ba em!”

Ha ha ha! Diệp Tu không nhịn được bật cười.

Có gì buồn cười cơ chứ. Giản Ái trừng mắt liếc anh một cái.

“Cái bụng của em đấy, nó cũng có hỏi anh có muốn làm ba nó không đã bắt anh làm ba nó rồi đấy.”

Giản Ái trực tiếp nhìn ra bầu trời đêm ngoài cửa sổ xe, xem như anh không tồn tại. Đến Nhạc Nhã Hiên, Giản Ái đã buồn ngủ, trong cơn mơ màng, Diệp Tu tựa má vào tóc cô, “Hôm nay chuyện xảy ra với em, anh thế sẽ làm cho kẻ khác phải bù lại gấp 10 lần.”

Những sợi tóc rũ xuống như có như không làm phân tán ánh mắt Giản Ái, cho nên cô không nhìn thấy được thời khắc đó anh kiên định đến bao nhiêu.

Trong sân bay, người nhà họ Thư ở Pháp chơi thỏa thuê đã về đến sân bay. Thư Chí Vinh vừa đồm đồm kéo vali, vừa đẩy cái kính râm trên mặt nói: “Nếu không phải là ba hồi về, em họ còn có thể bỏ tiền cho cả nhà chúng ta đi du lịch vòng quanh thế giới nữa đấy!”

Thư Nam nhìn con trai vui đến quên cả trời đất liền khiển trách: “Em họ con chỉ cho chút ơn huệ nhỏ này là đã mua chuộc được con. Năm đó, ba vì giúp cô con cũng đã bỏ ra không ít sức lực.”

“Vâng, vâng, vâng!” Thư Chí Vinh lập tức như gà mổ thóc khen tặng ba mình. “Nếu không là ba vất vả công lao lớn thì con cũng không thể nhân tiện mà hưởng phúc.”

“Xem cái thái độ của con kìa, đáng để ba con đánh con lắm.” Lý Nguyệt Dung chỉ chỉ vào trán con trai rồi nhìn ngó bầu trời rộng lớn bên ngoài thở dài: “Em con đâu.”

“Ba, mẹ, anh! Con ở đây.” Ở bên ngoài sân bay, Thư Chí Hoa tinh mắt nhìn thấy ba mẹ và anh trai liền tiến đến.

“Tội nghiệp, mới một thời gian không gặp mà Chí Hoa đã gầy thế này rồi.” Lý Nguyệt Dung sau khi nói xong lại hung hăng trừng Thư Nam: “Không phải ông nói em gái ông sẽ chăm sóc cho con bé sao? Sao càng chăm càng gầy vậy!”

Thư Chí Vinh đẩy cặp kính râm trên mũi nói: “Chắc là ngày ngày ăn không đủ vây cá, bào ngư.”

“Làm gì có.” Thư Chí Hoa đi đến trước mặt ông ta ông ọ nói, nếp nhăn bên khóe môi càng khiến chị ta thêm đáng thương: “Con bị cả nhà cô đuổi ra ngoài.”

“Cái gì?” Thư Nam quát: “Cô con đuổi con ra ngoài.” Từ khóe mắt đến đuôi lông mày ông ta đều là lửa giận.

“Rốt cuộc là làm sao?” Lý Nguyệt Dung xoa mặt con gái: “Mau nói cho ba con biết đi.”

Thư Chí Hoa nghe thế lại càng không nhịn được, òa khóc kể lể mọi chuyện nhưng lại giấu những chuyện xấu chị ta đã làm, chỉ nói là Diệp Tu sai, đừng bao che cho Diệp Tu, cô cũng yếu đuối nghe theo ý cha con nhà họ Diệp.

Tại nhà họ Diệp, bà Thư Mai biết hôm nay là cả nhà anh trai trở về nên trang điểm vô cùng cẩn thận, lúc vừa muốn ra cửa thì điện thoại trong phòng khách lại reo lên như muốn đòi mạng! Bà vừa hướng về phía chồng đang ở trên lầu bảo ông bắt máy thì Diệp Thăng Kiên đã phát phơ tờ báo trong tay nói: “Nói không chừng là điện thoại của anh bà, tự mà nghe đi.”

Bà Thư Mai trừng mắt nhìn chồng liếc một cái, rồi đành phải nhanh chóng ấn nút nghe.

“Thư Mai!” Bên kia điện thoại, ông Thư Nam rống lên như sư tử gầm khiến người ta kinh hãi: “Cô chăm sóc con gái tôi thế nào vậy hả. Bị người ta bắt cóc không nói, chồng với con trai cô còn dám kết bè kết phái đuổi nó đi.”

“Anh, nghe em giải thích đi.”

“Giải thích cái rắm!”

Lời này không phải là do ông Thư Nam nói, cho nên cả bà Thư Mai lẫn ông ta đều giật nảy mình. Thế là bà Thư Mai tập trung nhìn, hóa ra là chồng bà đã từ trên lầu đi xuống tự khi nào, quát lên với cái điện thoại: “Con gái anh thì quý hóa quá đấy, tự nó nói không ở. Dám trách móc tôi, không có cửa đâu.”

“Diệp Thắng Kiên, cậu có ý gì?” Bên kia điện thoại, ông Thư Nam cũng tức đến giậm chân: “Đừng tưởng tôi không làm gì được cậu.”

“Tùy thôi!” Diệp Thắng Kiên ném ra câu đó xong lại nói: “Chỉ sợ anh không dám tới thôi.”

“Mẹ nó chứ!” Ông Thư Nam quát lại: “Mày thì giỏi lắm à! Năm đó nếu không có nhà họ Thư chúng tao, mày tưởng mày sẽ được như hôm nay sao!”

Diệp Thắng Kiên lạnh lùng nói: “Đúng vậy! Năm đó nếu không có anh, tôi đã không có hôm nay —— ít nhất là phải tốt hơn hôm nay.”

“Ông bớt nói chút đi!” Bà Thư Mai đẩy Diệp Thắng Kiên một cái, lại dịu dàng nói với anh mình: “Anh, nghe em giải thích một chút.”

“Chồng cô đã như vậy còn cần giải thích sao?” Ông Thư Nam vô cùng trung khí la mắng em gái: “Đừng quên, năm đó nó đã đối xử thế nào với cô, nếu không có người anh này, đừng nói là Phi Diệu, cô đến cái lông chim cũng không có. Hiện tại, con cô lại là cái loại cưới vợ rồi quên mẹ, nếu lần này cô không xử lý tốt cho anh thì sau này cô cũng đừng hòng lấy anh làm chỗ dựa.”

72. Chương 72

Giản Ái vượt bụng đi từ trong nhà hàng ra nói: “Ăn no quá rồi! Giờ lại chẳng muốn động dạ nữa. Hay mình lên xe đi luôn đi!”

Diệp Tu đỡ thắt lưng cô nói: “Vẫn nên vận động nhiều một chút. Tối nay em ăn nhiều thịt quá rồi.”

Đúng ha! Giản Ái cười cười: “Trước kia em chẳng thích ăn thịt, giờ mang thai nên mới hơi thay đổi khẩu vị một chút.” Trước kia cô rất thích ăn salad rau củ, giờ nhìn thấy là lại muốn nôn.

“Phía trước có siêu thị, anh đi mua ít nhãn nhé!”

“Nhãn!” Giản Ái nhớ tới những trái nhãn ngọt ngào kia là miệng lại nghe thấy mùi nhãn. Có điều, cô sờ sờ bụng, lắc đầu: “Em hơi no rồi.”

“Không sao!” Diệp Tu kéo cô đi vào siêu thị: “Nửa đêm em dậy ăn cũng được.” Thỉnh thoảng Giản Ái lại giật mình thức giấc vào nửa đêm nhìn trần nhà, thỉnh thoảng sẽ vào toilet bấm ngón tay đếm các món ăn ngon.

“Uhm!” Giản Ái cười tủm tỉm gật gật đầu. “Em còn muốn ăn nho, chuối, cam, quýt nữa.”

“Có muốn ăn táo không?” Diệp Tu hỏi cô.

“Không!” Ai cũng thích táo, lúc chưa mang thai cô cũng thích ăn, nhưng sau khi mang thai thì hoàn toàn không thích nữa.

“Khẩu vị lạ thật.” Diệp Tu cười cười, bảo người đậu xe ở cửa siêu thị rồi kéo Giản Ái vào.

Vào trong mới biết bởi vì đồ ăn không thể để qua đêm nên đang đại hạ giá. Giản Ái đứng trước một đồng giò heo ngũ vị hương mà không cất nổi chân. Anh bán hàng ở quầy thực phẩm nhiệt tình hét to: “Chị ơi, mới kho hôm nay thôi, vừa thơm, vừa tươi, tính chị tám đồng cũng được.”

“Muốn ăn không?” Diệp Tu cũng hỏi dò ý kiến của Giản Ái.

“Thôi.” Giản Ái nhìn chằm chằm đồng giò heo nuột nước miếng rồi sau đó say sưa hít sâu một hơi: “Em ngửi mùi một chút cũng thỏa mãn rồi.”

Anh bán hàng suýt ngất. May mà Diệp Tu bảo anh ta gói lại, để về nhà Giản Ái lúc nào cũng có thể ngửi được. Ra khỏi siêu thị, di động Diệp Tu bỗng réo vang. Anh mở cửa xe cho Giản Ái vào, thắt dây an toàn cho cô xong mới bắt máy máy vừa vòng qua bên kia bước lên khỏi động xe.

Đầu bên kia điện thoại Diệp Thắng Kiên vô cùng hưng phấn nói: “Con trai, mau bảo con dâu gọi điện cho người cậu không biết xấu hổ của con đi. Nói chúng ta đã chuyển viện sang Mĩ.” Giọng điệu của ông không hề che dấu vẻ hung dữ.

“Ngay bây giờ sao?” Diệp Tu nhìn màn đêm nặng trĩu bên ngoài: “Ba giờ đã muộn như thế rồi.” Nói đối như vậy rất khó tin.

“Bay đi Mĩ đương nhiên phải dùng giờ của Mĩ.” Bên kia điện thoại, Diệp Thắng Kiên tiếp tục duy trì trạng thái phấn khởi, dường như ông rất mong chờ phản ứng của ông Thư Nam.

Diệp Tu cũng đành chịu với hành vi trẻ con này của ba mình: “Lát nữa con gọi!”

“Không cần con gọi, bảo vợ con gọi ấy.” Bên kia điện thoại, Diệp Thắng Kiên cười hắc hắc nói: “Giọng vợ con sẽ có sức thuyết phục hơn.”

Giản Ái ngồi ở ghế lái phụ nhìn anh, ánh mắt như muốn hỏi anh là đang có chuyện gì? Diệp Tu đặt ngón trỏ ở bên môi, ý bảo cô đừng lên tiếng: “Cậu lại mắng ai rồi.”

“Vừa hay có thể kích thích con đập tan ý chí chiến đấu của cậu con.”

“Con vẫn chưa nghĩ tới.” Diệp Tu bắt đầu đánh tay lái. “Con cúp máy đây, lát con sẽ đích thân gọi cho cậu.”

“Bảo vợ con gọi rồi mà, không để vợ con gọi, ba nhất định phải có cháu trai.” Diệp Thắng Kiên uy hiếp. “Nếu không phải là cháu trai, ba sẽ cho cưới bà hai, bà ba để bọn họ sinh một đồng cháu trai cho ba.”

“Ba!” Diệp Tu vừa đánh tay lái, đầu đầu muốn ném di động ra ngoài cửa sổ cho xong chuyện: “Hình như ba đùa hơn quá trớn rồi đó.”

“Hắc hắc! Ba đã nhịn cậu của con mười mấy năm rồi, thứ cho ba vội vàng!”

“Không được!” Diệp Tu kiên quyết: “Cứ vậy đi, con cúp đây.”

“Alo!” Diệp Thắng Kiên khẩn trương: “Bảo vợ con nghe máy đi.”

Nhưng ông đã quá coi trọng tính nhẫn nại của con mình, bộp một tiếng! Diệp Tu thật sự thẳng tay cúp máy.

Không lâu sau, di động của Giản Ái để ở ghế sau lại đổ chuông. Diệp Tu đánh tay lái không quay đầu lại nói: “Nếu là ba gọi tới thì em cứ tắt đi. Ông ấy không có ý gì tốt đâu.”

Giản Ái quay ra sau lấy di động rồi nhìn dãy số hiển thị trên đó: “Không phải số của ba.” Sau khi nói xong cô trực tiếp tắt máy.

“Hắc hắc!” Đầu kia điện thoại Diệp Thắng Kiên xấu xa thấp giọng nói: “Xin lỗi con, con dâu, ba đổi số điện thoại khác gọi cho con. Từ giờ trở đi con không cần lên tiếng, chỉ cần nói dạ hoặc không là được. Nếu con không muốn vậy chứng tỏ con ngoại trừ không hài lòng với mẹ chồng còn không hài lòng với người bố chồng này.”

Chụp cái mũ lớn như vậy, Giản Ái chỉ có thể trả lời: “Dạ!”

“Con dâu ơi! Ba khổ quá —!!!!!!!” Nghe thấy con dâu trả lời, Diệp Thắng Kiên liền lớn tiếng khóc nức nở khiến Giản Ái nổi hết cả da gà.

“Vương Bảo Xuyên đợi chồng mười tám năm cũng coi như là có một tia hi vọng, nhưng mà ba chồng con bị cậu con chộc tức mười tám năm, đến bây giờ vẫn chưa đáp trả lại được.” Diệp Thắng Kiền tuy là khóc nước mắt, nhưng giọng nói của ông lại có vẻ khoái trá biết bao!

Vậy, không phải là muốn cô đi đáp trả chứ! Một paparazzi bụng lớn như cô ngoài chăm sóc bụng mình hình như chẳng có năng lực gì hết.

“Không cần con đáp trả đâu, bây giờ con chỉ cần gọi một cú điện thoại cho cậu con nói ba đã chuyển viện ẹ chồng con là được!”

Bây giờ sao? Giản Ái nhìn màn đêm bên ngoài. Khuya như vậy mà chuyển viện thì người đó không phải là muốn trêu đùa ai đó thì chính là bệnh rất nặng.

Dường như hiểu ý cô, Diệp Thắng Kiền xấu xa nói: “Con dâu đừng quên giao hẹn của chúng ta, con chỉ có thể nói dạ hoặc không.” Nếu không thì chính là không hài lòng với người ba chồng này.

Ông già gian trá xảo quyệt thật!

“Dạ!” Lúc nói ra từ này, Giản Ái có chút cảm giác nghiêng răng nghiêng lợi.

Còn Diệp Thắng Kiền thì mở cờ trong bụng nói: “Con dâu!”

“Dạ!”

Giản Ái hơi run sợ trả lời ông, lo lắng ông lại đưa ra vấn đề khó khăn nào đó.

“Lần này con nhất định phải sinh con gái nhé!”

Gì! Người ba chồng như ông không phải là luôn luôn trọng nam khinh nữ sao? Đó là bởi vì Diệp Thắng Kiền sau khi đi sâu phân tích tính cách của con trai và con dâu, ông đã thông suốt một điều, cháu gái chính là vương đạo, có việc muốn nhờ con trai chỉ bằng đi đường cong cứu nước, nhờ con dâu hoặc sau này là cháu gái ra mặt.

“Ba nhất định phải bẻ cháu gái, con không nghe người ta nói sao? Cháu gái tốt, cháu gái đẹp, cháu gái xinh!” Tốt nhất là sau này lớn lên tính tình sẽ giống con dâu ông, ngoan ngoãn lại lạnh lợi. Hừ! Giống như con trai ông thì sẽ chỉ giả vờ ngoan ngoãn, còn bên trong thì bằng mặt không bằng lòng.

“Cứ quyết định như vậy nhé.” Diệp Thắng Kiền kiên quyết nói. “Nhớ nhất định phải sinh cháu gái nhé.” Sau khi nói xong, ông lưu loát cúp máy.

Còn Giản Ái nghe tiếng tút tút vọng ra từ điện thoại mà có chút không thể tin được, ba chồng cô có phải là càng già càng đi thụt lùi đó chứ —— Cô cũng không phải thần tiên đâu mà muốn sinh con trai là sinh con trai, muốn sinh con gái là sinh con gái cơ chứ.

Nhìn Giản Ái trợn mắt há hốc mồm, Diệp Tu đang lái xe nhú nhú mày nói: “Vừa nãy ai gọi điện cho em vậy?”

“Người quen!” Giản Ái trả lời sau đó lại cúi đầu bắt đầu gọi điện cho ông Thư Nam.

“Trễ rồi còn gọi cho ai đấy?” Diệp Tu hỏi cô.

“Người quen!” Giản Ái cũng không quay đầu lại trả lời anh.

“Tên của hai người quen đó là gì?”

“Một người họ ba, một người họ cậu (cửu).”

“Họ ba, họ rệu.” Đúng là hiếm thấy. (chỗ này là Diệp Tu nghe nhầm cửu thành tửu)

Nhưng mà anh đã nhanh chóng hiểu ra nguồn gốc của hai cái họ này, bởi vì Giản Ái đã gọi được cho ông Thư Nam: “Cậu hai!”

“Đừng có gọi thân thiết như vậy!” Ông Thư Nam vô cùng không khách khí: “Có việc nói mau, tôi không có thời gian mà quan hệ thân thích với cô.”

Miệng đúng là thối mà! Giản Ái nể tình ông ta sắp chịu khổ nên mới không chấp nhận ông ta: “Đêm nay mẹ chồng con sẽ chuyển viện.”

“Chuyển viện!” Ông Thư Nam hét to: “Có phải các người chọc em gái tôi tức giận đến bệnh nặng, cho nên không thể không chuyển viện không?”

Nói cái gì vậy. Giản Ái suýt chút nổi cáu: “Là ba chồng con làm chứ không phải bọn con.”

“Bớt nói nhảm đi, chuyển đi đâu.”

“Mì!”

“Trễ thế rồi mà có thể chuyển đi Mĩ sao? Cô ở đâu ra vậy, đến nói cũng nói không ra hồn, mẹ chồng cô cho cô vào cửa thì đúng là đập trứng mà!”

Đến tượng đất cũng sắp tức đến phát hỏa rồi. Giản Ái cũng không chút khách khí phun lửa nói: “Dù sao con cũng nói là chuyển rồi đấy.”

“Tên!”

“Tên gì?”

“Cô không đọc sách à, chuyển viện thì nhất định có tên viện, cho dù chuyển đi nước nào, bệnh viện cũng phải có tên.”

Đúng là tức chết đi được. Giản Ái phát điên. “Con...”

Không đợi cô nói xong, Diệp Tu một tay đánh tay lái, một tay giật lấy di động của Giản Ái, sau khi ấn phím tắt máy lại trực tiếp gỡ pin ném ra ghế sau. Nhưng ông Thư Nam cũng không phải kẻ dễ bắt nạt, ông lập tức biết là do Diệp Tu làm. Vì thế di động Diệp Tu chỉ một phút sau đã đổ chuông réo rắt. Nhưng là Diệp Tu lại chậm rãi bắt máy: “Có việc nói mau.”

“Con dùng thái độ đó mà nói chuyện với người lớn đấy hả?” Ông Thư Nam vẫn ra vẻ như trước.

“Nếu không nói thì tức là không có việc gì. Con cúp máy.”

“Không được cúp! Mẹ con chuyển đến bệnh viện nào.”

“Không biết!” Diệp Tu nói xong liền thả tay cúp máy.

73. Chương 73

Nhìn di động kêu bộp một tiếng, Giản Ái vừa muốn chìa tay ra bắt lấy thì Diệp Tu đã đánh một cái bộp vào tay cô.

“Ấy đau em.” Giản Ái làm nũng nói: “Em đâu có muốn nghe, chỉ là muốn tắt máy giúp anh thôi mà.”

“Không cần để ý đến nó.” Diệp Tu chuyển di động sang chỗ khác: “Coi chừng có phóng xạ.”

Thôi, được rồi! Giản Ái có chút nản lòng ngồi xuống: “Về nhà, em có được dùng máy tính lên mạng không?” Nghe nói máy tính cũng có phóng xạ.

“Biết rồi còn hỏi!” Diệp Tu vừa chuyển tay lái, vừa trả lời cô.

“Được rồi!” Giản Ái nhìn ra ngoài cửa sổ xe: “Dù sao em cũng phải đi làm.”

“Uhm!” Diệp Tu dừng xe dưới lầu Nhạc Nhã Hiền: “Chờ em sinh xong là có thể đi làm.”

Giản Ái vừa tính mở cửa xe nghe vậy thì suýt chút loạn choạng: “Anh thật muốn em làm heo à!”

“Em thật sự muốn đi làm sao!” Diệp Tu lườm cô một cái.

“Không đi làm thì ngày nào cũng phải ở nhà lên mạng.”

“Vậy thì đi làm đi!”

Yeah! Nhưng không đợi cô giờ chữ V chiến thắng lên, Diệp Tu đã lạnh nhạt nói: “9h ngày mai đúng giờ đi làm với anh!”

Ừ chịu đâu! Đi làm với anh thì có khác gì đi làm heo chứ. Giản Ái như là quả bóng cao su đã tích đầy hơi, chuẩn bị phản bác anh.

“Em có thể chọn ở nhà ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn.” Diệp Tu lại lạnh nhạt bỏ thêm một câu: “Anh sẽ đặc biệt tôn trọng sự lựa chọn của em.”

Vậy thì đi làm với anh còn hơn! Giản Ái thở dài: “Nhưng anh phải hứa là em đi làm với anh vẫn phải có việc để làm.”

“Đương nhiên là có việc để làm.” Diệp Tu kéo tay cô hướng về phía thang máy: “Nhưng mà em biết làm những gì?”

“Những chuyện như đánh máy, tiếp khách, làm báo cáo, lễ tân, bán hàng, làm thư ký cuộc họp gì em cũng biết làm.” Đương nhiên cũng không thể thiếu sở trường của cô — làm paparazzi.

“Đến nơi em cứ xem mà giải quyết nhé.” Diệp Tu sờ sờ tay cô. “Không ngờ bà xã anh cũng giỏi giang thế đấy.”

“Chừng đó mà nhằm nhò.” Được anh khen đến lỗ chân lông cũng nở to, Giản Ái đắc ý nói: “Anh cứ chờ xem tài năng của em đi!”

Trên thực tế cô đúng là có tài, hiện thực là cô cũng thật sự rất có khả năng. Nhưng cô lại quên mất một điều, vào thế kỷ 21 người ta đã thực hiện bốn hiện đại hóa, văn phòng khắp nơi đều là máy tính. Trong văn phòng, thư ký rồi các nhân viên Nhạc Nhã Hiền ai ai cũng dùng ánh mắt vô tội nhìn cô: “Chị Diệp.”

“Uhm!” Giản Ái bắt đầu đánh tài liệu, không quay đầu lại trả lời các cô: “Các cô cứ đi làm việc đi! Không cần để ý đến tôi đâu. Tôi biết làm hết ấy mà.”

“Nhưng mà chị không nên ngồi máy tính. Có phóng xạ không tốt cho em bé đâu!”

“Hi hi! Ngồi một chút nên không sao đâu.” Giản Ái ôm giấy tờ chết cũng không chịu buông. Cô không muốn làm một con heo ngốc ăn rồi nằm chờ chết đâu!

“Hay là chị làm việc khác đi!”

“Việc gì?” Giản Ái lập tức mở to hai mắt nhìn: “Có quan trọng không? Có thể phát huy tài năng của tôi được không?”

“Vô cùng quan trọng luôn ạ, lại còn đặc biệt có thể phát huy tài năng.” Mọi người nhất trí gật đầu tán thưởng. “Hơn nữa ngoài chị Diệp thì những người khác hoàn toàn không thể làm được.”

“Thật chứ!” Giản Ái lập tức buông giấy tờ trong tay, xôn xáo như lâm đại trận: “Nói mau, nói mau là chuyện gì.”

Mọi người vội vàng đỡ cô ra khỏi ghế dẫn thẳng đến văn phòng Diệp Tu. “Đóng dấu giấy tờ cho tổng giám đốc Diệp.”

Ồ! Chuyện này! Hình như thật sự rất quan trọng!

Trong văn phòng, Diệp Tu vừa phê duyệt giấy tờ, vừa chỉ vẽ cho Giản Ái: “Đóng dấu cũng là một môn học, lúc đóng không được lên cao quá, cũng không được thấp quá, vừa không được lệch quá, càng không được nghiêng quá.”

“Ồ, oa!” Giản Ái vừa đóng dấu vừa ngáp. Việc này vừa không có bao hàm kỹ thuật, lại không thể phát huy kỹ năng sống quan trọng đúng là làm người ta buồn ngủ quá trời.

Đợi đến khi hơi thở của cô bắt đầu đều đều, Diệp Tu liền bế cô lên sofa ngủ, lúc này điện thoại lại reo lên. Là cấp dưới gọi điện thoại đến báo: “Tổng giám đốc Diệp, đã đến giờ họp với phòng Kinh doanh.”

“Ừ!” Diệp Tu tính ra cửa lại nghĩ nghĩ gì đó liền đem áo khoác đắp lên người Giản Ái.

Giản Ái đang nửa tỉnh nửa mơ vậy vậy tay: “Đi đi!”

“Có muốn vào phòng ngủ không!” Diệp Tu ngồi xổm xuống vuốt bụng cô. “Ở đây có thể sẽ bị tiếng chuông điện thoại làm em thức giấc đấy.”

“Không cần!” Giản Ái rút đầu vào trong áo khoác của anh: “Em bịt tai vào là được.”

“Nhớ là nghe cũng đừng bắt máy nhé! Không tốt cho tai em.”

“Biết rồi.” Giản Ái nhắm mắt lại, “Nếu anh không đi, con sâu ngủ của em sẽ chạy mất đấy.”

Diệp Tu lúc này mới yên tâm rời đi. Chờ anh đi khuất, Giản Ái lập tức lồm bồm dậy. Khởi động máy, khởi động màn hình, mọi thao tác đều vô cùng ưu loát. Đùa gì chứ, có thể sử dụng thời gian để lên mạng đấu địa chủ thì vì sao cô phải ngủ. Đợi cho cô tải trò chơi xuống xong, điện thoại trên bàn Diệp Tu lại reo muốn tung trời. Không được nghe, Giản Ái cũng không nhìn điện thoại nhảy thẳng vào chiến trường đấu địa chủ. Đến lúc cô cười hênh hếch bắt đầu nghênh chiến tứ phương thì cái điện thoại kia lại kêu như gà bị cắt tiết.

Mẹ nó chứ, kiên quyết không để ý. Lúc Giản Ái đang muốn đại sát tứ phương, đột nhiên mở màn đã bị người ta ném mấy trái bom. Đến một thế bài còn chưa bung ra đã bị người đánh đến quay về thành. Đúng là năm hạn không thuận mà! Đã thế lúc này điện thoại lại giống như địa chủ liên tục cường thế đổ chuông. Giản Ái tâm trạng đang cực kỳ khó chịu liền quăng hết lời Diệp Tu đã dặn, vội vàng nhấc máy sau phun lửa nói: “Cho dù đó là ai thì cũng là sao hạn của tôi.”

“Ai là sao hạn?” Ông Thư Nam của đầu bên kia điện thoại cũng khạc lửa quát lại. “Mẹ nó chứ, tôi là cậu Diệp Tu, mau gọi nó qua nghe điện thoại.”

“Anh ấy không có ở đây!” Giản Ái điên cuồng hét lên, muốn so giọng phải không: “Anh ấy đang họp.”

“Gọi nó về. Ông đây có việc muốn nói với nó.” Ông Thư Nam không thức thời tiếp tục cường thế quát: “Mẹ nó chứ, nó nghĩ ông là con mèo bệnh chắc. Loại người như nó sinh con sẽ không có lỗ đ*t.”

Cái gì? Còn kéo cả đời sau vô tội nữa, Giản Ái sờ bụng mình rồi quyết định lấy lại công bằng cho con: “Ông mới là mèo bệnh, cả nhà ông đều là mèo bệnh.”

“Cô dở hơi à, cả nhà cô đều là đồ dở hơi.” Ông Thư Nam bị người ta mắng không chút yếu thế phản kích lại.

“Có ông mới tâm thần ấy, cả nhà ông cũng tâm thần hết.” Tâm tình khó chịu Giản Ái cũng giống như con mèo xù lông nghênh chiến.

Nghe tiếng cô gào, ông Thư Nam đột nhiên sực tỉnh: “Cô là Giản Ái.”

Đang thuận miệng chửi, Giản Ái vội vàng nói tiếp: “Ông mới là Giản Ái, cả nhà mới là Giản Ái.”

Sau khi nói xong, cô cúp máy cái cách sau đó vuốt ngực, nhân tiện gỡ luôn dây điện thoại ra. Ách xì 1 cái, Giản Ái tắt máy tính rồi lại cuộn tròn trên sofa mà ngủ, chắc là do phụ nữ có thai thường thích ngủ nên chớp mắt cô đã ngủ say.

Lúc Diệp Tu về, cô vẫn chưa dậy. Lúc này bên ngoài loáng thoáng có tiếng tranh cãi âm ỉ, Diệp Tu quyết định nhanh chóng đóng cửa lại mà đi ra ngoài. Giản Ái mơ mơ màng màng thức giấc, nghe thấy bên ngoài hình như có tiếng của ông Thư Nam thì hoảng hốt lập tức đứng lên trước tiên là lấp lại dây điện thoại, sau đó mới quay về sofa giả bộ ngủ.

Bên ngoài ông Thư Nam đang vung cả hai tay âm ỉ mắng: “Diệp Tu, năm tôi gây dựng sự nghiệp, cậu còn chưa biết ở góc nào trong bụng mẹ, giờ đủ lông đủ cánh, chẳng những lấy lại xe của nhà tôi, đến vợ cậu cũng dám điều ngoa chửi tôi.”

Ngồi ở trên sofa Diệp Tu cười lạnh nói: “Vợ con chửi cậu hồi nào vậy!”

“Ngay lúc này, lúc tôi gọi lại thì không được. Chắc vợ cậu sợ nên rút dây rồi.”

Diệp Tu lấy di động ra, vừa mới gọi, điện thoại trong văn phòng đã réo vang. Anh cúp máy, đi đến trước mặt ông Thư Nam: “Cậu nói sao vậy? Lấy lại xe của nhà cậu là ý của con, đừng trút giận lên vợ con.”

“Nhưng vừa nãy là nó thật sự chửi tôi.”

“Cô ngủ suốt thì chỉ có mộng du mới chửi người ta.” Diệp Tu đứng lên, dáng người cao thon chắn ngang tầm mắt ông Thư Nam: “Xe của cậu được mua bằng tiền của Phi Điều! Chẳng những xe, cả nhà, biệt thự của cậu cũng vậy!”

“Cậu tính thế nào vậy? Đó là của mẹ cậu cho tôi.”

“Chẳng lẽ không được? Đồ cho là không được lấy lại sao, mà cậu này, hình như năm nào cậu cũng dùng tiền công của Phi Điều để đi Mĩ, Macao đánh bài thì phải! Món nợ đó con phải tính thế nào với cậu đây?”

“Tôi, tôi, tôi đi tìm mẹ cậu.”

“Vậy mời cậu đi mau đi!” Diệp Tu ung dung ngồi xuống sô pha, rồi thoải mái ngáp một cái: “Nếu cậu tìm được bà ấy.”

Ông Thư Nam lập tức vỗ bàn đứng lên: “Cậu đừng có quên, Phi Điều cũng có công của tôi sáng lập. Cẩn thận mọi người đều mất mặt tại tòa án đấy.”

“Okie.” Diệp Tu dứt khoát rót ỉnh một ly trà: “Có điều trước đó cậu phải giải trình những khoản tiền cậu tham ô của Phi Điều đã đi đâu rồi hẵng nói.”

“Đó là tiền của em gái tôi.” Tức là, bà ấy không truy cứu thì cậu truy cứu cái gì.

“À!” Diệp Tu một lần nữa ngồi xuống sau đó mở laptop: “Mẹ con không truy cứu, không có nghĩa là con sẽ không truy cứu.”

“Mẹ cậu rút cuộc ở đâu?” Ông Thư Nam bắt đầu thần kinh hét to: “Tôi muốn gặp nó, muốn trả thì cũng phải trả cho nó.”

“Được thôi, nếu cậu kiên trì đợi mẹ về mới chịu thừa nhận lỗi lầm,” Diệp Tu nghiêm túc đáp trả: “Vậy con chỉ có thể vì việc nước quên tình nhà với cậu trước khi bệnh của bà ấy khỏi.”

“Cậu dám!”

“Hừ! Có gì mà không dám.” Diệp Tu cười lạnh: “Từ xưa đến nay thiếu nợ thì phải trả, đó là lẽ dĩ nhiên.”

Ông Thư Nam còn đang muốn ỷ vào vai vế để mắng chửi thì Thư Chí Hoa vội vã chạy tiến vào nói với ba mình: “Ba! Chúng ta chẳng những mất xe mà cả nhà cũng bị niêm phong rồi. Thẻ tín dụng cũng bị khóa toàn bộ rồi.”

Ông Thư Nam nghe vậy liền nổi trận lôi đình: “Diệp Tu, cậu chờ đấy, chúng ta cứ gặp nhau trên tòa án đi.”

“Con sẽ chờ.” Diệp Tu buông tờ báo, ngữ khí hòa ái nói thêm: “Nếu cậu còn có tiền mời luật sư.”

Sau khi nói xong, bốn vị bảo vệ diện mạo ân cần phi thường khách khí mời cha con ông Thư Nam đi. Đợi bọn họ đi rồi, Giản Ái mới lén lút mở cửa văn phòng. Vừa ra tới, cô mới phát hiện thư ký và toàn bộ người trong phòng đều đã đi hết, hèn gì Diệp Tu dám lớn tiếng như vậy.

“Đánh thức em hả.” Diệp Tu tiến lên dìu cô.

Biết rồi còn hỏi, có điều Giản Ái cũng không có chất vấn, chỉ là có chút thừa dạ nói: “Em vừa nãy đúng là có chửi cậu. Dù sao ông ấy là trưởng bối, như vậy hình như không tốt.”

“Ừ!” Diệp Tu rót một ly sữa cho cô: “Là ông ấy hay em chửi trước.”

“Ông ấy!” Giản Ái uống xong một ngụm sữa lại có chút tiếc nuối vuốt vùng eo đã hơi béo phì của mình. Nhưng mặt mày lại hớn hờ nhìn bộ ngực từ từ tròn trịa, đó chính là đường cong mà cô mong muốn bao năm.

“Cho nên em có chửi cũng bình thường.”

“Nhưng mà đến khi mẹ về, ông ấy méc mẹ thì làm sao?” Nói đi nói lại, cô cũng chỉ lo mỗi việc này.

“Em nói ba sẽ để cậu tìm được mẹ sao?”

Diệp Thắng Kiên hình như cũng không phải kẻ dễ bắt nạt. Cho nên Giản Ái mới yên tâm, cô có chút chờ mong nhìn Diệp Tu: “Diệp Tu!”

“Gọi chồng ơi đi.”

“Anh thấy ngực em bây giờ đẹp lắm đúng không!”

“Ừ!”

“Nhưng mà sinh con xong sẽ lại nhỏ lại, anh có thấy tiếc không?”

Diệp Tu nghe mà mặt đầy hắc tuyến: “Em muốn gì vậy?”

“Hay là em sinh con xong sẽ đi bơm ngực nhé!”

Diệp Tu:

74. Chương 74

Buổi tối, Giản Ái đứng trước tấm gương trong phòng tắm ngắm mãi không rời: “Chắc chắc! Dáng đẹp quá, đường cong đẹp quá!”

Diệp Tu ở trong phòng khách cầm laptop xem giấy tờ thử dài, cảm giác của vợ anh đối với dáng người đã không còn thuốc nào cứu được rồi.

“Cầu xin anh đó được không?” Quả nhiên, Giản Ái nhào tới ôm cổ anh. “Sinh xong là đi, không cần quá lớn, cỡ 36 là được rồi.”

“Không được!” Diệp Tu xoay mặt Giản Ái đến trước mặt mình, sau đó hôn lên môi cô một cái: “Tự nhiên là đẹp nhất!”

“Lỡ sinh con xong nó sẽ xuống thì sao?” Giản Ái trực tiếp ngồi lên đùi Diệp Tu ngáp một cái.

“Chờ cái lỡ đó xảy ra rồi nói.” Diệp Tu bế cô nằm lên sofa, tiện tay kéo chăn đắp lên cho cô: “Bây giờ thì ngủ cái đã.”

“Được rồi!” Giản Ái nhắm mắt lại, Diệp Tu thấy thế lại vuốt ve mặt cô.

Chỉ chốc lát sau, tiếng ngáy của Giản Ái cũng theo bàn tay của anh mà phát ra, vào giai đoạn cuối mang thai, đến người vốn tự cho là thực nữ như cô cũng không thể tránh khỏi bắt đầu kiếp sống ngáy ngủ. Diệp Tu nghe thấy tiếng cô ngáy liên mím cười, tắt đèn phòng khách, chỉ để lại đèn bàn bên cạnh laptop. Không lâu sau, anh lại quay trở lại sofa lấy thứ gì đó từ trong túi nhấm nháp vào mặt Giản Ái. Đợi đến mười hai giờ đêm, Giản Ái đột nhiên ngừng tiếng ngáy từ trên sofa lồm bồm dậy: “Đói! Đói! Đói!”

Diệp Tu vẫn còn ngồi bên máy tính cũng không quay đầu lại nói: “Phục vụ vừa mới đưa cơm lên, để ngay trên bàn ấy.”

“Okie!” Giản Ái vừa tính nhấc chân lên chạy.

“Nhớ phải uống canh trước rồi mới ăn cơm.”

“Tuân lệnh!” Giản Ái hưng phấn ngồi trước bàn, bắt đầu cầm chén giờ mười chuẩn bị chiến đấu.

“Không rửa mặt, nhưng nhất định phải súc miệng xong mới được ăn.” Diệp Tu ngồi dựa vào ghế, chính anh cũng thấy bản thân mình càng ngày càng dong dài.

“Ồ, ờ!” Giản Ái quyết định cơm nước xong mới chấp hành quyết định của anh, phụ nữ có thai đã đói thì cái gì cũng không nghe.

Ngày hôm sau, Diệp Tu vừa ngủ dậy, Giản Ái đã rửa mặt xong mặt mày hớn hờ ngồi ở bên giường nhìn anh.

“Diệp Tu!”

“Gọi chồng ơi đi!”

“Diệp Tu chồng ơi!”

Diệp Tu lập tức quyết định tranh cãi với phụ nữ đang mang thai.

“Này! Tối hôm qua anh nghiêng răng cơ đấy!”

Giản Ái từ phía sau lấy ra một cái remote: “Bộ dáng còn rất đáng yêu nữa! Em chiếu cho anh xem nhé!”

“Tùy em!” Diệp Tu xóc chân ngồi dậy.

Giản Ái giống như cái đuôi bám theo sau anh hết lớn: “Này! Chẳng lẽ anh không lo lắng chút nào sao. Nói thật, bộ dạng nghiêng răng của anh khó coi lắm á.”

“Anh cũng muốn biết anh khó coi thế nào!” Diệp Tu phủ khăn lên mặt.

“Anh sẽ hối hận đó, Diệp Tu!” Tùy tiện cướp đoạt lạc thú của phụ nữ có thai là một tội lỗi không thể tha thứ. “Em phải đưa cho ba xem ngay mới được.”

Giản Ái nói xong lập tức đi đến phòng khách. Lúc gọi điện cho Diệp Thắng Kiền cô còn cố ý ầm loa ngoài và nút gọi video: “Ba! Chào ba buổi sáng!”

“Chào buổi sáng! Cháu gái của ông.”

5,...,..... Giản Ái. Ông à, cháu gái ông còn ở trong bụng con đây này! Nó có phải Na Tra đâu mà có thể sớm như vậy đã nhảy ra chào ông chứ.

“Khụ! Con dâu này! Cháu gái ba có đá con không? Đã cho con bé ăn sáng chưa? Nhớ đừng có ăn mấy thứ không dinh dưỡng để cháu gái của ba hấp thu.”

“Còn nữa, con dâu này, bây giờ thời tiết trở lạnh rồi, con đừng có vì phong cách mà mặc ít đồ nha! Con lạnh thì không sao, chỉ có cháu gái đáng thương của ba là chịu khổ thôi.”

“À! Con dâu! Con cũng phải đọc mấy thứ có nội hàm một chút, đừng làm hư cháu gái ba.”

Chỉ với mấy câu đó, Giản Ái quyết định sẽ ngày đêm khẩn cầu không sinh một đứa con trai là không được. Chờ Diệp Thắng Kiền lải nhải xong rồi cuộc cũng quay lại chủ đề chính: “Con dâu! Con tìm ông già này có chuyện gì? Nếu là hỏi mẹ chồng con thế nào thì con cứ yên tâm, bà ấy được tám y tá chăm sóc rất tốt. Hơn nữa ba cũng không tin con không biết chuyện này, cho nên con có chuyện gì nói mau!”

Chắc! Ông lão đúng là liệu sự như thần!

Đầu bên kia điện thoại, Diệp Thắng Kiền lại cười ha ha nói: “Con dâu, con cứ nói thật đi, không cần phải bực bội đâu, con trai ba con còn đâu không lại thì làm sao mà đâu lại ba. Nói đi! Có phải là lại biết chuyện xấu gì của Diệp Tu muốn khoe với ba phải không?”

Giản Ái buồn bực ghê gớm! Rảnh rồi trêu chọc bố chồng làm gì chứ! Bố chồng cô còn khó chơi hơn cả chồng cô.

“Nhưng mà con dâu này, có câu châm ngôn nói rất hay, màu xanh xuất phát từ màu lam nhưng đẹp hơn màu lam, con trai ba không phải là kẻ dễ bắt nạt, ba nghĩ con cũng không tóm được yếu điểm gì của nó đâu.”

Ai nói, Giản Ái tức giận nói: “Con đã tóm được đấy.”

Thấy Giản Ái tức giận, Diệp Thắng Kiền trong lòng vô cùng thoải mái: “Tóm được cũng phải cẩn thận lại thành không bắt được gà lại mất toi thóc.”

Con trai ba đâu phải gà, cô cần gì phải mất thóc chứ! Bố già à đừng dùng từ lung tung nữa.

“Cho nên để bảo vệ cho danh dự của con, con lấy thứ gì tốt nhất ra cho ba xem rồi nói.”

“Đúng vậy! Cho ba xem đi!” Diệp Tu từ trong phòng tắm đi ra và đầu Giản Ái một phen, Diệp Thắng Kiền đang nhìn ở bên kia điện thoại vừa thấy anh xuất hiện liền lập tức hoan hô nói: “Con trai à! Đáng người con càng ngày càng đồ đây. Có thể thấy ghen của ba không phải đẹp bình thường nha. Nhưng mà con dâu béo thì hơi béo quá đấy.”

“Ba thật vô vị!” Diệp Tu đi mở cửa, nhân tiện bảo phục vụ mang bữa sáng vào: “Đừng trêu con dâu ba nữa. Cô ấy mà nổi giận, cháu gái ba sẽ chịu không nổi đâu.”

Giản Ái rút cuộc cũng nhịn không được giờ hai đêm quất: “Tôi muốn sinh con trai! Sẽ sinh con trai!”

Đúng là trọng nữ khinh nam, bây giờ đã là thời đại nam nữ bình quyền, đúng là tư tưởng lạc hậu, vậy mà ba anh cũng không sửa.

“Ý kiến của bà xã nhất định phải tôn trọng.” Nhưng Diệp Tu lại quay đầu nói với ba mình: “Cho nên ba à, ba đừng suốt ngày gọi cháu gái cháu gái, phải gọi cả cháu trai nữa.”

“Này! Ba đã gọi cháu gái lâu như vậy rồi, lỡ đổi giọng gọi cháu trai, bé con trong bụng kia có giận quá mà biến thành bất nam bất nữ không?”

Ông cũng không muốn cháu nội mình bị gay. Lời này Giản Ái nghe mà da đầu muốn run lên.

“Lỡ nó là con trai thì sao!”

“Sinh tiếp! Bây giờ đã có thể sinh hai đứa rồi mà!”

“Vì sao phải sinh hai lần chứ! Sinh hai đứa một lần cũng được.”

Diệp Tu nhắc nhở ba mình.

“A, đúng! Thai long phượng! Ha ha!” Diệp Thắng Kiền giơ tay làm chữ V thắng lợi: “Siêu âm chưa? Thật là thai long phượng à!”

Giản Ái không để ý đến ba chồng nữa, cô hình như thấy hứng thú với sàn nhà của mình hơn.

Diệp Tu nâng cằm cô lên: “Chỉ là ước mơ thôi, giống như ba muốn trẻ thêm mười tuổi ấy.”

“Nói cả buổi hóa ra là trêu lão già này.” Diệp Thắng Kiền ở bên kia vỗ bàn: “Con dâu! Cho ba xem cái con có đi, ông già này muốn cười chết nó.”

Cái gọi là thiên thời, địa lợi, nhân hòa không gì hơn cái này. Giản Ái mặt mày hớn hở đi lấy remote: “Ba là hình Diệp Tu nghiêng răng, xấu muốn chết.”

Nhưng chỉ một giây sau, cái remote trong tay rớt xuống cái cách. Là hình ảnh Giản Ái trong lúc ngủ say há miệng, ngáy rồi ngậm miệng lại. Lại tiếp tục há miệng ra ngáy. Lại tiếp tục khép miệng lại.

Diệp Thắng Kiền ở bên kia cười muốn đau cả bụng: “Con dâu, ba đã nói rồi mà, bảo con cẩn thận con trai ba. Con cứ không chịu tin.”

Giản Ái mặc kệ, cô bỏ lại remote đi đánh Diệp Tu: “Đồ khốn! Anh quay khi nào đấy?”

Diệp Tu vừa để cô đánh, vừa nghiêng đầu nghĩ: “Là tối hôm qua.”

“Sao anh biết em sẽ nửa đêm quay hình anh.”

“Không biết, nhưng mà Giản Ái, em thật sự béo rất nhiều, thỉnh thoảng nửa đêm thức giấc, cái giường nó cũng phải kêu keng kéc đấy.”

Ôi, cái gã khôn khéo này thật khiến người ta ghét mà, Giản Ái lại đổi sang véo anh.

Nhưng ngón tay còn chưa vươn tới, Diệp Tu đã nói: “Cho nên lúc em giống như con chim cánh cụt lúc la lúc lác đi ra ngoài phòng khách hí hoáy với cái đầu DVD, anh đã chụp lại hình ảnh của em.”

Giờ có muốn cho ba xem tiếp không. Giản Ái buông tay, nhân tiện sửa sang lại quần áo của anh: “Ông xã! Ăn sáng thôi! Phải ăn lúc còn nóng ha.”

Diệp Thắng Kiền ở bên kia lại cười cô một phen, lúc này cửa phòng khách sạn lại bị ai đó gõ.

“Để em đi mở!” Giản Ái vọt chạy đi.

Để lại phía sau là tiếng Diệp Thắng Kiền loáng thoáng: “Cẩn thận cháu gái của ba.”

Giản Ái vừa mở cửa, không đợi cô kinh ngạc, Thư Chí Hoa đứng ở trước mặt cô đột nhiên ôm chân cô ngồi xuống: “Giản Ái!”

Một tiếng này khiến Giản Ái như muốn nổ đom đóm mắt.

“Chuyện gì?” Diệp Tu ngồi ở trước bàn ăn thư thái uống một ngụm nước trái cây: “Chị họ ăn sáng chưa, nếu chưa ăn thì lại đây ăn đi.”

“Em họ!” Thư Chí Hoa ù chạy qua: “Chị chưa ăn sáng, mà giờ cũng không có tâm trạng đâu mà ăn.”

Bên kia Giản Ái chờ Thư Chí Hoa nói chân mình ra liền nhẹ nhàng thở dài, chớp mắt, lén lút chuồn vào phòng, cố hết sức lấy tư thế của một con rồng béo lên ra sau Diệp Tu.

“Em họ! Cho dù ba chị có làm chuyện gì thì chị cũng đâu có đắc tội với em! Vì sao phải niêm phòng toàn bộ mọi thứ trong nhà chị.”

“Phải không?” Diệp Tu để lộ một nụ cười nhạt: “Không phải là đã bố trí một căn khác cho cả nhà mấy người ở sao?”

“Cái nhà đó mà có thể cho người ở sao?? Chỉ có ba gian hai phòng, dưới lầu thì vừa lộn xộn vừa ồn ào, ngày nào nhà chị cũng phải chen đi xe bus. Hơn nữa đến một cái thẩm mỹ viện cũng không có, mẹ chị còn không thích ứng nổi, huống chi là chị.”

Diệp Tu ý cười tràn tới mắt: “Người khác có thể ở, vì sao cả nhà chị lại không!”

Vừa dứt lời, ông Thư Nam đã vọt vào nói: “Dựa vào cái gì muốn cả nhà chúng ta phải ở đó, cả nhà các người lại ở đây hưởng phúc.”

Diệp Tu cúi đầu uống một ngụm nước trái cây sau đó lại ngẩng đầu lên, anh cười nhạt: “Dựa vào ba con không cờ bạc, con không có ngoài chơi bởi thì chả có gì như anh họ, vợ con cũng không đi khắp nơi xích mích với người ta thậm chí là làm liên lụy đến người khác như chị họ.”

“Nói tiếp đi!” Diệp Thắng Kiên qua điện thoại ra sức vỗ tay.”Con trai nói tiếp đi!”

Ông Thư Nam vừa nghe liền lập tức chạy tới quát: “Lão già chết tiệt, em gái tôi đâu?”

“Không nói cho anh biết!” Diệp Thắng Kiên đột nhiên nổi hứng lè lưỡi ra với ông ta.

“Mẹ nó chứ! Cẩn thận ông kiện con trai mày ra tòa đấy.”

“Sợ ông a! Muốn đi ông đi sớm đi, dùng ánh sáng tinh mơ của ông mà xử con gái đáng thương của ông ấy.” Diệp Thắng Kiên ở trên màn hình càng đắc ý thè lưỡi chọc tức anh vợ.

“Em gái tao sẽ không tha ày.”

“Con tôi cũng sẽ không tha cho anh.” Diệp Thắng Kiên trung khí mười phần nói với con trai: “Đến nhà cũng khỏi cần cho bọn họ nữa. Lấy lại đi! Cho bọn họ ngủ ngoài đường đi.”

“Ba!”

“Con không thể mềm lòng với bọn họ! Ngẫm lại xem năm đó ông ta đã thế nào với con. Con phải nhớ, mềm lòng với địch là tàn nhẫn với chính mình! Lão già đó mà chết thì khắp nơi sẽ ăn mừng đấy.”

Diệp Tu nhướng lông mi lên: “VẬY còn cháu gái ba thì sao! Phải tích chút âm đức chứ.” Còn có khẩu đức nữa.

“Á, á! Đúng ha.” Diệp Thắng Kiên lập tức buông bộ dạng nhăn mặt, bắt đầu hòa ái nói với ông Thư Nam: “Anh hai! Có nhà thì anh cứ ở đi, không có tiền thì anh bớt tiêu một chút, con gái anh nhìn cũng xinh thì cho ra ngoài quẩy bán đồ kiếm thêm chút tiền, con trai thích sống về đêm thì cho nó đến câu lạc bộ đêm làm bảo vệ đi ha ha.”

75. Chương 75

“Ba!” Cái điện thoại đột nhiên bị vung lên khiến Giản Á giật mình. Diệp Tu nhân lúc cô ngẩn người mà kéo cô ngồi xuống.

“Con gái ông mới đi đứng quầy, con trai mới đến câu lạc bộ đêm làm bảo vệ ấy.”

Cùng lúc ông Thư Nam hò hét, có nhân viên rõ ràng không phải là phục vụ khách sạn đi đến: “Tổng giám đốc Diệp, chừng nào thì thông báo cho cả nhà ông Thư chuyển vào căn biệt thự đã mở niêm phong cho họ.”

“Khỏi.” Diệp Tu khinh thường cười: “Tôi chỉ là bảo vệ ở câu lạc bộ đêm làm gì có năng lực mở niêm phong biệt thự cho cậu ấy.”

Ông Thư Nam còn đang muốn đập điện thoại lập tức dừng phắt tay lại. Một giọt mồ hôi cỡ đại trượt xuống khỏi trán Thư Chí Hoa. Diệp Thắng Kiên ở trên màn hình thì hờ hờ cười nham hiểm. Không gian theo vậy mà im lặng. Đầu óc ông Thư Nam lúc này như nổ tung, mặt mày đủ sắc xanh đỏ tím vàng. Đột nhiên Diệp Tu khẽ cười, cầm khăn ăn lau miệng sau đó cầm áo khoác vắt trên ghế đứng dậy. Giản Á ngồi ở bàn ăn cũng đứng dậy đi theo. Nhưng Diệp Tu lại ấn cô xuống: “Ăn xong bữa sáng của em đi đã.”

“Cậu có muốn ăn cùng không! Tuy rằng cháu trai đằng ngoại bị cậu nói thành ban đêm đi làm bảo vệ, nhưng mà mời cậu ăn bữa sáng thì con vẫn đủ tiền, cậu thử một ít mì này đi!” Diệp Tu nhướng cao hai hàng lông mày.

“Không cần, không cần.” Ông Thư Nam sắc mặt quái dị đến cực điểm, nhìn chẳng khác nào nuốt phải hoàng liên đắng mà không dám nói.

“Ba còn có gì muốn nói với cậu nữa không, nếu nói xong rồi thì con cúp máy.”

“Có!” Người nói không phải Diệp Thắng Kiên mà là ông Thư Nam: “Em gái tôi khi nào sẽ về?”

Lúc này Diệp Thắng Kiên cũng trả lời rõ ràng: “Con dâu tôi sinh, bà ấy sẽ về.”

Ánh mắt Thư Chí Hoa vèo một tiếng phóng tới bụng Giản Á.

“Cũng sắp rồi, còn có mấy tháng thôi!” Diệp Tu cười cười nói với chị họ: “Đến lúc đó sẽ rất hân hạnh được đón tiếp!”

“Đúng vậy! Đúng vậy!” Không đợi Diệp Thắng Kiên cười nghiêng ngả xong, Diệp Tu đã cúp máy cái cạch.

Cha con ông Thư Nam cũng đã bỏ đi, Giản Á uống hết giọt nước trái cây cuối cùng rồi ngửa đầu nói với Diệp Tu: “Diệp Tu!”

“Gọi chồng ơi!”

“À! Diệp Tu chồng ơi! Cậu anh mà sống mấy tháng không có tiền này anh không sợ sau này ông ấy sẽ tìm mẹ kể tội anh nặng thêm à!”

“Thời gian mấy tháng đủ để anh gom hết mọi nhược điểm của cậu trong tay, đến lúc đó cho dù có đi cáo trạng, mẹ anh cũng không bảo vệ được ông ấy.”

“Cái gì chứ?”

Giản Á chớp mắt, tự giác cảm thấy bị sét đánh.

“Kể hoãn binh!” Diệp Tu cúi xuống, áp môi lướt qua miệng Giản Á sau đó chuyển đến sau tai cô thì thầm: “Bà xã, em không đọc binh pháp à?”

Giản Á giống như bị điện thu môi lại: “Diệp Tu, anh tính làm gì vậy?”

Diệp Tu lạnh nhạt cười: “Cứ chờ đến ngày em sinh sẽ biết.”

Anh nhìn cái miệng đang hơi hé của Giản Á, màu môi nhìn thật đẹp. Bởi vì là mang thai mà mặt cô càng tròn trĩnh đáng yêu, vầng mặt trời cũng đang vòng những tia sáng ngay phía trên đầu cô. Có điều đôi khi, cái miệng Giản Á cũng có thể làm người ta hết hồn, nhưng miệt mài theo đuổi lại phát hiện cô chỉ là khẩu xà tâm phật.

Có một số người chính là như vậy, dù nếm trải thiệt thòi và đau khổ nhưng chẳng hề mưu mô, gian trá. Có người nói là cô trào cao, nhưng là chỉ có anh mới biết là bản thân anh không xứng với cô.

Diệp Tu cười, cẩn thận kéo Giản Ái đứng lên. Giản Ái ưỡn bụng trề môi. Cho dù Diệp Tu có hô mưa gọi gió thế nào thì cô cũng không thể không thừa nhận, anh thực sự là một người chồng tốt.

Giản Ái kéo tay anh, chậm rãi đi ở phía sau anh hỏi: “Chồng ơi!”

“Ừ! Bà xã!” Diệp Tu ấn thang máy.

“Anh thích con trai hay con gái.” Giản Ái âm thầm suy tư xem câu trả lời của anh sẽ là gì?

“Con nào cũng thích!”

“Nói chung chung quá. Cụ thể hơn chút đi!”

“Anh quả thật là con nào cũng thích mà.”

“Nhưng mà em vừa thích con trai cũng vừa thích con gái nữa.”

“Cho nên!”

“Cho dù là trai hay gái em cũng muốn sinh hai đứa. Sau này nhà mình lúc nào cũng sẽ vô cùng náo nhiệt, không để cho ba của chúng lại cô đơn.”

Mùa xuân! Ngoài phòng sinh bệnh viện. Một người đàn ông chừng 50 tuổi đi tới đi lui trước cửa. Mỗi khi có y tá đi ra khỏi phòng sinh là ông lại khẩn trương túm lấy hỏi: “Sinh chưa?”

“Sinh rồi.” Người phụ nữ nằm trên xe đẩy trả lời. “Nhưng không phải là người nhà chú.”

“Vì sao còn chưa sinh hả trời! Sao con bé còn chưa ra.” Ông chú 50 tuổi kia chỉ còn thiếu ngửa mặt lên trời mà rú lên thôi.

Bên cạnh y tá trưởng đang chỉ bảo cho cô y tá mới đến: “Sắp làm cha rồi mà còn như vậy sao. Anh mà thấy nhiều hơn nữa chắc sẽ không cười nổi mất.”

Lúc này một anh chàng trẻ tuổi đứng bên cạnh y tá trưởng nói: “Ông ấy không phải sắp làm cha đâu, ông ấy là sắp thành ông nội.”

Quay qua nhìn anh chàng mở miệng nói chuyện với mình, y tá trưởng đột nhiên có chút lắp bắp: “Thật không?” Chị ta bỗng nhiên thấy hít thở không thông.

Anh chàng kia cũng chính là Diệp Tu cười với cô y tá, nụ cười nhạt thường trực ở trong bầu không khí khẩn trương trước cửa phòng sinh càng khiến cho người khác chú ý tới anh. Y tá trưởng bắt đầu mừng tượng ra hình dạng của vợ anh ở trong phòng sinh sẽ ra sao. Không lâu sau Diệp Thắng Kiên chạy đến bên con trai: “Con trai à! Ba chờ sốt ruột quá rồi. Con có thể bảo vợ con sinh nhanh chút không?”

Diệp Tu nỗ lực duy trì nụ cười bình thản trên mặt: “Ba! Chuyện sinh con này con người không thể nào khống chế được đâu.”

Còn bà Thư Mai lúc này thì đang ngồi trên ghế dài bên ngoài phòng sinh nhẫn nại nghe anh trai khóc lóc kể lể. Lúc này một tiếng khóc lanh lảnh của con trẻ vang lên.

“Sinh rồi! Sinh rồi!” Diệp Thắng Kiên hoa chân múa tay vui sướng đứng lên. “Là cháu gái chắc chắn là cháu gái! Nghe tiếng khóc thanh tao biết bao.”

“Đúng vậy!” Bác sĩ từ phòng sinh đi ra tháo khẩu trang xuống nói: “Chúc mừng ông Diệp vừa có cháu gái nhé!”

Bà Thư Mai ngồi ở trên ghế dài vừa nghe là cháu gái, miệng lập tức vênh lên thật cao. Diệp Thắng Kiên nhìn lên thấy vậy liền lập tức quát vợ: “Cái vẻ mặt bà là sao thế hả, còn họ Thư kia nữa, ông cút qua một bên cho tôi đi. Nếu ông lại chọc tức tôi nữa thì coi chừng tôi bảo con tôi kiện ông tội tham ô đấy.”

Ông Thư Nam nghe thế liền lập tức đứng dậy vò đầu. Trong tay Diệp Tu quả thực đang nắm chứng cứ tham ô của ông ta. Trong mấy tháng này, thật đúng là lật thuyền trong cống ngầm, đứa cháu trai đáng ngoại này nhìn thì mềm lòng, nhưng thực ra còn ác độc hơn cả ba nó.

Diệp Tu vỗ vai cậu: “Cậu về đi! Cậu, coi chừng trễ giờ làm đấy. Tuy công việc của cậu chỉ là trông cửa nhưng dù sao cũng coi như thoải mái.”

“Con cứ cứ xử với cậu con vậy à!” Bà Thư Mai cất cái giọng sắc nhọn lên.

Diệp Tu tươi cười như gió xuân phơi phới: “Mẹ! Vậy phải xem mẹ đối xử với vợ con thế nào.”

Một câu đúng trọng tâm, ngữ khí sắc bén. Diệp Thắng Kiên nghe vậy, vội vàng vỗ lưng vợ: “Nhìn kia! Con dâu ra rồi đấy, để biểu hiện thành ý của bà, còn không mau to tiếng ra đón đi.”

Bà Thư Mai hung hăng trừng mắt lườm con trai, rồi lại không biết làm sao nhìn qua anh mình. Bà thở dài rồi kéo miệng cười đi tới đón Giản Ái đang được đẩy ra.

Sáu năm sau.

Quả Quả ngồi ở trên đùi ông nội chỉ vào tivi trên tường nói: “Ông nhìn kia! Ba mẹ con đều ở trong đó kìa!”

“Đúng vậy!” Diệp Thắng Kiên xiên một miếng táo dúi vào miệng cháu gái: “Nhà họ Diệp gia chúng ta đúng là lợi hại, nhìn thấy không, mẹ con vĩnh viễn chạy theo ba con như vậy.”

Sinh xong đứa thứ hai, Giản Ái quay trở về làm công việc ban đầu — paparazzi cũng được gọi lóng là đội chó săn.

Ở một đầu khác, bà Thư Mai bế cháu trai Xán Xán đi ra. Con nít hơn một tuổi đúng là hiếu động, thằng bé ở trong lòng bà nội mà cứ vặn vẹo không yên.

“Cái thằng nhóc này đúng là nghịch ngợm quá đi mất!” Bà Thư Mai vừa quở trách thằng bé vừa nói với chồng: “Giống y ba nó hồi nhỏ. Nay, Thắng Kiên, đến bế cháu trai ông chút đi.”

Diệp Thắng Kiên ôm cháu gái vừa nhìn thấy vợ đi đến liền vội vàng trốn thật xa: “Không! Tôi bế cháu gái tôi thôi.”

“Quả Quả theo bà về phòng học đàn piano đi.”

“Không! Cháu gái là của tôi bà bế cháu trai của bà đi.” Nhớ ngày đó này bà Thư Mai đã khó chịu với cô cháu gái đến thế nào: “Tôi yêu cháu gái tôi.”

Quả Quả cũng đặc biệt thức thời hôn ông nội một cái. “Con cũng yêu ông nội!”

“Vậy còn bà nội!” Bà Thư Mai mặt dày sán lại. Cô cháu gái này bộ dạng có một nửa giống bà, nhưng tính tình lại giống y như Diệp Tu. Cho nên càng lớn càng khiến bà thương hơn.

“Con cũng yêu bà nội!” Quả Quả ngọt ngào cười nói: “Nhưng yêu ông nội nhiều hơn một chút.” Sau khi nói xong cũng dúi một miếng táo vào miệng Diệp Thắng Kiên.

“Ôi! Cháu gái của ông, ông cũng yêu cháu hơn một chút.” Ăn miếng táo Diệp Thắng Kiên vui đến mức cười tít mắt, lúc trước ngày nào cũng đòi cháu gái với con dâu đúng là một lựa chọn đúng đắn.

Bà Thư Mai nhìn cảnh này mà ngứa răng. Vừa đúng lúc này, cửa nhà bị ai đó mở ra. Xán Xán ở trong lòng bà Thư Mai vội vàng nhảy khỏi vòng tay bà nội nhào tới: “Ba!”

Diệp Tu cởi giầy thay dép lê xong liền đón lấy con trai sau đó tung nó lên không rồi lại bắt lấy. Xán Xán cười toe toét hôn lên mặt ba hai cái.

Giản Ái đi theo phía sau anh bĩu môi nói: “Chỉ biết có ba! Chẳng để ý đến mẹ.”

Cũng may Quả Quả chạy tới ôm chân cô: “Mẹ! Quả Quả nhớ mẹ lắm!”

“A! Tiểu bảo bối của mẹ!” Giản Ái mặt mày hơn hớn ôm lấy con gái: “Cả ngày nay con làm gì nào!”

“Cùng ông nội học chơi cờ ă! Ông nội nói có thể tăng cường tính nhẫn nại, rồi cùng ông học thư pháp, ông nói có thể bồi dưỡng khí chất. Cuối cùng là cùng ông học toán, ông nói sau này có thể trở nên thông minh hơn.”

“Vất vả cho ba quá.” Giản Ái bế Quả Quả lên nói với Diệp Thắng Kiền.

“Vất vả gì chứ, cháu gái ba mà!”

Bà Thư Mai ở bên cạnh lại không vừa ý: “Mẹ cũng muốn dạy cháu gái nhưng mà không có cơ hội.”

Bà vừa nói vừa đi bế cháu gái: “Tiểu Quả Quả không muốn học với bà nội.”

Diệp Thắng Kiền tay mắt lanh lẹ kéo cháu gái qua: “Tiểu Quả Quả là của tôi.”

“Bộ chỉ có mình ông có cháu gái hả?” Bà Thư Mai mặc kệ.

Diệp Thắng Kiền đắc ý quay đầu nói: “Bà cũng có cháu trai đấy thôi! Còn nữa ai bảo con dâu quan hệ tốt với tôi chứ.”

“Ai nói tôi với con dâu không tốt.” Bà Thư Mai vừa nghe, lập tức tươi cười nói với Giản Ái: “Con dâu! Trong bếp có canh đây, mẹ để dành cho con đây. Uống rồi đêm nay để Quả Quả ngủ với mẹ nhé!”

“Con dâu! Ba đã cho người đi Hongkong mua bình nước hoa cho con đây, nếu con thấy thích thì tối để ba kể chuyện cổ tích cho Quả Quả nhé!” Diệp Thắng Kiền không chịu thua.

Lại nữa, nhìn tiết mục thường ngày này, Giản Ái nhìn Diệp Tu cầu cứu.

“Tối nay Quả Quả ngủ với tụi con.” Diệp Tu háng cổ họng nói: “Xán Xán cũng vậy.”

Quả Quả vừa nghe, vội vàng nhảy khỏi tay ông đi kéo em trai lại: “Ông nội, tối mai con lại nghe ông kể chuyện.”

Bà Thư Mai nghe vậy liền lập tức sụ mặt. Bà tức giận bất bình nói: “Giản Ái, con sinh thêm một cô cháu gái ẹ, đừng đi làm paparazzi nữa, làm mất thân phận con dâu nhà họ Diệp.”

Bờ môi mỏng của Diệp Tu rạn rở nụ cười: “Thật không? Nhưng mà mẹ à, ngày mai con đi công tác hơn mười ngày, đến lúc đám paparazzi như Giản Ái cũng phải đi theo sau con tung tin tình cảm, mẹ chắc chắn là không cần cô ấy đi làm sao?”

Hơn mười ngày! Bà Thư Mai ngậy ra một lúc sau đó lập tức cười nói: “Vẫn là một người vợ paparazzi tốt hơn.”

Trong mười mấy ngày này, bà không tin sẽ không tranh lại chồng bà ——

The End

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-toi-la-paparazzi>